Joseph Smiths Levnetsløb

ENGELEN MORONI

JOSEPH SMITHS LEVNETSLØB

SAMLET OG TILDELS OVERSAT

AF

ANDREW JENSON
ASSISTERENDE HISTORIESKRIVER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE-DAGES HELLIGE

ANDEN UDGAVE

»Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.« Amos 3: 7.

KJØBENHAVN
UDGIVET OG FORLAGT AF CHRISTIAN D. FJELDSTED
F. E. BORDING (V. PETERSEN)
1904

FORTALE

I 1879 udkom »Joseph Smiths Levnetsløb, oversat, samlet og udgivet af Andrew Jenson og Johan A. Bruun« i Salt Lake City, Utah, som den første Bog, der blev trykt i det dansk-norske Sprog i Territoriet Utah. Hensigten med Bogens Udgivelse forklares i følgende Fortale:

»Mange og forskjellige ere de Værker, som paa en mere eller mindre udførlig Maade have behandlet Tidens brændende Spørgsmaal: »Mormonismens« sande Oprindelse, Udbredelse og Lære, men da de fleste af de Værker, der have givet sig af med at løse det store Problem, have været baserede paa en falsk Grundvold og i Almindelighed udvist en partisk og fordomsfuld Aand, have de saa langt fra kunnet give en Nøgle til Gaadens Opløsning, at de snarere have bragt mere Mørke end Lys over Sagen. Nærværende Værk, der gjør Fordring paa at være gaaen ud fra det rette Synspunkt, tror sig nogenlunde at have løst Opgaven, i det mindste har det været Forfatternes Hensigt saa vidt muligt at anføre bevislige Kjendsgjerninger i Forbindelse med Hovedpersonens eget Liv. At Værket imidlertid nærmest er beregnet paa Udbredelse blandt Sidste-Dages Hellige fremgaar iøvrigt af sig selv, og vil det her maaske ikke være afvejen at anføre, at Værker som »*The Times and Seasons*«, »*The Millennial Star*«, »*The Juvenile Instructor*«, Parley P. Pratts Autobiografi, »Skandinaviens Stjerne« etc., hyppigen ere blevne brugte og have afgivet betydeligt Stof ved Udarbejdelsen af foreliggende Værk. Ligeledes er det kun en skyldig Pligt at bemærke, at vor højtagtede Broder, Apostel Erastus Snow, under hvis Bestyrelse vi have arbejdet, har ydet os væsentlig Hjælp ved det nu tilendebragte Arbejde.«

Johan A. Bruun, den ene af Bogens Udgivere, afgik ved Døden for nogle Aar siden, og Undertegnede foreslog senere for Kirkens Første Præsidentskab at lade en ny og revideret Udgave af »Joseph Smiths Levnetsløb« trykke i Skandinavien, eftersom kun yderst faa Exemplarer af første Udgave naaede de nordiske Lande. Forslaget blev antaget, og Præsident Anthon H. Lund og Undertegnede beskikkedes til at revidere Værket — et Arbejde, som de trofast og samvittighedsfuldt have udført. I den nu foreliggende Udgave er der udeladt adskillige Afhandlinger, som fandtes i første Udgave, men

som ikke stode i nogen direkte Forbindelse med Historiens Traad. Omvendt er der tilføjet nyt Læsestof i nærværende Udgave, navnlig Tillæget, der omhandler Mormons Bogs elleve Vidner.

I Betragtning af, at der i Danmark, Norge og Sverige er udkommet saa mange Bøger og Skrifter af en »mormonfjendtlig« Karakter, tør det haabes, at det nu foreliggende Værk, der giver en aldeles paalidelig Skildring af Joseph Smiths Liv og Karakter og en sandfærdig Beretning om »Mormonismens« Opkomst og Udbredelse, vil vinde almindelig Anerkjendelse i de skandinaviske Lande og blive læst med Interesse af alle sandhedssøgende Mennesker, som forstaa det dansk-norske Sprog. Vi tillade os at tilføje, at Kirkens originale Manuskripter og Dokumenter, som forefindes paa Historieskriverens Kontor i Salt Lake City, Utah, ere lagte til Grund for Hovedparten af Bogens Indhold i dens reviderede Form.

Kjøbenhavn, den 11te December 1904.

ANDREW JENSON.

INDHOLD.

TOLVTE KAPITEL.

TRETTENDE KAPITEL.

FJORTENDE KAPITEL.

FEMTENDE KAPITEL.

SEXTENDE KAPITEL.

SYTTENDE KAPITEL.

ATTENDE KAPITEL.

NITTENDE KAPITEL.

TYVENDE KAPITEL.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

TREDIVTE KAPITEL. Side

EN OG TREDIVTE KAPITEL.

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

TRE OG TREDIVTE KAPITEL.

FIRE OG TREDIVTE KAPITEL.

FØRSTE KAPITEL.

Josephs Herkomst. — Undervisning. — Ungdom. — Religiøse Paavirkninger. — Hans første Syn. — Besøg af Engelen Moroni. — Erholder Optegnelserne tilligemed Urim og Thummim samt Brystspandet.

Iblandt de store Mænd, som nogensinde have levet paa Jorden, fremtræder Joseph Smith, den store Sidste-Dages Profet, som en af de mærkværdigste, og hans Liv og Levnet, som vi i det Efterfølgende agte at skildre saa kortfattet og tydeligt som muligt, vil vistnok for den upartiske Læser bevise Sandheden af denne vor Paastand.

Han var den tredie Søn af Joseph og Lucy Smith og blev født den 23de December 1805 i Sharon, Windsor County, Staten Vermont, hvor hans Forældre den Gang boede. Hans Fader, Joseph Smith sen., var født den 12te Juli 1771 i Topsfield, Essex County, Massachusetts, og var den anden af Asahel og Mary Smiths syv Sønner. Asahel var født i Topsfield den 7de Marts 1744, og var den yngste Søn af Samuel og Priscilla Smith. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1714, og var den ældste af Samuel og Rebecca Smiths Sønner. Samuel Smith sen. var født i Topsfield den 26de Januar 1666, og var en Søn af Robert og Mary Smith, der udvandrede til Amerika fra England.

Joseph Smith sen. flyttede i 1791 tilligemed sin Fader til Tunbridge, Orange County, Vermont, og var der med til at oprydde en stor Farm, der var stærkt bevoxet med Skov. Den 24de Januar 1796 ægtede han Lucy, en Datter af Solomon og Lydia Mack, og dette Ægteskab velsignedes med følgende Børn:

Alvin Smith, født d. 11te Feb. 1798.
Hyrum Smith, født d. 9de Feb. 1800.
Sophronia Smith, født d. 16de Maj 1803.
Joseph Smith, født d. 23de Decbr. 1805.
Samuel Harrison Smith, født d. 13de Marts 1808.
Ephraim Smith, født d. 13de Marts 1810, død d. 24de Marts s. A.
William Smith, født d. 13de Marts 1811.
Catherine Smith, født d. 28de Juli 1812.
Don Carlos Smith, født d. 25de Marts 1816.
Lucy Smith, født d. 18de Juli 1824.

Ved Joseph Smith sen.'s Indtrædelse i Ægtestanden ejede han en smuk Farm (Landejendom) i Tunbridge. I Aaret 1802 lejede han den

ud og begyndte at drive Handel, ligesom han kort derefter indlod sig paa et Foretagende, som gik ud paa at sende Gingseng — et Slags Bitterrod — til Kina, men blev bedraget af Kaptejnen og Agenten, saa han maatte opgive det Hele. Han maatte sælge sin Landejendom og alt sit Indbo for at kunne betale sin Gjæld.

Efter dette Uheld skiftede Familien gjentagende Gange Bosted, indtil den omsider ved Aaret 1815 flyttede til Palmyra, Wayne County i Staten New York, hvor Fader Smith kjøbte en Landejendom og opryddede henved 200 Akres Land; men han maatte opgive den igjen, da han ikke til den sidste Termin kunde betale det resterende paa Kjøbesummen. Det samme var Tilfældet med et stort Antal Jordbrugere, som i New York Stat havde opdyrket Land under lignende Betingelser. Siden flyttede han til Manchester i samme County, hvor han forskaffede sig et hyggeligt Hjem, tilligemed 16 Akres Land, og boede der, indtil han i Aaret 1831 flyttede til Kirtland, Ohio.

Fader Smith og Hustru vare i deres Liv og Vandel dydige og retskafne Folk; de lærte deres Børn gode Sæder og Skikke, formanede dem til at være ærlige og stræbsomme, samt underviste dem om Gud og Religion, saa vidt som deres egen Kundskab strakte sig i denne Retning, men paa Grund af deres Uformuenhed formaaede de ikke at give deres Børn mere end en almindelig Skoleundervisning.

Joseph havde derfor kun liden Lejlighed til at erhverve sig videnskabelig Dannelse, og hans hele Lærdom indskrænkede sig til en ringe Kundskab i to eller tre af de almindelige Skolefag. Han kunde læse temmelig godt, men skrev en ufuldkommen Haand, og havde kun svage Begreber om Regnekunsten. Dette var omtrent hele hans Skolekundskab, medens de øvrige Undervisningsgrene, som i Almindelighed læres i Almueskolerne overalt i de Forenede Stater, vare ham ganske ubekjendte.

Da imidlertid Intet af særdeles Vigtighed forefaldt under Josephs Opvæxt, til han var omtrent fjorten Aar gammel, ville vi ikke her opholde Læseren med, hvad der kun vilde være af mindre Interesse, men skride til at give en Beretning om hans første Syner og de Omstændigheder, som staa i Forbindelse dermed, hvilket vi for det meste ville gjengive i hans egne Ord. Han skriver:

»I det andet Aar efter at vi vare flyttede til Manchester, opstod der paa det Sted, hvor vi boede, en ualmindelig Vækkelse blandt Folket i religiøs Henseende. Det begyndte med Methodisterne, men blev snart almindelig iblandt alle Sekterne i den Egn, ja den hele Landsdel syntes angreben deraf, og store Hobe sluttede sig til de forskjellige religiøse Partier, hvilket foraarsagede stort Røre og Splid iblandt Folket. Nogle skrege: se her! og Andre: se der! Nogle strede for Methodisternes, Andre for Presbyterianernes og atter Andre for Baptisternes Tro. Thi uagtet den store Kjærlighed, som de, der forenede sig med disse forskjellige Trossamfund, udviste, da de bleve omvendte, og den store Iver, som lagdes for Dagen af de respektive Gejstlige, der vare virksomme i at foranstalte og fremme denne overordentlige religiøse Opvækkelse, i den Hensigt at faa Alle omvendte (som de behagede at kalde det), og lade saadanne slutte sig til hvilken

Sekt de ønskede, saa viste det sig dog, da de Omvendte begyndte at fordele sig — Nogle til et Parti og Andre til et andet — at de tilsyneladende gode Følelser, baade hos Præsterne og de Omvendte, vare mere forstilte end virkelige, thi stor Forvirring og Bitterhed paafulgte; Præsterne stredes med hverandre, og de Omvendte ligesaa, saa at al deres gode Forstaaelse, hvis der nogensinde var en saadan, tabtes i en Ordkrig og Meningsstrid.

Jeg var da i mit femtende Aar. Min Faders Familie blev vundet for den presbyterianske Tro, og fire af dem sluttede sig til den Kirke, nemlig min Moder, mine Brødre Hyrum og Samuel og min Søster Sophronia.

Medens denne Bevægelse fandt Sted, blev mit Sind opvakt til alvorlig Betragtning og fyldtes med stor Uro; men endskjønt jeg ofte faldt i dybe, ja og pinlige Tanker, saa holdt jeg mig dog udenfor alle disse Partier; desuagtet besøgte jeg deres forskjellige Forsamlinger, saa ofte Lejlighed gaves. Efter nogen Tids Forløb begyndte jeg at hælde noget til Methodisternes Sekt, og jeg følte Attraa til at forenes med dem; men Forvirringen og Striden imellem de forskjellige Partier var saa stor, at det var umuligt for saa ungt et Menneske og saa ubekjendt med Menneskene og Verden, som jeg var, at komme til noget bestemt Resultat om, hvem der havde Ret, og hvem der havde Uret. Jeg var flere Gange stærkt bevæget i mit Sind, thi Striden og Tumulten var saa stor og uophørlig. Presbyterianerne strede imod Baptisterne og Methodisterne, og anvendte alle deres Kræfter til Ræsonnementer og Sofisterier, for at bevise deres Modstanderes Vildfarelser, eller for i det mindste at faa Folk til at tænke, at de vare vildfarende. Baptisterne og Methodisterne vare paa den anden Side ligesaa ivrige i at stadfæste deres egne Læresætninger og gjendrive alle andre.

Midt i denne Ordstrid og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: Hvad er der herved at gjøre? Hvilket af alle disse Partier er ret, eller ere de allesammen forkerte? Dersom noget af dem er ret, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kjende det?

Medens jeg stred under Byrden af disse Vanskeligheder, læste jeg en Dag Følgende i Jakobs Brev 1 Kap. 5 Vers: »Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham.« Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette den Gang gjorde paa mit. Det syntes at trænge ind med stor Kraft i enhver af mit Hjertes Følelser. Jeg overvejede det atter og atter, vidende for vist, at dersom Nogen trængte til Visdom fra Gud, saa var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, og uden at jeg kunde faa mere Visdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de forskjellige Sekter udlagde det samme Skriftsprog saa forskjelligt, at de tilintetgjorde al Tillid til deres Fortolkning ved at henvise til Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring, eller gjøre som Jakob anviste, nemlig bede til Gud med den Forvisning, at dersom han gav Visdom til dem, der fattedes den, og vilde gjerne give og ikke be-

brejde, da kunde jeg sejre. Og saaledes begav jeg mig overensstemmende med denne min Beslutning (at bede til Gud) til Skoven for at gjøre et Forsøg. Det var en dejlig, klar Morgen tidlig om Foraaret 1820, at jeg for første Gang i mit Liv gjorde et saadant Forsøg; thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig hidindtil forsøgt at bede med lydelig Røst.

Efter at jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og havde set mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev greben af en Magt, der ganske overvældede mig og havde en saadan forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjørelse (ikke til en indbildt Tilintetgjørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa' jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saa' jeg den, førend jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa' jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: »*Denne er min elskelige Søn, hør ham.*«

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at faa at vide, hvilken af alle Sekterne der var den rette, saa jeg kunde vide, til hvilken jeg skulde slutte mig. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode oven over mig i Lyset, hvilken af Sekterne der var den rette, og hvilken jeg skulde slutte mig til. Svaret var, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de vare alle forkerte, og den Person, som tiltalede mig, sagde, at alle deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed for hans Aasyn, at disse Trosbekjendere alle vare fordærvede; »de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.«

Han forbød mig atter at slutte mig til nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, som jeg ikke kan skrive om denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen, skuende opad mod Himmelen.*

Da Lyset var forsvundet, havde jeg ingen Kræfter; dog gjenvandt jeg snart tildels disse og gik hjem. Og idet jeg lænede mig mod Kaminen, spurgte Moder, hvad der var i Vejen med mig. Jeg svarede:

* Det blev ham endvidere betydet i dette Syn, at det sande Evangelium skulde blive ham aabenbaret senere.

»Hav ingen Bekymring; Alt er vel; jeg har det godt.« Jeg sagde derpaa til Moder: »Jeg har opdaget for mig selv, at Presbyterianernes Lære ikke er sand.«

Det synes, medens jeg endnu var ung, at Modstanderen vidste, at jeg var bestemt til at forstyrre og forurolige hans Rige; thi hvi skulde ellers Mørkets Magter forene sig imod mig, og hvorfra hidrørte ellers den Modstand og Forfølgelse, som opstod imod mig næsten fra min Barndom af?

Nogle faa Dage efter, at jeg havde dette Syn, var jeg hændelsesvis i Selskab med en af Methodisternes Prædikanter, som tog virksom Del i den omtalte religiøse Opvækkelse, og da jeg talede med ham om Religion, fik jeg Anledning til at fortælle ham om Synet, jeg havde havt. Men hvor forbauset blev jeg ikke ved hans Adfærd; han behandlede ikke alene min Beretning løselig, men med stor Foragt, og sagde, at det var altsammen af Djævelen, at der ikke skete noget saadant som Syner og Aabenbaringer i disse Dage, at alt saadant var ophørt med Apostlene, og at slige Ting vilde ikke ske mere.

Hvorledes det var eller ikke, saa mærkede jeg snart, at min Fortælling havde vakt stor Fordom imod mig blandt de Religiøse og foraarsagede en Forfølgelse, der vedblev at tage til; og omendskjønt jeg var en uanselig Dreng i 14 à 15 Aars Alderen, og mine Omstændigheder i Livet vare saadanne, som gjorde mig ringe og ubetydelig i Verden, lagde dog fornemme Mænd Mærke nok til mig til at opvække den offentlige Stemning imod mig, der foraarsagede en stærk Forfølgelse, som efterhaanden blev almindelig iblandt alle Sekterne; Alle vare enige om at forfølge mig.

Det har ofte bragt mig til alvorligt at overveje, baade den Gang og siden, hvor forunderligt det var, at en simpel Dreng paa lidt over fjorten Aar, som var nødsaget til at erhverve sig et tarveligt Udkomme ved sit daglige Arbejde, skulde anses for vigtig nok til at hendrage de Stores Opmærksomhed paa sig i Datidens mest populære Sekter, og fylde dem med den stærkeste Forfølgelses- og Modstandsaand. Men enten det var forunderligt eller ikke, saa var det dog saaledes, og det foraarsagede mig ofte stor Sorg, thi jeg vidste, at hvad der end kunde indvendes, havde jeg dog havt et Syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han forsvarede sig for Kong Agrippa og fortalte om det Syn, han havde, da han »saa' et Lys og hørte en Røst«, men der var ikkun Faa, som troede ham; Nogle sagde, at han talede Usandhed, Andre, at han rasede, og han blev derfor haanet og bespottet; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Syn. Han havde set et Syn, det vidste han, og al Forfølgelse under Himmelen kunde ikke forandre det; og omend de vilde forfølge ham til Døden, vidste han dog, og vilde vide det til sit sidste Øjeblik, at han havde baade set et Lys og hørt en Røst tale til sig, og den hele Verden kunde ikke faa ham til at tænke eller tro anderledes.

Saaledes var det ogsaa med mig; jeg havde virkelig set et Lys, og midt i det Lys to Personer, og de talede virkelig til mig; og omendskjønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde

set et Syn, var det ikke desto mindre sandt, og medens de hadede og forfulgte mig, samt talede allehaande Ondt imod mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: Hvi forfølges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkelig set et Syn, og hvo er jeg, at jeg kan imodstaa Gud? Eller tænke Menneskene at faa mig til at nægte det, jeg virkelig har set? thi jeg havde set et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud vidste det, hvilket jeg ikke kunde nægte, ej heller turde jeg gjøre det. Tillige vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig imod Gud og komme under Fordømmelse.

Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind, for saa vidt som den sekteriske Verden angik; jeg forstod, at det var min Pligt ikke at slutte mig til noget af Partierne, men forblive som jeg var, indtil jeg havde erholdt nærmere Underretning. Jeg havde fundet Jakobs Vidnesbyrd at være sandt, at et Menneske, der mangler Visdom, kan bede til Gud og faa og ikke blive bebrejdet.

Jeg vedblev i min almindelige Næringsvej indtil den 21de September 1823, og led i al den Tid svær Forfølgelse af alle Klasser, baade religiøse og ikke-religiøse, fordi jeg vedblev at paastaa, at jeg havde set et Syn. Jeg var meget ung og blev forfulgt af dem, som burde have været mine Venner og behandlet mig paa en venlig Maade; og dersom de troede, at jeg var bleven bedraget, burde de have stræbt paa en rigtig og kjærlig Maade at vinde mig tilbage. Saaledes udsat for allehaande Fristelser og i alt Slags Selskab faldt jeg ofte i daarlige Vildfarelser, der viste Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, og jeg maa med Bedrøvelse sige, at jeg ofte ledtes i adskillige Fristelser, som vare anstødelige for Guds Aasyn. Idet jeg gjør denne Bekjendelse, maa Ingen antage, at jeg gjorde mig skyldig i grove Synder. Jeg havde aldrig nogen Tilbøjelighed til at begaa saadanne. Men jeg var skyldig i Letsindighed og holdt undertiden Selskab med letsindige Personer, hvilket ikke stemte overens med de Karaktertræk, som burde lægges for Dagen af En, der var kaldet af Gud, saasom jeg var. Men dette vil ikke synes forunderligt for dem, som erindre min Ungdom, og som ere bekjendte med min naturlige, livlige Sindsstemning.

Jeg følte mig ofte fordømt af min Samvittighed for min Svaghed og Ufuldkommenhed, og om Aftenen den 21de September, efter at have begivet mig til Hvile, opløftede jeg mit Hjerte i Bøn og Paakaldelse til den Almægtige om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes min Tilstand og Stilling var for ham; thi jeg havde fuld Tillid til at faa en guddommelig Aabenbarelse, eftersom jeg før havde erholdt en saadan.

Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saa' jeg et Lys vise sig i Værelset, hvilket Lys blev ved at forstærkes, indtil Værelset var lysere end om Middagen, og en Skikkelse viste sig strax ved min Seng, staaende i Luften, thi hans Fødder berørte ikke Gulvet. Han var iført en lys Kjortel, hvilken var overordentlig hvid. Det var en Hvidhed, som overgik alt Jordisk, jeg nogensinde havde set; ej heller tror

jeg, at noget Jordisk kunde gjøres saa overordentligt hvidt og skjønt. Hans Hænder vare bare, og ligeledes hans Arme, til lidt over Haandleddet; og ligeledes vare hans Fødder og Ben nøgne til lidt over Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde se, at han ingen andre Klæder havde paa end denne Kjortel, da den var aaben, saa jeg kunde se hans Bryst.

Ikke alene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjønnere, end man kan beskrive, og hans Aasyn i Sandhed som Lynet. Værelset var overordentlig lyst, men ikke saa lyst som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg først saa' ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde, at han var et Sendebud, sendt fra Gud til mig, og at hans Navn var Moroni; at Gud havde en Gjerning for mig at udrette, og at mit Navn skulde nævnes for Ondt og Godt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal, eller at det skulde nævnes for Godt og Ondt blandt alle Folk. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldplader, som gav Beretning om de forrige Beboere af denne Verdensdel, og hvorfra de kom. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere paa dette Land. Ligeledes, at der var tvende Stene, indfattede i Sølvbuer, gjemte tilligemed Pladerne (hvilke Stene, fæstede til en Brystplade, udgjorde hvad der kaldtes Urim og Thummim), og at de Mænd, der besade og brugte disse Stene, i forrige Tider kaldtes Seere, og at Gud havde beredt dem til Bogens Oversættelse.

Efter at have fortalt disse Ting begyndte han at oplæse af det Gamle Testamentes Profetier. Først læste han en Del af Malakiæ 3die Kapitel, hvorpaa han læste det 4de eller sidste Kapitel af samme Profeti, dog ikke ganske som det læses i vore Bibler. I Stedet for at læse det første Vers, som det læses i vore Bøger, læste han saaledes: »Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og Enhver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, thi *de, der komme*, skulle opbrænde dem, siger den Herre Zebaoth, og skulle hverken lade dem Rod eller Gren«; og det 5te Vers læste han saaledes: »Se, jeg vil aabenbare *Præstedømmet* til dig ved Profeten Elias's Haand, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer.« Han læste ogsaa det næstfølgende Vers anderledes: »Og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til Fædrene. Om ikke dette blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hin Dags Tilkommelse.«

Derpaa læste han det 11te Kapitel af Esaias og sagde, at det var ved at blive opfyldt. Han læste ogsaa det 3die Kapitel af Apostlenes Gjerninger, 22de og 23de Vers, ganske som det staar i vort Nye Testamente. Han sagde, at hin Profet var Kristus, men Dagen var endnu ikke kommen, da »hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket«, men at den snart vilde komme.

Han læste ogsaa det 2det Kapitel af Joel fra det 28de til sidste Vers og sagde, at dette heller ikke var opfyldt endnu, men snart

vilde blive det. Og han sagde endvidere, at Hedningernes Fylde snart skulde indgaa. Han læste mange andre Skriftsteder og forklarede mange Ting, som ikke kunne nævnes her. Og atter sagde han til mig, at naar jeg fik disse Plader, om hvilke han havde talet — thi Tiden var endnu ikke kommen, da de kunde erholdes — da skulde jeg ikke vise dem til noget Menneske, ej heller Brystpladen med Urim og Thummim, kun alene til dem, som jeg fik Befaling at vise dem til; dersom jeg alligevel gjorde dette, skulde jeg blive fordærvet. Medens han talede til mig, blev jeg henrykket i et Syn, saa at jeg kunde se Stedet, hvor Pladerne vare nedlagte, og det saa klart og tydeligt, at jeg gjenkjendte Stedet, saa snart jeg kom dertil.

Efter denne Underretning saa' jeg, at Lyset i Værelset begyndte at samles omkring hans Person, der havde talet til mig, og det vedblev saaledes, indtil Værelset atter var mørkt, undtagen netop omkring *ham*, og strax saa' jeg ligesom en Gang aaben lige ind i Himmelen, og han steg op, indtil jeg ikke længere kunde se ham, og Værelset var atter, som før dette himmelske Sendebud kom ind.

Jeg laa og tænkte paa denne besynderlige Scene, og forundrede mig saare meget over det, som var bleven mig fortalt af dette overordentlige Sendebud, da jeg midt i mine Betragtninger pludselig blev vaer, at mit Værelse atter begyndte at blive lyst, og et Øjeblik efter stod det samme himmelske Sendebud igjen ved min Seng. Han begyndte atter at tale til mig og gjentog de selvsamme Ting som ved hans første Besøg uden mindste Afvigelse, hvorefter han fortalte mig om svare Domme, som skulde komme over Jorden med stor Ødelæggelse, ved Hunger, Sværd og Pestilentse, og at disse gruelige Straffedomme vilde komme paa Jorden i denne Slægt. Da han havde talet disse Ting, opfoer han igjen ligesom før.

Nu havde det gjort saa dybt Indtryk paa mig, at Søvnen ganske havde forladt mig, og jeg laa overvældet af Forbauselse over det, som jeg havde baade set og hørt; men hvor bestyrtet blev jeg ikke, da jeg atter saa' det samme Sendebud ved min Seng og hørte ham gjentage sin Tale til mig og tilføjede en Advarsel for mig, sigende, at Satan vilde, formedelst min Faders fattige Omstændigheder, prøve paa at friste mig til at tragte efter Pladerne for Vindings Skyld. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke maatte have noget andet Øjemed med at faa Pladerne end at forherlige Gud, og ikke fremskyndes af noget andet Motiv end det, at opbygge Guds Rige; ellers kunde jeg ikke faa dem. Efter dette tredie Besøg steg han atter op til Himmelen ligesom før, og jeg var atter overladt til at grunde paa disse besynderlige Ting, som jeg nylig havde erfaret, da næsten strax efter, at det himmelske Sendebud var opfaren tredie Gang, Hanen galede, og jeg fandt, at det var Daggry, saa hans Besøg og Taler til mig maa have optaget hele Natten. Kort efter stod jeg op, og gik som sædvanligt til mit nødvendige daglige Arbejde; men da jeg begyndte at arbejde, følte jeg mig saa afkræftet, at jeg aldeles ikke var i Stand dertil. Min Fader, som arbejdede tilligemed mig, mærkede, at der var noget Usædvanligt ved mig, og bød mig gaa hjem, hvorpaa jeg begav mig paa Vejen til Huset; men da jeg vilde stige

over Gjærdet for at komme ud af Marken, hvor vi vare, forlode mine Kræfter mig ganske, og jeg faldt til Jorden, og havde for en Tid slet ingen Bevidsthed om nogen Ting. Det Første, jeg kan erindre, var en Røst, der talede til mig og kaldte mig ved Navn, hvorpaa jeg slog Øjnene op og saa' det samme Sendebud staaende over mit Hoved, omgiven af Lys ligesom før. Han sagde da Alt til mig, som han havde fortalt mig Natten forud, og befalede mig at gaa til min Fader og fortælle ham om de Syner, jeg havde set, og de Befalinger, jeg havde modtaget.

Jeg adlød, og gik tilbage til min Fader paa Marken og fortalte ham det Hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gaa og gjøre, som Sendebudet havde befalet. Jeg forlod Marken og gik til det Sted, hvor Sendebudet havde sagt mig, at Pladerne laa i Forvaring, og paa Grund af Synets Nøjagtighed, som jeg havde havt desangaaende, kjendte jeg Stedet, saa snart jeg kom dertil.«

Ganske tæt ved Landsbyen Manchester og omtrent fire engelske Mile fra Palmyra, Wayne County, i det vestlige af Staten New York, findes en Bakke eller Høj af betydelig Størrelse og den højeste i Nabolaget. Denne Høj kaldtes af Nephiterne Cumorah. Siden Pladerne bleve tagne fra Højen af Joseph, have Omegnens Beboere benævnet den »Mormonhøjen«. Paa Vestsiden af denne Høj eller Bakke, ikke langt fra Toppen, under en Sten af betydelig Størrelse, laa Pladerne forvarede i en Kiste, lavet af firkantede flade Stene, der vare sammenføjede med Cement for at holde Fugtigheden ude; indeni var der anbragt 3 smaa Piller af Cement, paa hvilke Pladerne hvilede. Den øverste Sten var rund oven paa, og da Joseph først besøgte Stedet, var en Del af den synlig oven over Jorden, medens Kanterne vare bedækkede med Grønsvær, hvoraf ses, at hvor dybt Kisten end var bleven anbragt fra først af, havde Regnen i Tidens Løb bortskyllet saa meget af Jorden, at den var let at opdage for den, hvem den var betegnet, uden dog at tiltrække sig Forbigaaendes Opmærksomhed ved noget afstikkende Ydre. Joseph bortryddede Jorden, og ved Hjælp af en Stang, som han stak ind under Kanten af Stenen, hævede han den op uden megen Anstrengelse, og han skriver: »Jeg kigede ned, og der saa' jeg virkelig Pladerne, Instrumentet Urim og Thummim samt Brystspandet, ligesom Engelen havde sagt.«

Medens han betragtede denne hellige Skat med Forundring og Forbauselse, se, da stod Herrens Engel, som før havde besøgt ham, atter ved hans Side, og hans Sjæl blev igjen oplyst ligesom Aftenen forud, og han blev fuld af den Helligaand; Himlen aabnedes, og Guds Herlighed omstraalede ham og hvilede paa ham. Medens han saaledes stod hensunken i Betragtninger og glædede sig over disse Ting, sagde Engelen til ham: »Se!« og som han sagde dette, saa' han Mørkets Fyrste omgiven af en utallig Skare af Tilhængere. Efter at han havde beskuet alt dette, sagde det himmelske Sendebud: »Alt dette bliver dig vist, det Gode og det Onde, det Hellige og det Urene, Guds Herlighed og Mørkets Magt, paa det at du herefter kan kjende de to Magter og aldrig blive paavirket eller overvundet af det Onde. Alt det, der leder til Godt eller til at gjøre det Gode, er

af Gud, og hvad som ikke gjør det, er af den Onde. Det er ham, som opfylder Menneskenes Hjerter med Ondt, og faar dem til at vandre i Mørket og bespotte Gud, og du kan vide herefter, at hans Veje føre til Fordærvelse, men Gudfrygtigheds Vej til Fred og Hvile. Du kan ikke nu erholde Optegnelserne, thi Guds Befaling er bestemt, og dersom disse hellige Ting nogensinde erholdes, maa det ske ved Bøn og standhaftig Lydighed imod Herren. De ere ikke opbevarede her for at forskaffe Nogen Vinding eller Rigdom eller denne Verdens Ære; de bleve forseglede ved Troens Bøn og for den Kundskabs Skyld, som de indeholde, og have intet Værd for Menneskenes Børn undtagen deres Indhold. Paa dem er Fylden af Jesu Kristi Evangelium optegnet, saaledes som det gaves til hans Folk i dette Land, og naar det ved Guds Kraft atter bliver fremført, skal det bringes til Hedningerne, af hvilke mange skulle annamme det, og derefter skal Israels Sæd ogsaa blive bragt ind i sin Forløsers Hjord ved at adlyde det. De, som holdt Herrens Befalinger i dette Land, begjærede dette af ham, og formedelst Troens Bøn erholdt de den Forjættelse, at dersom deres Efterkommere skulde overtræde og falde fra, da skulde deres Optegnelser blive bevarede og komme til deres Børn i de sidste Dage. Disse Ting ere hellige og maa holdes hellige, thi Guds Forjættelser desangaaende maa opfyldes. Intet Menneske, hvis Hjerte er urent, kan erholde det, som er helligt. Ved dem vil Herren gjøre en stor og mægtig Gjerning, de Vises Visdom skal forgaa og de Forstandiges Forstand skjule sig, og de, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Vildfarelse, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret, men de Troendes Hjerter skulle trøstes ved Tegn og Mirakler, ved Gaver og Helbredelser, ved Guds Krafts Aabenbarelse og ved den Helligaand. Du har nu set Guds Kraft aabenbaret og ligeledes Satans Magt. Du ser, at der er intet Ønskeligt ved Mørkets Gjerninger, og at de ikke kunne bringe Lyksalighed, at de, som ere overvundne deraf, ere ulyksalige, medens de Retfærdige derimod have deres Plads i Guds Rige, hvor uudsigelig Glæde er deres. Der hvile de i Tryghed for Sandhedens Fjendes Magt, og intet Ondt kan forstyrre dem. De ere kronede med Guds Herlighed, og fryde sig bestandig ved hans Naade og Miskundhed. Se, uagtet du har set denne Fremstilling af de to Magter, hvorved du stedse kan kjende den Onde, saa giver jeg dig dog et andet Tegn, og naar det sker, da vid, at Herren er Gud, at han vil udføre sine Beslutninger, og at Kundskaben, som denne Optegnelse indeholder, skal udgaa til alle Nationer, Stammer og Tungemaal paa den hele Jord. Dette er Tegnet: Naar det begynder at blive bekjendt, at Herren har vist dig disse Ting, da ville de, der gjøre Ondt, søge at styrte dig. De ville udsprede Løgn for at skade dit Rygte, og de ville søge at berøve dig Livet; men husk dette, at dersom du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal du blive bevaret og bringe disse Ting for Dagen, thi han vil i rette Tid give dig Befaling til at komme og tage dem. Naar de ere oversatte, da vil Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde mit Evangelium og døbe med Vand, og derefter skulle de have

Magt til at give den Helligaand ved Hænders Paalæggelse. Da vil Forfølgelsen rase mere og mere, thi Menneskenes Ondskab skal aabenbares, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle søge at tilintetgjøre Kirken, men den vil voxe, jo mere man strider imod den, og udbrede sig videre, og dens Medlemmer skulle tiltage i Kundskab, indtil de blive helliggjorte og faa en Arv, hvor Guds Herlighed skal hvile over dem; og naar dette sker, og Alt er beredt, da skulle de ti Israels Stammer aabenbares i Nordenland, hvor de have været i lang Tid, og naar dette er fuldkommet, vil Profetens Spaadom blive opfyldt, som siger: »Og Gjenløseren skal komme til Zion og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren!« Men uagtet de Ugudelige skulle søge at tilintetgjøre dig, skal dog Herrens Arm være udrakt, og du skal vinde Sejer, dersom du holder alle disse Bud. Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer, thi den Gjerning, som Herren vil udrette ved dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede; af hine skal det holdes i Ære og af disse bespottes, dog skal det være disse til Skræk formedelst det store og forunderlige Værk, som skal følge paa Aabenbarelsen af dette Evangeliums Fylde. Gaa nu din Vej, og husk, hvad Herren har gjort for dig, og beflit dig paa at holde hans Bud, saa vil han fri dig fra Fristelser og alle den Ondes Kunstgreb og Rænker. Glem ikke at bede, paa det at dit Sind maa vorde styrket, saa at naar han nærmer sig dig, du da kan have Kraft til at undfly det Onde og erholde disse kostelige Ting.«

Uagtet Engelen underrettede ham om meget mere, end vi her have skrevet, saa er dog det Vigtigste indbefattet i Ovenstaaende. Det blev ham sagt, at Tiden for ham til at erholde Optegnelserne vilde ikke komme førend fire Aar fra den Tid af, men at han skulde komme til Stedet lige om et Aar, og Engelen vilde da igjen møde ham der, og han skulde fremdeles besøge Stedet en Gang om Aaret, til Tiden kom, da han skulde faa Optegnelserne.

Joseph skriver: »Efter hvad der var mig befalet, gik jeg ved Enden af hvert Aar, og fandt hver Gang det samme Sendebud der, og modtog Undervisning og Lærdom af ham ved hver Sammenkomst, angaaende hvad Herren vilde lade ske, og hvordan og paa hvad Maade hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

Da min Faders timelige Omstændigheder vare mindre gode, vare vi nødsagede til at arbejde med vore Hænder som Daglejere og paa anden Maade, eftersom vi kunde faa Lejlighed; undertiden vare vi hjemme og undertiden ude, og ved bestandig at arbejde forskaffede vi os et tarveligt Underhold.

I Aaret 1824 havde min Faders Familie en stor Sorg, idet min ældste Broder Alvin døde. I Oktober Maaned 1825 tog jeg Arbejde hos en gammel Mand ved Navn Josiah Stoal, som boede i Chenango County i Staten New York. Han havde hørt Noget om en Sølvmine, som var bleven aabnet af Spanierne i Harmony, Susquehannah County i Pennsylvanien, og førend jeg begav mig i hans Tjeneste, havde han gravet for om muligt at opdage Minen. Efter at jeg kom i hans Tjeneste, tog han mig med andre af sine Folk til at grave efter

Sølvminen, hvorved jeg vedblev at arbejde næsten en Maaned, uden at vi havde noget Held i vort Foretagende, og tilsidst fik jeg den gamle Herre overtalt til at holde op med Gravningen. Heraf opkom den almindelige Historie om, at jeg har været Skattegraver.

Medens jeg var saaledes sysselsat, logerede jeg hos en vis Isaac Hale dersteds, hvor jeg for første Gang saa' min Hustru, som var hans Datter. Den 18de Januar 1827 bleve vi ægteviede, medens jeg endnu var i Hr. Stoals Tjeneste. Strax efter vort Giftermaal forlod jeg Hr. Stoal og rejste hjem til min Fader, i Forening med hvem jeg arbejdede den Sommer.

Endelig kom Tiden, da jeg skulde have Pladerne, tilligemed Urim og Thummim samt Brystspandet. Paa den 22de Dag i September 1827 gik jeg som sædvanligt, naar et Aar var omme, til Stedet, hvor de vare forvarede, og det samme himmelske Sendebud overgav dem til mig med den Erklæring, at jeg skulde være ansvarlig for dem, og dersom jeg lod dem komme fra mig af Mangel paa Omhu, eller formedelst Forsømmelse, skulde jeg blive forkastet, men dersom jeg vilde anvende al min Flid paa at bevare dem, indtil han (nemlig Sendebudet) vilde forlange dem, da skulde det gaa godt.

Disse Tavler eller Plader havde Udseende af Guld; hver Plade var henved 8 Tommer lang og 7 Tommer bred, og ikke fuldkommen saa tyk som almindeligt Blik. De vare opfyldte paa begge Sider med en Indskrift af ægyptiske Skrifttegn, og bundne sammen ligesom Bladene i en Bog, idet de vare heftede i den ene Kant med 3 Ringe, der gik igjennem det Hele. Denne Bog var henved 6 Tommer tyk, og en Del af den var forseglet. Skrifttegnene i den uforseglede Del vare meget smaa og smukt indgraverede. Den hele Bog bar mange Tegn paa Ælde i dens Dannelse, saa vel som paa megen Duelighed i Gravørkunsten. De Urim og de Thummim vare et besynderligt Instrument, som bestod af 2 gjennemsigtige Stene, klare som Krystal, i en bueformig Indfatning. Det brugtes i Oldtiden af Seerne, og var et Instrument, hvorved de erholdt Aabenbaringer om fjerne Ting, saavel forbigangne som tilkommende. (Se 2 Moseb. 28 : 30. 3 Moseb. 8 : 8. 4 Moseb. 27 : 21. 5 Moseb. 33 : 8. 1 Sam. 28 : 6. Neh. 7 : 65.)

Disse hellige Ting bleve begravne i Cumorah Høj af en Guds Profet ved Navn Moroni omtrent 420 Aar efter Kristi Fødsel. Han skjulte dem der ifølge Herrens Befaling, saa at de kunde blive bevarede fra at falde i de Ugudeliges Hænder, men Herren havde lovet, at de skulde komme frem i de sidste Dage og tjene Menneskene til Gavn og Oplysning, i Særdeleshed Lamaniterne, hvilket Løfte nu begyndte at opfyldes over 1400 Aar efter, at det blev givet til Moroni. Optegnelserne vare skrevne af Mormon, en anden Guds Profet, og fuldendtes af hans Søn Moroni, den Samme, som begrov dem i Jorden, og som leverede dem til Joseph Smith. Denne fik det Hverv at oversætte den uforseglede Del deraf i det engelske Sprog ved Hjælp af Guds Gave og Kraft. Oversættelsen udkom derefter i Trykken under Navn af Mormons Bog.

Vi ville herefter nøjere beskrive de Omstændigheder, som vare forbundne med Oversættelsen, og blot her bemærke, at efter at Joseph

havde udført det Arbejde, som Herren havde paalagt ham, tilbageleverede han Pladerne i Moronis Hænder, som indtil denne Dag har dem i sin Varetægt. Den forseglede Del har Herren ogsaa lovet i sin egen bestemte Tid at give til sit Folk i denne Uddeling, saa vel som andre hellige Optegnelser og Oldsager, hvis Gjemmested endnu ikke er aabenbaret.

ANDET KAPITEL.

Joseph forfølges for Optegnelsernes Skyld. — Rejser til Pennsylvanien. — Begynder at oversætte. — Sender Martin Harris til New York med en Del af Skrifttegnene. — Fortsætter Oversættelsen. — Manuskriptet tabes. — Oliver Cowdery besøger Joseph. — Joseph og Oliver Cowdery ordineres til det Aaronske Præstedømme. — Oversættelsen fortsættes og fuldendes. — Mormons Bog udkommer i Trykken.

Joseph lærte imidlertid snart at kjende, hvorfor Sendebudet havde givet ham saa nøje Befaling om at tage godt Vare paa Optegnelserne, og hvorfor han havde sagt, at naar han fik gjort, hvad der var forlangt af ham, vilde han (Sendebudet) kræve dem tilbage; thi aldrig saa snart blev det bekjendt, at Joseph havde Pladerne, førend Folk gjorde sig al Umage for at faa dem fra ham. De anvendte alle de Rænker og Kunstgreb, der kunde tænkes i dette Øjemed. Ofte var det Hus, hvor han boede, omringet af Pøbel og ildesindede Personer, som flere Gange stræbte ham efter Livet, og som ofte gjorde ham det vanskeligt at undgaa deres morderiske Hensigter. Da hans Liv bestandig svævede i Fare, besluttede han tilsidst at forlade Stedet og rejse til Pennsylvanien. Han pakkede derfor sit Tøj ind, skjulte Pladerne i en Tønde fuld af Bønner, og begav sig paa Rejsen. Han var ikke kommen langt, før han blev indhentet af en Politiembedsmand, med en skriftlig Fuldmagt til at undersøge hans Sager, og som smigrede sig med den Tanke, at han nok skulde finde Pladerne, men efter at have søgt meget omhyggeligt, maatte han slukøret forlade ham, uden at have opnaaet sin Hensigt. Joseph kjørte derpaa videre, men før han naaede sit Bestemmelsessted, blev han atter anholdt af en Politiembedsmand i det samme Ærinde, og efter at have ransaget Vognen, maatte ogsaa han gaa sin Vej lige saa ærgerlig som den første, fordi han ikke kunde opdage Gjenstanden for sin Undersøgelse. Joseph fortsatte da sin Rejse uden videre Hindring, indtil han kom til den nordlige Del af Pennsylvanien til Byen Harmony ved Susquehannah-Floden, hvor hans Svigerfader boede. Dette Sted var beliggende omtrent et Hundrede engelske Mile fra Manchester.

Strax efter sin Ankomst til Pennsylvanien i December Maaned 1827, begyndte han at kopiere Skrifttegnene, som fandtes paa Pladerne, og ved Hjælp af Urim og Thummim begyndte han ogsaa at oversætte dem, og da han ikke var nogen god Skriver, var han nødt til at antage sig En, der kunde nedskrive Oversættelsen, som den kom fra hans Mund.

I Februar 1828 kom en Herre ved Navn Martin Harris for at be-

søge Joseph. Han var en agtet Landmand og boede i Palmyra, Wayne County, N. Y., og havde tidligere givet Joseph 50 Dollars til Hjælp ved hans Flytning til Pennsylvanien. Denne Martin Harris fik de Skrifttegn, som Joseph havde afskrevet fra Pladerne, samt Oversættelsen af nogle af dem, og rejste med dem til Staden New York, hvor han foreviste dem for Professor Charles Anthon, en Mand, som var bekjendt for sin store Sprogkyndighed. Professor Anthon sagde, at Oversættelsen var rigtig, ja bedre end Noget, han før havde set oversat fra Ægyptisk. Han sagde, at Skrifttegnene vare ægyptiske, kaldæiske, syriske og arabiske, og at de vare ægte. Han gav Hr. Harris et skriftligt Vidnesbyrd om, at de vare ægte, og at Oversættelsen var rigtig, hvilket Bevis denne stak i Lommen og gik, men Professor Anthon kaldte ham tilbage og spurgte, hvorledes den unge Mand fik at vide, at der var Guldplader paa det Sted, hvor han fandt dem. Da han fik til Svar, at en Guds Engel havde aabenbaret ham det, forlangte han Beviset tilbage, hvorpaa han rev det i Stykker, idet han sagde, at saadant Noget som Englesendelse skete ikke nutildags. Han sagde ogsaa til Martin Harris, at hvis han vilde bringe Pladerne til ham, da vilde han oversætte deres Indhold. Denne svarede, at det var ham forbudt at bringe dem, og at en Del af Pladerne vare forseglede, hvorefter Professor Anthon ytrede: »Jeg kan ikke læse en forseglet Bog.« Martin Harris tog ogsaa det Medbragte til Doktor Samuel L. Mitchel, som bekræftede, hvad Professor Anthon havde sagt, baade om Skrifttegnene og Oversættelsen. Hvis vore Læsere ville slaa op i deres Bibler og læse det 29de Kapitel af Esaias, saa ville de finde, at denne Profet forudsagde dette 2,500 Aar, før det skete.

Efter at Martin Harris var kommen tilbage fra New York, rejste han til sit eget Hjem i Palmyra og ordnede der sine Affærer saaledes, at han atter kunde være borte en Tid, hvorpaa han igjen rejste til Pennsylvanien for at hjælpe Joseph med Oversættelsen. Dette var i April 1828. Joseph fortsatte strax sit Arbejde, og som han oversatte, skrev Martin Harris for ham; og de vare saaledes beskjæftigede indtil den 14de Juni samme Aar, ved hvilken Tid de havde oversat 116 Sider Manuskript.

Martin Harris havde kun skrevet for Joseph en kort Tid, da han begyndte at bede denne om Tilladelse til at tage Manuskriptet hjem og forevise det for sin Familie. Han vedblev saa indtrængende at bede derom, at Joseph tilsidst gav efter og adspurgte Herren desangaaende, men Svaret blev, at Joseph maatte ikke føje Harris i hans Begjæring. Dermed var denne dog ikke tilfreds, men nødte Joseph til anden Gang at adspørge Herren, hvilket han ogsaa gjorde, men erholdt samme Svar som første Gang. Da han endnu ikke var fornøjet, gav Joseph igjen efter for Harris's Paatrængenhed og adspurgte Herren tredie Gang, og denne Gang var Svaret, at Martin Harris maatte tage Manuskriptet paa visse Betingelser, hvilke vare, at han blot maatte vise det til fem Personer, nemlig hans Hustru, hans Forældre, hans Broder og hans Hustrues Søster. Han gav højtideligt Løfte om at ville opfylde disse Betingelser paa det Nøjagtigste og begav sig strax paa Hjemvejen med Manuskriptet. Han viste det

strax til de omtalte Personer, som han havde Lov til, men brød derpaa sin Pagt ved ogsaa at vise det til adskillige andre af hans Venner, som kom for at besøge ham. Følgen heraf var, at Manuskriptet blev stjaalet fra Kisteskuffen, hvor Martin Harris havde gjemt det, og hverken han eller Joseph fik det nogensinde igjen. Hvem det var, som stjal det, vides ikke bestemt, men det antages at være Harris's egen Hustru, som allerede før den Tid havde forsøgt paa at skade Joseph ved at udsprede falske Rygter og slette Beskyldninger om ham, men da dette ikke havde den forønskede Virkning, benyttede hun maaske denne Lejlighed til at fortrædige ham.

Medens Martin Harris var borte med Manuskriptet, gjorde Joseph en Tur til Manchester og besøgte sin Faders Familie. Under sit Ophold der kom han til Kundskab om Manuskriptets Forsvinden, hvilket bevirkede hos ham en Angest og Bekymring, som maa have været meget stor, eftersom han strax forstod, at han havde handlet uviist i Henseende til at adspørge Herren saa ofte. Efter et kort Ophold i Manchester rejste han derpaa tilbage til sit eget Hjem i Pennsylvanien.

Herren, som var fortørnet paa Joseph paa Grund af hans Forseelse i dette Tilfælde, tog Urim og Thummim og siden Pladerne fra ham, saa at han herved lærte en streng Lektie, og kom til at forstaa, at naar Herren en Gang forbyder eller nægter en Ting, saa bør Mennesket være tilfreds og ikke vedblive at adspørge eller bede om Noget, som han en Gang har nægtet, om ogsaa Befalingen i saa Henseende ikke er aldeles, som det kortsynede Menneske kunde ønske det.

Joseph ydmygede sig for Herren og erholdt Tilgivelse for sin Forseelse, saa at det himmelske Sendebud atter overleverede Pladerne samt Urim og Thummim i hans Hænder. Dette skete i Juli Maaned 1828. Paa samme Tid modtog han den første Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog. Den udgjør nævnte Bogs 3die Kapitel.

En Tid efter modtog han en anden Aabenbaring, hvori Herren forbød ham at oversætte den Beretning, som fandtes paa det tabte Manuskript, anden Gang. Derimod fik han Befaling til at oversætte fra Nephis Plader, hvilke indeholdt omtrent den samme Beretning, og dertil gav en mere udførlig Oplysning angaaende Evangeliet, som Herren i Særdeleshed ønskede at fremføre tydeligen for Menneskene. Beretningen, som fandtes paa det tabte Manuskript, var en Oversættelse fra Lehis Plader, der omtales i Mormons Bog (1 Nephi 1 : 17; 6 : 1). Se endvidere Pagtens Bog, 10de Kap.

Joseph fortsatte ikke lige strax sit Oversætterarbejde, men arbejdede en Tid med sine Hænder for sin Families Ophold paa en lille Landejendom, som han havde kjøbt af sin Svigerfader. I Februar 1829 blev han besøgt af sin Fader fra Manchester, og omtrent samtidig modtog han to Aabenbaringer, som findes i Pagtens Bog, 4de og 5te Kap. I den sidste af disse bliver Martin Harris revset betydeligt, og Mormons Bogs tre Vidner omtales her for første Gang.

Den 5te April kom Oliver Cowdery til Joseph i Pennsylvanien. Han havde været Skolelærer i det Nabolag, hvor Josephs Fader boede, og havde været Kostgænger i hans Familie en Tid. De havde fortalt ham, hvorledes Joseph havde erholdt Pladerne, og han var nu kom-

men for at lære mere angaaende dette fra hans egen Mund. Den 7de April, to Dage efter hans Ankomst, begyndte Joseph at oversætte Mormons Bog, og Oliver Cowdery begyndte at skrive for ham. Fra den Tid af, da han begyndte at oversætte, modtog han mange Aabenbaringer angaaende det Værk, som Herren nu havde paabegyndt, samt om Evangeliets Fylde, som han var i Færd med at lade udgaa til Jordens Nationer. Dette gav ham meget Lys og forberedte ham til den Stilling, som han siden kom til at indtage. Og da den sande Mening af nogle af disse Aabenbaringer bedre vil kunne forstaas, naar Omstændighederne, hvorunder de bleve givne, blive almindelig bekjendte, saa ville vi, saa meget som det lader sig gjøre, omtale de Begivenheder, som undertiden ledte til deres Meddelelse.

Kort efter at Oliver Cowdery havde begyndt at skrive for Joseph, modtoges saaledes den Aabenbaring, som udgjør det 6te Kapitel af Pagtens Bog, og da Joseph og Oliver Cowdery en Tid efter under en Samtale angaaende Apostelen Johannes udvexlede forskjellige Anskuelser med Hensyn til, hvad der siges om ham i Joh. 21 : 22, saa adspurgte Joseph Herren og erholdt ved Urim og Thummim den Oplysning, at denne Apostel ifølge hans eget Begjær skulde leve i Kjødet, indtil Kristus igjen skulde komme til Jorden. (Pagtens Bog, 7de Kap.)

Omtrent samtidig bleve to andre Aabenbaringer givne i Anledning af Oliver Cowderys Ønske og Begjær om at erholde den samme Oversættergave som Joseph, men han fik i den sidste af disse Befaling til atter at fortsætte sit Arbejde som Josephs Skriver. (Pagtens Bog, 8de og 9de Kap.)

Da de havde fundet Daab til Syndsforladelse omtalt i Oversættelsen af Mormons Bog, følte Joseph og Oliver Cowdery sig tilskyndede til at adspørge Herren angaaende denne Ordinance, og i den Hensigt gik de ud i Skoven for at bede den 15de Maj 1829. Medens de bade og paakaldte Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en klar Sky, som lagde sine Hænder paa dem og ordinerede dem, sigende: »I Messiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det Aaronske Præstedømme, som indehaver Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig igjen borttages fra Jorden, førend Levi Sønner atter frembære et Offer for Herren i Retfærdighed.« Han sagde dem ogsaa, at dette Præstedømme ikke gav dem Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, men at denne Myndighed siden skulde gives dem, og han gav dem tillige Anvisning om, hvorledes de skulde døbe hinanden.

Dette Sendebud, som saaledes besøgte dem, sagde, at hans Navn var Johannes, den Samme, som i det Nye Testamente kaldes Johannes den Døber. Han havde Nøglerne til det Aaronske Præstedømme, og handlede under Bestyrelse af Peter, Jakob og Johannes, der holdt det Melkisedekske Præstedømmes Nøgler, og dette Præstedømme, sagde han, skulde om en Tid blive dem paalagt.

Samme Dag gik de og bleve døbte. Joseph døbte først Oliver Cowdery, hvorpaa Oliver døbte ham. Derefter lagde Joseph sine Hænder paa Olivers Hoved, og ordinerede ham til det Aaronske Præstedømme, og Cowdery lagde derpaa sine Hænder paa Josephs Hoved og ordi-

nerede ham til det samme Præstedømme, thi saaledes havde Sendebudet befalet dem at gjøre. Saa snart de vare døbte, faldt den Helligaand paa dem, og de profeterede om mange Ting, som snart skulde ske.

Disse vare de første Daabshandlinger, som efter de Beretninger, der findes derom, have været forordnede og anerkjendte af Herren i over 1400 Aar. Alle Kirker, opbyggede i disse mange Aarhundreder, ere blevne stiftede af Mennesker uden Aabenbaring fra den Almægtige. De Ugudelige dræbte Herrens Tjenere, som besade det hellige Præstedømme, og der blev Ingen tilbage paa Jorden, der kunde døbe eller udføre Noget i Herrens Navn, som han vilde anerkjende. Endskjønt Joseph havde set og samtalet med himmelske Væsener, saa havde han derfor ingen Myndighed til at døbe Nogen, eller til at administrere i nogen Ordinance tilhørende Guds Rige. Han maatte vente, indtil han blev ordineret og paalagt Præstedømmet, førend Herren vilde anerkjende hans Ret til at døbe, og der var ikke nogen Mand paa Jorden, som kunde ordinere ham til denne Myndighed. Derfor var det nødvendigt, at Mænd, som havde Præstedømmets Nøgler, da de vare paa Jorden, skulde komme fra Himmelen for at ordinere Joseph, og endog efter at han og Oliver Cowdery vare blevne ordinerede til det Aaronske Præstedømme, kunde de ikke lægge Hænder paa for den Helligaands Gave. De maatte vente, indtil Peter, Jakob og Johannes, der vare de sidste Mænd, som havde det Melkisedekske Præstedømmes Nøgler paa Jorden, skulde komme og give dem den nødvendige Magt og Myndighed.

Efter at Joseph og Oliver Cowdery vare blevne døbte og ordinerede, blev deres Forstand oplyst, saa at de bedre kunde forstaa Skrifterne, og den sande Mening af de Skriftsteder, som ere vanskelige at forstaa, blev opklaret for dem. De vare imidlertid nødsagede til at dølge for en kort Tid, at de vare blevne døbte og ordinerede til Præstedømmet, paa Grund af den Forfølgelsesaand, der allerede havde givet sig tilkjende i Nabolaget. De bleve flere Gange truede med Overfald paa Huset, hvilket dog hindredes formedelst den Indflydelse, Josephs Svigerfader havde iblandt Folket. Han og hans Familie, som før vare imod Joseph, vare nu blevne hans Venner og ønskede, at han skulde have Lejlighed til at fortsætte sit Arbejde med Oversættelsen, hvorfor de ydede ham al den Beskyttelse, det var dem muligt.

Trods Folkets Trusler vedblev Joseph derfor sit Arbejde, og foruden at oversætte begyndte han og Oliver Cowdery at tale om Skrifterne med deres Venner og Bekjendte, naar de traf sammen med dem. Josephs Broder, Samuel H. Smith, kom for at besøge dem, og efter at have talet med ham om enkelte bibelske Sandheder samt vist ham den oversatte Del af Mormons Bog, gik han i Skoven og bad til Herren, hvilket havde til Følge, at han blev overbevist om Værkets Sandhed, og den 25de Maj blev han døbt af Oliver Cowdery og drog derpaa tilbage til sin Faders Hus, lovende og prisende Gud og fuld af den Helligaand.

Kort derefter kom ogsaa Hyrum Smith for at besøge sin Broder, og ifølge hans oprigtige Begjær adspurgte Joseph Herren ved Urim

og Thummim og modtog en Aabenbaring til ham, som findes i Pagtens Bog, 11te Kapitel.

Vi ville her igjen anføre Josephs egne Ord: »Omtrent paa samme Tid (Maj 1829) kom en gammel Mand og besøgte os, hvis Navn jeg ønsker at nævne med Agtelse, nemlig Hr. Joseph Knight sen. fra Colesville, Broom County, Staten New York. Han havde hørt, hvorledes vi anvendte vor Tid, og meget venligt og imødekommende bragte han os noget Proviant, for at vi ikke skulde blive hindrede i vort Oversætterarbejde af Mangel paa slige Fornødenheder, og jeg maa pligtskyldigst anføre, at han flere Gange bragte os en saadan Understøttelse, uagtet han boede i det mindste 30 Mile borte.* Dette satte os i Stand til at vedblive Arbejdet, som vi ellers maatte have lagt tilside for en Tid. Da han saa meget ønskede at kjende sin Pligt med Hensyn til dette Værk, saa adspurgte jeg Herren og modtog følgende Aabenbaring. (Se Pagtens Bog, 12te Kap.)

Kort efter, at jeg begyndte at oversætte, blev jeg bekjendt med Hr. Peter Whitmer fra Fayette i Seneca County, New York, samt med nogle af hans Familie. Først i Juni Maaned kom hans Søn David Whitmer med en Tospændervogn til det Sted, hvor vi boede, og ønskede, at vi skulde følge med ham til hans Fader og opholde os der, til vi havde fuldendt Arbejdet. Han tilbød os Kost og Logi, en af sine Brødre til at skrive for mig og sin egen Hjælp ved Lejlighed.

Da vi netop havde saadan betimelig Hjælp behov til et saa vanskeligt Foretagende, og da vi vare blevne underrettede om, at Folk der i Nabolaget ventede med stor Længsel efter at faa Lejlighed til at ransage disse Ting, saa antoge vi Tilbudet og fulgte med Whitmer til hans Faders Hus, hvor vi saa opholdt os, indtil Oversættelsen var færdig og Eneret sikret. Ved vor Ankomst fandt vi Whitmers Familie meget imødekommende og videbegjærlig angaaende Værket. De vedbleve at være gjæstfrie, bespiste og logerede os efter vor Overenskomst, og navnlig hjalp John Whitmer os meget med at skrive Resten af Oversættelsen. Imidlertid bleve David og Peter Whitmer (jun.) ogsaa vore ivrige Venner og Medhjælpere ved Arbejdet, og da de ønskede at forstaa deres særegne Pligter og med megen Alvor begjærede, at jeg skulde adspørge Herren angaaende dem, saa adspurgte jeg Herren ved Urim og Thummim og erholdt følgende Aabenbaringer for dem, den ene efter den anden. (Se Pagtens Bog, 14de, 15de og 16de Kap.)

I Seneca County fandt vi Folket i Almindelighed venskabeligt og begjærligt efter at faa Sandheden at vide angaaende disse Ting, som nu begyndte at omtales rundt omkring. Mange tilbøde os fri Adgang til deres Huse, saa at vi kunde faa Lejlighed til at samles med vore Venner for at belære og undervise dem. Vi traf paa Mange fra Tid til anden, som vare villige til at høre os og begjærlige efter at udfinde Sandheden, som den er i Kristo Jesu, og lode til at være villige til at adlyde Evangeliet, naar de en Gang bleve rigtigt overbeviste og tilfredsstillede i deres Sind; og i samme Maaned (Juni) bleve min Broder Hyrum Smith, David Whitmer og Peter Whitmer jun. døbte

* Det bemærkes, at Afstanden stedse er angivet i engelske Mil.

i Seneca Sø, de to Førstnævnte af mig og den Sidstnævnte af Oliver Cowdery. Fra den Tid af var der Mange, som troede og bleve døbte, og vi vedbleve at undervise og belære saa mange, som søgte at komme til Kundskab om Sandheden.

Medens vi arbejdede paa Oversættelsen, kom vi til Kundskab om, at der skulde beskikkes tre særdeles Vidner af Herren til at se de Plader, som dette Værk (Mormons Bog) blev oversat fra, og at disse tre Vidner skulde bære Vidnesbyrd om samme, hvilket vil findes omtalt i Mormons Bog (Ether 5:2—4). Næsten umiddelbart efter, at vi vare komne til Kundskab derom, ønskede Oliver Cowdery, David Whitmer og den før omtalte Martin Harris, som var kommen for at se, hvorledes det gik med Arbejdet, at jeg skulde adspørge Herren, om det ikke maatte blive dem forundt at blive disse tre særdeles Vidner, og fulde af Længsel efter at se disse hellige Ting vedbleve de at bede mig saa indstændigt derom, at jeg tilsidst gav efter, og ved Urim og Thummim erholdt jeg følgende Aabenbaring af Herren til dem. (Se Pagtens Bog, 17de Kap.)

Ikke mange Dage efter, at ovennævnte Befaling blev given, bleve vi fire, nemlig Martin Harris, David Whitmer, Oliver Cowdery og jeg enige om at gaa ind i Skoven og forsøge ved ivrig og ydmyg Bøn at faa det, som var lovet i Aabenbaringen, nemlig at maatte faa Pladerne at se osv. Følgelig valgte vi en Skov, som var let at naa fra Whitmers Hus, og begave os did hen, knælede ned og begyndte at bede i stor Tro til den almægtige Gud, at han vilde opfylde disse Forjættelser. Efter forudgaaende Bestemmelse begyndte jeg først med lydelig Bøn til vor himmelske Fader og efterfulgtes af hver af de Andre, men vi erholdt intet Svar eller Tegn paa guddommeligt Velbehag, hvorfor vi gjentoge vor Bøn i samme Orden som før, men Udfaldet var det samme som første Gang. Efter dette vort andet forgjæves Forsøg sagde Martin Harris, at han vilde forlade os, da han, som han selv ytrede, troede, at hans Nærværelse var Aarsagen til, at vi ikke fik, hvad vi bade om; han forlod os derfor, hvorefter vi knælede ned igjen, og vi havde ikke bedet mange Minuter, før vi saa' et Lys oven over os i Luften, som var overordentlig klart, og se, en Guds Engel stod foran os, og i sin Haand holdt han de Plader, som vi havde bedet om at maatte se. Han vendte Bladene, eet ad Gangen, saa at vi kunde se dem og tydelig skjelne den derpaa indgraverede Skrift. Derpaa henvendte han sig til David Whitmer, sigende: »David, velsignet er Herren og den, der holder hans Bud,« hvorefter vi hørte en Røst fra det klare Lys oven over os, sigende: »Disse Plader bleve aabenbarede ved Guds Kraft, og de ere oversatte ved Guds Kraft. Oversættelsen, som I have set, er rigtig, og jeg befaler eder at bære Vidnesbyrd om, hvad I nu se og høre.« Jeg forlod nu David og Oliver og gik hen for at opsøge Martin Harris, som jeg fandt i betydelig Afstand, ivrigt bedende; dog fortalte han mig snart, at Herren endnu ikke havde bønhørt ham, og bad mig alvorligt om at forene mig med ham i Bøn, at han maatte nyde de Velsignelser, som nylig vare vederfarede os. Vi forenede os da i Bøn og fik omsider vort Ønske opfyldt; thi førend vi vare færdige, blev

det samme Syn opladt for vore Øjne, i det mindste for mig, og jeg hørte og saa' atter de samme Ting, medens Martin Harris i det samme Øjeblik, ligesom i en Henrykkelse af Glæde, udbrød: »Det er nok, det er nok, mine Øjne have set det, mine Øjne have set det,« og idet han sprang op, raabte han: »Hosianna,« lovede Gud og tilkjendegav paa anden Maade sin store Glæde.«

Disse Mænd havde ogsaa det Privilegium at se Brystpladen, de Urim og de Thummim samt Labans Sværd, der omtales i Mormons Bog (1 Nephi 4 : 9; Mos. 1 : 16). For at fuldbyrde Befalingen, som de havde faaet, affattede og underskreve disse tre Mænd følgende Vidnesbyrd:

»Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilke der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds og ikke ved Menneskers Kraft. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa' og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa' dem og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige mod Guds Befalinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod, og ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud. Amen.

OLIVER COWDERY. DAVID WHITMER. MARTIN HARRIS.«

Foruden disse tre Mænds Vidnesbyrd, som findes anført i Begyndelsen af Mormons Bog, afgave otte Andre, som nogle Dage efter havde Lejlighed til at bese og berøre de samme Plader, følgende Vidnesbyrd:

»Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem dette Værk monne komme, at Joseph Smith jun., Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa' ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Plader; thi vi have set og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi give vore Navne til Verden, for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

CHRISTIAN WHITMER. JACOB WHITMER. PETER WHITMER JUN.
JOHN WHITMER. HIRAM PAGE. JOSEPH SMITH SEN.
HYRUM SMITH. SAMUEL H. SMITH.«

De Ovennævnte tilligemed Joseph Smith selv udgjorde tolv Mænd, som vare Vidner til Mormons Bog. Angaaende nærmere Oplysning om de tre saa vel som om de otte Vidner til Mormons Bog henvises Læseren til Tillægget ved Slutningen af dette Værk.

Joseph og Oliver Cowdery fortsatte imidlertid deres Arbejde med

Oversættelsen, skjønt deres Tid for en stor Del var optaget af at samtale med de Mange, som nu kom for at besøge dem. Nogle kom for at finde Sandheden, medens Andre kom for at beskæmme dem og gjøre dem vanskelige Spørgsmaal. Iblandt de Sidstnævnte vare adskillige lærde Præster, som kom for at disputere, men skjønt Joseph og Oliver vare ulærde og uerfarne i religiøs Bevisførelse, saa kunde de dog ved Herrens Aands Bistand beskæmme disse Lærde, medens de til samme Tid kunde overbevise de Oprigtige om det sande Evangelium.

Da de omtrent vare færdige med Oversættelsen, rejste de til Palmyra, Wayne County, N. Y., og indgik en Kontrakt med Hr. Egbert Grandon om at lade 5000 Exemplarer af Mormons Bog trykke for 3000 Dollars, samt sikrede sig Forlagsretten.

Ligesom Joseph hele Tiden under Oversættelsen havde været udsat for Forfølgelse, idet onde Mennesker tragtede efter at ødelægge baade ham og Værket, saaledes forefaldt der ogsaa adskillige Ubehageligheder under Trykningen. Folk, som vedblivende vare Josephs Fjender, holdt nemlig Møder i den Hensigt at lægge Planer om Ødelæggelsen af Manuskriptet, og søgte tillige at formaa Hr. Grandon til at standse Trykningen. En vis Mand paatog sig endvidere at udgive et Blad, hvori han begyndte at publicere Udtog af Mormons Bog i en fordrejet Stil, sammenblandet med de sletteste Løgne om Joseph og om Bogens Oprindelse. Joseph formaaede imidlertid formedelst den Eneret, han havde sikret sig til Bogen, at standse denne ugudelige Mand i hans Foretagende, og det maa her kortelig bemærkes, at alle de Planer, som lagdes, og alle de Forsøg, som gjordes af Værkets Fjender for at tilintetgjøre det, mislykkedes, og den første Udgave af Mormons Bog udkom i Trykken i Begyndelsen af Aaret 1830 i et Oplag af 5000 Exemplarer.

Det fortjener endvidere at bemærkes, at Titelbladet paa den engelske Udgave af Mormons Bog er en bogstavelig Oversættelse af Titelbladet paa Originalen, der lyder saaledes:

»MORMONS BOG.

En Beretning, skreven ved Mormons Haand paa Plader, efter Nephis Plader. Det er derfor en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelse, og ligeledes Lamaniternes, skreven til Lamaniterne, som ere en Levning af Israels Hus, og ligeledes til Jøder og Hedninger. Skreven efter Befaling og ved Profetiens og Aabenbarelsens Aand. Skreven, forseglet og gjemt i Herren, for at den ikke skulde blive ødelagt, men komme frem formedelst Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand og gjemt i Herren for at fremkomme i sin Tid ved Hedningerne. Udlæggelsen deraf formedelst Guds Gave.

Ogsaa et kort Udtog af Ethers Bog, hvilken ogsaa er en Optegnelse om Jareds Folk, som bleve adspredte paa den Tid, Herren forvirrede Folkets Tungemaal, medens de byggede et Taarn for at naa Himmelen; hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, og for at de maa kunne kjende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der findes Fejl, da ere de af Mennesker; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, paa det at I maa findes ubesmittede for Kristi Domstol. — MORONI.«

TREDIE KAPITEL.

Gjengivelsen af det Melkisedekske Præstedømme ved Peter, Jakob og Johannes. — Kirken organiseres i Fayette med sex Medlemmer. — Den første offentlige Prædiken. — Det første Mirakel. — Kirkens første Konference. — Aabenbarelser og Tilkjendegivelser af Guds Kraft. — Forfølgelse i Colesville. — Joseph bliver to Gange arresteret. — Forhøres og frikjendes. — Besøger atter Colesville. — Falske Aabenbaringer. — Kirkens anden Konference. — Missionærer kaldes til Lamaniterne.

Vore Læsere ville maaske erindre, at da Joseph og Oliver Cowdery fik det Aaronske Præstedømme paalagt af Johannes den Døber, blev det dem samtidigt lovet, at de siden skulde modtage det højere eller Melkisedekske Præstedømme, hvilket vilde bemyndige dem til at forrette Evangeliets højere Ordinancer. Dette Løfte blev opfyldt om Sommeren 1829. Joseph og de Faa, som allerede havde vist Lydighed mod Daabsordinancen, havde i nogen Tid ydmygt bedet til Herren om denne Velsignelse, og de samledes omsider i Hr. Whitmers Hus i Fayette for der i Forening at anraabe Herren om det, de saa hjerteligt attraaede. Efter at de en kort Stund i inderlig og alvorlig Bøn havde søgt Herren, kom hans Ord til dem i Værelset, og Joseph og Oliver Cowdery fik Befaling til at ordinere hinanden til Ældster; dog skulde de ikke strax foretage denne Ordination, men vente, indtil de ved en passende Lejlighed fik andre af de Døbte samlede.

I Juni s. A. blev det ligeledes i en Aabenbaring til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer tilkjendegivet, at tolv Apostle skulde kaldes i denne Uddeling (Pagtens Bog, 18de Kap.). Kort Tid derefter fik Joseph og Oliver Cowdery Besøg af Peter, Jakob og Johannes, som efter Præstedømmets hellige og regelmæssige Orden ordinerede dem til Apostelskabet, eller det Melkisedekske Præstedømme, men det var først længere Tid derefter, at dette Præstedømmes fulde Myndighed blev paalagt andre af Brødrene.

Det blev dem endvidere betegnet ved Aabenbaring og Profetiens Aand, paa hvilken Dag de ifølge Herrens Villie skulde organisere hans Kirke igjen paa Jorden, og mange Instruktioner og Oplysninger bleve dem givne med Hensyn til Kirkens Opbyggelse og Bestyrelse, saasom den rette Døbemaade, Nadverens Forrettelse og de forskjellige Embedsmænds saa vel som Medlemmernes Pligter osv. (Pagtens Bog, 20de Kap.)

Efter at de saaledes vare blevne underviste, og det hellige Præstedømmes Myndighed allerede var givet dem, vare de nu beredte til at kunne organisere Kirken, og de havde kun at vente, til den af Herren bestemte Dag kom.

Tirsdag den 6te April 1830 forsamledes følgende Personer i Peter Whitmers Hus i Fayette, Seneca County, Staten New York: Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., Samuel H. Smith og David Whitmer. Med disse sex Medlemmer blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa den Dag organiseret. Efter at det enstemmigt var vedtaget af alle Medlemmerne, at de vilde anerkjende Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery som deres aandelige Lærere, ordinerede Joseph og Oliver hinanden ifølge

den Befaling, som Herren tidligere havde givet derom, Joseph til at være den første Ældste i Kirken og Oliver Cowdery den anden. Disse to Ældster lagde da deres Hænder paa ethvert af de andre fire Medlemmer, og beseglede paa dem den Helligaands Gave. Den hellige Nadver blev ved samme Lejlighed for første Gang administreret i denne Uddeling, idet Brød og Vin blev uddelt og nydt af alle Medlemmerne. Den Helligaand var i høj Grad udgydt over Forsamlingen. Nogle profeterede, og Alle prisede Herren og glædede sig overordentligt. Medens de endnu vare samlede, modtog Joseph en Aabenbaring, som findes anført i Pagtens Bog, 21de Kapitel. Endnu bleve nogle af de andre Medlemmer ordinerede til Præstedømmet, ifølge Aandens Vejledning, hvorpaa de alle skiltes ad med den behagelige Forvisning, at de nu vare Medlemmer af Kristi Kirke og anerkjendte af Herren som saadanne.

Flere Personer, som havde bivaanet nævnte Møde, og som vare blevne overbeviste om Sandheden, kom kort efter frem og bleve optagne i Kirken ved Daab. Iblandt disse var Josephs Fader og Moder samt Martin Harris og en Hr. Rockwell.

Saaledes var en sand og levende Kirke atter organiseret paa Jorden, en Kirke, som Herren kunde kalde sin egen, og i hvilken hans Kraft, Gaver og Velsignelser kunde blive tilkjendegivne.

Der var Nogle paa den Tid, som ønskede at forene sig med Kirken uden Gjendaab, eftersom de forud vare døbte til en af Sekterne; og for at vise Herrens bestemte Villie angaaende denne Sag ville vi her i ordret Oversættelse gjengive den i samme Anledning givne Aabenbaring, der lyder saaledes:

»Se, jeg siger eder, at alle gamle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe, og dette er en ny og evig Pagt, den samme, som var fra Begyndelsen af. Om derfor et Menneske bliver døbt hundrede Gange, nytter det ham dog Intet; thi I kunne ikke indgaa ad den snevre Port ved Mose Lov, ej heller ved eders døde Gjerninger; thi det er for eders døde Gjerningers Skyld, at jeg har ladet denne sidste Pagt og denne Kirke blive oprettet for mig, ligesom i fordums Dage. Gaar derfor ind ad Porten, som jeg har befalet, og søger ikke at raadføre eders Gud. Amen.« (Pagtens Bog, 22de Kap.)

Da Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H. Smith og Joseph Knight ønskede at vide Herrens Villie angaaende dem selv, saa adspurgte Joseph Herren og erholdt for dem en Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 23de Kapitel.

Søndagen den 11te April prædikede Oliver Cowdery første Gang offentlig, hvilket var den første Tale, som blev holdt af noget Medlem i Kirken. Forsamlingen holdtes i Hr. Whitmers Hus i Fayette. Et stort Antal Mennesker bivaanede den, og samme Dag bleve Følgende døbte: Hiram Page, Catherine Page, Christian Whitmer, Anne Whitmer, Jacob Whitmer, Elizabeth Whitmer; og den 18de s. M.: Peter Whitmer sen., Mary Whitmer, William Jolly, Elizabeth Jolly, Vincent Jolly, Richard Ziba Peterson og Elizabeth Anne Whitmer. De bleve alle døbte af Oliver Cowdery i Seneca Sø.

Omtrent ved denne Tid skete det første Mirakel i Kirken ved

Guds Kraft. Joseph skriver saaledes herom: »I denne Maaned (April) aflagde jeg Besøg i Joseph Knights Bolig i Colesville, Broom County, N. Y. Med ham og hans Familie havde jeg tidligere været bekjendt, og jeg har ovenfor omtalt ham for hans Venlighed og Opmærksomhed mod os, medens vi oversatte Mormons Bog. Hr. Knight og hans Familie vare Universalister (de troede paa Guds almindelige Naade), men de vare villige til at drøfte mine religiøse Anskuelser med mig, og viste sig bestandigt venlige og gjæstfrie. Vi holdt adskillige Forsamlinger i Nabolaget, hvor vi havde mange Venner og nogle Fjender. Vore Forsamlinger vare vel besøgte, og Mange begyndte inderligen at bede den almægtige Gud om, at han vilde give dem Visdom til at forstaa Sandheden. Iblandt dem, som regelmæssigt bivaanede vore Forsamlinger, var Newel Knight, en Søn af Joseph Knight. Han og jeg havde mange alvorlige Samtaler om det vigtige Punkt, Menneskets evige Salighed. Det var bleven vor Sædvane at bede meget i vore Forsamlinger, og Newel havde sagt, at han vilde forsøge at tage sit Kors op og bede højt under vor Forsamling, men da vi atter mødte sammen, søgte han at undskylde sig. Han opsatte følgelig at bede, til han den næste Morgen befandt sig paa et ensomt Sted i Skoven, hvor han (ifølge hans egen Beretning siden efter) gjorde adskillige Forsøg paa at bede, men neppe kunde gjøre det, fordi han følte, at han ikke havde gjort sin Pligt; thi han burde have bedet i Andres Nærværelse. Han begyndte at føle sig utilpas og vedblev at befinde sig ilde baade paa Sind og Legeme, saa at hans Hustru blev meget forskrækket over hans Udseende, da han kom hjem. Han bad hende om at gaa og hente mig. Jeg kom og fandt ham meget lidende paa hans Sind, og hans Legeme bevægede sig paa en meget besynderlig Maade. Hans Ansigt og Lemmer vrede og fordrejede sig i næsten enhver tænkelig Skikkelse og Form; og tilsidst blev han løftet op fra Gulvet og kastet omkring paa det Frygteligste. Hans Naboer og Slægtninge bleve snart underrettede om hans Tilstand, og i kort Tid havde saa mange som otte eller ni voxne Personer samlet sig for at være Vidne til denne Scene. Efter at han saaledes havde lidt en Stund, lykkedes det mig at faa fat paa hans Haand, og næsten umiddelbart efter begyndte han at tale til mig og bad mig paa det Indstændigste, at jeg skulde uddrive Djævelen af ham, idet han sagde, at den var i ham, og at han ogsaa vidste, at jeg kunde uddrive den. Jeg svarede: »Dersom Du veed, at jeg kan, skal det ske.« Jeg irettesatte da næsten ubevidst Djævelen, og bød den i Jesu Kristi Navn at vige fra ham, og strax derpaa udbrød Newel, at han saa' Djævelen forlade sig og komme sig afsyne.

Scenen forandredes nu ganske, thi saa snart Djævelen havde forladt vor Ven, fik hans Ansigt igjen sit naturlige Udseende; hans Legemes Vridninger ophørte, og næsten i samme Øjeblik neddalede Herrens Aand over ham, og Evighedens Syner aabnede sig for hans Blik.

Han fortalte siden efter, hvad han havde erfaret, saaledes: »Jeg begyndte nu at faa det behageligste Indtryk, og strax bleve Himmelens Syner aabnede for mit Blik. Jeg følte mig draget opad og var

i nogen Tid i en saadan Grad fordybet i Betragtninger, at jeg ikke vidste, hvad der foregik i Værelset. Lidt efter lidt følte jeg et Tryk hvile tungt paa min Skulder og paa den ene Side af mit Hoved, hvilket bragte mig til at fatte min Stilling igjen, og jeg fandt, at Herrens Aand virkelig havde draget mig op fra Gulvet, og at min Skulder og mit Hoved pressedes mod Bjælkerne.«

Alt dette blev bevidnet af Mange til deres store Forbauselse og Glæde, da de saa', at Djævelen saaledes blev uddreven, og at Guds Kraft og hans Helligaand paa denne Maade aabenbaredes. Saa snart Knight kom til sin Bevidsthed igjen, var han saa svag paa Legemet, at vi bleve nødsagede til at lægge ham i hans Seng og blive en Tid hos ham. Man kan vel tænke sig, at en Scene som denne bidrog meget til at bringe dem, der vare Vidner dertil, til at tro, og tilsidst bleve den største Del af dem Medlemmer af Kirken.«

Kort efter denne Begivenhed vendte Joseph tilbage til Fayette i Seneca County. Mormons Bog havde den Gang allerede været publiceret i nogen Tid, og som en gammel Profet har forudsagt om den: »Den blev kun agtet som noget Fremmed.« Joseph skriver, at en ikke ringe Bevægelse opstod, da den kom frem; stor Modstand og Forfølgelse fulgte de Faa, der troede paa dens guddommelige Oprindelse, men det var nu sket, at Sandheden var voxet op af Jorden, og Retfærdighed havde skuet ned fra Himmelen, saa at Joseph og den lille Flok, der havde annammet Evangeliet, som det nu var gjengivet, frygtede ikke for deres Modstandere, da de vidste, at de havde Sandhed og Ret paa deres Side, thi de havde Kristi Lærdomme og holdt sig til dem; derfor vedbleve de at prædike og undervise Alle, som vare villige til at høre.

I den sidste Uge i Maj kom den før omtalte Newel Knight til Fayette for at besøge Brødrene og blev der døbt af David Whitmer.

Den 9de Juni afholdt Kirken sin første Konference. Omtrent 30 Medlemmer vare tilstede foruden mange Andre, som endnu ikke vare optagne i Kirken. Om dette Møde skriver Joseph saaledes: »Efter at have aabnet Forsamlingen med Sang og Bøn deltoge vi alle i Sindbilledet af vor Herres Jesu Kristi Legeme og Blod; vi skrede derpaa til at give dem Haandspaalæggelse, som sidst vare blevne døbte, og derefter kaldte og ordinerede vi Andre til forskjellige Embeder i Præstedømmet. Der blev talet meget til Formaning og Undervisning, og den Helligaand var udgydt over os paa en mirakuløs Maade. Mange af os profeterede, medens Andre saa' Himmelen aabnet, og de bleve saa overvældede, at vi maatte lægge dem paa Senge eller andre passende Steder. Iblandt disse var Broder Newel Knight, som blev bragt tilsengs, uden at være i Stand til at hjælpe sig selv. Efter hans egen Beretning om Tildragelsen kunde han ikke begribe, hvorfor vi vilde lægge ham i Seng, da han ingen Svaghed følte. Han følte sit Hjerte fyldt med Kjærlighed, Taksigelse og uudsigelig Glæde og kunde gjøre Rede for Alt, hvad der var foregaaet i Værelset, da ganske pludseligt et Syn om Fremtiden viste sig for ham. Han saa' deri fremstillet et stort Værk, som jeg nu skulde være et Redskab til at udføre. Han saa' Himmelen aabnet og skuede den Herre Jesus

siddende ved Majestætens højre Haand i det Høje, og han forstod klart, at den Tid vilde komme, da det skulde tilstedes ham at indgaa til Gud og glædes i hans Nærværelse i al Evighed. Da Brødrenes legemlige Styrke atter vendte tilbage, sang de med Fryd: »Hosianna for Gud og Lammet,« og de skuede igjen den Herlighed, som de kun havde følt og set i Aanden.

Saadanne Tildragelser som disse vare beregnede paa at indskyde usigelig Glæde i vore Hjerter og at fylde os med Ærefrygt og Ærbødighed for det almægtige Væsen, ved hvis Naade vi vare blevne kaldte som Redskaber til at bringe til Menneskenes Børn saadanne herlige Velsignelser som de, der nu bleve udgydte over os. At finde os selv delagtige i den selv samme Tingenes Orden, som iagttoges af Fortidens hellige Apostle, at erkjende Vigtigheden og Højtideligheden af saadanne Begivenheder og at være Vidner til samt erfare med vore egne naturlige Sanser deslige herlige Aabenbarelser af Præstedømmets Kraft, den Helligaands Gaver og Velsignelser samt en barmhjertig Guds Godhed og Naade imod dem, der adlyde vor Herres Jesu Kristi Evangelium, er altsammen Noget, som tjener til at fylde os med en dyb og varig Taknemmelighedsfølelse og inspirerer os tillige med fornyet Iver og Kraft for Sandhedens Sag.«

Kort efter denne Konference døbte David Whitmer følgende Personer i Seneca Sø: John Poorman, John Jolly, Julia Anne Jolly, Harriet Jolly, Jerusha Smith, Peter Rockwell, Caroline Rockwell, Electa Rockwell, William Smith, Don Carlos Smith og Catherine Smith. De tre Sidstnævnte vare Josephs kjødelige Søskende.

Nogen Tid derefter rejste Joseph atter tilbage til sit Hjem i Pennsylvanien og aflagde kort efter et Besøg hos Hr. Knight i Colesville, Broom County, N. Y., ledsaget af sin Hustru, Oliver Cowdery og John og David Whitmer. De fandt Mange i dette Nabolag, som troede, og som vare begjærlige efter at annamme Daab. Joseph skriver:

»Vi besluttede at afholde en Forsamling den næste Sabbat, og lode Lørdagen forud en Dæmning opføre tværs over en Vandstrøm, ved hvilken det var bekvemt at forrette den hellige Daabsordinance, men om Natten samledes en Pøbelhob og ødelagde vor Dæmning, hvilket hindrede os i at udføre vor Hensigt den Dag.

Vi udfandt siden, at denne Pøbel var bleven tilskyndet til at begaa dette Ødelæggelsesværk af visse sekteriske Præster i Nabolaget, som begyndte at se, at deres Haandtering stod i Fare, hvorfor de lagde denne Plan for at standse Sandhedens Fremgang, og det Efterfølgende vil vise, hvor ihærdigt de fortsatte deres Opposition, saa vel som hvor lidt Resultat det tilsidst medførte.

Sabbaten kom, og vi holdt vor Forsamling. Oliver Cowdery prædikede, og Andre af os bare Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog, Lærdommen om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave osv. Iblandt vore Tilhørere befandt sig ogsaa dem, som havde ødelagt vor Dæmning, og som syntes at have Lyst til igjen at gjøre os Ulejlighed, men de holdt sig dog rolige, indtil Forsamlingen var hævet; da begyndte de strax at tale

til dem, som de troede vare vore Venner, for at prøve paa at opirre dem imod os og vor Lære.

Iblandt de Mange, som bivaanede denne Forsamling, var ogsaa en Emilie Coburn, Søster til Joseph Knight. Hr. Shearer, en Theolog af den presbyterianske Trosbekjendelse, der ansaa sig selv for hendes Sjælesørger, hørte, at hun var tilbøjelig til at tro vor Lære, og han var kort før denne Forsamling kommen til hende for at advare hende; men efter at have tilbragt en kort Tid, uden at være i Stand til at vende hende imod os, bestræbte han sig for at faa hende til at forlade sin Søsters Hus for at drage med ham til hendes Fader, som boede i det mindste ti Mile derfra. For at opnaa dette tog han sin Tilflugt til List; han fortalte hende nemlig, at en af hendes Brødre ventede et vist Sted paa hende og ønskede, at hun skulde tage hjem med ham. Det lykkedes ham ogsaa at faa hende et kort Stykke Vej bort fra Huset, men da hun saa', at hendes Broder ikke ventede paa hende, vægrede hun sig ved at gaa videre med ham, hvorfor han tog fat paa hendes Arm for med Magt at drage hende videre. Hendes Søster kom snart til, og de to Kvinder bleve ham for stærke, saa at han blev nødt til at snige sig bort uden at naa sin Hensigt. Al hans Ulejlighed viste sig dog at være forgjæves, thi Emilie Coburn blev kort Tid efter døbt og ved Haandspaalæggelse bekræftet som Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Tidligt den næste Morgen vare vi paa vor Post, og før vore Fjender bleve det vaer, havde vi repareret Dæmningen, og følgende 13 Personer bleve døbte af Oliver Cowdery: Emma Smith (Josephs Hustru), Hezekiah Peck og Hustru, Joseph Knight sen. og Hustru, William Stringham og Hustru, Joseph Knight jun., Aaron Culver og Hustru, Levi Hall, Polly Knight og Julia Stringham. Før Daaben helt var tilende, begyndte Pøbelen atter at samle sig, og kort efter, at vi havde begivet os bort, talte den omtrent 50 Mænd. De omringede Hr. Knights Hus (hvor hen vi havde begivet os), rasende af Vrede, og, som det syntes, fuldt bestemte paa at ville øve Vold imod os. Nogle gjorde os Spørgsmaal, Andre truede os, saa vi tilsidst fandt det raadeligst at forlade Stedet og begive os til Newel Knights Bolig.

De fulgte os ogsaa der hen, og det var kun ved stor Forsigtighed og ved at stole paa vor himmelske Fader, at vi undgik, at man med Voldsomhed lagde Hænder paa os; saa længe som det behagede dem at forblive der, vare vi nødsagede til at svare dem paa deres forskjellige unyttige Spørgsmaal og taale deres utallige Forhaanelser og Trusler.

Vi havde bestemt en Forsamling samme Aften i den Hensigt at benytte den til at give dem Haandspaalæggelse, som vare blevne døbte samme Dags Morgen. Den til Forsamlingens Afholdelse fastsatte Tid kom, og vore Venner havde næsten alle samlet sig, da jeg til min Overraskelse blev anholdt af en Retsbetjent og arresteret af ham under Paaskud af, at jeg var en farlig Person, idet jeg satte Landet i Oprør ved at prædike Mormons Bog osv. Retsbetjenten underrettede mig dog om, kort efter at jeg var bleven arresteret, at de, som havde faaet Arrestordren udstedt, havde til Hensigt at bringe

mig i Pøbelens Hænder, som kun ventede paa en gunstig Lejlighed til at tage mig, men sagde tillige, at det var hans Beslutning at beskytte mig imod dem, da han havde erfaret, at jeg var en ganske anderledes Person, end man overfor ham havde fremstillet mig at være.

Jeg blev snart overtydet om, at han havde fortalt mig Sandheden angaaende dette, thi ikke langt fra Hr. Knights Hus blev den Vogn, hvori vi vare, omringet af Pøbelen, som kun syntes at vente paa et eller andet Signal fra Retsbetjenten; men til deres store Skuffelse gav han Hesten et Rap med Pisken og førte mig snart udenfor deres Omraade. Medens vi foer temmelig hurtigt afsted, gik et af Vognhjulene af, hvilket bevirkede, at vi endnu en Gang bleve temmelig nær omringede af Pøbelen, som hurtigt ilede efter os. Det lykkedes os dog at faa Hjulet paa igjen, og vi lode dem atter bag os. Vi kjørte nu til Byen Syd Bainbridge i Chenango County, hvor han foreløbig indlogerede mig i et af de øvre Værelser i en Gjæstgivergaard, og for at Alt skulde gaa vel til for saa vel ham selv som for mig, sov han om Natten med Fødderne imod Døren og med et ladt Gevær ved Siden, medens jeg selv afbenyttede en Seng, som fandtes i Værelset. Han erklærede tillige, at hvis vi paa nogen ulovlig Maade bleve forstyrrede, vilde han stride for mig og forsvare mig, saa vidt det stod i hans Magt.

Den følgende Dag blev en Ret nedsat for at undersøge de Beskyldninger, som vare blevne fremførte imod mig. Stor Ophidselse herskede paa Grund af de skjændige Beskyldninger, som vare satte i Omløb om mig, og hvis Ubeføjethed siden klarligen blev bevist. Imidlertid var min Ven, Joseph Knight, gaaet hen til to af sine Naboer, nemlig d'Hrr. James Davidson og John Reid (agtværdige Landmænd, Mænd, som vare bekjendte for deres Retskaffenhed og vel bevandrede i deres Lands Love), og fik dem til at være mig behjælpelig under mit Forhør. Endelig begyndte Forhøret i Nærværelse af en Mængde Tilskuere, som i Almindelighed lagde den Tro for Dagen, at jeg var skyldig i Alt, hvad der blev fortalt om mig, og følgelig vare de meget ivrige for, at jeg skulde straffes i Overensstemmelse med min Brøde. Iblandt de mange Vidner, som fremkaldtes imod mig, befandt Hr. Josiah Stoal sig, hvem jeg allerede har omtalt, da jeg havde arbejdet for ham nogen Tid. Han blev forhørt paa følgende Maade:

»Har Arrestanten Joseph Smith ikke en af Deres Heste?« — »Jo.«

»Gik han ikke til Dem og fortalte Dem, at en Engel havde vist sig for ham og bemyndiget ham til at tage Hesten fra Dem?« — »Nej, han fortalte mig ikke nogen saadan Historie.«

»Naa, hvorledes fik han saa Hesten fra Dem?« — »Han kjøbte den af mig, ligesom enhver Anden vilde have gjort.«

»Har De faaet Deres Betaling?« — »Det vedkommer ikke Dem.«

Man gjorde atter samme Spørgsmaal. Vidnet svarede: »Jeg erholdt hans Bevis for Prisen af Hesten, hvilket jeg anser for ligesaa godt som Betalingen, thi jeg er vel bekjendt med Joseph Smith jun. og veed, at han er en ærlig Mand, og hvis han ønsker det, er jeg rede til at lade ham faa endnu en Hest paa samme Vilkaar.«

Hr. Jonathan Thompson blev dernæst kaldt frem og forhørt:

»Har Arrestanten Joseph Smith jun. ikke faaet et Par Oxer af Dem?« — »Jo.«

»Erholdt han dem ikke ved at fortælle Dem, at han fik en Aabenbaring om, at han skulde have dem?« — »Nej, han har ikke talt et Ord paa den Maade angaaende Oxerne; han tilhandlede sig dem, ligesom enhver Anden vilde have gjort.«

Efter et Par lignende Forsøg udsattes Retten en Stund, for at der kunde blive sendt Bud efter to unge Damer, Døtre af Hr. Stoal, med hvem jeg i nogen Tid havde været i Selskab, for om muligt at lokke Noget ud af dem, der kunde vende Skinnet imod mig. De unge Damer ankom og fik adskillige Spørgsmaal angaaende min Karakter og Opførsel i Almindelighed, men i Særdeleshed om mit Forhold til dem baade offentlig og privat; men de bare begge et saa gunstigt Vidnesbyrd om mig, at der ikke blev det Mindste tilbage, hvorpaa mine Fjender kunde støtte deres Beskyldninger. Der gjordes endnu adskillige Forsøg for at finde Beviser imod mig; selv Tildragelser, som man erklærede havde fundet Sted i Broom County, bleve fremdragne; men mine Sagførere vilde ikke tillade, at disse maatte bruges imod mig her. Mine Forfølgere sørgede nu for at opholde Retten saa længe, at det lykkedes dem at erholde en Arrestordre fra Broom County. Denne betjente de sig af i samme Øjeblik, som jeg blev frikjendt af Retten.

Den Retsbetjent, som læste Arrestordren til mig, havde ikke saa snart arresteret mig, før han begyndte at udskjælde og forhaane mig, og saa ufølsom viste han sig, at skjønt jeg var bleven opholdt hele Dagen i Retten, uden at have faaet Noget at spise siden om Morgenen, førte han mig dog til Broom County, som laa omtrent 15 Mile derfra, før han undte mig nogen som helst Spise. Her kom vi til et Værtshus, hvor han samlede en Del Mennesker, som benyttede ethvert Middel til at nedrive, latterliggjøre og forhaane mig. De spyttede paa mig, pegede Fingre ad mig og raabte: »Profeter! profeter!« og efterlignede saaledes dem, som korsfæstede Menneskeslægtens Frelser, uden selv at vide, hvad de gjorde. Vi vare paa den Tid ikke langt borte fra mit eget Hus, og jeg bad derfor om at maatte tilbringe Natten sammen med min Hustru i mit eget Hjem og stillede nogle Betingelser til Sikkerhed for min Person, men man nægtede mig det. Jeg bad saa om Noget at spise; Retsbetjenten rekvirerede mig da nogle Brødskorper og noget Vand, og dette var al den Mad, jeg fik den Nat. Tilsidst skulde vi gaa tilsengs. Retsbetjenten lod mig ligge inderst ved Væggen; derpaa lagde han sig selv ved Siden af mig, slyngede sin Arm omkring mig, beredt til ved min mindste Bevægelse at klemme mig fast, da han frygtede for, at jeg vilde forsøge paa at slippe fra ham, og paa denne ikke meget behagelige Maade tilbragte vi Natten.

Den følgende Dag blev jeg fort i Forhør for Magistratsretten i Colesville, Broom County. Mine tidligere tro Venner og Sagførere vare atter ved min Side, medens mine tidligere Forfølgere igjen i dette Tilfælde vare imod mig. Mange Vidner bleve atter fremkaldte og forhørte. Af disse Vidner var der Nogle, som svore paa de groveste

Usandheder, og ligesom de falske Vidner, som den foregaaende Dag havde vidnet imod mig, modsagde de sig selv saa aabenbart, at Retten ikke vilde anerkjende deres Vidnesbyrd. Andre bleve fremkaldte, som ved deres Iver viste, at de vare villige nok til at vidne imod mig, men Alt, hvad de formaaede, var at fortælle Et og Andet, som Andre havde fortalt dem. Paa denne intetsigende og fortrædelige Maade vedbleve de i temmelig lang Tid, indtil Newel Knight tilsidst blev kaldt frem og forhørt af Sagfører Seymour, hvem der var sendt specielt Bud efter i denne Anledning. En Sagfører Burch var tillige paa Anklagerens Side; men Hr. Seymour syntes at være en meget nidkjær Presbyterianer, og viste sig meget ivrig og bestemt paa, at man ikke skulde lade sig bedrage af Nogen, som bekjendte Guds Navn og ikke »fornægtede hans Kraft«.

Saa snart Hr. Knight var bleven taget i Ed, begyndte Hr. Seymour at gjøre ham følgende Spørgsmaal:

»Uddrev Arrestanten Joseph Smith jun. ikke Djævelen af Dem?« — »Nej.«

»Hvorledes, har De ikke faaet en Djævel uddreven af Dem?« — »Jo.«

»Og har ikke Joseph Smith havt en Finger med i Spillet, da det skete?« — »Jo.«

»Og uddrev han den ikke af Dem?« — »Nej, det skete ved Guds Kraft, og Joseph Smith var Redskabet i Guds Haand ved denne Lejlighed; han bød den vige fra mig i Jesu Navn.«

»Er De vis paa, at det var Djævelen?« — »Ja.«

»Saa' De den, efter at den var uddreven af Dem?« — »Ja, jeg saa' den.«

»Tør jeg spørge, hvorledes saa' den ud?«

En af mine Sagførere underrettede her Vidnet om, at han ikke behøvede at besvare dette Spørgsmaal. Vidnet svarede: »Jeg tror ikke, jeg behøver at besvare Deres sidste Spørgsmaal, men jeg vil gjøre det paa den Betingelse, at De først tillader mig at gjøre Dem et Spørgsmaal, som De vil love at besvare mig, nemlig: Fatter De, Hr. Seymour, de Ting, som ere af Aanden?«

»Nej,« svarede Hr. Seymour, »jeg gjør ikke Fordring paa noget saa Stort.«

»Nu vel da,« sagde Hr. Knight, »det vilde ikke nytte Noget at fortælle Dem, hvorledes Djævelen saa' ud, thi det er et aandeligt Syn og maa fattes aandeligt; følgelig vilde De ikke forstaa det, hvis jeg fortalte Dem derom.«

Sagføreren bøjede sit Hoved, medens Tilhørernes høje Latter forkyndte hans Nederlag. Hr. Seymour henvendte sig nu til Retten, og i en lang og heftig Tale bestræbte han sig for at sværte min Karakter og faa mig erklæret skyldig i de Beskyldninger, som vare fremførte imod mig. Iblandt Andet fremkom han med Historien om, at jeg havde været en Skattegraver, og paa denne Maade vedblev han i Haab om at vende Retten og Folket imod mig.

Hr. Davidson og Hr. Reid talte derpaa til mit Forsvar. De fremstillede i ægte Farver Anklagens Beskaffenhed og Anklagernes onde Hensigter og øjensynlige Tilbøjelighed til at forfølge den Anklagede,

hellere end at lade ham vederfares Retfærdighed. De optoge de forskjellige Argumenter, som Anklagernes Sagførere havde brugt imod mig, og efter at have paavist deres fuldstændige Grundløshed og urigtige Anvendelse, skrede de til at undersøge de Vidnesbyrd, som vare blevne afgivne, og hver af dem takkede i Talens Løb Gud, fordi de vare blevne delagtige i saa god en Sag som den at forsvare en Mand, hvis Karakter saa godt bestod Prøven overfor en saa skarp Undersøgelse. Skjønt disse Mænd ikke vare regelmæssige Sagførere, vare de dog ved denne Lejlighed i Stand til at bringe deres Opponenter til Taushed og overbevise Retten om, at jeg var uskyldig. De talte som Mænd, der vare inspirerede af Gud, hvorimod de, som optraadte imod mig, skjælvede under Lyden af deres Røst, og sade med nedslaaet Blik ligesom Misdædere for Rettens Domstol.

Størstedelen af den forsamlede Mængde havde nu begyndt at indse, at der Intet kunde bevises imod mig; selv Retsbetjenten, som arresterede mig og behandlede mig saa slet, kom nu og undskyldte sig, samt bad mig om Tilgivelse for hans Adfærd imod mig; og saa meget havde han forandret sig, at han endog underrettede mig om, hvad Pøbelen havde isinde at gjøre, hvis Retten frikjendte mig, nemlig overfalde og mishandle, tjære og fjedre mig; ligeledes forsikrede han mig om, at han var villig til at beskytte mig og føre mig i Sikkerhed ad en hemmelig Vej.

Da Retten fandt, at de Beskyldninger, som vare fremførte imod mig, ikke vare begrundede, blev jeg følgelig frikjendt, til mine Venners store Tilfredshed og til megen Ærgrelse for mine Fjender, som endnu vare fast bestemte paa at gjøre mig Fortræd; men ved Hjælp af min nye Ven, Retsbetjenten, blev jeg i Stand til at undslippe dem og banede mig Vej til min Kones Søsters Hus, hvor jeg fandt min Kone i stor Ængstelse angaaende Udfaldet af disse ugudelige Sagsanlæg. I Forening med hende ankom jeg den næste Dag uskadt til mit eget Hjem.

Efter nogle faa Dages Forløb vendte jeg dog tilbage til Colesville sammen med Oliver Cowdery for at give dem Haandspaalæggelse, som vi saaledes vare blevne nødte til at forlade for en Tid. Vi havde neppe naaet Hr. Knights Hus, før Pøbelen samlede sig for at anfalde os; vi ansaa det for Visdom at forlade Stedet for at begive os hjem, hvilket vi gjorde, uden endog at tøve for at nyde nogen Forfriskning. Vore Fjender forfulgte os, og flere Gange var det med Nød og neppe, at vi undslap dem; ikke desto mindre lykkedes det os at naa hjem efter at have rejst hele Natten med Undtagelse af en kort Tid, da vi vare nødte til at hvile os under et stort Træ ved Siden af Vejen, og vexelvis sove og vaage. Saaledes bleve vi forfulgte for vor religiøse Tro i et Land, hvis Konstitution garanterer ethvert Menneske fuldkommen Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med dets egen Samvittigheds Bydende; de, der saaledes forfulgte os, vare bl. a. Religionslærere, og disse vare ikke sene til at forsvare denne Ret for dem selv, skjønt de paa en saa uforskammet Maade nægtede os den. Saaledes var Cyrus McMaster, en Presbyterianer, der nød stor Anseelse i sin Kirke, en af Hovedmændene i disse Forfølgelser,

og han sagde en Gang personlig til mig, at han ansaa mig skyldig uden Dommer eller Jury. Den berømte Dr. Boyington, ligeledes en Presbyterianer, var ogsaa en af Ophavsmændene til disse skammelige Forfølgelser; og en ung Mand ved Navn Benton af samme Trosbekjendelse aflagde Ed ved den første Arrestordre imod mig. Jeg kunde nævne mange Andre endnu, men for Kortheds Skyld vil dette være tilstrækkeligt for Øjeblikket.«

Under alle disse Prøver og Gjenvordigheder, bemærker Joseph videre, skete der mange Ting af en guddommelig Natur, som tjente til at opmuntre de Hellige og bestyrke dem i deres Tro, og han selv modtog ofte Aabenbaringer fra Herren til stor Glæde og Opbyggelse for baade sig selv og de Hellige. Saaledes modtog han i Juni Maaned s. A. hin indholdsrige Aabenbaring, som findes anført i »Pearl of Great Price« (ny Udgave), Side 1. Og atter i Juli Maaned annammede han de Aabenbaringer, som udgjøre det 24de, 25de og 26de Kapitel af Pagtens Bog.

Kort efter, at disse Befalinger bleve givne, rejste Oliver Cowdery tilbage til Hr. Whitmer i Fayette, Seneca County, N. Y., medens Joseph, som endnu boede i Harmony, Pennsylvanien, begyndte at renskrive Aabenbaringerne, som han fra Tid til anden havde modtaget, i hvilket Arbejde han blev hjulpen af John Whitmer, som nu boede hos ham.

Medens han saaledes var beskjæftiget, modtog han et Brev fra Oliver Cowdery i Fayette, hvis Indhold voldte ham megen Bedrøvelse. Oliver Cowdery underrettede ham nemlig om, at han havde opdaget en Fejl i en af Aabenbaringerne, som han i Guds Navn bød Joseph at forandre. Joseph svarede strax og spurgte Oliver, ved hvilken Myndighed han paatog sig at befale ham at forandre, tage fra, eller lægge Noget til en Aabenbaring eller Befaling fra den almægtige Gud. Nogle Dage efter besøgte Joseph Fayette og fandt der ikke alene Oliver Cowdery, men hele den whitmerske Familie af samme Mening, og det var først efter megen Tale, Møje og Besvær, at det lykkedes Joseph at bringe dem til en rigtig Forstaaelse af Aabenbaringen, men tilsidst erkjendte de alle, at de havde fejlet, og at den omdisputerede Sætning stemte overens med Resten af Befalingerne.

I Begyndelsen af August fik Joseph Besøg af Newel Knight og Hustru fra Colesville, den samme Knight, af hvem Djævelen var bleven uddreven. Knights og Josephs Hustruer vare iblandt dem, som bleve døbte i Colesville kort Tid i Forvejen, men paa Grund af Pøbelens Forfølgelse bleve de den Gang forhindrede i at erholde Haandspaalæggelse, eftersom Brødrene maatte flygte fra Nabolaget. Joseph gjorde derfor Forberedelser til at holde en lille Forsamling, hvor disse to kunde modtage Haandspaalæggelse samt nyde den hellige Nadver, i hvilket Øjemed han gik ud for at kjøbe noget Vin. Han var kun kommen et kort Stykke Vej fra Huset, da han mødte et himmelsk Sendebud og modtog en Aabenbaring angaaende Nadverens Sakramente. Herren forbød deri Joseph og de Hellige at kjøbe Vin eller stærke Drikke af deres Fjender og befalede endvidere, at de slet ikke skulde nyde Vin til Nadverbrug, medmindre den

var ny tillavet iblandt dem selv. (Se Aabenbaringen herom, Pagtens Bog, 27de Kap.) I Henhold til denne Befaling lavede de selv noget Vin, holdt deres Forsamling, gave de to Søstre Haandspaalæggelse og havde en opbyggelig Aften sammen. Hr. Knight og Hustru rejste derpaa hjem.

Paa samme Tid begyndte der atter at ytre sig en Forfølgelsesaand imod Joseph og hans Familie i det Nabolag, hvor han boede. En vis Mand, en Methodistprædikant, opirrede nemlig Folket til Vrede og Ondskab imod Joseph ved at udsprede allehaande Usandheder om ham, og især benyttede denne Mand sin Indflydelse overfor Josephs Svigerforældre, som i længere Tid havde været Profetens Venner og havde ydet ham Beskyttelse og Bistand. Det lykkedes tilsidst Præsten at bringe Josephs Svigerfader og dennes Familie saa vidt, at de ikke længere vilde beskytte Joseph eller tro hans Lærdomme.

Sidst i August besøgte Joseph, hans Broder Hyrum samt John og David Whitmer Menigheden i Colesville. Eftersom de kjendte deres Fjenders Ondskab i dette Nabolag, havde de, før de begave sig paa Vejen, anraabt Herren i kraftig Bøn om, at han vilde forblinde deres Fjenders Øjne, saa at de ikke kunde kjende dem, paa det de maatte faa Lejlighed til at samles med Menigheden. Deres Bønner vare ikke forgjæves; thi paa Vejen der hen og i Nærheden af Hr. Knights Hus stødte de paa et stort Antal Mænd, som arbejdede paa den offentlige Landevej, og blandt hvilke der var flere af deres værste Fjender. Disse Mænd betragtede dem nok, men kjendte dem ikke, saa Brødrene gik uforstyrret forbi dem. Samme Aften sammenkaldte de Menigheden, gave nogle af dem Haandspaalæggelse, nøde Nadveren sammen med dem og havde en god Forsamling. Alle frydede sig i den nye Pagt, prisede deres Saligheds Gud og sang Hosianna til hans hellige Navns Ære. Om Morgenen begave Brødrene sig paa Tilbagevejen, og uagtet deres Fjender havde lovet en Dusør paa 5 Dollars til hvem som helst, der kunde give dem Underretning om deres Ankomst, saa slap de dog lykkelig og vel ud af Nabolaget uden mindste Ubehagelighed. Strax efter, at de havde forladt Byen, fik Pøbelen Underretning om, at Brødrene havde været der, hvorpaa de uopholdelig forsamlede sig, truede de Hellige og vedbleve at forurolige dem hele den Dag.

Kort efter denne Begivenhed flyttede Joseph med sin Familie til Fayette, Seneca County, N. Y., hvor han blev hjertelig modtaget af sine Brødre og Venner, efter forud at være bleven indbudt til at tage Ophold hos Hr. Whitmer, som havde hørt Tale om den Forfølgelse, der var opstaaet imod ham i Harmony.

Joseph erfarede imidlertid snart, at Satan havde forsøgt at bedrage og forføre de Hellige. En Broder ved Navn Hiram Page var saaledes kommen i Besiddelse af en vis Sten, ved hvilken han havde erholdt visse Aabenbaringer angaaende Zions Opbyggelse, Kirkens Organisation osv., som vare aldeles i Strid med de Aabenbaringer, som Joseph havde modtaget, saa vel som med det Nye Testamentes Lære. Og da han fandt, at Mange, hvoriblandt i Særdeleshed Oliver Cowdery og den whitmerske Familie, troede meget paa de Ting, som bleve frem-

satte formedelst denne Sten, tænkte han, det var bedst at adspørge Herren i saa vigtig en Sag, og erholdt i den Anledning en Aabenbaring til Oliver Cowdery, hvori Herren blandt Andet siger, at det, som var bleven aabenbaret ved denne Sten, var ikke af ham, og at Ingen skulde blive beskikket til at annamme Aabenbaringer og Befalinger for Kirken undtagen Joseph Smith jun.

I samme Aabenbaring omtaler Herren for første Gang Beliggenheden af det Nye Jerusalem. (Se Pagtens Bog, 28de Kap.)

Omtrent paa samme Tid modtog Joseph en anden Aabenbaring i Nærværelse af sex Ældster i Fayette, hvilken for en stor Del angik de Helliges Indsamling, Verdens Ende, de Retfærdiges Løn og de Ugudeliges Straf. (Se Pagtens Bog, 29de Kap.)

Den 26de September tog Kirkens anden Konference, som varede i tre Dage, sin Begyndelse i Fayette. Sagen om den før omtalte Sten blev taget under Behandling, og efter en indgaaende Undersøgelse forkastede Page saa vel som hele Menigheden bemeldte Sten, samt hvad dermed stod i Forbindelse, til Konferencens almindelige Glæde og Tilfredshed. Man deltog i Nadveren, gav Nogle Haandspaalæggelse og ordinerede Andre til forskjellige Embeder samt behandlede adskillige Menighedsanliggender. Den Helligaand var rigelig udgydt over Forsamlingerne, og Guds Kraft viste sig iblandt de Tilstedeværende, medens almindelig Enighed og god Forstaaelse herskede blandt de Hellige, der syntes opfyldte af en stærk Attraa efter at gaa ud og forkynde Sandhedens store og skjønne Principer blandt deres Medmennesker.

Medens Konferencen endnu varede, erholdt Joseph to Aabenbaringer (se Pagtens Bog, 30te og 31te Kap.), hvori flere af Brødrene bleve kaldte til at gaa ud og prædike Evangeliet.

Kirken talte paa denne Tid omtrent 50 Medlemmer.

Da flere af Brødrene lagde megen Interesse for Dagen for de Overblevne af Josephs Hus, Lamaniterne eller Indianerne, der boede i Vesten, hvilket Folk de vidste var lovet saa store Forjættelser af Herren i de sidste Dage, og da denne Interesse blev alt mere og mere almindelig og voxede med hver Dag, besluttede Joseph omsider at adspørge Herren, om det var rigtigt at udsende Ældster iblandt dem, og erholdt i den Anledning en Aabenbaring, som bemyndigede Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Ziba Peterson og Peter Whitmer jun. til at tage ud paa Mission til Lamaniterne eller Indianerne i Vesten. (Se Pagtens Bog, 32te Kap.) Eftersom dette var den første betydelige Mission, der blev udført af nogen Ældste i denne Kirke, og den som saadan har mere end almindelig Interesse, ville vi efter Parley P. Pratts Autobiografi gjengive hans Beretning om denne Mission i næste Kapitel.

FJERDE KAPITEL.

Missionærernes Rejse til de vestlige Stater og Lamaniterne. — De prædike, efterhaanden som de rejse. — Mødes med meget Held i Kirtland. — Parley P. Pratt arresteres og forhøres. — Undflyr sine Forfølgere. — Har en besværlig Rejse. — Ankommer tilligemed de Øvrige til Jackson County, Missouri. — Besøger i Forening med Oliver Cowdery Delaware-Indianerne. — Forvises derpaa af Indianer-Agenterne. — Raad i Independence. — Pratt vender tilbage til Kirtland.

»Det var nu Oktober 1830. En Aabenbaring var bleven given ved Profeten, hvori Ældsterne Oliver Cowdery, Peter Whitmer jun., Ziba Peterson og jeg selv bleve beskikkede til at gaa ud i Ørken igjennem de vestlige Stater til Indianernes Territorium. Jeg traf Foranstaltning til min Hustrues Ophold i Whitmers Familie under min Fraværelse, tog derpaa Afsked med vore Venner og Kirken og tiltraadte Rejsen tilfods.

Da vi havde rejst nogle Dage, besøgte vi en Indianerstamme i Nærheden af Buffalo og tilbragte en Del af Dagen hos dem og underviste dem om deres Fædres Optegnelser. De modtoge os venligt og lagde stor Interesse for Dagen, da de hørte vort Budskab. Vi forærede to Exemplarer af Mormons Bog til enkelte iblandt dem, som kunde læse, og droge derpaa videre til Buffalo. Der fra fortsatte vi vor Rejse omtrent 200 Mile og besøgte omsider Sidney Rigdon, min forrige Ven og Lærer i det reformerte Baptistsamfund. Han modtog os hjerteligt og viste os megen Gjæstfrihed.

Vi præsenterede ham snart en Mormons Bog og fortalte ham Bogens Historie. Han blev meget interesseret og lovede at undersøge Bogen nøje.

Vi opholdt os en Tid i denne Egn, beskjæftigede i Evangeliets Tjeneste, og gik fra Hus til Hus.

Omsider bleve Sidney Rigdon og mange Andre overbeviste om, at de ingen Myndighed havde til at administrere i Herrens Ordinancer, og at de ikke vare blevne retmæssig døbte eller ordinerede, hvorfor de kom frem og bleve døbte af os og annammede den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse og Bøn i Jesu Navn.

Efterretningen om vor Ankomst blev snart udbredt rundt omkring, saa vel som Nyhederne angaaende Mormons Bogs Opdagelse og de særegne Tildragelser, som vare forbundne dermed; Interessen og Bevægelsen blev nu almindelig i Kirtland og Omegn. Folket flokkedes om os baade Dag og Nat, saa at vi tilsidst næsten ingen Tid havde til Hvile eller til at være alene. Forsamlinger bleve afholdte i forskjellige Egne, og Mange kom for at høre os, medens Hundreder flokkedes omkring os dagligen, Nogle for at erholde Lærdom, Andre af Nysgjerrighed, Nogle for at adlyde Evangeliet, Andre for at modsige og forkaste det.

2 eller 3 Uger efter vor Ankomst til Nabolaget med vort Budskab havde vi døbt 127 Sjæle, og dette Antal voxede snart til et Tusinde. Brødrene fyldtes med Glæde og Lyksalighed, medens Vrede og Løgn i høj Grad gjorde sig gjældende hos Modstanderne; Troen var stærk, Glæden stor og Forfølgelsen svær.

Vi skrede derpaa til at ordinere Sidney Rigdon, Isaac Morley, John Murdock, Lyman Wight og mange Andre til Tjenesten, og idet vi efterlode disse til at tage Vare paa Menighederne og til at administrere Evangeliet, toge vi Afsked med de Hellige og fortsatte vor Rejse.

50 Mile vest for Kirtland havde jeg Lejlighed til at komme igjennem den Egn, hvor jeg først nedsatte mig i Ørken efter mit Giftermaal. Vi fandt allerede hele Folket her opvakt formedelst Efterretningen om det store Arbejde, som vi havde været ydmyge Redskaber i Herrens Haand til at udføre i Kirtland og Omegn. Nogle ønskede at belæres om og adlyde Evangeliets Principer, og vare rede til at understøtte os og lytte til vor Prædiken, medens Andre vare fyldte med Vrede, Løgn og Misundelse.

Vi havde om Natten logeret i Simeon Carters Hus, af hvem vi bleve venligt modtagne, og vi vare just i Færd med at læse og forklare Mormons Bog for ham, da Nogen bankede paa Døren, og en Retsbetjent traadte ind med Fuldmagt fra en Øvrighedsperson ved Navn Boyington til at arrestere mig paa en meget latterlig Beskyldning. Jeg efterlod Mormons Bog i Carters Hus og gik med ham 2 Mile ad en mørk, sølet Vej. En af Brødrene fulgte med mig. Vi ankom til Stedet, hvor Forhøret skulde holdes, sildig om Aftenen, fandt falske Vidner i Beredskab og en Dommer, som broutede af sin Beslutning om at ville kaste os i Fængsel for derved at prøve vor Apostel-Myndighed, som han kaldte det, skønt jeg kun var en Ældste i Kirken. Da jeg hørte Dommeren bryste sig paa denne Maade og strax gjorde den Erfaring, at Vidnerne vare fuldstændig falske, saa besluttede jeg ikke at føre noget Forsvar, men behandle den hele Sag med Foragt.

Jeg blev snart dømt til Fængsel, eller til at betale en Sum Penge, som jeg slet ikke havde. Det var nu sent paa Aftenen, og jeg blev stadig opholdt i Retten, bespottet, fornærmet og anmodet om strax at afgjøre Sagen, hvortil jeg dog for en Tid Intet svarede. Dette udtømte storligen deres Taalmodighed. Det var snart Midnat. Jeg bad Broder Peterson om at synge en Salme i Retten; vi sang: »O how happy are they, etc.« Dette opirrede dem endnu mere, og de vedbleve at plage os og næsten nøde os til at ende Sagen ved at betale Pengene. Jeg bemærkede da som følger: »Tillad mig at gjøre Dem, Hr. Dommer, et Forslag med Hensyn til en endelig Afgjørelse af det, som synes at besvære Dem. Det lyder saaledes: Dersom Vidnerne, som have aflagt Vidnesbyrd i denne Sag, ville omvende sig fra deres falske Sværgen, og Dommeren omvende sig fra sin uretfærdige og ugudelige Domfælden, sin Forfølgelse, Lumpenhed og sine Fornærmelser, og Alle ville knæle ned, saa ville vi bede for eder, at Gud vil tilgive eder i denne Sag.«

»Min store Bulbider, bede for mig!« sagde Dommeren.

»Djævelen hjælpe os!« udbrød en Anden.

De søgte atter at faa mig til at betale Pengene, men fik intet videre Svar.

Retten hævedes, og jeg blev ledsaget til et Gjæstgiversted paa den anden Side af Vejen, hvor jeg blev lukket inde til om Morgenen, da Fængselet var nogle Mile borte.

Om Morgenen viste Retsbetjenten sig atter og bad mig til Frokost. Da vi havde spist, sade vi og ventede paa, at Alt skulde gjøres rede til at føre mig i Fængsel. Imidlertid kom mine Brødre til det samme Sted paa deres Rejse og kom ind for at tale med mig; jeg hviskede til dem, at de skulde fortsætte deres Rejse og lade mig varetage mine egne Affærer, idet jeg lovede snart at indhente dem. Dette gjorde de saa.

Efter derpaa at have siddet en Stund ved Ilden under Retsbetjentens Opsyn forlangte jeg at maatte gaa udenfor. Jeg spadserede, ledsaget af ham, ud paa Torvet.

»Hr. Peabody,« sagde jeg, »er De en god Løber?«

»Nej,« svarede han, »men jeg har en stor Hund, og den er i flere Aar bleven saaledes indøvet til at assistere mig i mit Embede, at den paa mit Bud vil kunne kaste en hvilken som helst Mand til Jorden.«

»Godt, Hr. Peabody,« sagde jeg, »De nødte mig til at gaa een Mil, jeg har gaaet to med Dem; De har givet mig Lejlighed til at prædike og synge og har tillige beværtet mig med Logi og Frokost. Jeg maa nu fortsætte min Rejse; hvis De er flink til at løbe, kan De ledsage mig. Jeg takker Dem for al Deres Godhed. Farvel, min Herre!«

Jeg fortsatte derpaa min Rejse, medens han stod som forstenet og var ikke i Stand til at flytte Foden. Da jeg saa' dette, gjorde jeg Holdt, vendte mig om og indbød ham igjen til et Væddeløb. Han stod endnu som forstenet. Jeg fornyede nu mine Anstrengelser og forstærkede snart min Fart til noget lig en Hjorts. Han vaagnede ikke af sin Forbauselse for at kunne forfølge mig, førend jeg havde vundet maaske en 300 Alens Forspring. Jeg havde sprunget over et Gjærde og skyndte mig over Marken ad Skoven til, som laa noget til højre fra Vejen. Retsbetjenten kom nu raabende efter mig og skreg paa Hunden, at den skulde gribe mig fat. Hunden, som var en af de største, jeg nogensinde havde set, nærmede sig snart med hele sin Fyrighed. Retsbetjenten, der fulgte efter, klappede i Hænderne og raabte: »Afsted, afsted! tag ham, Pasop! grib ham! hør, ned med ham!« og pegede med Haanden i den Retning, hvori jeg løb. Hunden havde næsten naaet mig og var lige ved at springe paa mig, da den Tanke, hastigt som Lynet, faldt mig ind at hjælpe Retsbetjenten med at sende Hunden med fuld Fyrighed ind i Skoven, som nu kun laa et lille Stykke Vej foran mig. Jeg pegede med min Finger i den Retning, klappede i Hænderne og raabte ligesom Betjenten; Hunden foer forbi mig med fordoblet Fart ind i Skoven, fremskyndet af Betjenten og mig selv, og vi løb begge i samme Retning.

Da jeg havde naaet Skoven, tabte jeg snart Retsbetjenten og Hunden afsyne og har ikke set dem siden. Jeg forandrede nu min Kurs, gik over Vejen, gjorde omkring ind i Ørken til venstre og kom til Vejen igjen for at gaa over Broen, der førte over Vermilion-Floden, hvor jeg blev raabt an af et halvt Dusin Mænd, som ængstelig ventede vor Ankomst til den Egn, og som nødte mig stærkt til at standse og prædike. Jeg fortalte dem, at jeg ikke kunde gjøre det denne Gang, thi en Retsbetjent var efter mig. Derefter fortsatte jeg

Rejsen sex Mile længere igjennem Slud og Regn, naaede Brødrene og prædikede samme Aften for en stor Forsamling, som behandlede os godt.

Mormons Bog, som jeg lod blive i Simeon Carters Hus, da jeg blev anholdt af Betjenten, blev læst af ham med megen Eftertanke. Den gjorde et dybt Indtryk paa ham, og han rejste 50 Mile til Menigheden i Kirtland, hvor han blev døbt og ordineret til Ældste. Derpaa vendte han tilbage til sit Hjem og begyndte at prædike og døbe. En Menighed paa omtrent 60 Medlemmer blev snart organiseret paa det Sted, hvor jeg havde spillet Betjenten ovennævnte Puds med Hunden.

Vi fortsatte nu vor Rejse i nogle Dage og ankom omsider til Sandusky i det vestlige Ohio. Her boede en Indianerstamme, kaldet Wyandotterne, som vi besøgte, og her tilbragte vi flere Dage. Vi bleve vel modtagne og havde Lejlighed til at forelægge dem deres Forfædres Optegnelser. De glædede sig ved disse Tidender, ønskede os Guds Fred, og bade os skrive dem til angaaende vor Fremgang iblandt de Stammer længere Vest, der allerede vare flyttede til Indianer-Territoriet, hvor hen disse snart ogsaa agtede at gaa.

Efter at have taget en hjertelig Afsked med disse Folk fortsatte vi vor Rejse til Cincinnati. I denne Stad tilbragte vi flere Dage og prædikede meget, dog uden videre Held. Omkring den 20de Dec. løste vi Billet ombord paa et Dampskib, der skulde afgaa til St. Louis. Efter et Par Dages Forløb ankom vi til Mundingen af Ohio-Floden, men da Floden paa den Tid var tilstoppet med Is, kunde Baaden ikke gaa længere, og derfor landede vi og fortsatte vor Rejse tilfods 200 Mile, indtil vi ankom i Nærheden af St. Louis.

Vi opholdt os nogle Dage i Illinois, omtrent 20 Mile fra St. Louis, paa Grund af en frygtelig Storm med Regn og Sne, som varede noget over en Uge, indtil Sneen faldt flere Steder næsten 3 Fod dyb. Skjønt vi befandt os iblandt Fremmede, bleve vi dog venligt behandlede, vandt flere Venner og prædikede til store Forsamlinger i adskillige Nabolag.

I Begyndelsen af 1831 fortsatte vi vor Rejse og passerede igjennem St. Louis og St. Charles. Vi rejste der fra tilfods 300 Mile over store Sletter og igjennem sporløse Sneørkener. Der var ingen Landeveje; af Huse var der faa og langt imellem hvert. Den kolde Nordvestvind blæste hele Tiden imod os med en Skarphed, der næsten kunde tage Huden af vore Ansigter. Vi vandrede hele Dage fra Morgen til Aften uden at komme til Huse eller Ild, og vadede i Sne til Knæerne ved hvert Skridt; Kulden var tillige saa streng, at Sneen i næsten 6 Uger ikke smeltede paa Sydsiden af Husene, selv i Middagssolen. Vi bare paa Ryggen vore Klæder, som vi havde til at skifte med, nogle Bøger, samt Majsbrød og raat Flæsk. Paa vor Vandring spiste vi ofte vort frosne Brød og Flæsk, naar Brødet var saa haardt tilfrosset, at vi ikke kunde bide eller gjennemskjære noget af det undtagen Yderskorpen.

Efter megen Besværlighed og Udmattelse ankom vi alle til Independence, Jackson County, ved Missouris vestlige Grænse og Udkanten af de Forenede Stater. Dette var omtrent 1500 Mile fra Fay-

ette, N. Y., hvor vi begyndte vor Rejse, og det meste af denne Vejlængde havde vi tilbagelagt tilfods igjennem øde Landskaber paa den værste Aarstid. Det medtog omtrent 4 Maaneder, i hvilken Tid vi havde prædiket Evangeliet for Tusinder af Mennesker, deriblandt for to Indianerstammer, døbt og givet flere Hundreder Haandspaalæggelse og organiseret adskillige Grene af Kirken.

Dette vár den første Mission, som nogensinde blev udført af Kirkens Ældster i nogen Stat vesten for New York, og vi vare de første Medlemmer af Kirken, som nogensinde havde været paa disse Grænser af de Forenede Stater.

To af vort Selskab toge nu Arbejde som Skrædere, medens de Andre gik over Grænselinien og begyndte en Mission iblandt Lamaniterne eller Indianerne.

Da vi kom igjennem Shawnee-Stammens Land, bleve vi Natten over hos dem. Næste Dag gik vi over Kansas-Floden og kom ind iblandt Delaware-Indianerne. Vi spurgte strax efter den fornemste Høvdings Bopæl og bleve snart efter forestillede for en ældre Mand med et ærværdigt Udseende, som længe havde staaet som Hoved for Delaware-Indianerne og blev anset som den store Fader eller Sachem for 10 Nationer eller Stammer.

Han sad paa en Sofa af Pelsværk, Skind og Tæpper, foran Ilden i Midten af sin Bolig, der var et bekvemt lille Hus med to rummelige Værelser.

Hans Koner vare net paaklædte og bare Dragter af Kalliko og Skind, samt brugte en stor Del Prydelser af Sølv. Idet vi traadte ind i Huset, tog han os ved Haanden, bød os hjertelig Velkommen og gjorde derpaa Tegn til, at vi skulde sidde ned paa et behageligt Sæde af Tæpper eller Pelsværk. Hans Koner opvartede os efter hans Befaling med et Blikfad fuldt af sammenkogte Bønner og Majs, hvilket viste sig at være en god Ret, om ogsaa 3 af os skiftevis maatte gjøre Brug af den samme Træske.

Der var en Tolk tilstede, ved hvis Hjælp vi begyndte at meddele vort Ærinde og fortalte ham om Mormons Bog. Vi bade ham nu at sammenkalde sin Stammes Raad og give os Lejlighed til at blive almindelig hørte. Han lovede at ville overveje Sagen til næste Dag og anbefalede os imidlertid til en vis Hr. Pool angaaende vort Ophold. Denne Mand var deres Smed og ansat af Regjeringen.

Han behandlede os kjærligt og godt. Næste Morgen besøgte vi igjen Hr. Anderson, den gamle Høvding, og forklarede Noget af Bogen for ham. Han var først uvillig til at sammenkalde sit Raad, gjorde flere Undskyldninger og nægtede endog tilsidst at ville gjøre det, da han altid havde været imod at anbefale Missionærer til sin Stamme.

Vi vedbleve vor Samtale lidt længere, indtil han endelig begyndte at forstaa Bogens Beskaffenhed. Da forandrede han sit Sind, blev pludselig interesseret og bad os afbryde vor Samtale, indtil han fik sammenkaldt et Raad. Han skikkede derpaa et Sendebud afsted, og i Løbet af en Time havde ca. 40 Mænd samlet sig omkring hans Bopæl, hvilke efter at have taget os ved Haanden satte sig ned i Stilhed og ventede paa en alvorlig og værdig Maade paa Forkyn-

delsen af det, vi havde at meddele. Høvdingen anmodede os nu om at fortsætte, eller rettere at begynde forfra igjen og fuldende vor Beretning.

Oliver Cowdery holdt derpaa følgende Tale:

»Bedagede Høvding og ærværdige Raad af Delaware-Stammen! Det glæder os ved denne Lejlighed at tale til eder som vore røde Brødre og Venner! Vi have rejst en lang Vej, ja fra den opgaaende Sol for at bringe eder glade Tidender; vi have vandret igjennem Ørkener, sejlet over de dybe og brede Floder og vadet gjennem den dybe Sne midt under Vinterens barske Storme, for at meddele eder de store Nyheder, som nylig ere komne os for Øre, og som ville gjøre den røde Mand godt saa vel som den hvide.

En Gang vare de røde Mænd mange; de beboede Landet fra Hav til Hav — fra Solens Opgang til dens Nedgang; det ganske Land var deres; den Store Aand gav det til dem, og ingen Hvid boede iblandt dem. Men nu ere de faa i Antal, deres Besiddelser ere smaa, og de Hvide ere mange.

For Tusinder af Nymaaneder siden, da de røde Mænds Forfædre boede i Fred og besade det ganske Land, talede den Store Aand til dem og aabenbarede sin Lov og Villie samt megen Kundskab til deres vise Mænd og Profeter. Dette nedskreve disse i en Bog tilligemed deres Historie og de Ting, som skulde vederfares deres Børn i de sidste Dage. Denne Bog blev skreven paa Guldplader og nedarvedes fra Fader til Søn i mange Tidsaldere og Generationer. Paa den Tid trivedes Folket og blev stort og mægtigt; de dyrkede Jorden, byggede Huse og Stæder, og havde i Overflod alle gode Ting, ligesom de Hvide nu have. Men de bleve ugudelige; de dræbte hverandre og udgøde meget Blod; de myrdede ogsaa deres Profeter og vise Mænd og søgte at ødelægge Bogen. Den Store Aand blev vred og vilde ikke mere tale til dem; de erholdt ikke flere gode og vise Drømme, ikke flere Syner; den Store Aand sendte ikke flere Engle iblandt dem. Og Herren befalede Mormon og Moroni, deres sidste vise Mænd og Profeter, at skjule Bogen i Jorden, saa at den kunde blive bevaret i Sikkerhed og blive funden og gjort bekjendt i de sidste Dage for de Hvide, som skulde besidde Landet, saa at disse igjen kunde gjøre den bekjendt for de røde Mænd, i den Hensigt atter at give dem Kundskab om den Store Aands Villie og bringe dem under hans Naade. Og dersom de røde Mænd da vilde modtage Bogen og lære de Ting, som ere skrevne i den, samt handle i Overensstemmelse dermed, skulde deres Rettigheder og Privilegier blive dem gjengivne; de skulde ophøre at kæmpe og dræbe hverandre; de skulde blive til eet Folk og dyrke Jorden i Fred, i Forening med dem af de Hvide, som vare villige til at tro og adlyde den samme Bog, og blive gode Mænd og leve i Fred. Da skulde de røde Mænd blive stærke og have i Overflod at spise og gode Klæder at iføre sig; de skulde blive benaadede af den Store Aand og være hans Børn, medens han vilde være deres Store Fader og tale med dem, samt paany oprejse Profeter og vise og gode Mænd iblandt dem, som skulde lære dem mange Ting.

Denne Bog, som indeholdt disse Beretninger, blev skjult i Jorden af Moroni i en Høj, som han kaldte Cumorah, hvilken Høj er beliggende i Staten New York tæt ved Landsbyen Palmyra i Ontario County.

I samme Egn levede der en ung Mand ved Navn Joseph Smith, som bad meget til den Store Aand om at maatte lære Sandheden at kjende, og den Store Aand sendte en Engel til ham, som fortalte ham, hvor denne Bog var skjult af Moroni, samt befalede ham at gaa og finde den. Følgelig gik han til Stedet, gravede i Jorden og fandt Bogen skreven paa Guldplader.

Men den var skreven i de røde Mænds Forfædres Sprog, og derfor kunde den unge Mand, som var en Hvid, ikke forstaa den, men Engelen underviste ham, gav ham Kundskab om Sproget og viste ham, hvorledes han skulde oversætte den. Derpaa oversatte han den i de Hvides Sprog, skrev den paa Papir og lod den trykke, hvorpaa han publicerede og udspredte Tusinder af den iblandt de Hvide og sendte os derpaa med nogle Exemplarer af den til de røde Mænd for ogsaa at bringe dem disse Nyheder.

Saaledes ere vi nu komne fra ham, og her er et Exemplar af Bogen, som

vi nu ville forære vor røde Ven, Delawarernes Høvding, og som vi haabe han vil lade blive læst og gjort bekjendt iblandt hans Stamme; den vil gjøre dem godt.«

Vi skjænkede derpaa Høvdingen en Mormons Bog.

Der var et Ophold i Raadet og nogen Samtale i deres eget Sprog, hvorpaa Høvdingen gav følgende Svar:

»Vi ere i Sandhed taknemmelige mod vore hvide Venner, som have rejst saa langt og gjort sig saa megen Umage for at meddele os gode Tidender, og i Særdeleshed for denne Efterretning angaaende vore Fædres Bog. Det gjør os saa glade herinde (her lagde han sin Haand paa sit Hjerte). Det er nu Vinter, vi ere Nybyggere paa dette Sted; Sneen er dyb, vore Kreaturer og Heste dø, og vore Wigwams (Hytter) ere daarlige. Vi have meget at bestille til Foraaret — bygge Huse, indhegne og lave Marker; men vi ville bygge et Raadhus og samles, og I skulle da tale til os og lære os mere om vore Fædre og den Store Aands Villie.«

Vi logerede igjen hos Hr. Pool, fortalte ham om Bogen og havde en behagelig Samtale med ham; han blev siden en Troende, en Velynder af Bogen og tjente os som Tolk.

Vi vedbleve i flere Dage at undervise den gamle Høvding og mange af hans Stamme. Interessen blev større og større for hver Dag, indtil omsider næsten den hele Stamme begyndte at paavirkes af Aanden til at stille Spørgsmaal og til at undersøge disse Ting for sig selv.

Vi fandt Mange iblandt dem, som kunde læse, og til dem forærede vi Exemplarer af Bogen, idet vi samtidig fortalte dem, at det var deres Forfædres Bog. Nogle begyndte at glæde sig saare og gjorde sig Umage for at fortælle Nyhederne til Andre i deres eget Sprog.

Bevægelsen naaede snart Grænse-Settlementerne i Missouri, og det opirrede Indianer-Agenterne og de sekteriske Missionærer til Misundelse og Avind i den Grad, at vi fik Befaling til at forlade Stedet som Fredsforstyrrere, og de truede os endog med Militærmagt, hvis vi ikke strax forføjede os bort.

Vi forlode følgelig Indianernes Land, kom over Grænsen og begyndte at arbejde i Jackson County, Missouri, iblandt de Hvide, hvor vi bleve vel modtagne, og hvor vi havde Lejlighed til at afholde Forsamling samt døbe og lægge Nogle til Menigheden.

Saaledes endte vor første Mission til Indianerne, paa hvilken vi havde prædiket Evangeliet i sin Fylde og omdelt deres Forfædres Optegnelser iblandt tre Stammer, nemlig: Catteraugus-Indianerne i Nærheden af Buffalo, New York, Wyandotterne ved Ohio og Delawarerne vesten for Missouri.

Vi haabe, at naar Guds Tjenere en Gang i Fremtiden gaa frem med Kraft til Josephs Overblevne, de da maa finde nogen god Sæd endnu gro i deres Hjerter af den, der blev saaet af os i hine tidlige Dage.«

Den 14de Feb. 1831 samledes Brødrene til Raad i Independence, hvori det blev bestemt at sende Parley P. Pratt tilbage til Østen for at afgive Rapport til Kirkens Præsidentskab om deres Mission etc. Han begav sig strax paa Vejen og ankom efter en møjsommelig

Rejse til Kirtland, Ohio, i Marts Maaned, hvor han blev hjertelig modtaget af de Hellige og Joseph, som under Pratts Fraværelse var flyttet fra Staten New York til Kirtland.

FEMTE KAPITEL.

Joseph vedbliver at modtage Aabenbaringer. — Besøges af Orson Pratt; en Tid efter af Sidney Rigdon og Edward Partridge. — Kirkens tredie Konference. — Joseph og de Hellige flytte til Kirtland, Ohio. — Falske Aandspaavirkninger. — En mirakuløs Helbredelse. — Kirkens fjerde Konference. — Josephs første Tur til Missouri. — Beliggenheden af det Nye Jerusalem aabenbares. — Zions Land helliges og indvies til de Helliges Indsamling. — Tempelpladsen i Jackson County indvies i otte Mænds Nærværelse. — Kirkens femte Konference. — Beskrivelse over Zions Land. — Joseph og Andre rejse tilbage til Kirtland.

Imidlertid vedblev Joseph fremdeles at modtage Aabenbaringer fra Tid til anden, og ved saaledes gradvis at erholde forøget Lys og Kundskab om Guds Riges Anliggender blev han i Stand til under Kirkens stadige Væxt og Trivsel at røgte sit høje og ansvarsfulde Kald med Ære. Dog var baade han og Kirken endnu i sin Barndom, og eftersom Evangeliet, der nu var gjengivet, næsten i alle Henseender var saa forskjelligt fra den saakaldte Kristendom, der var bleven grundlagt af Menneskene, fandt han det ofte nødvendigt at adspørge Herren, naar Nogen kom til ham for at søge Raad eller for at faa Herrens Villie at vide angaaende dem selv. Saaledes modtog han i Oktober Maaned 1830 en Aabenbaring til Ezra Thayre og Northrop Sweet, som Læseren vil finde anført i Pagtens Bog, 33te Kapitel.

I Begyndelsen af November s. A. kom Orson Pratt og besøgte Joseph i Fayette. Orson var nylig bleven døbt af sin Broder Parley P. Pratt i Canaan, New York, paa hans 19aarige Fødselsdag, den 19de Sept. 1830. Ifølge hans Begjær efter at forstaa sine Pligter og at vide Herrens Villie angaaende sig selv, adspurgte Joseph Herren og erholdt en Aabenbaring til ham, hvori han blev paabudt strax at drage ud og prædike Evangeliet. (Se Pagtens Bog, 34de Kap.)

Orson Pratt var fra den Tid af og til sin Død en ivrig og trofast Arbejder i Herrens Vingaard og i lang Tid en af Kirkens store og fremragende Mænd. Han var ogsaa bekjendt for sin store Kundskab og Uddannelse, ikke alene i theologisk Henseende, men ogsaa i næsten enhver Gren af Filosofien og Videnskaben, ved Siden af hvilket han udmærkede sig ved en Sagtmodighed og Ydmyghed, som kun faa Mænd med hans Evner og Kundskab have udvist.

I December Maaned kom Sidney Rigdon tilligemed Edward Partridge til Joseph i Fayette for at adspørge Herren, og Joseph annammede en Aabenbaring, hvori Sidney Rigdon fik Befaling til at forblive en Tid hos ham i Fayette og skrive for ham; siden skulde Joseph rejse med ham til Kirtland. (Se Pagtens Bog, 35te Kap.)

Sidney Rigdon, som snart blev en af Kirkens Hovedmænd og Jo-

sephs første Raadgiver, var født i St. Claire Sogn, Alleghany County i Pennsylvanien, den 19de Feb. 1793. Hans Fader døde, da han kun var 17 Aar gammel. Han forblev hjemme paa sin Faders Gaard og arbejdede som Agerdyrker, indtil han var 25 Aar gammel. Paa denne Tid begyndte han alvorligt at skjænke Religionen Opmærksomhed og sluttede sig til et religiøst Samfund, kaldet de Regulære Baptister, i hvilket Samfund han snart blev ansat som Prædikant og lagde da Agerdyrkningen tilside. Den 12te Juni 1820 giftede han sig med Phebe Brook. Efter at han havde været Prædikant i henved 3 Aar, fik han Ansættelse som Præst for det fornemste Baptistsamfund i Staden Pittsburg, hvor han snart blev yndet som en god Taler og blev højt elsket og respekteret baade af sin egen Menighed og af Folket i Almindelighed. I August 1824, da han havde indehavt denne Stilling i omtrent $2^1/_2$ Aar, forbausede han sin Menighed ved at fortælle dem, at han ikke længere kunde tro de Lærdomme, som han skulde prædike, og som de troede, og derfor vilde han opgive sit Embede. Han forlod derpaa denne sin anselige Stilling og arbejdede i to Aar som Garversvend. Imidlertid blev han bekjendt med en Mand ved Navn Alexander Campbell fra Irland — en berømt Mand i den religiøse Verden — samt med en vis Walter Scott, en Skotlænder af Fødsel, som havde været Medlem af den skandinaviske Menighed i Pittsburg og var udtraadt af Samfundet samtidig med Sidney Rigdon. Disse tre Mænd bleve nu Grundlæggere af en ny Sekt, som kaldes Campbelliter. Rigdon begyndte da atter at prædike, efter at han var flyttet til Bainbridge, Geuaga County i Ohio, og vandt snart igjen stor Berømmelse som en grundig og duelig Taler. De Principer, som han mest udviklede, vare Tro, Omvendelse, Daab og den Helligaands Gave, som det Nye Testamente lærer, og som de Sidste-Dages Hellige nu lære. Mange, som troede hans Lærdomme, flokkedes om ham og bleve døbte, og han oprettede store Menigheder overalt i denne Del af Staten. Han led undertiden stor Forfølgelse af sine Modstandere; thi de Lærdomme, som han lærte, havde for megen Sandhed i sig til at blive antagne af den store Mængde; men han vedblev utrættelig at prædike, Forfølgelsen standsede omsider tildels, og hans Indflydelse tiltog mere og mere iblandt Folket. Hans Tilhængere traf endog Forberedelser til at bygge ham en passende Bolig, da han var fattig, og Verdens Gods ikke var nogen Fristelse for ham, thi hans Tanker dvælede bestandig ved det Aandelige. Hans Stilling var derfor helt smilende og behagelig, da han saaledes om Efteraaret 1830 blev besøgt af Parley P. Pratt og hans Brødre. Pratt havde forhen været Prædikant i Rigdons Menighed. Efter at være bleven overbevist om Mormons Bogs Guddommelighed og om Præstedømmets Gjengivelse, var han strax rede til atter at opgive en agtet og æret Stilling; thi i samme Øjeblik, som han antog »Mormonismen«, vidste han, at han vilde tabe de fleste af sine forrige Venner tilligemed sin Anseelse og gode Udsigter i Verden; men dette afskrækkede ham ikke, han valgte hellere at adlyde Sandheden og tage imod Følgerne; efter derfor at have be-

kjendtgjort sin Hensigt for sin Hustru, der var villig til at følge ham, bleve de begge døbte.

Om Edward Partridge, som samtidig med Sidney Rigdon besøgte Joseph, skriver denne, at han var et sandt Mønster paa Gudfrygtighed og en af Herrens store Mænd, bekjendt for sin Standhaftighed indtil Enden. Den 11te Dec., nogle faa Dage efter hans Ankomst til Fayette, blev han døbt af Joseph selv, som siden ogsaa ordinerede ham til Kirkens første Biskop. (Se Pagtens Bog, 36te og 41de Kap.)

Allerede inden Aarets Udgang havde Joseph begyndt at oversætte Bibelen ved Hjælp af den Almægtiges Inspiration; thi den Hellige Skrift, som vi nu have den, oversat af uinspirerede Mænd, er mange Steder utydelig og meget besværlig at forstaa, og derfor var det nødvendigt, at Herren skulde inspirere sin Tjener Joseph til at oversætte den ved samme Aand, som Profeterne og Herrens Tjenere oprindelig skreve den. Sidney Rigdon assisterede Joseph med dette Arbejde ved at skrive for ham. Der var den Gang ogsaa mange Gisninger og megen Tale iblandt de Hellige angaaende de Bøger, der nævnes og henvises til paa forskjellige Steder, baade i det Gamle og Nye Testamente, men som nu ingensteds ere at finde; saaledes nævner Judas i det Nye Testamente »Enoks Profeti, den Syvende fra Adam«. Til Glæde for de Hellige aabenbarede Herren igjennem Joseph en Del af denne Enoks Profeti, som findes i »*Pearl of Great Price*« (ny Udgave), Side 8.

Kort derefter bleve de Hellige i Staten New York befalede at indsamles til Ohio (Pagtens Bog, 37te Kap.), hvilket var den første Aabenbaring, som Herren i denne Uddeling gav i Henseende til Indsamlingen.

Den 2den Januar 1831 afholdt Kirken sin tredie Konference i Hr. Whitmers Hus i Fayette. Medlemmernes Antal var den Gang steget til henved et Hundrede i Staten New York. Foruden Kirkens almindelige Anliggender, som bleve behandlede i denne Konference, modtog Joseph en vigtig Aabenbaring til de Hellige, hvori der iblandt Andet blev dem lovet, at Herren vilde give dem et Arveland, som de skulde eje for bestandig, dersom de vilde søge det af deres ganske Hjerte. (Se Pagtens Bog, 38te Kap.)

Ikke længe efter Afholdelsen af denne Konference kom der en Mand til Joseph ved Navn James Covill, som havde været Baptistpræst i omtrent 40 Aar, og gjorde Pagt med Herren, at han vilde adlyde hvilken som helst Befaling, der blev ham givet igjennem Joseph; men da Herren derpaa i en Aabenbaring (Pagtens Bog, 39te Kap.) befalede ham at adlyde Evangeliets Fylde, saaledes som det var bleven aabenbaret ved Joseph, vendte Covill sig alligevel bort og faldt tilbage til sine forrige Grundsætninger og Folk. I en derpaa følgende Aabenbaring til Joseph og Sidney Rigdon sagde Herren, at Aarsagen, hvorfor James Covill forkastede Befalingen, som blev ham given, var, at Satan fristede ham og indgav ham Frygt for Forfølgelse. (Se Pagtens Bog, 40de Kap.)

Sidst i Januar forlod Joseph og hans Hustru Fayette og rejste med Brødrene Sidney Rigdon og Edward Partridge til Kirtland i

Ohio omtrent 200 Mile vest for Fayette. Joseph og hans Hustru bleve der venligt modtagne og tilbødes et Hjem i Broder Newel K. Whitneys Hus, hvor de derpaa opholdt sig i flere Uger, i hvilken Tid de nøde al den Opmærksomhed og Godhed, de kunde vente sig. Joseph fandt, at de Hellige i Kirtland bestræbte sig for at gjøre Herrens Villie, saa vidt som de forstode den, omendskjønt nogle forunderlige Ideer og falske Aander havde indsneget sig iblandt dem. Ved en viis og forstandig Fremgangsmaade hjalp han dem imidlertid til snart at overvinde disse falske Aander, hvilke let bleve opdagede ved Aabenbaringens Lys, som han var i Besiddelse af.

Strax efter, at Joseph var rejst til Kirtland, begyndte de Hellige i Staten New York i Lydighed til Aabenbaringen, som var given derom, at udvandre til de nordlige Dele af Staten Ohio, fornemmelig til Kirtland og Omegn, hvilket Sted Herren havde udvalgt til en af Zions Staver. Denne Udvandring foretoges om Foraaret 1831, og allerede i April og Maj Maaned begyndte de Hellige at ankomme til Kirtland.

Ifølge foregaaende Forjættelse og i en Forsamling af 12 Ældster gav Herren en Aabenbaring, der indeholder en Del af Kirkens Love. (Se Pagtens Bog, 42de Kap.) I nævnte Aabenbaring bleve tillige alle Ældsterne, undtagen Joseph Smith og Sidney Rigdon, befalede at gaa ud to og to, for at prædike Evangeliet, og de Hellige bleve befalede at bede meget til Herren, saa vilde han i sin egen belejlige Tid aabenbare dem Stedet, hvor det Nye Jerusalem skulde bygges.

Kort derefter kom der en Kvinde til Joseph, som fremsatte den Paastand, at hun modtog Aabenbaringer om Bud og Love vedrørende Kirkens Bestyrelse etc. Joseph adspurgte Herren derom og erholdt atter som Svar, at Ingen uden han (Joseph) var eller vilde blive beskikket til at modtage Aabenbaringer i denne Henseende, saa længe som han levede og forblev trofast. (Se Pagtens Bog, 43de Kap.)

Sidst i Februar bød Herren (Pagtens Bog, 44de Kap.), at de Ældster, som vare rejste paa Mission, skulde samles i Kirtland, hvor det blev bestemt at afholde en Konference i næstfølgende Juni Maaned.

Paa denne Tid, skriver Joseph, bleve mange falske Fortællinger og taabelige Historier publicerede i Bladene og udspredte i alle Retninger, for at Folk ikke skulde undersøge Sagen og antage Troen, men til de Helliges Glæde, som maatte kæmpe mod alskens Fordomme og Ondskab, gav Herren den 7de Marts en særdeles opbyggende Aabenbaring, i hvilken mange Spaadomme af en meget vigtig Natur, baade angaaende de Helliges og Verdens Fremtid, bleve aabenbarede. Det blev befalet de Hellige at samle deres Formue med eet Hjerte og eet Sind for at kjøbe et Arveland, som Herren skulde vise dem. Dette Arveland skulde være Stedet, hvor det Nye Jerusalem eller Zion skulde bygges. (Se Pagtens Bog, 45de Kap.)

Dagen efter, den 8de Marts, modtog Joseph en Aabenbaring angaaende den Helligaands Gave, og atter en anden, som befalede ham at beskikke John Whitmer til Historieskriver for Kirken. (Se Pagtens Bog, 46de og 47de Kap.)

Endnu samme Maaned bleve de Hellige i Kirtland befalede at berede sig for Modtagelsen af deres Brødre, som skulde komme efter fra New York og dele Land med dem, saa at Alle kunde blive forsørgede, indtil Herren vilde give dem Befaling til at samles i deres Arveland. (Se Pagtens Bog, 48de Kap.)

Paa samme Tid kom Leman Copley af Kvækernes Sekt og annammede Evangeliet. Han lod til at være oprigtig, men havde dog beholdt den Mening, at Kvækerne havde Ret i nogle visse Punkter af deres Lære, hvorfor Joseph adspurgte Herren for at faa en mere fuldkommen Forstaaelse om disse Ting, og modtog derfor en Aabenbaring (Pagtens Bog, 49de Kap.), hvori den forønskede Oplysning gaves. Sidney Rigdon, Parley P. Pratt og Leman Copley bleve derpaa beskikkede til at gaa og prædike Evangeliets Fylde for Kvækerne, som dog ikke syntes modtagelige for samme, idet nævnte Ældster kort efter uden Held besøgte et af deres Settlementer i Nærheden af Cleveland, Ohio.

Imidlertid fortsatte Joseph sit Arbejde med Bibeloversættelsen, saa vidt som Tiden tillod ham det, og i Maj Maaned, da en Del Ældster vare samlede for at drøfte Aarsagen til de forskjellige Aander, der ytrede sig omkring i Landet, henvendte Joseph sig atter til Herren for at faa Oplysning i saa Henseende og modtog derom en Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 50de Kapitel.

Om Tilkjendegivelsen af disse Aander skriver Parley P. Pratt saaledes: »Da jeg rejste omkring i de forskjellige Egne, viste der sig nogle meget forunderlige Aandspaavirkninger, som vare af en mere modbydelig end opbyggende Natur. Nogle Personer syntes at besvime og gjøre uanstændige Gebærder, medens deres Aasyn bleve fortrukne i en forfærdelig Grad. Andre syntes at falde i en Slags Henrykkelse og fik Krampeanfald, medens atter Andre syntes at have Syner og Aabenbaringer, som slet ikke vare opbyggende, og som heller ikke vare i Overensstemmelse med Evangeliets Aand og Lære. Kort sagt, en falsk og løgnagtig Aand syntes at arbejde sig ind i Kirken. Alle disse Ting vare nye og fremmede for mig, og havde oprindelig begyndt at vise sig i Kirken under vor Fraværelse og før Præsident Smith ankom fra New York. Vi erkjendte vor Svaghed og Uerfarenhed, og af Frygt for at begaa Fejl ved Bedømmelsen af disse aandelige Paavirkninger, begave vi os (John Murdock og jeg) tilligemed nogle andre Ældster til Joseph Smith, og bade ham adspørge Herren angaaende disse Aander og Aabenbaringer.«

Efter at disse Brødre derpaa havde forenet sig i Bøn i Josephs Oversætterværelse, dikterede han i deres Nærværelse ovennævnte Aabenbaring.

»Hver Sætning,« bemærker Pratt videre, »blev udtalt sagte, men meget tydelig, og med et Ophold imellem hver af tilstrækkelig Længde til, at den kunde nedskrives af en almindelig Skriver. Dette var Maaden, hvorpaa alle hans Aabenbaringer bleve dikterede og nedskrevne. Der var aldrig nogen Uvished, Tilbagelæsning eller Gjennemseen af det allerede Skrevne for at fastholde Tankens Traad; ikke heller blev nogen af disse Meddelelser underkastet Revision eller

Forandring. Som han dikterede det, saaledes stod det de Gange, jeg har været Vidne dertil, og jeg var nærværende og kan bevidne flere saadanne Meddelelser dikterede, hver paa flere Sider.«

Om et Tilfælde af mirakuløs Helbredelse, som samtidig fandt Sted i Kirken, skriver Parley P. Pratt saaledes:

»Omtrent paa denne Tid var der en ung Dame, som laa meget syg af en langvarig Feber hos en Familie, der benyttede et af Husene paa Isaac Morleys Landejendom i Kirtland. Mange af Kirkens Folk havde besøgt hende og bedet med hende, men Alt til ingen Nytte. Hun syntes at være lige ved Døden, men vilde ikke samtykke i at have Lægehjælp. Dette forbitrede storligen hendes Slægt, som tilligemed mange af Folket i Nabolaget vare meget opbragte og vrede, idet de sagde: Disse ugudelige Bedragere ville lade hende ligge og dø foruden en Læge for deres Overtros Skyld, men hvis de gjøre det, ville vi sagsøge dem derfor.

Under disse Omstændigheder gik Præsident Smith, jeg selv og nogle andre Ældster for at besøge hende. Hun var saa svag, at Ingen var bleven tilladt flere Dage i Forvejen at tale højere i hendes Nærværelse end blot Hvisken, ja endog Døren paa Blokhuset, hvor hun laa, var behængt med Klæder for at forhindre Larm fra at trænge ind.

Vi knælede ned og bade alle skiftevis højt, hvorefter Præsident Smith rejste sig, gik hen til Sengen, tog hende ved Haanden og sagde med høj Røst: »I Jesu Kristi Navn, staa op og gaa!« Hun stod strax op, blev paaklædt af en Kvinde, som var ved Haanden, gik hen til en Stol foran Ilden og satte sig, og deltog derpaa i Afsyngelsen af en Salme. Huset blev snart overfyldt af Mennesker, og den unge Dame rejste sig og gav hver af dem Haanden, eftersom de kom ind, fra hvilken Stund hun var fuldkommen helbredet.«

I samme Maaned (Maj) tilkjendegav Herren sin Villie for sin Tjener Joseph angaaende Colesville-Menighedens Bosættelse for en Tid i Thompson (et Sted ikke langt fra Kirtland), efter den Forenede Ordens Regler, om hvilken Orden Aaabenbaringen indeholder nogle Love. (Se Pagtens Bog, 51de Kap.)

Den 3die Juni forsamledes de Ældster, som ifølge Herrens Befaling vare rejste ud for at prædike Evangeliet, fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de havde arbejdet, og afholdt den forudbestemte Konference i Kirtland. Mange Lærdomme og Instruxer bleve ved denne Lejlighed fremsatte af Joseph, som talede med stor Kraft og fuld af den Helligaand. Flere af Brødrene bleve udvalgte ved Aabenbaring og ordinerede til Højpræster eller et højere Embede i det Melkisedekske Præstedømme efter Guds Søns hellige Orden. Dette var første Gang, at dette Præstedømmes Myndighed tilfulde blev paalagt Ældsterne i denne Uddeling, thi før den Tid var ingen af Brødrene bleven ordineret til højere Embede i Præstedømmet end til en Ældstes Embede, med Undtagelse af Joseph og Oliver Cowdery, der, som forhen meddelt, vare blevne paalagte Apostelskabet af Peter, Jakob og Johannes. Dette var Kirkens fjerde Konference, og Medlemmernes Antal var nu steget til henved to Tusinde.

Strax efter Konferencen modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 52de Kap.), hvori Herren befalede ham og henved 30 andre af Ældsterne, at rejse mod Vesten to og to for at prædike Evangeliet og oprette Grene af Kirken, hvor som helst Folket vilde annamme deres Vidnesbyrd. Disse Ældster skulde begive sig ad forskjellige Veje og møde sammen til Konference i de vestlige Dele af Missouri omtrent 1000 Mile vesten for Kirtland. Herren lovede ogsaa, at saafremt hans Ældster vare trofaste, skulde deres Arveland blive bekjendtgjort for dem, og sagde, at det da var i deres Fjenders Besiddelse.

Kort derefter modtog Joseph en Aabenbaring til Sidney Gilbert (Pagtens Bog, 53de Kap.) og en anden (54de Kap.) til Newel Knight, hvori Colesville-Menigheden, som havde opholdt sig i Thompson nogle Uger, ligeledes blev befalet at bryde op og drage til Missouri. Disse Befalinger bleve adlydte, og Brødrene begyndte strax at drage vestover to og to i Følge.

Medens Joseph gjorde Forberedelser til Rejsen, modtog han endnu to Aabenbaringer. (Se Pagtens Bog, 55de og 56de Kap.)

Den 19de Juni forlod derpaa Joseph tilligemed Sidney Rigdon, Martin Harris, Edward Partridge, Wm. W. Phelps, Joseph Coe og Sidney Gilbert og Hustru Kirtland for at rejse til Missouri ifølge Aabenbaringen. De rejste med Vogne, Kanalbaade og Postkareter til Cincinnati. Der havde Joseph en religiøs Samtale med Hans Ærværdighed Walter Scott, en af Campbelliternes Fædre og Sidney Rigdons forrige Medarbejder. Joseph skriver, at denne Mand udviste en saa bitter Aand imod det Nye Testamentes Lære, hvor det hedder: »Disse Tegn skulle følge dem, som tro,« at han ikke troede at have oplevet noget Lignende.

Fra Cincinnati til Louisville, Kentucky, rejste Selskabet med Dampbaad, og efter tre Dages Ophold i sidstnævnte By videre med Dampskib til St. Louis. Fra denne Stad rejste Joseph, Harris, Phelps og Partridge tilfods til Independence, Jackson County, Missouri, hvor til de ankom omtrent midt i Juli, medens Resten af Selskabet ankom tilvands nogle Dage efter. Deres Sammenkomst med Brødrene, som bleve sendte did Vinteren forud, og som længe havde ventet paa Joseph og hans Brødres Ankomst, var et herligt Møde og saa hjerteligt, at mange af Brødrene fældede Taarer ved atter at se hverandre.

Kort efter deres Ankomst hertil annammede Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 57de Kap.), hvorved Brødrenes store Længsel blev tilfredsstillet i Henseende til det af Herren lovede Arveland og Stedet, hvor det Nye Jerusalem skulde bygges. Herren sagde i denne Aabenbaring, at Independence var Stadens Centrum, og at en Plet til Templet laa mod Vest paa et Sted, som ikke var langt fra Raadhuset.

I den samme Aabenbaring bleve de Hellige underrettede om, at det var Visdom at kjøbe Land i hele Egnen rundt omkring, saa at de kunde faa Landet til en evig Arv. Sidney Gilbert blev ved Aabenbaring beskikket til at være Agent for Kirken, i hvilken Egenskab han modtog Penge til Opkjøb af Land til de Helliges Bedste. Ed-

ward Partridge, som tidligere var bleven ordineret til Biskop med to Raadgivere til sin Bistand, fik Befaling til at uddele til de Hellige deres Arvelodder i Forhold til deres Familier. Det blev ogsaa befalet Biskoppen og Agenten at gjøre Forberedelser for de af de Hellige, som vare undervejs fra Staten Ohio, saa de ved deres Ankomst kunde blive nedsatte paa deres Arvelodder. Sidney Gilbert blev endvidere befalet at oprette en Butik og nedsætte sig som Kirkens Kjøbmand og sælge Varer uden Bedrageri, samt anvende de derved indkomne Penge til at kjøbe Land for. William W. Phelps fik Befaling til at forblive paa Stedet og indrette sig som Bogtrykker for Kirken. Disse Befalinger skrede derpaa Brødrene til at sætte i Udførelse.

Den første Søndag efter Brødrenes Ankomst til Jackson County prædikede William W. Phelps for en stor Forsamling, i hvilken nogle af de forskjellige Menneskeracer paa Jorden vare repræsenterede. Saaledes var der flere Indianerfamilier, et betydeligt Antal Negre og en Mængde Hvide af forskjellige Nationer tilstede, hvilket som et Hele afgav et levende Billede paa Vesten.

I denne Uges Løb ankom Colesville-Menigheden, og Herren gav strax efter (den 1ste August) en Aabenbaring (Pagtens Bog, 58de Kap.), hvori han revser nogle af Brødrene og forudsiger megen Trængsel over de Hellige. Han siger: »I kunne ikke nu for Tiden med eders naturlige Øjne se Guds Hensigt med Hensyn til de Ting, der skulle komme herefter, og den Herlighed, der skal følge efter megen Trængsel. Thi efter megen Trængsel kommer Velsignelsen. Derfor skal Dagen komme, da I skulle krones med megen Herlighed. Timen er ikke kommen endnu, men er nær. Ihukommer dette, som jeg siger eder forud, at I kunne lægge det paa Hjerte, og tage imod det, der skal følge efter.«

Denne besynderlige Profeti kunde de Hellige den Gang ikke let forstaa, da der paa den Tid ingen Udsigter var til Trængsel, men siden lærte de ved Erfaring og ved Profetiens bogstavelige Opfyldelse at forstaa, hvad den i Virkeligheden mente.

Den 2den August hjalp Joseph Menigheden fra Colesville med at lægge Grundvolden til det første Hus som en Begyndelse til Zions Opbyggelse i Kaw Distrikt, tolv Mile vesten for Independence. Tømmeret blev baaret og lagt paa sin Plads af tolv Mænd, til Ære for de tolv Israels Stammer. Paa samme Tid blev Zions Land formedelst Bøn helliget og indviet til Herren, for de Helliges Indsamling. Indvielsesbønnen blev opsendt af Ældste Sidney Rigdon. Den 3die August, Dagen efter, blev Tempelpladsen lidt vesten for Independence indviet i otte Mænds Nærværelse; syv af disse vare Joseph, Rigdon, Partridge, Phelps, Cowdery, Joseph Coe og Harris; hvem den ottende var vides ikke; Joseph udtalte ved denne Lejlighed Indvielsesbønnen. Den 87de Salme blev læst, og det Hele var højtideligt og indtryksfuldt. Den 4de afholdtes den første Konference i Zions Land, som tillige var Kirkens femte Konference; den blev afholdt i Broder Joshua Lewis's Hus i Kaw Distrikt i Colesville-Menighedens Nærværelse. Søndagen den 7de fandt den første Begravelse Sted i Zions Land, idet Søster Polly Knight, Joseph Knights Hustru, paa denne

Dag blev begravet. Samme Dag modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Sabbaten. (Se Pagtens Bog, 59de Kap.)

I Lydighed til en Befaling, som tidligere var givet, affattedes følgende Beskrivelse over Zions Land:

»Dette Land ligner ikke de skovrige Stater i Østen. Saa langt Øjet kan skue, ligge de skjønne bølgende Sletter eller Prærier udstrakte lig et Hav. Græssets Yppighed og Blomsternes uendelige Mangfoldighed give Landskabet en ubeskrivelig Ynde, og de blomsterrige Enge ere et Paradis for Honningbien. Langs Vandløbene findes der Skovland, der i Bredde varierer fra en til tre Mile. Skovene ere en Blanding af Eg, Valnød, Elm, Kirsebær, Honey-Locus, Mulberry, Coffee-Bean, Hackberry, Box-Elder og Lind, foruden Æsp, Buttonwood, Picon og Løn, som voxer paa de lave Flader. Underskoven er dejlig og bestaar mest af Blommetræer, Vinranker, vilde Æbletræer og Parsimmons. Jorden er fed og frugtbar og bestaar i Almindelighed af sort, fed Muld, blandet med noget Ler og Sand til en Dybde af fra tre til ti Fod. Det frembringer i Overflødighed af Hvede og Majs, saa vel som søde Kartofler og Bomuld, og andre nyttige Produkter. Af Heste, Hornkvæg og Svin findes der mange, som synes at ernære sig ved Græsningen paa de store Engstrækninger om Sommeren og paa de lave Steder om Vinteren. Vildtet er mindre almindeligt der, hvor man har begyndt at opdyrke Jorden, end det er lidt længere inde paa de vilde Sletter. Uroxen, Elsdyret, Bjørnen, Ulven, Bæveren og mange andre vilde Dyr nyde her fuldkommen Frihed. Kalkuner, Vildgjæs, Svaner, Ænder, ja en Mængde af alle Slags Fugle, ere iblandt den Mangfoldighed, der pryder de behagelige Egne af dette Guds Børns ønskelige Arveland.

Klimaet er mildt og behageligt næsten de tre Fjerdedele af Aaret, og Zions Land ligger omtrent lige langt fra det Atlantiske og det Stille Hav, saa vel som fra Alleghany og Klippebjergene paa 39 Grader nordlig Bredde, og imellem 10 og 17 Grader vestlig Længde (fra Washington). Det ser ud til at blive et af de mest velsignede Steder paa Jorden, naar Forbandelsen er borttagen, om ikke før. Vinteren er mildere end i de atlantiske Stater paa samme Breddegrad, og Vejret er tillige mere behageligt. Mangler gives der naturligvis her som paa alle nye Steder; navnlig savner man meget Møller og Skoler. Men alle naturlige Hindringer og Ulemper ville med Tiden overvindes ved Indbyggernes Industri, Samfundets Forædling og Videnskabens Fremme; og alle Mangler ville forsvinde, naar Tiden kommer, hvorom Profeterne have vidnet; thi idet de tale om Zion i de sidste Dage, sige de, at Libanons Herlighed skal komme til hende, ja Fyrretræet, Kintræet og Buxbom tillige, til at pryde Guds Helligdoms Sted med og til at gjøre hans Fødders Sted herligt; og det siges endvidere, at Herren vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet, Sølv i Stedet for Jernet, Kobber i Stedet for Stenene, og at et fedt Gjæstebud vil blive beredt for de Retfærdige; ja naar Herrens Herlighed er bragt i Erkjendtlighed til Gavn for hans Folk, da ville Menneskenes Beregninger forgaa og Verdens forfænge-

lige Herlighed forsvinde, og man vil udbryde: »Gud lader sin fulde Herlighed skinne ud af Zion.«

Det var altsaa et nyt Land, og kun faa Beboere havde endnu opslaaet deres Bosted inden for dets Grænser. Disse Kolonister bestode især af Udvandrere fra de sydlige Stater. Alt det Land, som endnu ikke var optaget, kunde afkjøbes de Forenede Staters Regjering for 1¹/₄ Dollars pr. Akre.

Den 8de August modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 60de Kap.), i hvilken flere af Ældsterne bleve befalede at rejse tilbage til Østen, hvoriblandt vare Joseph selv, Sidney Rigdon og Oliver Cowdery, som Dagen efter begave sig paa Tilbagerejsen til Kirtland. I 17 Kanoer styrede dette lille Selskab ned ad Missouri-Floden og ankom den første Dag til Fort Osage. Intet forefaldt imidlertid af særlig Vigtighed de første Par Dage, naar undtages, at man stadig var udsat for de mange Farer, som ere forbundne med en Flodrejse i de vestlige Stater. Den tredie Dag sloges Lejr ved Mc Ilwair's Bend, og medens Brødrene vare lejrede her, havde Broder Phelps ved højlys Dag et Syn, hvori han saa' Fordærveren i hans mest skrækindjagende Skikkelse fare hen over Vandet; Andre hørte Larmen, men saa' ikke Synet. Morgenen efter havde Joseph selv en Aabenbaring angaaende Vandenes Forbandelse i de sidste Dage. (Se Pagtens Bog, 61de Kap.)

Den 13de mødte Selskabet nogle af Ældsterne paa deres Rejse til Zions Land, og efter at de med gjensidig Glæde havde hilset paa hverandre som Brødre, der virkelig stride for den Tro, som en Gang er overantvordet de Hellige, erholdt Joseph en Aabenbaring, der tilkjendegav Herrens Villie angaaende disse Brødre, som Joseph og hans Selskab saaledes mødte. (Se Pagtens Bog, 62de Kap.)

Efter dette lille Møde af Ældster fortsatte Joseph, Rigdon og Cowdery deres Rejse over Land til St. Louis, hvor de traf Brødrene Phelps og Gilbert. Her fra toge de Førstnævnte med Postvogn og de Sidstnævnte med Dampbaad til Kirtland, hvor de ankom lykkelig og vel den 27de August. Meget forefaldt paa denne Rejse til Brødrenes Tros Bestyrkelse og Opmuntring, og Guds Godhed lagdes ved forskjellige Lejligheder for Dagen paa en saare forbausende Maade.

SJETTE KAPITEL.

Maaden, hvorpaa Zions Land kan erholdes. — Orson Hyde døbes. — Mislykket Forsøg paa at skrive en Aabenbaring. — Brutalt Overfald paa Joseph og Sidney Rigdon. — Den første Martyr i Kirken. — Joseph anerkjendes som Præsident for det højere Præstedømme. — Befalingernes Bog udkommer i Trykken. — En uheldig Kjøretur. — Et Forsøg paa at forgive Joseph. — Det første Nummer af »*The Evening and Morning Star*« udkommer. — Brigham Young, Heber C. Kimball og Joseph Youngs første Møde med Joseph. — En mærkværdig Aabenbaring angaaende Krig. — En interessant Konference. — Grundstenen lægges til Kirtlands Tempel. — Oversættelsen af Bibelen fuldendes.

I disse Kirkens Barndomsdage var der en stor Længsel efter at erholde Herrens Ord om enhver Ting, som paa nogen mulig Maade

angik de Helliges Velfærd og Salighed; og da »Zions Land« paa den Tid var den vigtigste timelige Gjenstand, de Hellige havde for Øje, bad Joseph til Herren om videre Underretning angaaende de Helliges Indsamling, Indkjøbet af Land og andre dermed forbundne Gjenstande. I den derpaa givne Aabenbaring, som findes i Pagtens Bog, 63de Kap., paaviser Herren Joseph Nødvendigheden af, at der hurtig indsamledes Penge for at opkjøbe Land i Jackson County. »Derfor,« siger Herren, »skal Zions Land ikke erholdes uden ved Kjøb eller ved Blod, ellers bliver der ingen Arv til eder. Og dersom det sker ved Kjøb, se, da ere I salige; men dersom det sker ved Blod, se, eftersom det er eder forbudt at udgyde Blod, da skulle eders Fjender komme over eder, og I skulle blive fordrevne fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun faa skulle bestaa og erholde en Arv.«

Den 11te September 1831 modtog Joseph atter en Aabenbaring. (Se Pagtens Bog, 64de Kap.) Dagen efter flyttede han med sin Familie til Hiram, Portage County, som er beliggende omtrent 30 Mile sydost fra Kirtland, og opslog sin Bopæl hos John Johnson. Omtrent samtidig flyttede ogsaa Sidney Rigdon til Hiram for at gjøre Tjeneste for Joseph som Skriver. Saa snart de derpaa havde ordnet deres Sager i deres nye Hjem, begyndte de atter at oversætte Bibelen og fortsatte dermed, naar deres Tid ikke var optagen af andre Forretninger.

I Begyndelsen af Oktober modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Bøn. (Se Pagtens Bog, 65de Kap.) Og i samme Maaned blev Orson Hyde, der senere valgtes til en af de tolv Apostle, indlemmet i Kirken ved Daab.

Den 11te Oktober afholdtes en Konference hos John Johnson i Hiram, hvor Joseph boede. Der bleve Ældsterne iblandt Andet belærte om Maaden, hvorpaa Forsamlingerne bestyredes fordum. Denne Konference blev hævet til den 25de s. M., da den atter traadte sammen i Irenus Burnetts Hus i Orange, Cuyahoga County. 12 Højpræster, 17 Ældster, 4 Præster, 3 Lærere og 4 Diakoner samt en stor Forsamling bivaanede dette Møde. Ved samme Lejlighed modtog Joseph en Aabenbaring, hvori Wm. E. McLellin og Samuel H. Smith bleve befalede at tage ud paa Mission. (Se Pagtens Bog, 66de Kap.)

En anden Konference blev afholdt i Hiram den 1ste November, hvor det blev bestemt, at Oliver Cowdery skulde rejse til Independence, Missouri, med de Aabenbaringer, som Joseph havde modtaget Tid efter anden, for at faa dem trykte. En Aabenbaring blev samme Dag given, som siden blev benævnet: Herrens Fortale til Pagtens Bog. (1ste Kap.) Før Cowdery tog afsted med Aabenbaringerne, bleve de helligede og indviede til Herrens Tjeneste af Profeten Joseph. John Withmer ledsagede Oliver Cowdery til Independence.

En kort Tid i Forvejen havde William W. Phelps forladt Kirtland for at drage til Missouri og standsede nogen Tid i Cincinnati for at gjøre Indkjøb af en Bogtrykkerpresse og Typer, hvormed han agtede at etablere og publicere et Maanedsblad i Independence, Jackson County, under Navn af »The Evening and Morning Star«. Han

kom strax efter velbeholden til Independence med det Hele og begyndte strax at ordne Typerne.

Paa denne Tid var der nogen Tale iblandt Brødrene angaaende Aabenbaringer og Sprog, idet nemlig nogle af Ældsterne, der troede sig i Besiddelse af betydelig Lærdom, søgte at overgaa Joseph i Sprogkyndighed, og nogle af dem mente, at Aabenbaringerne kunde skrives i en bedre Stil. I en Aabenbaring, som Herren derpaa gav til Joseph, sagde han, at de maatte udsøge de mindste af de Aabenbaringer, Joseph havde modtaget, og derpaa udvælge den Viseste af Ældsterne til at skrive en lignende, og dersom de kunde gjøre det, skulde de være retfærdiggjorte i at sige, at de ikke vidste, om de Aabenbaringer, Joseph havde modtaget, vare sande; men dersom de ikke kunde, vilde Herren fordømme dem, hvis de ikke bare Vidnesbyrd om deres Sandhed. (Se Pagtens Bog, 67de Kap.)

Man skulde næppe tro, at Nogen vilde vove at gjøre Forsøget, efter at have hørt Herrens Ord i Aabenbaringen; men det skete dog, at Wm. E. McLellin, som den klogeste Mand i sine egne Øjne og som ogsaa besad mere Lærdom end Forstand, forsøgte at skrive en Aabenbaring, men fejlede i Forsøget, hvilket havde til Følge, at Ældsterne og de Tilstedeværende, som vare Vidner til denne Mands mislykkede Forsøg paa at efterabe Jesu Kristi Sprog, bleve bestyrkede i deres Tro paa Evangeliets Fylde og paa Sandheden af de Befalinger og Aabenbaringer, som Herren havde givet til Kirken igjennem Joseph, og hvorom Ældsterne vare villige til atter at bære Vidnesbyrd for hele Verden. Wm. E. McLellin faldt siden fra og blev en stor Fjende af Joseph og Kirken.

Blandt de Apostater, som allerede den Gang fandtes i Kirken, omtaler Joseph fornemmelig En ved Navn Ezra Booth, som i længere Tid, før han antog Evangeliets Fylde, havde været Methodistpræst. Da han imidlertid som Ældste i Kirken snart erfarede, at Tro, Ydmyghed, Taalmodighed og Trængsel gik forud for Velsignelse, og at Gud fornedrede, før han ophøjede etc., vendte han sig bort og faldt fra, og »skrev«, som Joseph selv siger, »en Række Breve, som ved deres Usandhed, Besmykkelse og fejlagtige Beregninger paa at kuldkaste Herrens Værk, blottede hans Usselhed, Ugudelighed og Daarskab, og efterlod ham som et Minde om hans egen Skam til Betragtning for Verden«.

I denne Maaned (November) modtog Joseph flere Aabenbaringer. I en af disse, som blev given til Orson Hyde, Luke S. Johnson, Lyman E. Johnson og Wm. E. McLellin (Pagtens Bog, 68de Kap.), siger Herren, at han ikke var tilfreds med Zions Indbyggere i Missouri; thi der fandtes Lediggjængere iblandt dem, og deres Børn opvoxede i Ugudelighed.

Den 3die November blev den Aabenbaring given, som i Pagtens Bog kaldes Tillægget (133de Kap.), og lidt efter en Befaling, som beskikkede John Whitmer til at ledsage Oliver Cowdery til Missouri (Pagtens Bog, 69de Kap.), og atter en angaaende Husholdning (Pagtens Bog, 70de Kap.).

Saaledes var Josephs Tid optaget med at annamme Aabenbaringer,

oversætte Skriften, belære de Hellige og sidde i Raad med Brødrene. Fra den 1ste til den 12te November holdtes fire specielle Konferencer, ved hvilke han altid var nærværende.

I Begyndelsen af December befalede Herren Joseph og Sidney Rigdon at gaa ud og forkynde Evangeliet i Egnene rundt omkring. (Se Pagtens Bog, 71de Kap.) I Lydighed til denne Befaling rejste de den 3die Dec. til Kirtland, hvor de Dagen efter forsamledes med adskillige af Kirkens Ældster og Medlemmer, ved hvilken Lejlighed de tillige indsatte Newel K. Whitney til Biskop for Kirtlands Stav. En Aabenbaring blev endvidere given, som indeholdt en Del Tillæg til de allerede givne Love og Befalinger angaaende Kirkens Opbyggelse. (Se Pagtens Bog, 72de Kap.) De vedbleve at prædike i Shalersville, Ravenna og andre Steder indtil i Begyndelsen af Januar 1832, vidnende for Folket om Evangeliets Gjengivelse samt formildede den Ophidselse, som var opstaaet iblandt Folket ved de skandaløse Breve, som Apostaten Booth havde skrevet og ladet indrykke i en Avis, kaldet »*Ohio Star*«.

Den 10de Januar 1832 blev det befalet Joseph atter at tage fat paa Oversættelsen af Bibelen og fortsætte dermed, indtil Arbejdet var fuldendt. (Pagtens Bog, 73de Kap.) Kort derefter modtoges en Aabenbaring, som forklarede det 1ste Brev til Korinthierne. (Se Pagtens Bog, 74de Kap.)

Den 25de Januar afholdtes en Konference i Amherst, Lorraine County. I denne Konference bleve betydelige Forretninger udførte, og mange af Ældsterne bleve ved Aabenbaring (Pagtens Bog, 75de Kap.) kaldte til Tjenesten og beskikkede til at rejse paa Mission til forskjellige Dele af de Forenede Stater. Efter at Joseph og Sidney Rigdon vare komne tilbage fra denne Tur til Amherst, havde de den 16de Februar, medens de vare beskjæftigede med at oversætte St. Johannes Evangelium, det opbyggende og belærende Syn om de forskjellige Grader af Herlighed, som findes nedskrevet i Pagtens Bog, 76de Kap.

I Marts modtog Joseph de Aabenbaringer, som udgjøre det 77de, 78de, 79de, 80de og 81de Kapitel af Pagtens Bog.

Den 24de s. M. brød en Pøbelhob ind i Josephs Hus i Hiram. Han havde for nogen Tid vaaget over et sygt Barn og var netop falden isøvn, da denne lovløse Pøbelhob stormede hans Hus og førte ham bort ud af samme til en nærliggende Eng. Her reve de alle hans Klæder af ham, og sloge og stødte ham paa det Grusomste. De bedækkede hans Legeme med Tjære og Fjeder. Fjedrene, som de blandede i Tjæren, havde de stjaalet fra Sidney Rigdons Hus. Hver Gang Joseph gjorde en Bevægelse, truede de med at dræbe ham. De søgte ogsaa at faa en Tjærekost ind i hans Mund og brød en Flaske over paa hans Tænder, idet de søgte at hælde ham Noget i Munden, hvorved de vistnok tænkte paa at forgive ham. Dette Stof formodedes at være *nitric acid* eller Salpetersyre, da det afbrændte Græsset omkring paa Jorden, hvor det spildtes. De prøvede ogsaa paa at kvæle ham, idet de holdt ham i Struben, indtil de ansaa ham for død. Havde ikke Herren forhindret dem deri, vilde de uden Tvivl

ogsaa have dræbt ham. Optrin af denne Slags hindrede ham imidlertid ikke i at forkynde Sandheden, thi næste Dag, som var en Søndag, prædikede han atter til Folket. Blandt Tilhørerne var der flere af Pøbelen, som den foregaaende Nat havde behandlet ham saa grusomt. Samme Dag døbte han tre Personer.

Det fortjener endvidere at bemærkes, at det syge Barn, over hvilket han samme Aften havde vaaget, og hvis Tilstand end yderligere forværredes ved Natteluftens skadelige Indvirkning, for hvilket det var udsat, døde fem Dage senere, og det kan saaledes med Føje siges, at dette Barn var den første Martyr i denne Uddeling. Barnet, som døde ved den Lejlighed, var John Murdocks moderløse Søn, Joseph S. Murdock, som tillige med sin Tvillingsøster Julia (der blev opdraget i Joseph Smiths Familie) var født i Orange, Cayahoga County, Ohio, den 30te April 1831. Sidney Rigdon, som samtidig var bleven ført ud af sit Hus, var ogsaa nær bleven dræbt af Pøbelen ved denne Lejlighed. Ophavsmændene til disse Optøjer bestode for det meste af ledende Mænd iblandt de omkringboende religiøse Partier, navnlig Methodister, Campbelliter og Baptister, samt Apostater.

Søndag den 1ste April afrejste Joseph tilligemed Newel K. Whitney, Peter Whitmer og Jesse Gause fra Hiram for anden Gang at besøge Missouri, og da de ikke ønskede at lægge Vejen over Kirtland af Frygt for Pøbeloptrin, tog Broder George Pitkin dem op i sin Vogn og kjørte dem ad den korteste Vej til Warren, hvor til de ankom samme Dag. Der traf de sammen med Ældste Rigdon, som havde forladt Chardon om Morgenen. De fortsatte Rejsen og kom den næste Dag til Wellsville og den følgende Dag til Steubenville, hvor de efterlode Vognen. Onsdagen den 4de toge de med Dampskib til Wheeling i West Virginia, hvor de derpaa kjøbte en Del Papir til Trykkeriet i Zion, som den Gang stod under William W. Phelps Opsyn.

Fra Wheeling fortsatte de Rejsen videre med Dampbaaden »Trenton«. Medens Baaden om Natten laa i Havn, var der to Gange Ild i den, og hele dens Bredside brændte igjennem til Kahytten; den afgik ikke desto mindre næste Morgen. Da de ankom til Cincinnati, forlode nogle af Pøbelen dem, som havde fulgt dem den hele Vej rundt, og de ankom til Louisville samme Nat; Kaptejn Brittle tilbød dem Beskyttelse ombord i sin Baad, og gav dem Aftensmad og Frokost gratis. I Louisville traf de sammen med Ældste Titus Billings, som tilligemed et Selskab Hellige var paa Rejse fra Kirtland til Missouri. Næste Dag toge de med en Dampbaad til St. Louis, hvor de skiltes fra Broder Billings og Selskab, og fortsatte derpaa Rejsen med Posten til Independence (330 Mile), hvor de ankom den 24de April. De fandt Brødrene i Almindelighed ved god Helbred og Tro og overordentlig glade ved atter at kunne byde dem Velkommen iblandt sig.

Den 26de April sammenkaldte Joseph et almindeligt Raad af Menigheden, hvor han blev anerkjendt som Præsident for det højere Præstedømme i Overensstemmelse med en foregaaende Ordination i den nævnte Konference af Højpræster, Ældster og Medlemmer, der blev afholdt i Amherst, Ohio, den 25de Jan. Broderskabets højre Haand

blev ham rakt af Biskop Partridge paa Menighedens Vegne, hvilken Handling var meget behagelig, indtryksfuld og højtidelig. Paa samme Tid blev en Udestaaelse mellem Biskop Partridge og Ældste Rigdon tilfredsstillende bilagt; og da man atter om Eftermiddagen kom sammen, syntes alle Hjerter at glæde sig, og Joseph annammede en Aabenbaring om Enoks Orden, som var oprettet blandt Folket i hans Dage. (Se Pagtens Bog, 82de Kap.) Den 27de bleve mange Sager ordnede for de Helliges Velfærd, som nu nedsatte sig iblandt en Hob Ugjerningsmænd ligesom Faar iblandt Ulve. Det var Josephs Hensigt at ordne Kirken saaledes, at Brødrene ved gjensidig Venskab og Kjærlighed efterhaanden kunde blive fri for al Gjældsforpligtelse udenfor Guds Rige.

Den 28de og 29de April besøgte Joseph Brødrene paa den vestre Side af Big Blue (en Flod), nogle faa Mile vesten for Independence, og fik en Modtagelse, som kun kjendes iblandt Brødre og Søstre, der ere forenede i samme Tro og ved samme Daab og opholdes af den samme Herre. Colesville-Menigheden i Særdeleshed glædede sig meget, ligesom de Hellige fordum gjorde ved Paulus. Læseren bedes erindre, at disse Hellige fra Colesville vare iblandt de første, som annammede Evangeliet under Profetens egen Undervisning, og selvfølgelig nærede han en inderlig Kjærlighed og Hengivenhed for dem. Sammenkomsten mellem Profeten og disse Hellige maa derfor have været glædelig for begge Parter. Colesville-Menigheden havde rejst omtrent 1300 Mile for at naa deres nye Hjem i Jackson County, Missouri. Den 30te April rejste Joseph tilbage til Independence og modtog her samme Dag en Aabenbaring om Enkers og Faderløses Forsørgelse. (Se Pagtens Bog, 83de Kap.)

Den 1ste Maj blev der afholdt et Raad, hvori det blev bestemt, at der skulde trykkes 3000 Exemplarer af Befalingernes Bog,* og at endvidere William W. Phelps, Oliver Cowdery og John Whitmer skulde beskikkes til at gjennemse og berede saadanne Aabenbaringer for Trykken, som maatte være passende at offentliggjøre. Endvidere blev det bestemt, at William W. Phelps skulde gjennemse og lade trykke de Salmer, som Emma Smith ifølge Aabenbaring havde udvalgt. Der blev ogsaa truffet Foranstaltning til at forsyne de Hellige med Vareoplag i Missouri og Ohio, hvilket med faa Undtagelser vandt Brødrenes Bifald. Førend de forlode Independence, holdt Ældste Rigdon to meget kraftige Taler, som syntes at have en tilfredsstillende Virkning paa Folket.

Den 6te Maj tog Joseph Afsked med Brødrene i Independence og begav sig i Forening med Brødrene Rigdon og Whitney paa Tilbagerejsen til Kirtland. Over St. Louis toge de til Vincennes i Indiana og der fra til New Albany, hvilket Sted var beliggende nær Ohio-Flodens Vandfald. Før de ankom til sidstnævnte Sted, hændte det, at Hestene bleve sky og satte afsted i fuld Fart, hvorunder Biskop Whitney søgte at springe af Vognen, men da hans Frakke blev hængende fast ved samme, fik han sin ene Fod ind i Hjulet

* Dette lille Værk udgjorde siden en Del af Pagtens Bog.

og brækkede derved Benet og Foden paa flere Steder. Joseph selv sprang af ved samme Lejlighed, men slap uskadt fra det. De toge derpaa ind i Hr. Porters Gjæstgiveri i Greenville, hvor de opholdt sig i fire Uger, medens Ældste Rigdon fortsatte sin Rejse til Kirtland.

»I al denne Tid,« skriver Joseph, »indtog Broder Whitney regelmæssig sin Føde og gik ikke tabt af saa meget som en Nats Hvile. Doktor Porter, vor Værts Broder, som betjente ham, bemærkede en Dag, at det var slemt, der ikke fandtes nogen Mormoner i Nærheden, thi de kunde kurere Benbrud og Andet.

Medens vi opholdt os paa dette Sted, gik jeg ofte ud i Skoven; og da jeg en Dag rejste mig fra Middagsbordet og gik hen til Døren, begyndte jeg meget voldsomt at kaste op. Jeg opkastede meget Blod og giftigt Stof, og Bevægelsen i mine Muskler og hele System var saa voldsom, at min Kjæbe kom aflave for en Stund. Det lykkedes mig dog at sætte den i Orden igjen med mine egne Hænder, hvorpaa jeg banede mig Vej til Broder Whitneys Seng saa hurtig som mulig. Han lagde sine Hænder paa mig og administrerede i Herrens Navn, og jeg blev øjeblikkelig helbredet, endskjønt Virkningen af Forgiften havde været saa stærk, at meget af Haaret løsnedes paa mit Hoved.

Broder Whitney havde ikke været oppe af Sengen i næsten fire Uger, da jeg efter en Tur i Skoven gik ind i hans Værelse og foreslog ham, at vi skulde begive os paa Hjemrejsen. Jeg lovede ham, at dersom han vilde ledsage mig den følgende Dags Morgen, saa vilde vi faa Lejlighed til at kjøre med en Vogn til Floden (omtrent fire Mile borte), hvor vi skulde finde en Færgebaad, der uden Tidsspilde vilde sætte os over Floden. Paa den modsatte Flodbred vilde vi finde en Drosche, som skulde kjøre os direkte til Dampskibsbroen, hvor en Damper vilde ligge færdig til Afsejling ved vor Ankomst, og med denne skulde vi inden Kl. 10 om Formiddagen være paa Rejse opad Floden og i det Hele taget have en god og lykkelig Hjemrejse. Broder Whitney fattede strax Mod og lovede at efterkomme min Opfordring. Vi tiltraadte derfor Rejsen om Morgenen og fandt Alting bestemt, som jeg havde forudsagt, thi førend Klokken havde slaaet ti, var Damperen, hvorpaa vi havde taget Plads, undervejs og sejlede med fuld Fart op ad Ohio-Floden. Efter vor Landstigning i Wellsville toge vi strax med Postvognen til Chardon og derfra videre med almindelig Vogn til Kirtland, hvor vi indtraf i Slutningen af Juni Maaned.«

Joseph opslog nu sin Bopæl i Kirtland og beskjæftigede sig det meste af Sommeren med at oversætte Bibelen.

Paa denne Tid (Juni) blev det første Nummer af »*The Evening and Morning Star*« trykt og publiceret i Independence, Missouri, af William W. Phelps & Co. Dette var det første Blad, som nogensinde var udgivet af de Hellige i denne Uddeling, og Hensigten med dets Udgivelse var at udsprede Lys og Sandhed iblandt Menneskene, at hjælpe Ældsterne i deres Arbejde samt at opmuntre og belære de Hellige i Almindelighed. Det var tillige det eneste Blad, som udkom i Øvre-Missouri, idet dets Kontor var beliggende omtrent 10 Mile

fra Staten Missouris vestlige Grænselinie og omtrent 120 Mile vestligere end noget Trykkeri i Staterne; endvidere cirka 1000 Mile fra Kirtland og 1300 Mile fra New York.

Denne Sommer vedbleve Ældsterne at prædike med usvækket Iver, endskjønt de ofte vare udsatte for raa Behandling og tidt maatte lide stor Forfølgelse af ondskabsfulde Mennesker. Grene bleve oprettede næsten overalt i de Forenede Stater og Canada, og Herrens Værk gjorde hurtig Fremgang. Samme Efteraar begyndte Ældsterne at vende tilbage fra deres Missioner til de østlige Stater og aflagde Beretning om deres forskjellige Forvaltninger i Herrens Vingaard; og medens de endnu vare samlede, modtog Joseph den 22de og 23de Sept. en meget vigtig Aabenbaring angaaende Præstedømme. (Se Pagtens Bog, 84de Kap.) I denne Aabenbaring bleve de Hellige tillige underrettede om, at et Tempel skulde bygges paa det indviede Sted i Jackson County, førend den daværende Slægt ganske var uddød, og at en Herligheds Sky skulde hvile over det.

Joseph vedblev at oversætte og betjene Menigheden hele Efteraaret med Undtagelse af en kort Tid, da han var fraværende paa en Rejse til Albany, New York og Boston i Forening med Biskop Whitney, fra hvilken Rejse han kom tilbage den 6te Nov. Nogle Dage i Forvejen, den 3die Nov., blev hans ældste Søn Joseph født.

De Hellige i Jackson County gjorde hurtig Fremgang, og deres Antal forøgedes stadig ved Indvandring af Hellige fra forskjellige Dele af Landet. Store Landstrækninger bleve kjøbte af de Forenede Staters Regjering; flere hundrede Avlsgaarde anlagdes, og Møller og udstrakte Anlæg paabegyndtes.

Den 27de Nov. skrev Joseph et opmuntrende Brev til de Hellige i Zion. Dette Brev indeholdt ogsaa Aabenbaringen, som udgjør det 85de Kapitel i Pagtens Bog. En stadig Brevvexling fandt Sted imellem de to Steder Kirtland og Independence.

I samme Maaned saa' Joseph for første Gang Brigham Young, der tilligemed Heber C. Kimball og Joseph Young kom for at besøge ham i Kirtland. Ved Ankomsten der fandt de Joseph og nogle andre Brødre i Skoven i Færd med at hugge og kjøre Brænde. »Her var min Glæde fuldstændig,« siger Præsident Young, »over det Privilegium at tage en Guds Profet i Haanden og modtage det faste Vidnesbyrd ved Profetiens Aand, at han var Alt, hvad noget Menneske kunde antage ham for at være, nemlig en sand Profet. Han var lykkelig over at se os og bød os Velkommen. Om Aftenen kom en Del Brødre ind, og vi samtalede om Ting henhørende til Guds Rige. Han bad mig bede. I min Bøn talede jeg i Tungemaal. Saa snart vi havde rejst os fra Gulvet, flokkedes Brødrene omkring ham og spurgte, hvad han mente om Tungemaalsgaven, der var over mig. Han sagde dem, at det var det rene Adams Sprog. Nogle mente, at han vilde fordømme Gaven, men han sagde: »Nej, den er af Gud.«

Præsident Brigham Young, der afgik ved Døden den 29de August 1877 paa sin Bopæl i Salt Lake City, var født i Whitingham, Windham County, Vermont, den 1ste Juni 1801. Hans Forældre, John Young og Nabby Howe, flyttede i Aaret 1804 fra Vermont til Sher-

burn, Chinango County, New York, hvor han under sin Opvæxt var behjælpelig med det besværlige Arbejde at anlægge en Gaard i en med Skov stærkt bevoxet Egn, og maatte derfor udstaa alle de Savn og Mangler, som Anlæggelsen af et nyt Settlement paa den Tid bestandig medførte. Paa Grund af Omstændighederne var derfor hans Skoleundervisning indskrænket til kun 11 Dage. Da han var 16 Aar gammel, begyndte han med sin Faders Tilladelse at arbejde for sig selv, men omendskjønt han af sine Forældre, der vare Methodister, lærte at føre et strengt moralsk Liv, bekjendte han sig dog ikke til nogen særskilt Religion, førend han var 22 Aar gammel, da han sluttede sig til nævnte Samfund. Den 8de Oktober 1824 ægtede han Miriam Works og boede i Cayuga County, New York, indtil Foraaret 1829, medens han afvexlende arbejdede som Tømmermand, Snedker, Maler og Glarmester, hvorefter han flyttede til Mendon, Monroe County, N. Y. Om Foraaret 1830 saa' han for første Gang Mormons Bog, der blev bragt dertil af Samuel H. Smith, Josephs Broder. Om Efteraaret 1831 kom Ældsterne Alpheus Gifford, Elial Strong og Andre til Mendon for at prædike Evangeliet, som han derpaa hørte og troede. Men det var først efter en omhyggelig og nøje Undersøgelse af de i Mormons Bog aabenbarede Principer, at han den 14de April 1832 lod sig døbe og konfirmere af Ældste Eleazar Miller, der samme Dag tillige ordinerede ham til Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Fra sin Daabsdag til sin Død fulgte Præsident Brigham Young Kirken i dens lyse og mørke Dage, var Profeten en trofast og hengiven Ven og indtil dennes Død en sikker Støtte saa vel i Modgang som i Medgang. Efter Profeten Josephs Martyrdød udførte Brigham et Arbejde, hvis Storhed og uhyre Betydning for Menneskeslægtens Vel forhaabentlig af Efterslægten bedre vil blive paaskjønnet og vurderet, end det blev af hans Samtid.

Heber C. Kimball, der ledsagede Præsident Young paa hans Besøg til Joseph, var fjerde Barn af Solomon Fordham og Anna Kimball, og fødtes den 14de Juni 1801 i Byen Sheldon, Franklin County, Vermont. Allerede som ganske ung modtog han mange indtrængende Anmodninger om at forene sig med Dagens religiøse Sekter, hvilket han dog ikke fandt sig beføjet til, indtil en religiøs Opvækkelse fandt Sted i hans Nabolag, kort efter hvilken han og hans Kone bleve døbte og forenede sig med Baptisterne. Omtrent tre Uger efter denne Tildragelse kom nogle Ældster af Jesu Kristi Kirke fra Pennsylvanien til Phineas H. Youngs Hjem i Victor, og da Præsident Kimball erfarede, at de vare ankomne, tilskyndede Nysgjerrighed ham til at se dem, og han hørte da for første Gang det evige Evangelium. Han blev begjærlig efter at lære mere, og i Selskab med Præsident Brigham og Ældste Phineas Young tilligemed deres Hustruer rejste han til Pennsylvanien, hvor de forbleve hos Menigheden i sex Dage og overværede regelmæssig Forsamlingerne. Den 14de April 1832 besøgte Ældste Alpheus Gifford Hr. Kimball, som efter en kort Samtale sagde: »Broder Alpheus, jeg er rede til at gaa hen og blive døbt,« hvorpaa han gik med Ældste Gifford omtrent en engelsk Mil til en liden Flod i Skoven, hvor han blev døbt. Om hans Daab skriver

han i sin Dagbog Følgende: »Under Ordinancerne Daab og Haandspaalæggelse annammede jeg den Helligaands Gave ligesom Disciplene fordum, hvilket var ligesom en fortærende Ild; og uagtet Folket sagde, at jeg var forrykt, var jeg dog ved mine fulde Sanser. Jeg vedblev saaledes i mange Maaneder, og det syntes, som om mit Kjød skulde fortæres; paa samme Tid bleve Skrifterne udfoldede for mit Sind paa en saa vidunderlig Maade, at det undertiden syntes, som om jeg tidligere havde været bekjendt med dem.« Heber C. Kimball døde som Præsident Brigham Youngs første Raadgiver den 22de Juni 1868 i Salt Lake City, Utah. Følgende Udtalelser af Præsident Brigham Young ved hans Jordefærd vise tilfulde hans senere Trofasthed og urokkelige Standhaftighed i Herrens Gjerning: »Vi kunne i Sandhed sige, at Broder Kimballs Dødsdag var langt bedre end hans Fødselsdag. Jeg tror, at han var lige saa trofast som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden. Jeg har været personlig bekjendt med ham i 43 Aar, og jeg kan bevidne, at han elskede Sandheden, var fuld af Velvillie og var en Mand, som man kunde forlade sig paa. Nu er han gaaet bort for at hvile en Tid; han er hensovet i et vist Øjemed — for at blive beredt for en herlig Opstandelse; og den samme Heber C. Kimball, som har vandret iblandt os, vil blive oprejst i Opstandelsen og i Kjødet komme til at se Gud og samtale med ham og se sine Brødre og omgaas med dem, og de ville nyde en lyksalig Evighed sammen.«

Den 6te Dec. modtog Joseph en Aabenbaring, som forklarer Lignelsen om Hveden og Klinten (Pagtens Bog, 86de Kapitel), og den 25de s. M. følgende mærkværdige Aabenbaring angaaende Krig (Pagtens Bog, 87de Kap.):

»Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, som om kort Tid skulle udbryde og ville begynde med Staten Syd-Carolinas Oprør, hvilket vil tilsidst ende i Manges Død og Elendighed. De Dage skulle komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted. Thi se, Sydstaterne skulle skille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skulle kalde paa andre Nationer, ja, selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skulle ogsaa paakalde andre Nationer, for at forsvare sig mod andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer. Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne, indøvet og udrustet til Krig, skulle rejse sig op mod sine Herrer. Og det skal ogsaa ske efter mange Dage, at de Overblevne, som ere efterladte i Landet, skulle ruste sig og vorde saare vrede og skulle forurolige Hedningerne og gjøre dem megen Besvær. Og saaledes skulle Jordens Indvaanere sørge for Sværdets og Blodsudgydelsens Skyld; og ved Hungersnød og Plager og Jordskjælv og Himlens Torden og stærke og frygtelige Lynslag skulle Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortørnelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse fuldstændigt har tilintetgjort Nationerne; at Raabet af de Hellige og de Helliges Blod om at blive hævnet paa deres Fjender skal ophøre at komme op for den Herre Zebaots Øren. Staar I derfor paa hellige Steder og rokkes ikke til Herrens Dag kommer, for se, den kommer snarlig, siger Herren, Amen.«

I en Skrivelse kort efter til Redaktøren af et Blad i Rochester, New York, ved Navn N. C. Seaton, siger Joseph bl. A. Følgende om det samme Emne: »Ikke mange Aar skulle hengaa, før de Forenede Stater skulle fremvise en saadan Scene af *Blodsudgydelse,* som

der ikke vil findes Mage til i vor Nations Historie.« Hvorledes denne Profeti 30 Aar efter paa det Bogstaveligste begyndte at opfyldes, er vistnok vore Læsere almindelig bekjendt; dog er der endnu mange Ting af stor Vigtighed i denne Aabenbaring, der endnu staa tilbage at opfyldes.

Den 27de Dec. modtog Joseph en Aabenbaring, kaldet Oliebladet. (Se Pagtens Bog, 88de Kap.) Denne lange Aabenbaring udfoldede for de Hellige mange store og skjønne Ting; navnlig omhandler den de store Begivenheder i de sidste Dage. Den indeholdt tillige en Befaling til de Hellige om at bygge et Tempel i Kirtland og at oprette en Skole under Navn af Profeternes Skole.

I disse Dage var Joseph meget bekymret og foruroliget over de ledende Ældsters og de Helliges Fremgangsmaade i Zions Land (Missouri). De adløde ikke Befalingerne, som Herren havde givet dem, saasom de burde have gjort; dog overtraadte de ikke de verdslige Love; men Joseph dulgte ikke Herrens Ord for dem. Den 11te Januar 1833 skrev han et Brev til William W. Phelps, »Stjernen«s Redaktør, hvori han strengt revsede de Hellige. Og den 14de s. M. afsendte ligeledes en Konference af 12 Højpræster i Kirtland en lang Epistel af samme Beskaffenhed til de Hellige i Missouri. Efter at de Hellige i Zion havde modtaget disse Advarsler, begyndte de at omvende sig. Saaledes blev et Raad sammenkaldt d. 26de Feb., hvor en Epistel blev skreven og sendt til Præsidentskabet i Kirtland, i hvilken de Hellige i Zion lovede at underkaste sig Herrens Befalinger og sagde, at de vare villige til at omvende sig fra deres Synder. Dermed var Joseph og Brødrene i Kirtland tilfredse. I en Aabenbaring kort efter til Joseph anerkjendte ogsaa Herren deres Omvendelse og sagde, at Englene i Himmelen glædede sig derover. (Se Pagtens Bog, 90de Kap.)

I samme Maaned organiserede Joseph Profeternes Skole i Kirtland, som derpaa fortsattes hele Vinteren. Ældsterne gjorde her god Fremgang i Kundskaben om de Ting, som henhøre til Guds Rige. Da de endnu ikke havde opført nogen Forsamlingsbygning eller Skolehus, maatte de indtil videre leje et Lokale til nævnte Brug.

»Denne Vinter,« skriver Joseph, »anvendte jeg til at oversætte Skriften, møde i Profeternes Skole og sidde i Konference. Jeg havde mange glade og oplivende Stunder. De Naadegaver, som følge dem, der tro og adlyde Evangeliet, som Tegn paa, at Herren altid er den samme i sin Handlemaade med dem, der i Ydmyghed elske og efterfølge Sandheden, begyndte nu at udøses iblandt os ligesom i gamle Dage; thi da vi, Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Newel K. Whitney, Hyrum Smith, Zebedee Coltrin, Joseph Smith sen., Samuel H. Smith, John Murdock, Lyman E. Johnson, Orson Hyde, Ezra Thayre (Højpræster) og Levi W. Hancock og Wm. Smith (Ældster), vare forsamlede i Konference den 22de Jan., talede jeg til Forsamlingen i et fremmed Tungemaal og blev efterfulgt i samme Gave af Zebedee Coltrin og min Broder William Smith, hvorefter Herren udgød sin Aand paa en mirakuløs Maade, indtil alle

Ældsterne talede ved Tungemaalsgaven, saa vel som flere Medlemmer, baade Mænd og Kvinder. Store og vidunderlige vare disse guddommelige Aabenbarelser af den Helligaand. Vi sang Lovsange for Gud og Lammet, talede og bade i Tungemaal, hvormed Konferencen optoges til sent ud paa Aftenen, saa glade vare vi, fordi disse saa længe savnede Velsignelser atter vare gjengivne.

Dagen efter (den 23de) mødte vi atter til Konference, og efter megen Talen, Syngen, Beden og Lovprisning, Alt i Tungemaal, udførte vi Fodtvætnings-Ordinancen, saasom Herren havde befalet og i Overensstemmelse med, hvad der staar skrevet i det 13de Kapitel af Johannes Evangelium. Hver Ældste tvættede først sine egne Fødder; derpaa bandt jeg op om mig med et Haandklæde og tvættede Alles Fødder og tørrede dem med Haandklædet. Iblandt dem, som fremstillede sig, var ogsaa min Fader, men før jeg tvættede hans Fødder, bad jeg ham om en Faders Velsignelse, hvilket han opfyldte ved at lægge sine Hænder paa mit Hoved i Jesu Kristi Navn og erklære, at jeg skulde vedblive i det præstelige Embede, til Kristus kommer. Ved Slutningen af denne Tildragelse blev Broder Frederik G. Williams tilskyndet af den Helligaand til at tvætte mine Fødder til Tegn paa hans faste Beslutning om at være med mig paa Rejser og i Lidelser, i Liv og i Død, og bestandig at staa ved min højre Haand; og i dette anerkjendte jeg ham i Herrens Navn. Jeg sagde derpaa til Ældsterne: »Ligesom jeg har gjort, saa gjører ogsaa I, tvætter hverandres Fødder,« og ved den Helligaands Kraft erklærede jeg dem alle rene for denne Slægts Blod, men hvis nogen af dem skulde synde forsætlig, efter at de saaledes vare rensede og beseglede til at leve evindeligen, skulde de blive overantvordede til Satans Revselse indtil Forløsningens Dag.

Efter hele Dagen at have vedblevet med Faste og Bøn og hellige Handlinger, sluttede vi med at nyde Herrens Nadver. Jeg velsignede Brødet og Vinen i Herrens Navn, hvorefter vi alle aade og drak og bleve mættede; derefter sang vi en Salme og skiltes ad.«

Den 2den Feb. fuldendte Joseph Oversættelsen af det Nye Testamente. Den 27de s. M. modtog han hin Aabenbaring, som kaldes Visdomsordet (se Pagtens Bog, 89de Kap.); den 8de Marts en Aabenbaring angaaende Rigets Nøgler (90de Kap.); Dagen efter atter een angaaende de apokryfiske Bøger (91de Kap.), og den 15de s. M. en Aabenbaring angaaende Enoks Orden (92de Kap.). I en Forsamling af Højpræster den 18de Marts i Profeternes Skole ordinerede han, ifølge Befaling fra Herren, Sidney Rigdon og Frederick G. Williams til sine Raadgivere i Præsidiet over det højere Præstedømme. Disse tre udgjorde tillige Kirkens Første Præsidentskab. Ved samme Lejlighed lovede han dem, at de Rene af Hjertet skulde have himmelske Syner etc., og efter i Løndom at have bedet til Herren begyndte hans Forjættelse allerede strax at gaa i Opfyldelse, idet flere af Brødrene saa' Frelseren i et himmelsk Syn, omgiven af Engleskarer.

Den 23de Marts afholdtes en Raadsforsamling, som beskikkede en Komite til at opkjøbe Land i Kirtland, hvorpaa de Hellige kunde

bygge en Stav af Zion. Kort efter bleve flere Landejendomme indkjøbte i dette Øjemed.

Den 6te April samledes omtrent 80 Brødre af Præstedømmet og nogle Medlemmer af Kirken i Zions Land ved Færgestedet over Big Blue-Floden, nær ved Vestkanten af Jackson County, og højtideligholdt for første Gang Kirkens Fødselsdag. Det var tidligt paa Vaaren, og Naturen var allerede iklædt sin skjønne Foraarsdragt. Den grønne Skov og de udstrakte Enge, bestrøede med de dejligste Blomster, oplivede Scenen og var for de forsamlede Hellige som en Forsmag paa Paradisets Herlighed. Dagen svandt hen paa en meget behagelig Maade. Selv de Fremmede, som vare tilstede, omtalte denne Højtidelighed som noget Særegent.

Den 4de Maj afholdtes en Konference af Højpræster for at tage under Overvejelse Nødvendigheden af at opføre et Skolehus til Gavn for de Ældster, der skulde komme sammen for at modtage Undervisning før deres Udsendelse paa Missioner, overensstemmende med en derom den 8de Marts given Aabenbaring; og ved Konferencens enstemmige Votum bleve Hyrum Smith, Jared Carter og Reynolds Cahoon beskikkede som den Komite, der skulde foretage den nødvendige Indsamling af Midler blandt de Hellige til Opførelsen af en saadan Bygning. Denne Komite satte sig snart i Virksomhed, og uagtet de Hellige den Gang vare fattige, saa satte dog deres Enighed, Samdrægtighed og Kjærlighed til Herrens Værk og hverandre indbyrdes dem i Stand til at udføre, hvad Herren havde befalet, og de ydede beredvilligt af deres Midler til Husets Opførelse.

Den 6te Maj modtog Joseph to Aabenbaringer (Pagtens Bog, 93de og 94de Kap.), og i den sidstnævnte af disse siger Herren blandt Andet Følgende angaaende denne Bygning: »Sandelig siger jeg eder, at det skal bygges 55 Fod i Bredden og 65 Fod i Længden indvendig. Der skal være en nedre Sal og en øvre Sal, efter det Mønster, der herefter skal gives eder. Og det skal helliges Herren fra dets Grundlægning af ifølge Præstedømmets Orden og efter det Mønster, som skal gives eder herefter. Og det skal udelukkende indvies til Herren for Præsidentskabets Arbejde. I skulle ikke lade noget Urent komme ind i det; min Herlighed skal være der, og mit Ansigt skal være der. Men om noget Urent kommer derind, skal min Herlighed ikke være der, og ej heller mit Ansigt.«

I en anden Konference, som derpaa blev afholdt den 6te Juni, blev Komiteen bemyndiget til strax at tage fat paa Opførelsen af denne Bygning eller i det mindste at anskaffe de nødvendige Materialer. Og allerede den 23de Juli blev Grundstenen lagt under stor Højtidelighed af det hellige Præstedømme. Nævnte Bygning er siden bleven bekjendt i Kirkens Historie under Navn af »Kirtlands Tempel«.

Paa denne Tid modtog Joseph atter to Aabenbaringer (se Pagtens Bog 95de og 96de Kap.), og afsluttede i Begyndelsen af Juli Maaned Oversættelsen af Bibelen.

Den 25de Juni afsendte Præsidentskabet i Kirtland en Tegning med tilhørende Forklaring over Zions Stad til Brødrene i Missouri

tilligemed en Bygningsplan over Herrens Hus, der skulde opføres i Zion for Præsidentskabet. Disse Foretagender bleve imidlertid ikke iværksatte paa Grund af de Pøbeloptøjer, som strax efter fandt Sted i Jackson County, Missouri, og hvorom Oliver Cowdery i September Maaned afgav Beretning for Præsidentskabet i Kirtland.

SYVENDE KAPITEL.

De Helliges Fremgang i Jackson County vækker Misundelse og Avind hos Countiets øvrige Beboere. — Pøbelen afholder sit første almindelige Møde. — Forfølgelsen tager sin Begyndelse. — Et vigtigt Dokument. — Bogtrykkeriet m. m. ødelægges. — Forfølgelsen vedvarer. — En Adresse affattes og oversendes Guvernøren. — »En blodig Dag«. — Pøbelen omdannes til Milits. — De Hellige affordres deres Vaaben, som tilsidst udleveres. — Deres Uddrivelse af Countiet iværksættes. — Et mærkværdigt Syn paa Himmelen. — Størstedelen af de Hellige nedsætte sig i Clay County og omliggende Egne.

Som allerede bemærket havde de Hellige i Zions Land (Missouri) formeret sig betydeligt i Antal formedelst Indvandring af Hellige fra andre Stater, navnlig Ohio, saa at de i April 1833 udgjorde omtrent 1200 Personer, deri Børn indbefattede. De vare inddelte i ti Grene, som hver havde sin Forstander, der igjen stod under Biskoppens Bestyrelse. Ifølge Herrens Befaling havde de opkjøbt Land og betalt derfor, og vare nu i Færd med at bygge Huse og opdyrke Landet. Held og Lykke fulgte deres Bestræbelser; de øde Vildnisser bleve snart omdannede til frugtbare Marker, og begyndte at blomstre som Rosen. De Helliges Flid og Fremgang begyndte imidlertid snart at vække Had og Misundelse hos de øvrige af Jackson Counties Beboere, som desuden foruroligedes meget over de Helliges stadige Tiltagen i Antal. De saa', hvorledes de Hellige vare virksomme og forenede, og forstode tillige, at hvis de tillodes saaledes at formere sig, vilde de inden lang Tid udgjøre Flertallet i Countiet og altsaa kunne overstemme de Andre ved Valgene, hvorved de vilde blive i Stand til at ordne Countiets Affærer efter deres eget Tykke. Den blotte Tanke herom var dem utaalelig. Før dette nogensinde skulde ske, vilde de alle som een slutte sig sammen og uden Lov eller Ret drive de Hellige ud af Countiet. Hertil kom ogsaa, at de Helliges Tro og Religion var saa vidt forskjellig fra deres, thi de troede paa Aabenbaring, Syner og Drømme og havde Profeter i deres Menighed, hvilket altsammen var noget saa upopulært og stridende mod Datidens Aand, at de andre Indbyggere paa ingen Maade vilde finde sig i at bo iblandt saadanne Mennesker.

I denne Maaned (April 1833) afholdt Pøbelen for første Gang et almindeligt Møde i Independence, for at raadslaa om en Plan til enten at fjerne eller uopholdelig at ødelægge de Hellige i Jackson County. Pøbelens Antal var omtrent 300. Nogle af de ledende Ældster mødte sammen i Løndom og bade til Herren, at han vilde tilintetgjøre Fjendernes ugudelige Planer, hvilket ogsaa skete, thi efter at de den

hele Dag forgjæves havde stræbt at blive enige om, paa hvilken Maade de skulde faa »Mormonerne« bort, brøde de tilsidst op med et rigtig missouriansk Drikkegilde, fast bestemte paa, at »hver skulde handle efter sit eget Hoved«.

Omtrent i Midten af Juli begyndte Pøbelen at bombardere de Helliges Huse med Stene, ituslaa Vinduer osv. Den 18de cirkuleredes et lovstridigt Dokument, som var undertegnet af næsten enhver Embedsmand i Countiet og af flere hundrede Andre. Følgende er et kort Udtog deraf:

»Vi Undertegnede, Borgere af Jackson County, som tro, at et vigtigt Tidspunkt er kommet med Hensyn til vort borgerlige Samfund paa Grund af, at et foregivet religiøst Parti, der har nedsat sig i vort Land, og hvis Medlemmer kalde sig Mormoner, agte at rense vort Samfund, *med Fred om vi kunne, med Magt om vi nødes dertil*; da det er vor Tro, at den civile Magt ikke giver os Garanti eller i al Fald Garanti nok imod det Onde, som vi for Tiden lide under, og som synes at tiltage formedelst bemeldte Religionssekt, anse vi det nødvendigt, at vi selv danne et Korps for bedre og lettere at kunne udføre vor Hensigt . . .

Vi forpligte os derfor til, hvis de efter betimelig Advarsel forkaste en rimelig Godtgjørelse for det, de ikke kunne tage med sig, og hvis de ikke ville forlade os i Fred, som de fandt os, at bruge saadanne Midler, som behøves for at faa dem bort; og til den Ende tilsværge vi hverandre vore legemlige Kræfter, vort Liv, Lykke og dyrebare Ære.«

Lørdag den 20de Juli samledes derpaa en Skare paa mellem fire og fem hundrede Personer ved Raadhuset i Independence, og der fra sendte de en Komite med Robert Johnson som Formand til følgende af Kirkens Ældster: Edward Partridge, Sidney Gilbert, John Corrill, Isaac Morley, John Whitmer og William W. Phelps, med Forlangende om, at de strax skulde standse Udgivelsen af »*The Evening and Morning Star*«, lukke Trykkeriet og Butiken, og at de som Kirkens Ældster skulde enes om ufortøvet at flytte ud af Countiet. Brødrene bade om tre Maaneders Betænkningstid, hvilket blev dem nægtet. De bade derpaa om ti Dage, men fik atter Afslag, og det blev samtidig betydet dem, at 15 Minutter var den længste Betænkningstid. Underhandlingerne bleve derpaa afbrudte, da Brødrene, som rimeligt var, ikke vilde indgaa paa saadanne Betingelser.

De fire eller fem hundrede Personer begyndte da som en Pøbelhob at nedrive og ødelægge William W. Phelps & Co.s Bogtrykkeri og Vaaningshus. Fru Phelps og hendes Børn, af hvilke det mindste var sygt, samt Møblerne i Huset bleve kastede paa Døren. Pressen sloges i Stykker, Typerne strøedes omkring, og Bogforraad, Møbler, Redskaber og Andet blev tildels ødelagt. Selve Huset, en toetages Murstensbygning, blev fuldstændig nedrevet, og syv Arbejdere og tre Familier bleve derved gjorte brødløse. Tabet af Ejendom etc. ansloges til 6,700 Dollars.

Pøbelen begyndte derpaa at nedrive Varelageret og ødelægge Gilbert, Whitney & Co.s Ejendom, men paa Hr. Gilberts Forsikring om, at Varerne skulde blive indpakkede inden den 23de, standsede de

deres Ødelæggelsesværk og gik nu over til personlige Voldsomheder. De første Ofre vare Biskop Edward Partridge, som de med Magt førte bort fra hans Bopæl, og et Medlem af Kirken ved Navn Charles Allen, som begge bleve berøvede Frakker, Vest og Hat og derpaa tjærede og fjedrede foran Raadhuset i Nærværelse af flere hundrede Mennesker. Med høje Skrig og de mest gudsbespottelige Udraab søgte Pøbelen nu efter andre ledende Ældster, men kunde ikke finde dem. Det var nu allerede sent paa Dagen, og den holdt op med sine Voldsgjerninger til den 23de.

Imidlertid havde Aftenen bredt sit mørke Tæppe over den uhyggelige Skueplads, og Mænd, Kvinder og Børn, som ved Skrig og Trusler vare jagede eller skræmte fra deres Hjem, begyndte at liste sig frem fra deres Skjulesteder i Krattet, Kornmarkerne og Skoven, og betragtede med tunge Hjerter Ødelæggelsens Skueplads; men medens de sørgede over det faldne Menneske, glædede de sig overordentlig over at være regnede værdige til at lide for deres guddommelige Herres herlige Sag.

Der laa Bogtrykkeriet i Ruiner, Ældste Phelps' Møbler omkring i Haven som almindeligt Rov; Aabenbaringerne, Bøger, Papir og Pressen vare i Pøbelens Hænder ligesom til Bytte for Stratenrøvere. Der var Biskop Partridge midt iblandt sin Familie og nogle faa Venner, stræbende at blive af med Tjæren, der, eftersom den aad hans Kjød, lod til at være tillavet af Kalk, Potaske, Syresalt eller et andet kjødædende Mineral, for derved at ødelægge ham; og der var Charles Allen i den samme skrækkelige Forfatning. Flere Gange bleve disse Brødre i dette saakaldte Frihedens Land stedte i Fare og truede med Uddrivelse eller Død, fordi de ønskede at dyrke Gud i Overensstemmelse med Himmelens Aabenbaringer, Landets Grundlov og deres Samvittigheds Bydende. O Frihed, hvor er du falden! O Præster, hvor er eders Kjærlighed!

Om Morgenen den 23de samledes Pøbelen atter i et Antal af 500 Mand, udrustede med forskjellige Slags Krigsvaaben, bærende et rødt Flag og ligesom før udstødende frygtelige Skrig. De begyndte at antaste nogle af de ledende Ældster og erklærede, at det var deres Hensigt at piske dem med fra 50 til 500 Slag hver, ødelægge deres Huse, fordærve deres Afgrøde osv. Flere af Brødrene tilbøde sig selv som Løsepenge for Kirken, villige til at hudflettes eller dø, hvis dette kunde stille Pøbelens Vrede imod Menigheden; men deres Fjender forsikrede dem om, at hver Mand, Kvinde og Barn vilde blive pisket og slaaet, indtil de alle vare uddrevne af Countiet, og erklærede, at enten maatte de eller »Mormonerne« forlade Countiet, eller ogsaa maatte en af Parterne dø.

Paavirkede af Guds Aand og for at spare Tid og Blodsudgydelse sluttede Ældsterne en Overenskomst med Pøbelen, ifølge hvilken de Hellige skulde forlade Countiet inden næstfølgende 1ste April, hvorefter Pøbelen spredtes ad for en Tid.

Imidlertid gav denne Overenskomst Brødrene Lejlighed til at søge Raad fra Joseph og Præsidentskabet i Kirtland, og de afsendte Oliver

Cowdery som specielt Sendebud til nævnte Sted, hvor til han som allerede meddelt ankom i Begyndelsen af September.

Strax derpaa afrejste Orson Hyde og John Gould paa Præsidentskabets Vegne til Jackson County med Instruxer til de Hellige i deres ulykkelige Stilling. En Adresse blev affattet og ved Ældsterne William W. Phelps og Orson Hyde overrakt Statens Guvernør, Daniel Dunklin, som boede i Jefferson City. I denne Adresse, som var undertegnet af næsten alle de Hellige i Jackson County, bleve deres daværende Stilling og de Optøjer, der havde fundet Sted, tydeligt skildrede, og denne øverste Embedsmand i Staten blev anmodet om at lade de Hellige faa Oprejsning for de lidte Krænkelser etc. Guvernøren svarede, at Statens General-Advokat var fraværende, men saa snart han kom tilbage, vilde han give skriftligt Svar. Derefter rejste Brødrene tilbage til Independence.

I Slutningen af Oktober modtoge de Guvernørens Svar af 19de s. M., hvori han lovede at ville gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at de Hellige kunde nyde samme Rettigheder som andre Borgere, men raadede dem først til at henvende sig til de underordnede Domstole om Oprejsning.

I Tillid til denne Svarskrivelse begyndte de Hellige, der siden Optøjerne i Juli Maaned havde været ledige, at optage deres vanlige Beskjæftigelse; de søgte først at udbedre den lidte Skade ved at sætte deres Huse, Haver og andre Ting i Orden igjen, og bleve derpaa enige med fire Sagførere, d'Hrr. Wood, Reese, Doniphan og Atchison, om at føre deres Sager i Retten; men i Stedet for at erholde Oprejsning for de allerede skete Forurettelser forøgedes deres Gjenvordigheder; thi Pøbelen rejste sig atter med fordoblet Raseri, fast bestemt paa at drive de Hellige ud af Countiet.

Torsdag Aften den 31te Oktober fik de Hellige i Zion tilstrækkeligt Bevis paa, at intet Pant, skriftligt eller mundtligt, længer var til at stole paa; denne Aften gik nemlig mellem 40 og 50 Personer, hvoraf mange vare bevæbnede med Geværer, frem imod en Gren af Menigheden vesten for Big Blue-Floden, og reve Taget af og sløjfede tildels ti Vaaningshuse. De grebe derpaa en Del af Brødrene, hvem de paa en brutal og barbarisk Maade sloge og mishandlede under Skrig og Raab af Kvinder og Børn, som derpaa under Pøbelens græsselige Trusler flygtede ud i Ørken. De af Brødrene, der kunde undslippe, flygtede for at redde Livet, medens de, der vare hindrede i at undfly, maatte blive tilbage og bleve stenede og slaaede med Geværkolber osv.

Dagen efter, den 1ste November, kom Kvinder og Børn frem fra deres skjulte Tilflugtssteder for med hjerteskjærende Angest at se det Ødelæggelsesværk, som den samvittighedsløse Pøbelhob i Løbet af nogle Timer havde udført. Og ved Tanken om deres fortvivlede Stilling naaede deres naturlige Angest sit Højdepunkt, thi husvilde og ubeskyttede, som de vare af den borgerlige Lovs Arm, saa' de foran sig den barske Novembermaaned, der tydede paa en haard Vinters Nærmelse. Pøbelens advarende Trusler om enhver »Mormons« Uddrivelse af Countiet, samt de Manges Uformuenhed til at flytte paa

Grund af deres Fattigdom etc., var ligeledes egnet til at svække og nedbryde deres Mod.

Samme Dags Aften angreb nogle af Pøbelen en Gren af Menigheden paa Sletten omtrent 10 Mile sydvest fra Independence. To af dem sendtes i Forvejen som Spioner, nemlig Robert Johnson og en Hr. Harris, begge vel bevæbnede med Geværer og Pistoler. De bleve imidlertid snart opdagede af nogle af de Hellige, og uden den mindste Forurettelse fra disses Side slog bemeldte Robert Johnson Parley P. Pratt over Hovedet med sin Geværkolbe, hvorpaa de bleve grebne og satte i Varetægt til om Morgenen, hvilket man troede forhindrede et almindeligt Angreb fra Pøbelen den Nat. Om Morgenen bleve de igjen løsladte uden at have lidt den mindste Overlast.

Andre af Pøbelen begyndte samtidig at kaste Stene paa Huse, bryde Døre ind og ituslaa Vinduer, ødelægge Møbler osv. i selve Independence. En muret Tilbygning til Sidney Gilberts Vaaningshus blev saaledes delvis nedrevet og Vinduerne paa hans Bolig indslaaede med Teglstensstumper og Stene, medens en fremmed Mand laa syg af Feber i hans Hus. Ligeledes bleve tre Døre paa d'Hrr. Gilbert & Whitneys Butik ituslaaede, og efter Midnat laa Varerne spredte omkring paa Gaden, baade Bomuldstøjer, Tørklæder, Shawler, Kammerdug osv. En Richard McCarty blev greben, medens han var i Færd med at kaste Stene paa Dørene, og medens Varerne laa strøede omkring ham paa Gaden; han blev øjeblikkelig bragt for Fredsdommer Samuel Weston, for hvem der blev fremlagt en Klage imod ham, men da bemeldte Dommer ikke vilde gjøre Noget ved Sagen, blev han løsladt.

Lørdag den 2den November flyttede alle de Hellige fra Independence omtrent en Mil udenfor Byen med Størstedelen af deres Gods og sluttede sig sammen i et Antal af tredive Personer for at forsvare deres Liv og personlige Ejendele. Imidlertid gjorde Pøbelen Forberedelser til nye Optøjer, og det var et almindeligt Ord iblandt dem, at »Mandag vilde blive en blodig Dag«.

Mandagen kom, og et stort Antal af Pøbelen samlede sig ved Big Blue-Floden, toge Færgebaaden, der tilhørte Menigheden, og truede Mange paa Livet. De opgave dog snart Færgen og droge videre til Wilsons Butik, omtrent en Mil vesten for Floden. Der var forud sendt Bud til en Gren af Kirken nogle Mile vesten for Floden, at Pøbelen anrettede Ødelæggelse paa Østsiden af samme, og at de Lidende ønskede Hjælp for at redde Liv og Gods. 19 Mand stillede sig frem og begave sig paa Vejen for at komme dem til Hjælp, men da de opdagede, at 50 eller 60 af Pøbelen havde samlet sig ved Wilsons Butik, vendte de om igjen. En Stund efter saas et andet Kompagni paa omtrent tredive Hellige at nærme sig fra Sletten, bevæbnede med 17 Geværer. Saa snart dette Kompagni var kommen indenfor Skudvidde, raabte nogle af Pøbelen: »Fyr! For F—n, fyr!« hvorpaa Pøbelen affyrede to eller tre Skud, der uden Ophold bleve besvarede af de Hellige. Pøbelen trak sig tilbage efter den første Ild, efterladende nogle af sine Heste paa Whitmers Kornmark, og to af dens Medlemmer, Hugh L. Brazeale og Thomas Linvill, døde

paa Pladsen. Saaledes faldt Hugh L. Brazeale, hvem man havde hørt sige: »Med 10 Kammerater vil jeg vade i Blod til Knæerne for at drive Mormonerne ud af Jackson County.« Næste Morgen fandtes hans Lig paa Kamppladsen med et Gevær ved Siden. Der var adskillige Saarede paa begge Sider, men kun een ved Navn Andrew Barber af de Helliges Parti var dødelig saaret; han døde Dagen efter.

Denne Træfning fandt Sted ved Solnedgang den 4de November, og endnu samme Nat blev der udsendt Løbere i enhver Retning for at sammenkalde Militsen og ophidse og allarmere Folket ved falskelig at fortælle dem, at »Mormonerne« havde indtaget Independence, og at Indianerne som deres Allierede havde omringet Byen osv.

Om Morgenen den 5te begyndte bevæbnede Personer at strømme ind i Byen fra næsten alle Dele af Countiet, og det rygtedes snart, at Militsen var sammenkaldt under Sanktion eller Tilskyndelse af Guvernør-Løjtnant Boggs med Oberst Pitcher som dens Befalingsmand. Iblandt denne saakaldte Milits fandtes de vigtigste Personer i Pøbelhoben, og det kan med Sandhed siges, at da disse Tropper vare opstillede, var deres Udseende vel skikket til at vække Mistanke om deres grusomme Hensigter.

Tidligt samme Morgen havde andre Grene af Menigheden modtaget Efterretning om, at nogle af deres Brødre vare fængslede, og at Pøbelen havde isinde at dræbe dem, samt at Menigheden i Nærheden af Byen Independence svævede i Fare, eftersom de fleste af Pøbelen havde samlet sig der omkring. I dette kritiske Øjeblik var der omtrent et Hundrede af de Hellige fra forskjellige Steder, som tilbøde at ville forsvare deres Brødre ved Independence, og som strax begave sig paa Vejen der til og gjorde Holdt omtrent en Mil udenfor Byen, hvor de afventede nærmere Underretning angaaende Pøbelens Bevægelser. De bleve imidlertid snart underrettede om, at de Fangne fremdeles vare ilive, og at Menigheden ved Independence endnu ikke var bleven angreben, som man havde ventet. Ligeledes blev det fortalt dem, at Militsen var bleven sammenkaldt for at beskytte dem, men denne Fortælling fæstede de kun ringe Lid til, thi den forsamlede Hob lignede en fuldstændig Pøbel, hvilket ogsaa de paafølgende Begivenheder fuldkommen bekræftede, at den var.

Ved at henvende sig til Oberst Pitcher fandt Brødrene, at der var intet Andet for Menigheden at gjøre end at forlade Countiet uden Ophold, overlade ham visse Mænd til at tages i Forhør for Manddrab, som de beskyldtes for at have gjort sig skyldige i ved Træfningen den foregaaende Aften, og endvidere udlevere ham deres Vaaben. Iblandt dem, der bleve valgte som en Komite til at modtage de Helliges Vaaben, var der nogle af de mest Ubarmhjertige af den tidligere Komite fra Juli Maaned, som havde foranlediget Bogtrykkeriets Ødelæggelse osv.

Hellere end at efterkomme disse urimelige Fordringer vilde de Hellige med Glæde have udgydt deres Blod for at forsvare deres Rettigheder, deres Fædrelands Frihed og deres Hustruer og Børn, men af Frygt for at overtræde Loven ved at modsætte sig denne foregivne Milits, og i Betragtning af de smigrende Løfter om Beskyt-

telse og redelig Behandling fra Guvernør-Løjtnant Boggs, paa hvem de hidtil havde stolet, lode de sig overtale til at adlyde. I et Antal af Halvtreds eller derover afstode derpaa Brødrene deres Vaaben, som de alene havde brugt til Selvforsvar, medens de tilstedeværende Mænd, der vare beskyldte for at have deltaget i Træfningen den foregaaende Aften, udleverede sig selv til Forhør. Efter at have holdt disse Mænd tilbage i et helt Døgn under Foregivende af, at de skulde forhøres for Mord, medens Pøbelen truede og skød efter dem, modtog Oberst Pitcher et Uhr af en af Arrestanterne til Dækning, som han sagde, af Sagens Omkostninger, førte dem derpaa hen paa en Kornmark og sagde: »Stik af.«

Hvor troløst og forrædersk Guvernør-Løjtnant Boggs ellers handlede i denne Sag vil tydelig kunne ses af det Følgende, eftersom ingen vigtig Bevægelse blev gjort uden hans Sanktion. Han var visselig Drivfjedren den 20de og 23de Juli, og ved hans Authoritet blev Pøbelen, som allerede meddelt, omdannet til Milits, for ved List at bevirke, hvad han og hans Helvedeshær meget vel vidste, ikke kunde ske ved Lov. Thi hvad de verdslige Love angik, var ikke en eneste Overtrædelse ført til Protokols eller noget Bevis skaffet tilveje for, at nogen af de Hellige havde overtraadt dem.

Ikke saa snart havde de Hellige udleveret deres Vaaben, før flere Kompagnier af denne saakaldte Milits brøde op i forskjellige Retninger og truede, hvor de kom frem, baade Mænd, Kvinder og Børn med Døden, hvis de ikke strax forføjede sig bort. I Spidsen for et af disse Kompagnier saa' man den velærværdige Isaac McCoy, som med et Gevær paa Skulderen befalede de Hellige ufortøvet at forlade Countiet og udlevere alle deres Vaaben. Andre saakaldte Evangeliets Forkyndere toge ogsaa betydelig Del i Forfølgelsen, idet de kaldte »Mormonerne« »Menneskehedens fælles Fjende« og glædede sig ved deres Gjenvordigheder.

Om Aftenerne den 5te og 6te November saas Kvinder og Børn at flygte i enhver Retning for den ubarmhjertige Pøbel. Omtrent 150 Kvinder og Børn flygtede ud paa selve Prærien, hvor de vandrede omkring i adskillige Dage uden andet Ly end Himmelens udstrakte Hvælving over dem og med kun 6 Mænd til deres Beskyttelse. Andre flygtede i Retning af Missouri-Floden, hvor et Antal vandrende Kvinder og Børn fandt Ly for Natten hos en Mand ved Navn Barnett. Medens Kvinder og Børn paa denne Maade uden Naade og Barmhjertighed bleve jagede i forskjellige Retninger, vare andre af Pøbelen paa Jagt efter deres Mænd, hvem de dels skøde paa, dels bandt og mishandlede.

Torsdag den 7de begyndte det paa begge Sider af Flodbredden at vrimle af Mænd, Kvinder og Børn, samt Gods, Vogne, Kister, Kufferter, Proviant osv., medens Færgemændene vare travlt beskjæftigede med at sætte dem over, og da Natten atter sænkede sig over de Helliges Hoveder, lignede Vildnisset næsten en Lejrforsamling. Hundreder af Mennesker saas i alle Retninger; Nogle i deres Telte, Andre i Vogne og atter Andre under aaben Himmel omkring deres Ildsteder, medens Regnen styrtede ned i Strømme. Mænd søgte efter

deres Koner og Koner efter deres Mænd, Forældre efter deres Børn og Børn efter deres Forældre. Nogle havde været saa heldige at undkomme med deres Familier, noget Husgeraad og Proviant, medens Andre svævede i Uvished om deres Paarørendes Skjæbne og havde mistet alt deres Gods. Scenen var ubeskrivelig og vilde uden Tvivl have fremkaldt Sympathi hos ethvert rettænkende Folk paa Jorden, med Undtagelse af disse forblindede, uvidende og fordumsfulde Mennesker.

Medens de Hellige saaledes vare fordrevne fra deres Hjem og laa lejrede paa de aabne Marker i den kolde og uhyggelige Ørken, viste der sig et mærkværdigt Syn paa Himmelen, nemlig en meteorisk Regn eller Stjernefald. Det begyndte Kl. 2 om Morgenen den 13de November og vedblev indtil Daggry. Hele Himmelen syntes indhyllet i et glimrende Fyrværkeri, og enhver Stjerne i den vidtløftige Udstrækning syntes pludselig at være bleven styrtet fra sin Løbebane og sendt lovløs ned gjennem Ætherens Regioner; nogle af dem viste sig undertiden som klare Stjerneskud med lange Lysslæb hængende efter sig, af hvilke flere paa en Gang lignede Regndraaber i Solskin. Nogle af disse lange Lysslæb, der fulgte de meteoriske Stjerner, vare synlige i flere Sekunder, og snoede sig ligesom Slanger. Fremtoningen var skjøn, storartet og herlig over al Beskrivelse; det var, som om hele Evighedens Artilleri og Fyrværkeri vare satte i Bevægelse for at fortrylle og underholde de Hellige samt forfærde og skræmme Syndere paa Jorden. Det indgød en panisk Skræk i de Helliges Forfølgere, som den Gang vare i Færd med at plyndre, udkaste og ødelægge dem og deres Gods, og bragte dem til at standse med deres Voldsgjerninger for en Tid. Nogle af dem bleve endog saa overvældede af Synet, at de græd, idet de troede, at Dommens Dag var kommen. De Hellige derimod fyldtes med Glæde derover, da de forstode, at det var et af Tidernes Tegn, der tilkjendegav, at Kristi Komme var nær forhaanden.

De flygtende Hellige toge deres Tilflugt til de omliggende Countier, navnlig Clay County, hvor Beboerne modtoge dem med en vis Grad af Venlighed. De derimod, som flygtede til Van Buren County, bleve atter fordrevne, og en lignende Skjæbne overgik dem, der nedsatte sig i Lafayette County, hvilke atter maatte søge andre Steder hen for Beskyttelse. Ved Aarets Udgang vare imidlertid de fleste af Menigheden midlertidigt bosatte i Clay County, hvor de med Længsel oppebiede den Tid, da Statens Authoriteter vilde tage deres Sag under Behandling og gjenindsætte dem paa deres Ejendomme i Jackson County, men desværre bleve Uslingerne uberørte af Retfærdighedens straffende Haand, og Uskyldigheden har sørget forgjæves.

Saa forbitret var Pøbelen fremdeles i Jackson County, at de ikke en Gang tilstedte nogen af de Hellige at komme tilbage for at sikre sig deres personlige Ejendele, som de under deres Flugt ikke havde haft Lejlighed til at medtage, men truede enhver »Mormon«, som nogensinde indfandt sig i Countiet, med øjeblikkelig Død. Fire aldrende Familier, hvis Armod og Alderdomssvaghed forhindrede en hurtig Bortflytning, bleve den 24de Dec. paa det Ubarmhjertigste drevne fra deres Hjem af et Parti af Pøbelen, som reve deres Ka-

miner ned, sloge deres Døre og Vinduer itu og rullede store Stene ind i deres Huse. Nogle af disse Mænd havde stridt og blødt for deres Fædrelands Forsvar, og gamle Jones, en af de Lidende, tjente endog som Livvagt hos General Washington under Revolutionen.

OTTENDE KAPITEL.

Betydelig Opvækkelse i Øvre-Canada. — Et nyt Bogtrykkeri oprettes i Kirtland. — De Hellige i Missouri indsende en Ansøgning til Præsident Andrew Jackson. — Pøbelen afbrænder henved 150 af de Helliges Huse. — Det første Højraad i Kirken organiseres. — Zions Lejr organiseres og tiltræder Rejsen vestover. — Utilfredshed i Lejren. — Josephs Raad med Hensyn til Behandlingen af Slanger. — Et Skelets Historie. — En hurtig Dom. — Ødelæggelse ved Storm etc. — Kolera udbryder i Lejren som Følge af Nogles Opsætsighed. — Lejren ankommer til sit Bestemmelsessted. — Joseph og Andre vende tilbage til Kirtland.

Medens alt dette foregik i Missouri, var Joseph ingenlunde uvirksom, men arbejdede stadigt og trofast for Fremskyndelsen af den Sag, til hvis Grundlæggelse Herren den Almægtige havde kaldt ham. Han vilde med Glæde have forenet sig med de Hellige i Jackson County og delt deres Skjæbne, dersom dette havde været viist og overensstemmende med Herrens Villie, hvilket ikke var Tilfældet, thi hans Nærværelse var den Gang mere nødvendig i Kirtland end i Missouri. Havde han alligevel taget der hen paa den Tid, vilde hans Nærværelse der kun have tjent til end yderligere at ophidse Pøbelen og opvække dens Vrede imod Kirken, og uagtet det vilde have været en Trøst for de Hellige i deres Lidelser at have havt deres elskede Leder iblandt sig, saa var det dog bedre under de daværende Omstændigheder, at han forblev, hvor han var. Dog sendte han dem opmuntrende Breve fra Tid til anden og kundgjorde dem Herrens Villie, samt raadede dem paa det Bestemteste til ikke at sælge deres Jorder i Jackson County, men beholde deres Ejendomsret og Skjøder paa dem.

Imidlertid skred Arbejdet paa Herrens Hus i Kirtland rask fremad under Josephs Opsyn, da de Hellige vare villige til at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt for at fremskynde dets Opbyggelse, og ofrede med Glæde baade Arbejde og Midler.

I August Maaned modtog Joseph de Aabenbaringer, som udgjøre det 97de, 98de og 99de Kapitel af Pagtens Bog.

Den 5te Oktober 1833 forlod Joseph Kirtland i Forening med Sidney Rigdon og Freeman A. Nickerson for at gjøre en Tur til Øvre-Canada og mellemliggende Stater. Paa denne Rejse afholdt de en Mængde Forsamlinger og fik Lejlighed til at prædike for Skarer af Folk, som ikke tidligere havde hørt Evangeliets Fylde. En almindelig Interesse lagdes for Dagen iblandt Folket med Hensyn til at høre deres Vidnesbyrd, og en betydelig Opvækkelse herskede paa de Steder, som de besøgte. Efter derpaa at have døbt en hel Del og

oprettet en Gren af Kirken i Mount Pleasant samt ordineret Freeman A. Nickerson til Ældste, begave Joseph og Rigdon sig paa Tilbagerejsen og ankom til Kirtland den 1ste Nov. Medens Joseph paa denne Rejse opholdt sig i Perrysburgh, N. Y., modtog han den 12te Okt. en Aabenbaring, som findes anført i Pagtens Bog, 100de Kapitel.

Oliver Cowdery og Biskop Whitney, som nogen Tid i Forvejen vare blevne sendte til Staden New York for at gjøre Indkjøb af en ny Presse og Typer samt Vareoplag for en Handelsforretning, som de agtede at oprette i Kirtland, vendte tilbage den 1ste Dec., og allerede den 18de s. M. blev Bogtrykkeriet indviet til Herren og hans Tjeneste ved Bøn af Joseph, Sidney Rigdon og Hyrum Smith, hvorefter de paany begyndte at udgive »The Evening and Morning Star«, med Oliver Cowdery som Redaktør. Samme Dag blev tillige Fader Joseph Smith ordineret til Kirkens Patriark.

Den 16de Dec. modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Zions Forløsning, hvori Herren siger, at han havde ladet disse Trængsler komme over Zions Indbyggere for deres Overtrædelsers Skyld, men at han for Fremtiden vilde være dem naadig og miskundelig og i sin egen bestemte Tid lade de Trofaste iblandt dem tilligemed deres Børn vende tilbage og opbygge Zions Centralstav. Over deres Fjender vilde han lade svare Domme og Ødelæggelser udgaa, indtil de omsider ganske vare udryddede. (Se Pagtens Bog, 101ste Kap.)

Nogle Aar senere under Krigen mellem Syd- og Nordstaterne lede Beboerne af denne Landsdel ganske forfærdeligt, idet alle de Lidelser og Fornærmelser, som de havde tilføjet de Hellige, ved denne Lejlighed faldt tilbage paa dem selv i endnu større Maal. Medens mange af dem bleve dræbte og Andre jagede fra Sted til Sted, opbrændte man deres Huse og Ejendele, ødelagde deres Sæd og dels stjal dels bortdrev deres Kreaturer. Først for sildig begyndte de at forstaa, at en retfærdig Guds Straf aldrig udebliver.

Den 22de Januar 1834 skrev Præsidentskabet i Kirtland et opmuntrende Brev til de Hellige i Missouri og sendte dem en Afskrift af Aabenbaringen tilligemed en Del Penge, som Brødrene i de østlige Stater havde samlet for dermed at afhjælpe deres lidende Søskendes Trang. Ligeledes bleve de raadede til ikke at spare nogen Ulejlighed for at faa deres Sag frem for Landets Authoriteter. I et Antal af 114 indsendte derpaa Brødrene i Missouri en Ansøgning, ledsaget af en Skrivelse, til den daværende Præsident for de Forenede Stater, Andrew Jackson, og tilstillede samtidig Thomas H. Benton, Missouris Senator i Kongressen, en Skrivelse, hvori han underrettedes om Petitionens Indhold og anmodedes om at bruge sin Indflydelse i Sagen til de Helliges Bedste. Denne Ansøgning overlod Præsidenten til Krigssekretæren Lewis Cass, som derpaa gav de Hellige et ugunstigt Svar. Han anførte saaledes blandt Andet, at »Mormonernes« Sag, som den den Gang stod, ikke kom ind under Forbundsregjeringens Myndighed. Som Følge heraf kunde Præsidenten Intet gjøre ved Sagen — en daarlig Trøst for de Hellige, der havde kjøbt deres Land af Forbundsregjeringen og vare blevne det berøvede ved Pøbelmagt.

Ikke bedre Udsigter havde de Hellige for at faa Oprejsning ved

Staten Missouris egne Domstole. Skjønt de vedligeholdt en stadig Korrespondance med Guvernøren, og han paa det Nøjagtigste blev underrettet om alt det Forefaldne, blev der dog aldrig taget alvorlige Forholdsregler for at komme dem til Hjælp. Det er vel sandt, at han beordrede en Undersøgelsesret nedsat i Jackson County, og at General-Advokaten og en Militæreskorte under General Atchison samt de Helliges Vidner rejste der hen og forlangte Indstævninger, men Retten nægtede at gjøre Noget ved Sagen; og Militæret, General-Advokaten og Vidnerne bleve alle jagede ud af Countiet af Pøbelen, hvormed den hele Sag endte. Guvernøren befalede ogsaa, at de Helliges Vaaben, som man ulovligt havde frataget dem — 50 Geværer og 1 Pistol —, skulde tilbageleveres dem, men i Stedet derfor bleve de uddelte iblandt Pøbelen.

For end yderligere at forhindre de Helliges Tilbagevenden til deres Ejendomme i Jackson County, afbrændte Pøbelen en Nat i April 1834 alle deres Huse, henved 150 i Antal, og vedblev fremdeles at true enhver Hellig paa Livet, som lod sig tilsyne i Countiet.

Joseph havde ogsaa mange Besværligheder at kæmpe med i Kirtland. De Hellige der vare fattige og manglede de nødvendige Midler til Fremme af Herrens Sag. Kirken saa vel som Brødrene i Almindelighed vare komne betydeligt i Gjæld paa Grund af de mange Processer med deres Fjender, hvis Antal stadigt voxede.

En Apostat ved Navn Doktor P. Hurlbert besøgte paa denne Tid Staden New York, hvor han opsamlede de latterligste og urimeligste Historier, man kunde tænke sig, angaaende Joseph og Familien Smith, og erholdt endog edelig aflagte Vidnesbyrd om deres Karakter; hvilke senere viste sig at være falske. Med disse Papirer rejste han tilbage til Ohio og søgte ved offentlige Foredrag at opvække Folkets Vrede og Harme imod Joseph og Kirken; han truede endog med at ville dræbe Joseph, dersom han ikke paa anden Maade kunde ødelægge Værket. For disse Trusler blev han arresteret og forhørt og maatte stille Sikkerhed paa 200 Dollars for Overholdelsen af Fred i sex Maaneder samt betale 300 Dollars i Sagsomkostninger.

Den 17de Feb. 1834 blev, ifølge tidligere Aabenbaring, Kirkens første Højraad organiseret i Joseph Smiths Hus i Kirtland. Fire og tyve Højpræster vare nærværende ved denne Lejlighed, og ved deres enstemmige Votum bleve Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Frederick G. Williams anerkjendte som Præsidenter, medens Højpræsterne Joseph Smith sen., John Smith, Joseph Coe, John Johnson, Martin Harris, John S. Carter, Jared Carter, Oliver Cowdery, Samuel H. Smith, Orson Hyde, Sylvester Smith og Luke S. Johnson valgtes til Medlemmer af samme Raad. Hensigten med dets Oprettelse var at bilægge alle vigtige Sager, der maatte opkomme i Kirken, og som ikke til Parternes Tilfredshed kunde blive bilagte af Biskoppens Raad. (Se videre angaaende dette Højraads Pligter og Love: Pagtens Bog, 102det Kap.). Da der paa denne Tid var fremført en Del Klager imod nogle af Brødrene og adskillige vanskelige Sager at behandle, traadte dette Højraad snart i Virksomhed, efter at Joseph i deres næste Møde under Hænders Paalæggelse havde velsignet enhver af

de tolv Raadmænd og de to assisterende Præsidenter, samt givet dem de nødvendige Instruxer og Formaninger angaaende deres høje og vigtige Kaldelse.

Den 24de s. M. modtog Joseph en Aabenbaring (Pagtens Bog, 103die Kap.), hvori Herren befalede ham at samle Kirkens Styrke, de unge og midaldrende Mænd fra de forskjellige Grene, og gaa med dem op til Missouri for at forløse Zion. Joseph Smith, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Frederick G. Williams, Orson Hyde, Orson Pratt, Parley P. Pratt og Lyman Wight bleve derpaa ved Aabenbaring beskikkede til at tage afsted to og to i forskjellige Retninger for at samle disse Mænd og prædike til Folket. Joseph og Parley P. Pratt rejste sammen. De forlode Kirtland den 26de Feb., rejste mod Øst til Staten New York og besøgte de forskjellige Menigheder af Hellige, som fandtes undervejs, samt afholdt Forsamlinger hos Fremmede, hvor som helst Lejlighed gaves. De talede flere Gange til store Skarer af Folk og bare kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliets Fylde, som atter var gjengivet, hvilket paa flere Steder bar gode Frugter. Saaledes havde de god Fremgang i Freedom, Catteraugus County, N. Y., hvor de døbte Heman Hyde, og hvor der i ganske kort Tid oprettedes en Gren paa 30 til 40 Medlemmer. I Genesee stødte de sammen med Sidney Rigdon og adskillige andre af Brødrene fra Kirtland, og afholdt i Forening en Konference i Avon, Livingston County, N. Y., den 16de Marts, hvor en Del Forretninger bleve udførte til Kirkens Bedste.

Efter Afholdelsen af denne Konference begav Joseph sig paa Tilbagerejsen til Kirtland, hvor til han ankom den 28de Marts efter lidt over en Maaneds Fraværelse. Han havde havt en behagelig Rejse og betydelig Held paa sin Mission sammen med Resten af Brødrene. Herrens Aand hvilede over mange af Kirkens unge og midaldrende Mænd, som med Beredvillighed kom frem og tilbøde sig at ville drage til Missouri som Frivillige for at hjælpe deres Brødre i deres ulykkelige Stilling. Det var efter Josephs Hjemkomst fra denne Mission, at han mødte for Retten i Chardon imod Doktor Hurlbert, og hvor Resultatet blev som anført ovenfor.

Den 18de April forlod han atter Kirtland tilligemed Sidney Rigdon og flere andre af Brødrene og rejste til New Portage, 50 Mile vesten for Kirtland, hvor en Del Frivillige havde meldt sig og vare rede til at drage til Missouri. Paa Vejen did trak Brødrene en Dag sig tilbage til en nærliggende Skov og opløftede deres Hjerter i inderlig Bøn til Herren for deres Søskende i Missouri og for de Mænd, som vare i Færd med at drage der hen til deres Undsætning. Glade og tilfredse droge de derpaa videre, efter først at have velsignet hverandre og givet hverandre Haandspaalæggelse i den Herre Jesu Kristi Navn, hvorved de erholdt en større Fylde af Herrens Aand. Efter Afholdelsen af en Konference i New Portage den 21de April vendte Joseph tilbage til Kirtland, hvor han den 23de modtog en Aabenbaring om den Forenede Orden, som Herren allerede den Gang ønskede at faa indført iblandt sit Folk. (Se Pagtens Bog, 104de Kap.)

De Brødre, som havde tilbudt sig at ville drage til Missouri for at

hjælpe deres Søskende, begyndte nu at samle sig i Kirtland og New Portage, og allerede den 5te Maj brød Joseph op fra Kirtland med 100 Mand, vel bevæbnede og udrustede med Vaaben og Ammunition saa vel som en Del Klæder og Nødvendighedsartikler, som de Hellige i Østen havde ydet, for at sende deres lidende Brødre i Missouri. Allerede Dagen efter ankom de til New Portage, hvor 50 andre Mænd, som i flere Dage havde oppebiet deres Ankomst, sluttede sig til dem. Deres Antal voxede stadigt, efterhaanden som de droge fremad, og da de ankom til Missouri, talte de 205 Mand foruden en Del Kvinder og Børn.

Dette Kompagni er bekjendt i Kirkens Historie under Navn af Zions Lejr, og fremtræder i Kirkens tidligere Dage som en meget vigtig Organisation. Den Mission, den udførte, var meget besværlig, men desuagtet viste de fleste af Brødrene sig meget udholdende og standhaftige, og mange af dem bleve siden efter kaldte til at indtage vigtige Stillinger i Kirken. Saaledes var Præsident Brigham Young, Heber C. Kimball og flere af de Tolv samt andre ledende Mænd med paa denne Rejse, hvorunder de lagde de samme Egenskaber for Dagen, som siden gjorde dem saa berømte i deres offentlige Embedsstillinger.

Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og en Del andre Brødre, der arbejdede paa Templet i Kirtland, vare de Eneste, som med Undtagelse af Oldinge samt Kvinder og Børn forbleve tilbage, da Lejren i Begyndelsen af Maj brød op og begav sig paa Rejsen vestover. Før de imidlertid forlode New Portage den 8de Maj, organiserede Joseph Lejren, som den Gang bestod af 150 Mænd med 20 Vogne. Hele Korpset blev inddelt i smaa Kompagnier, hvert paa 12 Mænd. Disse 12 Mænd udvalgte igjen af deres Antal en Kaptejn, hvis Rettighed det var at paalægge de andre Mænd i deres respektive Kompagnier deres forskjellige Pligter. Disse andre Mænd vare: to Kokke, to Teltmagere, to Vandbærere, to til at forestaa Lejrildene, to til at passe Hestene og Vognene, en Proviantmester og en Budbærer. Frederick G. Williams blev beskikket til Kasserer, Zerubbabel Snow til Hoved-Proviantmester, og selv var Joseph i Forvejen bleven udnævnt til Kompagniets Fører. Dets kontante Midler bleve overdragne til Kassereren, som igjen udredte alle Udgifter. Proviantmesterens Bestilling bestod for en Del i at uddele til de forskjellige Smaakompagnier deres Andel af Mel og andre Fødevarer, som indkjøbtes for Lejrens Penge, eftersom hvert af disse Kompagnier bagte sit eget Brød og tillavede sin egen Mad. Hver Morgen og Aften lød Signalhornet til Tegn paa, at Bønnens Time var kommen, og i andægtig Stilhed bøjede Alle Knæ og opsendte til den Almægtige deres Taksigelse for hans beskyttende Naade, der var over dem ved Nat og ved Dag.

Efter at Lejren havde forladt New Portage, drog den videre gjennem Mansfield og Richfield til Floden Miami, hvortil den ankom den 16de. Og da Vejene i Begyndelsen vare meget daarlige og Vognene desuden næsten fyldte med Bagage, maatte Brødrene vandre det meste af Vejen tilfods. Undertiden maatte de endog paa de daarligste Steder hjælpe Trækdyrene med at hale Vognene over ved Hjælp

af Reb. Den 17de droge de over Grænsen mellem Ohio og Indiana, og sloge Lejr for Sabbaten i sidstnævnte Stat efter en haard Dagsrejse paa 40 Mile. Her begyndte en oprørsk Aand for første Gang at ytre sig i Lejren. Joseph irettesatte Brødrene, fordi de gave efter for en saadan Aand, og sagde dem, at dersom de ikke lode den fare, vilde de rammes af Ulykker og møde store Besværligheder og Hindringer paa Vejen. »I ville endog erfare det,« sagde han, »før I forlade dette Sted.« Den næste Morgen vare alle Hestene i Lejren saa forfangne, at de knapt kunde gaa nogle faa Skridt til Vandingsstedet. Da Joseph erfarede dette, sagde han til dem, at dersom de vilde ydmyge sig for Herren, skulde de erholde et Vidnesbyrd om, at hans Øje var over Lejren, og at hans Haand var med i dette Uheld, thi deres Heste skulde blive friske og sunde igjen. Ved Middagstid den samme Dag vare Hestene ligesaa stærke og smidige som før, med Undtagelse af een, der døde strax efter, og denne tilhørte Sylvester Smith, som havde været den mest opsætsige i Lejren.

Den 19de Maj fortsattes Rejsen, og Lejren passerede igjennem Vandalia. Den 21de satte de Rejsende over White-Floden, og den 25de ankom de til Illinois's østlige Grænse. Den 27de naaede de den dybe Flod Kaskaskia, hvor de vare saa heldige at finde et Par Baade, paa hvilke de førte Rejsegodset over. Hestene lode de svømme over, medens Brødrene paa den modsatte Side hjalp dem op ad den stejle Flodbred ved Hjælp af Reb. Vognene lode de ligeledes hale over. Den 31te lejrede de sig i Nærheden af Jacksonville ved Illinois-Floden, hvor de derpaa tilbragte Søndagen.

Paa de forskjellige Steder, som de rejste igjennem, lagde Folket megen Nysgjerrighed for Dagen med Hensyn til, hvem de egentlig vare, og hvor hen Rejsen gjaldt. Undertiden nærede de endog Mistanke om, at de virkelig vare »Mormoner«, og i saa Tilfælde prøvede de gjerne paa at tælle dem, men kunde aldrig komme til noget rigtigt Resultat; som oftest talte de fire eller fem Gange for mange. Om Helligdagene plejede Brødrene i Almindelighed at holde Forsamling og prædike til Folket. Forskjellige Meninger gjorde sig da gjældende blandt de Fremmede med Hensyn til, hvilken Sekt de tilhørte. En, som prædikede om Naade, kaldte de Methodist, en Anden, som prædikede om Daab til Syndsforladelse, kaldte de en Campbellit, og en Tredie, som prædikede om Udvælgelse og Forkastelse, kaldte de en Presbyterianer osv. Det var ikke Visdom for Brødrene at fortælle, hvem de egentlig vare, thi i saa Fald vilde deres Fjender maaske have rejst sig og hindret dem i at udføre deres Mission. De vidste paa samme Tid ikke, at Gud ved at gjengive Evangeliet til Jorden ogsaa havde gjengivet Sandhedens Principer i *deres Fylde*. Følgelig kunde Ældsterne prædike om sande Principer, som baade Katholiker, Presbyterianere, Methodister og andre Sekter troede, og dog være Sidste-Dages Hellige. Thi alle disse Sekter havde en Del af Sandheden iblandt sig, men Evangeliet, som Herren paany havde aabenbaret ved Joseph, indeholdt hele Sandheden.

Paa andre Steder igjen truede Indbyggerne dem med, at de ikke vilde faa Lov til at passere, og tilføjede dem Fornærmelser paa for-

skjellig Maade, men de frygtede ikke for deres Trusler og vare ikke bange for at fortsætte deres Rejse; thi Gud den Almægtige var med dem, og hans Engle gik foran dem. »Vi vidste,« sagde Joseph, »at Engle vare med os, thi vi saa' dem.«

Under deres Rejse kom Brødrene i Lejren tidt i Berøring med Slanger, hvoraf mange vare meget giftige, men Joseph formanede Brødrene til paa Rejsen hverken at dræbe Slanger, Fugle eller nogen anden Slags Dyr, medmindre Nødvendigheden krævede det, f. Ex. i Tilfælde af Mangel eller Hungersnød. Og da nogle af Brødrene en Gang vare i Færd med at opslaa Josephs Telt, fik de Øje paa tre Klapperslanger, som de lige skulde til at dræbe, da Joseph kom tilstede og forbød dem at gjøre dem nogen Fortræd. Derpaa fortalte han dem, hvad der var rigtigt at gjøre under disse Omstændigheder. Han spurgte dem, hvorledes Slangen nogensinde kunde tabe sin Ondskab og Giftighed, naar Guds Tjenere udviste de samme Egenskaber og førte Krig imod Slangen, naar som helst de saa' den. »Mennesket,« sagde han, »maa først selv blive uskadeligt, før det kan vente at se den umælende Skabning blive det. Naar Mennesket bliver fri for sine onde Tilbøjeligheder og ophører at ødelægge Dyreracen, kunne Løven og Lammet leve sammen og et diende Barn stikke sin Finger ind i en Basilisks Hule.«

En Dag blev en Broder i Lejren ved Navn Solomon Humphrey, som var ældre end de fleste af Brødrene, meget træt paa Grund af Rejsen og lagde sig ned i Græsset for at hvile sig, men faldt snart i Søvn. Da han sov ind, havde han sin Hat i Haanden, og da han atter vaagnede, saa' han en Klapperslange ligge sammenrullet mellem sig og Hatten, ikke over en Fod fra hans Hoved. I samme Øjeblik kom nogle af Brødrene tilstede, som udbrød: »Det er en Klapperslange, lad os dræbe den,« men Broder Humphrey sagde: »Nej, jeg vil beskytte den; gjør den ingen Fortræd, thi den og jeg har havt en blid Slummer sammen.« Slangen havde ingen Skade gjort ham, og idet de kom Josephs Ord ihu, lode de den uskadt liste sig bort.

Da Lejren den 2den Juni ankom i Nærheden af Illinois-Floden, opdagede de en stor Høj, paa hvis Top de fandt nogle Stene, som efter den Maade, hvorpaa de laa, havde Udseende af tre Altere, det ene bygget over det andet efter gammel Stil. De begyndte strax at grave i Højen, og i omtrent en Fods Dybde under Overfladen stødte de paa en Mands Skelet. Imellem dets Ribben fandt de Spidsen af en lamanitisk Pil, som øjensynlig havde voldt Mandens Død. Medens de stode og betragtede denne, blev ved Herrens Aand et Syn om det Forbigangne opladt for Josephs Forstand, og det blev ham betydet, at den Person, hvis Skelet de havde set, var en hvid Lamanit — en stor, sværbygget Mand og en Guds Mand. Hans Navn var Zelph, og han havde været en Kriger og Høvedsmand under den store Profet Onandagus, der var bekjendt fra Havet i Øst til Klippebjergene. Den Forbandelse, der var kommen over Lamaniterne paa Grund af deres Fædres Overtrædelse, var ganske eller i det mindste tildels borttagen fra Zelph. Et af hans Laarben var bleven brækket i Krig ved en Sten fra en Slynge nogle Aar før hans Død, og han

var siden bleven dræbt med den Pil, som fandtes mellem hans Ribben, i en Træfning under den sidste store Krig mellem Lamaniterne og Nephiterne. — Hvor langt mere tilfredsstillende er det ikke at have Herrens Ord om en saadan Gjenstand end tusinde Menneskers Gisninger! Joseph og Brødrene erholdt denne Mands Historie ved Aabenbaring; følgelig var der ikke nogen Tvivl eller Formodning desangaaende.

Omtrent en halv Dags Rejse fra dette Sted stod Joseph op paa et Vognhjul og kaldte Lejrens Folk sammen. Han var tidligere bleven ledet til at advare dem og følte sig atter paavirket til at profetere til dem. Efter at have givet dem mange gode Raad og formanet dem til Trofasthed og Ydmyghed, fortalte han Brødrene, at Herren havde aabenbaret til ham, at en Plage vilde komme over Lejren paa Grund af de trættekjære og uregjerlige Aander, som viste sig iblandt dem; dog hvis de vilde omvende sig og ydmyge sig for Herren, kunde Plagen, sagde han, tildels blive bortvendt; »men saa sandt som Herren lever,« tilføjede han, »ville de komme til at lide, fordi de give efter for deres ustyrlige Sindelag«. Det vil senere af Fortællingens Løb ses, hvorledes hans Ord ved denne Lejlighed paa det Bogstaveligste bleve opfyldte. For imidlertid at vise, hvor smaalige nogle af Brødrenes Følelser vare, ville vi anføre en lille Tildragelse, som ved en vis Lejlighed fandt Sted i Lejren.

Proviantmesteren havde en Gang indkjøbt 25 Gallon Honning og et Dusin Skinker, som vare tilberedte efter Vestens Vis, men da der ikke var Skinker nok til at forsyne de forskjellige Kompagnier i Lejren med een hver, blev Josephs Kompagni enigt om at undvære sin Andel. De lavede derpaa, saa godt de kunde, deres Aftensmad, der bestod af Grød og Honning, men i deres trætte Tilstand var denne Føde utilstrækkelig til at stille deres Hunger. Netop som de vare færdige med at spise, bleve næsten sex af Skinkerne kastede hen foran Teltets Dør, og de Personer, som bragte dem, raabte i Vrede: »Vi ville ikke spise raaddent, urenligt og ildelugtende Kjød.« Joseph lod en af Skinkerne tillave, og da baade han og Selskabet fandt, at den smagte fortræffeligt, nøde de et godt Maaltid.

Den 4de Juni naaede Lejren Missisippi-Floden; uagtet Indbyggerne paa dette Sted truede dem med, at de ikke skulde komme over paa den anden Side af Floden, kom de dog alle lykkelig og vel over efter to Dages Forløb og lejrede sig den 7de i en Lund i Monroe County, Missouri. Her fandtes en Gren af Kirken ved Navn Salt-Flodens Menighed, af hvis Medlemmer nogle forenede sig med Lejren, og da et Kompagni Frivillige, som Josephs Broder Hyrum og Lyman Wight havde samlet i Michigan, forenede sig med dem, udgjorde hele Lejren paa den Tid 205 Mand med 25 Vogne, hver forspændt med to eller tre Heste. Lejren blev nu omorganiseret og Joseph igjen anerkjendt som Øverstkommanderende og Lyman Wight som General, ligesom en Livvagt paa tyve Mand blev oprettet med Hyrum Smith som Kaptejn.

Omtrent tre Dage efter, at de havde forladt Salt-Floden, mødte Lejren Ældsterne Orson Hyde og Parley P. Pratt, hvilke Joseph

havde sendt til Jefferson City for at tale med Daniel Dunklin, Missouris Guvernør. De meddelte, at Guvernøren ikke havde kunnet opfylde sit Løfte om at gjenindsætte Brødrene paa deres Ejendomme i Jackson County. Aarsagen, som han anførte, var, at hvis der gjordes Forsøg i denne Retning, vilde det føre til Borgerkrig indenfor Statens Grænser.

Medens Lejren var undervejs til Clay County, blev et offentligt Møde afholdt af Borgerne der den 16de Juni efter Opfordring af Kredsdommer John F. Ryland. Dette Møde, som talte over 1000 Mennesker, overværedes tillige af en Del af de Brødre, som vare blevne uddrevne fra Jackson County. En Deputation fra Jackson-Pøbelen, som ogsaa var nærværende, fremlagde et Forslag for Mødet med Hensyn til Afkjøbelsen af de Helliges Jorder og Besiddelser i nævnte County, hvilket Forslag syntes ret og billigt, men ved nærmere Undersøgelse viste det sig kun at være Bedrageri, da det nemlig var af en saadan Beskaffenhed, at Brødrene umulig kunde indgaa derpaa. Før man kom til noget Resultat, hævedes Mødet i største Forvirring paa Grund af, at en Missourianer gjennemborede en anden. Manden, der saaledes blev dræbt, hørte til Pøbelpartiet; han havde en Gang pryglet en af de Hellige næsten tildøde og brystede sig af at have gjort det samme mod mange Andre.

Efter dette Møde, der afholdtes i Raadhuset i Liberty, Clay County, rejste nogle af Pøbelen til Independence for at samle en saa stor Styrke, at den kunde møde Joseph og hans Hær, som Lejren blev kaldet, og Folket nærede betydelig Frygt med Hensyn til ham og hans Hensigter. Da James Campbell, en af Pøbelens Ledere, satte sine Pistoler tilrette i Hylstrene, før han tog afsted, svor han, at »Ørne og Gribbe skulde æde hans Kjød, hvis han ikke inden to Dages Forløb ganske havde sønderskudt Joe Smith og hele hans Hær«. Denne Mand mente, at det vilde være en let Sag for ham at sætte denne sin Trusel i Udførelse, men han tænkte ikke paa, at den almægtige Gud ved sin Mellemkomst kunde hindre ham i Udførelsen af hans onde Hensigter. Han og de Øvrige gik til Færgestedet for at ville sætte over Missouri-Floden, efter at Mørket var faldet paa, men da de vare komne omtrent midt ud paa Floden, fandt Guds Engel for godt at lade Baaden synke, hvorved syv af de tolv, som forsøgte at sætte over, omkom. Iblandt de Omkomne var ogsaa James Campbell, der flød ned ad Floden fire eller fem Mile og tilsidst drev hen paa en Bunke Drivtømmer, hvor Ørne, Gribbe, Ravne, Krager og andre vilde Fugle aade Kjødet af hans Ben og derved opfyldte hans egne Ord, saa at der efter tre Ugers Forløb intet Andet var tilbage af ham end et Skelet, der saa' frygteligt ud.

Denne Ulykke afskrækkede dog ikke Pøbelen, som allevegne samlede sig i store Skarer fra de omliggende Countier for at modsætte sig Josephs og Brødrenes Fremtrængen. Imidlertid vedblev Lejren langsomt, men sikkert, at nærme sig sit Bestemmelsessted, og om Aftenen den 18de Juni opsloges dens Telte omtrent en Mil fra Richmond i Ray County. Dagen efter brøde de tidligt op i det Haab, at de samme Dag skulde kunne naa Clay County, hvor de fleste af de

Hellige, der vare uddrevne fra Jackson County, boede; men flere mindre Uheld tilstødte dem paa Vejen, saa at de, efter at have rejst omtrent 15 Mile, tilsidst bleve nødsagede til at slaa Lejr paa en Bakke mellem to Grene af Fishing-Floden. Ikke saa snart havde de opslaaet deres Telte og beredt sig til at tilbringe Natten paa dette Sted, før en forfærdelig Storm med Regn og Hagl, ledsaget af Torden og Lynild, begyndte at rase og vedblev hele Natten igjennem. Det syntes, som om selve Himmelens Kræfter vare satte i Bevægelse for at forsvare den lille Skare af Hellige, der stod under Profeten Josephs Ledelse.

Jackson-Pøbelen, som havde samlet sig i den Hensigt at ville dræbe »Joe Smith og hans Hær«, var netop i Færd med at sætte over Missouri-Floden til Clay County, hvor de havde isinde at forene deres Kræfter med en anden Pøbelhob fra Richmond, Ray County, og den første Ladning paa 40 Mand var allerede landsat, da denne frygtelige Storm brød løs. Hagelen var saa vedholdende og stærk paa Pøbelens Side, at den slog Huller i deres Hatte, brød Grene af Træerne og fik deres Heste til at løbe løbsk. En af dem blev endog dræbt af Lynilden, og i Stedet for at fortsætte Fjendtlighederne vendte de 40 Mand næste Dag tilbage til Jackson County, overtydede om, ligesom hine Overlevende af det druknede Kompagni, at naar Jehova strider, er det raadeligst at være fraværende. Den eneste Ubehagelighed, som Lejren led ved dette Uvejr, var, at en Del Telte blæste om, og at Brødrene bleve noget gjennemblødte af Regnen. Aftenen før Stormen naaede Vandet i Big Fishing-Floden kun til en Mands Ankler, men næste Morgen var det over 40 Fod dybt. Pøbelen svor, at Vandet i Little Fishing-Floden steg 30 Fod i 30 Minuter.

Den 21de blev Lejren besøgt af Oberst Sconce og to andre ledende Mænd fra Ray County, som kom for at tale med Brødrene og forhøre sig om deres Hensigter. »Jeg ser,« sagde Obersten, »at der er en almægtig Kraft, som beskytter dette Folk; thi da jeg brød op fra Richmond i Ray County med et Kompagni væbnede Mænd og med den faste Beslutning at ville ødelægge eder, rejste der sig en forfærdelig Storm, som hindrede mig i at naa eder.« Da han først traadte ind i Lejren, blev han greben af en saadan Frygt, at han nødtes til at sætte sig ned for at fatte sig, og da han havde meddelt Hensigten med sit Besøg, rejste Joseph sig og gav en Beretning om de Helliges Lidelser i Jackson County, om deres Forfølgelser i Almindelighed for deres Religions Skyld og om Øjemedet med deres Komme til Missouri, nemlig om mulig at skaffe deres Brødre Ret og gjenindsætte dem paa deres Ejendomme i Jackson County. Da Joseph havde endt sin Tale, som endog havde frembragt Taarer i de Fremmedes Øjne, rejste de sig og rakte ham Haanden til Afsked, idet de sagde, at de vilde bruge deres Indflydelse for at dæmpe den Ophidselse, der overalt herskede imod dem. Derpaa toge de bort og rede siden omkring blandt Folket og gjorde sig utrættelig Flid for at bilægge Ophidselsen.

Paa Foranledning af Cornelius Gillium, Landsdommer for Clay County, lod derpaa Joseph og adskillige andre af Brødrene en Meddelelse indrykke i et Blad, kaldet »*Missouri Enquirer*«, hvori de cirku-

lerende usandfærdige Rygter og Fortællinger om Brødrenes Forehavende modsagdes, og deres virkelige Øjemed fremsattes og offentliggjordes for Folket. I denne Meddelelse fremsatte de ogsaa Forslag om at ville kjøbe nogle af Pøbelens Ejendomme i Jackson County, hvilket Forslag afveg betydeligt fra det, som Pøbelen tidligere havde gjort de Hellige. De forlangte ikke heri, at hver eneste Person skulde forlade Countiet, men Enhver, som vilde overholde Landets Love og ikke krænke sin Næstes Rettigheder, kunde leve og bo der i uforstyrret Fred. Der var imidlertid en Klasse, som ikke under nogen Omstændighed vilde holde Fred, men havde besluttet at forfølge og plage de Hellige, saa længe der var nogen tilbage af dem i Landet. Det var disse Mænds Ejendele, som Joseph og de andre Ældster foresloge at kjøbe, men som man kunde vente af disse Uslinger, afsloge de at gaa ind paa noget Forslag, der vilde berøve dem Lejlighed til at fortsætte deres Forfølgelser.

Medens Lejren laa ved Fishing-Floden, modtog Joseph atter en Aabenbaring angaaende Zions Forløsning. (Se Pagtens Bog, 105te Kap.) Herren sagde heri, at han havde hørt Brødrenes Bønner i Lejren og havde antaget deres Offer; men paa Grund af hans Folks Overtrædelser skulde Ældsterne vente en Tid paa Zions Forløsning. Folket i Almindelighed, sagde han, behøvede mere Undervisning, og selv vare de ikke tilstrækkelig beredte. Han havde imidlertid bragt dem saa lang en Vej for at prøve deres Tro og berede dem for større Velsignelser. Fra Fishing-Floden drog Lejren derpaa (den 23de) til Rush-Bækken i Nærheden af Liberty, Clay County, hvor de lejrede sig paa en af Brødrenes Marker.

Vi have allerede anført, at Joseph, før Lejren satte over Mississippi-Floden, underrettede Brødrene om, at Gud som Følge af Nogles Ulydighed og Opsætsighed havde besluttet at lade en Plage komme over dem, og at de, hvis de ikke omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde dø som Faar af Leversyge. Han udtrykte sin Beklagelse herover, men sagde tillige, at det kunde ikke undgaas; Straffen maatte komme. Omvendelse og Ydmyghed kunde for en Del afvende Plagen, men det kunde ikke tilfulde standse den.

Allerede den 21de Juni begyndte hans Ord at gaa i Opfyldelse, idet nogle af Brødrene bleve angrebne af Kolera, men først om Aftenen den 24de brød den ud for Alvor. Allevegne hørte man Graad, Jammer og Klage. Saa overraskende og heftig var denne frygtelige Sygdoms Angreb, at en Del af Brødrene, som stode paa Vagt, faldt bevidstløse til Jorden med deres Geværer i Haanden, saa snart de bleve angrebne deraf. Omendskjønt Joseph var bleven ledet til at advare Brødrene mod den forestaaende Plage, opbød han dog ved de første Tegn paa Sygdommens Tilstedeværelse al sin Tro og Kraft for at irettesætte Fordærveren, men lærte snart ved smertelig Erfaring, at den er i stor Fare, som søger at standse Jehovas Haand, naar han en Gang har besluttet at udføre Dom over et Folk; thi i samme Øjeblik, som Joseph forsøgte at standse Plagen, blev han selv meget haardt angreben, og havde han ikke holdt op med at true Sygdommen, vilde hans eget Liv være blevet et Offer.

Den Første, der faldt som Offer for denne Sygdom, var Ældste John S. Carter, der, saa snart den viste sig iblandt dem, traadte frem for at true Sygdommen, men blev selv øjeblikkelig angreben og døde den 25de Juni Kl. 6 om Eftermiddagen. I fire Dage vedblev derpaa Koleraen at rase, indtil omtrent 68 af de Hellige vare angrebne, hvoraf 13 døde, deriblandt Sidney Gilbert, der havde været Kirkens Agent og Bestyrer af Herrens Forraadshus.

Den 25de forlod Joseph i Forening med David Whitmer og to andre Brødre Rush-Bækken for at besøge de Hellige, som boede i den vestlige Del af Clay County. Paa Vejen der hen gik de ind i et Hus for at bede om en Drik Vand, men Konen i Huset skreg ud af Døren, at hun havde ikke noget Vand for »Mormoner«, hvorpaa de vendte om og gik videre, men inden en Uge var omme, kom Koleraen til samme Hus, og Konen og tre andre af Familien døde.

Joseph tilbragte derpaa flere Dage blandt sine gamle Venner og Bekjendte i Clay County og traf en Dag sammen med et betydeligt Antal Brødre fra Lejren i Lyman Wights Hus, hvor han meddelte dem, at hvis de vilde ydmyge sig for Herren og gjøre Pagt med ham om at holde hans Bud og adlyde hans Befalinger, skulde Plagen ophøre fra den Stund af, og at intet nyt Tilfælde af Kolera skulde indtræffe iblandt dem. De sluttede Pagt i dette Øjemed, og Plagen ophørte.

Medens Joseph endnu opholdt sig her, lod han et Højraad organisere i Lighed med det, der tidligere var bleven organiseret i Kirtland. Til Præsident for dette Højraad blev David Whitmer valgt med William W. Phelps og John Whitmer som Raadgivere eller assisterende Præsidenter. Til Raadsmedlemmer bleve følgende Højpræster valgte: Christian Whitmer, Newel Knight, Lyman Wight, Calvin Beebe, Wm. E. McLellin, Solomon Hancock, Thomas B. Marsh, Simeon Carter, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John Murdock og Levi Jackman. Efter at Joseph derpaa havde givet disse Brødre megen Lærdom og Undervisning angaaende deres Pligter og ordineret dem til deres forskjellige Kaldelser, traadte ogsaa dette Højraad snart i Virksomhed.

Paa denne Tid affattede et Antal ledende Ældster en rørende og indtryksfuld Adresse til Folket og dets bemyndigede Authoriteter, hvori de Helliges Tro, Anskuelser og Ønsker med stor Klarhed og Tydelighed fremsattes, og hvori alle retskafne Mennesker opfordredes til at komme de Forfulgte til Hjælp.

Den 9de Juli brød Joseph, hans Broder Hyrum og en Del andre Ældster op fra Clay County for at vende tilbage til Kirtland, Ohio. Samtidig begave ogsaa de fleste andre af Brødrene i Lejren sig paa Tilbagevejen. Med kun faa Undtagelser havde de trofast udført deres Mission, og hvad enten de havde udrettet Meget eller Lidet, vidste de, at de havde adlydt Herrens Befaling, og lagde derfor Resultatet i hans Haand. Det havde været en besværlig og møjsommelig Rejse for Brødrene. De fleste af dem havde vandret tilfods fra Kirtland til Missouri, en Vejlængde paa omtrent 1000 Mile, og tilbage igjen, og havde næsten daglig foretaget lange Marscher, for det meste over daarlige Veje; dog havde de, som holdt sig nær til Herren, havt en

behagelig Tid og modtaget megen Lærdom og Erfaring, der siden kom dem til stor Nytte. Brigham Young og hans Broder Joseph vare Lejrens liflige Sangere, som ofte opmuntrede Brødrene og afhjalp Rejsens Kjedsomhed ved deres smukke og behagelige Sang.

Da Joseph paa Tilbagevejen var kommen til Richmond i Indiana, læste han i en Avis, som udgaves der paa Stedet, at han og hans Selskab havde havt en Træfning med Missourianerne, hvori han var bleven saaret i det ene Ben. Saaret var saa farligt, at hans Ben maatte sættes af, og tre Dage efter, at han havde mistet det, var han afgaaet ved Døden. Joseph og hans Broder Hyrum besøgte Bladets Redaktør og gjorde ham opmærksom paa, at han var bleven galt underrettet, men det var kun med stort Besvær, at Redaktøren lod sig overtale til at tro, at Historien, som han havde publiceret, var falsk.

For at skynde sig hjem lod Joseph derpaa sine Rejsefæller tilbage paa forskjellige Steder paa Vejen og ankom alene i Begyndelsen af August med Postvogn til Kirtland.

NIENDE KAPITEL.

Et Raad sammenkaldes. — Ældsternes Skole oprettes. — Begyndelsen til Tiendelovens Indførelse iblandt de Hellige. — De tolv Apostle kaldes og udvælges til Tjenesten. — Det første Kvorum af de Halvfjerds oprettes. — Hr. Michael H. Chandler besøger Joseph. — Nogle mærkværdige Optegnelser. — Hvorledes Joseph kommer i Besiddelse af Abrahams Bog. — Lærdommens og Pagtens Bog antages som en Lov og Regel for Kirken. — William Smiths slette Opførsel volder Joseph megen Bedrøvelse. — Brudstykker af et rørende Brev. — En hebraisk Skole oprettes i Kirtland. — Kort Beskrivelse over Kirtlands Tempel. — Et interessant Syn.

Efter at Joseph var vendt tilbage til Kirtland, blev et Raad sammenkaldt, hvori hele hans Adfærd under Rejsen til og fra Missouri blev nøje undersøgt og drøftet. Sylvester Smith, som havde været med i Zions Lejr, havde nemlig ladet mange falske Rygter udsprede om Josephs Opførsel etc. under nævnte Rejse, og for at sætte en Stopper for disse onde Rygter og Fortællinger lode Ældsterne et Raad sammenkalde, hvorved de Brødres Vidnesbyrd kunde erholdes, der havde foretaget Rejsen i Forening med Joseph. Efter en nøje Undersøgelse afgav Raadet derpaa den Erklæring, at de vare fuldkommen tilfredse med hans Opførsel, da det af de aflagte Vidnesbyrd tydelig fremgik, at han i enhver Henseende havde handlet i Overensstemmelse med sin høje og vigtige Stilling i Kirken. Raadet tog siden Sylvester Smiths Sag under Behandling, og for at beholde sin Stilling i Kirken maatte han tilstaa, at han ondskabsfuldt havde udspredt de nævnte Rygter om Joseph.

I omtrent sex Uger forblev derpaa Joseph i Kirtland og var i denne Tid stadig beskjæftiget og optaget med offentlig Arbejde. Han præsiderede saaledes over Højraadet, mødte i Konference med Ældsterne og de Hellige, var Opsynsmand ved Opførelsen af Herrens Hus i Kirtland og var tillige Formand ved Tempel-Stenbrudet, i hvilken

sidste Egenskab han ofte arbejdede med sine egne Hænder. Ligeledes havde han Opsyn med Bogtrykkeriet og standsede Udgivelsen af »*The Evening and Morning Star*«, samt paabegyndte i Stedet Udgivelsen af et nyt Blad, betitlet »*The Latter-day Saints' Messenger and Advocate*«.

Den 16de Okt. forlod han atter Kirtland i Forening med Hyrum Smith og flere andre Ældster i den Hensigt at besøge en Del Hellige i Michigan. Medens de undervejs befandt sig ombord paa en mindre Damper og sejlede opad Erie-Søen, havde Oliver Cowdery en kort Samtale med en Mand, som kaldte sig Elmer. Denne Elmer sagde, »at han var personlig bekjendt med Joe Smith, havde hørt ham foredrage sine Løgne og var nu, da han var død, særdeles glad. For fem Aar siden havde han hørt Joe Smith prædike i Bainbridge, Chenango County, N. Y., og vidste, at det var ham, thi han var en mørkladen Mand«. Saadanne vare de Løgne, som stadig cirkulerede om Joseph. Denne Mand, som foregav at have kjendt ham og hørt ham prædike etc., befandt sig netop ombord paa det samme Dampskib, hvor Joseph var, og dog talte han om, at han var død! Han sagde, at Joseph var en mørkladen Mand; tvertimod, han var lysladen, og fem Aar før den Tid havde Joseph ikke begyndt at prædike! Paa denne Maade blev han ofte beløjet og bagtalt af Mænd, som ikke kjendte det Ringeste til ham. Den 20de Oktober ankom de til Pontiac i Michigan, og efter at de her havde tilbragt nogen Tid med at belære og undervise de Hellige, vendte de tilbage til Kirtland, meget styrkede efter deres Tur og vel tilfredse med de Hellige i den Del af Herrens Vingaard.

Til Gavn for de Ældster, som siden skulde gaa paa Mission, lod Joseph en Skole oprette, hvor der i Vinterens Løb holdtes Foredrag over Theologi og andre lærerige Emner. Saa megen Interesse lagde Ældsterne for Dagen med Hensyn til at dygtiggjøre sig til den vigtige Gjerning, der laa for dem, at Wm. E. McLellin, en af de fornemste Lærere i Skolen, i sin Rapport det følgende Foraar meddelte, at han havde været Lærer i fem forskjellige Stater, men aldrig set Eleverne gjøre hurtigere Fremgang end i denne.

Den 25de Nov. modtog Joseph en Aabenbaring til Warren A. Cowdery (se Pagtens Bog, 106te Kap.), og den 28de s. M. overværede han et Møde af Højraadet, hvor et Par Brødre, der vare udsendte fra Menigheden i Lewis, Essex County, N. Y., aflagde Beretning samt Regnskab for Modtagelsen af et Beløb af 848 Dollars, som de Hellige dersteds havde sammenskudt, for dermed ifølge Herrens Befaling at opkjøbe Land i Missouri. Den 29de Nov. gjorde Joseph og Oliver Cowdery Pagt med Herren om at ville give Tiende, hvilket var Begyndelsen til Tiendelovens Indførelse iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Imidlertid vedbleve de Hellige i Missouri at opfordre de derværende verdslige Authoriteter til at foretage de nødvendige Skridt for at skaffe dem deres tabte Besiddelser tilbage, og indsendte i den Anledning en Ansøgning til den lovgivende Forsamling i Jefferson City; men da deres Andragende kun blev besvaret med Ligegyldighed og Foragt, og Intet blev gjort for at skaffe dem Oprejsning, maatte de Hellige i Clay County foreløbig slaa sig til Ro og begyndte nu med deres

sædvanlige Flid og Arbejdsomhed at bygge sig nye Huse og Hjem og samle omkring sig Livets Goder.

I Januar 1835 var Joseph for det meste beskjæftiget med at berede de nævnte Forelæsninger over Theologi, der bleve holdte i Ældsternes Skole, til Offentliggjørelse i Pagtens Bog; og da Brigham og Joseph Young en Søndag i Februar kom og sang for ham, blev Herrens Aand udgydt over Joseph, og han sagde dem, at han ønskede at se de Brødre komme sammen, som den foregaaende Sommer vare tagne op til Missouri i Zions Lejr, thi han havde en Velsignelse i Behold for dem. En Forsamling blev derpaa afholdt den 14de Februar, over hvilken Joseph selv præsiderede. Efter at han havde læst det 15de Kapitel af Johannes Evangelium, og en passende og inderlig Bøn var bleven opsendt til den Almægtige, bleve de tilstedeværende Brødre, som havde hørt til Lejren, opfordrede til at tage Sæde for sig selv paa et bestemt Sted i Huset. Joseph holdt derpaa en længere Tale, hvori han beskrev nogle af de Besværligheder, der forefaldt under Rejsen til Zion, og sagde, at Gud havde ikke bestemt alt dette for Intet, men havde det endnu i Erindring, og at det var hans Villie, at disse, som saaledes droge til Zion med den Beslutning at ofre deres Liv, om det var nødvendigt, skulde ordineres til Tjenesten og gaa ud for at beskjære Vingaarden for sidste Gang eller før Herrens Tilkommelse, hvilken var nær — ja sex og halvtredsindstyve Aar skulde udfolde Optrinet. Om Eftermiddagen fortsattes Mødet, og efter at Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn, sagde Joseph, at det Første, som burde gjøres, var, at hver af de tre Vidner til Mormons Bog (Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris) skulde bede og dernæst skride til at udvælge 12 Mænd af Kirken, som skulde ordineres til Apostle og siden sendes ud at aabne Evangeliets Dør blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. De tre Vidner bleve derpaa under Haandspaalæggelse velsignede af Præsidentskabet, hvorpaa de ifølge Aabenbaringen, som blev given i Juni 1829, udvalgte de 12 Apostle i følgende Orden: Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, David W. Patten, Luke S. Johnson, William E. McLellin, John F. Boynton, Orson Pratt, William Smith, Thomas B. Marsh og Parley P. Pratt. Dette var den Orden, i hvilken de bleve kaldte, men ved en senere Omordning indtoge de deres Pladser i Kvorumet efter Alderen — den ældste først, den næstældste dernæst osv. Efter Alderen kom deres Navne saaledes: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke S. Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson.

De Tre, der først bleve kaldte, bleve ordinerede den samme Dag, sex andre Dagen efter, og den 21de s. M. blev Parley P. Pratt ordineret, medens Thos. B. Marsh og Orson Pratt, som vare fraværende paa en Mission, først modtoge deres Ordination i April Maaned. I en Formaningstale, som Joseph derefter holdt til de Ordinerede, paalagde han dem i Særdeleshed at føre en nøjagtig Optegnelse af Alt, hvad der forefaldt af Vigtighed i deres umiddelbare Nærhed.

I en senere Raadsforsamling, som blev afholdt den 28de Feb., begyndte Joseph og hans Raadgivere at udvælge andre af Lejrens Mænd til at danne det første Kvorum af de Halvfjerds, hvis Pligt det skulde være at gaa til alle Jordens Dele for at forkynde Evangeliet under de tolv Apostles Bestyrelse. I et Antal af 45 bleve Brødrene samme Dag velsignede og ordinerede til denne Kaldelse; iblandt dem var Joseph Young, Jedediah M. Grant og Geo. A. Smith. Dagen efter blev Joseph Young ordineret til en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, hvilken Stilling han vedvarende beholdt gjennem de mange Forandringer, som fandt Sted i Kirken fra den Tid af og til hans Død, som indtraf i Salt Lake City den 16de Juli 1881. Nu tælles de Halvfjerdsindstyve i Tusindvis. I sine Instruxer til de Halvfjerds ytrede Joseph blandt Andet Følgende: »Dersom de første Halvfjerds alle finde Beskjæftigelse og flere Arbejdere behøves, da skal det være de syv Præsidenters Pligt, som præsidere over de første Halvfjerdsindstyve, at kalde og ordinere andre Halvfjerds og sende dem ud at arbejde i Vingaarden, indtil der, om Nødvendigheden fordrer det, bliver beskikket syv Gange Halvfjerds, ja indtil der endog er 144,000 kaldede til Evangeliets Tjeneste.«

Den 7de og 8de Marts bleve 119 af de Brødre, som ved deres Arbejde eller Midler havde hjulpet til at bygge Herrens Hus, velsignede af Præsidentskabet ved Haandspaalæggelse og Bøn i Herrens Navn. Mange af dem bleve ogsaa ordinerede til Ældster og fik store Forjættelser og Velsignelser udtalte paa deres Hoveder for deres Nidkjærheds Skyld i at opføre et Tempel til Guds Navns Ære. De vare allesammen enige om at ville vedblive at arbejde, indtil Bygningen stod færdig.

I et Raad, som blev afholdt af de Tolv den 28de Marts, blev det enstemmig vedtaget at indsende en passende Anmodning til Joseph om at anraabe Herren paa deres Vegne om en Aabenbaring, der kunde tjene dem til Trøst og Opmuntring paa deres Rejser. For at imødekomme deres Begjær adspurgte Joseph Herren og modtog hin vigtige Aabenbaring angaaende Præstedømme, som findes i Pagtens Bog, 107de Kap.

Ikke længe derefter (den 4de Maj) forlode de Tolv Kirtland for at tage paa en Mission til de østlige Stater. Ifølge foregaaende Bestemmelse overværede de adskillige Konferencemøder blandt de Hellige i Staterne New York, Vermont, Massachusetts, Maine og Canada, hvor de tillige afholdt en Mængde Forsamlinger blandt Fremmede og satte Kirkens forskjellige Konferencer og Grene i tilbørlig Orden. Fra denne Mission vendte de tilbage den 21de September samme Aar.

I Begyndelsen af Juli kom en vis Hr. Michael H. Chandler til Kirtland, for om mulig at faa Joseph til at oversætte en Del ægyptiske Papyrusruller,* som han var i Besiddelse af; thi han havde tidligere hørt, at Joseph besad denne Gave. Derfor bragte han ham nogle af Skrifttegnene, som Joseph derpaa oversatte, hvorpaa Hr. Chandler gav ham følgende Attest:

* Papyrus er Navnet paa en ægyptisk Plante, hvis indvendige Dele benyttedes af de Gamle til at skrive paa.

»*Kirtland, den 6te Juli 1835.*

Det være herved vitterligt for Alle, som maatte ønske at komme til Kundskab om Joseph Smith jun.'s Duelighed i at udtyde de gamle ægyptiske Hieroglyfskrifter, som tilhøre mig, at jeg har forevist dem til de lærdeste Mænd i mange af de større Stæder; og af den Oplysning, jeg har været i Stand til at erholde, finder jeg, at Hr. Joseph Smith jun.'s Oversættelse paa det Nøjagtigste stemmer overens med deres.

MICHAEL H. CHANDLER,
Ejer af ægyptiske Mumier.«

Foruden de nævnte Papyrusruller medbragte denne Mand ogsaa en Del Mumier (indbalsamerede Menneskelegemer), som nogle af de Hellige i Kirtland senere afkjøbte ham. Og da Joseph kort efter med William W. Phelps og Oliver Cowdery som Skrivere begyndte at oversætte nogle af Skrifttegnene eller Hieroglyferne, fandt de til deres store Glæde, at en af Rullerne indeholdt Abrahams Optegnelser og en anden Joseph af Ægyptens Optegnelser. Under Navn af Abrahams Bog blev derpaa førstnævnte oversat af Joseph og siden publiceret i »*The Times and Seasons*«, et Blad, som udgaves af de Hellige i Nauvoo, og endnu senere i »*Pearl of Great Price*«, hvor Læseren nu kan finde den.

Disse Optegnelser, skriver Joseph, vare smukt skrevne paa Papyrus med sort og for en Del med rødt Blæk eller Farve, og fuldkommen bevarede. Skrifttegnene vare saadanne, som i Almindelighed findes paa Mumiernes Ligkister, Hieroglyfer osv., med mange Bogstaver lig de nuværende hebraiske uden Punkter. Optegnelserne udtoges fra en af Lighvælvingerne i Ægypten i Nærheden af det Sted, hvor en Gang den berømte By Theben stod, af den berømte franske Rejsende Antonio Sebolo i Aaret 1831. Han forskaffede sig Tilladelse af Mehemed Ali, den Gang Vicekonge i Ægypten, under Beskyttelse af Chevalier Drovetti, fransk Konsul, i Aaret 1828, og lejede til Arbejdet 433 ægyptiske eller tyrkiske Soldater for en Dagløn fra 4 til 6 Cents pr. Mand, trængte ind i Katakomben (Gravhvælvingen) den 17de Juni 1831 og erholdt 11 Mumier. Der var flere hundrede Mumier i den samme Gravhvælving; omtrent 100 vare indbalsamerede efter den første Orden og opstillede i Nicher (Fordybninger i Væggene), og to eller tre hundrede efter den anden og tredie Orden; de laa paa Gulvet eller Bunden af den store Hvælving. De to sidste Ordener af de Balsamerede vare saa opløste, at de ikke kunde flyttes, og ikkun 11 af den første, fundne i Nicherne. Undervejs fra Alexandria til Paris tog Hr. Antonio Sebolo ind til Triest, og efter 10 Dages Sygdom udaandede han. Dette foregik i Aaret 1832. Før sin Død testamenterede han det Hele til sin Fætter Hr. Michael H. Chandler, som den Gang var i Philadelphia, men som han formodede var i Irland. Som Følge heraf blev det Hele sendt til Dublin, og Hr. Chandlers Beslægtede besørgede dem sendt til New York, hvor de bleve modtagne paa Toldboden om Vinteren eller Vaaren 1833. I April s. A. betalte Hr. Chandler Omkostningerne og satte sig i Besiddelse af sine Mumier. Indtil den Tid havde de ikke været tagne ud af Kisterne, ej heller vare disse blevne aabnede. Ved at aabne Kisterne opdagede han, at i Forening med to af Legemerne var Noget rullet op i samme Slags Linneddug, mættet med det samme Jorbeg, hvilket, da det

undersøgtes, befandtes at være to Papyrusruller. To eller tre andre Smaastykker af Papyrus med astronomiske Beregninger, Gravskrifter osv., bleve fundne hos andre Mumier. Da Hr. Chandler opdagede, at der var Noget foruden Mumierne, formodede eller haabede han, at det maaske var nogle Diamanter eller værdifuldt Metal, og blev ikke lidet skuffet, da han saa', hvad de indeholdt. Man sagde ham, medens han endnu var paa Toldboden i New York, at der var Ingen i den Stad, som kunde oversætte hans Ruller; men den samme Herre, der sagde ham dette, henviste ham til Joseph Smith jun., »som,« vedblev han, »besad en Slags Kraft og Gave, hvorved han forhen havde oversat lignende Skrifttegn«. Joseph var den Gang ubekjendt for Hr. Chandler, ej heller vidste han, at en saadan Bog eller et saadant Værk, som Nephiternes Optegnelser, var bleven bragt for Offentligheden. Fra New York tog han sin Samling til Philadelphia, hvor de Lærde bevidnede Samlingens Ægthed, og kom der fra til Kirtland, som tidligere meddelt, i Begyndelsen af Juli Maaned.

I en General-Forsamling, som blev afholdt i Kirtland den 17de August, blev Lærdommens og Pagtens Bog forelagt de Hellige til Antagelse. En Komite, bestaaende af Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederick G. Williams, havde nemlig i Forvejen været beskjæftiget med at ordne og samle de tidligere givne Aabenbaringer og Lærdomme i en Bog, som det nu blev nødvendigt at foreslaa til almindelig Antagelse af Kirken. Ved enstemmigt Votum blev Bogen derpaa helliget og anerkjendt af de Hellige som en Lov og Regel for Kirkens Tro og sammes Udøvelse, hvorpaa et saalydende skrevet Vidnesbyrd af de Tolv blev oplæst for Forsamlingen:

»*Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith jun., som blev beskikket ved Kirkens Stemme til dette Øjemed.*
Vi føle os beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i den ganske Verden, for enhver Skabning paa Jorden og paa Øerne i Havet, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaands Udgydelse over os, at disse Befalinger bleve givne ved Guds Inspiration, og ere nyttige for alle Mennesker, og ere fuldkommen sande. Vi afgive dette Vidnesbyrd for Verden ved Herrens Hjælp; og det er formedelst Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, Naade, at vi have modtaget det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, hvorover vi glæde os meget, og bede bestandigt Herren, at Menneskenes Børn maa have Gavn deraf.«

Omtrent samtidig blev Afhandlingen om Regjeringer og Love i Almindelighed affattet og forordnet Optagelse i Pagtens Bog. (Se 134te Kapitel.)

Joseph tilbragte nu en længere Tid i Kirtland, varetagende de mangfoldige Forretninger, der paahvilede ham som Præsident for Kirken, der nu var voxet til et stort Antal; alene i Kirtland og Omegn talte den paa denne Tid omtrent 2000 Medlemmer. Han blev fremdeles besøgt af Fremmede fra forskjellige Dele af Landet, hvoraf nogle kom for at samtale med ham om Religion, andre for at se de ægyptiske Mumier etc. Til disse Fremmede bar han kraftigt Vidnesbyrd om Gjengivelsen af Evangeliet og de Omstændigheder, som vare forbundne dermed, men eftersom Menneskenes Sind ere formørkede og de elske Løgn mere end Sandhed, saa var der selvfølgelig Mange,

som ikke troede disse Ting, selv naar de hørte dem fra Profetens egne Læber. Med utrættelig Flid søgte Joseph baade offentlig og privat at undervise Brødrene og de Hellige om deres Pligter, og arbejdede tillige, saa meget som muligt, paa Oversættelsen af Papyrusrullerne, hvormed Oliver Cowdery var ham behjælpelig som Skriver. Paa samme Tid lod han en Del Breve og Meddelelser indrykke i Kirkens Blad »*The Messenger and Advocate*«, hvoraf det ses, at Josephs Liv var en vedvarende Række af Forretninger; men hvor herligt var ikke hans Arbejde! Udvalgt af Herren som et Redskab til at oprette hans Kirke og grundlægge hans Rige igjen paa Jorden, udrustede Herren ham med de nødvendige Gaver og Egenskaber til Udførelsen af hans høje og hellige Pligter. Han syntes aldrig at blive træt af det Arbejde, Herren havde paalagt ham, og tabte aldrig Interessen derfor, men han elskede det ligesaa højt og var ligesaa nidkjær i at virke for dets Fremme i sine sidste Dage, som han var ved Begyndelsen af sin Løbebane. Hvis der skete nogen Forandring i hans Kjærlighed og Nidkjærhed for Guds Sag, saa var det til det Bedre; thi hans Kjærlighed for den blev større og hans Følelser varmere for hver Dag. Hver Dags Arbejde havde ny Tiltrækning for ham, og han saa' bestandig nye Emner, som han yndede, og som ansporede ham til nye Anstrengelser.

Mange vare de inderlige Bønner, som Joseph i hine Dage opsendte til Herren om Hjælp i de Helliges trange Omstændigheder til at sætte dem i Stand til at opfylde deres Forpligtelser. Han ønskede ikke at bringe sig selv eller Brødrene i Vanry eller i deres Fjenders Hænder ved ikke at kunne betale deres Gjæld. Ved en vis Lejlighed i December 1835 forenede 20 af Brødrene sig og overrakte Joseph en Gave paa $40^1/_2$ Dollars i Penge. Idet han omtaler disse Brødres Godhed, bemærker han: »Mit Hjerte svulmer af usigelig Taknemmelighed, naar jeg betragter min himmelske Faders Godhed i at aabne disse mine elskede Brødres Hjerter til saa ædelmodigen at afhjælpe min Trang, og jeg beder Gud i Jesu Kristi Navn at mangfoldiggjøre sine Velsignelser paa deres Hoveder.« Vi omtale denne lille Begivenhed for at vise, hvor højt et saadant lille Beløb af Penge skattedes i de Dage. Kirken var ikke den Gang saa velhavende som nu; følgelig maatte Joseph og de ledende Ældster udføre Meget med faa Midler.

Ikke et Øjeblik forglemte Joseph Zions Forløsning; thi han og Brødrene havde forpligtet sig til at have det for Øje, saa længe de levede. Som Følge heraf finde vi ham i December 1835 i Færd med at afsende talrige Ansøgninger fra Folket i alle Dele af de Forenede Stater til Missouris Guvernør om at gjengive de Hellige deres Besiddelser. Men til hvad Nytte skete det? Det havde en dobbelt Virkning. For det Første kunde de Hellige paastaa, at de havde søgt at erholde Oprejsning paa enhver mulig Maade og saaledes ikke forsømt at gjøre Herrens Villie i denne Henseende. For det Andet bleve Landets Authoriteter derved berøvede enhver Undskyldning for deres strafværdige Forsømmelse i ikke at tilstaa de Hellige deres Rettigheder.

Paa denne Tid følte Joseph sig ofte meget bedrøvet over sin Broder Williams slette Opførsel. Uagtet han var kaldet til at være en af de

Tolv, havde han dog ikke Evne til at beherske sig selv, men var en meget stivsindet og heftig Mand og vilde nødig modtage Irettesættelse. Det hændte ofte, at han paa en brutal Maade fornærmede Joseph, som dog var hans bedste Ven. Saaledes skete det en Gang, medens en Sag var under Behandling for Højraadet, hvori William var Anklageren, at Joseph gjorde Indsigelse mod et Vidnesbyrd, der blev fremlagt, hvorover William blev meget opbragt. Dagen efter traf de sammen i Josephs Hus for at tale nærmere om Sagen og om mulig faa Misforstaaelsen rettet, hvilket var Josephs højeste Ønske. Hyrum Smith, deres ældre Broder, var ogsaa nærværende, men William var ubøjelig og vilde ikke tilstaa, at han havde Uret. Han blev atter meget vred og vilde ikke engang høre, hvad de havde at sige, men forlod Huset i Vrede. Han sendte Joseph sit Kaldsbrev tilbage og søgte endog at ophidse Folket til Vrede imod ham, hvilket foraarsagede Joseph megen Sorg, thi han elskede sin Broder og ønskede meget, at han skulde blive frelst; men han vidste tillige, at den Fremgangsmaade, han havde brugt, var meget urigtig, og medmindre han omvendte sig, vilde han miste sin Stilling for Herren. Hans Brødre af de tolv Apostle viste ogsaa megen Deltagelse for ham, og bade til Herren paa hans Vegne; det er muligt, at han ydmygede sig til en vis Grad, men at dømme efter det, der paafulgte, ikke saa meget, som han burde have gjort.

Nogen Tid efter blev der oprettet en Diskussionsskole, som holdt sine Møder i William Smiths Hus. Joseph selv var tilstede ved det første Møde og gav Ældsterne nogle gode Raad med Hensyn til Diskussion. Men da han saa', hvorledes Diskussionen blev ført imellem enkelte af Medlemmerne, lod han nogle Ord falde om det Upassende i at fortsætte slige Møder, da han frygtede for, at det ikke vilde faa noget godt Resultat. Under den paafølgende Samtale blev Williams Vrede atter optændt imod Joseph, og før han kunde blive standset, sprang han ind paa ham i fuldt Raseri og udøvede Vold mod hans Person, hvis Virkninger Joseph førte med sig til sin Grav. Dette fandt Sted i Williams Hus — et Hus, som Josephs Godhed havde hjulpet ham til at erholde — og i Nærværelse af deres Forældre og Broder Hyrum. Josephs Følelser ved at blive behandlet saaledes kunne ikke beskrives. Det vilde under enhver Omstændighed have givet Anledning til megen Sorg ved saaledes at blive behandlet af en Broder, men i Betragtning af Williams høje Stilling i Kirken, som en af de tolv Apostle, foraarsagede dette Joseph endnu større Sorg.

Nogle Dage efter skrev William et længere Brev til Joseph, hvor han bad ham om Tilgivelse og ønskede, at en Anden maatte blive beskikket til at indtage hans Plads som en af de Tolv, da han fandt, at han paa Grund af de mange Udestaaelser, han havde havt med Kirken, og den Skam, han havde paaført sig selv ved sin Hidsighed, ikke var værdig til at indtage en saa ophøjet Stilling. Som Svar herpaa sendte Joseph ham en længere Skrivelse, hvilken Ingen kan læse uden at blive stærkt slaaet af den Ædelmodighed, som han udviste imod en Broder, der saa grovelig havde fornærmet ham; hver Linie røber hans høje og ædelmodige Karakter. Saaledes skriver han blandt

Andet: »Tillad mig at sige dig, at naar som helst jeg maa have talt til dig i en hastig og barsk Tone, har jeg gjort det i den udtrykkelige Hensigt at formane og advare dig imod Fare og Elendighed, hvori jeg forudsaa, at du vilde styrte dig ved at give efter for den onde Aand, som du kalder dine Lidenskaber, og som du skulde beherske og undertvinge; hvis du ikke gjør dette, kan du efter mine Anskuelser aldrig blive frelst i Guds Rige.« Profetiske Ord, som, hvis William havde lagt dem paa Hjerte, vilde have frelst ham fra mange Onder og fra den beklagelige Stilling, hvori hans Opførsel siden bragte ham. Joseph raadede ham til at beholde sit Apostelskab, og opstaa og gjøre en kraftig Anstrengelse for at overvinde sine Lidenskaber.

En Klage blev derpaa fremført imod William Smith for det Første Præsidentskab, men Dagen før Forhøret skulde holdes, havde Fader Smith, hans Broder John og hans Sønner Hyrum, Joseph og William en Sammenkomst, hvor Fader Smith talede til dem paa en meget alvorlig og rørende Maade. Guds Aand hvilede over dem, og William gjorde en meget ydmyg Bekjendelse og bad Joseph om Tilgivelse for det Onde, han havde tilføjet ham. En ydmyg Aand herskede iblandt dem, og de bekjendte deres Fejl og tilgave hverandre, og de bleve enige om fra den Stund af at ville bestræbe sig for i Retfærdighed at staa hverandre bi i alle Ting, og ikke lytte til de onde Rygter angaaende hverandre. De lagde derpaa i Forening deres Hænder paa Josephs Fætter Geo. A. Smith, der øjeblikkelig blev helbredet for et heftigt, rheumatisk Anfald, som voldte ham stor Smerte. Da Raadet Dagen efter traadte sammen, vedgik William ydmygt Klagen, som blev fremført imod ham, og bad Raadet og hele Forsamlingen om Tilgivelse, som med Beredvillighed blev ham givet.

Den 26de December 1835 modtog Joseph en Aabenbaring til Lyman Sherman.

Joseph havde megen Smag for Sprog. Hvad Tid han havde tilovers, anvendte han til at erhverve sig Kyndighed i dem. Han studerede Græsk, og om Vinteren 1835—36 blev en hebraisk Skole oprettet i Kirtland med Hr. Joshua Seixas som Lærer, hvilken de ledende Ældster flittig besøgte. De vare meget velsignede i deres Studier, og idet Joseph hentyder til deres Fremgang, siger han: »Det synes, som om Herren oplader vor Forstand paa en forunderlig Maade i Henseende til at forstaa hans Ord i Grundsproget; og min Bøn er, at Gud vil hastig udruste os med Kundskab om ethvert Sprog og Tungemaal, saa at hans Tjenere kunne gaa ud og for sidste Gang tilbinde Loven og besegle Vidnesbyrdet.«

Paa samme Tid var Modstanderen heller ikke uvirksom. Det fordrede al den Visdom og Kraft, som Joseph og de Ældster, der vare eet med ham i Sind og Følelser, kunde udøve, for at forebygge Strid og Uenighed iblandt dem, som kaldte sig Hellige. Flere af de tolv Apostle og Halvfjerds lagde en overdreven Følsomhed for Dagen i mange Henseender og vare bange for, at de ikke skulde nyde den Ære og Anseelse, som de troede, der tilkom dem ifølge deres høje og vigtige Kaldelse. Efterhaanden som vi skride frem med vor Beret-

ning, vil Læseren faa at se, hvor bitre Frugter Besiddelsen af en saadan Aand medførte, thi den foraarsagede tilsidst deres fuldstændige Udelukkelse af Kirken. Det saa' derfor ud, som om Satan var fast bestemt paa at faa indført Splid blandt de Hellige, for derved at forhindre dem fra at modtage deres Begavelser.

Templet i Kirtland var nu saa vidt færdigt, at Brødrene kunde begynde at udføre Ordinancer deri. Det var $2^1/_2$ Aar, siden Grundstenen blev lagt. Det bestod af en Stenbygning 80 Fod lang og 60 Fod bred med 50 Fod høje Mure og et Taarn, som ragede 110 Fod højt i Vejret. Indvendig bestod det af to Hovedhaller, hvoraf hver var 65 Fod lang og 55 Fod bred med fire Forværelser og i øverste Etage fem Skoleværelser.

Der var en Ejendommelighed ved Ordningen af Bygningens Indre, som gjorde den mere end almindelig højtidelig, og en Følelse af hellig Ærefrygt syntes at bemægtige sig Enhver, der traadte inden for dens hellige Mure; ikke alene de Hellige, men ogsaa Fremmede lagde en høj Grad af Ærefrygt for Dagen ved Betrædelsen af denne Bygning. Fire Talerstole, hvoraf de tre øverste bestode af tre Halvcirkler, vare anbragte, den ene oven over den anden, i hver Ende af Bygningen; de fire i den vestlige Ende vare bestemte for de præsiderende Embedsmænd af det Melkisedekske Præstedømme, og de fire i den østlige Ende for det Aaronske Præstedømme. Enhver af disse Talerstole var adskilt ved et Forhæng af hvidmalet Lærred, som nedlodes og oprulledes efter Behag. Foran hver af disse to Rækker Talerstole var der et Nadverbord til Forvaltning af den hellige Ordinance, medens der i hvert Hjørne af Bygningen fandtes en Forhøjning for Sangerne, der saaledes vare fordelte paa fire forskjellige Steder i Bygningen. Foruden de nævnte Forhæng, der adskilte Talerstolene, var der andre, som skare hinanden i rette Vinkler, hvorved Hovedhallens Gulv blev delt i fire lige Dele, som hver erholdt et halvt Sæt Talerstole. Den hele Bygning var solid opført og var en smuk Prøve paa de Helliges Bygningskunst.

Den 21de Januar 1836 mødte Joseph og hans Raadgivere, samt Zions og Kirtlands Biskopper og deres Raadgivere i et af Værelserne i Herrens Hus for at udføre Salvelsens og Tvætningens Ordinancer. Evighedens Syner bleve her opladte for deres Blik, og hellige Engle betjente dem. Den Højestes Kraft hvilede over dem, og hans Herlighed opfyldte Huset, hvori de befandt sig, og de raabte Hosianna for Gud og Lammet. I sin Beskrivelse over, hvad han saa', siger Joseph: »Himlene aabnedes over os, og jeg saa' Guds celestiale Rige og sammes Herlighed, enten i Legemet eller ude af Legemet kan jeg ikke sige. Jeg saa' den Ports uovertræffelige Skjønhed, gjennem hvilken dette Riges Arvinger ville indgaa, hvilken lignede kredsformede Ildflammer, ligeledes Guds skinnende Throne, hvorpaa Faderen og Sønnen sadde. Jeg saa' dette Riges skjønne Gader, som syntes at være brolagte med Guld. Jeg saa' Fædrene Adam og Abraham og min Fader og Moder, min Broder Alvin, som for længe siden var hensovet, og forundrede mig over, hvorledes han kunde have erholdt en Arvelod i dette Rige, da jeg vidste, at han havde forladt dette Liv, førend Herren havde

lagt sin Haand paa at indsamle Israel for anden Gang, og var ikke bleven døbt til Syndernes Forladelse.

Saaledes kom Herrens Røst til mig sigende:

»Alle, som ere døde uden Kundskab om dette Evangelium, men som vilde have annammet det, dersom de havde været tilladte at leve, skulle blive Arvinger til Guds celestiale Rige; ligeledes Alle, som dø herefter uden Kundskab om det, men som vilde have annammet det af deres ganske Hjerte, skulle blive Arvinger til dette Rige; thi jeg Herren vil dømme alle Mennesker efter deres Gjerninger, overensstemmende med deres Hjerters Attraa.«

Og jeg saa' ligeledes, at alle Børn, som dø, inden de naa Ansvarlighedsalderen, ere frelste i Himmelens celestiale Rige. Jeg saa' Lammets tolv Apostler, som nu ere paa Jorden, og som nu holde Nøglerne til denne sidste Tjeneste i fremmede Lande, staa tilsammen i Kreds, meget udmattede, med lasede Klæder, opsvulmede Fødder og med nedslagne Øjne og Jesus staaende midt iblandt dem, men de saa' ham ikke. Frelseren saa' paa dem og græd.

Jeg saa' ogsaa Ældste McLellin i Syden, staa paa en Høj, omgiven af en stor Mængde, for hvem han prædikede, og en lam Mand staa foran ham, støttende sig ved sine Krykker; han kastede dem ned og sprang som en Hjort ved Guds mægtige Kraft. Ligeledes saa' jeg Broder Brigham i et fremmed Land i det fjerne Syd og Vest paa en Klippe, omgiven af omtrent et Dusin farvede Mænd, som syntes at være fjendtlige. Han prædikede for dem i deres eget Tungemaal, og en Guds Engel stod oven over hans Hoved med et draget Sværd i sin Haand, men han saa' det ikke. Og tilsidst saa' jeg de Tolv i Guds celestiale Rige. Jeg saa' ogsaa Zions Forløsning, og mange Ting, som Menneskets Tunge ikke fuldelig kan beskrive.«

De ledende Ældster, som vare tilstede, bleve derpaa tvættede og salvede. Først bleve Præsidenterne for de forskjellige Kvorumer betjente, hvorpaa disse igjen salvede Medlemmerne af deres respektive Kvorumer, under hvilket Herrens Aand var rigelig udgydt over dem. De profeterede, talede i Tungemaal og havde herlige Syner, medens Engle vare nærværende og blandede sin Røst med deres. Een af Brødrene saa' endog i et Syn de tolv Apostle i England, og profeterede, at et stort Arbejde vilde blive udført ved dem i de gamle Lande. I deres Glæde og Lyksalighed over, hvad de saa' og hørte, raabte de højt Hosianna for Gud og Lammet, og Ære for Gud i det Højeste.

TIENDE KAPITEL.

Beskrivelse over Indvielsen af Kirtlands Tempel. — Særlig Aabenbarelse af Guds Kraft. — Ældsternes og de Helliges Begavelse. — Frelseren, Moses og Elias vise sig for Joseph og Oliver Cowdery i flere paa hinanden følgende Syner. — Besøg af Josephs Onkler etc.

Søndag den 27de Marts 1836 samledes de forskjellige Kvorumer af Præstedømmet og Folket i Herrens Hus, for paa denne Dag at

indvie det første Tempel, som i denne Uddeling er bleven bygget til Guds Navns Ære.

Det Melkisedekske og Aaronske Præstedømme vare ordnede saaledes: I den vestlige Ende af Huset indtoge Præsidenterne Frederick G. Williams, Joseph Smith sen. og William W. Phelps den første Talerstol for det Melkisedekske Præstedømme; Præsidenterne Joseph Smith jun., Hyrum Smith og Sidney Rigdon, den anden; Præsidenterne David Whitmer, Oliver Cowdery og John Whitmer, den tredie; den fjerde Talerstol indtoges af Præsidenten for Højpræsternes Kvorum og hans Raadgivere samt to Korsangere. De tolv Apostle havde Sæde i de tre første Stader til højre; Præsidenten for Ældsternes Kvorum, hans to Raadgivere og Skriver i Sædet lige under de Tolv. Kirtlands Højraad havde Sæde i de tre første Stader til venstre. Det fjerde Sæde under Højraadet indtoges af Warren A. Cowdery og Warren Parrish, der gjorde Tjeneste som Skrivere.

I den østlige Ende af Huset indtog Kirtlands Biskop, Newel K. Whitney, og hans Raadgivere, den første Talerstol for det Aaronske Præstedømme; Zions Biskop, Edward Partridge, og hans Raadgivere, den anden; Præsidenten for Præsternes Kvorum og hans Raadgivere, den tredie; Præsidenten for Lærernes Kvorum og hans Raadgivere samt en Korsanger, den fjerde; Zions Højraad til højre; Præsidenten for Diakonernes Kvorum og hans Raagivere, det næste Sæde nedenfor dem, og de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum til venstre.

Klokken 9 om Formiddagen aabnedes denne store og mindeværdige Dags Højtidelighed ved Præsident Sidney Rigdons Oplæsning af den 96de og 24de Salme. »Ere long the vail will rend in twain, etc.« blev afsungen af Koret, og efter at Præsident Rigdon i inderlig Bøn havde anholdt for Naadens Trone, blev Salmen »O happy souls who pray« etc. sungen. Præsident Rigdon læste derpaa det 18de, 19de og 20de Vers af det 18de Kapitel i Matthæi Evangelium og prædikede især over det 20de Vers. Han talte i halvtredie Time paa sin sædvanlige logiske Maade. Hans Bøn og Tale var meget kraftig, begejstret og passende for Lejligheden. Saaledes bragte han Taarer i Manges Øjne ved paa en rørende Maade at beskrive det Arbejde, de Forsagelser og den Ængstelse, som de havde udstaaet, der havde arbejdet paa at opføre dette Huses Mure, og tilføjede, at der var dem, som havde vædet dem med Taarer i Nattens tause Skygger, medens de bade til Himmelens Gud, at han vilde beskytte dem og standse de vanhellige Hænder paa samvittighedsløse Undertrykkere, som havde udtalt den Forudsigelse, da Grundvolden blev lagt, at Murene aldrig skulde blive fuldførte.

Med Hensyn paa sin Hovedtext anførte Taleren, at der i Frelserens Dage var Synagoger, hvor Jøderne tilbade Gud, og foruden disse det prægtige Tempel i Jerusalem; dog da En ved en vis Lejlighed foreslog at følge ham, hvor som helst han gik, udbrød han, som var Arving til alle Ting, ligesom En, der i sin Sjæls Bitterhed føler sin fornedrende Fattigdom: »Ræve have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit

Hoved.« Heraf drog Taleren den Slutning, at den Højeste ikke skrev sit Navn der eller antog deres Dyrkelse, som opsendte deres Løfter og Tilbedelse der. Dette var øjensynlig af den Kjendsgjerning, at de ikke vilde annamme Frelseren, men stødte ham ud af deres Midte, raabende: »Bort med ham! korsfæst ham! korsfæst ham!« Det var derfor klart, at hans Aand ikke boede i dem. De vare de udartede Sønner af ædle Forfædre, men de havde for længe siden dræbt Profeterne og Seerne, ved hvem Herren aabenbarede sig til Menneskenes Børn. De vare ikke ledede ved Aabenbaring. *Dette*, sagde Taleren, var den store Mangel hos dem — *deres Vantro med Hensyn til ny Aabenbaring.* Han bemærkede endvidere, at Folkets Vantro med Hensyn til Datidens Aabenbaring var Grunden til, at hin Slægt var delt i de forskjellige Sekter og Partier, som da existerede. De vare oprigtige Tilbedere, men deres Dyrkelse var hverken fordret af dem eller antagelig for Gud. Frelseren selv, som kjendte alle Menneskers Hjerter, kaldte dem en Slægt af Øgleunger. At der fandtes Farisæer, Sadducæer, Herodianer, Essæer og andre Sekter med højst forskjellige Trosanskuelser, var, efter Talerens Mening, et afgjørende Bevis paa, at de vare styrede af Menneskebud og Forskrifter. Enhver af disse Sekter havde noget Særegent ved sig, men alle vare de enige om een Ting, nemlig at modstaa og forfølge Frelseren. Taleren greb her Lejligheden til at bemærke, at en saadan Splidagtighed i Følelsen altid vilde opstaa, naar Folk ikke blev ledet ved ny Aabenbaring. Dette bragte ham til den uomstødelige Slutning, at den nærværende Tids forskjellige Sekter hvilede under den samme Fordømmelse som de, er levede samtidig med Frelseren, thi de udviste den samme Aand.

Han indrømmede, at mange store Huse vare byggede til Gudsdyrkelse, men ikke et eneste paa hele Jorden undtagen dette (Kirtlands Tempel) var bygget ved guddommelig Aabenbaring; og var det ikke derfor, kunde den kjære Forløser ogsaa i disse oplyste og religiøse Tider sige til dem, som vilde følge ham: »Ræve have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.«

Efter at have endt sin Tale opfordrede Præsident Rigdon de forskjellige Kvorumer saa vel som den hele Forsamling til at vise ved at rejse sig, at de vare villige til at anerkjende Joseph Smith jun. som deres Profet og Seer, og opholde ham som saadan i deres Bønner, hvilket Alle med Glæde opfyldte.

Formiddags-Gudstjenesten endte med Korets Afsyngelse af Salmen: »Now let us rejoice in the day of salvation« etc.

Efter et Ophold paa tyve Minuter, hvorunder Forsamlingen forblev siddende, aabnedes Eftermiddags-Forhandlingerne med Afsyngelsen af Salmen: »This earth was once a garden place« etc. Præsident Joseph Smith jun. holdt derpaa en kort Tale og opfordrede de Tilstedeværende til at anerkjende Præsidentskabet og de tolv Apostle som Profeter, Seere og Aabenbarere, og til ligeledes at opholde dem i deres Bønner som saadanne. Alle de andre Kvorumer bleve derpaa, hvert i sin Orden, foreslaaede og antagne til Opholdelse, hvorefter Joseph profeterede og sagde, at for saa vidt som de vilde opholde

disse Mænd i deres forskjellige Stillinger, vilde Herren velsigne dem, »ja,« sagde Taleren, »i Kristi Navn skulle Himmelens Velsignelser tilhøre eder; og naar Herrens Salvede gaa ud for at forkynde Ordet og bære Vidnesbyrd for denne Slægt, skulle de (Nationerne) blive velsignede, dersom de annamme det, men hvis ikke, ville Guds Straffedomme snarlig ramme dem, indtil den Stat eller det Hus, som forkaster dem, vorder ødelagt«.

Salmen: »How pleased and blest was I«, blev derpaa sungen, hvorefter Joseph opsendte Indvielsesbønnen. (Se Pagtens Bog, 109de Kapitel.)

Koret sang derpaa: »The spirit of God like a fire is burning« etc., hvorpaa Joseph stod frem og spurgte de forskjellige Kvorumer særskilt, og derpaa den hele Forsamling, om de antoge den opsendte Indvielsesbøn og anerkjendte Huset for indviet, hvortil de svarede bekræftende i ethvert Tilfælde.

Medens Nadveren blev omdelt, stod Joseph og en Del andre Ældster frem og bare Vidnesbyrd. Iblandt Andre talede Brigham Young i Tungemaal, og Ældste Frederick G. Williams bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad sin første Bøn, kom en Engel ind i Værelset og tog Plads imellem Fader Smith og ham, hvor han forblev under Bønnen. Dagens Forhandlinger sluttedes med et lydeligt »Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet«, udtalt tre Gange, hver Gang beseglet med et »Amen, Amen og Amen«.

Om Aftenen mødte Joseph atter med de forskjellige Kvorumer og gav dem Undervisning om Profetiens Aand og Fodtvætningens Ordinance, som de skulde forrette den paafolgende Onsdag. Han opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke være bange for at profetere, »thi«, sagde han, »dersom I profetere om, at Højene skulle synke og Dalene hæve sig, og at Zions Fjender skulle falde og Guds Rige rejse sig, da skal det ske. Undertryk ikke Aanden, thi den Første, der aabner sin Mund, skal modtage Profetiens Aand«.

Ældste George A. Smith opstod og begyndte at profetere, da en Larm blev hørt, ligesom Lyden af et fremfarende vældigt Vejr, som fyldte Templet, og hele Forsamlingen opstod paa en Gang, paavirket af en usynlig Magt; Mange begyndte at tale i Tungemaal og at profetere; Andre saa' herlige Syner; selv saa' Joseph Templet opfyldt af Engle, hvilken Kjendsgjerning han meddelte Forsamlingen. Folket i Nabolaget kom løbende sammen, thi de hørte en usædvanlig Lyd indenfor og saa' et skinnende Lys som en Ildstøtte at hvile over Templet og vare forundrede over det, som tildrog sig. Antallet af de tilstedeværende Embedsmænd ved denne Lejlighed var 416, hvilket var et større Antal, end der nogensinde for havde forsamlet sig ved nogen tidligere Lejlighed.

Den 29de Marts Kl. 11 Form. mødte Præsidenterne Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Frederick G. Williams, Hyrum Smith og Oliver Cowdery i det Allerhelligste i Herrens Hus og anraabte Herren om en Aabenbaring angaaende deres Rejse til Zion og andre vigtige Ting. Efter derpaa at have forenet sig i Bøn talede Aandens Røst til dem, sigende, at de skulde gaa ind i det Allerhelligste tre Gange, og lige-

ledes tilkalde de andre Præsidenter, de to Biskopper og deres Raadgivere og indtage deres Pladser i den Orden, som skulde blive dem anvist. Ligeledes bleve de befalede at faste hele Dagen og Natten, og dersom de vilde ydmyge sig tilstrækkeligt for Herren, skulde de faa videre Meddelelse fra ham. De sendte derpaa Bud efter de andre Brødre, som strax indfandt sig, og Herrens Ord skete atter til dem ved Joseph, sigende, at de, som vare indkomne paa dette hellige Sted, skulde ikke forlade Huset før om Morgenen, men skulde sende Bud efter saadanne Ting, som de behøvede, og medens de opholdt sig i Templet, skulde de to deres Fødder og nyde Sakramentet, saa at de kunde blive helligede for ham og derved blive skikkede til at forrette i deres Kald den paafølgende Morgen og to Ældsternes Fødder.

I Overensstemmelse hermed skrede de til at rense deres Ansigter og to deres Fødder. Præsident Sidney Rigdon toede først Præsident Joseph Smith jun.'s Fødder og blev derpaa toet af ham igjen; Præsident Rigdon toede derefter Præsidenterne Joseph Smith sen. og Hyrum Smith; Præsident Joseph Smith jun. toede Præsident Frederick G. Williams, og Præsident Hyrum Smith toede siden Præsidenterne David Whitmer og Oliver Cowderys Fødder. Præsident David Whitmer toede Præsident William G. Phelps Fødder, og denne toede igjen Præsident David Whitmers Fødder. Biskopperne og deres Raadgivere bleve derpaa toede, hvorefter de nøde Brødet og Vinen. Den Helligaand hvilede over dem, og de forbleve i Herrens Hus hele Natten, profeterede og prisede Herren.

Dagen efter, den 30te Marts Kl. 8, mødte ifølge tidligere Bestemmelse Præsidentskabet, de Tolv, Højraadene, Biskopperne og deres ganske Kvorum, Ældsterne og alle Stavens Embedsmænd i det Hele omtrent 300, i Herrens Tempel for at foretage Fodtvætningens Ordinance. Joseph besteg Talerstolen og bemærkede, at de Hellige havde gjennemgaaet mange Prøver og Gjenvordigheder siden Kirkens Organisation, og at dette var et Jubelaar, en Glædestid for dem; og da det var sandsynligt, at de ikke vilde komme til at forlade Huset førend om Morgenen, var det nødvendigt at gjøre et Sammenskud og affærdige Sendebud efter Brød og Vin, hvilket derpaa blev gjort.

Vaskekar, Vand og Haandklæder bleve beredte, hvorpaa Joseph kaldte Huset til Orden, og Præsidentskabet gav sig i Færd med at to de Tolvs Fødder og udtalte mange Velsignelser og Profetier paa deres Hoveder i den Herres Jesu Navn; derpaa skrede de Tolv til at to Fødderne paa Præsidenterne over de forskjellige Kvorumer, og vedbleve saaledes at profetere, velsigne og besegle hverandre med Hosianna og Amen til næsten Kl. 7 om Aftenen.

Brødet og Vinen bragtes derpaa ind, og medens det blev omdelt iblandt Mængden, stod Joseph frem og bemærkede, at Tiden, som var dem paalagt, da de skulde tøve i Kirtland for at blive begavede, vilde være udrunden om nogle faa Dage, og da skulde Ældsterne gaa ud, og Enhver maatte staa for sig selv, eftersom det ikke var nødvendigt, at de skulde udsendes to og to som tidligere, men de skulde gaa ud i al Sagtmodighed og Besindighed og prædike Jesum Kristum og ham korsfæstet, og ikke stride med Andre paa Grund

af deres Tro og Religionssystemer, men vedblive at vandre i et oprigtigt Levnet. Dette meddelte han dem paa Befalings Vis og tilføjede, at alle de, som ikke iagttoge det, vilde neddrage Forfølgelse over sig, medens de, som iagttoge det, vilde stedse være fyldte med den Helligaand; dette udtalte han som en Profeti og beseglede det med et Hosianna og Amen.

Han dvælede derpaa i nogen Tid ved de Tolvs og Halvfjerdsindstyves Pligter og bemærkede sluttelig til Kvorumerne, at han nu havde fuldendt Kirkens Organisation, og at de havde gjennemgaaet alle de nødvendige Ceremonier, at han havde givet dem al den Undervisning, de behøvede, og at de nu havde Frihed til, efter at have modtaget deres Kaldsbreve, at gaa frem og opbygge Guds Rige. Da han havde tilbragt Natten i Forvejen med at gjøre Tjeneste for Herren i hans Tempel og skulde overvære en anden Indvielse Dagen efter, fandt han det tjenligt i Forening med Præsidentskabet at trække sig tilbage og overlade Forsamlingen til de Tolvs Varetægt.

Brødrene, som bleve tilbage, vedbleve at opmuntre hverandre, profetere og tale i Tungemaal til Kl. 5 om Morgenen. Frelseren viste sig for Nogle, medens Engle betjente Andre, »og det var«, skriver Joseph, »i Sandhed en Pinsefest og en Begavelse, som længe vil erindres; thi Lyden skal udgaa fra dette Sted til den ganske Verden, og denne Dags Begivenheder skulle gaa i Arv til alle Nationer paa den hellige Histories Blade, og ligesom Pinsefestens Dag saaledes skal ogsaa denne Dag tælles og højtideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den allerhøjeste Guds Hellige«.

Den paafølgende Dag gjentoges Indvielses-Ceremonierne af Herrens Hus til Gavn for dem, som den foregaaende Sabbat ikke kunde faa Lejlighed til at komme ind.

Ældsternes Begavelse bevirkede, at Guds Gjerning tog et betydeligt Opsving, idet Evangeliet fra nu af blev prædiket i en langt større Udstrækning og med meget større Kraft.

Søndag den 3die April prædikede Thomas B. Marsh og David W. Patten, to af de Tolv, for en opmærksom Forsamling paa omtrent et tusinde Personer i Herrens Hus, og efter at Nadveren om Eftermiddagen var bleven omdelt, blev Forhænget i Templet nedladt, og Joseph og Oliver Cowdery bøjede sig i stille og andægtig Bøn for den Almægtige, som derpaa oplod følgende Syn for dem begge. Joseph skriver saaledes herom:

»Sløret blev borttaget fra vort Sind, og vor Forstands Øjne bleve opladte. Vi saa' Herren staa paa Talerstolens Brystværn foran os og under hans Fødder et fint lagt Gulv af ægte Guld, i Farve lig Rav. Og hans Øjne vare som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Røst var som store Vandes Brusen, ja Jehovas Røst, og han sagde: »Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaget, og jeg er eders Talsmand hos Faderen. Se, eders Synder ere eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor eders Hoveder og fryder eder; lader eders Brødres Hjerter fryde sig, og lader mit ganske Folks Hjerter fryde sig, de, som have af al Magt bygget

dette Hus til mit Navn. Thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg skal aabenbare mig i Miskundhed til mit Folk i dette Hus. Ja, jeg vil aabenbare mig til mine Tjenere, og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Bud og ikke besmitte dette hellige Hus. Ja, Tusinders og Titusinders Hjerter skulle storligen glæde sig paa Grund af de Velsignelser, der skulle udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede, i dette Hus; og Rygtet om dette Hus skal sprede sig til fjerne Lande, og dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes paa mit Folks Hoveder. Saa ske det, Amen.«

Efter at dette Syn sluttedes, bleve Himlene atter aabnede til os, og Moses viste sig for os og overgav os Nøglerne til Israels Indsamling fra Jordens fire Dele og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter aabenbarede Elias sig og overantvordede Abrahams Evangeli Husholdning og sagde, at i os og vor Sæd skulle alle Slægter efter os vorde velsignede.

Efter at dette Syn var sluttet, aabnede sig for os et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himlen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: »Se Tiden er tilfulde kommen, som blev talet ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han (Elias) skulde blive udsendt, før Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jorden med Ban. Derfor er denne Husholdnings Nøgler overantvordede i eders Hænder, og derpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar endog for Døren.« (Se Pagtens Bog, 110de Kap.)

I Maj Maaned ankom to af Josephs Onkler, Asahel og Silas Smith, tilligemed deres Familier til Kirtland og bragte desuden med sig deres bedagede Moder — Josephs Bedstemoder — Mary Smith, en gammel Dame paa 93 Aar, som kort forud havde foretaget en Rejse paa omtrent 500 Mile for at besøge sine Børn. Hun var meget glad og tilfreds over at se Joseph. Hendes Mand, Asahel Smith sen., Josephs Bedstefader, havde for længere Tid tilbage profeteret, at der skulde opstaa en Profet i hans Famlie, og da han kort før sin Død modtog Mormons Bog og næsten havde læst den igjennem, erklærede han, at Joseph netop var denne Profet. Josephs Bedstemoder havde oplevet at se sin Mands Ord gaa i Opfyldelse og i Kjødet at se sin Sønnesøn, hvem Herren saa højligen havde benaadet. Som rimeligt kunde være, var hendes Glæde derfor meget stor. I ti Dage efter hendes Ankomst til Kirtland nød hun sine fire Sønners og deres Familiers Selskab, hvorpaa hun stille og rolig uden nogen tilsyneladende Kamp eller Smerte sov hen den 27de Maj. Hendes Pigenavn var Mary Duty, og hun blev i Februar 1767 ægteviet til Asahel Smith, med hvem hun levede sammen i det lange Tidsrum af 64 Aar og opdrog 11 Børn til den voxne Alder. Hun overlevede sin Mand i fem Aar. Ved hans Død talte deres direkte Efterkommere 110 Sjæle.

ELLEVTE KAPITEL.

Pøbelen i Clay County, Mo., vedtager Resolutioner imod de Hellige, som derpaa forlade Countiet og nedsætte sig i Egnen omkring Shoal Creek. — Staden Far West anlægges. — Willard Richards døbes. — »Kirtlands Sikkerheds-Selskab« oprettes. — En over hele Nationen herskende Spekulationsaand griber ogsaa dybt omkring sig i Kirken. — Den første udenlandske Mission. — Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards o. Fl. afrejse til Storbritannien. — Deres Ankomst til Liverpool. — »Sandhed vil sejre«. — Evangeliets Dør aabnes for Englands Indvaanere. — Modstanderens Magt tilkjendegives. — Den første Daab i England. — Præsten Mathews døber sig selv i Floden Ouse. — Den første Konference i England. — Ældsterne Kimball og Hyde vende tilbage til Amerika.

At dømme efter de Lidelser, som de Hellige i Missouri havde gjennemgaaet paa Grund af de allerede beskrevne Pøbeloptøjer der, skulde man tro, at de nu vilde blive ladte i Fred, saa at de uforstyrrede kunde varetage deres fredelige Sysler, men det skete ikke; det saa' derimod ud til at være aldeles forgjæves at vente Fred og Rolighed i dette Land, hvis ugudelige Beboere havde besluttet ikke at give de Hellige nogen Hvile. De frygtede deres stedse voxende Antal. Idet de selv stolede paa deres Slaver med Hensyn til deres Udkomme, kunde de ikke taale at se et Folk i deres Midte, som arbejdede for sit Ophold med egne Hænder, og derfor sammenrottede de sig for at iværksætte de Helliges totale Uddrivelse af Landet. Et offentligt Møde blev sammenkaldt og afholdt den 29de Juni 1836 i Raadhuset i Byen Liberty, Clay County, ved hvilket en Komite, bestaaende af ni Mænd, blev beskikket til at gjøre Udkast til Resolutioner, som skulde tilkjendegive Mødets Følelser. Denne Komite blev snart enig om en Rapport, som derpaa blev oplæst og vedtaget af Forsamlingen. Næsten halvfjerdsindstyve Aar ere nu henrundne, siden denne Rapport og disse Resolutioner bleve vedtagne, og ved i Dag at gjennemlæse dem samt tilbagekalde i Erindringen de Begivenheder, som siden have fundet Sted i Clay County og det øvrige Missouri, nødes vi til at udbryde: Hvor forunderligt har ikke Gud virket for at opfylde sine Forjættelser og hævne sine Udvalgte! Rapporten begynder med en Fremstilling af de Omstændigheder, hvorunder de Hellige først nedsatte sig i Clay County, og gaar derpaa over til at omtale en forestaaende Krisis samt udtaler som en Nødvendighed, at de Hellige af Hensyn til de gamle Beboere, deres Familier og Countiets Interesser maa forlade Landet, og fortsætter derefter saaledes: »De ere Mænd fra Østen, hvis Sæder, Levemaade og Skikke, ja endog Talemaader, ere væsentlig forskjellige fra vore. De ere Ikke-Slaveholdere og ere imod Slaveriet, hvilket paa denne besynderlige Tid, da Abolitionismen har opløftet sit vanskabte og hæslige Aasyn i vort Land, er vel skikket til at opvække dybe og varige Fordomme i enhver Kommune, hvor Slaveriet taales og beskyttes. Foruden alt dette anklages de for ligesom tidligere at vedligeholde en stadig Forbindelse med Indianerstammerne paa vore Grænser og erklære endog fra Prædikestolen, at Indianerne ere en Del af Guds udvalgte Folk

og ere bestemte af Himmelen til at arve dette Land i Fællesskab med dem.«

Disse vare de eneste Klager, som kunde anføres imod de Hellige, naar undtages, at man beskyldte dem for at have opmuntret til den hurtige Indvandring af deres Søskende fra andre Stater og selv at have opkjøbt Land og derved vist deres Tilbøjelighed til at ville bosætte sig i Countiet for bestandig.

De Hellige skulde forlade Landet, fordi de vare Mænd fra Østen og Ikke-Slaveholdere! Siden den Tid have Armeer, anførte af Generaler fra Østen, gjennemkrydset Staten i enhver Retning, befriet Slaverne og ladet Folket føle alle en Borgerkrigs Rædsler. Ved at tvinge de Hellige til at forlade dem troede de at undgaa en Borgerkrig og blive i Stand til at leve i Fred og i uforstyrret Besiddelse af deres Slaver; men hvor grusomt skuffede de ikke sig selv, eller rettere lode Djævelen skuffe dem, hvilket de senere Aars Begivenheder tilfulde have godtgjort.

De anbefalede Territoriet Wisconsin, der den Gang ikke var optaget i Unionen som Stat og kun var ringe beboet, som et passende Sted for de Hellige at flytte til, men erklærede paa samme Tid, at de »ikke gjorde Paastand paa at have den mindste Ret til under Beskyttelse af Landets Konstitution og Love at fordrive dem med Magt«.

De af Indvaanerne i Clay County opsatte Resolutioner bleve derpaa forelagte de Hellige til Overvejelse, i hvilket Øjemed et Møde blev sammenkaldt af Ældsterne den 1ste Juli. Resolutioner, ledsagede af en Indledning, som var holdt i en mild og venlig Tone, og som forsvarede de Hellige imod de Beskyldninger, der vare fremførte imod dem, opsattes og vedtoges paa dette Møde. Ligeledes udtrykte Brødrene deres Beredvillighed til at forlade Countiet, saa snart det var dem muligt, og at bruge deres Indflydelse for at faa Kirken til at gjøre det samme. Borgerne i Clay County holdt derpaa atter et Møde, ved hvilket de antoge de Helliges Resolutioner som fuldkommen tilfredsstillende. Allerede i Begyndelsen af September og Oktober Maaned begyndte de Hellige at iværksætte deres Flytning fra Clay County til Shoal Creek, et Sted beliggende omtrent 35 Mile nordost for Liberty og den Gang tilhørende Ray County. De Hellige havde boet i Clay County i omtrent 2½ Aar og havde i denne Tid ved deres Sparsommelighed og Forsigtighed atter begyndt at erhverve sig Midler og at komme i Besiddelse af hyggelige Hjem, men hellere end at paadrage sig nye Forfølgelser valgte de at opofre det Hele og vælge et andet Nedsættelsessted.

Egnen omkring Shoal Creek, hvor de nu nedsatte sig, var i det Hele kun beboet af syv Mænd, og disse Mænd ernærede sig udelukkende af at samle Honning fra den Masse vilde Bier, som fandtes i Skovene langs Vanddragene, og som lavede deres Kuber i de hule Træer. Disse Mænd vare imidlertid villige til at afhænde deres Ejendomme til de Hellige mod en rimelig Godtgjørelse, hvorved de Hellige bleve Enebesiddere af Landet. Det var forøvrigt en Egn, som Indvaanerne af Missouri ikke brøde sig synderligt om, da de faa

Skove, som fandtes, kun afgave ubetydeligt Tømmer, men for de Hellige var det et Hjem, som de efter deres mange Vandringer og Møjsommeligheder havde Udsigt til at beholde i Fred. De nedsatte sig derpaa i Mængde paa dette Sted, opkjøbte Landet af Regjeringen og vare om Efteraaret og Vinteren travlt beskjæftigede med at bygge Huse og gjøre Forberedelser til at plante og saa det kommende Foraar. Allerede i December s. A. ansøgte de den lovgivende Forsamling i Missouri om at blive indlemmet i Staten som et nyt County, hvilket blev dem tilstaaet, og Countiet fik Navn af Caldwell. Ikke længe efter begyndte de at anlægge en Stad, som blev benævnet Far West, og om Foraaret 1837 traf de Forberedelser til at bygge et Herrens Hus eller Tempel paa dette Sted. Grunden til denne Bygning blev brudt den 3die Juli 1837, ved hvilken Lejlighed over 1500 af de Hellige vare tilstede. Far West havde paa den Tid omtrent 100 Huse, og de Hellige vedbleve at flokkes der til næsten daglig. Lykke og Velsignelse fulgte ogsaa her deres Bestræbelser, og der var saaledes de bedste Udsigter til, at de selv i dette nøgne Prærieland vilde kunne oparbejde sig gode Hjem og skaffe sig et godt Udkomme, dersom de blot kunde leve i Fred og ikke igjen blive forstyrrede af deres Fjender.

Den 25de Juli 1836 forlod Joseph Kirtland i Forening med Sidney Rigdon, Hyrum Smith og Oliver Cowdery for at tage paa en Mission til de østlige Stater. De opholdt sig i Salem, Massachusetts, omtrent en Maaned og underviste Folket fra Hus til Hus samt prædikede offentlig, naar som helst Lejlighed gaves. I en Aabenbaring, som Joseph modtog i Salem, sagde Herren, at der var Mange i denne Stad, som vilde annamme Evangeliet, og som i hans egen bestemte Tid vilde blive indsamlede. (Pagtens Bog, 111te Kap.) Medens de opholdt sig her, fik de Besøg af Ældste Brigham Young, som tilligemed hans Broder Joseph havde rejst gjennem Staterne New York, Vermont og Massachusetts, hvor de havde afholdt mange Forsamlinger, døbt en hel Del og besøgt Slægtninge og Venner.

Den 31te December ved Solnedgang blev Doktor Willard Richards døbt af Præsident Brigham Young i Overværelse af Heber C. Kimball og Andre, som havde tilbragt Eftermiddagen med at hugge Aabning i Isen som en Forberedelse til Daaben. Doktor Richards blev født i Hopkinton, Middlesex County, Massachusetts, den 24de Juni 1804; paa Grund af sine Forældres, Joseph og Rhoda Richards, religiøse Undervisning modtog han religiøse Indtryk fra sin tidligste Barndom. Da han var ti Aar gammel, flyttede han med sin Faders Familie til Richmond i samme Stat, hvor han var tilstede ved mange sekteriske »Opvækkelses-Forsamlinger«, og forlangte Optagelse i Kongregationalisternes Menighed paa det Sted, da han var 17 Aar gammel, efter at han i Forvejen havde gjennemgaaet den pinlige Syndserkjendelses- og Omvendelses-Prøve, som brugeligt er i den Menighed, endog saa vidt, at han troede at have begaaet den utilgivelige Synd. Men denne Menigheds fuldkomne Ringeagt for hans Anmodning om Optagelse ledte ham til en grundig Undersøgelse af Religions-Grundsætningerne, hvorved han kom til den Overbevisning, at

alle Sekter vare vildfarende, og at Gud ikke havde nogen Kirke paa Jorden, men at han snart vilde oprette en Kirke, hvis Trosbekjendelse vilde blive Sandheden, og kun Sandheden alene. Fra den Tid af holdt han sig fjernet fra sekterisk Indflydelse, idet han med Frimodighed erklærede, hvad han troede, til Alle, som ønskede at lære hans Anskuelser at kjende. I Sommeren 1835, da han var beskjæftiget med sin Lægepraxis i Nærheden af Boston, faldt Mormons Bog, som Præsident Brigham Young havde efterladt hos sin Fætter Lucius Parker i Southborough, tilfældigvis eller ved Forsynets Styrelse i hans Hænder, hvilket var det Første, han havde set eller hørt om de Sidste-Dages Hellige, naar undtages den offentlige Presses taabelige Beretninger, hvoraf Hovedsummen var, at »en Dreng ved Navn Joe Smith etsteds i det Vestlige havde fundet en Guldbibel«. Han aabnede Bogen uden Hensyn til Stedet og aldeles uvidende om dens Hensigt og Indhold, og inden han havde læst en halv Side, udbrød han: »Enten har Gud eller Djævelen havt en Haand med i denne Bog, thi et Menneske har aldrig skrevet den.« Han læste den derpaa igjennem to Gange i omtrent ti Dage, og saa fast blev hans Overbevisning om Sandheden, at han strax begyndte at opgjøre sine Regnskaber, sælge sin Medicin og gjøre sig fri for ethvert Krav, paa det han maatte kunne rejse til Kirtland, 700 Mile i Vest, det nærmeste Sted, hvor han kunde høre om en Hellig og give sig til at undersøge Værket fuldstændigt, idet han fuldt og fast troede, at dersom Lærdommen var sand, havde Gud et større Arbejde for ham at gjøre end at sælge Piller. Men saa snart han begyndte at opgjøre sine Affærer, fik han et Slagtilfælde, hvoraf han led overordentligt, og blev forhindret i at udføre sine Beslutninger indtil Oktober 1836, da han i Selskab med sin Broder, Doktor Levi Richards, der betjente ham som Læge, ankom til Kirtland, hvor han paa det Venligste og Gjæstfrieste blev modtagen af sin Fætter Brigham Young, hos hvem han opslog sin Bopæl og undersøgte Værket uafbrudt og utrætteligen indtil sin Daabsdag. Den brændende Kjærlighed til Sandheden, der drev ham til at ransage det evige Evangeliums Fordringer i Begyndelsen, tiltog med Aarene og lagdes mere og mere for Dagen ved hans urokkelige og uforfærdede Lydighed i de mest nødsvangre og besværlige Tider i Kirkens senere Historie; og som en tro og frimodig Forfægter af Sandhedens Principer døde han, elsket og afholdt af Alle, den 11te Marts 1854 i Salt Lake City, Utah.

I Begyndelsen af 1837 blev en Bank oprettet i Kirtland under Navn af »Kirtlands Sikkerheds-Selskab« for at ophjælpe de Helliges timelige Omstændigheder og for bedre at kunne drive deres forskjellige Haandteringer. Dette Selskabs Aktiekapital, som ikke skulde være mindre end fire Millioner Dollars, deltes i mindre Aktier paa 50 Dollars hver, hvorved de fleste af Brødrene kunde faa Del i Udbyttet. Bestyrelsen af Selskabets Forretninger skulde staa under Overopsyn af 32 Bestyrere, der aarlig skulde vælges af og iblandt dets Medlemmer. Love og Regler bleve vedtagne, hvorefter Selskabet strax begyndte at udstede Sedler. Joseph opgav imidlertid kort efter sin Stilling i nævnte Selskab og trak sig helt tilbage, fuldkommen over-

bevist om, som han selv sagde, at intet Forretningssystem, grundet paa ærlige og retfærdige Principer, kunde faa Lov til at fortsætte sin Virksomhed i en Tidsalder, som var fuld af Mørke, Spekulation og Ugudelighed.

I Løbet af denne Vinter var Herrens Hus i Kirtland om Søndagene fyldt til Overflod med opmærksomme Tilhørere, for det meste Medlemmer af Kirken. De Tolv, Højraadet og andre Kvorumer holdt i Almindelighed Møder hver Uge for at varetage deres Forretninger, og om Hverdagene gav Hr. H. M. Hawes, Professor i Latin og Græsk, Undervisning i Kirtlands Højskole, der talte imellem 135 og 140 Studerende og var delt i tre Afdelinger, nemlig 1) den klassiske, hvor der alene undervistes i de døde Sprog, 2) den engelske, hvor der undervistes i Mathematik, Arithmetik, Geografi, engelsk Grammatik, Skrivning og Læsning, og 3) Afdelingen for Ungdommen; de to sidste havde hver en Hjælpelærer. Skolen begyndte i November, og paa den første Onsdag i Januar afholdtes en offentlig Examen i de forskjellige Afdelinger i Overværelse af Skolens Bestyrere og de Studerendes Forældre og Formyndere.

Den Spekulationsaand i Jordegods og al Slags Ejendom, som paa denne Tid herskede i hele Nationen, begyndte ogsaa at gribe dybt om sig i Kirken. Som Frugter af denne Aand fulgte Mistænksomhed, Fejlfinden, Uenighed, Tvedragt og Frafald hurtigt paa hinanden, og det syntes, som om alle Jordens og Helvedes Magter paa en særegen Maade havde forenet deres Indflydelse for at kuldkaste Kirken og gjøre Ende paa den. Andre Banker nægtede at modtage »Kirtlands Sikkerheds-Selskabs« Forskrivelser eller Sedler. Fjenden udenom og de Frafaldne iblandt dem forenede sig i deres Planer. Mel og Fødevarer førtes hen til andre Markeder, og Mange bleve misfornøjede med Joseph, ligesom om han var Aarsagen til de Onder, som han selv paa det Ivrigste modarbejdede, og som bragtes over dem formedelst uvise Brødre, der ikke fulgte hans Raad.

Intet Kvorum i Kirken var ganske fri for Indflydelsen af disse falske Aander, der søgte at modarbejde Joseph for selv at faa Herredømmet; endog nogle af de Tolv forglemte i den Grad deres høje og hellige Kald, at de hemmelig begyndte at tage Parti med Fjenden. De vare nemlig blevne Spekulanter og havde tabt Aanden af deres Kaldelse og Interessen for Herrens Gjerning.

I disse Prøvelsens Dage i Kirtland var det næsten saa meget, som en Mands Liv var værd, at forsvare Joseph, og der var kun faa af Kirkens ledende Mænd, som havde Mod nok og tilstrækkeligt af Herrens Aand til trofast at staa ham bi og hjælpe ham ud af enhver Forlegenhed. Dog var der nogle af Ældsterne, som aldrig vaklede eller vege tilbage. Sandhedens Fjenders Had og Modstand bragte dem kun til nøjere at slutte sig om ham. Deres Mod steg samtidig, og de samlede sig omkring deres Profet og Leder med det sande Venskabs Hengivenhed og Kjærlighed. Præsident Brigham Young i Særdeleshed optraadte med megen Frygtløshed og udmærkede sig ved sin Standhaftighed i at forfægte Sandheden trods al Modstand.

Omtrent paa denne Tid aabenbarede Herren til Joseph, at noget

Vigtigt maatte foretages til Kirkens Bedste, hvilket havde til Følge, at en udenlandsk Mission blev foretaget og de forskjellige Kvorumer af Præstedømmet bleve satte i Orden igjen, eftersom de havde været fyldte med Apostasi. Omtrent den 1ste Juni 1837 blev Heber C. Kimball, en af de Tolv, udvalgt efter Tilskyndelse af Profetiens og Aabenbaringens Aand og ved Bøn og Haandspaalæggelse af det Første Præsidentskab ordineret til at præsidere over en Mission til England, som var den første udenlandske Mission i Jesu Kristi Kirke i de sidste Dage. Orson Hyde, en anden af de Tolv, og Doktor Willard Richards bleve ligeledes beskikkede til denne Mission. Allerede den 13de Juni begave Ældsterne Heber C. Kimball og Willard Richards sig paa Vejen, efter forinden at have modtaget de nødvendige Instruxer af Joseph angaaende Indførelsen af Evangeliet i Storbritannien. De ankom til New York den 22de Juni om Aftenen, hvor de traf Ældste Hyde, Broder Joseph Fielding og tre Brødre fra Canada, nemlig John Goodson, en af de Halvfjerds, Ældste Isaac Russell og Præst John Snider, som vare rejste forud for at forene sig med Missionærerne, og den 23de toge de Billet som anden Kahyts Passagerer med Handelsskibet »Garrick« til Liverpool. Medens de opholdt sig i New York, boede de i et Værelse, som de havde lejet i et Pakhus, hvor de laa paa Gulvet og havde kun bart Brød at spise, hvortil de drak Vand; den 29de gik de ombord paa »Garrick«, som den 1ste Juli satte Kursen mod Liverpool.

Søndagen den 16de Juli prædikede Ældste Hyde ombord paa »Garrick« om Profetierne; Kahytspassagererne lyttede til med Opmærksomhed og bleve især paavirkede ved Bønnen; ligeledes blev et lille Barn, som tilhørte nogle af anden Kahyts Passagerer, og som var saa sygt, at alt Haab om dets Liv var opgivet, helbredet ved Guds Kraft, idet Præsident Kimball i Hemmelighed lagde Hænder paa det.

Den 20de Juli om Morgenen kastede »Garrick« Anker i Liverpools Havn, og medens Ankerkjættingen endnu raslede, kom Handelsskibet »Syd-Amerika« og lagde til ved Siden. Det forlod New York samtidig med »Garrick« efter et Væddeløb, der drejede sig om 10,000 Dollars, som skulde tilfalde det af de to Skibe, der først naaede Liverpools Havn. Førstnævnte Skib havde daglig havt »Garrick« isigte, men var aldrig kommen forbi det; af alle de forskjellige Befordringsmidler fra Kirtland til Liverpool blev det ikke tilladt nogen at passere Missionærerne.

Medens Passagererne gik ombord i en Dampbaad, sprang Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Goodson i en lille Baad og bleve roede iland. Da de vare komne nær nok, hoppede Ældste Kimball, ligesom dreven af en overnaturlig Magt, ud af Baaden og steg op ad Dokkens Trapper, fulgt af Ældsterne Hyde og Richards, uden at Nogen af dem havde en Shilling til deres Raadighed, naar undtages Ældste Goodson.

Brødrene rejste derpaa til Preston, omtrent 30 Mile fra Liverpool, og idet de stege ud af Vognen, blev et stort Flag med følgende Inskription i Guldbogstaver: »Truth will prevail« (Sandheden vil sejre) udfoldet næsten lige over deres Hoveder; thi det var Valgdag for

Medlemmer til Parlamentet, da Kong Wilhelm den Fjerde nylig var død og Dronning Victoria var i Færd med at organisere sit Ministerium. For Brødrene, som netop havde betraadt et fremmed Lands Jordbund, i den Hensigt at bringe dets Indvaanere Liv og Saliggjørelse formedelst Evangeliet, vakte Synet af dette Banner med dets betegnende Motto dybe og alvorlige Betragtninger hos dem; de følte, som om det var en Aabenbaring fra Herren, sendt uvilkaarlig for at trøste og opmuntre dem.

Da Brødrene havde taget Logi i Wilford Street, besøgte nogle af dem samme Aften Joseph Fieldings Broder, velærværdige Hr. James Fielding, der havde et Forsamlingslokale i samme Gade, hvor hen alle syv Brødre gik Søndagen den 23de for at høre ham prædike, og efter at Gudstjenesten om Formiddagen var tilende, bekjendtgjorde han for Forsamlingen, at der var nogle Missionærer tilstede fra Amerika, som vilde benytte hans Talerstol om Eftermiddagen. Dette uventede Tilbud blev med Glæde modtaget, thi de havde ikke anmodet ham derom, og om Eftermiddagen gav Præsident Kimball en kort Beretning om Kirkens Historie fra Begyndelsen af, hvorpaa Ældste Hyde stod op og bar Vidnesbyrd om det Samme. Saaledes blev Nøglen drejet og Evangeliets Dør aabnet for Englands Indbyggere samt for hele Europa med dets Millioner af Indbyggere. Da Forsamlingen var forbi, tilbød Hr. Fielding dem at afbenytte hans Talerstol igjen om Aftenen, hvilket de ogsaa gjorde; Ældste Goodson prædikede, og Broder Fielding bar Vidnesbyrd. Den følgende Onsdag Aften talte Orson Hyde og Willard Richards paa samme Sted; en højtidelig Følelse gjennemtrængte Forsamlingen, og Mange bleve overbeviste om Sandheden; men Hr. Fielding, der frygtede mere for Tabet af sine Tilhængere end for Himmelens Mishag, lukkede sine Døre fra den Tid af og stred imod dem af alle Kræfter. Ældsterne modtoge derimod Indbydelse til at prædike i private Huse paa forskjellige Steder i Preston og holdt Forsamlinger daglig efter Fabrikernes Lukning.

Ældste Isaac Russel, der var bleven beskikket til at prædike ved Obelisken paa Torvet i Preston Søndagen den 30te Juli, forlod ved Daggry sit Logi i anden Etage af det Hus i Wilford Street, hvor Brødrene logerede; han gik op i tredie Etage, hvor Ældsterne Kimball og Hyde laa, og opfordrede dem til at bede for sig, at han maatte blive befriet for de onde Aander, som martrede ham i en saadan Grad, at han følte, han kunde ikke leve, hvis han ikke fik Hjælp. De stode øjeblikkelig op, lagde Hænder paa ham og bade Herren forbarme sig over sin Tjener og uddrive Djævelen. Medens de vare beskjæftigede dermed, slog et usynligt Væsen Ældste Kimball med en saadan Kraft, at han faldt bevidstløs om paa Gulvet. Det Første, han erindrede, var, at Ældsterne Hyde og Russell for Naadens Trone anraabte om Hjælp for ham. Derpaa lagde de ham paa Sengen, men hans Smerte var saa stor, at han neppe kunde udholde det; han stod op, faldt paa sine Knæ og bad, hvorefter han satte sig paa Sengen, medens Brødrene i nogle Minutter tydeligt saa' de onde Aander i Legionvis, der fraadede og skare Tænder imod dem.

Ældste Richards var ogsaa tilstede den sidste Del af denne Tid. Dette Syn vil aldrig kunne forglemmes af dem, som vare Vidner dertil; Modstanderens Magt og hans Fjendskab imod Herrens Tjenere blev ved denne Lejlighed med stor Tydelighed fremstillet for Brødrene og gav dem tillige et betydeligt Indblik i den usynlige Verdens Hemmeligheder. Satan saa', at hans Rige var i Fare, hvorfor han tilkjendegav sin Magt imod Herrens Tjenere, og hvis Gud vilde have tilladt ham det, vilde han uden Tvivl have tilintetgjort dem. Omtrent Kl. 10 samme Morgen begave Brødrene sig til Floden Ribble, ifølge tidligere Bestemmelse, og, omgiven af en stor Mængde Mennesker, døbte de ni Personer, hvoriblandt George D. Watt. Han var den Første, der blev døbt i England ved guddommelig Myndighed i denne Uddeling.

Den følgende Dag holdt Brødrene Raad og beskikkede Ældsterne Goodson og Richards til at gaa paa Mission til Bedford, og Brødrene Russell og Snider til Alton, Cumberland County. De vare forenede i Bøn til om Morgenen den 1ste August, hvorpaa de skiltes ad for at begive sig til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Ældsterne Goodson og Richards ankom til Bedford den 2den August, hvor de med Glæde bleve modtagne af den velærværdige Hr. Timothy R. Matthews, til hvem de havde Anbefalingsskrivelser fra hans Svoger Joseph Fielding, og bleve anmodede om at prædike i hans Lokale om Aftenen for hans Menighed; dette Forlangende opfyldte Brødrene beredvilligt og vedbleve derpaa at holde Foredrag i hans Kapel i flere paa hinanden følgende Aftener, indtil Ældste Goodson en Aften, trods de bestemteste Raad af Præsident Kimball og uden at raadføre sig med Nogen, offentlig læste Synet fra Lærdommens og Pagtens Bog, hvilket vendte Folkets Stemning imod dem og næsten lukkede Dørene for dem i den Egn. Hr. Matthews ønskede, at Forsamlingerne skulde flyttes fra hans Hus; dog vedblev han at besøge dem lejlighedsvis og ransagede »Mormonismen« meget, indtil han omsider anerkjendte Sandheden af Evangeliets Fylde og bar Vidnesbyrd om det offentligt for sin Menighed; han blev endog enig med Goodson og Richards om at møde dem paa Bredden af Floden Ouse en Time før Solnedgang den 15de August for at blive døbt. Ældsterne indfandt sig til den bestemte Tid; men Hr. Matthews var der ikke; han var taget ud paa Landet for at prædike. Siden døbte han sig selv i Floden og gav sig derpaa til at døbe sine Sognefolk; han forkastede de Hellige som falske Lærere og de Sidste-Dages Helliges Lære som udsprungen fra Helvede, endskjønt han selv prædikede den samme Lære og døbte Alle, endog smaa Børn, og konfirmerede dem ved Haandspaalæggelse. Uagtet Hr. Matthews's Modarbejdelse lykkedes det snart Brødrene at faa Fodfæste i Bedford. En Del bleve strax døbte, og en Gren af Kirken oprettedes der.

Imidlertid vedbleve Ældsterne Kimball og Hyde samt Broder Fielding at fortsætte deres Arbejde i Preston og Omegn. Om Aftenen den 4de August døbte Præsident Kimball Jennetta Richards i Preston, Datter af den velærværdige John Richards af Walkerfold, Chaidgley, 15 Mile fra Preston, og gav hende Haandspaalæggelse ved Strandbredden. Dette var den første Gang, at Haandspaalæggelse for den

Helligaands Gave blev given i England. Søster Richards, som siden blev Ældste Willard Richards's Hustru, begav sig den følgende Dag hjem og formaaede sin Fader at skrive til Præsident Kimball om at komme og prædike i hans Kapel. Paa dette Forlangende indfandt Broder Kimball sig strax i Walkerfold, hvor han paa det Gjæstfrieste blev modtagen, og prædikede den paafølgende Dag tre Gange paa Hr. Richards's Prædikestol. Søndagen den 6te August prædikede Ældste Hyde for en stor Mængde paa Torvet i Preston, men blev modsagt af en Præst, som dog hurtig blev beskæmmet ved Sandhedens Aand; om Aftenen mødte Brødrene i Søster Ann Dawsons Hus og gave omtrent 50 Personer Haandspaalæggelse, hvoraf de fleste havde været Medlemmer af Hr. Fieldings Menighed. Dette var mere, end Hr. Fielding kunde taale; han gav sig til at udskjælde Ældsterne for »Røvere, Faaretyve« osv., men maatte dog erkjende, at de vare gode Dommere, eftersom de havde »taget de Bedste af hans Hjord«.

Pladsen tillader os ikke at beskrive de mange Smaabegivenheder, som forefaldt paa denne Mission, men vi ville kun bemærke, at Ældsternes Bestræbelser kronedes med meget Held; thi allerede inden Aarets Udgang havde Kirken udbredt sig fra Preston til Penwortham, Longton, Southport, Eccleston, Whittle og Hunters Hill, medens Antallet af Kirkens Medlemmer var steget til omtrent et Tusinde. Særlig i Preston og Omegn udbredte Værket sig med stor Hurtighed. Brødrene lejede her et større Forsamlingslokale, kaldet »The Cock Pit«, hvor de regelmæssig afholdt deres Forsamlinger. Det var tillige paa det samme Sted, at den første Konference af Kirken i England blev afholdt den 25de Dec. 1837, ved hvilken Lejlighed 300 af de Hellige vare tilstede foruden Ældsterne Kimball og Hyde samt Joseph Fielding, der kort i Forvejen var bleven ordineret til Ældste.

Saaledes var Grundvolden til et stort og mægtigt Værk bleven lagt i England, men Mennesket kunde ikke selv tilskrive sig Æren derfor; de trofaste Ældster, som vare Redskaber i Guds Haand til dets Udførelse, gave Gud Æren. De landede i England, blottede for Midler, venneløse og ulærde, hvisaarsag de følte deres egen Svaghed, men Herren aabnede Vejen for dem, saa at de baade fik Midler og Venner og selv bleve gjorte stærke og mægtige i at overbevise de Oprigtige af Hjertet om Sandheden og bringe Sjæle til ham. De gik ud i megen Svaghed og under store Trængsler, bærende kostbar Sæd, men de vendte tilbage med overordentlig stor Glæde, thi Herren havde givet dem en rig Høst til Løn for deres Arbejde.

Ældsterne Kimball og Hyde arbejdede trofast og flittigt i England til den 20de April 1838, da de sejlede fra England paa deres Hjemrejse; de efterlode Joseph Fielding som Præsident for Kirken i Storbritannien med Willard Richards og William Clayton som Raadgivere og ankom til Kirtland den 21de Maj.

TOLVTE KAPITEL.

Apostasiens Aand vedbliver at ytre sig i Kirtland. — Joseph, Sidney Rigdon og Thomas B. Marsh udføre en Mission til Øvre-Canada. — John Taylor døbes. — Frederick G. Williams og tre af de Tolv samt Martin Harris forkastes. — Forgjæves Forsøg paa at omstyrte Kirken. — Joseph og Sidney Rigdon tage til Far West. — Oliver Cowdery, David Whitmer og Andre udelukkes af Kirken.

Imidlertid vedblev Apostasiens Aand i en stærk Grad at ytre sig i Kirtland; Mænd, som burde have været Josephs mest hengivne Venner, lagde hemmelige Planer imod ham, og for at tilfredsstille deres Had vilde de med Glæde have ombragt ham; men dette blev dem ikke tilstedt den Gang, thi hans Mission var endnu ikke tilende, og da han paa den Tid, da Brødrene forlode Kirtland for at rejse til Storbritannien, var meget syg og i nogle Dage led temmelig betydeligt, mente Apostaterne og de Tvivlende, at disse Lidelser vare ham paalagte, fordi han var i Overtrædelse og lærte Ting, som vare stridende imod Evangeliet; men i sit sædvanlige milde Sprog bemærker han: »Herren vil dømme mellem mig og dem i denne Sag, og jeg beder min himmelske Fader at tilgive dem.«

Den 23de Juli 1837, samme Dag, som Evangeliet første Gang blev prædiket i England, modtog Joseph en Aabenbaring angaaende Lammets tolv Apostle (se Pagtens Bog, 112te Kap.); og den 27de s. M. forlod han Kirtland i Forening med Ældsterne Sidney Rigdon og Thomas B. Marsh for at besøge de Hellige i Canada. Præsident Brigham Young, der skulde gaa paa en Mission til de østlige Stater, og Ældste Albert P. Rockwood, der var paa Vejen til sit Hjem, ledsagede dem ligeledes. Da de ankom til Painesville, bleve de opholdte der hele Dagen paa Grund af ondskabsfulde og fortrædelige Stævninger. Og da Joseph ved Aftenens Frembrud just skulde til at stige ind i sin Vogn for at rejse hjem, sprang en Sheriff hen til Vognen, greb Tømmerne og præsenterede ham en Arrestordre, der var udstedt af en Mand, som nogle Uger i Forvejen havde bragt en nymodens Kogeovn til Kirtland og anmodet Joseph om at maatte lade den opstille i hans Kjøkken, da det, som han sagde, vilde være en Anbefaling for hans Ovn, og da han ønskede, at Joseph skulde prøve den; nu syntes han, det kunde være passende Tid at faa Pengene. Joseph gav Sheriffen sit Uhr som Pant, hvorpaa de alle vendte tilbage til Kirtland.

Den næste Dags Aften begave de sig atter paa Vejen og ankom den følgende Morgen til Ashtabula, en lille By ved Bredden af Erie-Søen, 30 Mile nordost for Kirtland. Her fra toge de med Dampskib til Buffalo, New York, som Dækspassagerer, og maatte saaledes om Natten tage tiltakke med at ligge paa Dækket og som Hovedpuder benytte deres Støvler og Vadsække etc., men de fik desuagtet en behagelig og styrkende Søvn, thi de havde Fred med deres Gud, og hans Engle vaagede over dem. Dersom Skibets Kaptejn havde kunnet se dem i deres sande Lys og fattet, hvem de egentlig vare, vilde han sikkert have følt sig mere æret, end om han havde havt Jordens største Konger eller Potentater ombord, og uden Tvivl paanødet dem

de bedste Bekvemmeligheder, hans Skib kunde yde. Dagen efter ankom de til Buffalo. Her skiltes de fra hverandre, idet Joseph, Sidney Rigdon og Thos. B. Marsh fortsatte deres Rejse til Toronto i Øvre-Canada, og Ældsterne Brigham Young og Albert P. Rockwood droge videre igjennem de østlige Stater.

I nogle Uger forbleve derpaa Joseph og hans Ledsagere i Canada, hvor de havde en behagelig Tid sammen med de Hellige, der ønskede dem Velkommen og behandlede dem med stor Gjæstfrihed og Venlighed. Deres Tro paa Evangeliet var stærk, og de lyttede med Glæde til deres Lærdomme. I Forening med Ældste John Taylor, der nogen Tid i Forvejen var bleven døbt af Parley P. Pratt i Canada, og den Gang præsiderede over Menigheden der, besøgte Joseph de forskjellige Grene af Kirken samt prædikede, døbte og velsignede Folket, hvor som helst man var villig til at modtage dem. Omtrent i Slutningen af August vendte han atter tilbage til Kirtland.

John Taylor, der fødtes i Winthrop, Westmoreland County, England, den 1ste Nov. 1808, var paa en mærkværdig Maade bleven forudberedt for Annammelsen af Evangeliet. Efter at han som Barn havde modtaget en almindelig Skoleundervisning og opholdt sig i sit Fødeland en Del Aar, udvandrede han i Aaret 1832 til den britiske Provins Canada, hvor han forenede sig med sin Faders Familie, der to Aar i Forvejen var rejst der til. Før han imidlertid forlod England, sluttede han sig til Methodisterne og virkede en Tid som Prædikant i deres Menighed. Under sit Ophold i Toronto gjorde han Bekjendtskab med en Hr. Patrick, hos hvem en Kreds af Sandhedssøgere regelmæssig afholdt sine Forsamlinger to Gange om Ugen, og da Parley P. Pratt paa sin Rejse igjennem Canada ogsaa ankom til denne By, havde han Lejlighed til at overvære en af disse Forsamlinger, ved hvilken John Taylor talede.

Taylor begyndte ved denne Lejlighed sine Bemærkninger med at oplæse af det Nye Testamente Beretningen om Filips Rejse til Samaria for at forkynde Evangeliet. Idet han lukkede Bogen, bemærkede han, at Samaritanerne annammede Ordet med Glæde og bleve døbte, baade Mænd og Kvinder, hvorefter de to Apostle, Peter og Johannes, kom fra Jerusalem og lagde deres Hænder paa dem i Jesu Navn og bade, at de maatte erholde den Helligaand, hvilken strax blev dem givet, og de talede i Tungemaal og profeterede. »Hvor,« sagde han, »er nu vor Filip? Naar annammede vi Ordet med Glæde og bleve døbte, *da vi troede*? Hvor er vor Peter og Johannes? Hvor ere vore Apostle? Naar annammede vi den Helligaand ved Haandspaalæggelse? Hvor er den Helligaands Gaver? Ekko svarer, hvor? Er den oprindelige kristne Kirke et Mønster eller en Model for Kirkens Organisation i alle kommende Tider? I saa Tilfælde have vi som et Folk ikke Præstedømmet, Ordinancerne eller Gaverne, som udgjøre Jesu Kristi Kirke. Man siger, at vi som Børn bleve bestænkede med Vand, men dette er ikke Daab; men dersom det er Daab, saa hverken troede eller glædede vi os, da det fandt Sted, ej heller handlede vi selv i Sagen, men Andre handlede for os. Hvor for-

skjelligt er ikke dette fra Samaritanerne, som bleve døbte, da de troede og annammede Ordet med Glæde!«

De to paafølgende Aftener havde Parley P. Pratt Lejlighed til at fremlægge Evangeliets Principer for denne lille udvalgte Menighed, hvoraf de fleste strax efter bleve døbte, deriblandt ogsaa John Taylor, som fra nu af blev en virksom Medarbejder i Herrens Vingaard.

Den 3die Sept. 1837 blev en Konference afholdt i Kirtland, i den Hensigt at gjøre Forandringer iblandt Kirkens Embedsmænd. Ved denne Lejlighed blev en af Josephs Raadgivere, Frederick G. Williams, forkastet, samt tre af de Tolv, nemlig Luke S. Johnson, Lyman E. Johnson og John F. Boynton; de to sidstnævnte havde opgivet deres Kald og taget fat paa Kjøbmandshandelen; ligeledes bleve flere Medlemmer af Højraadet, hvoriblandt Martin Harris og andre af Kirkens ledende Mænd, ansete uværdige til at beholde deres vigtige Stilling i Kirken og følgelig forkastede af nævnte Konference. John F. Boynton, der var den eneste af de tre nævnte Apostle, som var tilstede, forsøgte at retfærdiggjøre sin Opførsel for Konferencen, men blev imødegaaet af Ældste Brigham Young, som gjorde streng Indsigelse imod den Fremgangsmaade, han havde anvendt, og anførte forskjellige Grunde, hvorfor han ikke kunde antage ham som en Broder, før en hjertelig Omvendelse og Bekjendelse havde fundet Sted. Boynton søgte igjen at forsvare sig og paastod, at Selskabets Fallit var Aarsagen til hans mislige Stilling. Det var bleven ham fortalt, sagde han, at Banken var bleven stiftet ifølge Guds Villie og skulde aldrig gaa tilgrunde, hvorledes Menneskene end handlede. Som Svar herpaa sagde Joseph, at hvis noget Saadant var bleven ham fortalt, havde han ikke givet Nogen Myndighed dertil, men han havde altid sagt, at dersom Institutionen ikke blev bestyret efter retfærdige Principer, vilde den ikke bestaa. Alle, som vare tilstede, og som vare i Besiddelse af Guds Aand, vidste, at Joseph talede Sandhed; thi de forstode, at Herren ikke vilde anerkjende en Bank eller noget Andet i sin Kirke, som ikke blev bestyret paa den rette Maade. Følgelig vare Boyntons Undskyldninger ikke tilfredsstillende for Konferencen, som derfor stemte imod ham.

Kirtlands Sikkerheds-Selskab eller Bank var bleven oprettet under Josephs Ledelse til de Helliges Gavn og Fordel. De, som vare trofaste, opholdt den ved deres Tro og Gjerninger, men de Uærlige benyttede enhver Lejlighed, der gaves dem, til at spekulere og bedrage. Det var af denne Aarsag, at Joseph, som allerede bemærket, trak sig tilbage fra den og siden efter publicerede en Advarsel til Folket, hvori han paapegede de slette Planer og Hensigter, som de ugudelige Mænd, der bestyrede Banken, havde gjort sig til Opgave. Ældste Brigham Young var den Første, som opdagede disse Mænds Bedrageri. Han havde nemlig indsat nogle Penge i Banken, paa hvilke han havde sat et privat Mærke, medens de vare i hans Besiddelse. Og da han ønskede at hjælpe en Familie til at emigrere til Missouri og havde Lejlighed til at sælge et Stykke Land i dette Øjemed, meldte Oliver Cowdery sig som Kjøber, og de bleve enige om, at han skulde betale Beløbet i de af Kirtlands Bank udstedte Sedler,

hvorved Brigham Young mente at gjøre Banken en Tjeneste; men da han begyndte at tælle Pengene, opdagede han, at det var hans mærkede Sedler, som han nogle faa Dage i Forvejen havde indsat i Banken, og som da burde have været i dens Pengeskab. Warren Parrish var Hovedmanden i denne Forretning; han og hans Medforbundne standsede ikke, før de havde udtaget alle de Penge, som fandtes i Banken, og underskrevet og udstedt alle de Sedler, de kunde. Mange af Ældsterne og de Hellige ønskede meget at opretholde Sedlernes Værdi og vare villige til at sælge næsten hvad som helst, de havde, for at indløse dem. Dette gav Parrish og hans Medforbundne den bedste Lejlighed til at bedrage de Hellige og berøve dem deres Besiddelser, thi saa snart Pengene vare indløste og bragte tilbage til Banken, bleve de atter udtagne, i Stedet for at forvares der, og givne til Spekulanter og Spillere for at gjentage den samme Proces og opkjøbe mere Ejendom. Alt dette blev gjort uden Profeten Josephs eller Direktørernes Kundskab, thi de havde givet Ordre til at beholde Pengene i Banken, saa snart de bleve indbetalte.

I en Forsamling af Menigheden i Herrens Hus den 10de Sept. traadte Luke S. og Lyman E. Johnson samt John F. Boynton frem og aflagde Bekjendelse, hvisaarsag de ved Kirkens Stemme atter optoges i Samfundet med Ret til at beholde deres Apostelskab, men som man snart vil se, forbleve de dog ikke længe trofaste.

Joseph, som i en tidligere Konference var bleven beskikket til i Forening med sin Raadgiver Sidney Rigdon at rejse ud for at vælge passende Indsamlingssteder for de Hellige, forlod Kirtland den 27de Sept. og rejste til Missouri. Under Josephs Fraværelse paa denne Mission forenede ovennævnte Mænd sig tilligemed Warren Parrish, Joseph Coe og Andre for at omstyrte Kirken, og efter at han den 10de December var vendt tilbage fra denne Mission, fornægtede denne frafaldne Bande aabenlyst og offentlig Kirken, og paastode tillige, at de vare de ene rigtige. De kaldte sig selv Kristi Kirke, men udelode Navnet Hellige. Joseph, sagde de, var en falden Profet, og baade han og andre af Kirkens Medlemmer vare Kjættere.

Medens Joseph opholdt sig i Missouri, blev et Raad sammenkaldt af de derværende ledende Ældster for at raadslaa om Kirkens Anliggender i denne Del af Landet. Staden Far Wests Beliggenhed blev her nærmere bestemt, og det vedtoges at udvide Byens Størrelse til fire Kvadratmile, at inddele dette Areal i Kvadrater paa 4 Akres hver og at dele hver Kvadrat i fire Lodder osv. Ligeledes blev det bestemt, at der endnu var Plads nok i Caldwell County for de af de Hellige, som vedbleve at samles der til fra andre Steder. Den foregaaende Sommer havde Kirkens Authoriteter i Missouri besluttet saa smaat at tage fat paa Opførelsen af det paatænkte Tempel i Far West, men Joseph raadede dem til at vente dermed, indtil han havde modtaget nærmere Befaling derom fra Herren. En almindelig Kirkeforsamling blev ogsaa afholdt, for hvilken en omstændelig Beretning blev givet om de Forandringer, som kort i Forvejen vare gjorte i de forskjellige Kvorumer af Præstedømmet i Kirtland. I denne Forsamling blev Frederick G. Williams atter forkastet som Josephs anden Raadgiver

og Hyrum Smith udnævnt i hans Sted. David Whitmer, Præsident for Kirken i Missouri, og hans to Raadgivere, John Whitmer og William W. Phelps, sattes under Tiltale, men eftersom de gjorde en tilfredsstillende Bekjendelse, bleve de opholdte i deres respektive Stillinger.

Omtrent paa denne Tid blev Bogtrykkeriet i Kirtland ødelagt ved Ild, hvorved Udgivelsen af et nylig paabegyndt Blad »The Elders Journal« (Efterfølger af »The Messenger and Advocate«) standsedes, og paa Grund af Pøbelens Raseri og den bitre Aand, som besjælede Apostaterne, saa' Brigham Young sig nødsaget til at forlade Kirtland, thi Apostaterne havde truet med at ville slaa ham ihjel, fordi han baade offentlig og privat havde forkyndt, at han vidste ved den Helligaands Kraft, at Joseph var den Allerhøjestes Profet, og at han ikke havde overtraadt eller var falden, som Apostaterne paastode. Saaledes vedblev Apostasi, Forfølgelse, Forvirring og Pøbelvold at tiltage og kæmpe om Overherredømmet i Kirtland indtil Slutningen af Aaret 1837.

Da det nye Aar oprandt, rasede fremdeles Apostasiens og Pøbelvældets Aand i sin hele Bitterhed i Kirtland. Forfølgelsen blev heftigere og heftigere, saa at Joseph og Sidney Rigdon tilsidst nødsagedes til at fly ligesom Oldtidens Apostle og Profeter, og som Jesus sagde: »Naar de forfølge eder i een Stad, da flyr til en anden.« Og om Aftenen Kl. 10 den 12te Januar 1838 forlode de Kirtland tilhest for at undgaa Pøbelens Voldsgjerninger, som vare i Færd med at bryde løs over dem under Skin af lovlig Proces. De fortsatte deres Rejse hele Natten, og Kl. 8 om Morgenen den 13de ankom de til Brødrene i Norton, Medina County, Ohio, 60 Mile fra Kirtland, hvor de opholdt sig omtrent 36 Timer til deres Familiers Ankomst, og den 16de fortsatte de Rejsen med deres Familier i lukkede Vogne til Far West i Missouri og toge Vejen gjennem Dayton, Eaton osv. til Dublin i Indiana, hvor de standsede ni Dage og hvilede sig.

Vejret var temmelig koldt, og de vare undertiden nødte til at skjule sig i deres Vogne for at undgaa deres Fjender, der vedbleve at forfølge dem over to hundrede Mile fra Kirtland, bevæbnede med Pistoler og andre Vaaben, for at myrde dem. De krydsede ofte deres Vej; to Gange vare de i de Huse, hvor de vare tagne ind, og een Gang vare de endog hele Natten over i samme Hus, kun adskilte fra hverandre ved en Bræddevæg, saa at de kunde høre de Eder, Forbandelser og Trusler, som de udslyngede imod dem, hvis de fik fat paa dem; sent om Aftenen kom de ind i deres Værelse og gjorde dem Spørgsmaal, men kom til det Resultat, at det ikke var dem, de søgte. Til andre Tider gik de forbi dem paa Gaderne og saa' paa dem, uden at de kunde kjende dem. Den 14de Marts ankom de alle tilligemed Ældste Brigham Young, der var stødt til dem paa Vejen, til Far West, hvor de modtoges med aabne Arme af de Hellige.

Det var imidlertid paa høje Tid, at Joseph ankom til Far West; thi Forholdene der vare i en daarlig Forfatning. Præsident David Whitmer og hans to Raadgivere, som kun havde beholdt deres Stilling ved at bekjende deres Fejl og give Kirken Oprejsning, havde

igjen begyndt at øve Uretfærdighed og vare nu ved Josephs Ankomst til Missouri blevne forkastede af Kirken. De to assisterende Præsidenter eller Raadgivere, John Whitmer og William W. Phelps, vare tillige kort efter blevne udelukkede af Kirken og overladte til Satans Revselse. I Stedet for disse Mænd havde de Hellige foreløbig valgt Thos. B. Marsh og David W. Patten, to af de Tolv, til Præsidenter over Menighederne i Missouri, indtil Joseph og hans Raadgiver Sidney Rigdon ankom. Alt dette var foregaaet, medens Joseph var paa Vejen fra Kirtland til Far West, og under slige Omstændigheder var det ikke saa underligt, at Ældsterne og de Hellige i Caldwell County følte en usigelig Glæde over atter at se deres Profet iblandt sig.

Joseph havde kun opholdt sig i Far West omtrent tre Uger, da en Konference blev afholdt den 6te April. I denne Konference blev Thos. B. Marsh paany beskikket til midlertidig Præsident for Kirken i Missouri med Brødrene David W. Patten og Brigham Young som Raadgivere. I sine Bemærkninger Dagen efter angaaende de Tolv sagde David W. Patten, at han ikke kunde anbefale Ældsterne Wm. E. McLellin, Luke S. Johnson, Lyman E. Johnson og John F. Boynton til Opholdelse som Embedsmænd i Kirken, og at han ogsaa ansaa William Smiths Stilling for betænkelig. Nogle Dage efter bleve Oliver Cowdery, David Whitmer, Luke S. Johnson, Lyman E. Johnson og Wm. E. McLellin udelukkede af Kirken. Disse Mænd havde været i Overtrædelse i nogen Tid, og omendskjønt de af Navn beholdt deres Stilling i Kirken, vare de dog som døde Grene; den Helligaand havde forladt dem; den kunde ikke bo i vanhellige Templer. De havde tidligere været Josephs Venner, men paa Grund af, at de havde valgt at gaa deres egen Vej, skiltes de nu ad for bestandig i dette Liv.

Joseph havde tidligere i et Brev underrettet Kirken om, at dersom Oliver Cowdery, David Whitmer og Andre ikke vilde ydmyge sig, gjøre Oprejsning for deres Overtrædelser og ære deres Kaldelse, vilde Kirken blive nødsaget til at tage Forholdsregler imod dem. Han saa', at de vare paa Vejen til Fald, og at Intet uden en fuldstændig Omvendelse og Afstaaelse fra Synd kunde frelse dem. Uagtet Oliver Cowdery og David Whitmer vare to af de udvalgte Vidner i Mormons Bog, og Engle havde betjent dem og endog lagt deres Hænder paa Oliver samtidig med Joseph for at gjengive dem Præstedømmet, kunde de dog ikke øve Uretfærdighed og forblive i Kirken.

Til Oplysning for vore Læsere, der ere berettigede til at spørge om Beskaffenheden af de Overtrædelser, som disse Mænd gjorde sig skyldige i, ville vi her anføre nogle af de Klager, som Ældste Seymour Brunson fremførte for Højraadet i Far West den 11te April 1838 imod Oliver Cowdery, og for hvilke han Dagen efter blev udelukket af Kirken:

For at have forfulgt Brødrene med fortrædelige Processer. For at have søgt at nedrive Præsident Joseph Smith jun.'s Karakter. For at have behandlet Kirken med Ringeagt. For at have forladt det Kald, hvortil Gud ved Aabenbaring havde kaldet ham, for ussel

Vindings Skyld. For uredeligt at have tilbageholdt Gjældsbeviser, efter at de vare betalte.

Uagtet Oliver Cowdery fra den Dag og indtil November 1848 havde været udelukket af Kirken og ikke staaet i nogen direkte Forbindelse med samme, havde han dog aldrig fornægtet Sandheden af Mormons Bog, men ved enhver Lejlighed baaret Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse. (I Tillæget i denne Bog vil Læseren finde en kort Biografi af Oliver Cowdery.)

Den 13de April 1838 bleve for Højraadet i Far West følgende Klager fremførte mod David Whitmer, det andet Hovedvidne i Mormons Bog: 1) For ikke at have efterlevet Visdomsordet. 2) For ukristelig Vandel, ved at have forsømt at bivaane Forsamlingerne, og for at have deltaget i, samt været besjælet af den samme Aand som de Frafaldne. 3) For at have skrevet Breve til Frafaldne i Wirtland, til Skade for Guds Værk og Joseph Smith jun.'s Karakter. 4) For at have forsømt sit Kalds Pligter, og for at have trukket sig tilbage fra Kirken, medens han havde Navn af at være Medlem af den. 5) For at have undertegnet sig som Præsident for Kristi Kirke (i Missouri) i et fornærmende Brev til Højraadet, efter at han var bleven afsat fra sit Embede.

Efter at ovenstaaende Klager vare blevne oplæste tilligemed et Brev, der var sendt til Præsidenten for Højraadet, ansaa nævnte Raad Klagerne for sandfærdige, og David Whitmer betragtedes ikke længer som noget Medlem af Kirken. (Angaaende videre Oplysning om David Whitmer henvises Læseren til Tillæget i denne Bog.)

TRETTENDE KAPITEL.

Spring Hill eller Adam-ondi-Ahman. — Edens Have etc. — Hjørnestenen til Herrens Hus i Far West lægges. — En vigtig Aabenbaring angaaende de Tolv. — Byen De Witt anlægges. — De Hellige i Kirtland drage op i en samlet Lejr til Missouri, hvor Pøbelvældets Stormklokke atter lyder til fornyede Forfølgelser imod de Hellige. — En Nævekamp ved Gallatin. — Dommer Black udsteder en Fredserklæring. — Joseph og Lyman Wight melde sig selv til Forhør, men løslades atter mod Kaution.

Den 17de April 1838 blev David W. Patten ved Aabenbaring kaldet paa Mission (Pagtens Bog, 114de Kap.), og den 26de s. M. modtog Joseph en Aabenbaring med Hensyn til Opbyggelsen af Staden Far West. (Pagtens Bog, 115de Kap.)

Den 18de Maj 1838 forlod Joseph i Forening med flere af Brødrene Far West for at tage til Daviess County, hvor han agtede at udlægge Stave af Zion og sikre sig de nødvendige Landrettigheder til Befordring af de Helliges Indsamling. Et Sted blev udvalgt for Anlæggelsen af en By paa Nordsiden af Grand-Floden, omtrent 25 Mile nord for Far West. Dette Sted var smukt beliggende paa et ophøjet Stykke Land, hvor fra man havde en skjøn Udsigt over Grand-Floden og det omliggende Landskab. Brødrene kaldte Stedet

Spring Hill, men af Herren blev det benævnet Adam-ondi-Ahman, det vil sige Stedet, hvor Adam skal komme og besøge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde paa sin Trone og dømme Menneskens Børn, som Profeten Daniel har sagt. (Pagtens Bog, 116de Kap.) Dette Sted blev siden organiseret som en Stav af Zion, og Ældste John Smith, Profeten Josephs Onkel og George A. Smiths Fader, blev beskikket til Stavens Præsident med Brødrene Reynolds Cahoon og Lyman Wight som Raadgivere.

Lærde Mænd i Verden have gransket meget for at udfinde det nøjagtige Sted for Edens Haves Beliggenhed. De have gjennemsøgt hele Asien for at finde Stedet, men have ikke kunnet komme til noget bestemt Resultat. Af den Kjendsgjerning, at Arken »omsider standsede paa Ararats Bjerge« i Armenien i Lilleasien, har man i Almindelighed draget den Slutning, at Adam maa have levet i Asien. For imidlertid at afgjøre dette Spørgsmaal, anraabte Joseph Herren om en Aabenbaring desangaaende, og erfarede deraf, at Adam havde levet i Amerika, og at Edens Have var beliggende, hvor Jackson County, Missouri, nu findes.

I Lærdommens og Pagtens Bog, 107de Kap., 53de til 56de Vers, læse vi: »Tre Aar før Adams Død kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enok og Methusalah, som alle vare Højpræster, tilligemed de øvrige af hans Afkom, der vare retfærdige, hen i Dalen Adam-ondi-Ahman, og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem, og de stode op og velsignede Adam, og kaldte ham Mikael, Fyrsten, Erkeengelen. Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skal udkomme af dig, og du er en Fyrste over dem evindeligen. Og Adam rejste sig op midt i Forsamlingen, og uagtet han var nedbøjet af Alderdom, forudsagde han dog, fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt.« Med hvilke besynderlige Følelser maatte ikke Joseph og hans Brødre have betraadt dette hellige Land, efter saaledes ved Herren selv at have hørt, hvad der i Menneskehedens tidligste Dage havde fundet Sted der, og hvad der endnu vilde finde Sted der i Fremtiden! Levningerne af det Alter, hvorpaa Adam i Adam-ondi-Ahman havde ofret, kunde endnu tydeligt ses.

Skjønt de ledende Mænds Frafald var ubehageligt og sørgeligt, standsede det dog ikke Joseph og de trofaste Ældster i deres Nidkjærhed og Virksomhed for Herrens Værks Fremme; thi mere end nogensinde før følte de nu Nødvendigheden af at være trofaste og udholdende gjennem alle Prøver.

Den 4de Juli lagdes Hjørnestenene til Herrens Hus i Far West, Missouri, overensstemmende med en Aabenbaring, given den 26de April s. A. Joseph Smith jun. var Dagens Præsident, Hyrum Smith Vicepræsident, Sidney Rigdon Taler, Reynolds Cahoon Overmarschal og George W. Robinson Skriver. Dagens Orden var prægtig. Processionen begyndte at opstille sig Kl. 10 Form. i følgende Orden: 1) Infanteriet. 2) Kirkens Patriarker. 3) Præsidenten. 4) Vicepræsidenten og Taleren. 5) Stavens tre Præsidenter og Højraad. 6) Biskoppen og

Raad. 7) Arkitekterne. 8) Herrer og Damer, og tilsidst Kavalleriet. Processionen var stor, da den drog frem med Musik og dannede en Kreds med Damerne foran omkring Udgravningen, hvorpaa den sydlige Hjørnesten af Herrens Hus i Far West, Missouri, lagdes af Stavens Præsidenter, assisterede af tolv Mænd; den nordvestlige Hjørnesten af Biskoppen, assisteret af tolv Mænd, og den nordostlige Hjørnesten af Lærernes Præsidenter, assisterede af tolv Mænd. Husets Længde skulde være 110 Fod og dets Bredde 80 Fod. Præsident Rigdon holdt derpaa Talen, efter hvis Slutning der raabtes »Hosianna«, og en Hymne, komponeret i Dagens Anledning af Levi W. Hancock, blev sungen af Solomon Hancock.

Den 8de Juli modtog Joseph en Aabenbaring som Svar paa det Spørgsmaal: »O Herre, vis dine Tjenere, hvor meget du fordrer af dit Folks Formue i Tiende?« (Se Pagtens Bog, 119de Kap.) Foruden denne modtog han to Aabenbaringer samme Dag. (Pagtens Bog, 117de og 118de Kap.) Den sidste af disse blev given i Anledning af Josephs og Ældsternes Ønske om at vide Herrens Villie angaaende de Tolv, og lyder saaledes:

»Sandelig, saa siger Herren, lad en Konference afholdes uden Ophold, og organiserer de Tolvs Kvorum, og beskik Mænd til at indtage deres Pladser, som ere frafaldne. Lad min Tjener Thomas forblive i Zions Land for en Tid, for at udgive mit Ord. De Øvrige skulle fra denne Stund vedblive at prædike, og hvis de gjøre dette i Hjertets Enfoldighed, i Sagtmodighed, Ydmyghed og Langmodighed, giver jeg, Herren, dem et Løfte, at jeg vil forsørge deres Familier, og en vid Dør skal fra nu af aabnes for dem; og næste Foraar skulle de drage bort her fra og begive sig over de store Vande og der forkynde mit Evangeliums Fylde og bære Vidnesbyrd om mit Navn. De skulle tage Afsked med mine Hellige i Far West den næstkommende 26de April, paa mit Huses Byggeplads, siger Herren. Lad mine Tjenere John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff og Willard Richards beskikkes til at indtage deres Stillinger, som ere faldne, og blive officielt underrettede om deres Beskikkelse.«

Hvor forunderligt de Tolv bleve i Stand til at opfylde denne sidste Befaling, ville vore Læsere siden erfare.

En Aabenbaring, der nærmere forklarede Tiendeloven, blev given Joseph den 18de Juli 1838. (Pagtens Bog, 120de Kap.)

Som sædvanlig havde Joseph meget at varetage. Foruden at være de Hellige behjælpelig ved deres Bosættelse i Missouri og opfylde sine Pligter som Præsident for Kirken, virkede han ogsaa som Redaktør af »The Elders' Journal«, hvis Udgivelse atter var bleven paabegyndt i Far West. I Løbet af de tre Aar, som de Hellige nu havde boet i Caldwell County, var denne Landsdel bleven forvandlet fra en nøgen Slette til et af de mest blomstrende Countyer i Staten. De Hellige strømmede ind fra alle Dele af de Forenede Stater og Canada, og et stort Antal var det foregaaende Aar ogsaa udvandret fra Kirtland og Omegn. En By ved Navn De Witt blev anlagt ved Missouri-Floden i Carroll County, omtrent 50 Mile sydøst for Far West. Ogsaa i Ray og Clinton Countier paabegyndtes mindre Settle-

menter, og i Daviess County med Adam-ondi-Ahman som Centrum blev mange tusinde Akres Land optaget og ca. to tusinde store Gaardbrug paabegyndte.

De Hellige i Kirtland begyndte alt mere og mere at paavirkes af Indsamlingsaanden. De onde Indflydelser, som herskede der, bevirkede, at de, som ønskede at leve i Fred og i Nydelsen af deres Religion, længtes efter at flytte til et Sted, hvor de kunde nyde disse Velsignelser; desuden var det bleven dem befalet gjennem Herren, at de skulde bryde op og drage vestover. Medlemmerne af de forskjellige Kvorumer af Halvfjerds, som boede i Kirtland, forsamlede sig derfor i Herrens Hus for at raadslaa om den bedste Maade at foretage Rejsen paa. Ved Syn og Profetiens Aand blev det bestemt, at de skulde drage til Missouri i en samlet Lejr og opslaa deres Telte undervejs. Ældsterne James Foster, Zera Pulsipher, Joseph Young, Henry Harriman, Josiah Butterfield, Benjamin Wilber og Elias Smith bleve valgte som Befuldmægtigede til at lede Lejren, der blev inddelt i Kompagnier paa Ti med en Kaptejn over hvert. Elias Smith valgtes til Skriver og Optegner af Rejsens Begivenheder, og Jonathan H. Hale til Kasserer.

Den 5te Juli forsamledes de tæt søndenfor Herrens Hus og opsloge deres Telte i en Firkant. Den 6te om Middagen nedtoge de deres Telte og begyndte at rejse sydover, og i 30 Minutter var den hele Lejr i Bevægelse, bestaaende af 515 Sjæle — 249 af Mandkjønnet, 266 af Kvindekjønnet — med 27 Telte, 59 Vogne, 97 Heste, 22 Oxer, 69 Køer og 1 Tyr. Jonathan Dunham var Ingeniør. Lejren drog til Chester, 7 Mile, den første Dag, og opslog sine Telte i en Firkant, dannet af Vogne.

Fra Chester fortsattes Rejsen videre, indtil de den 16de Juli ankom til Mansfield, Ohio, omtrent 120 Mile fra Kirtland. I Nærheden af dette Sted kom County-Sheriffen og nogle Andre dem imøde, og medbragte en Arrestordre mod nogle af Brødrene paa Grund af »Kirtlands Sikkerheds-Selskabs« Penge. Josiah Butterfield, Jonathan Dunham og Jonathan H. Hale bleve derpaa anholdte og satte i Fængsel; Sidstnævnte antoges fejlagtig for Joseph Young. Medens disse Brødre opholdt sig i Fængslet, bade, sang og glædede de sig over, at de vare regnede værdige til at lide for Kristi Skyld, og om Natten brød et Lys ind i Fængslet, der gjorde det ligesaa lyst, som om det havde været højlys Dag. Ældste Dunham tog sit Uhr frem og saa', at Klokken var tre Minuter over Et, og modtog et Vidnesbyrd om, at de vilde blive befriede paa samme Tid om Eftermiddagen, hvilket ogsaa skete, thi ud paa Formiddagen bleve de kaldte for Retten i Mansfield og forhørte, men bleve frikjendte og løsladte nogle Minuter over Et samme Dag.

Under denne Lejrs Rejse til Missouri blev en stor Grad af Herrens Kraft lagt for Dagen. Djævle bleve udkastede, de Syge helbredte og mange kraftige Gjerninger udførte i Herrens Navn. En lille Dreng fik sit Ben overkjørt af en tungt belæsset Vogn, som næsten skilte Kjødet fra hans Ben. Ældste Martin H. Peck, Drengens Fader, lagde sine Hænder paa ham i Herrens Navn, og strax blev Drengen i Stand

til at gaa omkring; den næste Morgen var der ikke saa meget som en Plet at se paa hans Legeme. Ved en anden Lejlighed blev Ældste Willey syg. Han havde lagt sine Hænder paa sit Barn og truet en ond Aand, som forlod Barnet, men foer ind i ham. Ældsterne samlede sig om ham, medens han laa i sin Vogn, og hele hans Tale gik paa Rim. De lagde Hænder paa ham og uddrev den urene Aand i Jesu Navn, hvorpaa han bad om Noget at drikke og laa ganske rolig, men begyndte snart igjen at tale i Rim. Ældste Duncan McArthur lagde derpaa Hænder paa ham og begyndte at true Aanden. I det Samme stønnede, hylede og hvinede han, alt i en fløjtende Tone, hvorpaa han atter begyndte at tale som et Menneske. Saa snart Ældste McArthur var færdig, lagde den Syge sig ned, sov ind og blev rask.

Uagtet Herren paa denne Maade viste sin Kraft og udgød sine Gaver og Velsignelser iblandt dem, var der dog Mange, som knurrede og lagde deres stridige og egensindige Karakter for Dagen; ligesom Israels Børn i Ørken, vare deres Hjerter haarde, og de gave efter for den Ondes Indskydelser, der saaledes fik større Magt til at lede dem paa Afveje. Men der var ogsaa Mange, som vare trofaste og ydmyge, og som søgte at være i Besiddelse af Herrens Aand. Af de 515 Sjæle, som brøde op med Lejren fra Kirtland, var der kun omtrent 200, der naaede Far West. Af de Øvrige havde Nogle standset paa Vejen af en eller anden Aarsag og Andre spredt sig i alle Retninger. Størstedelen af disse indsamledes dog med de Hellige, saa snart de havde tilvejebragt de nødvendige Midler til Rejsens Fortsættelse. Den 2den Oktober ankom Lejren til Far West efter en Rejse paa 12 Uger og 2 Dage og efter at have tilbagelagt 866 Mile. De nøde en hjertelig Modtagelse af Ældsterne og de Hellige, som tilligemed Joseph gik dem imøde og fulgte dem ind i Staden.

Men Pøbelvældets Stormklokke havde allerede lydt til fornyede Forfølgelser imod de Hellige i Missouri, og, som rimeligt var, maatte de Nyankomne friste samme Skjæbne som de øvrige Hellige. Et Valgmøde var nemlig bleven berammet den 6te August 1838, ved hvilket en Mand ved Navn William P. Peniston, som var Oberst i Militsen, havde stillet sig som Kandidat til Repræsentantvalget for Daviess County. Denne Mand var en Fjende af de Hellige og havde været Leder for Pøbelen i Clay County; han og hans Medforbundne svore nu, at de Hellige skulde ikke tillades at stemme ved Valget, og lagde deres Planer i saa Henseende. Paa Valgdagen besteg Peniston en Tønde i Galatin, den fornemste By i Daviess County, og holdt en ophidsende Tale imod de Hellige. Han beskyldte Joseph og de øvrige ledende Ældster for Tyveri, Løgn, Bedrageri og enhver tænkelig Forbrydelse, samt opfordrede Folket til ikke at lade Medlemmer af Kirken nedsætte sig i Countiet eller tillade dem at stemme.

Da han holdt denne Tale, vare nogle af Brødrene tilstede for at stemme. Saa snart han var færdig, begyndte Pøbelen at angribe dem. Der var omtrent ti af Pøbelen imod hver enkelt af Brødrene, og i omtrent ti Minuter var der en uafbrudt Nævekamp, hvorunder Brødrene forsvarede sig mandigt og kæmpede som Løver. De følte, at

de vare amerikanske Borgere, og at deres Fædre havde kæmpet for deres Frihed, og vilde derfor forsvare de samme Principer. Skjønt Pøbelen var saa talrig, fik de dog Prygl, og de vare glade over at slippe bort for at faa fat paa deres Skydevaaben. Strax efter saas Pøbelen at vende tilbage fra alle Kanter i Hobe paa 5 til 10 og 25 Personer, bevæbnede med Knipler, Pistoler, Dolke, Knive og Geværer, sværgende Hævn over de Hellige. Brødrene, der saa', hvilken Fare der truede dem, holdt Raad et Stykke Vej udenfor Byen for at sikre sig imod yderligere Overlast. Da de ikke havde Vaaben, ansaa de det for klogest at vende tilbage til deres Hjem, samle deres Familier og skjule sig i et Krat af Hasselbuske. De havde forhen lidt under Pøbelens Voldsgjerninger, og de vidste af bitter Erfaring, hvor grusomme ugudelige Mennesker kunde blive; de toge derfor de nødvendige Forholdsregler for at bevare deres og deres Familiers Liv. Om Natten regnede det, og Kvinder og Børn bleve nødsagede til at ligge paa Jorden uden noget som helst Ly, medens deres Mænd stode paa Vagt omkring dem.

Den næste Dag bragte Nogle, som ikke tilhørte Kirken, den Efterretning til Far West, at to eller tre af Brødrene vare blevne dræbte ved Valgmødet i Gallatin, og at de bleve liggende paa Marken, uden at det tillodes deres Venner at begrave dem. Denne Efterretning vakte en Del Ophidselse, i Særdeleshed da Brødrene tillige fik at høre, at Majoriteten af Befolkningen i Daviess County havde besluttet at fordrive de Hellige fra dette County. Saa snart Joseph erfarede dette, begav han sig tilligemed Sidney Rigdon, Hyrum Smith og 15 til 20 Andre paa Vejen til Gallatin. Undervejs traf de sammen med nogle af de Brødre, som vare blevne angrebne af Pøbelen, men da de ankom til Lyman Wights Hus i Adam-ondi-Ahman, Daviess County, bleve de noget beroligede ved at høre, at omendskjønt nogle af Brødrene vare blevne haardt saarede under Kampen, var dog Ingen bleven dræbt. Efter at have tilbragt Natten i Raad hos Lyman Wight, red Joseph den følgende Dag ud, ledsaget af flere af Brødrene, og besøgte adskillige Personer i Nabolaget, deriblandt Adam Black, Fredsdommer i Daviess County. Denne Mand havde kort i Forvejen solgt sin Ejendom til Vinson Knight og efter Overenskomst faaet en Del af Kjøbesummen udbetalt, hvorefter han havde forenet sig med Pøbelen for at fordrive de Hellige fra Countiet og forhindre dem fra at nedsætte sig der. Mange Andre, som havde solgt deres Ejendomme og faaet deres Betaling eller en Del deraf, gjorde det samme; thi ved at drive de Hellige bort var det den letteste og billigste Maade at komme i Besiddelse af deres forrige Hjem paa uden at betale derfor. Paa Forespørgsel bekjendte Black, hvad han havde gjort, og da han havde brudt sin Embedsed, opfordrede de ham til at give dem Oprejsning paa en eller anden Maade, saa at de kunde komme til Kundskab, om han for Fremtiden vilde være deres Ven eller Fjende, og om han vilde forvalte Lovene i Retfærdighed; ligeledes bade de ham høfligt om at undertegne en Fredskontrakt. Dette vilde han ikke, men sagde at han selv vilde udfærdige en saadan

til deres Tilfredshed og undertegne den, hvilket han derpaa gjorde; den lød saaledes:

»Jeg Adam Black, Fredsdommer i Daviess County, bevidner herved for det Folk, kaldet Mormoner, at jeg er forpligtet til at overholde denne Stats, saa vel som de Forenede Staters Konstitution; at jeg ikke staar i Forbindelse med nogen Pøbel; at jeg ikke vil forene mig med nogen saadan, og at saa længe de ikke fornærme mig, vil jeg ikke fornærme dem.

Den 8de August 1838.

Adam Black Fredsdommer.«

I Haab om, at han vilde staa ved sin givne Forsikring og haandhæve Lovene, vendte de tilbage til Adam-ondi-Ahman, hvor de den næste Dag mødte i Raad med nogle af Countiets fornemste Mænd. I dette Møde indgik begge Parter en Overenskomst med hinanden om, at de vilde bevare hinandens Rettigheder og haandhæve samme, og om Nogen eller Nogle vilde gjøre Uret, skulde ingen af Parterne opholde dem eller søge at unddrage dem Retfærdighedens straffende Haand, men overlevere alle Overtrædere, saa at de kunde blive behandlede overensstemmende med Lov og Ret. Forsamlingen hævedes under den bedste Forstaaelse, hvorpaa Joseph og hans Venner vendte tilbage til Far West.

Det var alene paa Grund af broderlige og hengivne Følelser for sine Brødre, der stadig svævede i Fare, at Joseph skyndte sig til Daviess County for at yde dem, hvad Hjælp han kunde; det var ikke hans Ønske at gjøre Nogen Fortræd. Desuagtet gjorde hans Fjender sig al mulig Umage for at fortrædige ham. Black, som tre Uger i Forvejen havde givet Joseph og Selskab ovennævnte Dokument, aflagde edeligt Vidnesbyrd om, at han var bleven truet med øjeblikkelig Død af en væbnet Skare paa 154 Mænd, dersom han ikke vilde undertegne et vist Dokument, hvorved han som Fredsdommer for Daviess County skulde forbinde sig til ikke at fornærme »Mormonerne«. William P. Peniston svor ligeledes for Kredsdommer Austin A. King, at en stor Skare bevæbnede Mænd havde begaaet Voldsgjerninger imod Adam Black ved at omringe hans Bolig, trække ham ud med Magt, tilføje ham grove Fornærmelser og tvinge ham, ved at true ham med øjeblikkelig Død, til at underskrive et Dokument af en meget vanærende Beskaffenhed; ligeledes svor han paa, at de havde truet med at ville myrde ham (Peniston), saa snart som de fik Øje paa ham, og at det var deres Hensigt at ville fordrive alle de gamle Beboere af Daviess County for at komme i Besiddelse af deres Hjem. Joseph Smith jun. og Lyman Wight, mente han, vare Ledere af denne bevæbnede Skare.

Paa Penistons og Andres edelige Vidnesbyrd udstedte derpaa Dommer King en Arrestordre imod Joseph, som strax efter blev besøgt af Sheriffen for Daviess County, der havde Fuldmagt til at føre ham til dette Sted i Forhør. Rygtet havde sagt, at Joseph ikke vilde lade sig tage paa en lovlig Maade, men han beroligede snart Sheriffen ved at fortælle ham, at han bestandig havde isinde at underkaste sig Landets Love; dog lod han ham forstaa, at han ønskede at blive forhørt i sit eget County. Der var for megen Ophidselse og for stor

Fordom imod ham i Daviess County, til at han kunde vente at vederfares Retfærdighed der. Da Sheriffen hørte, hvad Joseph havde at sige, opgav han at udføre Arrestbefalingen og sagde, at han vilde tale nærmere med Dommer King om Sagen. Da han kom tilbage, fandt han Joseph hjemme efter Løfte, og underrettede ham derpaa om, at han befandt sig udenfor hans Jurisdiktion, hvorpaa han rejste bort.

Men af denne Omstændighed udspredtes det Rygte vidt og bredt, at Joseph og Lyman Wight havde modsat sig Øvrigheden, hvorved man paany tænkte at vække Ophidselse; og da de Ugudelige havde besluttet, om muligt, at stemple dem som Lovovertrædere, droge de ud i alle Retninger og fortalte de afskyeligste Løgne om Joseph og de Hellige. Følgen heraf var, at Pøbelen begyndte at samle sig fra alle Dele af Øvre-Missouri til Daviess County for, som de selv sagde, at hjælpe til at tage Joseph og Lyman Wight. Paa samme Tid udstedte Lilburn W. Boggs, der nu var bleven Guvernør for Staten Missouri og Overbefalingsmand for Militsen, Ordre til sin General-Adjutant om at have en Del Kompagnier Kavalleri og Infanteri i Beredskab for umiddelbar Tjeneste. De Grunde, Guvernør Boggs anførte for Udstedelsen af denne Ordre, vare, at der var Tegn til Indianerkrig og Forstyrrelse af Freden i Caldwell, Daviess og Carroll Countier. Hentydningen til Indianerkrig var kun et Blændværk; Boggs vidste meget vel, at der ingen Grund var til at sammenkalde Militsen for at beskytte Folket imod Indianerne, men han haabede derved at faa Lejlighed til at bruge Tropperne imod de Hellige. Lilburn W. Boggs var en meget slet og ugudelig Mand — en Forræder imod ethvert republikansk Princip og en blodig Tyran, som fandt Glæde i at bruge sin Magt til at forfølge og ødelægge de Uskyldige.

Det var Joseph stedse en Samvittighedssag at gjøre alt muligt for at fjerne enhver Mistanke og vise sig som en tro og loyal Mand. Lige meget om Andre gjorde Uret og handlede i ligefrem Modstrid med al Lov og Ret ved at sammensværge sig i Pøbelhobe etc., ønskede han ikke at følge deres Exempel, men handlede altid saaledes, at han havde Loven paa sin Side. De, som derfor vare bekjendte med ham, overraskedes ikke ved at høre, at han i Forening med Lyman Wight frivillig opgave sig selv til Forhør for Dommer King i Daviess County; og for ikke at lade Offentligheden i Uvidenhed om de nærmere Omstændigheder ved hans tidligere Besøg til Daviess County, affattede han en edelig bekræftet Skrivelse, som blev fremlagt for Dommer Elias Higbee, og som paa en klar og fyndig Maade fremsatte de enkelte Omstændigheder ved nævnte Rejse.

Den 6te September 1838 forlod Joseph, hans Broder Hyrum, Dommer Higbee og Andre Far West for at begive sig til Stedet, hvor Forhøret skulde holdes, men da Anklageren ikke var tilstede, opsattes Retten til næste Dag. Joseph fandt det imidlertid raadeligt, da han den følgende Dag begav sig til Forhørsstedet, at medtage et Kompagni Brødre, som, medens Forhøret stod paa, skulde opholde sig ved County-Grænsen og der holde sig parate til efter et Øjebliks Varsel at komme dem til Undsætning, i Tilfælde der skulde opstaa

Uroligheder under Forhøret. Dette var meget nødvendigt, da Ophidselsen var meget stor, og mange Trusler vare blevne udslyngede imod Joseph. Under Forhøret, som derpaa tog sin Begyndelse, var William P. Peniston Anklageren og Adam Black hans eneste Vidne. Ved denne Lejlighed viste Black som sædvanlig sin sande Karakter. Han svor i det Uendelige og aflagde Ed paa Ting, som han ikke kunde bevise, og som neppe vare blevne fremførte for nogen anden Ret i Verden. Der var fire Vidner paa Forsvarssiden, men hvad Vægt kunde fire sanddrue Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd have for en Ret i Missouri i de Dage imod een slet og ugudelig Mands Vidnesbyrd? King forpligtede Joseph og Lyman Wight til at give Retten en Sikkerhedsborgen for 500 Dollars, skjønt der var intet Bevis, der berettigede nogen Anklage imod dem; men da de antoge, at han gjorde det for at berolige Pøbelens Følelser, gave de uden Modsigelse den forlangte Borgen med tilstrækkelig Sikkerhed og vendte derpaa tilbage til Far West. Dommeren erkjendte siden efter i Broder George W. Robinsons Nærværelse, at der ikke fandtes noget Bevis imod dem, for hvilket de behøvede at stille nogen Borgen, men det var Pøbelen, ikke Retfærdigheden, der skulde tilfredsstilles!

Med Hensyn til de Gjenvordigheder, som han og de Hellige i de Dage maatte gjennemgaa, siger Joseph:

»De (Pøbelen) bestræbe sig bestandig for at ophidse os og om muligt opægge os til Vrede ved at true os Gang efter Gang; men vi frygte dem ikke, thi Herren, den evige Fader, er vor Gud, og Jesus, Midleren, er vor Frelser, og i den store Jeg er ere vi stærke, og til ham sætte vi vor Lid. Skjønt vi Gang efter Gang ere blevne drevne uden Aarsag og atter og atter slagne uden Anledning fra vor Side, have vi dog med det Gode bevist for Verden, at vi ikke have noget Ondt isinde imod noget Menneske eller Parti, at vi ikke have fornærmet Nogen, at vi ere fredelige mod Alle, og at vi passe vore egne Sager og ingen Andres. Vi have taalt, at vore Rettigheder og Friheder ere blevne os berøvede; vi have ikke hævnet os over disse Forurettelser; vi have apelleret til Øvrigheder, Sheriffer, Dommere, Regjeringen og Præsidenten over de Forenede Stater — alt forgjæves, og dog have vi roligt fundet os i alt dette. Vi have ikke gaaet i Rette med den store Gud; vi knurrede ikke, men forlode Alt i Fred og trak os tilbage til det Indre af Landet, til den store, vilde Prærie, til de nøgne, udyrkede Sletter og begyndte der paany. Vi fik de øde Steder til at blomstre som Rosen, og nu vil den djævelske Skare dog ikke unde os Ro.«

Dette er et tydeligt og kraftigt Vidnesbyrd angaaende de Forurettelser, som bleve tilføjede de Sidste-Dages Hellige af deres Fjender. En levende Guds Profet skrev det, og det vil staa som et skrækkeligt Vidnesbyrd imod de Mænd, hvis Forbrydelser det beskriver, indtil en fortørnet Guds Hævn tilfulde er tilfredsstillet. Erindringen om deres onde Gjerninger lader sig ikke udslette, thi de ere skrevne i blodige Træk. Allerede er Missouris Jord under den paafølgende Borgerkrig bleven vædet med mange af de skyldige Mænds og deres Familiers Blod, og Enden er endnu ikke kommen!

FJORTENDE KAPITEL.

Pøbelen fortsætter sine Skjændselsgjerninger. — En hyklerisk Dommer. — Guvernør Boggs som et villigt Redskab i Pøbelens Hænder. — En Anekdote om en ung Officer. — De Witt omringes af Pøbelen. — En betegnende Skrivelse. — De Hellige nødes til at forlade de Witt og nedsætte sig i Caldwell County. — Pøbelen trækker sig tilbage fra Daviess County. — En Skjærmydsel ved Crooked-Floden. — Oberst Pattens Død. — Pøbelen drives paa Flugt. — De Helliges Forsvarsbevægelser udlægges som Oprør og Forræderi. — Guvernør Boggs udsteder sin bekjendte Udryddelsesordre.

Ophidselsen imod de Hellige vedblev stadig at tiltage. Pøbelen strømmede ind fra alle Kanter til Daviess County og indrettede sit Hovedkvarter i Nærheden af Millport; de begyndte strax at begaa Voldsomheder imod de Hellige. stjæle deres Kvæg og ødelægge deres Ejendele samt truede dem med fuldstændig Uddrivelse af Staten.

Den 8de September rygtedes det i Far West, at Pøbelen var i Færd med at angribe Adam-ondi-Ahman. Flere af de Hellige vare strax rede til at drage de derværende Brødre til Undsætning, og den næste Morgen begav et Kompagni Brødre sig paa Vejen der hen. Da man tillige hørte, at en Vogn, belæsset med Geværer og Ammunition, var undervejs fra Richmond til Pøbelen i Daviess County, tog et Kompagni væbnede Mænd under Kaptejn William Allred ud for at afskjære dem Vejen. De fandt Vognen sønderbrudt og Geværkisterne trukne ind i det høje Græs tæt ved Vognen, men kunde ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter kom dog tre Mænd tilstede, som strax bleve arresterede og tilligemed Geværerne bragte til Far West. Kaptejn Allred handlede efter Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell County, som havde udstedt Ordren til at beslaglægge Vaabnene og arrestere Førerne. Saa snart disse Mænd vare blevne arresterede, blev Dommer King ved Brev underrettet om det Forefaldne, og Brødrene udbade sig hans Raad med Hensyn til, hvad de skulde foretage sig med Geværerne og Fangerne. Dommeren svarede, at de skulde »løslade Fangerne«, men vidste ikke, hvad han skulde raade dem til med Hensyn til Geværerne; »dog«, sagde han, »skulle de ikke med min Medvirken blive eder fratagne for at benyttes mod eder i noget ulovligt Øjemed«. Desuagtet raadede Dommer King under samme Dato General Atchison til »at samle 200 Mænd eller flere for at adsprede de bevæbnede Skarer i Daviess og ligeledes i Caldwell County, og tvinge de Mormoner, som ikke vilde overgive sig, til Underkastelse, da det ikke kan lade sig gjøre at tilsidesætte Loven for deres Skyld«.

Vi omtale denne Begivenhed for at vise nævnte Dommers Hykleri. Overfor Joseph og de Hellige viste han sig tilsyneladende venlig og fredeligsindet, medens han paa samme Tid var deres svorne Fjende. Det kunde ikke lade sig gjøre at tilsidesætte Lovene for »Mormonernes Skyld«; men det var fuldkommen i sin Orden, at Pøbelen bortjog og dræbte de Hellige, som, saa snart de gjorde Modstand, bleve ansete for Oprørere.

Omtrent paa denne Tid sendte William Dryden, Fredsdommer i

Daviess County, en længere Skrivelse til Guvernør Boggs, hvori han underrettede ham om, at »han havde udstedt en Arrestordre imod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere for at have anfaldet og truet Adam Black den 8de August sidstleden«, og at Embedsmanden med en Vagt, bestaaende af 10 Mand, der skulde udføre Ordren, med Magt blev tvungen til at forlade Byen, hvor Paagjældende antoges at opholde sig. »Mormonerne,« sagde han fremdeles, »vare saa vel bevæbnede og talrige i Countierne Caldwell og Daviess, at den udøvende Magt i disse Countier var altfor magtesløs til at kunne iværksætte en Arrestordre mod nogen af »Mormonerne«, som tillige behandlede Landets Love med den dybeste Foragt.«

Saa snart Guvernør Boggs havde modtaget dette Brev, udstedte han en Ordre til General David R. Atchison om at lade et tilstrækkeligt Antal af Tropperne under hans Kommando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Daviess County at »udøve alle Arrestordrer og andre Embedsforretninger, og først og fremmest være den Embedsmand behjælpelig, som havde det Hverv at udføre den af Fredsdommer William Dryden den 27de August mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere udstedte Arrestordre og bringe Paagjældende for Domstolen«. Denne foragtelige Fredsdommer kunde ved sine Løgne bevæge Guvernøren til øjeblikkelig Handling, medens han slet intet Hensyn tog til Hundreder af Helliges indstændige Bønner om Beskyttelse og Retfærdighed.

En Troppeafdeling, bestaaende af henved 1000 Mand under General-Major David R. Atchisons Kommando, var snart undervejs til Daviess County og lejrede sig ved Ankomsten did imellem de to Byer Millport og Adam-ondi-Ahman. Paa sidstnævnte Sted havde de Hellige fra de omliggende Egne samlet sig til Selvforsvar imod Pøbelen og havde i dette Øjemed stillet sig under Oberst Wights Kommando.

Da Militsens Generaler besøgte Pøbellejren i Millport, fortalte man dem, at disse lovløse Banditer havde samlet sig der til Selvforsvar. Indbyggerne i Daviess County vare blevne truede af »Mormonerne«, og de vare nu komne for at hjælpe og forsvare dem. Saadanne vare de Løgne, som de søgte at binde Folket paa Ærmet for derved at retfærdiggjøre deres egen ulovlige Fremgangsmaade, men ved selv at aflægge et Besøg i de Helliges Lejr kom Generalerne snart til Kundskab om, at det forholdt sig anderledes. Saaledes siger General Parks i sin Skrivelse til Guvernøren fra Daviess County den 25de Sept., at »hvad end Mormonernes Hensigt har været, før vi kom her til, have de siden vor Ankomst ikke viist nogen Tilbøjelighed til at modsætte sig Lovene eller tilkjendegivet noget fjendtligt Sindelag. Der har hersket saa megen Fordom og Overdrivelse angaaende denne Sag, at jeg fandt Tingene aldeles forskjellige fra, hvad jeg havde ventet. Da vi ankom her til, saa' vi en stor Skare Mænd fra de tilstødende Countier, bevæbnede og paa aaben Mark; efter hvad jeg erfarede, var det deres Hensigt at hjælpe Folket i dette County mod Mormonerne, uden at de retmæssige Authoriteter havde opfordret dem dertil.

Efterskrift. — Siden jeg skrev Ovenstaaende, har jeg modtaget

Underretning om, at hvis Komiteen ikke kan enes, have Mændene fra Daviess County besluttet at drive Mormonerne ud med Krudt og Kugler.«

General Atchison, som omtrent samtidig tilskrev Guvernør Boggs, sagde: »Sagerne staa ikke saa galt i det County, som Rygtet fremstiller, og, støttet paa edelige Vidnesbyrd, nærer jeg i Sandhed ingen Tvivl om, at Deres Excellence er bleven ført bag Lyset af rænkefulde eller halvforrykte Menneskers overdrevne Beretninger. Jeg har bragt i Erfaring, at der er ingen Grund til Frygt, hvad Mormonerne angaar.«

De frygteligste Historier fortaltes om de Hellige. De vare ifølge deres Fjenders Udsagn et forfærdeligt Folk; disse Løgne vare saa ofte blevne gjentagne af Pøbelen, at de tilsidst selv begyndte at tro paa dem; men i Stedet for at Pøbelen i Virkeligheden havde nogen Aarsag til Frygt, var netop det Modsatte Tilfældet. De Hellige vare faa i Antal og næsten forsvarsløse, medens deres Fjender vare talrige og vel bevæbnede og, hvad værre var, uden mindste Barmhjertighed.

En ganske morsom lille Historie, der vil tjene til Belysning af den Frygt, som Missourianerne i de Dage nærede for de Hellige, fortælles om en ung Officer, der tjente som Adjutant hos General Doniphan. Paa et Besøg til Far West tog Generalen sin Adjutant med sig og opslog sin Bopæl hos Profeten. Da de om Aftenen trak sig tilbage for at begive sig tilsengs, fik de anvist et Værelse med to Senge, af hvilke Generalen benyttede den ene og hans Adjutant den anden. Men da Lyset blev slukket, syntes paa en Gang alle de Rædselshistorier, den unge Adjutant havde hørt fortælle om »Mormonerne«, pludselig at dukke op i hans let bevægelige Fantasi, og han blev saa forskrækket, at han var glad ved at slippe ud af sin Seng og liste sig hen i Generalens! Officerer have i Almindelighed Ord for gjerne at ville anses for modige, men i dette Tilfælde syntes den unge Officers Frygt at være større end hans Mod.

I Slutningen af September Maaned blev ovennævnte Armee opløst, og Alt, hvad den havde udrettet, var, at den spredte Pøbelen til andre Egne, hvor den paany gjentog sine Voldsgjerninger.

I store Hobe samlede Pøbelen sig derpaa omkring de Witt i Carroll County, hvor de Hellige efter Evne rustede sig til Selvforsvar. Lidt efter lidt havde Pøbelen imidlertid fuldstændig omringet Byen, og da som Følge heraf al Tilførsel af Levnetsmidler etc. blev standset, begyndte Indbyggerne snart at lide Mangel, og det tilsidst i saa høj en Grad, at flere af de Hellige bogstavelig døde af Hunger. Medens Forholdene vare saaledes i De Witt, hændte det sig, at General Samuel D. Lucas, tidligere Pøbelleder mod de Hellige i Jackson County, sejlede nedad Floden forbi De Witt, og for at vise, hvorledes Brandfakler og Dødspile bleve udslyngede igjennem Staten, og det endog af højtstaaende Mænd, som under Ed vare forpligtede til at overholde den offentlige Fred, ville vi anføre følgende Skrivelse fra nævnte General til Guvernør Boggs, dateret Boonville, Missouri, den 4de Okt. 1838:

»Kjære Herre! Da vi forleden Mandag passerede ned ad Missouri-

Floden, saa' vi en stor Skare Mormoner under Vaaben i De Witt, Carroll County. Deres Anfører, Oberst Hinkle, tidligere fra Caldwell County, underrettede mig om, at de vare 200 Mand stærke, og at de hvert Øjeblik ventede at blive angrebne af Borgerne i Carroll County, hvilke han sagde kun vare lejrede sex Mile der fra, ventende paa Forstærkning fra Salina County. Hinkle sagde, at han havde besluttet at forsvare Byen, selv om det kom til Slag. Efterretning fra Dr. Scott i Fayette er netop indløben her til om, at en Træfning havde fundet Sted igaar, og at flere Mand faldt. Dr. Scott meddeler mig, at han fik denne Underretning af en agtværdig Herre, der havde hørt Skydningen, idet han sejlede forbi. Hvis en Træfning virkelig har fundet Sted, hvorom jeg ikke tvivler, vil det vække stort Røre i hele Øvre-Missouri, og disse foragtelige og nedværdigede Væsener ville blive udryddede af Jorden. Dersom een af Carrolls Indbyggere skulde blive dræbt, tror jeg, at der inden fem Dage vil befinde sig 4 à 5000 Frivillige paa Kamppladsen mod Mormonerne, og Intet uden disses Blod vil tilfredsstille dem. Det er en ubehagelig Tingenes Tilstand. Forholdsregler agter jeg ikke at foreslaa Deres Excellence. Mine Tropper af 4de Division afvæbnedes kun indtil nærmere Ordre og kunne være parate efter en Times Varsel.«

Med Hensyn til dette Brev skriver Joseph: »Foragtelige og nedværdigede Væsener«! Hvo har vel nogensinde før hørt højmodige og hæderlige Mænd nedlade sig til at ofre deres Ære ved at fremkalde Krig uden Aarsag mod »foragtelige og nedværdigede Væsener«? Men General Lucas er rede til med hele sin Division »efter en Times Varsel« at gaa i Kamp paa saadanne æresløse Betingelser, for saa vidt hans egen Indberetning er sand. Men Lucas vidste bedre Besked. Han vidste, at de Hellige vare et uskyldigt, uskadeligt Folk, der ej vilde slaas med Nogen uden til Selvforsvar; hvorfor da skrive et saadant Brev til Guvernøren for at ophidse hans Sind? Hvorfor ikke holde Sandhed og Retfærdighed paa Deres Side, arme Lucas? Evighedens Annaler ville en Gang aabenbare for Dem, hvem der er de »nedværdigede Væsener«, og hvad der skal bødes for Udgydelsen af »Mormonernes Blod«.

En Komite, som var bleven afsendt fra Chariton County for at undersøge Beskaffenheden af Tvistighederne i De Witt og Omegn, saa' ikke Sagen i samme Lys som Lucas. Efter at være vendte tilbage aflagde de edeligt Vidnesbyrd om, at Pøbelen havde fortalt dem, at de førte Krig imod de Hellige i den Hensigt at dræbe dem eller fordrive dem fra Countiet, og at de Hellige kun vare beredte til Selvforsvar og bade om Fred samt ønskede, at de civile Authoriteter vilde komme der hen saa hurtigt som muligt og bilægge Tvistighederne.

Paa den Tid var Joseph tilligemed en Del Andre paa en Rejse i den nedre Del af Caldwell County for at vælge et Sted til Anlæggelsen af en By. Paa Rejsen mødte han en af Brødrene fra De Witt, som underrettede ham om Pøbelopløbene og de Helliges Tilstand der.

»Jeg blev forbauset,« skriver Joseph, »ved at modtage denne Efterretning, endskjønt der allerede tidligere havde viist sig Tegn paa Pøbelexcesser; men jeg havde haabet, at Retsfølelsen hos Størstedelen

af Folket og deres Agtelse for Konstitutionen vilde have kuet Forfølgelsens Aand, som maatte vise sig i nævnte Egn.

Ved Modtagelsen af denne Underretning traf jeg strax Forberedelser til at rejse til De Witt for om muligt at berolige Folkets Følelser og bevare mine Brødres Liv, der saaledes vare udsatte for Folkets Ondskabsfuldhed.

Lørdagen den 6te Okt. ankom jeg til De Witt og fandt, at Beretningen om Tilstanden paa dette Sted var overensstemmende med Sandheden; thi det var med stor Vanskelighed og ved at rejse ad en ubefærdet Vej, at det lykkedes mig at naa der hen, da alle Hovedveje vare stærkt besatte af Pøbelen, der afskar al Forbindelse med Staden. Brødrene, der blot vare en Haandfuld i Sammenligning med Pøbelen, som omringede dem, vare næsten blottede for Proviant og uden Udsigt til at kunne faa nogen. Vi ansaa det for raadeligt at sende Bud til Guvernøren og underrette ham om Forholdene i Haab om, at han vilde skjænke os den Beskyttelse, vi behøvede, og som var os garanteret sammen med andre Borgere. Flere højtstaaende Mænd, som boede i den nærmeste Omegn, og som ikke i fjerneste Maade stode i nogen Forbindelse med de Sidste-Dages Helliges Kirke, men havde været Vidne til vore Fjenders Fremgangsmaade, traadte frem og aflagde edeligt Vidnesbyrd om den Behandling, der var bleven os tildelt, og om den farlige Stilling, hvori vi befandt os. De tilbøde endog selv at ville begive sig til Guvernøren og fremstille Sagen for ham.«

Men saa langt fra at erholde nogen Hjælp eller endog blot at blive viist nogen Sympathi af denne Mand, bleve de Hellige derimod underrettede om, at »Kampen stod mellem Mormonerne og Pøbelen«, og at »de selv maatte udkæmpe den«.

Imidlertid ankom General Parks med en Afdeling Tropper til Nabolaget og lejrede sig omtrent 5 Mile fra De Witt. Disse Tropper vare paany blevne indkaldte paa Grund af de stedfundne Uroligheder, men da baade han og hans Mænd vare fjendtligsindede imod de Hellige, blev der Intet gjort for at sprede Pøbelen. Han undskyldte sig med, at Kaptejn Bogarts Mænd vare oprørske og pøbelsindede, og han kunde derfor Intet udrette med sine Tropper. Denne Bogart var Kaptejn over et Kompagni af Militsen under Parks og var ellers en Methodistpræst. Han var en bitter Fjende af de Hellige og en Pøbelophidser af værste Slags. I et Brev, som General Parks derpaa afsendte til General Atchison, skrev han: »Intet synes at være saa efterspurgt her som Mormonskalpe (efter Carrolls Indbyggeres Tale at dømme); hidindtil har der været knapt med dem.« Og han tilføjede videre: »Saa vidt jeg kan forstaa, ere de (de Hellige) endnu gaaede forsvarsvis tilværks. Det er min bestemte Mening, at Mormonerne ingen Ro ville faa, før de drage hort.«

Omtrent paa denne Tid havde Pøbelen sendt Bud til Jackson County og faaet en Kanon, Krudt og Kugler; bevæbnede Hobe kom dem til Hjælp fra Ray, Saline, Howard, Livingston, Clinton, Clay og Platte Countier, og en Mand ved Navn Jackson fra Howard County blev valgt til deres Anfører. Det var under Dødsstraf forbudt

de Hellige at forlade Byen; naar de forsøgte at gaa ud for at skaffe sig Fødemidler, for hvilke de vare aldeles blottede, blev der skudt paa dem. Saa snart Kvæg, Heste eller andre Ejendele kom i Nærheden af Pøbelen, bleve de tagne som Bytte. Paa Grund af denne Lovløshed maatte de fleste af Brødrene bo i Vogne eller Telte og indrette sig saa godt, de kunde.

Der var nu ikke noget som helst Haab om, at de Hellige kunde staa imod Pøbelen, der stadig voxede. Deres Proviant var som sagt aldeles sluppen op, og Brødrene vare udmattede af den idelige Staaen paa Vagt for at iagttage alle Fjendens Bevægelser. Nogle af Brødrene døde af Mangel paa Livets første Fornødenheder, og for »første Gang i mit Liv«, skriver Joseph, »havde jeg den Smerte at se nogle af mine Medmennesker falde som Offer for Forfølgelsens Aand, der den Gang herskede og siden efter har hersket i saa stor en Grad i Øvre-Missouri, og det endog Mænd, som vare dydige, og mod hvem ingen retfærdige Beskyldninger kunde fremføres, men som formedelst deres Kjærlighed til Gud, deres Hengivenhed for hans Sag og deres Beslutning om at ville bevare deres Tro maatte nedstige i en tidlig Grav«.

Imidlertid tilskyndede Henry Root og David Thomas (hvilke Mænds Raad Anlæggelsen af De Witt fornemmelig skyldtes) de Hellige til at forlade Stedet. Thomas sagde, at han havde Pøbelens Forsikring om, at dersom de vilde forlade Stedet, skulde intet Ondt blive dem tilføjet, og de skulde blive betalte for alle de Tab, de havde lidt, og tilføjede, at de vare komne som Voldgiftsmænd i dette Øjemed, samt at nogle Mænd skulde blive beskikkede til at vurdere de Ejendele, de ikke kunde medtage, hvilke de skulde blive betalte for.

Da der saaledes ingen Udsigt var til Befrielse, idet Guvernørens Øre var døvt for alle Bønner og Forestillinger, og Militsen havde gjort Mytteri og Størstedelen af dem vare færdige til at gaa over til Pøbelen, kom Brødrene til den Slutning, at det var bedst at forlade De Witt og søge Ly et andet Sted. Som Følge heraf blev en Komite dannet ifølge Pøbelens Ønske, men da denne Komite bestod af Udenforstaaende, vurderede de kun de Helliges Landejendomme, som ovenikjøbet ikke bleve betalte. Mange af deres Huse vare blevne opbrændte, deres Kvæg fordrevet og en stor Del af deres øvrige Ejendele ødelagt af Pøbelen; men naar har man nogensinde hørt, at de Hellige have faaet Erstatning for, hvad deres Fjender have ødelagt! Da de Hellige derpaa skulde til at drage bort, savnede de mange af deres Heste, Oxer og Køer, som ej vare til at finde. Pøbelen roste sig nemlig af, at de havde dræbt deres Kvæg og levet deraf. Med omtrent halvfjerdsindstyve Vogne og det Tiloversblevne af deres Ejendele, som det var lykkedes dem at redde, brøde de op fra De Witt den 11te Oktober 1838 og begave sig paa Vejen til Caldwell County. Under Rejsen bleve de bestandig foruroligede og truede af Pøbelen, der gjentagne Gange skød paa dem. Flere af de Hellige døde undervejs paa Grund af Mangel og Overanstrengelse, og de maatte begraves ved Vejkanten uden Kister og under de sørgeligste Omstændigheder. Resten ankom til Caldwell den 12te Okt. Joseph

var stadig med dem og var altid rede til at trøste, opmuntre og hjælpe dem. Hvor som helst der var Fare paa Færde, var Joseph tilstede og beviste saaledes de Hellige Sandheden af Jesu Ord, at »Ingen har større Kjærlighed end den, som er villig til at nedlægge sit Liv for sine Venner«.

Ikke saa snart havde de Hellige forladt De Witt, førend Sashel Woods, en presbyteriansk Præst, kaldte Pøbelen sammen og holdt en Tale til dem og sagde, at de maatte skynde sig at komme deres Venner i Daviess County til Hjælp. Salget af Landejendomme, sagde han, var nær forestaaende, og hvis de kunde faa »Mormonerne« uddrevne, kunde de faa Forkjøbsret til alt Landet og faa deres Ejendomme tilbage igjen samt beholde den hele Betaling, de havde modtaget for dem. Han forsikrede Pøbelen, at de ikke havde Noget at befrygte fra Øvrighedens Side for denne deres Handlemaade; thi de havde nu tilstrækkeligt Bevis for, at Øvrigheden ikke vilde hjælpe »Mormonerne«, og at de ligesaa gjerne kunde tage deres Ejendomme som at lade være. Denne Opfordring vandt Bifald, hvorfor hele Banden begav sig til Daviess County, medtagende sin Kanon. Imidlertid var Cornelius Gillium ivrig beskjæftiget med at faa Pøbelen paa Benene i Platte og Clinton Countier for at hjælpe Woods i hans Bestræbelser for at drive fredelige Borgere fra deres Hjem og berøve dem deres Besiddelser.

Da de Hellige i Caldwell County kom til Kundskab om disse Bevægelser og tillige af General Doniphan havde faaet Befaling til at berede sig til Selvforsvar, forsamledes Brødrene i Far West i et Antal af flere hundrede med den Beslutning at forsvare deres Rettigheder til det Yderste, og den 15de Oktober forlode omtrent 100 bevæbnede Mænd, hvoriblandt Joseph selv, under Oberst-Løjtnant Hinkle Far West, for at begive sig til Adam-ondi-Ahman i Daviess County, hvor Pøbelen paany havde begyndt at begaa mange Plyndringer, saasom at bortdrive deres Heste, Kvæg, Faar, Svin osv. Mange af dem, hvis Huse bleve afbrændte, saa vel som de, der boede adspredte paa ensomt beliggende Steder, flygtede ind i selve Byen for at komme i Sikkerhed og søge Ly mod den heftige Snestorm, der rasede den 17de og 18de Oktober. Kvinder og Børn bleve saaledes nødte til at forlade deres Hjem og rejse flere Mile tilfods for at undslippe Pøbelen. »Mine Følelser,« skriver Joseph, »vare saadanne, at de ej kunne beskrives, da jeg saa' dem flokkes ind i Landsbyen næsten aldeles blottede for Klæder, thi de havde kun reddet deres Liv.«

Under denne Tingenes Tilstand ankom General Parks til Daviess County og var i Lyman Wights Hus, da den Efterretning modtoges, at Pøbelen afbrændte Husene, og at Kvinder og Børn flygtede for at finde Sikkerhed. Oberst Wight, som var ansat ved det 59de Regiment under General Parks Kommando, spurgte ham, hvad man skulde gjøre; han svarede, at han øjeblikkelig maatte samle sine Mænd og gaa imod Pøbelen og adsprede dem. Som Følge heraf blev en Afdeling strax bragt paa Benene og var om kort Tid paa Vejen med den Beslutning at fordrive Pøbelen eller dø i Forsøget, da de ikke kunde taale en saadan Behandling længere.

Saa snart Pøbelen havde erfaret General Parks Ordre og kom til Kundskab om Brødrenes Beslutning, brøde de op med deres Lejr og flygtede i største Hast, efterladende deres Kanon og en Del Krigsforraad paa Lejrpladsen, som derved faldt i de Helliges Hænder. Men for imidlertid at opnaa deres Øjemed, greb Pøbelen til List, og efter at have flyttet deres Huse, der kun bestode af nogle usle Tømmerhytter, satte de disse i Brand, hvorpaa de meldte til Statens Authoriteter, at »Mormonerne nedbrændte og ødelagde Alt for dem«.

Da Pøbelen trak sig tilbage fra Daviess County, vendte Joseph tilbage til Caldwell, hvor han haabede i det mindste for en Tid at faa Ro for sine Fjender, men ikke saa snart var han ankommen til Far West, før det blev ham fortalt, at Pøbelen havde begyndt Fjendtligheder paa Grænserne af nævnte County og havde taget flere af Brødrene tilfange. Flere Maaneder i Forvejen havde Herren befalet de Hellige at indsamles til Byerne, men paa Grund af deres Forsømmelse heri maatte de nu overlade deres Ejendele og Andet i Pøbelens Hænder og skyndsomt tage Flugten til de omliggende Byer, glade ved at slippe bort med Livet. Saaledes blev Far West i ganske kort Tid bogstavelig overfyldt med Mennesker, idet de Hellige strømmede ind fra alle Kanter, søgende Beskyttelse mod Pøbelens Raseri.

Den 24de Oktober ved Middagstid ankom Kaptejn Bogart med 30 à 40 Mand til en Broder Thoret Parsons Bopæl ved Udspringet af den østlige Gren af Log-Bækken og advarede ham om at fjerne sig inden Kl. 10 næste Dags Formiddag; han erklærede ligeledes, at han vilde hjemsøge Far West med Torden og Lynild inden næste Dags Middag, dersom han var saa heldig at træffe »Neil« Gillium, som vilde slaa Lejr for Natten omtrent 6 Mile vesten for Far West, medens han selv vilde lejre sig ved Crooked-Floden. Broder Parson sendte et Bud til Far West med disse Efterretninger og fulgte selv efter Bogart for at iagttage hans Bevægelser. To andre Brødre, som vare tagne ud i samme Øjemed, saa' otte bevæbnede Mænd af Pøbelen aflægge et Besøg i Broder Pinkhams Hus, hvor de toge tre Fanger og fire Heste, Vaaben osv., og droge bort med Trusler mod Fader Pinkham; henved Midnat kom de tilbage til Far West og aflagde Rapport om Pøbelens Forehavende, som de vare komne til Kundskab om ved Bogarts Bevægelser.

Da Elias Higbee, den første Dommer i Countiet, modtog denne Efterretning, befalede han Oberst-Løjtnant Hinkle, som var Øverstkommanderende i Far West, at rykke ud med et Kompagni for at splitte Pøbelen og befri Fangerne, som ifølge Rygtet skulde myrdes om Natten. Trompeten skraldede, og Brødrene samledes paa Torvet omtrent ved Midnat, hvor de bleve gjorte bekjendte med Kjendsgjerningerne, og omtrent 75 Frivillige adløde Dommerens Opfordring og stillede sig under David W. Pattens Kommando; derefter begave de sig tilhest paa Vejen til Pøbellejren, hvor de haabede at overrumple og adsplitte Fjenden, befri Fangerne og uden Blodsudgydelse forpurre Angrebet, der truede Far West.

Parley P. Pratt, som var en af Deltagerne i denne Expedition, giver følgende Beretning herom: »Dette Kompagni var snart under-

vejs og maatte tilbagelægge en Vejlængde paa omtrent 12 Mile over udstrakte Prærier. Natten var mørk, men den flammende Prærieild oplyste vidt og bredt de fjerne Sletter, medens uhyre Røgsøjler saas at hæve sig i frygtelig Majestæt, som om Verden stod i lys Lue. Denne pragtfulde Scene kan Ingen forestille sig uden den, som paa en Efteraarsdag har været Vidne til en Præriebrand, der farer hen over Millioner Akres Land, bedækkede med alenhøjt tørt Græs, og kun efterlader en glat, sort Overflade, som aldeles har mistet sin Vegetation.

De tusinde Meteorer, der i Afstand blussede lig Lejrilde af en eller anden Krigshær, kastede forunderlige Lysglimt paa Himmelens udstrakte Hvælving, hvilket Mange fejlagtigt vilde have antaget for Nordlys. Denne Scene i Forening med Midnattens Taushed, de buldrende Lyde af Hestenes Trampen hen over Slettelandets haarde og tørre Overflade, Sablernes Klirren i deres Skeder, de tilfældige Glimt af blanke Vaaben i den flagrende Belysning, det omgivende Mørkes Uhyggelighed samt Expeditionens og Folkets ubekjendte Skjæbne, bidrog Alt til at fylde Sindet med dybe og alvorlige Tanker og at kaste et romantisk Skjær over Fantasien, hvilket sjelden erfares undtagen i Digterens Drømme eller i den slumrende Fantasies vilde Forestillinger.

I denne højtidelige Procession bevægede vi os fremad i omtrent to Timer, da det antoges, at vi befandt os i en farefuld Egn. Vi fik derpaa Befaling til at stige af vore Heste og overlade dem til en Vagts Varetægt, hvorpaa vi fortsatte Rejsen tilfods een eller to Mile for at opsøge Fjenden. Vi vare ikke komne ret langt, før (i samme Øjeblik som vi naaede Udkanten af Skoven) en Salve blev affyret paa os af en ubekjendt Fjende, der havde ligget i Baghold, og een af vort lille Antal faldt dødelig truffen til Jorden; hans Navn var Patterson O'Banyon. I en kort Afstand fra, hvor vi nu befandt os, kunde vi se Fjendens Lejrild. Paa den østlige Himmel var Dagen allerede begyndt at gry, men Mørket rugede endnu over Kamppladsen. Ordre blev givet til at opstille sig i Slagorden under Ly af Træerne og i Krattet, hvilket strax blev gjort. Ilden blev nu almindelig paa begge Sider, og det syntes, som om hele Skoven stadig gjenlød af dødbringende Riflers Knalden. Efter at et Par Salver vare affyrede, blev der givet Ordre til at angribe Fjenden i dens Lejr. Idet vi derpaa stormede frem, blev det en Kamp paa Liv og Død, og flere faldt paa begge Sider. I samme Øjeblik gjennemborede en Kugle den brave Oberst David W. Patten, som netop befandt sig ved min Side, da jeg saa' ham falde. Da vi vare lige ved at sejre, vovede jeg ikke at standse for at forvisse mig om hans og de Øvriges Skjæbne, men stormede ind i Fjendens Lejr. Denne var beliggende umiddelbart paa Breden af Crooked-Floden, som her var omtrent 40 Fod bred og saa dyb, at man umulig kunde vade over den. Fjenden, som blev haardt forfulgt, kastede sig i Floden og kæmpede mod Strømmen for at naa den modsatte Bred. De, som derpaa naaede den, forsvandt snart afsyne, hvorpaa Ilden ophørte, og Skoven gjenlød af Feltraabet: »For Gud og Friheden!«

Vort lille Kompagni, som for en Del var bleven bragt i Uorden,

blev nu atter opstillet og dets Skydevaaben paany ladede. Da dette var gjort, blev en Afdeling beordret til at undersøge Valpladsen og efterse de Saarede. Gideon Carter, som jeg fandt liggende paa sit Ansigt, vendte jeg om og saa' ham dø. Hans Ansigt var saa ilde tilredt og vansiret af Saar og Skrammer, at jeg ikke den Gang gjenkjendte ham, men jeg erfarede senere, at vi fejlagtig havde antaget ham for en af Fjenden, og derfor efterladt ham paa Kamppladsen. Jeg fandt dernæst David W. Patten, som jeg nogle Minuter i Forvejen havde set falde. Han kunde endnu tale, men laa bleg og døende paa sin ene Side; en Kugle havde ramt ham i Underlivet. Mange Andre vare saarede, hvoraf flere meget farligt.

Fjenden havde i sin Forvirring ladet sine Heste, Sadler, Telte og Bagage blive tilbage. Vi lagde derpaa Seletøjet paa nogle af deres Heste og spændte dem for en Vogn, som vi indvendig beklædte med Tæpper, og lagde deri de af de Saarede, som ikke vare i Stand til at ride. Vor hele Trop besteg derpaa de erobrede Heste og dannede en For- og Bagtrop til de Saaredes Vogn, hvorpaa vi sagte begave os tilbage til det Sted, hvor vi havde efterladt vore Heste og Vagten. Her gjorde vi Holdt og betjente de Saarede. Det var et frygteligt Syn at se disse blege og hjælpeløse Brødre ligge udstrakte for os og høre deres Stønnen. Omtrent sex af vore Mænd vare mere eller mindre saarede og een efterladt død paa Pladsen. Fjenden led et lignende Tab foruden hele dens Oppakning, Vaaben og Krigsforraad.

Vi erfarede gjennem Fangerne, som vi befriede, at Fjenden bestod af omtrent 60 Mænd, anførte af en Methodistpræst ved Navn Bogart. Vor Styrke, som tog aktiv Del i Træfningen, kunde ikke have været mere end omtrent 50. Ved Træfningens Begyndelse vare tre af vore Brødre blevne holdte som Fanger i Fjendens Lejr, da de den foregaaende Dag vare blevne bortførte fra deres fredelige Hjem. Det lykkedes to af disse at undfly, saa snart Træfningen begyndte, medens den tredie fik en Kugle gjennem Livet under hans Forsøg paa at løbe over til os, men han kom sig dog igjen.

Efter at vi nu havde arrangeret Alt paa bedste Maade for de Saarede, begave vi os langsomt paa Vejen til Far West. Da vi vare komne Byen paa fem Mile nær, havde vort Expresbud naaet Staden med Efterretningen om Slaget, hvorfor en Saarlæge og Andre her kom os imøde, hvoriblandt ogsaa den døende Pattens Hustru. Vore Saarede bleve nu førte ind i et Hus og deres Saar forbundne. Da Fru Patten traadte ind i Værelset og hendes Øje mødte hendes Mands ligblege Udseende, brast hun i Graad og udbrød: »O Gud! min Mand, hvor du dog er bleg!«

Han var endnu i Stand til at tale, men døde samme Aften, stærk i Troen. Den unge O'Banyon døde omtrent paa samme Tid; de øvrige Saarede kom sig efterhaanden, men en af dem ved Navn James Hendricks blev en Krøbling. Patten og O'Banyon bleve begravede sammen under militær Honnør, og et helt Folk, saa at sige, fulgte dem til Graven. Alle, hvis Følelser ikke vare for smertelige til at finde Luft i Taarer, græd. Han var det eneste Medlem af de Tolvs Kvorum, som hidtil havde fundet en Martyrs Grav. Han var en stor

og god Mand og En, som valgte at nedlægge sit Liv for Sandhedens og Retfærdighedens Sag; for at opnaa dette Privilegium havde han flittig søgt og bedet til Herren, »thi,« sagde han, »jeg vil hellere dø, end leve og se saadan Uretfærdighed herske i mit eget Fødeland«.

Efter at have bragt de Saarede til et Sted, hvor de kunde faa passende Pleje, skyndte Kompagniet sig til Far West og overleverede Krigsbyttet til Regimentets Oberst, som siden afleverede det til de højere civile og militære Authoriteter i Staten.«

Paa Grund af denne Tildragelse udspredtes de skammeligste Løgne og Beskyldninger mod de Hellige, hvis Forsvarsbevægelser udlagdes som Oprør, Forræderi, Rov og Mord. Breve, der tjente til at ophidse den offentlige Stemning, udsendtes i alle Retninger. Som en Prøve herpaa ville vi gjengive følgende Brev til Guvernør Boggs i dets Helhed:

»*Carrolton, Missouri, den 24de Okt. 1838.*

Sir! Vi bleve i Aftes underrettede om ved Expres fra Ray County, at Kaptejn Bogart og hele hans Kompagni, bestaaende af 50—60 Mand, vare blevne overfaldne og ihjelslagne af Mormonerne ved Buncombe, 12 Mile nord for Richmond, paa tre nær. Denne Angivelse kan De stole paa er sandfærdig, og i Aftes ventede man, at Richmond vilde være lagt i Aske i Dag. Vi kunde tydelig høre Kanontorden, og vi vide, at Mormonerne vare i Besiddelse af en Kanon. Richmond ligger omtrent 25 Mile vest for dette Sted i lige Linie. Vi vide ikke, hvilken Time eller Stund vore Huse ville blive lagte i Aske. Vort Land er ødelagt. For Guds Skyld, kom os til Undsætning saa hurtigt som muligt.

Deres osv.,

SASHEL WOODS. JOSEPH DICKSON.«

Saadanne Meddelelser satte hele Landet i Oprør. Kvinder og Børn flygtede fra Richmond af Frygt for, at »Mormonerne« virkelig skulde ødelægge Byen. Og iblandt dem, som virkelig aflagde Ed paa de skammeligste Beskyldninger, Bagvaskelser og Løgne imod Joseph og Kirken, var ogsaa Thos. B. Marsh, som nu havde fornægtet Troen og var bleven en ivrig Fjende af Kirken. Ingen Meddelelser, hvor urimelige og usandsynlige de end vare, forekom Guvernøren i mindste Maade mistænkelige. I en Skrivelse til John B. Clark af 26de Oktober siger han saaledes, at »det var kommet ham for Øre, at Mormonerne med en bevæbnet Styrke havde drevet Indbyggerne af Daviess County fra deres Hjem, plyndret og brændt deres Vaaningshuse, adsplittet deres Kvæg og ødelagt deres Afgrøde samt lagt Byerne Millport og Gallatin i Aske, indbefattende County-Sekretærens Kontor samt alle Countiets offentlige Protokoller«. I samme Skrivelse beordrede han, at en Styrke paa 2000 Mand strax skulde udkommanderes for, som han sagde, at »hjælpe Folket i Daviess County at gjenerobre deres Hjem og Ejendele«. At hjælpe »Mormonerne« at »gjenerobre deres Hjem og Ejendele« var der ikke Tale om. Deres Nød og Lidelser kunde ikke bevæge hans stenhaarde Hjerte til at foretage noget Skridt til Bedring af deres Kaar eller endog til blot at yde dem Retfærdighed; men hvor redebon var han ikke til at handle, naar slige Løgne, som de ovenfor nævnte, kom ham for Øre!

Dagen efter den 27de Oktober udstedte han sin bekjendte Udryddelsesordre, der i sin Helhed lyder saaledes:

»*Militsens Hovedkvarter, Jefferson City, den 27de Okt. 1838.*

General John B. Clark.

Sir! Siden min Ordre af Gaars Dato til Dem, hvori De opfordres til at stille 400 Mand Hestfolk af Deres Division, har jeg fra Amos Rees Esq., og Wiley E. Williams Esq., en af mine Adjutanter, modtaget Efterretninger af den mest oprørende Beskaffenhed, hvilket aldeles forandrer Sagen. Mormonerne have aabenlyst trodset Lovene og ført Krig mod Befolkningen i denne Stat. De befales derfor at paaskynde Deres Operationer og bestræbe Dem for at komme til Richmond i Ray County med al mulig Hurtighed. Mormonerne maa behandles som Fjender og af Hensyn til det Offentliges Vel om fornødent *udryddes* eller uddrives af Staten. Deres Voldsgjerninger overgaa al Beskrivelse. Hvis De kan forøge Deres Styrke, bemyndiges De herved til at gjøre det, i hvilken som helst Grad De maatte anse for nødvendig. Jeg har netop udstedt Ordre til General-Major Wallock fra Marion County om at stille 500 Mand og marschere med dem til den nordlige Del af Daviess og der forene sig med General Doniphan fra Clay, som har faaet Ordre til at begive sig sammesteds hen med 500 Mand for at afskjære Mormonerne Tilbagetoget til det Nordlige. De have faaet Ordre til at stille sig i Forbindelse med dem ved Expres; De kan ogsaa kommunicere med dem, om De finder det nødvendigt. I Stedet for altsaa at gaa til Daviess, som først befalet, for at indsætte Borgerne der i deres Hjem igjen, vil De øjeblikkelig rykke mod Richmond og der operere mod Mormonerne. Brigade-General Parks fra Ray har faaet Ordre til at have 400 Mand af sin Brigade beredte til at forene sig med Dem i Richmond. Den hele Styrke vil staa under Deres Kommando.

Lilburn W. Boggs,
Guvernør og Øverstkommanderende.«

Boggs var bleven saa forhærdet ved at forfølge de Hellige i Jackson County og hans Samvittighed saa »svedet med et hedt Jern«, at han ansaas som skikket til at beklæde det højeste Dommersæde i Staten; det var sandsynligvis hans Had til Sandheden og »Mormonerne« og hans blodtørstige, mordlystne Tilbøjelighed, der hævede ham til den Stilling, han indtog. Hans Udryddelsesordre ophidsede Enhver i Staten, der var af samme Aand som han selv, og Pøbelophidserne i Missouri flokkede sig fra næsten alle Kanter omkring General Clarks Banner, medens General-Major Lucas og Brigade-General Moses Wilson, der vare nærmere Skuepladsen end General Clark, satte sig i Spidsen for den gamle Jackson County Pøbel samt de Banditer, der nylig havde hærjet Carroll, Daviess og Caldwell Countier, ialt omtrent 4000 Mand, og marscherede direkte mod Staden Far West.

Uagtet Clark ikke var den højeste Officer, valgte Guvernør Boggs ham dog som et brugbart Redskab til at gjennemføre sine morderiske Planer; thi hvor slette de end vare i Missouri, vare dog kun faa af de kommanderende Officerer tilstrækkeligt hærdede til i enhver Henseende at være Boggs behjælpelig i dette paatænkte umenneskelige Slagteri samt i de Helliges Uddrivelse af en fri og uafhængig Stat i den nordamerikanske Republik, hvor Konstitutionen erklærer, at »ethvert Menneske skal have Rettighed til at dyrke Gud overensstemmende med sin egen Samvittigheds Bydende«, hvilket var al den Brøde, hvori de Hellige havde gjort sig skyldige.

FEMTENDE KAPITEL.

Dr. Avard og hans hemmelige Forening. — Omstændelig Beskrivelse af Blodbadet ved Hauns Mølle. — Pøbelhæren nærmer sig Far West, hvor Forberedelser gjøres til Fjendens Modtagelse. — Forræderen Hinkle slutter i Hemmelighed Overenskomst med Pøbelen. — Kirkens ledende Mænd i Far West føres som Fanger til Pøbelens Lejr. — Joseph og de andre Fanger dømmes til Døden, men befries ved General Doniphans kjække Optræden og føres som Krigsfanger til Jackson County. — Rørende Scener i de Bortdragendes Familier. — Josephs Forudsigelser gaa i Opfyldelse. — Han og de Øvrige ankomme til Independence i Jackson County.

»Jeg vil her bemærke,« skriver Joseph, »at medens de onde Aander gjennemstrejfede Staten paakryds og paatvers for at rejse Pøbelhobe mod »Mormonerne«, havde Satan selv ikke mindre travlt med at sætte Ondt i de Helliges Lejr, og en af hans fornemste Hjælpere var en Dr. Sampson Avard, som kun havde været i Kirken en kort Tid, og som, endskjønt hans Færd i det Hele taget holdt sig saa temmelig indenfor Sømmelighedens Grænser, hvad det Ydre angik, ikke destomindre hemmeligt tragtede efter at blive den største af de Store og blive Folkets Leder. Dette var hans Stolthed og hans Daarskab; men da han intet Haab havde om at vinde de Helliges Hjerter i aaben Strid for at kunne naa sit Ønske, stræbte han hos Brødrene paa en Tid, da Pøbelen undertrykkede, røvede, piskede, plyndrede og ihjelsloge dem og brændte deres Ejendomme — indtil Overbærelse ikke syntes at være nogen Dyd længere, og Intet uden Guds ubegrænsede Naade kunde opholde Mennesker i saadanne Prøvelser — at danne en hemmelig Forening, hvorved han muligvis kunde hæve sig til en stor Helt ved *Kirkens Tilintetgjørelse.* Dette søgte han at naa ved sine smigrende og sleske Taler, som han ofte holdt for sine Medforbundne, medens hans Værelse var vel bevogtet af nogle af hans Tilhængere, som vare rede til at give ham et Vink, naar Nogen nærmede sig, der ikke billigede hans Adfærd. Her udtalte han, at Kirkens Ledere havde givet deres Samtykke til, hvad han agtede at gjøre; og ved sine Smil og Smigrerier overtalte han sine Tilhængere til at tro ham og begyndte med at lade de Faa, han havde vundet, ved Ed binde sig til aldrig at aabenbare noget som helst af, hvad han maatte meddele dem. Saaledes optog Avard Medlemmer i sin Forening og forpligtede dem ved Alt, hvad der var helligt, til at beskytte hverandre i alle lovlige Henseender; han var meget omhyggelig med at skildre dem den store Herlighed, som svævede over Kirken, og som snart vilde udgydes over de Hellige som en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten og snart afsløre Himmelens Hemmeligheder, der skulde glæde deres Hjerter, opvække de sløve Aander blandt de Sidste-Dages Hellige, fylde deres Sind med uudsigelig Kjærlighed og udruste dem med Kraft, saa at Helvedes Kræfter ikke skulde sejre over dem; han sagde ofte til sine Tilhængere, at Kirkens Øverster havde fremstillet ham som deres Talsmand og sat ham til at være Leder for denne Forening, som han kaldte *Daniter.*

Paa denne Maade bedaarede han Mange, hvilket gav ham Lejlighed til at optræde efter en større Maalestok. Han holdt Forsamlinger

daglig og fremskyndede sit Bedrageri med stor Hast for at forhindre en moden Overvejelse af Sagen, og han holdt sine Tilhængere forpligtede til under Dødsstraf at bevare Hemmeligheder og visse Tegn, hvorpaa de kunde kjende hverandre baade ved Dag og ved Nat.

Derefter holdt han Forsamlinger, hvor han inddelte sine Folk i Kompagnier paa 10 og 50, og beskikkede en Kaptejn for hvert Kompagni. Efter at denne Organisation havde fundet Sted, skred han til at undervise dem om deres Pligter, overensstemmende med deres Kaptejners Ordre; han kaldte derpaa sine Kaptejner sammen og belærte dem paa et ensomt Sted som følger:

»Mine Brødre! Da I ere udvalgte til at være vore Anførere — vore Kaptejner til at bestyre Jesu Kristi Sidste-Dages Rige, som er bleven organiseret efter det gamle Mønster, har jeg samlet eder her i Dag for at undervise og belære eder om de Ting, der vedkomme eders Pligter, og for at vise eder, hvad eders Rettigheder ere, og hvad de snart ville blive. Vide I ikke, Brødre, at det snart skal blive eders Privilegium at tage eders respektive Kompagnier og gaa ud paa et Strejftog paa Grænserne af Settlementerne og gjøre et Bytte af de ugudelige Hedningers Gods? thi der staar skrevet: »Hedningernes Rigdomme skulle helliges til mit Folk, Israels Hus«; og saaledes fordrive Hedningerne ved at røve og plyndre deres Ejendomme. Paa denne Maade skulle vi opbygge Guds Rige og rulle den lille Sten frem, som Daniel saa' blive afhugget af Bjærget uden Hænder, indtil den opfylder hele Jorden; thi dette er netop Maaden, hvorpaa Gud agter at opbygge sit Rige i de sidste Dage. Om nogen af os skulde blive gjenkjendt, hvo kan vel skade os? thi vi ville staa hverandre trofast bi i alle Ting og forsvare hverandre. Om vore Fjender sværge mod os, kunne vi ogsaa sværge. (Kaptejnerne bleve bestyrtede ved at høre dette; men Avard vedblev.) Hvorfor studse I herover, Brødre? Saa sandt Herren lever, vil jeg sværge paa en Løgn for at redde enhver af eder, og om det ikke kunde hjælpe, vilde jeg lægge dem eller ham under Sandet, ligesom Moses gjorde med Ægypteren. Paa denne Maade kunne vi hellige Meget til Herren og opbygge hans Rige, og hvo kan bestaa imod os? Og dersom Nogen af os overtræder, ville vi behandle ham mellem os selv, og dersom Nogen af denne Daniter-Forening aabenbarer Noget af disse Forhandlinger, skal jeg forvare ham, hvor Hundene ikke kunne bide ham.«

Efter denne Tale gjorde alle Officererne Modstand og sagde, at det kunde ikke gaa an, at de vilde ikke indlade sig paa saadanne Foretagender, og at det kunde ikke nytte at tale om saadanne Ting. »Saadanne Handlinger vilde være ligefremme Brud paa Landets Love og vilde være at frarøve vore Medborgere deres Rettigheder, og det er ej efter Kristi eller de Sidste-Dages Helliges Lære.«

Denne nyere Sampson tog til Gjenmæle og sagde, at der var ingen Love, som forvaltedes med Retfærdighed, og at han ikke brød sig om dem, da dette var en Husholdning, forskjellig fra de foregaaende — Tidernes Fyldes Husholdning. »I denne Husholdning skal Guds Rige, lære vi af Skriften, sønderbryde alle andre Riger, og han selv skal regjere, og hans Love ere de eneste, der skulle existere.«

Da Avards Lærdomme fremdeles bleve standhaftigt forkastede af Alle, sagde han, at de gjorde bedst i at lade det Hele fare, endskjønt han havde faaet sin Myndighed af Sidney Rigdon Aftenen forud. Forsamlingen hævedes derpaa, og mange af de Tilstedeværende fik Øjnene op; hans Bedrageri var ikke længere indhyllet i Mørke, og Tilliden til ham svækkedes betydeligt, endog hos de ivrigste Medlemmer af hans Daniter-Forening.

Da Kirkens øverste Præsidentskab fik Kundskab om Avards slette Opførsel, blev han udelukket af Kirken og alle passende Midler anvendte for at tilintetgjøre hans Indflydelse, hvorover han blev saare forbitret og begyndte hemmeligt at gaa omkring og omtale sine onde Hensigter i forblommede Udtryk; men da han indsaa, at alle hans Bestræbelser vare frugtesløse, stiftede han atter Sammensværgelser og søgte at blive gode Venner med Pøbelen.

Jeg vil her gjøre opmærksom paa, at de Kompagnier paa 10 og 50, som Avard oprettede, vare aldeles forskjellige fra og havde Intet at gjøre med de Kompagnier paa 10 og 50, som Brødrene oprettede til Selvforsvar, i Tilfælde af et Angreb af Pøbelen, men endnu mere for at ingen Familie eller Person skulde mangle noget i denne farefulde Tid; derfor var f. Ex. et Kompagni beskjæftiget med at kjøre Brænde, et andet med at hugge det, et tredie med at høste Majs, et fjerde med at male det, et femte med at slagte, et sjette med at uddele Kjødet osv., saa at Alle kunde være sysselsatte efter Tur, og Ingen skulde mangle Livets Fornødenheder. Lad derfor Ingen herefter med Forsæt eller af Fejltagelse forvexle denne Organisation af Kirken, der var sket i gode og ædle Hensigter, med Apostaten Avards Organisation af Daniter-Foreningen, der døde, næsten før den blev til.«

Som Følge af Guvernør Boggs Udryddelsesordre angreb et Antal af Pøbelen paa omtrent 240 Mand en Del Familier af de Hellige ved Hauns Mølle i Nærheden af Shoal Creek den 30te Oktbr., om hvilken blodige Tildragelse Joseph Young afgav følgende edelige Vidnesbyrd for Sekretær C. M. Woods i Adams County, Illinois:

»Den sjette Dag i afvigte Juli Maaned brød jeg med min Familie op fra Kirtland i Ohio for at rejse til Caldwell County i den øverste Del af Staten Missouri, hvilket var mit Bestemmelsessted.

Den 13de Oktober satte vi over Mississippi-Floden ved Louisianna, hvor vi hørte flere Rygter om Urolighederne i de øvre Egne af Landet, men Intet, som man kunde stole paa. Jeg fortsatte min Rejse vestover, indtil jeg satte over Grand-Floden paa et Sted, der kaldes Comptons Færgested. Her hørte jeg for første Gang, at dersom jeg rejste videre, vilde jeg udsætte mig for at blive standset af en Skare Bevæbnede; men saa længe jeg stod paa mit Fødelands Jordbund og indaandede Republikens Luft, var jeg ikke villig til at afstaa fra mit Forsæt, nemlig at nedsætte mig med min Familie i en skjøn og sund Egn, hvor vi kunde nyde vore Venners og Bekjendtes Selskab. Følgelig fortsatte jeg min Rejse, til jeg kom til Whitneys Mølle, der var beliggende ved Shoal Creek i den østlige Del af Caldwell County.

Efter at have passeret Strømmen og rejst omtrent en 3 Mil mødte

vi en Afdeling af Pøbelen, omtrent en 40 Mand, hvilke vare tilhest og bevæbnede med Rifler. De sagde os, at vi ikke kunde rejse længere mod Vest og truede os med øjeblikkelig Død, hvis vi fortsatte vor Rejse. Jeg spurgte dem om Grunden til dette Forbud, hvortil de svarede, at vi vare »Mormoner«, og at Enhver, som bekjendte sig til vor Tro, skulde forlade Staten inden ti Dage eller frasige sig sin Religion. Derpaa dreve de os tilbage til ovennævnte Mølle.

Her opholdt vi os i tre Dage; men Fredagen den 26de passerede vi atter Strømmen, og ved at følge dens Bred lykkedes det os at undgaa Pøbelen for Øjeblikket og naa en af vore Venners Bopæl i Meyers Settlement.

Søndagen den 28de Okt. omtrent Kl. 12 ankom vi til Hauns Mølle, hvor vi fandt flere af vore Venner samlede, der afholdt et Raad, i hvilket de raadsloge om den bedste Fremgangsmaade for at forsvare sig mod Pøbelen, der samlede sig i Nærheden under Anførsel af Oberst Jennings fra Livingston og truede med Brand og Mord. Raadet vedtog, at vore Venner der skulde sætte sig i Forsvarsstilling, hvorfor omtrent 28 af vore Folk bevæbnede sig, beredte til at møde et Angreb af hvilken som helst lille Styrke, der maatte komme imod dem.

Samme Aften sendte Pøbelen af en eller anden Aarsag, som den selv bedst maa kjende, en af deres Folk til os for at slutte Forlig, hvortil vore Venner vare villige paa Betingelse af fælles Overbærelse paa begge Sider, og forudsat at begge Partier vilde bestræbe sig for, saa vidt deres Indflydelse strakte sig, at forebygge videre Fjendtligheder.

Paa denne Tid samlede der sig imidlertid en anden Pøbel ved Grand-Floden under William Manns Kommando, som truede os; følgelig forbleve vi under Vaaben.

Mandagen gik hen uden nogen Forstyrrelse fra nogen Kant, men Tirsdagen den 30te opførtes hin blodige Tragedie, som jeg aldrig vil glemme. Mere end tre Fjerdedele af Dagen var hengaaet i Stilhed, ligesaa smilende som den foregaaende. Jeg tror ikke, der var Nogen i vort Kompagni, som havde nogen Anelse om den pludselige og frygtelige Skjæbne, der ligesom et truende Uvejr hang over vore Hoveder, og som saa fuldstændigt skulde forandre omtrent 30 Familiers Omstændigheder, og gribe saa frygteligt ind i deres Liv og Lykke.

Paa begge Sider af Shoal-Bækken befandt sig en Del spøgende og legende Børn, medens Mødrene vare beskjæftigede med huslige Forretninger og Fædrene toge Vare paa Møllen og deres øvrige Ejendomme, medens atter Andre vare sysselsatte med at indsamle deres Sæd til Vinterforraad. Vejret var særdeles behageligt, Solen skinnede klart, Alt var Stilhed og Ro, og Ingen havde den mindste Anelse om den frygtelige Krisis, der stod lige for Døren.

Det var omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen, som jeg sad i min Hytte med mit Barn paa Armen, og min Hustru stod ved min Side, at jeg kastede et Blik gjennem den aabne Dør paa den modsatte Bred af Shoal-Bækken, hvor jeg fik Øje paa en stor Skare bevæbnede Mænd tilhest, som i største Hast sprængte mod Møllen. Eftersom de rykkede frem mellem de adspredte Træer, der stode ved Kanten af Sletten, dannede de en Triangel og rykkede fremad i sluttet

Orden. David Evans opdagede dem samtidigt, og da han saa' deres overlegne Antal (der var 240 Mand, ifølge deres egen Beretning), svang han sin Hat og raabte om Fred. Dette toge de ingen Notits af, men rykkede stedse nærmere, og deres Anfører Hr. Nehemiah Comstock affyrede sit Gevær; derpaa fulgte en Pause af ti eller tolv Sekunder, hvorefter Hoben paa en Gang affyrede henved hundrede Skud, sigtende paa et Grovsmedeværksted, i hvilket vore Venner havde søgt Skjul. Dog trængte de Angribende saa langt frem til Værkstedet, at de ganske mageligt igjennem Hullerne mellem de paa hinanden lagte Blokke, hvoraf Smedien var opført, kunde sigte paa dem, der vare flygtede der hen, for at finde Beskyttelse mod deres Morderes Ild. Noget længere borte fra Smedien boede flere Familier i Telte, hvis Liv vare givne til Pris; og midt i Kugleregnen flyede de i forskjellige Retninger til Skoven. Efter at jeg nogle Minuter havde staaet ubevægelig og betragtet denne blodige Scene og blev vaer, at jeg selv svævede i den største Fare, idet Kuglerne allerede naaede det Hus, i hvilket vi vare, saa anbefalede jeg min Familie til Himmelens Beskyttelse og forlod Huset fra Bagsiden. Jeg skjulte min Familie saa godt jeg kunde, og fulgte derpaa tre af mine Brødre, som vare undslupne fra Værkstedet, og løb opad Stien over Bakken. Medens vi saaledes flygtede, bleve vi opdagede af den forfølgende Pøbel, som sendte Kugler efter os, indtil vi naaede Toppen. Ved Nedstigningen af Bakken skjulte jeg mig i et tæt Krat, hvor jeg laa indtil Kl. 8 om Aftenen, paa hvilken Tid jeg hørte en kvindelig Stemme, der i en svag Tone kaldte mig ved Navn og sagde til mig, at Forfølgerne vare dragne bort, og at der ingen Fare var. Jeg forlod strax mit Skjul og ilede til Benjamin Lewis's Hus, hvor jeg traf min Familie (der var flygtet der hen) i Sikkerhed; dog fandt jeg to af mine Venner dødelig saarede, hvoraf den ene døde førend den kommende Morgen. Her tilbragte vi da denne Rædselsnat i dyb og smertelig Betragtning over den forløbne Aftens Begivenheder.

Saa snart Dagen frembrød, ilede jeg og 4 eller 5 Andre, som vare slupne med Livet fra dette frygtelige Blodbad, til Møllen, for at erfare vore Venners Tilstand, hvis Skjæbne vi desværre kun altfor godt anede. Da vi ankom til Hr. Hauns Hus, fandt vi ved Bagsiden af samme Hr. Merricks afsjælede Legeme og ved Forsiden Hr. McBrides Lig, der fra Hoved til Fødder i Ordets bogstavelige Forstand var sønderhakket. Jomfru Rebecca Judd, der havde været Øjenvidne, fortalte os, at han var bleven skudt med sit eget Gevær, og at Hr. Rogers fra Daviess County, som ejer en Færge ved Grand-Floden, derpaa saa grusomt havde tilredt ham med en Le og senere endog pralet af denne sin barbariske Handling. Hr. Yorks Lig fandt vi i samme Hus. Efter at have betragtet Ligene, ilede vi til Grovsmedeværkstedet, hvor vi fandt ni af vore Brødre, af hvilke otte allerede vare hensovede; den niende, Hr. Cox fra Indiana, laa i Dødskampen og døde kort efter. Vi gjorde strax Forberedelser til at faa dem begravede, men denne sidste Venskabstjeneste, som vi vare vore afdøde Venners jordiske Levninger skyldige, maatte udføres i største Hast, og uden de sædvanlige Anstandsceremonier; thi vi vare hvert Øjeblik

i Fare for at blive skudte af vore Fjender, hvem vi formodede lurede i et Baghold paa Lejlighed til ogsaa at myrde de Faa, som ved Forsynets Hjælp overlevede Slagteriet Dagen forud. Vi udførte imidlertid uden Afbrydelse denne sørgelige Pligt. Begravelsesstedet var en Udgravning i Jorden, der tidligere var bestemt til en Brønd, og deri maatte vi hensynsløst lægge vore Brødres Lig.

Blandt de Ihjelslagne vil jeg nævne Sardius Smith, som var en Søn af Warren Smith og henved ni Aar gammel. Af Frygt for Pøbelen krøb han ind i Blæsebælgen i Smedien, hvor han holdt sig skjult, indtil Blodbadet var forbi, men blev derpaa opdaget af en Hr. Glaze fra Carroll County, som holdt sin Bøsse for Drengens Hoved og bogstavelig bortskød sammes Overdel. Hr. Stanley fra Carroll fortalte mig senere, at Glaze havde gjort sig til af sit djævelske Mord over hele Landet, og blandt Andet broutet af at have »afrevet en Kvist af Mormontræet«.

Antallet af de Dræbte og dødelig Saarede hin Aften udgjør 18 eller 19, hvis Navne, saa vidt jeg erindrer, ere følgende: Thomas McBride, Levi N. Merrick, Elias Benner, Josiah Fuller, Benjamin Lewis, Alexander Campbell, Warren Smith, Sardius Smith (ni Aar gammel), George S. Richards, William Napier, Augustin Harmer, Simon Cox, Hiram Abbott, John York, Charles Merrick (en Dreng paa otte eller ni Aar), John Lee, John Beyers og tre eller fire Andre, hvis Navne jeg ikke erindrer, da de vare fremmede for mig. Blandt de Saarede, som atter bleve helbredede, vare Isaac Laney, Nathan K. Knight, William Jokumn, Jacob og George Myers (to Brødre), Tarlton Lewis, Jacob Haun, Jacob Foutz, Jacob Potts, Charles Jimison, John Walker, Alma L. Smith (omtrent ni Aar gammel), og Flere. Jomfru Mary Stedwell blev, idet hun flygtede, skudt i Haanden, hvorved hun besvimede og faldt over en Træblok, i hvilken over tyve Kugler bleve siddende, som afskødes efter hende.

Denne Bande af Mordere, som bestod af Mænd fra Daviess, Livingston, Ray, Carroll og Chariton Countier, og som anførtes af de fornemste Mænd fra de øvre Egne af Landet (blandt hvilke jeg er bleven underrettet om befandt sig Hr. Ashby fra Chariton, Medlem af den lovgivende Forsamling, Oberst Jennings fra Livingston, Thomas O. Bryon fra Livingston, Hr. Whitney, Dr. Randall og mange Andre), begyndte, for at fuldende deres Ødelæggelsesværk, at plyndre Husene, Vognene og Teltene, bortslæbte vore Seng- og Gangklæder, toge vore Heste og Vogne, efterladende Enkerne og de Faderløse blottede for Livets første Fornødenheder; ja de trak endog Klæderne af de Ihjelslagnes Legemer.

Ifølge deres egen Beretning affyrede de ved denne frygtelige Begivenhed 7 Skud hver, hvilket i det Hele udgjorde omtrent 1,600 Skud, paa et lille Selskab bestaaende af omtrent 30 Personer.

Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en sandfærdig Skildring af Kjendsgjerningerne efter den bedste Kundskab, jeg besidder.«

En yngre Broder af den otteaarige myrdede Dreng blev skudt i Hoften. Denne lille Dreng fortalte selv, at da han saa' sin Fader og Broder blive dræbte, troede han, at de vilde skyde ham endnu en

Gang, dersom han rørte sig, hvorfor han anstillede sig som død og laa fuldkommen stille, indtil han hørte sin Moder kalde paa ham, efter at det var bleven mørkt.

Nathan K. Knight saa' en Missourianer nedhugge McBride med en Le, og saa' tillige nogle af Pøbelen trække Klæderne af de Døende og hørte Drengene bede om Naade. Broder Knight flygtede over Mølledæmningen efter at have faaet flere Skud gjennem sine Lunger og sin Finger. Efter at Blodbadet var forbi, blev han af en Kvinde ført til et Hus, og medens han der laa af sine Saar, hørte han Hr. Jesse Maupin sige, at han blæste Hjernen af en af Drengene bort, og en Dag, da han gik paa Gaden i Far West, mødte han tre Missourianere, der truede med at myrde ham; en af dem ved Navn Rogers trak en Slagterkniv og sagde, at han ikke havde faaet sin Le med, med hvilken han havde nedhugget McBride, »men,« sagde han med en Ed, »jeg har Noget her, som kan gjøre det ligesaa godt«. Men heldigvis undslap han imidlertid denne Morder.

Efter at Pøbelen havde udført denne Skjændselsdaad, blev den hele Hob optaget i General Lucas's Armee og lig de øvrige Banditer organiseret til virkelig Milits.

Imidlertid blev Guvernørens Ordre og disse militære Bevægelser holdte aldeles hemmelige for de Hellige i Caldwell og Daviess Countier, hvor man kun havde hørt Tale om, at store Skarer bevæbnede Mænd nærmede sig fra Syden. De Hellige i Far Vest sendte strax 150 Mand ud med et Parlamentærflag for at forhøre sig om disse Mænds Hensigter. Kort efter, at de vare tagne bort, naaede det Rygte Far West, at hele Landet mod Syd var opfyldt af bevæbnede Skarer, der myrdede og plyndrede, eftersom de fore frem. Ved Modtagelsen af denne Efterretning greb enhver Mand i Byen til Vaaben, og da de henimod Aften den 30te Oktober, bevæbnede til Tænderne, stode spejdende mod Syd i ængstelig Forventning, saas en stor Skare Ryttere med et langt Bagagetog efter sig at rykke frem over det bølgeformige Landskab henimod Byen i omtrent to Miles Afstand. I Begyndelsen antoge Brødrene, at det var deres lille Hær med Parlamentærflaget, men de opdagede snart, at der var Tusinder af dem. Dernæst tænkte de, at det maaske var en Del Tropper, som bleve sendte dem til Undsætning, og atter tænkte de, som Tilfældet var, at det maatte være en Sammendragning af alle de mindre Bandittropper, for i Forening at iværksætte deres Ødelæggelse. Under alle Omstændigheder var der ingen Tid at spilde, thi omendskjønt de Helliges hele Styrke i Far West kun bestod af omtrent 500 Mand, havde de dog besluttet, ikke at lade disse Tropper komme ind i Byen, førend de havde givet Oplysning om, hvem de vare, og hvad de havde isinde at gjøre. Følgelig marscherede Brødrene ud paa Sletten syd for Byen og opstillede sig i Slagorden. Deres Infanterilinie strakte sig næsten en halv Mil. Et lille Kompagni Kavalleri blev opstillet ved deres højre Fløj paa et beherskende Punkt, medens et andet lille Kompagni fik Ordre til at holde sig i Beredskab bag Hovedstyrken som en Slags Reserve. Solen var netop i Færd med at forsvinde bag den vestlige Horizont, da denne gaadefulde Hærs Fortrop

tydelig kom tilsyne i mindre end en Mils Afstand. Ved at se de Helliges Styrke danne en lille, men stærk Front, gjorde de Holdt og opstillede sig langs med Bredden af et lille Vandløb ved Navn Goose-Bækken.

Begge Parter udsendte et Parlamentærflag, som mødtes mellem de to Armeer. De Helliges Sendebud spurgte om, hvem de vare og hvad de havde til Hensigt. Svaret lød: »Vi ønske tre Personer i Byen udleverede, førend vi massakrere Resten.« Disse tre Personer — Adam Lightner, John Clemenson og Hustru — blev der derpaa sendt Bud efter, og de indfandt sig strax. Sendebudet fortalte dem, at de nu havde Lejlighed til at frelse deres Liv, thi det var deres Hensigt at ødelægge Indbyggerne og lægge Byen i Aske, hvortil de svarede: »Dersom Indbyggerne skulle ødelægges og Byen lægges i Aske, ville vi hellere blive og dø med dem.«

Broder Charles C. Rich blev derpaa af Obersten for Militsen i Far West udsendt for om muligt at opnaa en Sammenkomst med Generalerne Atchison og Doniphan. Methodistpræsten Bogart, der saa' ham komme, skød paa ham, uagtet han kom i Egenskab af Parlamentær og som saadan bar et hvidt Flag i Haanden, der, som bekjendt, er et Fredstegn hos alle civiliserede Nationer paa Jorden. Efter en Stunds Forløb fik han derpaa Tilladelse til at tale med General Doniphan, men da han ogsaa forlangte en Sammenkomst med General Atchison, underrettede man ham om, at Atchison gjennem speciel Ordre fra Guvernøren var bleven afskediget paa Grund af, at han havde været for overbærende mod »Mormonerne«. Kommandoen var derfor bleven overdraget til General Lucas, hvem Guvernør Boggs fandt tilstrækkelig hærdet til at udføre sine umenneskelige Ordrer.

Efter at Rich var vendt tilbage, udsendte Oberst Hinkle paany en Parlamentær, af hvem de Hellige i Far West erfarede, at flere Personer vare blevne dræbte af Soldaterne under General Lucas's Kommando, hvoriblandt Broder Carey, der nogle Timer i Forvejen var ankommen fra Ohio. Hans Hjerne havde man knust med en Geværkolbe, hvorpaa disse umenneskelige Banditer havde ladet ham henligge paa Marken i en blødende og halvdøende Tilstand i det kolde Vejr, indtil han tilsidst var død af sine Saar.

Imidlertid gjorde Militsen i Far West Forberedelser til Fjendens Modtagelse og forskansede sig mod Syden med Vogne, Tømmer osv., medens mange af Søstrene i Hast samlede deres kostbareste Sager, for saaledes at redde, hvad de kunde, hvis Byen skulde blive stukken i Brand.

Under disse prøvende Omstændigheder, da næsten Alt syntes at afhænge af de Helliges Enighed og Sammenhold, gjorde Forræderi hemmeligen sit Værk iblandt dem. George M. Hinkle, Oberst for Militsen i Far West, var Forræderen. Han sluttede i Hemmelighed om Morgenen den 31te Oktober følgende Overenskomst med General Lucas:

1. At udlevere Kirkens Ledere for at faa dem forhørte og straffede.
2. At tage af deres Ejendomme, som havde grebet til Vaaben, til

Dækning af deres (Mormonernes) Gjæld og som Skadeserstatning for den af dem anrettede Skade.

3. At de Øvrige skulle forlade Staten under Soldaternes Beskyttelse, men dog tillades at forlænge deres Ophold, indtil nærmere Ordre modtages fra den Øverstkommanderende.

4. At udlevere deres Vaaben af enhver Slags mod Kvittering.

Henimod Aften besøgte Oberst Hinkle Brødrene Joseph Smith, Sidney Rigdon, Parley P. Pratt, Lyman Wight og George W. Robinson og fortalte dem, at Officererne for Militsen ønskede en Sammenkomst med dem, haabende derved at kunne bilægge Fjendtlighederne, uden at blive nødte til at iværksætte den af Guvernøren modtagne Udryddelsesordre. Han forsikrede dem tillige, at Generalerne Lucas, Wilson og Doniphan havde sat deres hellige Ære i Pant paa, at de ikke paa nogen Maade skulde blive fornærmede eller lide Overlast, men de skulde næste Morgen, eller saa snart Raadførelsen var tilende, blive bragte tilbage til Byen i Sikkerhed. Joseph og de andre Brødre efterkom øjeblikkelig denne Anmodning og begave sig strax paa Vejen til Militsens Lejr. Da de vare komne omtrent halvvejs, saas General Lucas og en stærk Vagt paa flere hundrede Mand at komme dem imøde. Saa snart de vare nær nok, befalede General Lucas sine Mænd at omringe Brødrene, hvorpaa Oberst Hinkle traadte frem og sagde: »Her er de Fanger, som jeg lovede at udlevere Dem.« Lucas drog derpaa sit Sværd, svang det over sit Hoved og sagde, at de nu vare hans Fanger. I samme Øjeblik hørtes Hanen paa en Mængde Geværer blive spændt, og et Antal af disse rettedes mod Joseph og hans Ledsagere. Omgivne af Tusinder halvvilde Mennesker, hvoraf mange vare klædte og malede som Indianere, førtes de derpaa i Triumf til Lejren. De høje Skrig og Hyl, som her opfyldte Luften, og som kunde høres vidt omkring, og de gruelige, gudsbespottende Eder og Forbandelser, der i Masse udslyngedes mod dem, vare nok til at forfærde selv det modigste Hjerte; og som Pratt siger: »Dersom Synet af Helvedes Regioner pludselig kunde aabne sig for Sindet med deres Tusinder af onde Dæmoner, alle skrigende, hujende, raabende, jublende, spottende, bandende, sværgende og fraadende lig et oprørt Hav, kunde man danne sig et Begreb om det Helvede, hvori vi nu befandt os.

Ingen Pen formaar at beskrive vore Følelser hin frygtelige Nat, da vi uden Ly og under en heftig Regn maatte ligge paa den bare Mark i ængstelig Uvished om vore Hustruers og Børns, Venners og Bekjendtes sande Skjæbne, og uden at se nogen Udvej til at frelse vore egne Liv, undtagen ved Guds mirakuløse Magt. Men uagtet alt jordisk Haab syntes tabt, følte vi dog en ubeskrivelig Ro, og en indre hemmelig Hvisken syntes at sige: »Fred mine Sønner, værer ved godt Mod, eders Gjerning er endnu ikke fuldendt; jeg vil derfor tilbageholde eders Fjender, og de skulle ikke faa Magt til at tage eders Liv.«

Næste Dag, den 1ste November, bleve Hyrum Smith og Amasa M. Lyman bortrevne fra deres Familier og bragte som Fanger til Pøbelens Lejr. Ikke saa snart havde derpaa Militsen i Far West paa

Forlangende af General Lucas udleveret deres Vaaben, før Voldsgjerningerne for Alvor begyndte. Under Løfte om Fred og Beskyttelse bleve Mænd, Kvinder og Børn uden Forskjel mishandlede, Kvinder skjændede, Husene plyndrede, Hestene bortstjaalne, Kvæget og Svinene nedskudte i deres Indelukker, Majsmarkerne plyndrede, Tusinder Akres af Kornmarker ødelagte ved at slippe Hestene ind paa Agrene, og Gjærderne opbrændte. Flere hundrede Personer bleve i en hjælpeløs Tilstand drevne ind i en aaben Firkant, der dannedes af bevæbnede Fjender, og bleve tvungne til at underskrive Dokumenter, der løde paa, at de vilde skjænke deres Ejendomme til Staten Missouri og bestride Omkostningerne, som paadroges ved Udøvelsen af disse Forbrydelser. Omtrent halvfjerdsindstyve af Brødrene bleve stævnede til Forhør, og Pøbelen erklærede, at de vilde blive henrettede; Resten *tillodes* at gaa hjem og tage deres Familier med og forlade Staten *under Dødsstraf.*

Om Aftenen den 31te Oktober blev der holdt Forhør over Joseph og hans Medfanger i et Krigsraad, som bestod af de fornemste Officerer i Lejren samt 17 Præster af forskjellige Troesbekjendelser; og uden at de fik Tilladelse til at være tilstede eller Lov til at sige Noget til deres Forsvar, bleve de her dømte til at skulle skydes den næste Morgen. Ordren til denne Doms Fuldbyrdelse blev given af General-Major Lucas som følger:

»Hr. General Doniphan! De vil behage at tage Joseph Smith og de andre Fanger frem paa den offentlige Plads i Far West og skyde dem i Morgen tidlig Kl. 9.«

Doniphan, som havde Kjendskab til Lovene og som havde en god Del Humanitet, svarede: »Det er jo et koldblodigt Mord. Jeg vil ikke adlyde Deres Befaling; min Brigade skal i Morgen tidlig Kl. 8 marschere til Liberty; og dersom De henretter disse Mænd, vil jeg drage Dem til Ansvar for den verdslige Domstol, saa sandt hjælpe mig Gud.« Denne kjække og uventede Optræden af General Doniphan og en Del Andre skræmmede den afskyelige Morder og hans Medkolleger saa meget, at de ikke vovede at sætte deres morderiske Hensigter i Udførelse. Først Morgenen efter kom Fangerne til Kundskab om Udfaldet af denne Krigsret, idet General Doniphan selv kom hen til det Sted, hvor de vare under Bevogtning, og sagde: »Saa sandt som Herren lever, ere I blevne dømte af Krigsretten til at skydes i Dag, men jeg vil være fordømt, om jeg vil have noget af den Ære eller Skam; jeg har derfor befalet min Brigade at marschere bort, thi jeg anser det for koldblodigt Mord at dræbe eder. Farvel!« Han rakte dem derpaa Haanden og gik bort. Da en Lejlighed tilbød sig for Joseph til at tale med General Wilson, spurgte han ham, hvorfor han blev saadan behandlet; det var ham ikke bekjendt, sagde Joseph, at han nogensinde havde gjort Noget, hvorfor han fortjente en saa brutal Behandling, og han havde altid forsvaret Konstitutionen og Demokratiet. »Jeg veed det,« svarede Generalen, »og det er netop Aarsagen, hvorfor jeg ønsker at dræbe Dem eller faa Dem dræbt.«

I et andet Krigsraad, som derpaa blev holdt, blev det bestemt at føre Brødrene som Krigsfanger til Jackson County og der lade dem henrette. Forinden de toge afsted, blev det dem efter megen Bøn-

falden og under en stærk Vagt tilladt at tage Afsked med deres Familier. De Optrin, som nu paafulgte i de Bortdragendes Familier, ere hjerteskjærende at læse. Saaledes skriver Joseph:

»Jeg fandt min Hustru og mine Børn svømmende i Taarer, da de troede, vi vare blevne skudte af dem, der havde svoret at tage vore Liv, og at de ikke skulde faa mig at se mere. Da jeg traadte ind ad Døren, klyngede de sig fast i mine Klæder med taarefyldte Øjne, medens en Blanding af Sorg og Glæde stod at læse paa deres Ansigter. Jeg bad om at maatte tale med dem et Øjeblik alene, men dette blev mig nægtet. Jeg nødtes derfor til at forlade dem, men hvo kan forestille sig mine Følelser, da jeg saaledes blev revet bort fra min Ægtefælle, medens hun var omringet af Uhyrer i Menneskeskikkelse, og ligeledes fra mine Børn, der ikke vidste, hvorledes de skulde faa Livets Nødvendigste, og blive ført langt bort fra dem, for at mine Fjender kunde ihjelslaa mig, naar de lystede. Min Hustru græd, mine Børn holdt fast i mig, og lode sig kun rive bort ved Soldaternes Sværd, som bevogtede mig. Jeg overvældedes af denne Scene, og kunde ej gjøre Andet end befale dem i Guds Haand, hvis Godhed havde fulgt mig indtil denne Dag, og som nu alene var i Stand til at beskytte dem og befri mig af mine Fjenders Hænder og gjenforene mig med min Familie. Jeg blev ført tilbage til Lejren, hvor fra jeg tilligemed de øvrige Brødre, nemlig Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Parley P. Pratt, Lyman Wight, Amasa M. Lyman og George W. Robinson, blev transporteret til Independence i Jackson County.«

Parley P. Pratt, en anden af Fangerne, skriver ligeledes: »Dette var den pinligste Scene af Alt. Jeg gik til mit Hus under Bevogtning af to eller tre Soldater; den kolde Regn strømmede ned udenfor, og idet jeg traadte ind i min lille Hytte, fandt jeg min Kone liggende syg af Feber, hvoraf hun i nogen Tid havde været angreben. Ved hendes Bryst laa vor Søn Nathan, et Spædebarn paa tre Maaneder, og ved hendes Side en lille Pige paa fem Aar. Ved Foden af samme Seng laa en Kone i Fødselsveer, som om Natten var bleven drevet fra sit Hjem og havde søgt midlertidigt Ly i min Hytte paa ti Kvadratfod — mit større Hus var nemlig bleven nedrevet. Jeg traadte hen til Sengen, hvor min Kone brast i Taarer, og talede nogle trøstende Ord til hende, bad hende forsøge at leve for min og Børnenes Skyld, og udtrykte det Haab, at vi igjen skulde mødes, selv om det vilde tage en Del Aar; hun lovede at gjøre det, hvorpaa jeg omfavnede og kyssede de Smaa og tog bort.

Indtil nu havde jeg holdt mig fra at græde, men at blive bortreven fra saa hjælpeløs en Familie — blottet for Fødemidler og Brændsel, og næsten berøvet Ly paa en kold og ensom Prærie foruden Nogen til at hjælpe dem — udsat for lovløse Banditer, der vare aldeles blottede for Humanitet, og dette netop som Vinteren var i Anmarsch, var mere, end et Menneskes Natur vel kunde udholde.

Med taarefyldte Øjne forklarede jeg for General Moses Wilson min syge, sorgbetyngede og blottede Families Omstændigheder i Udtryk, som vilde have rørt ethvert Hjerte, der havde havt den mindste Gnist af Menneskekjærlighed tilbage. Men jeg blev kun besvaret med

en triumferende Latter og en haanlig Bebrejdelse af denne haardhjertede Morder.

Idet jeg derpaa vendte tilbage fra mit Hus til Tropperne, der vare opstillede paa Torvet, standsede jeg med Vagten foran Hyrum Smiths Dør og hørte hans Hustrues Graad og Hulken ved hans Afskedsord. Hun var den Gang højst frugtsommelig og trængte mere end nogensinde til sin Mands Nærværelse, Trøst og Bistand.* Da vi kom tilbage til Vognen, saa' vi Sidney Rigdon tage Afsked med sin Kone og sine Døtre, der, badede i Taarer og i ubeskrivelig Smerte, stode et lille Stykke Vej borte. I Vognen sad Joseph Smith, medens hans ærværdige Fader og bedagede Moder, overvældede af Taarer, kom til og toge hver af Fangerne ved Haanden under en Sorgens Taushed, der var altfor stor til at kunne udtrykkes.

Imidlertid flokkede Hundreder af Brødre sig omkring os, alle ængstelige for at faa Lejlighed til at tage et Afskedsblik eller i Taushed trykke vor Haand, thi vort Sind var altfor bevæget, til at vi kunde ytre vore Følelser. Midt under denne Scene blev der givet Ordre til at bryde op, og vi begave os stille bort under Ledelse af General Wilson og hele hans Brigade. Efter en Marsch paa 12 Mile ankom vi til Crooked-Floden, hvor vi lejrede os for Natten. Her begyndte General Wilson at behandle os med mere Venlighed og blev endog helt selskabelig, idet han med den største Ugenerthed fortalte os om sine tidligere Mord og Røverier i Jackson County. Han foregav ikke at ville nægte Noget, men udtalte sig ligesaa frit og uforbeholdent, som om han havde givet en Historie tilbedste fra et eller andet fremmed Land eller fjern Tidsalder, hvormed hans Tilhørere Intet personlig havde at bestille. Saaledes sagde han:

»Vi Jackson County Knøse vide, hvorledes det forholder sig, og nære derfor ikke det tomme overdrevne Had og Fordom imod eder, som de øvrige Tropper. Vi vide meget vel, at fra Begyndelsen have Mormonerne slet ikke været de Angribende. Som det begyndte i 1833 i Jackson County, saaledes har det været bestandig siden. I Mormoner bleve trængte til det Yderste og tvungne til Selvforsvar, hvilket siden er bleven forklaret som Forræderi, Mord og Rov. Vi forfølge eder *uden* Lov, Authoriteterne nægte at beskytte eder overensstemmende med *al* Lov; følgelig ere I nødsagede til at forsvare eder; vi handle efter Folkets Fordomme, de forene sig med os, og det Hele gjøres lovligt til eders Skade og vor Fordel. Er ikke dette en klog og snu Politik fra vor Side, mine Herrer? Da vi fordreve eder fra Jackson County, opbrændte vi 203 af eders Huse, plyndrede eders Gods, ødelagde eders Presse, Typer, Bøger, Papir, Kontor og Alt — tjærede og fjedrede gamle Biskop Partridge, en saa exemplarisk gammel Mand, som kan findes nogensteds! Vi nedskøde nogle af eders Mænd, og dersom nogen af eder besvarede Ilden, fængslede vi eder paa Beskyldning for Mord osv. Fordømt listigt gjort, mine Herrer, og jeg havde selv nær sat Piben til; thi da vi ved en vis Lejlighed

* Faa Dage senere (den 13de Nov. 1838) nedkom Hyrum Smiths Hustru med en Søn, der senere fik Navnet Joseph Fielding Smith og er Kirkens nuværende Præsident.

vare i Færd med at nedrive Huse, bortrive Familier og ødelægge og plyndre Gods, satte nogle af jer Godtfolk en Kugle gjennem min Søns Liv, en anden gjennem min Skrivers Arm, medens en tredie gjennemborede min Skjortekrave og mærkede min Hals. Ingen Dadel, mine Herrer, vi fortjente det. Og lad en Hob Mænd behandle mig, som eders Samfund er bleven behandlet, og Pokker skal vide, om jeg ikke vil kæmpe til det Yderste. Det blev gjentagne Gange hemmelig tilhvisket os af de andre Officerer og Tropper, at vi skulde hænge eder paa det første Træ, vi kom til paa Vejen til Independence. Men jeg vil være fordømt, om Nogen skal gjøre eder Fortræd. Vi have kun isinde at fremvise eder i Independence, lade Folket tage eder i Øjesyn og se, hvilke forbandet pæne Fyre I ere; men mere særlig for at holde eder borte fra den fordømte gamle Taabe General Clark og hans Tropper fra Landet dernede, som ere saa fulde af Løgn og Fordomme, at de vilde skyde eder ned i et Øjeblik.«

Saadan var Beskaffenheden af General Wilsons Samtale med sine Fanger. Det var nu tilvisse indlysende, at han var stolt over sit Bytte og var højst begejstret over at have den Ære at vende tilbage i Triumf til Independence med sine Fanger, hvem hans Overtro havde ophøjet til noget mere end almindelige Borgere — noget Stort eller Overnaturligt og vel værd offentlig Fremvisning.

Da vi brøde op og begyndte vor Marsch om Morgenen den 3die Nov., tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprømt og fornøjet Tone, og sagde: »Værer ved godt Mod, Brødre; Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skulde skjænkes os, og at hvad som helst vi end maatte lide under vort Fangenskab, skulde ingen af os miste Livet.« Om denne Profeti bærer jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Løndom, blev den opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa enhver af os kom fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Vidnesbyrd.

Hen paa Eftermiddagen ankom vi til Missouri-Floden, der adskilte os fra Jackson County. Her gjorde Brigaden Holdt, medens vi selv bleve førte til et Gjæstgiversted, hvor det blev os tilladt at barbere os, skifte Linned og indtage en Del Forfriskninger. Saa snart dette var gjort, bleve vi i al Hast transporterede til Færgestedet og saa hurtigt som mulig satte over Floden forud for Tropperne. Denne Bevægelse blev os snart forklaret. Sandheden var, at General Clark nu var ankommen i Nærheden af Handlingens Skueplads, og havde sendt et Expresbud for at tage os fra General Wilson og hindre os fra at gaa til Jackson County, idet begge Armeer vare Medbejlere om Æren af at besidde de vidunderlige eller efter deres Mening kongelige Fanger.

Clark og hans Tropper, som ikke vare ankomne til Staden Far West før efter vor Afrejse, vare nysgjerrige efter at se de besynderlige Mænd, om hvem det var bleven fortalt, at de havde vendt op og ned paa Verden, og de ønskede at komme i Besiddelse af et saa vidunderligt Sejersbytte eller selv blive i Stand til at bibringe dem Dødsstødet. Paa den anden Side havde Wilson og hans Brigade besluttet at forevise os paa Independences Gader som et synligt Tegn paa deres egne Bedrifter. Det var altsaa Aarsagen, hvorfor de nægtede

at overgive os til General Clark og sendte os afsted saa hurtigt som mulig i Forvejen. Efter derpaa at have marscheret omtrent en Mil, sloge vi Lejr for Natten med omtrent 30 Soldater til vor Bevogtning. Resten sattes først over Dagen efter.

Næste Morgen, som var en Søndag, besøgte flere af de omkringboende Borgere os. En af deres Damer kom hen til os og spurgte troskyldigt Soldaterne, hvem af Fangerne der var den Gud, »Mormonerne« tilbade. En af Vagten pegede paa Joseph med et betydningsfuldt Smil og sagde: »Det er ham der!« Damen henvendte sig derpaa til Joseph og spurgte, om han udgav sig for at være Gud og Frelseren.

Smil ikke, kjære Læser, over disse stakkels enfoldige Menneskers Uvidenhed, som paa Grund af en fordærvet Presses og Prædikestols Anstrengelser vare holdte i Uvidenhed og bragte til at tro enhver mulig Urimelighed med Hensyn til de Helliges Kirke. Joseph svarede, at han ikke udgav sig for Andet end et Menneske og en Saliggjørelsens Forkynder, udsendt af Jesus Kristus for at prædike Evangeliet. Efter at have udtrykt sin Overraskelse herover, begyndte Damen at udspørge om den særlige Beskaffenhed af det Evangelium, som han og hans Kirke lærte. De Besøgende og Soldaterne begyndte nu at samle sig omkring os, og Joseph holdt en Tale til dem, hvori han fremsatte Læren om Tro paa Jesum Kristum, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse og Bøn i Jesu Navn.

Alle syntes forbausede, og Damen gik bort med Taarer i Øjnene, prisede Gud for Sandheden og bad højt, at Herren vilde velsigne og befri Fangerne.«

Saaledes opfyldtes en Profeti, som Joseph nogle Maaneder i Forvejen havde udtalt offentlig, nemlig, at en Tale skulde blive holdt i Jackson County af en af Kirkens Ældster før Udgangen af Aaret 1838. De, som den Gang hørte denne Profeti, kunde ikke forstaa, hvorledes den vilde blive opfyldt, da Forbitrelsen imod de Hellige i hint County var saa stor, at hvis en Ældste havde forsøgt at prædike der, vilde han uden Tvivl være bleven dræbt. Ældste Pratt vedbliver:

»Kl. 10 var hele Brigaden sat over Floden og ankom snart til det Sted, hvor vi lejrede os. Vi bleve derpaa førte videre i vore Vogne, medens Soldaterne dannede en For- og Bagtrop, hvilket gav det Hele et krigersk Udseende. Idet vi skrede frem gjennem de forskjellige Settlementer, strømmede Hundreder af Mænd, Kvinder og Børn til for at se os. General Wilson standsede ofte den hele Brigade for at faa Lejlighed til at forestille os for Befolkningen, og udpegede hver af os ved Navn. Mange trykkede vor Haand, og hos Damerne i det mindste syntes der at være en Følelse af menneskelig Medlidenhed og Sympathi.

Paa denne Maade droge vi fremad, indtil vi ankom til Independence. Det var nu noget over Middag, og Regnen strømmede ned i Mængde, men desuagtet havde Hundreder af Mennesker samlet sig for at se Processionen og os, idet vi under militær Triumf og med Musik bleve førte gjennem de fornemste Gader.«

Efter at denne Ceremoni var forbi, førtes Fangerne ind i et tomt

Hus, som var beredt til deres Modtagelse, med Gulv til Senge og Træblokke til Hovedpuder. Tropperne bleve derpaa aftakkede og kun en lille Vagt ladt tilbage for at passe paa Fangerne, som nu bleve behandlede med lidt mere Venlighed og Høflighed, da Mange kom for at se dem. De tilbragte her det meste af Tiden med at prædike, tale til og fremlægge Evangeliets Lære for de Besøgende, hvorved de fjernede megen Fordom og vandt Folket for sig, uagtet deres tidligere Had og Ondskab mod de Helliges Samfund.

SEXTENDE KAPITEL.

General Clark holder en mindeværdig Tale til Brødrene i Far West. — Sex og tredsindstyve af disse føres som Fanger til Richmond i Ray County. — Indvaanerne af Adam-ondi-Ahman befales af General Wilson til at forlade Byen inden ti Dage. — Joseph og hans Medfanger føres ligeledes til Richmond, hvor de indkvarteres i et gammelt Blokhus og bevogtes af en stærk Vagt. — En Episode af hans Liv i Fængslet. — Overflyttes derpaa tilligemed 5 Andre til Liberty Fængsel i Clay County. — De Hellige i Far West indsende en Ansøgning til Missouris lovgivende Forsamling om Ophævelse af den nævnte Udryddelsesordre, men afvises. — Ældsterne John Taylor og John E. Page ordineres til Apostle.

Den 4de Nov. 1838 ankom General Clark, som allerede bemærket, til Far West med 1600 Mand, medens en anden Afdeling paa 800 Mand befandt sig omtrent otte Mile fra Byen. I Løbet af en Uge havde ikke mindre end omtrent 6000 Mand besøgt Far West, medens Byens Milits, før Nogen toges tilfange, kun talte 500 Mand, hvis Vaaben vare blevne dem berøvede; Pøbelen vedblev derfor at jage Brødrene ligesom vilde Dyr og nedskøde flere af dem, voldtoge Kvinderne og dræbte en af dem tæt ved Staden. Ingen Hellig tillodes at gaa ind i eller ud af Byen, og de levede af ristet Majs.

Dagen efter lod General Clark Brødrene i Far West opstille i Geled, hvorpaa Navnene paa 66 af de Tilstedeværende bleve opraabte og gjorte til Fanger for at forhøres for Ting, som de vare aldeles uvidende om. Den 6te holdt han følgende mindeværdige Tale til dem:

»Mine Herrer! I, hvis Navne ikke staa paa denne Liste, have Tilladelse til at gaa til eders Marker og sørge for Korn, Brænde osv. for eders Familier. De, som nu blive tagne, maa gaa i Fængsel, blive forhørte og faa Straf som forskyldt for deres Brøde. Med Undtagelse af dem, mod hvem fremtidige Klager maatte fremkomme, ere I nu frie, saa snart Tropperne, der for Øjeblikket bevogte Byen, blive forflyttede, hvortil jeg strax skal give Ordre. Jeg paalægger eder nu at opfylde de Forpligtelser, I ere indgaaede paa, hvoraf jeg skal fremhæve Hovedpunkterne.

For det Første forlanges der, at I udlevere eders Ledere, for at de kunne blive forhørte, som Loven byder. Dette have I allerede gjort.

For det Andet, at I aflevere eders Vaaben. Dette er ogsaa sket.

For det Tredie forlanges der, at I afstaa eders Ejendomme til Dækning af Krigsomkostningerne. Dette er ligeledes sket.

Men der er endnu en Betingelse, I have at efterkomme, og det er, at I strax forlade Staten, og det kommer ikke mig ved, hvilke eders Følelser ere med Hensyn hertil, eller hvor uskyldige I end ere. General Lucas, der har den samme Myndighed som jeg, har sluttet denne Overenskomst med eder; jeg billiger den, jeg vilde have gjort ligesaa, om jeg havde været her, og jeg vil derfor se til, at den bliver opfyldt. Denne Stats gode Navn og Rygte har lidt et næsten uopretteligt Skaar ved eders Karakter og Opførsel og ved den Indflydelse, I have udbredt, og vi anse det som en Retfærdighedshandling at hæve Statens Navn til det Ry, den tidligere havde blandt Staterne, ved ethvert lovligt Middel.

Guvernørens Ordre til mig lød paa, at I skulde udryddes og ikke tillades at blive i Staten, og vare ikke eders Ledere blevne udleverede og de indgaaede Forpligtelser opfyldte, havde I og eders Familier nu været udryddede og eders Huse lagte i Aske.

Der er lagt uindskrænket Fuldmagt i min Haand, og for en Tid vil jeg benytte den til eders Bedste. Denne Overbærenhed have I ene og alene min Mildhed at takke for. Jeg siger ikke, at I skulle forlade dette Sted strax, men I maa ej tænke paa at blive her til Sommeren eller at forberede en ny Udsæd, thi i det Øjeblik, I gjøre dette, ville Statens Beboere komme imod eder. Dersom jeg skulde blive sendt hertil igjen, i Tilfælde af at indgaaede Forpligtelser ikke blive opfyldte, da tror ikke, at jeg vil handle, som jeg nu har gjort; I maa ikke vente Barmhjertighed, men *Udryddelse*, thi jeg er fast bestemt paa at gjennemføre Guvernørens Ordre. Hvad eders Ledere angaar, da indbilder eder ikke et Øjeblik eller smigrer eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I skulle faa deres Ansigt at se, thi deres Skjæbne er afgjort, deres Spil er endt, *deres Dom er beseglet!*

Det gjør mig ondt, mine Herrer, at se saa mange tilsyneladende fornuftige Mænd i den Stilling, hvori I befinde eder. Ak! om jeg kunde formaa den store Aand, *den ukjendte Gud,* til at hvile paa eder og oplyse eder tilstrækkeligt til at sønderbryde Overtroens Lænker og udfri eder af Fanatismens Baand, hvormed I ere bundne, saa at I ikke længere vilde tilbede et Menneske!

Jeg vil raade eder til at sprede eder og aldrig mere at organisere eder med Biskopper, Præsidenter osv., for ikke at vække Folkets Uvillie mod eder og udsætte eder for lignende Ulykker som dem, der nu have ramt eder.

I have altid været de første til at fornærme eders Naboer, I have bragt eder selv i disse sørgelige Omstændigheder ved eders Misfornøjelse og ved ikke at lade eder regjere, og jeg raader eder derfor til at blive som andre Borgere, saa at I ikke ved en Gjentagelse af disse Begivenheder styrte eder i uopprettelig Fordærvelse.«

Med hvilken Harme og Afsky maa ikke Brødrene have lyttet til en saadan Tale. I deres Hjertes Indre maa de vistnok have følt,

at de hellere vilde dø, end følge hans Raad med Hensyn til at sprede sig og aldrig mere organisere sig som et Samfund.

Denne Clarks Tale har allerede vundet en Kundbarhed, som dens Ophavsmand neppe drømte om, da han holdt den. Han er nu død, men hans foragtelige Ord ville leve og gaa over til Efterslægten som et Exempel paa deres Ugudelighed og Daarskab, der i hine Dage strede imod Sandheden.

General Clark sendte derpaa de tilfangetagne Brødre under streng Bevogtning til Richmond i Ray County, hvor de bleve indespærrede i et koldt, aabent og ufuldført Raadhus i flere Uger, medens deres Familier, næsten blottede for Alt, lede forfærdeligt.

Den 8de Nov. marscherede Brigade-General Robert Wilson efter Ordre fra General Clark med sin Brigade til Adam-ondi-Ahman i Daviess County, hvor han strax satte Vagt omkring Byen, saa at Ingen kunde gaa hverken ud eller ind uden Tilladelse. Hele Byens mandlige Befolkning toges under Bevogtning og bragtes i Forhør under Adam Blacks Præsidium, den samme Adam Black, som saa skammeligt havde beløjet Joseph og andre af Brødrene ved Begyndelsen af Urolighederne i Daviess County i afvigte August Maaned. Men da Intet kunde bevises imod dem, bleve de atter løsladte; dog bleve de befalede af General Wilson at forlade Byen med deres Familier inden 10 Dage med Tilladelse til at gaa til Caldwell County og opholde sig der indtil Foraaret, men da at forlade Staten under Straf af Udryddelse.

Vejret var meget koldt, ja koldere end sædvanligt paa denne Aarstid, og for at følge denne Ordre af General Wilson maatte de forlade deres Agre og Huse og bo i Telte og Vogne i denne ublide Del af Aaret. Hvad deres Kvæg- og Faarehjorde angik, havde Pøbelen ved at stjæle dem sparet de Hellige for den Ulejlighed at passe paa dem, eller for den Sorg at se dem sulte ihjel.

En Overenskomst blev bragt i Stand, ifølge hvilken en Komite af tolv, der tidligere var beskikket, skulde have det Privilegium at rejse frem og tilbage mellem Far West og Daviess County i et Tidsrum af fire Uger for at bringe deres Korn fra Daviess til Caldwell County. Komiteens Medlemmer skulde bære et hvidt Mærke paa Hatten til Beskyttelse.

Indtil Nærværende vare omtrent 30 af Brødrene blevne dræbte og en Mængde saarede; omtrent 100 savnedes og omtrent 60 holdtes indespærrede i Richmond og ventede paa Forhør.

Kort efter Josephs og de andre Fangers Ankomst til Independence i Jackson County ankom ogsaa Oberst Sterling Price af General Clarks Armee der til med Ordre fra Clark til strax at sende dem til Richmond i Ray County. Den 8de Nov. begave de sig paa Vejen med kun tre Mænd til deres Bevogtning, hvilket var Alt, hvad de efter en hel Dags Anstrengelser tilsidst kunde opdrive. Paa Vejen drak disse tre Mænd sig endog saa fulde, at Brødrene med Lethed kunde have frataget dem deres Heste og Vaaben, hvis de havde villet. Dagen efter mødte de Oberst Price med en Vagt paa 74 Mand, som derpaa førte dem til Richmond, hvor de bleve indkvarterede i et gammelt

Blokhus og bevogtede af en stærk Vagt. Ikke saa snart havde de taget Ophold her, før de bleve besøgte af General Clark, som paa deres Spørgsmaal om Aarsagen til den slette Behandling, der var overgaaet dem, og Grunden, hvorfor de vare blevne fængslede, svarede, at han for Øjeblikket ikke saa' sig i Stand til at besvare deres Spørgsmaal, men skulde om ikke længe give dem Oplysning derom. Kort efter kom Oberst Price ind med to Lænker i Haanden og flere Hængelaase. De to Lænker føjede han sammen. Ligeledes førte han ti bevæbnede Mænd med sig, som, medens disse Forberedelser fandt Sted, stode med Fingeren paa deres Geværhaner, rede til at trykke løs med et Øjebliks Varsel. Han lod først Vinduerne tilspigre, hvorefter han befalede en Mand ved Navn John Fulkerson, som han førte med sig, at lænke Brødrene, syv i Tallet, med en Kjæde, som gik fra den Enes Ankel til den Andens, og ved hver Ankel var fastgjort med en Hængelaas. I denne Stilling bleve de bevogtede Dag og Nat af omtrent ti Mænd ad Gangen, der stode omkring dem med ladte Pistoler i Haanden. Om Natten laa de alle paa Ryggen udstrakte paa Gulvet i Rad og forsøgte at sove, men det haarde Gulv, Kulden og Umuligheden af at forandre deres Stilling paa Grund af Lænkerne og Vagtens Støjen forjagede al Søvn.

»En af hine kjedsommelige Nætter,« skriver Parley P. Pratt, »laa vi, som om vi sov, til over Midnat, medens vore Hjerter krympede sig af Smerte ved at være nødte til Time efter Time at høre paa vore Bevogteres afskyelige Spøg, gruelige Eder, rædsomme Bespottelser og uterlige Samtaler, naar de — med Oberst Price som Formand — fortalte hverandre om de Mord, Røverier og Plyndringer, som de havde begaaet blandt »Mormonerne« i Far West og Omegn — ja de roste sig endog af at have voldtaget og skjændet »Mormonernes« Hustruer og Døtre og af at have skudt Mænd, Kvinder og Børn eller knust Hovedet paa dem. Jeg havde hørt saa længe paa alt dette, indtil jeg følte en saadan Væmmelse, Rædsel og Gru og en saa retfærdig Vrede, at jeg næppe kunde afholde mig fra at springe op og irettesætte Vagten, men sagde Intet til Joseph eller nogen af de Andre, endskjønt jeg laa ved Siden af ham og vidste, at han var vaagen. Men pludselig rejste han sig op, og med Tordenrøst, eller som naar en Løve brøler, udtalte han, saa vidt jeg kan erindre, følgende Ord: »Tier og værer stille, I Djævle fra det dybeste Helvede! I Jesu Kristi Navn byder og befaler jeg eder at være stille. Jeg vil ikke leve et Minut længere og høre paa saadan Tale. Stands med eders afskyelige Fortællinger, thi ellers skal I eller jeg dø i dette Øjeblik.«

Han taug. Han stod oprejst paa sine Fødder i frygtelig Majestæt. Lænket og uden Vaaben — rolig og værdig som en Engel — skuede han ned paa sine skjælvende Bevogtere, hvis Vaaben sank eller faldt ud af Hænderne paa dem, medens deres Knæer sloge mod hinanden af Angest; de trak sig forfærdede tilbage i en Krog eller kastede sig for hans Fødder og bade om Forladelse og forholdt sig ganske stille, indtil de bleve afløste af en anden Vagt.

Jeg har i Englands Retssale set Retfærdighedens Haandhævere, iførte deres Embedsdragter, og Forbrydere fremførte for dem, hvis

Liv hang som i et Haar; jeg har set Kongressen højtideligt give Love til Nationen; jeg har forsøgt at forestille mig Troner, Kroner og kongelige Hoffer, samt Kongers og Kejseres Majestæt og Værdighed, naar de samles tilsammen for at afgjøre Rigers Skjæbne; men sand Majestæt har jeg kun set *een Gang*, og den stod i Lænker ved Midnats Tider i et skummelt Fængsel i en lidet kjendt Landsby i Missouri.«

General Clark tilbragte flere Dage efter Josephs og hans Medfangers Ankomst til Richmond med at gjennemsøge Lovene for at finde Noget, der kunde berettige ham til at stille dem for en Krigsret. Han skrev endog til Guvernør Boggs og udbad sig Statsadvokatens Mening om denne Sag. »Det kan ikke lade sig gjøre,« sagde han, »at tillade disse Ledere at vende tilbage til deres oprørske Beskjæftigelse igjen, da de ere blevne anklagede i Caldwell. De have gjort sig skyldige i *Indbrudstyveri, Røveri, Mened, Mordbrand og Forræderi.*«

At faa Brødrene forhørte ved en Krigsret, var altsaa General Clarks højeste Ønske, da han derved tænkte at opnaa sin forønskede Myndighed til paa en let og hurtig Maade at blive af med Fangerne, hvis Liv han længe forgjæves havde søgt at tage. Broder Jedediah M. Grant, som den Gang kun var en ung Mand, og som tilfældigvis logerede paa det samme Hotel i Richmond som General Clark, saa' Generalen gjøre et Udvalg af sine Mænd til at skyde Joseph og hans Medfanger den paafølgende Mandag. Han saa' ligeledes disse Mænd lade deres Rifler med to Kugler hver og hørte General Clark sige: »Mine Herrer, De skal have den Ære at skyde Mormonlederne Mandag Morgen Kl. 8.«

Han fandt imidlertid snart ud, at denne Trusel ikke saa let lod sig udføre, men saa' sig nødsaget til at overgive Fangerne til de civile Authoriteter for at forhøres. En Slags Inkvisitionsret blev derfor nedsat og Forhøret tog sin Begyndelse den 13de Nov. under Forsæde af Austin A. King som Dommer og Thomas C. Birch som Statsadvokat. Begge disse Mænd havde været med i det omtalte Krigsraad i Far West, hvor Joseph og de andre Brødre vare blevne dømte til at skydes. Man kan heraf let se, hvor uskikkede de vare til at sidde som Dommere i denne Sag.

Forhøret begyndte med at fremkalde Vidner paa Statens Vegne, hvilke strax bleve tagne i Ed, tvungne dertil med Bajonetten. Dr. Sampson Avard var den Første, der bragtes for Retten. Han havde tidligere sagt til Oliver Olney, at dersom denne ønskede at frelse sit Liv, maatte han sværge imod Kirkens Ledere, da det var disse, Retten ønskede at fælde, og dersom han blot vilde gjøre Ed imod dem, skulde hverken Retten eller Pøbelen gjøre ham Fortræd. »Jeg vil selv,« sagde han, »gjøre det for at frelse mit Liv; thi i modsat Fald ville de myrde mig.« Denne Indledning er nok til at bevise Beskaffenheden af denne Mands Vidnesbyrd, og han aflagde Ed netop som han havde sagt, uden Tvivl tænkende, at det var det fornuftigste, han kunde gjøre, for at indsmigre sig hos Pøbelen. Omtrent 40 Andre, for det meste Apostater, aflagde Vidnesbyrd efter samme Princip som Avard. Kirkens Organisation blev af disse fremstillet

som et verdsligt Rige, der skulde fylde hele Jorden og undertvinge alle andre Riger. Dommer Austin A. King, der var Methodist, spurgte meget om Brødrenes Tro med Hensyn til Daniels Profeti: »I de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprejse et Rige, som skal sønderknuse alle andre Riger, men selv blive bestaaende evindelig«, osv.; »og Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen skal gives den Allerhøjestes Hellige«. Efter at være bleven fortalt, at de Hellige troede denne Profeti, vendte Dommeren sig til sin Skriver og sagde: »Skriv dette ned, det er et stærkt Bevis paa Højforræderi.« En af de tilstedeværende Prokuratorer protesterede herimod og bemærkede: »Dommer, De kan ligesaa gjerne kalde Bibelen Højforræderi.« King lod sig dog ikke paavirke af et saa slaaende Argument, men vedblev at erkyndige sig om de Helliges Tro og Kirkens Anliggender. Da han saaledes fandt ud, at Kirken havde sendt Missionærer til England og andre fremmede Lande, blev dette ført ned som et andet Bevis paa Højforræderi mod Staten Missouri. De Hellige maatte ikke opholde sig paa deres Ejendomme i den Hensigt at forblive der og varetage deres landlige Sysler; thi dersom de atter tilsaaede deres Marker, vilde de alle uden Forskjel blive udryddede. Ja, Opdyrkelsen af Land, sikret ved lovlige Skjøder, som vare udstedte af de Forenede Staters Landkontor og underskrevne af Republikens Præsident, var ved Austin A. King i aaben Ret erklæret for en Livsforbrydelse, for hvilken et helt Samfund forud var dømt til Døden, medens de, der skulde være Redskaber til denne Doms Fuldbyrdelse, bleve benævnede med det værdige Navn Borgere, og disse gode Borgere valgte siden efter (1848) den samme Dommer til Statsguvernør.

Fangerne bleve derpaa opfordrede til at navngive deres Vidner, og da en 40 til 50 Personer nævntes, blev den navnkundige Banditkaptejn Bogart strax udsendt til Far West med 50 Soldater for at skaffe dem tilveje, men i Stedet for at bringe nogen af dem for Retten arresterede han alle dem, han kunde faa fat paa, og kastede dem i Fængsel. De bleve atter paa den haanligste Maade opfordrede til at opgive Navnene paa deres Vidner, og da ogsaa disse bleve kastede i Fængsel eller jagede ud af Landet, nægtede Brødrene at navngive flere af deres Vidner, thi om de havde vedblevet dermed, vilde der ikke have været Nogen tilbage, naar det afgjørende Forhør kom. Hvad det angik at kunne gjøre et gunstigt Indtryk paa Dommer King, vilde det efter Doniphans Sigende have været omsonst, selv om en Hærskare Engle var kommet ned og bevidnet Fangernes Uskyldighed; thi King havde fra Begyndelsen af besluttet at kaste dem i Fængsel. Da saaledes en Mand ved Navn Allen, der, medens Forhøret stod paa, saas at passere forbi Retssalens Vindue, blev kaldt ind og endelig blev tilladt at afgive sit Vidnesbyrd, der gik ud paa at stadfæste Brødrenes Uskyldighed og bevise de Mord og Røverier, der vare blevne begaaede af deres Anklagere, gav Dommeren strax Ordre til at føre Vidnet ud, og det var med Nød og neppe, at han undslap den opbragte Vagts Efterstræbelser. Resultatet af dette Skinforhør, der varede fra den 13de til den 28de Nov., var, at Joseph og Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Lyman Wight, Alexander McRae

og Caleb Baldwin bleve sendte til Fængsel i Liberty, Clay County, for at forhøres for Højforræderi og Mord — Forræderi, fordi de joge Pøbelen ud af Daviess County og fratog dem deres Kanon, og Mord for den Mand af Bogarts Parti, som faldt i Træfningen ved Crooked-Floden; ligeledes blev Parley P. Pratt, Morris Phelps, Luman Gibbs, Darwin Chase og Norman Shearer indsatte i Richmond Arresthus for at forhøres for de samme Forbrydelser. Alle de øvrige Fanger bleve enten løsladte eller satte paa fri Fod mod Kaution.

Imidlertid forglemte ikke de Hellige i Far West, der nu beredte sig til at forlade Staten, deres Pligter som Borgere eller som Hellige, men i Haab om, at den lovgivende Forsamling i Jefferson City, der netop var sammentraadt, vilde tildele dem Retfærdighed og yde dem Oprejsning og Beskyttelse, affattede Ældsterne og de Hellige i nævnte By den 10de December en længere Adresse eller Ansøgning, hvori de Helliges Lidelser og Forurettelser bleve fremstillede i dybe Farver og med stor Nøjagtighed. Med Hensyn til den meget omtalte Udryddelsesordre hedder det:

»Guvernør Bogg's sidste Ordre til at uddrive os af Staten eller udrydde os, er Noget saa nyt, saa tyrannisk, ulovligt og grusomt, at vi have set os nødte til at tilstille den ærede Forsamling denne Indberetning, med Anmodning om, at en Lov maa blive udstedt, hvorved Guvernørens Ordre til at uddrive os af Staten ophæves, og hvorved vi sikres Retten til at bo paa vore Ejendomme i Fred. Vi ansøge den lovgivende Forsamling om at udtale sin Misbilligelse af deres Opførsel, som tvang os til at underskrive ovennævnte Dokument, og ligeledes mod den eller dem, som støttet paa dette Dokument berøve os vor Ejendom og anvende den til at erstatte den Skade, Andre have anrettet.« Adressen slutter saaledes: »Idet vi fremlægge vor Sag for den ærede Legislatur, erklære vi, at vi ere villige til som altid at underkaste os saa vel de Forenede Staters som denne Stats Konstitution og Love, og vi bede kun om at maatte blive beskyttede af Lovene som alle Andre. Vi ønske, at de Privilegier, som ere tilsikrede alle frie Borgere af de Forenede Stater og af denne Stat, maa udstrækkes til os, saa at vi kunne nedsætte os og bo, hvor vi finde for godt, og dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende i Fred og Ro; og idet vi bede om dette Privilegium for os selv, ere vi villige til at lade alle Andre nyde det Samme.«

Ældste David H. Redfield blev paa de Helliges Vegne afsendt til Jefferson City for at forelægge Forsamlingen denne Adresse. Han ankom der til den 16de Dec. og overrakte Dagen efter Ansøgningen til General David R. Atchison og Andre. I en Sammenkomst med Guvernør Boggs udtrykte denne paa en hyklersk Maade sin Beklaklagelse over de stedfundne Uroligheder i Staten og sagde, at han havde hørt, at »Borgerne håvde overfaldet Mormonerne, bortdrevet deres Kvæg« osv. Han indrømmede ligeledes, at »de Betingelser, Mormonerne havde indgaaet paa, nemlig at forlade Staten etc., vare ukonstitutionelle og ugyldige,« hvortil Broder Redfield svarede: »Vi ønske, at den lovgivende Forsamling vil udstede en Lov, som viser, at de indgaaede Betingelser ere ugyldige og stridende mod Konsti-

tutionen, og medmindre en saadan Lov bliver givet, kunne vi ikke anse os som sikre i Staten. De siger, at det har været en Plet paa Statens gode Navn, og nu er det paa Tiden at udgive en Lov, hvorved den kan blive afvasket; hvis De ikke gjør det, kan man sige Farvel til Statens Magt, Farvel til dens Ære og gode Navn, Farvel til dens kristelige Dyd, indtil den bliver befolket med en ny Menneskerace, Farvel til ethvert Navn, der binder Mand til Mand, og Farvel til en frugtbar Jordbund og gode Hjem, som ere revne fra os af lovløse Banditer.«

Den 19de Dec. blev Ansøgningen fremlagt for det forsamlede Hus af Hr. John Corroll. Medens den blev oplæst, vare Medlemmerne af Huset saa stille som Graven, hvorefter Debatten begyndte, og Stemningen blev mere ophidset, indtil Huset var i fuldt Oprør. Lovgivernes Kinder blussede, deres Øjne lynede, og deres Ansigtstræk udviste mere end der kunde skrives i en Bog. Efter megen Disputeren og Trætte blev Ansøgningen lagt tilside til næstfølgende Juli Maaned, hvorved de ligefrem afsloge Ansøgernes Bøn og nægtede at undersøge Sagen. Imod dette Resultat opponerede kraftigt Husets Mindretal, blandt hvilke vare David R. Atchison fra Clay County, de tilstedeværende Medlemmer fra St. Louis, d'Hrr. Rollins og Gordon fra Broom og flere Medlemmer fra andre Countier, men Pøbelpartiet sejrede; thi de skyldige Uslinger frygtede for en Undersøgelse, da de vidste, at deres Liv og Frihed derved svævede i Fare. Og for at krone det Hele med evig Skam og Skjændsel, bevilgede denne samme lovgivende Forsamling 200,000 Dollars til Bestridelse af Omkostningerne ved Troppernes Uddrivelse af de Hellige fra Staten, hvilken ubetænksomme Handling for stedse vil besudle Staten Missouris gode Navn og Rygte.

Mange af Statens Aviser søgte at skjule dens Brødefuldhed ved at kaste et Løgnens Slør over dens afskyelige Handlinger, »men,« skriver Joseph, »kunne de skjule Guvernørens grusomme Ordre til vor Uddrivelse? Kunne de skjule Kjendsgjerningerne angaaende den vanærende Traktat, som dens Generaler tilligemed dens Officerer og Soldater afsluttede i Far West? Kunne de dølge det Faktum, at 12 til 15000 Mænd, Kvinder og Børn ere blevne fordrevne fra Staten uden Lov og Ret? og alt dette foruden en Udgift paa 200,000 Dollars, hvilken Sum Statens lovgivende Forsamling havde bevilget som Lønning til Soldaterne for denne lovløse Voldshandling? Kunne de skjule det Faktum, at vi have været fængslede i mange Maaneder, medens vore Familier, Venner og Vidner ere blevne fordrevne? Kunne de skjule de myrdede Mænds og Fædres Blod eller bringe Enkernes og de Faderløses Skrig til at forstumme? Nej! Bjergenes Klipper kunne begrave dem, det bundløse Dyb kan skjule dem i sine Afgrunde, men dog ville deres gruelige Misgjerninger ligge aabenbare for Engles og Menneskers forbausede Blik — de kunne aldrig skjules!«

Den 13de Dec. blev Højraadet i Far West sammenkaldt under Ledelse af Præsident Brigham Young og de ledige Pladser besatte, eftersom Nogle havde maatte flygte for at redde deres Liv. Den 16de s. M. tilskrev Joseph de Hellige et længere Brev fra Liberty Fængsel,

hvori han paa en trøstende og opmuntrende Maade formanede de Hellige til Trofasthed og Udholdenhed i deres Prøvelser. Og skjønt han befandt sig i Fængsel, røbede hans Sprog en uindskrænket Tillid og Hengivenhed til Herren, som i saa mange forudgaaende Prøver havde staaet ham bi, og som han var overbevist om heller ikke nu vilde forsage ham. Med Hensyn til deres Forfølgere sagde han:

»Men vi ville minde eder om Haman og Mardokæus: I vide, at Haman kunde ikke være tilfreds, saa længe han saa' Mardokæus i Kongens Port, og derfor stræbte han Mardokæus og alle Jøderne efter Livet; men Herren styrede det saa, at Haman blev hængt i sin egen Galge. (Esther, 3die Kap.) Saaledes vil det ogsaa gaa med den arme Haman i de sidste Dage. De, som ved Vantro, Ugudelighed og Forfølgelse have søgt at udrydde os og Guds Folk ved at ihjelslaa og adsprede dem, og som med Overlæg og Ondskab have overleveret os i Morderes Hænder i den Hensigt at faa os dræbte — i hvilken Hensigt de have ført os omkring i Lænker og kastet os i Fængsel — de, som lig Haman have behandlet os saa skammeligt, skulle vorde hængte i deres egne Galger, eller med andre Ord: de skulle falde i de samme Snarer og Fælder, som de have opstillet for os; de skulle synke dybere og dybere og deres Navne udslettes, og Gud vil give dem den Løn, deres Vederstyggeligheder fortjene.« Brevet endte saaledes: »Og nu, kjære og højtelskede Brødre, — og naar vi sige Brødre, mene vi dem, der have været trofaste i Herren, baade Mænd, Kvinder og Børn — vi føle til at formane eder i Jesu Navn til at være urokkelige i Troen paa den nye og evige Pagt, og ikke at frygte eders Fjender. Hvad der er sket med os, er et aabenbart Tegn til Fordømmelse for dem, men til Salighed for os. Værer derfor standhaftige, ja indtil Døden, »thi den, der søger at frelse sit Liv, skal miste det, og den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, skal finde det,« siger Kristus.

Lad Sandhed og Retfærdighed, Brødre, bo overflødigen i eder herefter, og værer maadeholdne i alle Ting. Skyr al Drukkenskab, Sværgen, usømmelig Tale og Alt, hvad som er urigtigt og uhelligt; ligeledes Uenighed, Had, Gjerrighed og enhver syndig Tilbøjelighed. Værer retskafne mod hverandre, thi det synes, som om Nogle have stødt an heri, og Nogle have været ubarmhjertige og have lagt deres Begjærlighed for Dagen ved at indkræve den Gjæld, som de, der ere blevne forfulgte, belagte med Lænker og kastede i Fængsel, uforskyldt stode i til dem. Saadanne Personer paadrage sig Guds Mishag, og Sorg vil blive deres Lod, eftersom Værket skrider fremad, og Ingen kan standse det; Zion skal fremdeles leve, endskjønt hun nu synes at være død.

Glemmer aldrig, at med hvad Maal I maale, skal eder atter tilmaales. Vi sige til eder, Brødre, værer ikke bange for eders Modstandere, men kæmper alvorligt mod Pøbelen og mod Mørkets og Sekterernes ulovlige Handlinger. Fredens Gud skal være med eder og aabne en Udvej til Frelse for eder, saa I undslippe eders Saligheds Fjende. Vi anbefale eder til Gud og hans Naade, som kan gjøre eder vise til Salighed.«

Den 19de Dec. traadte Zions Højraad atter sammen i Far West, ved hvilken Lejlighed Ældsterne John E. Page og John Taylor ordineredes til Apostle under Præsident Brigham Youngs og Ældste Heber C. Kimballs Hænder. Kort i Forvejen havde John E. Page havt den sørgelige Pligt at stede sin Hustru og sine to Børn til Graven; de vare faldne som Martyrer for deres hellige Religion, idet de døde som Følge af den yderste Mangel paa Livets Fornødenheder under de grusomme Forfølgelser i Staten Missouri.

Saaledes tilbragte Joseph og hans Medfanger, nedtyngede af Lænker i et mørkt og skummelt Fængsel, Slutningen af Aaret 1838 i Frihedens Land i Frihedens (Liberty) By, Clay County, Missouri. Af og til bleve de besøgte af deres Venner og Bekjendte, som stundom medbragte Forfriskninger og Andet til Fangerne, hvis Kost bestod af den simpleste Slags og ofte var tilberedt paa en saadan Maade, at de væmmedes ved den.

SYTTENDE KAPITEL.

Joseph søger og faar efter en Del Indvendinger en *Habeas-corpus* Skrivelse af Dommer Turnham. — Sidney Rigdon løslades af Arresten mod Kaution. — »Slagen, men ikke besejret.« — Fangerne, der have anvendt ethvert lovligt Middel for at komme paa fri Fod, beslutte omsider at undvige, men Forsøget mislykkes. — Betydelig Bevægelse blandt Befolkningen. — De Hellige i og omkring Far West drage i Tusindvis østpaa til Illinois. — Brødrene indgaa en Pagt med hverandre om at staa hverandre bi ved Udvandringen.

»Den 1ste Januar 1839,« skriver Joseph, »oprandt; den fandt os ikke som Frihedens Sønner, men som fortrøstningsfulde Fanger. O, Columbia, Columbia (Amerika), hvor dybt er du falden! du, »de Fries Land«, »de Braves Hjem«, »de Fortryktes Ly«. — Du undertrykker dine ædleste Sønner, kaster dem i et afskyeligt Fængsel uden nogen som helst Grund, kun fordi de dyrke deres Fædres Gud saaledes, som hans eget Ord byder, og fordi de følge deres Samvittigheds Bydende.«

Det var altsaa ikke under meget glædelige Omstændigheder, at det nye Aar oprandt for Joseph og hans Brødre, men i fuldt Haab om, at deres Uskyldighed tilsidst vilde blive anerkjendt, og deres Befrielse som Følge heraf omsider iværksat, hengave de sig med Taalmodighed i Forsynets Styrelse. »Det er ikke vor Hensigt at klage eller laste Nogen,« hedder det videre i en Skrivelse til den lovgivende Forsamling i Missouri, »Alt, hvad vi forlange, er en retfærdig og upartisk Undersøgelse af vor Sag. Vi bede ikke om Nogens Medlidenhed; vi fordre kun streng Retfærdighed — det er Alt, hvad vi ønske, Alt, hvad vi fordre, men det tilkommer os med Rette.«

Paa Grund af den store Ophidselse, som herskede i de nordlige Countier af denne Stat, antoges det, at Domstolene i denne Del af Landet vilde blive mere eller mindre paavirkede heraf, og altsaa neppe vilde kunne afgive en retfærdig Kjendelse. Som Følge heraf ansøgte de tvende Gange Statens Højesteret om at nyde det Privi-

legium, som Loven tilsikrer enhver Borger af de Forenede Stater ved *Habeas-corpus*-Akten*, men det blev dem hver Gang nægtet. Efter nogen Tids Forløb forlangte de ogsaa en *Habeas-corpus* af Hr. Thurnham, en af County-Dommerne, hvilket Forlangende efter en Del Indvendinger blev dem tilstaaet.

Efter Forhøret blev Sidney Rigdon, ifølge Dommerens Kjendelse, løsladt af Arresten; men da Pøbelen truede med at ville dræbe ham, dersom han blev sat paa fri Fod, vendte han med de Øvrige tilbage til Fængslet, hvor han derpaa opholdt sig, indtil en gunstig Lejlighed tilbød sig for ham til at slippe uskadt bort. Ved Hjælp af Sheriffen og Slutteren blev han derpaa en Nat i al Stilhed løsladt, men trods alle Forsigtighedsregler blev han dog opdaget og forfulgt af en Hob Bevæbnede, og det var kun ved Forsynets Styrelse, at han kort efter lykkelig og vel ankom til Quincy i Illinois. Dommer Thurnham erklærede for Joseph og de andre Brødre, som vare blevne tilbage i Fængslet, at han vidste, at de vare uskyldige, men af Frygt for sit eget og Fangernes Liv turde han ikke slippe dem løs. Deres Forfølgelse, Arrestation osv., sagde han, var kun en Gjentagelse af Begivenhederne i Jackson County, og var en forudlagt Plan af Guvernøren og hans Haandlangere for at standse deres tiltagende Magt og Indflydelse i Staten.

Omtrent paa denne Tid (Februar 1839) opholdt Ældsterne Kimball og Ripley sig i Liberty, hvor de næsten ugentlig havde bønfaldet for Dommernes Fødder; medens de ved en vis Lejlighed gjentoge deres ydmyge Bøn, saa' Dommer Hughes dem stivt ind i Ansigtet og sagde til en af sine Kolleger, at »man kan læse i disse Mænds Øjne, at de ere slagne, men ikke besejrede; lad os tage os i Agt for, hvordan vi behandle disse Mænd, thi deres frejdige Blik vidner om Uskyldighed«. Ved samme Lejlighed foreslog han sine Embedsbrødre at løslade alle Fangerne mod Kautjon; men deres Hjerters Haardhed vilde ikke gaa ind paa dette menneskelige Forslag. Brødrene fortsatte deres Tryglen for Domstolene og besøgte tillige Fangerne. Ingen af Statens ledende Mænd betvivlede Arrestanternes Uskyldighed, men sagde, at som Følge af Pøbelens Raseri kunde man ikke behandle dem retfærdigt; de maatte derfor opgive deres Forsøg paa at bevæge Dommerne og overlade Fangerne i Guds Haand.

Da de nu havde hensiddet i Fængsel temmelig længe, efter at have forsøgt ethvert Middel for ad lovlig Vej at kunne blive løsladte, men forgjæves (naar undtages Sidney Rigdon), og da de fra paalidelig Kilde havde erfaret, at der paa offentlig Gade var bleven sagt af de mest indflydelsesrige Mænd i den Egn, at »Mormonfangerne nødvendigvis maatte dømmes til Døden, da Statens gode Navn ellers vilde blive plettet«, besluttede de at benytte andre Midler for at komme paa fri Fod.

* Denne Lov giver Enhver, der er fængslet, Ret til at henvende sig til hvilken som helst Dommer, som da udsteder en Befaling, den saakaldte *Writ of Habeas-corpus*, til vedkommende Øvrighed om strax at stille Arrestanten for den af denne valgte Dommer, for at han kan undersøge Fængslingens Lovlighed og efter Omstændighederne stadfæste den, eller frigive Paagjældende mod eller uden Kaution.

Efter moden Overvejelse besluttede de at iværksætte deres Flugt om Aftenen den 7de Februar, naar Slutteren kom med deres Aftensmad; men før Broder Hyrum vilde tilkjendegive sin Beslutning, bad han Joseph at adspørge Herren om Rigtigheden af det paatænkte Skridt. Dette gjorde han og erholdt det Svar, at hvis de alle vare enige, skulde deres Foretagende lykkes denne Aften, og dersom de vilde forene sig i Bøn, skulde de faa et Vidnesbyrd for dem selv. Brødrene Hyrum Smith, Alexander McRae og Caleb Baldwin havde ikke bedet længe, før de fik en saadan Vished, som de endnu aldrig havde følt i deres Liv, om at 'det vilde lykkes dem; men Lyman Wight sagde, at de gjerne kunde gaa, men han vilde blive. Efter at have talt med ham en Stund sagde han dog til de andre Brødre, at »hvis de vilde vente til næste Dag, vilde han følge med dem«. Uden at tænke paa, at de ingen Forjættelse havde om Held den følgende Dag, lovede de at opsætte Forsøget.

Om Aftenen, da Slutteren kom med deres Aftensmad, lod han Døren staa paa vid Gab, satte deres Mad paa Bordet og gik hen i Baggrunden af Værelset, hvor en Del Bøger vare opstablede. Her tog han en Bog og begyndte at læse, medens Brødrene stode mellem ham og Døren, hvorved der tilbød sig den bedste Lejlighed for dem til at flygte, hvis de havde været beredte; men da de vare blevne enige om at vente til næste Dag, gjorde de intet Forsøg derpaa.

Næste Aften stode Sagerne ganske anderledes. Slutteren bragte en dobbelt Vagt med sig tilligemed sex af Brødrene, nemlig: Erastus Snow, William D. Huntington, Cyrus Daniels, David Holman, Alanson Ripley og Watson Barlow, hvilke Brødre vare blevne sendte af Menigheden i Far West for at besøge Fangerne. Slutteren syntes at være meget bange af sig og aflaasede Døren meget forsigtig. Det var kun mørke Udsigter til Frihed, men Fangerne havde fast besluttet at vove Forsøget, og da derfor Slutteren gik ud, løb de efter ham. Broder Hyrum greb fat i Døren, men inden de Andre kunde yde ham den nødvendige Bistand, fik Slutteren og Vagten smækket Døren i, hvorved de besøgende Brødre indespærredes tilligemed Fangerne, undtagen Cyrus Daniels, som stod udenfor. Saa snart de gjorde Forsøget paa Indersiden, tog han en af Bevogterne under hver Arm og ilede ned ad Trapperne til Yderdøren; Fængslet var nemlig i anden Etage. Da han kom ud, lykkedes det dem at rive sig løs, og da han saa', at Planen var strandet, begyndte han at løbe, men traadte i et Hul og faldt. Netop som han styrtede, peb en Kugle lige over hans Hoved, og han troede bestemt, at Faldet frelste hans Liv.

Den Scene, som nu paafulgte, overgaar al Beskrivelse. Efter Mængden at dømme, skulde man tro, at hele Byens Folk og mange i Omegnen havde samlet sig udenfor Arresten, og enhver Slags Tortur og Dødsmaade, som deres ophidsede Indbildningskraft kunde optænke, blev foreslaaet overfor Fangerne, saasom at sprænge Fængslet i Luften, piske dem ihjel, skyde dem, brænde dem, surre dem paa Heste, sønderrive dem osv. Men de vare saa uenige, at de ikke kunde gjennemføre nogen af deres mange Planer, og Fangerne gik fri.

Paa den Tid talede nogle af Brødrene om, at de befandt sig i stor

Fare, men Joseph sagde: »Frygt ikke, thi ikke et Haar skal krummes paa eders Hoved, og I skulle ikke miste saa meget som et Bidsel, en Sadel eller et Tæppe. Enhver Ting skal blive eder tilbagegivet. I have sat eders Liv paa Spil for vor og Evangeliets Skyld; det var nødvendigt, at Kirken skulde bringe et Offer, og Herren vil antage det.«

Brødrene skulde dernæst tages i Forhør, men Ophidselsen var saa stor, at man ikke vovede at føre dem frem, før den havde lagt sig noget. I denne Ventetid engagerede nogle af Brødrene Advokater til at forsvare sig. Ældste Erastus Snow spurgte Joseph, om han ogsaa burde tage en Advokat, hvortil Joseph svarede, at han gjorde bedst i at føre sin egen Sag. »Men,« sagde Broder Snow, »jeg kjender Intet til Lovene.« Joseph spurgte, om han ikke kjendte Noget til Retfærdighed, hvilket Snow bejaede. »Vel,« vedblev han, »gaa og kæmp for Retfærdigheden det Bedste, De forstaar.«

Han gjorde saa, og Resultatet blev, hvad Joseph sagde; thi da han var færdig med sin Sag, flokkedes Advokaterne om ham og spurgte, hvor han havde studeret Lovkyndighed, og tilføjede, at de aldrig havde hørt et saa glimrende Forsvar. Da Forhøret var endt, fik Broder Snow sin Frihed; de Øvrige maatte gaa i Kaution for hverandre indbyrdes, medens Broder Snow maatte indestaa for dem alle, og de sagde, at de gjenerholdt alle deres tabte Sager, endskjønt ikke to Ting fandtes paa eet Sted.

Ifølge den mindeværdige Overenskomst, afsluttet ved Oberst Hinkles Forræderi i Far West, begyndte de Hellige nu i Tusindvis at forlade deres Hjem og drage østpaa til Illinois, fornemmelig til Quincy, henved 250 Mile fra Far West. En Udvandring som denne har maaske neppe sin Lige i Historien. Man tænke sig blot 12 til 15,000 Mennesker, omfattende enhver Alder, Stand og Kjøn, drevne ud midt om Vinteren fra Alt, hvad de ejede, og i en blottet, nøgen, hungrig, hjem- og venneløs Tilstand dømte til at drage henover de vejløse Sletter i en to à tre hundrede Miles Afstand fra deres Huse og Hjem, som de havde opført paa Land, der var bleven kjøbt af de Forenede Staters Regjering og under det amerikanske Flags Beskyttelse. Foruden dem, som paa en barbarisk Maade bleve myrdede, omkom Hundreder af dem i Løbet af Vinteren, Vaaren og Sommeren paa Grund af Lidelser og Savn.

Brigham Young, som efter Thomas B. Marsh's Frafald og David W. Pattens Død var bleven Præsident for de tolv Apostle ifølge sin Aldersret, lagde megen Nidkjærhed og Dygtighed for Dagen ved at sørge for de fattige og hjælpeløse Helliges Forflytning fra Staten. I et offentligt Møde, som blev afholdt i Far West den 29de Januar, blev en Komite af syv Mænd beskikket til at overtage Ledelsen af Udvandringen og at sørge for dem, der ingen Midler havde til deres Raadighed, indtil de alle vare komne bort. Efter Forslag af Præsident Young indgik Brødrene derpaa en Pagt med hverandre om, at de vilde staa hverandre bi til det Yderste ved deres Udvandring af Staten, og at de aldrig vilde forlade de værdige Fattige, før de vare bragte saa langt bort, at General Clarks Udryddelsesordre i Statens

Navn ikke kunde naa dem. Et Dokument af denne Beskaffenhed blev derpaa udfærdiget og undertegnet af omtrent 220 af Brødrene. Det lød saaledes:

»Vi, hvis Navne ere anførte under dette Dokument, love hver især at hjælpe og staa hverandre bi til det Yderste ved vor Udvandring af denne Stat, ifølge Stats-Authoriteternes Forlangende, og vi forpligte os herved til at overlade al vor alvendelige Ejendom til fri Afbenyttelse af den Komite, som maatte blive beskikket, i det Øjemed at skaffe Midler til de værdige Fattiges Udfrielse af dette Land, indtil der ikke er Nogen tilbage, som maatte ønske at drage ud af Staten; kun paa denne Betingelse, at intet Individ berøves Ret til at disponere over sin Ejendom i ovennævnte Øjemed, eller til at kontrollere Anvendelsen af den eller saa meget af den, som maatte udfordres til hans egen Families Udvandring, samt at Enhver forbeholdes Ret til det Tiloversblevne, naar Alles Udvandring har fundet Sted. Endvidere skal nævnte Komite give Bevis for Alt, hvad den modtager, og aflægge Regnskab over Anvendelsen af det.«

I et Møde den 1ste Feb. af Komiteen, hvis Antal var bleven forøget med tre Personer, blev det vedtaget først og fremmest at sørge for Udfrielsen af Præsidentskabets og de øvrige Arresteredes Familier; dernæst blev det bestemt at sende Charles Bird til Mississippi-Floden for at sørge for Oplagssteder til Majs for de Hellige paa Vejen og oprette Kontrakt om Færgeløn osv.

Staten bevilgede to tusinde Dollars til Uddeling blandt Befolkningen i Daviess og Caldwell County, »Mormonerne« i Caldwell ikke undtagne; men da Befolkningen af Daviess tænkte, at de nok kunde leve af »Mormonernes« Ejendele, vilde de ikke modtage deres Tusinde, hvorfor man foreslog at give det til Befolkningen i Caldwell. Dommer Cameron, Hr. McHenry og Flere besørgede Uddelingen. Dommer Cameron lod Brødrenes Svin drive sammen, af hvilke mange bestemt kunde paapeges, og nedskød dem paa Gaderne; og uden at lade Blodet løbe af og kun halvt skrabede bleve de sønderskaarne og uddelte af McHenry til de Fattige mod en Betaling af fire eller fem Cents Pundet, hvilket i Forening med nogle vragede Varer, saasom Kaliko til dobbelt og tredobbelt Pris, snart slugte de to tusinde Dollars og gjorde Brødrene kun lidt eller i Virkeligheden intet Gavn, da deres ødelagte Gods beløb sig til lige saa meget som det, de fik.

Den 7de Feb. forlod Josephs Familie Far West under Ledelse af Broder Stephen Markham og ankom efter en meget besværlig Rejse den 15de til Mississippi-Floden lige overfor Quincy. Den 14de i samme Maaned forlod ligeledes Præsident Brigham Young Far West og begav sig paa Vejen til Illinois. Forfølgelsen imod ham rasede med en saadan Bitterhed, og hans Liv blev saa ivrigt efterstræbt, at han saa' sig nødsaget til at undfly sine Forfølgere. Før han imidlertid forlod Missouri, aflagde han tilligemed Heber C. Kimball og Geo. A. Smith et Besøg i Liberty Fængsel, hvor de havde to meget interessante Sammenkomster med Fangerne.

Den 20de Marts 1839 afsendte Joseph og hans Medfanger fra Liberty Fængsel i Clay County, Missouri, en Epistel til »Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Quincy, Illinois, samt de øvrige Hellige i Adspredelsen og til Biskop Partridge i Særdeleshed«. (Se Pagtens Bog, 121de, 122de og 123 Kap.)

ATTENDE KAPITEL.

De Hellige, hvis Tilstand ved Ankomsten til Quincy i Illinois er meget sørgelig, mødes med Venlighed af Indvaanerne. — En Rapport og Resolutioner til Bedring af deres Omstændigheder vedtages af det Demokratiske Selskab og Quincys Borgere. — Dr. Galland foreslaar Commerce som et passende Nedsættelsessted for de Hellige. — Heber C. Kimball og Theodore Turley begive sig paa Vejen til Jefferson City for at faa Guvernøren i Tale, men træffe ham ikke hjemme. — En Samtale mellem Theodore Turley, John Whitmer og Andre. — Dommer King lader Fangerne transportere til Daviess County. — En drøj Hentydning. — Joseph ser i et Syn Maaden, hvorpaa de kunne udfries af Fængslet. — Deres Undvigelse og Flugt samt Ankomst til Quincy. — Betragtninger etc. af Joseph.

De Helliges Tilstand, da de naaede Quincy i Illinois, var i Sandhed beklagelig. Berøvede deres Ejendele og Alt, vare de midt i en haard og streng Vinter blevne tvungne til at fly fra Staten Missouri for at redde deres Liv. Indvaanerne i Quincy, der saa' deres Lidelser og Nød, følte Medlidenhed med dem og sammenkaldte flere Møder for at tage deres Sag under Behandling. I et Møde, som saaledes blev afholdt den 27de Feb. 1839 af det Demokratiske Selskab og Quincys Borgere i Byens Raadhus, fremlagde Hr. Whitney, Medlem af den i et tidligere Møde nedsatte Komite, følgende Rapport:

»Komiteen, til hvem det Hverv var overdraget at undersøge de Personers Stilling, som for nylig ere ankomne her til fra Missouri, om de virkelig trænge til Hjælp af denne Stads og dens Omegns Beboere, og om de ere værdige til disses Velgjørenhed, har besluttet at afgive nedenstaaende

Beretning. Komiteens første Bestræbelse var at skaffe sig nøjagtige Oplysninger om den foreliggende Sag; thi uden saadanne kunde Komiteen ikke komme til noget bestemt Resultat om, hvad den burde foretage sig. Uden saadanne kunde vi ikke foreslaa denne Forsamling, hvad der burde gjøres, eller hvilke Forholdsregler der burde tages. Strax efter Komiteens Dannelse anmodede vi Hr. Rigdon og nogle Andre om at komme til os for at give os en sanddru Beretning om det Forefaldne og aabent fortælle os deres Tilstand. Disse Herrer indfandt sig hos os og meddelte os uforbeholdent deres Omstændigheder, og efter nogen Tids Forløb besluttede Komiteen at hæve Sammenkomsten og at indgive en Indberetning til denne Forsamling, efter først at have anmodet de Indbudne om at affatte en skriftlig, kortfattet Rapport over de stedfundne Kjendsgjerninger vedrørende Komiteens Hverv, hvilket Ønske de have efterkommet, og vi tillade os at fremlægge samme som en Del af vor Beretning.

Komiteen tror, at Alt, hvad der bør gjøres for dem for Tiden, er at udrække en gavmild Haand, vejledet af den Kjærlighed, som aldrig uddør.

Som Følge af det, vi have erfaret, uafhængigt af den os tilstillede Rapport, anse vi det som vor Pligt at anbefale til denne Forsamlings Vedtagelse følgende Forslag:

1. At de Fremmede, som for nylig ere ankomne fra Missouri og almindelig kjendes under Navnet »Sidste-Dages Hellige«, have Krav paa vor Medfølelse og Velvillie, hvorfor vi anbefale dem til al den Hjælpsomhed og Omhu, som det staar i Quincy Borgeres Magt at yde disse Ulykkelige.

2. At en talrig Komite vælges, bestaaende af Medlemmer fra alle Stadens Kvarterer og dens Omegn, hvis Opgave det skal være at gjøre vore Medborgere, der maatte være indtagne mod de Fremmede paa Grund af Fordomme eller falske Fremstillinger, bekjendte med Sagens sande Sammenhæng, og især at oplyse dem om, at disse Folk ikke i mindste Maade have til Hensigt at nedsætte Daglønnen for Arbejdsklassen, men kun søge at fortjene Noget til Livets Ophold.

3. At en Komite vælges, som strax skal underrette Hr. Rigdon og Andre om dens Tilværelse, samt at den bemyndiges til at indhente Oplysninger fra Tid til anden, og hvis nogen af dens Medlemmer skulde erfare, at En eller Anden er syg, lider Nød eller mangler Husly, skal Komiteen ufortøvet henvende sig direkte til Byens Borgere om Bistand til at afhjælpe alle Savn.

4. At det paalægges sidstnævnte Komite af yderste Evne at skaffe alle disse Folk, som kunne og ville arbejde, en passende Beskjæftigelse, samt paa bedste Maade at opmuntre og trøste dem.

5. At det anbefales alle Quincys Borgere, at de i deres Omgang med de Fremmede til enhver Tid iagttage en anstændig og sømmelig Opførsel og fornemmelig ere forsigtige i al deres Tale, at de ikke udlade sig med Noget, der kan saare deres Følelser eller paa nogen Maade krænke dem, som ifølge alle Menneskelighedens Love ere berettigede til vor Sympathi og Medlidenhed.

Disse Forslag ere vedtagne af samtlige Komiteens Medlemmer.«

Efter Forslag af Hr. Bushnell bleve Rapporten og Resolutionerne lagte tilside til næste Dags Aften Kl. 7, da Mødet efter Bestemmelsen atter fortsattes og kaldtes til Orden af Ordføreren, Hr. J. W. Whitney.

Ifølge Forslag af Hr. Morris valgtes en Komite, bestaaende af tre Medlemmer, til at foranstalte en Indsamling. D'Hrr. J. T. Holmes, Whitney og Morris bleve valgte, og de indsamlede ialt 48 Dollars og 25 Cents, der bleve overleverede til »Mormon-Komiteen«. Dernæst blev en Komite beskikket til at udfærdige Subskriptionslister og sætte disse i Cirkulation blandt Befolkningen for at faa en Indsamling af Klæder og Fødemidler bragt i Stand. Senere blev Komiteens Tal forøget til ni. Ifølge Forslag af J. T. Holmes blev desuden J. D. Morgan beskikket til at foretage en Indsamling iblandt Borgervæbningen, kaldet »Quincys Greys«, hvorved der indkom 20 Dollars.

Følgende Resolutioner bleve derefter fremlagte af J. T. Holmes:

1. At vi respektere Samvittighedsfriheden som naturlig og ukrænkelig og paa det Helligste tilsikret Enhver af vort frie Lands Konstitution.

2. At vi betragte enhver Pøbels Handlinger som aabenbare Brud paa Loven, og Enhver, der deltager i en Pøbels Excesser, er ansvarlig for Guds og Menneskenes Love for enhver Voldshandling, der udøves mod en Borgers Liv, Gods eller Rettigheder.

3. At Beboerne af de vestlige Strøg af Staten Missouri ved deres Forfølgelser af Mormonerne have krænket Samvittighedens hellige Rettigheder og Menneskelighedens Love.

4. At Guvernøren i Missouri ved at nægte nævnte Folk Beskyttelse, da de trængtes af Pøbelen, og derimod udsende en Afdeling principløse Soldater med Ordre til at udrydde dem, har sat en uudslettelig Plet paa den Stat, han præsiderer over.

Disse Resolutioner bleve med Begejstring støttede af d'Hrr. Holmes, Morris og Whitney.

Paa Forslag bleve Resolutionerne vedtagne, hvorefter Mødet hævedes.

Da Ældste Israel Barlow forlod Missouri i Efteraaret 1838, kom han som Følge af at have forfejlet Vejen eller af andre Grunde til Des Moines-Floden, tæt ovenfor dens Udmunding i Mississippi-Floden i det sydostlige Iowa, blottet for Alt; men ved at fortælle Nogle om sin nødlidende Tilstand, fandt han Venner, som hjalp ham og gave ham Anbefalingsbreve til flere Herrer, hvoriblandt Doktor Isaac Galland, hvem han gjorde bekjendt med de Helliges sørgelige Skjæbne. Hans Beretning vakte Doktorens Medfølelse og Interesse og var den første Anledning til Kirkens Nedsættelse i og omkring Commerce, Hancock County, Illinois, thi Broder Barlow begav sig ufortøvet til Quincy, sit Bestemmelsessted, og bekjendtgjorde sin Samtale med Doktor Galland for Menigheden. Denne Mand foreslog nemlig Commerce som et passende Nedsættelsessted for de Hellige, og ifølge den Underretning, Joseph under sit Ophold i Fængslet modtog derom, ledtes han til at opmuntre Brødrene til at foretage dette Skridt. En Komite blev følgelig nedsat for at tage Sagen under Overvejelse og undersøge, om Iowa Territorium vilde være et andet passende Bosted for de Hellige.

Den 25de Marts begave Ældsterne Heber C. Kimball og Theodore Turley sig paa Vejen til Jefferson City for at faa Guvernøren i Tale. Dog besøgte de først Sheriffen og Fangevogteren i Ray County og bade dem om en Kopi af den Arrestordre, ifølge hvilken Fangerne holdtes i Forvaring; men de tilstode, at de havde ingen. Derefter gik de til Dommer King, som udfærdigede en Slags Arrestordre, hvoraf ses, at Fangerne allerede havde været arresterede i flere Maaneder uden saa meget som en Arrestbefaling, og det ovenikjøbet for Forbrydelser, som man sagde, de havde begaaet i et andet County. Forsynede med alle de Dokumenter, som fandtes, eller som bleve udfærdigede for dem vedrørende deres Fængsling, og medbringende Petitioner til de øverste Dommere i Staten ankom de kort efter til Jefferson City.

Guvernøren var fraværende. Statssekretæren modtog dem med me-

gen Forekommenhed, og da han saa' Papirerne, kunde han neppe tro, at det var alle de Dokumenter, ifølge hvilke Fangerne holdtes arresterede; thi de vare ugyldige. Især var han i høj Grad forbauset over Dommer Kings Handlemaade; men han tilføjede, at han ikke kunde gjøre Noget i denne Sag, og at selv Guvernøren, om han var tilstede, Intet kunde udrette. Dog skrev Sekretæren et Brev til Dommer King.

Brødrene søgte derpaa at faa fat i Overdommeren for at faa en *Writ of Habeas-corpus* udfærdiget; de rede flere hundrede Mile og fik omsider Overdommeren i Tale, men opnaaede dog ikke deres Øjemed, fordi, som han sagde, der var en Formfejl i Dokumenterne. De kom tilbage til Liberty den 30te Marts og begave sig strax hen til Dommer King, der var yderst forbitret paa dem, fordi de havde meldt Sagen til Guvernøren. »Jeg kunde,« sagde han, »have ordnet hele Sagen for Dem til Deres Tilfredshed, dersom De blot havde henvendt Dem til mig, og jeg vilde have undertegnet Petitionen for Alle undtagen for Joseph Smith; thi han fortjener ikke at leve.«

De besøgte derpaa Fængslet, men det blev dem ikke tilladt at komme ind; den Samtale, de havde med Fangerne, blev ført gjennem Gittervinduet. Joseph bad Brødrene være ved godt Mod, »thi«, sagde han, »vi ville blive løsladte, men ingen anden Arm end Jehovas kan udfri os nu. Sig Brødrene, at de ikke maa være forsagte, og sørg for at faa de Hellige bort saa hurtig som mulig«.

Den 5te April vendte de atter tilbage til Far West. Samme Dag forpligtede omtrent 50 Mænd i Daviess County sig ved Ed til hverken at spise eller drikke, før de havde dræbt Joseph Smith; deres Anfører, William Bowman, svor i Theodore Turleys Nærværelse, at »fra det Øjeblik, han saa' Joseph Smith, vilde han ikke nyde noget som helst, før han havde dræbt ham«. Ligeledes kom otte Mænd — Kapt. Bogart (som nu var County-Dommer), Dr. Laffity, John Whitmer og fem Andre — ind i Komiteens Lokale i Far West og fremlagde for Broder Theodore Turley en Aabenbaring, der var given til Joseph Smith den 8de Juli 1838, hvori der siges, at de tolv Apostle skulde samles paa Tempelpladsen i Far West den 26de April for at tage Afsked med de Hellige og der fra gaa paa deres Mission til Øerne i Havet. Denne Aabenbaring bade de ham læse, men Turley svarede: »Mine Herrer, jeg er vel bekjendt med den.« »Da maa De som en fornuftig Mand indrømme, at Joseph Smith ikke er nogen Profet eller inspireret Mand, thi han og de Tolv ere nu spredte over hele Landet. Lad dem komme, hvis de tør; dersom de vise sig her, ville de blive myrdede. Da altsaa denne Aabenbaring ikke kan blive opfyldt, vil De sandsynligvis nu opgive Deres Tro.«

Turley sprang op og sagde: »I Herrens Navn erklærer jeg, at denne Aabenbaring vil blive opfyldt.« En Haanlatter var Svaret. John Whitmer hang med Hovedet. »Dersom de Tolv,« sagde de, »komme her, ville de blive dræbte; de tør ikke komme hid og tage Afsked, og det gaar med denne som med alle de andre af Smiths fordømte Profetier.« De gik Turley nærmere paa Livet og sagde, at han gjorde bedst i at gjøre som John Corrill; »han skal nu udgive en Bog,

betitlet »Mormonismen upartisk skildret«, han er en fornuftig Mand, og De gjorde rettest i at hjælpe ham.« Hertil svarede Turley: »Mine Herrer, jeg formoder, der er Mænd tilstede her, som have hørt Corrill sige, at »Mormonismen« er sand, og at Joseph Smith er en Profet og inspireret af Gud osv. Jeg henvender mig nu til Dem, John Whitmer. De siger, Corrill er en moralsk og ærlig Mand; tror De ham, naar han siger, at Mormons Bog er sand, eller naar han siger, at den ikke er sand? Der er mangt og meget, som Folk først offentliggjøre er sandt, men som de senere tilbagekalde og sige er Løgn.«

John Whitmer spurgte: »Sigter De til mig?« hvortil Turley svarede: »Hvis Trøjen passer Dem, saa behold den. Jeg veed kun, De har kundgjort gjennem Pressen, at en Engel viste Pladerne til Joseph Smith.« Whitmer tog til Orde: »Og jeg siger nu, at jeg berørte disse Plader med mine Hænder, og de bleve mig foreviste af et overjordisk Væsen.« Han forklarede derpaa, hvorledes Pladerne vare heftede sammen, og bemærkede, at der fandtes Skrifttegn paa begge Sider. Han bekræftede i Et og Alt sit oprindelige Vidnesbyrd.

Dommer King, som aabenbart frygtede en Ombytning af Forhørsstedet eller et Forsøg fra Fangernes Side paa at flygte, for derved at undgaa hans skandaløse Forfølgelse — og uden al Tvivl ventende, at de vilde blive dræbte paa Vejen — lod dem den 6te April skyndsomt transportere til Daviess County under Bevogtning af ti Mænd, kommanderede af Samuel Tilley, assisterende Fangevogter i Clay County. Man lovede at ville føre dem gjennem Far West, der laa lige paa Vejen, hvilket de Hellige i nævnte By vidste og følgelig ventede dem, men i Stedet for at opfylde sit Løfte, førte man dem ad en 18 Miles Omvej udenom Byen, langt fra enhver menneskelig Bolig, hvor den bedste Lejlighed til et almindeligt Overfald tilbød sig. Ikke desto mindre ankom de alle lykkelig og vel til Daviess County den 8de, og omtrent en Mil fra Gallatin bleve de overleverede til County Sheriffen og hans Haandlangere, hvorefter deres Bevogtere vendte tilbage til Liberty.

»Vi tillode os aldrig,« skriver Alexander McRae, en af Fangerne, »at foretage noget vigtigt Skridt, uden først at bede Broder Joseph at adspørge Herren desangaaende. Saa stor var vor Tillid til ham som Profet, at naar han sagde: »Saa siger Herren,« vare vi visse paa, at det skete, som han sagde, og jo mere vi forsøgte det, jo større Tillid fik vi til ham, thi hans Ord sloge aldrig fejl i et eneste Tilfælde.

Kort forinden vi skulde føres til Daviess County i Forhør, fik vi Underretning om, at General Atchison eller Doniphan skulde ledsage os med en militær Eskorte for at beskytte os mod Befolkningens Forbitrelse. Sagen blev drøftet af Brødrene med Undtagelse af Joseph, og de ansaa det, som naturligt var, for det Bedste, og endskjønt jeg selv ikke havde Noget at sige, stemte jeg dog overens med dem i mit Hjerte. Broder Hyrum spurgte Joseph, hvad han tænkte om denne Sag. Han sad en Stund med bøjet Hoved, hensunken i dybe Tanker; derpaa rejste han sig og sagde: »Broder Hyrum, det gaar ikke; vi maa stole paa Herren. Hvis vi tage Vagten med os, vil det blive vor Død.«

Dette kom meget uventet for os, men Broder Hyrum bemærkede: »Hvis du siger det i Herrens Navn, ville vi stole paa det.« Hertil svarede Broder Joseph: »I Herrens Navn siger jeg, at hvis vi tage en Eskorte med os, ville vi blive myrdede; men hvis vi stole paa Herren, ville vi blive frelste; intet Ondt skal da vederfares os, og vi skulle blive behandlede langt bedre, end Tilfældet har været, siden vi kom i Arrest.«

Dette Svar var afgjørende, og Alle syntes tilfredse. Det blev følgelig bestemt, at vi ingen extra Vagt skulde have, men blot tillade Atchison og Doniphan at tage saa mange Bevogtere, som de ansaa fornødent til at sikre sig vore Personer. Da vi ankom til det Sted, hvor Retten havde sit Sæde, begyndte jeg at tro, at Joseph havde taget fejl for een Gangs Skyld, thi Folket styrtede løs mod os *en masse*, raabende: »Dræb dem, dræb dem, Gud fordømme dem, dræb dem!« Jeg kunde ikke øjne nogen anden Udvej til Frelse end at slaa os igjennem, men vi havde ingen Vaaben. Netop nu hævede Broder Joseph, mod hvem Alles Vrede syntes rettet, sig op og sagde: »Vi ere i eders Haand; hvis vi ere skyldige, ville vi ikke søge at unddrage os Lovens Straf.« Da Hoben hørte disse Ord, steg William Peniston og Kinney eller McKinney, to af vore bitreste Fjender paa den Kant af Landet, op paa nogle Bænke og begyndte at tale til Folket, sigende: »Ja, mine Herrer, disse Mænd ere i vore Hænder; lad os derfor ikke øve Vold, men lad Loven have sin Gang. Loven vil dømme dem, og de skulle straffes efter den. Vi ville ikke gjøre os skyldige i den Skjændsel at tage Loven i vor egen Haand,« osv.

Efter nogle Øjeblikkes Forløb vare de ganske rolige og syntes nu at være ligesaa venlig sindede, som de kort før havde været ondskabsfulde. Vin blev hentet, og vi maatte alle drikke paa Venskab med dem. Dette skete i Retssalen (en lille Tømmerhytte, omtrent 12 Fod i Firkant) i Mellemtiden mellem Forhandlingerne; og fra den Tid, indtil vi kom bort, kunde man ikke faa nogen Vagt, som man turde stole paa til at bevogte os, thi vi vandt fuldkommen vore Bevogteres Venskab, og derfor bleve de stadig afløste. Vi sade tilbords med Dommeren, Advokaterne o. Fl., og det Bedste, Landet kunde opbyde, blev sat frem for os, tilsidst Senge med ordentlige Sengklæder i — et Privilegium, som vi ikke havde nydt al den Tid, vi havde været i Fængsel.

Medens vi vare der, fremkom ovennævnte Peniston ved en vis Lejlighed halvt for Spøg og halvt for Alvor med en temmelig drøj Hentydning til nogle af Brødrene. Dette oprørte Broder Josephs Følelser; han betalte for en Del med samme Mønt, kun med en saadan Kraft, at Jorden syntes at bæve under hans Fødder, og sagde: »Deres Hjerte er ligesaa sort som Deres Bakkenbarter;« disse vare aldeles ravnsorte. Peniston syntes at føle sig truffen og forlod beskæmmet Værelset.

Vore Bevogtere, som vare meget venlig sindede mod os, bleve forskrækkede og sagde: »Hr. Smith, tal ikke saaledes, De vil kun bringe Dem selv og Venner i Forlegenhed.« Broder Smith svarede: »Frygt ikke for mig, jeg veed nok, hvad jeg gjør.« Han tog altid sine

Brødre i Forsvar, naar deres Karakter blev angreben, ligemeget hvor upopulært det end var at tale til deres Gunst.«

Den 9de April tog Forhøret over Fangerne i Gallatin, Daviess County, sin Begyndelse for en drukken Jury, som for Størstedelen bestod af Mænd, der havde deltaget i den blodige Udaad ved Hauns Mølle. Austin A. King, der var ligesaa beskjænket som Juryen, var præsiderende Dommer, og den berømte Prokurator Birch indtog den vigtige Stilling som Kredsdommer. Forhøret varede i flere Dage, under hvilket de samme Mænd, der om Dagen handlede som Jury, om Natten sade som Vagt over Fangerne, og ligesom ved det foregaaende Forhør i Richmond maatte ogsaa Brødrene her høre paa den laveste og mest afskyelige Tale, som ugudelige og samvittighedsløse Mennesker kunde fremføre.

Broder Stephen Markham, der af Komiteen i Far West var bleven sendt til Gallatin for at besøge Fangerne og medbragte 100 Dollars som Foræring til dem fra Broder Kimball, fik Tilladelse til at afgive sin Forklaring i Retten. men da denne ikke vandt Pøbelens Bifald, overdængede de ham med Skjældsord og Fornærmelser og truede endog hans Liv i Rettens Paahør. Juryen fremlagde derpaa en Klage imod Fangerne for »Brandstiftelse, Indbrud, Tyveri, Forræderi og Mord«.

Samme Nat oplodes Fremtidens Syner for Joseph, og han skuede Maaden hvorpaa, og Midlerne hvorved, deres snarlige Udfrielse af Fængslet kunde iværksættes; ligeledes saa' han den Fare, der truede Broder Markham, og idet han vækkede ham, sagde han til ham, at dersom han vilde staa tidligt op den næste Morgen og ikke vente paa Dommerne og Advokaterne, som han havde besluttet, men ride rask afsted, skulde han naa sit Hjem i god Behold, ja næsten før han vidste af det; i modsat Fald vilde han blive overfaldet af Pøbelen og dræbt. Næste Morgen stod Broder Markham op ved Daggry og red i fuld Karriere til Far West, hvor han ankom Kl. 9 samme Morgen. Nogle af Pøbelen satte efter for at skyde ham, men kunde ikke indhente ham og maatte saaledes vende om med uforrettet Sag.

Det blev derpaa Fangerne tilladt at faa deres Sag paadømt i Boone County i Stedet for i Daviess; som Følge heraf forlode de Gallatin den 15de April under Bevogtning af fire Mænd foruden Sheriffen. Den første Nat tilbragte de i Adam-ondi-Ahman, hvor de kjøbte to Heste af Vagten. Den næste Dag tilbagelagde de 20 Mile, og før Sheriffen om Aftenen begav sig i Seng, fortalte han dem, at han vilde tage sig en god Drik Grog; de kunde da gjøre, som de behagede. Saaledes var da endelig det gunstige Øjeblik kommen for Joseph og hans Medfanger til at undslippe deres Fjender. Sheriffen og tre af Vagten vare gaaede berusede i Seng, og den anden var villig til at hjælpe Brødrene med at sadle deres Heste og komme bort.

»Da vi vidste,« skriver Joseph, »at vore Fjenders eneste Formaal var at faa os ryddede af Vejen, at flere af vore Brødre vare blevne myrdede ved Shoal-Bækken, blandt hvilke vare to Børn, at de ved enhver Lejlighed søgte at fortrædige de Tilbageblevne i Staten, og at de aldrig bleve dragne til Ansvar for deres barbariske Handlemaade, men derimod opmuntredes af Authoriteterne, ansaa vi denne Lejlighed

for gunstig til at iværksætte vor Flugt. Vi ansaa det for en paatrængende Nødvendighed at flygte; thi, som naturligt var, elskede vi vort Liv og ønskede ikke at falde for Morderes og Stimænds Hænder; vi elskede vore Familier og Venner for højt til ikke at ville frigjøre os fra vore Fjenders Vold og fly fra Tyranniets og Trældommens Land, for atter at kunne optræde blandt et Folk, i hvis Bryst de Følelser for Frihed og Lighed lue, som gave Anledning til vor Nations Opkomst — Følelser, som Staten Missouris Borgere vare fremmede for. Derfor benyttede vi os af Vagtens Sløvhed som Følge af Brændevinens Virkninger og forlode dem; den paafølgende Nat tilbagelagde vi et godt Stykke Vej.

Efter at have fortsat vor Rejse Nat og Dag og efter at have lidt meget af Anstrengelse og Hunger ankom vi omsider til Quincy i Illinois, hvor jeg blev modtaget med mange Lykønskninger af mine Venner og blev omfavnet af min Familie, som befandt sig over Forventning godt, naar man tager Hensyn til, hvad de havde udstaaet. Før jeg forlod Missouri, havde jeg udbetalt til Advokaterne i Richmond 34,000 Dollars i Kontanter, Jorder osv. En Jordlod i Jackson County, som jeg lod dem faa for 7,000 Dollars, bleve de kort efter budte 10,000 for, hvilket de ikke vilde modtage.

For andre Processer, som bleve anlagte mod mig i de faa Maaneder, jeg opholdt mig i denne Stat, maatte jeg betale i Prokuratorhonorarer omtrent 16,000 Dollars, altsaa tilsammen 50,000 Dollars, som jeg kun fik lidt i Vederlag for, thi undertiden vare Advokaterne bange for Pøbelens Trusler, og undertiden vare de saa drukne, at de aldeles ikke kunde varetage deres Forretninger; dog gaves der enkelte hæderlige Undtagelser.

Blandt dem, der optraadte som Hovedmænd for de uhørte Forfølgelser mod de Sidste-Dages Hellige, fremhæves Følgende: Generalerne Clark, Wilson og Lucas, Oberst Price og Cornelius Gillium; ligeledes Kaptejn Bogart, hvis Iver i Undertrykkelsens og Uretfærdighedens Tjeneste var exempelløs, og hvis største Fryd var at stjæle, røve, myrde og udbrede Skræk og Ødelæggelse blandt de Hellige. Han stjal fra mig en prægtig Hest med Sadel og Bidsel, som var vurderet til 200 Dollars, hvilken han solgte til General Wilson. Da jeg kom til Kundskab herom, henvendte jeg mig strax til General Wilson med Anmodning om at udlevere mig Hesten, og han forsikrede mig ved sin Ære som Officer og Gentleman, at jeg skulde faa den tilbage. Dette Løfte blev imidlertid ikke opfyldt.

Alle de Trusler, Røverier og Mord, som disse Officerer havde gjort sig skyldige i, oversaas aldeles af den udøvende Magt i denne Stat, thi Guvernøren maatte, for at skjule sin egen Brøde, beskytte dem, som han selv havde beskikket til at udføre sine morderiske Planer.

Jeg befandt mig som Fange i vore Fjenders Vold i sex Maaneder, og uagtet de havde besluttet at dræbe mig tilligemed mine Brødre, som vare hos mig, og uagtet de uden Skygge af Lov og Ret havde dømt os tre forskjellige Gange til at skydes, hvilket jeg senere erfarede, og allerede bestemt Tid og Sted i dette Øjemed, er jeg dog paa Grund af Guds Barmhjertighed og de Helliges Bønner, der opstige

for Naadens Trone, bleven udfriet af Fjendens Hænder og kan atter glæde mig i mine Søskendes og Venners Samfund, hvem jeg elsker og føler mig sammenbunden med, ja med Baand, som ere stærkere end Døden, samt ved at befinde mig i en Stat, hvor jeg tror Lovene blive haandhævede, og hvis Indbyggere ere besjælede af Humanitet og Velvillie.

Medens jeg befandt mig i mine Fjenders Hænder, følte jeg, som naturligt var, stor Ængstelse for min Familie og mine Venner, som bleve saa umenneskeligt behandlede, og som maatte begræde Tabet af deres Ægtefæller og Børn, og som efter at være blevne berøvede næsten Alt, hvad de ejede, bleve drevne fra Hus og Hjem og tvungne til at vanke om som Flygtninge i et fremmed Land, for om muligt at redde dem selv og deres Børn fra den Undergang, hvormed de truedes i Missouri; dog skylder jeg Sandheden at sige, at for mit eget Vedkommende følte jeg mig ganske rolig og hengiven i min himmelske Faders Villie. Jeg var mig min Uskyldighed bevidst, saa vel som de Helliges, og at vi ikke havde gjort Noget, som fortjente en saa barbarisk Behandling som den, vore Forfølgere havde tildelt os.

Derfor kunde jeg trøstigt henvende mig til den Gud, som har alle Menneskers Hjerter i sin Haand, og som saa ofte havde friet mig fra Dødens Magt, og det endskønt al Redning syntes afskaaren og min Undergang var besluttet, i det mindste af Mennesker; og fra det forste Øjeblik, jeg betraadte deres Lejr, følte jeg, at baade jeg, mine Brødre og vore Familier skulde blive befriede. Ja, den stille Røst, som saa ofte havde tilhvisket mig Trøst i min store Kummer og Nød, bød mig være ved godt Mod og tilsagde mig Frelse, hvilket forskaffede mig stor Glæde. Og endskjønt »Hedningerne fnysede, og Folket grundede paa Forfængelighed«, var dog Hærskarernes Herre, Jakobs Gud, min Tilflugt, og naar jeg raabte til ham paa Sorgens Dag, befriede han mig, hvorfor jeg af min ganske Sjæl lover og priser hans hellige Navn, thi endskjønt »vi trænges paa alle Maader, forsage vi ikke; vi ere tvivlende, men fortvivle ikke; vi ere forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte«. (2 Kor. 4:8.)

De Helliges Opførsel under de mange Forurettelser og Lidelser, som ere dem tilføjede, har i Sandhed været rosværdig. Deres Mod til at forsvare Brødrene mod Pøbelens Vold; deres Hengivenhed for Sandhedens Sag under de mest trykkende Omstændigheder; deres Kjærlighed for hverandre; deres Beredvillighed til at yde mig og mine Brødre Hjælp, medens vi sukkede i Fængslet; deres Opofrelser, da de forlode Missouri, og deres Bestræbelser for at hjælpe de arme Enker og faderløse Børn og sikre dem et Hjem i et mere gjæstfrit Land — alt dette tjener til at hæve dem i alle gode og rettænkende Menneskers Agtelse, og har sikret dem Jehovas Miskundhed og et evigt Navn, ja et Navn saa varigt som Evigheden. Deres ædle Daad og heltemodige Handlinger til Forsvar for Sandheden og deres Brødre skulle bevares i frisk Minde, naar deres Forfølgeres Navne forlængst ere begravne i Glemselens Nat, eller kun erindrede paa Grund af deres Grusomhed og Barbari.

De Helliges Hengivenhed for mig, medens jeg var i Fængslet,

skal jeg aldrig glemme, og naar jeg saa', at de bleve drevne bort og fornærmede af Slutteren og Vagten, da de kom for at gjøre Godt, for at indgyde os Mod, fremkaldtes der Følelser i mit Bryst, som jeg ej kan beskrive. De derimod, som ønskede at fornærme os ved deres Trusler og Gudsbespottelser, opmuntredes og høstede Bifald.

Men Gud være takket, vi bleve befriede, og endskjønt nogle af vore elskelige Brødre have beseglet Vidnesbyrdet med deres Blod og have lidt Martyrdøden for Sandhedens Sag, skal dog deres Glæde være evig. Lad os ikke sørge som dem, »der intet Haab have«; den Tid nærmer sig hurtig, da vi atter skulle skue dem, uden at forstyrres af de Ugudelige. Ja de, som ere hensovede i Kristo, skal han bringe med sig, naar han kommer i sin Herlighed for at beundres af dem, som tro, men for at bringe Hævn over sine Fjender og dem, som ikke ere hans Evangelium lydige.

Paa den Dag skal Enkernes og de Faderløses Hjerter trøstes, og hver Taare paa deres Kinder aftørres. Prøvelserne, de have gjennemgaaet, skulle virke til deres Gavn og berede dem til at leve sammen med disse, der ere udkomne af den store Trængsel, og som have tvættet deres Klæder hvide i Lammets Blod.

Forundres derfor ikke, om I forfølges, men ihukom Frelserens Ord: »Tjeneren er ikke bedre end sin Herre; have de forfulgt mig, ville de forfølge eder.« Alle de Lidelser, de Hellige maa gjennemgaa, ere kun Opfyldelsen af Profeternes Ord, som ere udtalte siden Verdens Skabelse.

Vi gjøre derfor vel i at lægge Mærke til Tidernes Tegn, at ikke Herrens Dag skal »komme som en Tyv om Natten«. Forfølgelse, Fængsel, Lidelse og Død maa vi vente, ifølge Skriftens Vidnesbyrd, der underretter os om, at deres Blod, hvis Sjæle vare under Alteret, kunde ikke blive hævnet paa dem, der bo paa Jorden, før deres Medbrødre vare ihjelslagne ligesom de.

Dersom disse Rædselsscener havde fundet Sted blandt Barbarer, under en Despots Scepter eller i en Nation, hvor en vis Religion var vedtagen som Statsreligion, og alle andre Trosbekjendelser vare banlyste, da kunde der være Skin af Undskyldning. Men hvem kunde tænke, at det kunde finde Sted i et Land, som roser sig af at være Frihedens og Lighedens Vugge, og hvor Røsten af Sejrherrerne, som fordrev vore Fjender, neppe er hendøet, hvor vi hyppig havde færdedes blandt dem, hvis Arme vare blevne hærdede i Forsvar af deres Fædreland og Frihed, hvis herlige Institutioner ere et uudtømmeligt Thema for Filosofer og Digtere, og som have vakt hele den civiliserede Verdens Beundring. Hvem kunde tænke, at en saa heftig Forfølgelse under disse lovende Omstændigheder kunde blive paabegyndt og en saa rædsom Udaad udøvet af en af disse frie Staters Indbyggere? Hvo kan fatte, hvorledes denne store Republiks Sønner kunde føre Dødsstødet mod de Institutioner, for hvilke vore Fædre havde kæmpet i saa mangt et Slag, og for hvilke saa mangen en ædel Patriot havde udgydt sit Blod? og hvorledes der, midt under den almindelige Jubel for vor nationale Frihed, kunde lyde Graad, Jammer og Veraab? Ja! i dette Land samlede der sig en Pøbel, som — ringeagtende de

fortrinlige Love, for hvilke saa meget Blod blev udgydt, og død for al menneskelig Følelse og den Kjærlighed, som besjælede Frihedskæmperne — overfaldt de Hellige, fordi deres religiøse Anskuelser afvege fra Pøbelens, og ikke blot ødelagde de Helliges Hjem, fordreve dem og berøvede dem deres Gods, men endog myrdede mange af Amerikas fribaarne Sønner. Ja, en Forfølgelse fandt Sted, som ikke har sin Lige i nyere Tider, og neppe nok i Oldtidens barbariske Tidsaldere. Selv den vilde Indianer maatte blegne ved Beretningen om samme. Det vilde i det mindste have været lidt Trøst, dersom Statens Authoriteter havde været uskyldige i disse Voldshandlinger; men de ere desværre delagtige i Brøden, og uskyldigt Blod, selv Børns, raaber til Himmelen om Hævn.

Jeg spørger Borgerne af denne mægtige Republik, om en saadan Tingenes Tilstand skal hengaa upaaagtet, og om Enkers, Faderløses og Fædrelandsvenners Hjerter skulle knuses, og deres Forurettelser lades uden Oprejsning? Nej! Jeg besværger vor Konstitutions Genius. Jeg appellerer til de frie Amerikaneres Patriotisme at standse denne lovløse og vanhellige Færd, og beder til min Gud, at han vil bevare denne Nation fra de gruelige Følger af saadanne Voldsgjerninger.

Findes der ingen Retfærdighed og Dyd i det politiske Element? Vil ikke Folket rejse sig i sin Kraft, og med den Bestemthed og Iver, der er dem saa ejendommelig, sætte en Grænse for dette Uvæsen ved at straffe Ugjerningsmændene paa den eftertrykkelige Maade, som deres Daad fortjener, paa det Nationen kan frelses fra den Skjændsel og fremtidige Ødelæggelse, som i modsat Tilfælde uundgaaelig vil blive dens Lod?«

NITTENDE KAPITEL.

De sidste Hellige forlade Far West. — En den 8de Juli 1838 given Aabenbaring til de Tolv opfyldes paa det Bogstaveligste. — Byen Commerce bliver under Navn af Nauvoo opbygget af de Hellige. — Joseph giver de Hellige Undervisning om Evangeliets Principer og Lærdomme saa vel som om Præstedømmet etc.

Paa samme Tid, som Joseph ankom til Quincy, vare de sidste Hellige i Færd med at forlade Far West. Uagtet de gjorde alt muligt for at paaskynde deres Flytning, vare de dog hele Tiden blevne besværede af deres Fjender, som i bevæbnede Skarer vedbleve at strejfe uhindrede omkring, fornærmende de forsvarsløse Borgere paa næsten alle tænkelige Maader. Broder Anson Call, som ved en vis Lejlighed vovede sig tilbage til Ray County for at sælge sin Ejendom ved Elkhorn, blev strax tagen tilfange af en Neger og ti Mænd af Pøbelen, som sloge ham med knyttede Næver, huggede ham flere Gange over Ansigtet med en Boviekniv og bibragte ham flere Saar. Efter at have mishandlet ham i omtrent fire Timer, førte de ham hen til et Hasselkrat, men medens de her raadsloge om, hvad de skulde gjøre ved ham, løb han ind i Krattet og undkom lykkelig til Far West, trods

deres Forfølgelser, men maatte opgive Haabet om at redde noget af sit Gods.

Broder Kimball, som tilligemed Komiteen havde Opsyn med de Helliges Bortflytning, efter at Præsident Brigham Young var bleven nødsaget til at forlade Far West, eftertragtedes meget af Pøbelen og maatte som Følge heraf om Dagen skjule sig, hvor han bedst kunde, og om Natten møde i Raad med Komiteen og Brødrene.

Den 20de April 1839 forlode derpaa de sidste Hellige Far West, hvorved atter et helt Folk, forskjellig anslaaet til mellem 10 og 15,000 Sjæle, var bleven fordrevet fra Hjem og Ejendomme og bragt i den yderste Fattigdom og Nød. Tabet af Ejendom var uhyre, naar Alt medregnes, saasom Huse, Land, Kvæg, Faar, Svin, Avlsredskaber, Husgeraad, Klæder, Penge og Sæd. Et af de mest blomstrende Countier i Staten tilligemed store Strækninger af andre Countier var bleven forvandlet til et Øde eller kun beboet af omstrejfende Bander af Mordere og Røvere.

Tiden nærmede sig nu med stærke Skridt, da den føromtalte Profeti med Hensyn til de Tolv skulde gaa i Opfyldelse, men det syntes næsten en Umulighed, at det kunde ske, thi de Hellige vare alle fordrevne fra Landet, og det vilde ifølge Pøbelens Trusler koste en Apostel Livet, dersom han lod sig tilsyne i Far West. Ikke desto mindre begav Præsident Young i Forening med Ældsterne Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alpheus Cutler sig paa Vejen til Far West for at efterkomme Aabenbaringen. Undervejs traf de Ældste John E. Page, som nu var en af de Tolv, og som de opfordrede til at følge med sig, hvilket han derpaa gjorde. Strax før de kom til Far West, mødte de tre andre Brødre, som meldte, at Pøbelen under deres Ophold i Byen havde drillet dem med denne Aabenbaring, som de sagde umulig kunde opfyldes, da Apostlene vare adspredte til de fire Vinde, og udstødte haarde Trusler mod dem, hvis de fandt dem i Far West den næste Dag. De vendte om og fulgte med Præsident Young og hans Brødre til Fader Timothy B. Clarks Hus tæt ved Far West. Tidligt om Morgenen den 26de April — Dagen, der var nævnt i Aabenbaringen — blev en Konference afholdt paa dette Sted, ved hvilken 31 Personer udelukkedes af Kirken. Apostlene og de Hellige gik derpaa hen til Byggepladsen for Herrens Hus, og Ældste Cutler, Formanden for Bygningsarbejdet, begyndte atter at lægge Grundvolden, ifølge Aabenbaringen, ved at rulle en stor Sten op til det sydøstlige Hjørne. Følgende af de Tolvs Kvorum vare tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page og John Taylor, som derpaa ordinerede Wilford Woodruff og George A. Smith til Apostelembedet i Stedet for dem, som vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, der netop vare udslupne af Richmond Fængsel og ankomne her til Aftenen forud, ordineredes til Halvfjerds. De Tolv holdt derpaa Bøn i følgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John E. Page, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith; hvorefter Sangen »Adam-ondi-Ahman« blev sungen. Derpaa toge de Af-

sked, ifølge Aabenbaringen, med de tilstedeværende Hellige, 18 i Tallet, og hævede Konferencen.

Da de Hellige forlode Forsamlingen, sagde Theodore Turley til Ældsterne Page og Woodruff: »Vent lidt, medens jeg siger Farvel til Broder Isaac Russell, og idet han bankede paa Døren, kaldte han paa Broder Russell, hvis Hustru raabte: »Kom ind — det er Broder Turley.« »Nej, det er det vist ikke,« sagde Russell, som syntes helt betuttet, »han rejste jo her fra for to Uger siden«; men da han blev sikker paa, at det var Turley, bad han ham sidde ned, hvilket denne afslog med de Ord: »Det kan jeg ikke, thi saa mister jeg mit Rejseselskab.«

»Hvem flere er da med?« spurgte Russell.

»De Tolv,« var Svaret.

»De Tolv?« gjentog Broder Russell.

»Ja, veed du ikke, at det er den 26de i Dag,« fortsatte Ældste Turley, »den Dag, hvorpaa det var de Tolv befalet at tage Afsked med deres Venner paa Tempelpladsen, forinden de gik paa deres Missioner til Øerne i Havet? Aabenbaringen er nu opfyldt, og jeg gaar med dem.«

Broder Russell stod maalløs af Forbauselse og bød Turley Farvel.

Saaledes opfyldtes Aabenbaringen, om hvilken de Helliges Fjender havde sagt, at selv om alle de andre af Joseph Smiths Aabenbaringer bleve opfyldte, skulde denne dog aldrig blive det, da den havde baade Dag og Sted tilføjet.

Tre Dage efter sin Ankomst fra Missouri rejste Joseph i Forening med den Komite, som var bleven beskikket til at vælge Nedsættelsessteder for de Hellige, til Iowa og undersøgte forskjellige Steder i Lee County samt Egnen omkring Commerce i Hancock County, Illinois. Disse to Countier vare beliggende lige over for hinanden paa hver sin Side af Mississippi-Floden. Commerce blev valgt som det mest passende Bosted for de Hellige, og betydelige Landejendomme bleve strax opkjøbte paa Kirkens Vegne. Et Militærfort, kaldet Montrose, havde tidligere ligget paa den modsatte Side af Floden, og der fandtes endnu nogle af de Hytter, som Soldaterne havde opført.

Den 3die Maj vendte Joseph tilbage til sin Familie og de Hellige i Quincy, hvor han samme Dag for første Gang siden sin Undvigelse fra Missouri traf sammen med de Tolv, der Dagen i Forvejen vare komne tilbage fra deres Mission til Far West. Deres Møde var i Sandhed gribende, og Joseph følte som en Fader, der efter at være undsluppen et Rædselsherredømme atter befandt sig blandt sine Børn. De tre næstfølgende Dage afholdt Kirken en Konference i Quincy, hvor Joseph selv præsiderede. Blandt Andet, som her vedtoges, var ogsaa Følgende: »Herved bevidnes, at denne Konference sanktionerer og bekræfter de Tolvs Forhandling i Konferencen, afholdt paa Tempelpladsen i Far West, Missouri, den 26de April sidstleden.«

Den 9de Maj forlod Joseph tilligemed sin Familie Quincy for at tage til Commerce, hvor han ankom Dagen efter og tog Ophold i et Bræddehus ved Flodbredden. At give Raad, skrive Breve, diktere sit Levnetsløb og udfærdige Dokumenter, der fremsatte de Helliges For-

urettelser i Missouri, samt opmaale Bylodder og mange andre Forretninger lagde Beslag paa hans Tid efter hans Ankomst til denne By. Dokumenterne, som udfærdigedes, skulde indsendes til Regjeringen i Washington. Mange af de Hellige begyndte snart at samles til Commerce og dens Omegn, medens andre, hvoriblandt Præsident Young og flere af de Tolv, flyttede med deres Familier til Montrose paa den anden Side af Floden, hvor de indrettede nogle af de gamle Barakker til midlertidige Boliger.

Da Kirken først nedsatte sig i denne Egn, havde selve Byen Commerce kun sex Huse, nemlig et Stenhus, tre Bræddehuse og to Blokhuse; foruden disse var der fire andre Huse i dens umiddelbare Nærhed, nemlig et Stenhus og tre Blokhuse. Landet var for Størstedelen bedækket med Træer og Buske, og meget af det var saa vaadt og sumpigt, at Vognene neppe kunde føres over det uden at synke i til Axelen. Stedet var tillige saa usundt, at to mislykkede Forsøg havde tidligere været gjort af Andre paa at nedsætte sig der. Trods alt dette troede dog Joseph, at Stedet formedelst Herrens Velsignelser kunde blive ligesaa sundt som noget andet, og han ansaa det for Visdom at gjøre Forsøg paa at bygge en Stad der. Det gamle Navn Commerce blev forkastet, og den nye Stad fik Navn af »Nauvoo«, som paa Hebraisk betyder »et yndigt Sted«, hvilket var et meget passende Navn, thi Stedet havde, trods sin Usundhed, en skjøn Beliggenhed. Den mægtige Mississippi-Flod dannede saaledes i sit Løb en Halvcirkel omkring selve Byen, hvorved en stor Del af samme fik Udseende af en Hestesko, medens Floden strømmede forbi hver Ende af nogle af de fornemste Gader. Efter nogle faa Aars Forløb, da det bakkede Land omkring Byen var bleven opdyrket og Sumpene udtørrede, var Nauvoo bleven ligesaa sund som noget andet Sted i Illinois.

Den 24de Juni kjøbte Kirken Nashville By i Lee County, Iowa, og henved 20,000 Akres Land i dens Nærhed. Kort efter anlagde man endnu en By (som efter Josephs Forslag fik Navnet Zarahemla) paa et større Stykke Land, som var bleven opkjøbt af Biskop Knight lige over for Nauvoo paa Iowa Siden.

Paa denne Tid gav Joseph de Hellige megen Undervisning angaaende Evangeliets Principer og Lærdomme. Af en Tale, som han holdt i en Konference af de Tolv den 27de Juni, hidsætte vi Følgende:

»Troen kommer derved, at man hører Guds Ord ved hans Tjeneres Vidnesbyrd; et saadant Vidnesbyrd ledsages altid af Profetiens og Aabenbaringens Aand.

Med Omvendelse bør man ikke spøge hver Dag. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke Gud til Velbehag.

Daaben er en hellig Ordinance, en Forberedelse og Betingelse for Annammelsen af den Helligaand.

Den Helligaands Gave, der meddeles ved Haandspaalæggelse, kan kun erholdes formedelst Lydighed til Retfærdighedens Principer, thi den viger bort fra Enhver, som ikke i Oprigtighed underkaster sig de Betingelser, som Frelsningsplanen foreskriver.

Tungemaalsgaven blev given i den Hensigt, at man ved dens Hjælp kunde prædike i det Sprog, Tilhørerne forstode, som f. Ex. paa Pinsefestens Dag. Det er ikke nødvendigt, at Menigheden skal belæres om denne Gave, thi

Enhver, der besidder den Helligaand, kan tale om de Ting, der høre Guds Rige til, ligesaa godt i sit Modersmaal som i et fremmed Sprog, thi Troen kommer ikke derved, at kraftige Gjerninger eller Tegn udføres, men ved Forkyndelsen af Guds Ord.

Læren om de Dødes Opstandelse og den evige Dom bør prædikes som et af Jesu Kristi Evangeliums første Principer. * * *

En Evangelist er en Patriark, det er, den ældste Mand af Josephs Stamme eller af Abrahams Afkom. Hvor som helst Kristi Kirke er oprettet paa Jorden, bør der være en Patriark til Nytte for de Helliges Afkom, ligesom Tilfældet var med Jakob, der gav sine patriarkalske Velsignelser til sine Sønner.«

I en Forsamling, som blev afholdt i Nauvoo den 2den Juli, velsignede Joseph Wilford Woodruff og George A. Smith, som nylig vare blevne kaldte til Apostelembedet, samt Theodore Turley, en af de Halvfjerds, hvorefter han holdt en lærerig Tale, hvoraf det Følgende er et Udtog:

»Lader Barmhjertighed altid gjøre sig gjældende hos eder, og værer villige til at tilgive eders Broder, saa snart I se Tegn paa Omvendelse hos ham. Skulde vi tilgive vor Broder, ja endog vore Fjender, førend han omvender sig eller beder om Tilgivelse, vil vor himmelske Fader være ligesaa naadig mod os.

De tolv Apostle, saa vel som alle de Hellige, bør være rede til at bekjende alle deres Svagheder og Fejl og ikke holde den mindste af dem skjult; de Tolv bør være ydmyge, ikke hovmodige eller stolte, og ej heller bør den Ene søge at overgaa den Anden, men altid handle saaledes, at det kan tjene dem alle til Gavn; de bør bede for hinanden, ære deres Broder og ikke bagtale ham eller tale ilde om hans Navn. Hvorfor vil ikke Mennesket, i Stedet for at lære Alt ved tung Erfaring, lære Visdom af de mange Vidnesbyrd og Exempler, som ere givne i vore Dage. Mon de to Brødre, som nu ere ordinerede til at være Apostle, i Stedet for de to, som ere frafaldne, ville begynde at ophøje sig, indtil de styrte sig i Fordærvelsens Gab, og derpaa vade gjennem Mørkets og Elendighedens Dynd, lig Judas, og undergaa Satans Tugtelse, saasom nogle af de Tolvs Kvorum allerede have gjort, eller ville de lære Visdom og vandre fremad i Ydmyghed? Jeg haaber og beder til Gud, at de maa lære Visdom og holde sig ydmyge for Gud, vor Fader.

Naar de Tolv eller andre Vidner fremstaa for Forsamlinger, det være sig paa et hvilket som helst Sted paa Jorden, og de prædike ved Guds Aands Kraft, og Folket forundrer sig derover og siger: »Den Mand har holdt en herlig og fyndig Tale«, da lad den Mand eller de Mænd tage sig i Agt for ikke at tilskrive sig selv Æren derfor; men lad dem erindre, at de skulle holde sig ydmyge og give Gud og Lammet Æren; thi det er ved det hellige Præstedømmes Kraft og ved Aandens Indskydelse, de tale. Er Mennesket vel Andet end Støv? Eller fra hvem faar han sin Kraft og sine Velsignelser uden fra Gud?

Derfor, I tolv Apostle, lægger nøje Mærke til, hvad jeg sagde, og bruger Visdom for Kristi og eders egen Sjæls Frelses Skyld. I ere ikke udsendte for at blive belærte, men for at belære. Værer ydmyge, sagtmodige og trofaste, thi denne er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Værer ærlige og oprigtige, og værer ikke Øjentjenere, men værer aabne og frimodige i al eders Vandel.«

Følgende er et kort Uddrag af en længere Forklaring, som Joseph gav om Præstedømmet og forskjellige af Kirkens Lærdomme:

»Præstedømmet blev først givet til Adam; han erholdt det første Præsidentskab og var i Besiddelse af dets Nøgler fra Slægt til Slægt. Han modtog det i Skabelsens Morgen. * * * Vi læse i 1ste Mosebog, at han fik Herredømmet over hver levende Skabning. Han er Mikael, Erkeengelen, som omtales i Skrifterne. Derefter blev Noah beskikket til den guddommelige Myndighed; han er Gabriel og har Myndighed

næst efter Adam i Præstedømmet. Gud beskikkede ham til dette Embede, og han var Faderen til alle dem, der levede i hans Dage; derfor fik han Herredømmet over dem. Disse Mænd indehavde Præstedømmets Nøgler, først paa Jorden og siden i Himmelen.

Præstedømmet er evigt og var hos Gud fra Evighed og vil vedblive at existere i al Evighed; det er uden Dages Begyndelse og Aars Ende. Dets Nøgler maa gjengives fra Himmelen, naar som helst Evangeliet skal prædikes for Menneskene. * * *

Daniel omtaler i sit 7de Kapitel den Gamle af Dage; han mener den ældste Mand, vor Fader Adam eller Mikael. * * *

Menneskets Aand er ikke skabt; den var til fra Evighed og vil blive til i al Evighed. Det, som er skabt eller dannet, kan ikke vedblive at existere. Vandet osv. var til fra Evighed af som Elementer. * * *

Frelseren, Moses og Elias skjænkede Præstedømmets Nøgler til Peter, Jakob og Johannes ved Forklarelsen paa Bjerget. Præstedømmet har været til fra Evighed af — det har hverken Fader eller Moder. Dersom Ordinancerne ikke undergaa nogen Forandring, forandres Præstedømmet ej heller. Hvor som helst Evangeliets Ordinancer forvaltes, findes Præstedømmet.

Hvorledes ere vi komne i Besiddelse af Præstedømmet i disse sidste Dage? Det er bleven os overdraget i den rette Følgeorden. Peter, Jakob og Johannes erholdt det, og de have igjen paalagt Andre det. Kristus er den første Højpræst. * * *

Jeg saa' Adam i Dalen Adam-ondi-Ahman i et Syn; han sammenkaldte sine Børn og gav dem en patriarkalsk Velsignelse. Herren viste sig i deres Midte, og han (Adam) velsignede dem alle og forudsagde, hvad der skulde hænde dem indtil de sidste Tider. (Se Pagtens Bog, 107: 53—56.

Adam velsignede sit Afkom, fordi han vilde bringe dem til Guds Nærværelse. Moses forsøgte det Samme med Israels Børn ved den Helligaands Kraft, men han kunde ikke. I Verdens første Tidsaldere forsøgte man paa at erholde Præstedømmets Magt og Myndighed, og Mænd som Elias f. Ex. bleve oprejste for at gjengive det, men det lykkedes ikke den Gang; det blev derimod profeteret, at den Dag skulde komme, da Præstedømmet i al sin Kraft og Herlighed atter skulde aabenbares eller gjengives. Paulus taler om Tidernes Fyldes Husholdning, da Gud skulde samle Alt til Et. De Mænd, til hvem Nøglerne have været givne, maa være tilstede i den Uddeling, han taler om, thi de kunne ikke blive fuldkomne uden os.

Disse Mænd ere nu i Himmelen, men deres Afkom lever endnu her paa Jorden. Disse Fortidens hellige Mænd have Medlidenhed med os. Gud vil sende sine Sendebud her til Jorden. I Matthæi Evangelium (13: 11) læse vi, at Menneskens Søn skal udsende sine Engle. Alle disse bemyndigede Væsener ville komme ned og forene sig med os i at udføre denne store Gjerning.

Frelse kan ikke opnaas uden Aabenbaring; det er forgjæves at prædike uden forudgaaende Aabenbaring fra Himmelen. Intet Menneske kan være en Jesu Kristi Tjener, uden han har Jesu Vidnesbyrd, som er Profetiens Aand. Saliggjørelse er altid bleven meddelt ved

Vidnesbyrd. Mænd i vore Dage tale om Himmelen og Helvede, og de have dog ikke set nogen af Stederne, og jeg tør sige, at intet Menneske kjender noget til dem, uden han har set dem.

Menneskene give sig Mine af at kunne forudsige. Jeg vil profetere, at Tegnene paa Menneskens Søns Tilkommelse allerede ere begyndte. Vi ville snart faa Krig og Blodsudgydelse, og Maanen vil forvandles til Blod. Jeg bevidner dette, og at Menneskens Søns Tilkommelse er nær. * * *

Menneskenes Børns Hjerter skulle vendes til deres Fædre, og Fædrenes til Børnenes, hvadenten de ere levende eller døde, for at de kunne være beredte paa Menneskens Søns Tilkommelse. Dersom Elias ikke kom, vilde hele Jorden blive fordærvet. * * *

Vi kunne vente Englebesøg og modtage deres Betjening, men vi skulle prøve Aanderne, thi det er ofte Tilfældet, at vi tage fejl af dem. Gud har saaledes beskikket det, at naar han meddeler Noget, skal man ikke tro Andet, end hvad man ser med Øjet og hører med Øret. Naar I faa et Syn, bed da om dets Udtydning; dersom I ikke faa den, tilluk da Synet, thi der bør haves Vished i Sagen. Et aabent Syn vil tilkjendegive det, som er af Vigtighed. Falske Aander gaa ud over Jorden. Der vil blive mange Tilkjendegivelser, baade af sande og falske Aander.

At blive gjenfødt sker ved Guds Aand, ved Lydighed til Ordinancerne. — Guds Engle have ikke Vinger. Nogle paastaa, at de have set en Aand, som vilde række dem Haanden, men at de ikke toge den; dette erklærer jeg dog for en Usandhed, thi det er uoverensstemmende med Guds Plan.

En Aand viser sig ikke uden i Herlighed, og en Engel har baade Kjød og Ben, og vi se ikke dens Herlighed. Djævelen selv kan vise sig som en Lysets Engel. Naar I se en saadan, bed da Gud om at tilkjendegive eder, om det er en god eller ond Engel; dersom det da er Djævelen, vil han fly for eder, men dersom han er fra Gud, vil han tilkjendegive det, eller selv lægge for Dagen, fra hvem han er udsendt. * * *

Det er ikke enhver Aand og Sang eller ethvert Syn, der er fra Gud; Djævelen er en stor Taler og besidder stor Magt. * * * Tal ikke i Tungemaal, uden I forstaa det, eller uden I faa Udtydningen deraf. Djævelen kan tale i Tungemaal; vor Saliggjørelses Modstander vil arbejde imod os; han vil friste alle Mennesker og tale i fremmede Sprog. Ingen bør tale i Tungemaal, uden han tillige besidder Gaven til at udlægge det, medmindre den præsiderende Ældste skulde give sit Samtykke dertil; da kan han udlægge det selv, eller en Anden kan gjøre det. Lad os søge at komme i Besiddelse af samme Herlighed som Adam, Abraham, Noah og Apostlene, som besidde disse Gaver, saa skulle vi blive regnede blandt deres Tal, naar Kristus kommer.«

Den 3die Juli døbte Joseph Dr. Isaac Galland, hvis Medvirken Anlæggelsen af Nauvoo for en Del skyldtes, og gav ham Haandspaalæggelse ved Strandbredden; omtrent to Timer efter blev han ordineret til Ældste.

TYVENDE KAPITEL.

Parley P. Pratt og Medfanger føres under en stærk Vagt til Boone County i Forhør. — Besværligheder paa Rejsen. — Indsættes ved Ankomsten til Columbia i et mørkt og smudsigt Fængsel, hvor fra det strax efter lykkes Pratt og Phelps at undvige. — De syge Hellige i Nauvoo og Omegn helbredes af Joseph i massevis. — De Tolv begive sig, skjønt syge og fattige, paa deres Mission til England. — Afrejse i tvende Selskaber fra New York og ankomme efter en haard Sørejse til Liverpool. — Mærkelige Hændelser undervejs.

Det vil erindres, at paa samme Tid som Joseph og hans Medfanger indsattes i Liberty Fængsel, blev Parley P. Pratt, Morris Phelps, Luman Gibbs, Darwin Chase og Norman Shearer indsatte i Richmond Arresthus i Ray County. Efter at have hensiddet der i omtrent sex Maaneder, bleve de endelig den 24de April 1839 fremførte for en Grand-Jury, som bestod af de Helliges bitreste Fjender under Forsæde af den berygtede Dommer Austin A. King. Efter dette Forhør bleve Darwin Chase og Norman Shearer løsladte, medens de Øvrige transporteredes tilbage til Richmond Fængsel. Fru Phelps, som i nogle Dage havde opholdt sig i Fængslet hos sin Mand i Haab om, at han snart vilde blive løsladt, saa' sig nødsaget til at byde ham Farvel, og begav sig, overvældet af Sorg og Taarer, med sit Barn paa Vejen til Illinois. Fangernes Antal i Richmond var nu reduceret til tre, og af disse vare kun Parley P. Pratt og Morris Phelps i Kirken; Luman Gibbs havde nemlig i Forvejen fornægtet Troen. Deres Tal blev kort efter forøget med en Broder ved Navn King Follet, som var bleven bortslæbt fra sin ulykkelige Familie i samme Øjeblik, som de vare i Færd med at forlade Staten. Da de omsider fik Lejlighed til at faa deres Sag forhørt i en Distriktsret i Boone County, bleve de om Morgenen den 22de Maj 1839 lænkede sammen to og to og i denne Stilling førte ud af Fængslet. Idet de skulde kjøre bort, samlede Folket i Richmond sig omkring dem, men Ingen syntes at nære nogen Sympathi for dem undtagen to Personer; den ene af disse var General Parks Frue, som hilste dem igjennem Vinduet, da de kjørte forbi; den anden var Hr. Huggins, Kjøbmand i Richmond, som bøjede sig ærbødigt.

De forlode Richmond under Ledsagelse af Landsdommeren Brown og fire bevæbnede Mænd, der skulde passe paa dem, og kjørte til Columbia. Det havde regnet og tordnet i de sidste Dage og vedblev dermed næsten uden Ophold under hele Rejsen til deres Bestemmelsessted; de smaa Vandløb vare som Følge deraf saa opfyldte med Vand, at det næsten var umuligt at sætte over dem.

Den 23de kom Fangerne til en Aa, som var temmelig bred og dyb og havde en meget stærk Strøm. Det var henimod Aften og langt borte fra noget Hus, da de kom der til, og de havde ingen Forfriskning nydt den hele Dag; de standsede nu uden at vide, hvad de skulde gjøre, og ventede en Stund paa, at Vandet skulde synke, men dette skete kun langsomt. Alle vare sultne og utaalmodige; en regnfuld Nat syntes at nærme sig, i hvilken Aaen muligvis vilde stige højere inden Morgenen.

Medens de befandt sig i denne Forlegenhed, begyndte de at raad-

slaa om, hvad de skulde gjøre. Tilsidst foreslog Broder Pratt for Landsdommeren, at man skulde tage hans Jern af ham, thi saa vilde han gaa ud i Vandet og prøve, hvor dybt det var; dette indvilgede Hr. Brown i efter nogen Betænkning. Broder Pratt sprang derpaa i Vandet, svømmede tværs over Aaen og prøvede paa at vade tilbage; han mærkede, at Bunden var haard, og Vandet gik ham op til Hagen under en meget stærk Strøm.

Derefter forsøgte Fredsdommeren at svømme over Aaen paa sin Hest, men den kastede ham af, og han faldt i Vandet. Dette afgjorde Dagens Skjæbne. Da Hr. Brown var bleven aldeles vaad ved sit Forsøg paa at sætte over Aaen, besluttede han, at hele Selskabet med deres Bagage strax skulde prøve at naa den anden Bred. Nogle klædte sig derpaa af, bestege Hestene og toge deres Klæder, Sadler og Vaaben tilligemed en Kuffert og Sengklæder paa Skuldrene; paa denne Maade kom de over, uden at Tøjet blev vaadt, dog først efter at have redet frem og tilbage i Aaen adskillige Gange. I dette Arbejde toge baade Vagten og Fangerne lige Del. Alt var nu i Sikkerhed undtagen Vognen; Phelps foreslog, at man skulde bringe den over ved at lade to Heste spænde for den og lade dem svømme over med den; selv steg han derpaa op paa den ene Hest, medens Broder Pratt og en af Vagten svømmede ved Siden af Vognen for at holde den, saa at ikke Strømmen skulde kaste den tilbage; paa denne Maade naaede de alle lykkelig og vel den anden Bred. Hver Ting var snart paa sin rette Plads igjen; Fangerne satte sig i Vognen, og Vagten bestege sine Heste, hvorpaa Selskabet fortsatte Rejsen og ankom, efter at Mørket var faldet paa og under et stærkt Regnvejr, til et Gjæstgiversted.

Den 24de satte de Rejsende over Missouri-Floden ved »Arrow Rock«, saaledes kaldet, fordi Lamaniterne fra alle Dele af Landet gik her til for at hente haarde Stene til Pilespidser, og den 26de s. M. ankom de alle i god Behold til deres Bestemmelsessted.

Det Følgende er et kort Uddrag af Broder Pratts egen Beretning: »Da vi paa vor Rejse befandt os omtrent fire Mile fra Columbia, fandt vi den Bro, som førte over en stor og rivende Flod, aldeles ødelagt, hvorfor det tog os nogle Timer at sætte over Floden i en lille Indianerbaad, og vi maatte desuden efterlade vor Vogn, vore Sengklæder, Gangklæder og en Kuffert med flere Sager i, ligeledes vore Bøger, Papirer osv., hvilket vi dog altsammen erholdt efter to Dages Forløb. Efter at vi havde sat over Floden, som Vagten rede deres Heste over, rejste vi videre til Columbia, hvilken Tur Fangerne gjorde tilfods, lænkede sammen to og to om Haandledene. Efter at have gaaet to eller tre Mil lejede Hr. Brown en Vogn, i hvilken vi kjørte direkte til Columbia. Til dette Sted ankom vi ved Solnedgang Søndag Aften; da Vognen kjørte gjennem Gaderne, ledsaget af de bevæbnede Vogtere, forsamlede der sig i Hundredevis af Tilskuere, som droge gjennem Gaderne, medens Andre aabnede Døre og Vinduer, nysgjerrige efter at se disse fremmede Væsener, kaldet »Mormoner«.

Efter vor Ankomst bleve vi øjeblikkelig førte til Fængslet, uden

at der først blev givet os Lejlighed til paa et Gjæstgiveri at indtage Forfriskninger, endskjønt vi havde rejst en lang og varm Sommerdag uden at faa Noget at spise. Da vi vare befriede for vore Lænker, bleve vi strax førte fra Vognen til Fængslet; i næste Øjeblik aabnedes en stor Falddør, og vi maatte gaa ned i et afskyeligt Fangehul, der var fuldt af Spindelvæv og Smuds saa vel i Loftet og paa Gulvet som omkring paa Væggene; dette Sted var vist ikke bleven benyttet eller rengjort i to Aar; der var hverken Senge, Stole, Vand eller Føde, ej heller Venner eller noget Menneske, som man kunde bede om en Drik koldt Vand; thi Brown og alle de andre vare gaaede til et Sted, hvor de kunde faa Forfriskninger. Da vi fik dette usle Opholdssted anvist, vare vi nær ved at besvime af Hunger, Tørst og Træthed.

Vi gik op og ned ad Gulvet i nogen Tid, hvorpaa vi haabløse sank om og ønskede at dø; thi ligesom Elias i gamle Dage, da Herren spurgte ham: »Hvad har du her at gjøre?« kunde vi svare med Profeten: »De have nedbrudt dine Altere og slaaet dine Profeter ihjel med Sværdet; og jeg, jeg er alene overbleven, og de søge efter mit Liv, for at tage det fra mig.« (1 Kong. 19: 10.)

Da vi havde været nogen Tid i Fængslet, bragte vor nye Fangevogter noget Mad til os, men da var jeg for afkræftet til at kunne spise Noget; jeg smagte kun paa det, der var bleven os bragt; derefter aabnedes Falddøren, og nogle Stole bleve bragte ind; den nye Sheriff, Hr. Martin, og hans Medhjælper, Hr. Hamilton, talte dernæst meget venligt til os, saa at vort Sind tildels igjen blev oplivet. Om Natten havde vi det koldt og ubehageligt, eftersom der kun var faa Sengklæder. Næste Morgen blev det os befalet at komme ud af Fængslet, og noget senere paa Dagen fik vi Lov til at bo i en Etage højere oppe i et bedre Værelse.

Nu begyndte vi at blive venligt behandlede af vor nye Fangevogter og Sheriff; thi det var Hr. Brown, som var Skyld i, at vi bleve daarligt behandlede den foregaaende Aften. Vort Fængsel i Columbia var en stor Træbygning, delt i to Afdelinger; i den ene boede Fangevogteren og hans Familie, medens den anden tjente til Opholdssted for Fangerne.«

I dette deres nye Hjem havde Fangerne tilbragt en Maanedstid, da de i Begyndelsen af Juli Maaned fik Besøg af nogle Venner fra Illinois, nemlig Orson Pratt, Søster Laura Phelps og hendes Broder.

»Den 4de Juli,« vedbliver Pratt, »ønskede vi som sædvanlig at højtideligholde Aarsdagen for Friheden i de Forenede Stater. I den Hensigt lavede vi et hvidt Flag, bestaaende af Halvdelen af en Skjorte, hvorpaa Ordet »Frihed« var skrevet med store Bogstaver, ligesom ogsaa en stor amerikansk Ørn var anbragt med røde Farver. Vi fik en Stang fra Arrestforvareren, og om Morgenen den 4de var Flaget ophængt fra Vinduet paa Fængslets Forside ud mod den offentlige Plads og vajede triumferende i Luften; det blev betragtet af Byens Indvaanere, som samledes i Hundredevis for at højtideligholde Nationens Frihedsfest.

Indbyggerne i Byen syntes at være særdeles vel tilfredse med vor Foranstaltning og sendte en Del af det Middagsmaaltid, som var til-

beredt for dem, der deltoge i Festen, til os og vore Venner, der delte vort triste Fængselsliv med saa muntre Sind, som om vi anede, at vi skulde erholde vor Frihed eller være i Paradis inden denne skjæbnesvangre Dags Ende.

Medens vi saaledes vare beskjæftigede i Fængslet, oplivedes Byen ved Militærets Parade og ved Lyden af Kanonernes Torden, Musikens Toner og kraftige Hurraraab, der gjenløde fra alle Kanter. Imidlertid skreve vi følgende Toast, der under deres Maaltid blev oplæst med mange og lange Bifaldsytringer:

»De patriotiske og gjæstfrie Indbyggere af Boone County: Modstandere af Tyranni og Undertrykkelse samt urokkelig tro mod de oprindelige Grundsætninger for republikansk Frihed! Maatte de i Forening med enhver Indbygger i vort udstrakte Land længe nyde de Velsignelser, som flyde af den amerikanske Uafhængighed.«

Efter endt Middagsmaaltid toge de nævnte Brødre Afsked med os og begave sig paa Vejen til Illinois (Søster Phelps fik Tilladelse til endnu at forblive hos sin Mand). Da de havde tilbagelagt een eller to Mil af Vejen, vendte de om igjen og efterlode deres tre Heste i et Krat en Trediedel Mil fra Fængslet, hvor de i ængstelig Uvished oppebiede Aftenen. Imidlertid toge vi vore Kapper og Hatte paa, og under Bøn og ivrig Paakaldelse om at blive udfriede fra det lange og kjedsommelige Fangenskab og om igjen at maatte blive forenede med vore Venner og Familier, sang vi nogle Vers, men forbleve ellers rolige, indtil Solen var gaaet ned.

Saaledes endte den nationale Friheds Højtideligholdelse, og vor egen Udfrielse var nu den store Tanke, som beskjæftigede os. Imidlertid var Solen gaaet ned; det forudsete Øjeblik kom — Fangevogterens Fodtrin hørtes paa Trappen; vi rejste os og gik hen til Døren. Den store Dør blev aabnet og vor Aftensmad rakt os gjennem et lille Hul i den indre Dør, som endnu var lukket, men tilsidst blev Nøglen drejet om og Kaffekanden stukket ind. Ikke saa snart var Nøglen drejet om, førend Døren blev slaaet op, og i et Øjeblik vare vi alle tre ude af den og løb ned ad Trappen, ud gjennem Indgangen og hen til Gaardsporten, medens Broder Phelps, som holdt paa Fangevogteren, undgik at skade ham, hvorpaa vi fortsatte vort Løb over Gjærder og Marker henimod Krattet, hvor vi ventede at finde vore Venner og vore Heste.

Imidlertid blev der gjort Allarm i Staden, og Mange satte efter os, Nogle tilhest og Andre tilfods, ledsagede af Hunde og medtagende Skydevaaben og hvad Andet, de havde ved Haanden. Frihedens Flag og dens Ørn vajede endnu stolt i det Fjerne, og under Ly af det forekom det os, som om vore Nerver bleve styrkede ved hvert af vore Trin.

Vi naaede vore Heste, bestege dem, og hurtigt rede vi ad Skoven til, hver sin Vej. Da jeg kun havde redet et lille Stykke, blev jeg af en ikke langt fra mig med Pistoler bevæbnet Mand raabt an, idet han skreg: »Gud fordømme dig, stands, eller jeg skyder dig!« Jeg foer dybere ind i Skoven, medens Forfølgeren tæt bagved mig gjentog Raabet: »Gud fordømme dig, stands, eller jeg skyder dig,« indtil

det omsider hendøde i det Fjerne. Jeg red en Mil ind i Skoven, standsede, bandt min Hest i et Krat, gik et Stykke og klavrede op i et Træ for at oppebie Aftenens Frembrud.

Jeg var kun lidet vant til Bevægelse og blev derfor saa udmattet ved mine Anstrengelser, at jeg besvimede; jeg formaaede derfor ikke at stige ned af Træet, men maatte paa Grund af min Afkræftelse forblive i min Stilling næsten en Time; men da kaldte jeg paa Herren, og han styrkede mig, saa at jeg blev i Stand til at stige ned. Imidlertid havde min Hest revet sig løs og var forsvundet. Jeg maatte altsaa tage afsted tilfods og fortsatte min Vandring i flere Dage og Nætter næsten uden Føde, da jeg ikke gjerne vilde ses af Nogen.

Efter fem Dages skrækkelige Lidelser af Hunger og Udmattelse kom jeg endelig over Mississippi-Floden og befandt mig saaledes atter en Gang i et Frihedens Land. Hr. Phelps var ogsaa lykkelig undkommen, men King Follet blev indhentet og ført tilbage igjen. Luman Gibbs forblev i Fængslet; han var falden fra og blev en Forræder mod de Andre.«

Nogle Maaneder efter blev nævnte King Follet frikjendt og løsladt af Arresten, og sidst af Alle blev Apostaten Luman Gibbs sat paa fri Fod, hvorved Josephs Ord til Fangerne paa Vejen til Independence (den 3die November 1838) gik i bogstavelig Opfyldelse; thi uagtet de havde udstaaet mange Lidelser og ofte vare blevne truede paa Livet, var dog ingen af dem bleven dræbt, men Alle havde den Glæde igjen at møde deres Familier og Venner som frie Mænd.

»Paa Grund af de Helliges Forfølgelser i Missouri,« skriver Wilford Woodruff, »og fordi de stadig vare udsatte for Vejrets Ubehageligheder, bleve mange af dem kastede paa Sygelejet efter deres Ankomst til Commerce eller Nauvoo, som den senere blev kaldet, og da der kun fandtes et ringe Antal brugbare Boliger der paa Stedet, stillede Joseph sit Hus og sine Telte til deres Raadighed; men ved bestandig at pleje og betjene dem blev han snart selv angreben. Efter i nogle Dage at have været nødt til at holde sig inde, ønskede han meget, idet han overvejede sin Stilling, at maatte blive i Stand til igjen at overtage sit Kalds Pligter. Om Morgenen den 22de Juli stod han op fra sit Sygeleje og begyndte at administrere til de Syge i sit eget Hus og Gaardsrum, og da han i den Herres Jesu Kristi Navn befalede dem at staa op og blive helbredede, oprejstes de Syge omkring ham paa alle Sider.

Mange laa syge langs med Flodbredden, og Joseph gik op langs Floden til det nedre Stenhus, der var beboet af Ældste Sidney Rigdon, og helbredte alle de Syge, han traf paa undervejs. Iblandt disse var ogsaa Henry G. Sherwood, som laa paa sit Yderste. Joseph stod ved Indgangen til hans Telt og bød ham i Jesu Kristi Navn at staa op og komme ud af sit Telt, hvilket han gjorde og blev helbredet. Broder Benjamin Brown og hans Familie laa ogsaa syge, og Førstnævnte syntes at være lige ved Døden, da Joseph helbredte ham i Herrens Navn. Efter at have helbredet Alle, som laa syge langs Flodbredden saa langt som til Stenbygningen, opfordrede han Ældste

Kimball og nogle Andre til at følge med sig over Floden og besøge de Syge i Montrose, hvor mange af de Hellige havde taget Ophold i de gamle militære Barakker, deriblandt flere af de Tolv. Det første Hus, som han besøgte efter sin Ankomst der til, var det, som beboedes af Ældste Brigham Young, Præsident for de tolv Apostles Kvorum, som ogsaa laa syg. Saa snart Joseph havde helbredet ham, stod han op og ledsagede Profeten paa hans Besøg til Andre, som vare i den samme Tilstand. De besøgte ogsaa Ældsterne Wilford Woodruff, Orson Pratt og John Taylor, som alle boede i Montrose, og som derpaa ledsagede ham videre. Det næste Sted, de besøgte, var Elijah Fordhams Hus. Man formodede, idet de traadte ind, at han var ved at drage sit sidste Aandedræt, men Guds Profet gik hen til den døende Mand, tog fat paa hans højre Haand og talede til ham. Broder Fordham var ikke i Stand til at tale, hans Øjne stode ubevægelige, og han syntes ganske ubevidst om Alt, hvad der foregik omkring ham. Joseph holdt hans Haand og saa' en kort Tid ind i hans Øjne. Pludselig forandredes Broder Fordhams Udseende; hans Syn vendte tilbage, og idet Joseph spurgte ham, om han kjendte ham, svarede han i en lav, hviskende Tone: »Ja.« Joseph spurgte ham derpaa, om han havde Tro til at blive helbredet. Han svarede: »Jeg er bange, det er for sent; dersom De var kommen før, tror jeg, jeg kunde være bleven helbredet.« Profeten sagde: »Tror De ikke paa Jesum Kristum?« Han svarede i en svag Tone: »Jo.« Joseph stod oprejst og holdt endnu hans Haand i Taushed nogle Øjeblikke; derpaa sagde han med meget høj Røst: »Broder Fordham, i Jesu Kristi Navn byder jeg dig at staa op af din Seng og vorde helbredet.« Hans Røst var ligesom Guds Røst og ikke som et Menneskes. Det syntes, som om selve Huset rystede i sine Grundvolde. Broder Fordham stod op af sin Seng og blev øjeblikkelig helbredet. Efter at have befriet sig for Bindet om sine Fødder klædte han sig paa, spiste noget Brød og Mælk og fulgte derpaa Profeten ud paa Gaden. Selskabet besøgte dernæst Broder Joseph B. Noble, som laa meget syg. Han blev ogsaa helbredet af Profeten. Ved denne Tid begyndte de Ugudelige at blive urolige og fulgte Selskabet ind i Broder Nobles Hus. Efter at Broder Noble var bleven helbredet, knælede Alle ned for at bede. Broder Fordham førte Ordet, og medens han bad, faldt han om paa Gulvet. Profeten rejste sig, og idet han saa' sig omkring, opdagede han, at der var et betydeligt Antal Vantroende i Huset, hvem han derpaa befalede at fjerne sig. Da de Vantro havde forladt Værelset, kom Broder Fordham til sin Bevidsthed igjen og fuldendte sin Bøn.

Efter at have helbredet de Syge i Montrose fulgte hele Selskabet Joseph til Flodbredden, hvor han agtede at tage en Baad og vende tilbage til Nauvoo. Medens man ventede paa Baaden, kom en Mand fra Vesten, som havde set, at de Syge og Døende vare blevne helbredte, til Joseph og bad ham om at følge med til hans Hus og helbrede to af hans Børn, som vare meget syge; de vare Tvillinger, tre Maaneder gamle. Joseph svarede, at han ikke selv kunde gaa, men han vilde sende en Anden i sit Sted. Han bad derpaa Ældste

Wilford Woodruff om at følge med Manden og helbrede hans Børn. Paa samme Tid tog han et Silkelommetørklæde op af sin Lomme og gav det til Broder Woodruff og sagde, at han dermed skulde tørre Børnenes Ansigter, og de skulde blive helbredte. »Saa længe,« vedblev han, »som De bevarer dette Lommetørklæde, skal det være Tegnet paa en Pagt mellem Dem og mig.« Ældste Woodruff gjorde, som det var befalet ham; Børnene bleve helbredte, og Broder Woodruff bevarede Lommetørklædet til sin Død.

Der gaves mange Syge, som Joseph ikke kunde besøge; men han raadede de Tolv til at gaa og helbrede dem, og mange bleve helbredte under deres Hænder. Den følgende Dag, efter at ovennævnte Tildragelser havde fundet Sted, sendte Joseph Ældsterne George A. og Don Carlos Smith op langs Floden for at helbrede de Syge. De rejste opad Floden saa langt som til Ebenezer Robinsons Hus — een eller to Mile — og gjorde, som det var befalet dem, og de Syge helbredtes.«

Strax efter disse Tildragelser begyndte de Tolv, der vare kaldte til at gaa paa Mission til England, at gjøre Forberedelser til Rejsen, uagtet de fleste af dem atter vare blevne syge, og Modstanderen søgte at lægge alle mulige Hindringer i Vejen for deres Rejse. Præsident Brigham Youngs Helbred var saa daarligt, da han forlod sit Hjem i Montrose, at han ikke engang uden Hjælp kunde begive sig ned til Flodbredden, et Par Hundrede Alen fra hans Bolig. Den 14de September 1839 tog han Afsked med sin syge Hustru — der kun nogle Dage i Forvejen var nedkommet med et lille Barn — og sine Børn, der ligeledes vare syge og ude af Stand til at hjælpe hverandre. Han satte over Floden og ankom lykkelig og vel til Broder Heber C. Kimballs Hus i Nauvoo, hvor han forblev syg indtil den 18de i samme Maaned.

Det var lykkedes Parley P. Pratt efter sin Undvigelse fra Fængslet i Missouri at erholde et Stykke Land i Nauvoo, hvorpaa han havde bygget sig et Blokhus; det solgte han nu og forskaffede sig derved Midler til sin Rejse. I Forening med sin Hustru og tre Børn samt Orson Pratt og Hiram Clark forlod han Nauvoo den 29de August og kjørte i sin egen Vogn, forspændt med to Heste, omtrent 580 Mile gjennem Illinois og Indiana til Detroit (den Gang Hovedstaden i Michigan), beliggende nær ved den vestlige Ende af Erie-Søen. Efter et kort Ophold her solgte de deres Kjørebefordring og fortsatte derpaa Rejsen med Dampskib og Jernbane til New York, hvor Parley P. Pratt med Familie opholdt sig i omtrent 6 Maaneder, varetog Kirkens Forretninger og prædikede Evangeliet med meget Held.

Broder John Taylor var, da han og Ældste Wilford Woodruff forlode Nauvoo, ved godt Helbred, men Woodruff havde ligget syg af Koldfeber i 2 Uger, og fra dette sit Sygeleje stod han op for at begive sig paa sin Mission. Begge forlode deres Familier i Montrose syge, fattige og hjælpeløse. Den 8de August tiltraadte de i Forening Rejsen uden Pung eller Taske, men netop som de vare i Færd med at forlade Nauvoo, forærede Ældste Parley P. Pratt Broder Woodruff en Pung, og Ældste Heber C. Kimball gav ham en Dollar.

I Macomb, McDonough County, Illinois, afholdt de en Konference, som tillige overværedes af Samuel H. og Don Carlos Smith, to af Josephs kjødelige Brødre. Medens de opholdt sig her, modtog Ældste Taylor en Hest i Foræring af George Miller og en Saddel af Broder John Vance. De fortsatte derpaa Rejsen til Springfield, hvor Broder Taylor solgte Hesten for at dække Omkostningerne ved Trykningen af et Skrift, som han udgav om de Helliges Forfølgelser i Missouri. Fra dette Sted bleve de befordrede videre af Fader Coltrin. Efter at have naaet Staten Indiana blev Ældste Taylor, som indtil nu havde nydt godt Helbred, syg. Han besvimede flere Gange, og den 28de August faldt han pludselig til Jorden, som om han var bleven ramt af et Slagtilfælde. De fortsatte ikke desto mindre deres Rejse og ankom snart efter til Broder Horace S. Eldredges Hus, hvor Ældste Taylor paa det Omhyggeligste blev plejet og betjent; men da han atter forlod dette Sted, blev han værre og maatte omsider tage ind paa et Hotel i Germantown, Indiana, indtil hans Sygdom saa nogenlunde var overstaaet.

Ældste Woodruff, som endnu af og til havde Feberanfald, fortsatte efter Broder Taylors Opfordring sin Rejse med Fader Coltrin til Cleveland, Ohio. Der fra rejste han over Søen og ad Kanalen til Albany, New York, hvor fra han tog med Posten til sin Faders Hjem i Farmington, Connecticut. Ankommen did blev han snart kastet paa Sygelejet og maatte holde Sengen i omtrent 15 Dage, medens hans Forældre kun havde lidet Haab om, at han igjen vilde komme sig. Imidlertid afgik en af hans Onkler i Avon City ved Døden; paa sin Dødsseng ønskede denne, at Broder Woodruff skulde komme og holde Ligtalen over ham. Han stod derfor op af sin Seng, kjørte sex Mile i det kolde Vejr og holdt Ligtalen for en stor Forsamling af tidligere Venner og Bekjendte. Fra denne Stund af var han fuldkommen rask, og Feberen forlod ham. Strax derpaa fortsatte han sin Rejse til New York og besøgte siden Long Island og andre Dele af Landet, hvor han prædikede Evangeliet, naar som helst Lejlighed gaves, indtil Ældste Taylor ankom til New York.

Omendskjønt Broder Taylor befandt sig iblandt Fremmede, var han dog ikke forladt. Herren oprejste ham Venner, som toge megen Interesse i hans Velfærd og Bedring. Førend han var i Stand til at gaa omkring eller staa og prædike, skaffede de ham Raadhuset til at holde Forsamling i. En talrig Kreds gav Møde, og han prædikede til dem, siddende i en Stol. Saa snart han var i Stand til at rejse videre, tog han med Posten til Dayton, Ohio, men standsede undertiden og prædikede undervejs. Under et Forsøg paa at besøge en Gren af Kirken i denne Egn havde han et nyt Anfald af sin Sygdom og maatte igjen gaa tilsengs. Medens han laa syg i Dayton, ankom ogsaa Brødrene Geo. A. Smith, Theodore Turley og Reuben Hedlock der til. I Forening med disse begav han sig atter paa Rejsen, og da de ankom til Cleveland, traf de her Brigham Young og Heber C. Kimball, med hvem de derpaa rejste sammen til Kirtland. Under deres Ophold her bleve flere Forsamlinger afholdte i Templet, og om Søndagen den 17de November 1839 modtoge Ældsterne Taylor

og Turley deres Begavelser i Herrens Tempel; Brigham Young salvede Ældste Taylor, og Daniel S. Miles, en af Præsidenterne for de Halvfjerds, salvede Broder Turley. De rejste derpaa alle videre til Staten New York, hvor de fleste af Brødrene standsede og prædikede, medens Ældsterne Turley og Taylor fortsatte deres Rejse til Staden New York, hvor til Broder Taylor ankom med kun een Cent i Lommen. Broder Woodroff var allerede der. Imidlertid aabnede Herren Udvej for dem, saa at de erholdt Midler til at betale for deres Rejse over Havet, og den 20de Dec. 1839 afsejlede de fra New York og ankom til Liverpool den 11te Januar 1840.

Præsident Brigham Young, der, som man vil erindre, ankom syg til Broder Heber C. Kimballs Hus i Nauvoo, forlod først i Forening med denne nævnte By den 18de Sept. 1839. Den første Dag tilbagelagde de omtrent fire Mile i en Vogn og toge om Aftenen ind til Broder O. M. Duel. De vare endnu saa svage, at da de ankom der til, kunde de ikke uden Søster Duels Hjælp løfte deres Kufferter af Vognen. Den næste Dag kjørte Duel dem 16 Mile til Lima og overrakte dem ved Afskeden en Sølvdollar hver. Fra dette Sted kjørte de videre til Fader Mikesell i Nærheden af Quincy, hvor de opholdt sig et Par Dage. Deres Helbred begyndte nu at blive bedre, og de afholdt en Del Forsamlinger og prædikede til Folket. Den 23de ankom ligeledes Brødrene Geo. A. Smith, Reuben Hedlock og Theodore Turley, som havde forladt Nauvoo den 21de s. M., til Quincy. Broder Geo. A. Smith efterlod sine Forældre samt en Broder og Søster i en Stald syge og saa svage, at den Ene neppe var i Stand til at give den Anden en Drik Vand. Før han forlod Nauvoo, aflagde han et Besøg i Profeten Josephs Hus, hvor hans Onkel Joseph Smith sen. laa fængslet til Sygelejet. Idet han traadte ind i Værelset, fik den Gamle Øje paa ham og udbrød smilende: »Hvem har berøvet Kirkegaarden sit Offer?« Trods sin Sygdom og sin Families ugunstige Omstændigheder forblev han urokkelig i sin Beslutning at gaa og udføre sin Mission. Hans Onkel velsignede ham og sagde, at han vilde gjenvinde sit Helbred, udføre meget Godt paa sin Mission og vende tilbage i god Behold. Broder John S. Fulmer forærede ham en Hest, men da han var for svag til at ride, maatte han kjøre med Broder Turley, medens Ældste Hedlock besteg hans Hest. Turley, som ogsaa var meget syg og afkræftet, paatog sig at kjøre, men inden han havde kjørt en Mil, væltede Vognen over dem begge. I denne Stilling laa de, indtil Broder Hedlock fik løftet Vognen og hjulpet dem op igjen.

Fra Quincy droge Brødrene i Forening videre og standsede kun af og til paa Vejen for at udhvile sig og afholde Forsamlinger blandt de Hellige, indtil de den 17de Oktober ankom til Terre Haute i Indiana. En Del af Vejen befandt Brigham Yaung sig saa daarlig, at han ikke formaaede at sidde oprejst, hvorfor man lavede en Seng til ham i Vognen, og paa denne ikke meget behagelige Maade ankom han til nævnte By, hvor han og Ældste Heber C. Kimball toge ind til Doktor Modisett, der rigtignok var et Medlem af Kirken, men som efter Beskrivelsen at dømme ikke var en exemplarisk Hellig.

De andre Brødre toge Ophold hos en Broder ved Navn Milton Stowe, der boede i et af Doktorens Huse. Aftenen efter deres Ankomst blev Heber C. Kimball syg. Doktoren sagde, han kunde give ham Noget, som vilde kurere ham. Han gav ham ogsaa Noget, men det viste sig at være en Spiseskefuld Morfin. Doktoren var nemlig saa beskjænket, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Hans Kone saa' ham skjænke Giften i, men turde ikke sige Noget, skjønt hun antog, at det vilde dræbe Broder Kimball. Strax efter faldt han helt bevidstløs om paa Gulvet. Præsident Young ilede ham øjeblikkelig til Hjælp og spurgte, hvad det var, Doktoren havde givet ham. Det blev ham da fortalt, at det var Morfin. Saa snart Broder Kimball var kommen sig saa vidt, at han kunde tale, bød han dem ikke være bange, thi, sagde han, han skulde ikke dø denne Gang. Præsident Young plejede ham hele Natten; han vaskede ham fem Gange og skiftede hver Gang hans Undertøj. I Begyndelsen var hans Legeme bedækket med tyk Sved, men henimod Morgenstunden begyndte Sveden at blive mere naturlig. Dagen efter befandt han sig betydelig bedre, men var dog ikke i Stand til at fortsætte Rejsen tilligemed de øvrige Brødre. I Forening med Præsident Young blev han derfor tilbage i Terre Haute, medens deres Rejsefæller den 18de Oktober begave sig paa Vejen til Kirtland, Ohio. Før de toge bort, gav Præsident Young og Kimball dem alligevel alle de Penge, de havde, med Undtagelse af fem Dollars.

Den 23de Oktober forlode Præsident Young og Ældste Kimball Terre Haute. Doktor Modisett lod sin Søn føre dem i sin Vogn 20 Mile til Addison Pratts Hus, hvor fra de af Broder Almon W. Babbitt bleve førte videre til Pleasant Garden. I denne Egn forbleve de nogle Dage og prædikede til Folket. Da de havde forladt dette Sted, standsede de kun een Nat, før de naaede Bellville. Her fra toge de videre med Postvogn, men da de stege ind i Vognen, mente de ikke at komme til at kjøre ret langt, thi Alt, hvad de havde i rede Penge, beløb sig til kun 13½ Dollars. De kjørte saa langt som til Indianapolis, hvor de betalte for deres Rejse og saa', at de havde Midler nok til at fortsætte Rejsen til Richmond i Indiana. Da de ankom der til, saa' de, at de havde Penge nok til at komme til Dayton, Ohio. Her var det deres Mening at standse og prædike, indtil de saa' sig i Stand til at tage videre; men da Præsident Young gik hen til sin Kuffert for af den at tage de nødvendige Penge til at betale sin Regning med, saa' han, at de havde tilstrækkeligt til at komme til Columbus. Ved at betale sin Regning her opdagede han, at de endnu havde Penge nok til at komme til Wooster. Da han paa dette Sted atter gik hen til sin Kuffert for at hente Penge til at betale sin Regning etc., saa' han til sin store Forundring, at de havde Penge nok til at komme til Cleveland.

Den næste Dag var Søndag den 3die Nov. Medens de gik ned ad Gaden fra en Forsamling, som de havde overværet, mødte de Broder Kimballs Svigerfader, der havde forladt dem i Terre Haute paa samme Tid som Geo A. Smith og de andre Brødre. Broder Kimball var den Gang saa syg, at Svigerfaderen ikke ventede at se ham ilive igjen. Da de derfor atter traf sammen, blev han i høj Grad forbauset over

at se ham og troede at have et Gjenfærd for sig. De mødte snart de øvrige Brødre og havde et behageligt Gjensyn. Samme Dag toge de videre med Posten og ankom til Kirtland om Aftenen. Da de naaede dette Sted, havde Præsident Young kun 12½ Cents tilbage. Ved at gjøre et Overslag over sine og Broder Kimballs Udgifter opdagede han, at af de 13½ Dollars, som de havde i Pleasant Garden, havde de udbetalt 87 Dollars. De havde rejst over 400 Mile med Posten og derfor betalt fra 8 til 10 Cents pr. Mil. De havde hver spist tre Maaltider om Dagen, og hvert Maaltid havde kostet dem 50 Cents. Hver Nat, de laa over, havde de betalt 50 Cents i Logi. Trods alt dette vidste de, at da de forlode Pleasant Garden, havde de kun 13½ Dollars. Deres Penge vare paa en forunderlig Maade ved Guds Kraft blevne forøgede, og paa Grund deraf havde de kunnet fortsætte deres Rejse.

Da Missionærerne den 20de Nov. forlode Kirtland, vare de ved daarligt Helbred, og nogle af dem vare mere skikkede for et Hospital end en Rejse. De toge med Dampskibet fra Fairport ved Erie-Søen til Buffalo. I Løbet af Natten opstod der en stærk Storm paa Søen, og Præsident Young gik op paa Dækket. Medens han opholdt sig der, følte han sig paavirket af Aanden til at bede til Faderen i Jesu Navn og byde Vinden lægge sig. Dette gjorde han, og Vinden ophørte.

Fra Buffalo toge de videre med Postvogn og Jernbane til Auburn i Staten New York, hvor Selskabet derpaa opløste sig, idet Brødrene Taylor og Turley fortsatte Rejsen til Staden New York, og de Andre spredte sig i forskjellige Retninger, dels for at prædike Evangeliet og dels for at besøge Slægtninge og Venner. I Hamilton, Madison County, modtog Præsident Young af de Hellige Klæde til en Overfrakke, som en af Søstrene syede for ham; den kom ham til stor Nytte, eftersom han hele Tiden paa Vejen fra Nauvoo af Mangel paa en Overfrakke havde maattet benytte et Tæppe, som han bandt om sig ved Hjælp af et Skjærf. I Begyndelsen af Januar 1840 besøgte han i Forening med Broder Geo. A. Smith de saakaldte Ny-Englands Stater, hvor de arbejdede med Flid og Nidkjærhed i Evangeliets Tjeneste til Slutningen af samme Maaned, da de lykkelig og vel ankom til New York.

I denne Stad og dens Omegn vedblev Brigham Young og Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, George A. Smith og Reuben Hedlock at holde Forsamlinger og prædike i noget over en Maaneds Tid med nogenlunde Held. Omtrent 40 Personer bleve strax døbte, medens mange andre overbevistes om Sandheden og en Tid efter kom frem og lode sig døbe. Den 9de Marts 1840 afsejlede de alle fra New York med Paketskibet »Patrick Henry« til Liverpool. Da Skibet forlod New Yorks Havn, gjenlød Strandbredden af de Helliges Sang: »The gallant ship is under weigh«, indtil de ikke længere kunde høres fra Skibet. Brødrene maatte nøjes med Plads som tredie Klasses Passagerer og maatte selv forsyne sig med Proviant og Sengklæder. For Overfarten betalte de 18 Dollars og gave hver Kokken een Dollar for Madtillavning etc. Efter en besværlig Rejse, som varede i 28 Dage, af hvilke der i sex Dage var en temmelig stærk Blæst og i 3

à 4 Dage en alvorlig Storm, ankom de til Liverpool den 6te April. Brigham Young, Heber C. Kimball og Parley P. Pratt stege i en Baad og roede iland. Idet Præsident Young for første Gang betraadte Englands Jordbund, gav han sine Følelser Luft i et lydeligt Raab af Hosianna. Efter at have forskaffet sig et Værelse, afholdt de en Forsamling, nøde Nadveren sammen og opsendte deres Tak til Gud for hans Beskyttelse og Varetægt, medens de befandt sig paa Havet, samt anraabte ham om at aabne Vejen for dem, saa at de maatte blive i Stand til med Held at udføre deres ansvarsfulde Mission.

Efter alle deres Lidelser og Prøver havde de nu alle tilsidst naaet Europa. De havde lagt Grundstenen til Herrens Hus i Far West og paa dette Sted taget Farvel med de Hellige for at afgaa til Nationerne; de havde krydset det mægtige Dyb og vare endelig i god Behold ankomne til deres Bestemmelsessted. Hvor stor maa ikke deres Glæde have været, naar de i Liverpool skuede tilbage paa Alt, hvad de havde gjennemgaaet, og overvejede, hvorledes Herren paa saa mange vidundelige Maader havde styrket og bevaret dem.

Vi ville her forlade Brødrene i England for en Stund og føre Læseren tilbage til Nauvoo og dens Omegn, hvor vi finde Joseph ivrig beskjæftiget med at varetage Kirkens Tarv og Interesser.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Nauvoo og Omegn gjøres til en Stav af Zion. — Det første Nummer af „*The Times and Seasons*“ udkommer. — Joseph Young sen. dør. — Joseph m. Fl. tager til Washington. — Udviser stor Aandsnærværelse og Mod undervejs. — Ankommer tilligemed de Øvrige til sit Bestemmelsessted og har en Sammenkomst med Præsident Van Buren. — Rejser derpaa videre til Philadelphia, men vender kort efter tilbage til Washington, hvor han atter har en Sammenkomst med Van Buren. — Uddrag af et interessant Brev. — Ældste Orson Hyde beskikkes en Mission til Jøderne. — Biskop Edward Partridge og Joseph Smith sen. afgaa ved Døden. — Ældste Robert B. Thompson holder Ligtalen over Fader Smith.

Den 5te Okt. 1839 tog en General-Konference af Kirken i Nauvoo sin Begyndelse og varede i tre Dage. Joseph holdt ved denne Lejlighed en længere Tale om Kirkens Tilstand, om de Vanskeligheder, de Hellige havde havt at kæmpe med, og om Maaden, hvorpaa de vare komne til dette Sted. Han spurgte derfor Brødrene, hvad deres Anskuelser vare med Hensyn til at gjøre Stedet til en Stav af Zion, og da de vare af samme Mening som han, blev det enstemmig vedtaget at organisere en Stav af Zion paa dette Sted, hvortil de Hellige kunde indsamles. De nødvendige Embedsmænd bleve derpaa beskikkede. Saaledes blev William Marks valgt til Præsident, Biskop Newel K. Whitney til Biskop for det midterste Ward, Biskop Edward Partridge for det øverste og Biskop Vinson Knight for det nederste Ward; George W. Harris, Samuel Bent, Henry G. Sherwood, David Fullmer, Alpheus Cutler, William Huntington, Thomas Grover, Newel

Knight, Charles C. Rich, David Dort, Seymor Brunson og Lewis D. Wilson valgtes til Medlemmer af Højraadet.

Dernæst blev det bestemt, at en Gren af Kirken skulde oprettes paa den anden Side af Floden i Iowa Territorium, over hvilken Ældste John Smith, George A. Smiths Fader, blev beskikket til Præsident. Alanson Ripley beskikkedes til Biskop, og Asahel Smith, John M. Burk, Abraham O. Smoot, Richard Howard, Willard Snow, Erastus Snow, David Pettigrew, Elijah Fordham, Edward Fisher, Elias Smith, John Patten og Stephen Chase valgtes til Medlemmer af Højraadet. Ligeledes blev det vedtaget at beskikke Dommer Elias Higbee til at ledsage Joseph og Sidney Rigdon til Staden Washington for at fremlægge for de Forenede Staters Kongres de Helliges Klager over Pøbelens Udskejelser i Missouri. Disse Brødre vare nemlig i Forvejen blevne beskikkede ved de Helliges Votum til denne Mission.

I samme Maaned (Oktober) udkom det første Nummer af Maanedsskriftet „*The Times and Seasons*“, et religiøst Blad, der i Kirkens Interesser udgaves i Nauvoo, Hancock County, Illinois, af Josephs Broder, Don Carlos Smith, og Ebenezer Robinson under Firmaet Robinson & Smith som Udgivere.

Den 12te Okt. afgik Brigham Youngs Fader, John Young sen., i sit 77de Aar ved Døden i Quincy, Adams County, Illinois. Han havde været Soldat under Revolutionen og hensov standhaftig i Troen. Han beviste tilfulde for Alle, at den Religion, han glædede sig ved i Livet, var i Stand til at yde ham Bistand i Døden; og han faldt som en Martyr for Jesu Religion, thi hans Død var en Følge af hans Lidelser under de grusomme Forfølgelser i Missouri.

Den 29de s. M. forlode Joseph, Sidney Rigdon, Elias Higbee og Orrin P. Rockwell Nauvoo for at afgaa til Washington. Før de naaede Springfield, traf de sammen med Dr. Robert D. Foster, og da Sidney Rigdons Helbred var mindre god, besluttede Foster at følge med dem. Fra dette Sted fortsatte de Rejsen i deres Vogne, men da Vejene vare saa slette og Sidney Rigdons Helbred saa daarlig, kunde de ikke rejse meget hurtig. Joseph, som desuden følte, at han allerede burde være i Washington, forlod derfor sine Rejsefæller og begav sig i Forening med Dommer Higbee ad den korteste Vej til Washington. Medens de endnu befandt sig paa Bjergene et Stykke Vej fra denne Stad, hændte det, medens deres Kusk gik ind paa et Gjæstgiversted for at tage sig et Glas Grog, at deres Heste bleve sky og satte afsted i fuld Fart ned ad Bakken. Joseph overtalte sine Rejsefæller til at blive roligt siddende paa deres Pladser, men maatte holde paa en Kvinde for at hindre hende fra at kaste sit lille Barn ud af Vognen. Passagererne vare skrækslagne, men Joseph brugte enhver Overtalelse for at berolige deres Følelser, og idet han aabnede Døren, holdt han sig ved Siden af Vognen det bedste, han kunde, var saa heldig at komme op paa Kuskesædet, fik fat paa Tømmen og standsede Hestene, efter at de havde løbet to eller tre Mile, og hverken Vogn, Heste eller Passagerer kom til nogen Skade. Hans heltemodige Handling blev omtalt med den største Ros, og intet Sprog kunde udtrykke Passagerernes Taknemmelighed, da de befandt sig i Sikkerhed og

Hestene vare blevne rolige. Der var flere Medlemmer af Kongressen iblandt Passagererne, som foresloge at indgive en Beretning om det Skete til denne Forsamling, da de troede, at en saadan Daad vilde blive belønnet af det Offentlige; men da de ved at erkyndige sig om hans Navn erfarede, at det var Joseph Smith, »Mormon-Profeten«, som de kaldte ham, hørte man ikke mere Noget til deres Ros, Taknemmelighed eller Belønning.

Den 28de Nov. ankom Joseph og Dommer Higbee til Washington og begave sig den følgende Dag til Præsident Van Burens Bolig, det saakaldte Hvide Hus, hvor de mødte Præsidenten og bleve førte til hans Audiensværelse. Her overrakte de ham deres Anbefalingsskrivelser, og saa snart han havde læst en af dem, saa' han paa dem med et skummelt Blik og sagde: »Hvad kan jeg gjøre? Jeg kan Intet gjøre for eder. Dersom jeg gjorde Noget, vilde jeg komme i Konflikt med hele Staten Missouri.« De lode sig dog ikke afskrække heraf, men begjærede en Undersøgelse og lode ham paa samme Tid vide, at de ønskede at nyde deres konstitutionelle Rettigheder som andre Borgere. Han lovede da at overveje, hvad han havde sagt, og bemærkede, at han følte Medlidenhed med dem paa Grund af deres Lidelser. Derpaa spurgte han dem, hvori de Helliges Religion adskilte sig fra alle andre Religioner. Joseph forklarede ham Forskjellen og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dens Sandhed.

Præsident Van Buren gjorde ikke noget gunstigt Indtryk paa Joseph. Han beskrev ham som »en lille lysladen Mand med blondt Haar og almindelige Ansigtstræk. Han har et skummelt Aasyn og et fyldigt, men uproportioneret Legeme, og for endelig at komme lige til Sagen, han er saa fuld af Fordomme, (thi han bedømte vor Sag, førend han fik undersøgt den), at det ikke var os muligt at bibringe ham Sandhed«.

Efter deres Sammenkomst med Præsident Van Buren besøgte Joseph og Dommer Higbee Kongressens Medlemmer fra Illinois og overrakte dem deres Anbefalingsbreve etc. Disse vare i Almindelighed tilbøjelige til at begunstige Joseph og de Helliges Sag, hvilket havde sine gode Grunde. De Hellige, der vare flyttede til Illinois, vare nemlig allerede talrige, og de Mænd eller det Parti, til hvis Gunst deres Stemmer ved et Valg kastedes, vare visse paa at gaa af med Sejren, eftersom de to store politiske Partier i Staten Illinois paa den Tid vare omtrent lige stærke. De nævnte Kongresmedlemmer vidste dette, og som Politikere laa det i deres Interesse at gjøre, hvad de kunde, for de Hellige. De mødte derfor sammen og vedtoge, efter nøje at have drøftet Sagen, at udfærdige en Memorial og Petition, som ved Dommer Young, Senator for Illinois, skulde forelægges Senatet. Man forventede derpaa, at Sagen med alle tilhørende Dokumenter vilde blive henvist til den rette Komite og blive trykt; men trods alle deres Anstrengelser og de tilvejebragte edelige Vidnesbyrd og Dokumenter havde det dog ingen Virkning paa Kongressen. Hverken Præsidenten, Senatet eller Repræsentanternes Hus vilde gjøre Noget for at kalde Staten Missouri til Regnskab for de barbariske Handlinger, som Indvaanerne af denne Stat havde begaaet imod frie

og uskyldige amerikanske Borgere. Kirken havde appelleret til Guvernører, Dommere og Regenter, og ved dens Præsident appellerede den nu til Nationens øverste Magistrat og Kongressen, hvor enhver Stat i Republiken var repræsenteret — de højeste Authoriteter i Landet. Der var ingen Hjælp at erholde af nogen af dem og følgelig intet Andet at gjøre end roligt at overlade det Hele i en retfærdig Guds Haand, som i sin egen bestemte Tid vil tale sit Folks Sag.

Det er interessant at læse Josephs Mening om de Mænd, som han kom i Berørelse med under sit Ophold i Washington. »I Almindelighed,« siger han, »er der kun liden Fasthed og Hæderlighed iblandt dem, der ere sendte her til for at repræsentere Folket, men derimod en god Del Pragtsyge og Forfængelighed. De lægge en stor Iver for Dagen for at vise deres Veltalenhed ved de ubetydeligste Lejligheder og søge at glimre med deres Vittigheder. Der ses saa megen Etikette (idet de bukke og skrabe, sno og vende sig), at de, ifølge vor Mening, derved snarere vise deres Naragtighed end den virkelige Værdighed, som sømmer sig for en stor Nations Repræsentanter. Dog er der nogle Undtagelser.«

Fra Washington tog Joseph med Jernbane til Philadelphia, hvor han ankom den 21de Dec. Brødrene Rockwell og Higbee fulgte efter med deres Kjørebefordring. Sidney Rigdon forblev tilbage syg under Doktor Fosters Lægebehandling. Joseph tilbragte nogen Tid i Philadelphia med at prædike og besøge de Hellige fra Hus til Hus. Under sit Ophold der blev der givet ham Lejlighed til at prædike i en stor og rummelig Kirke for en Forsamling paa omtrent 3000 Mennesker. Ældste Rigdon, der nu var kommen sig en Del og atter var truffet sammen med Joseph i Philadelphia, talede først og dvælede ved Evangeliet, hvis Principer han beviste af Bibelen, men turde ikke gjøre nogen som helst Hentydning til ny Aabenbaring. Da han var færdig, rejste Joseph sig ligesom en Løve, der var i Færd med at brøle; og idet han var fuld af den Helligaand, talede han med stor Kraft og bar Vidnesbyrd om de Syner, han havde havt, om Englebesøg og Maaden, hvorpaa han fandt Pladerne, hvorfra han senere ved Guds Gave og Kraft oversatte Mormons Bog. Han begyndte med at sige, at dersom ingen Anden havde Mod til at vidne om saa herligt et Budskab fra Himmelen og om Opdagelsen af saa herlig en Optegnelse, følte han til at gjøre det som en Pligt imod Folket og overlade Resultatet i Guds Haand. Den hele Forsamling var ligesom bedøvet og elektriseret over, hvad de havde hørt, og store Skarer bleve strax efter døbte i Philadelphia og Omegn, medens paa samme Tid Grene sprang op hist og her i forskjellige Retninger.

I Slutningen af Januar 1840 forlod Joseph atter Philadelphia, for i Forening med Brødrene Higbee, Rockwell og Foster at begive sig tilbage til Washington, hvor han paany havde en Sammenkomst med Præsident Van Buren, der denne Gang behandlede ham meget uhøfligt. Det var med den største Uvillie, at han vilde lytte til, hvad Brødrene havde at sige, og udtalte som Svar hin Sentents, der med Rette har opnaaet en saa vidstrakt Kundbarhed iblandt de Sidste-Dages Hellige: »Mine Herrer, eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjøre for

eder, og dersom jeg tager eder i Forsvar, vil jeg tabe Missouris Stemme.« Med Hensyn til denne Sammenkomst bemærker Joseph: »Hans hele Fremfærd beviste, at han var en Embedsjæger, at Indbildskhed var den fremherskende Lidenskab hos ham, og at enhver Følelse for Ret og Retfærdighed var ham fremmed. Jeg fandt, at han var en Mand, som jeg ikke med god Samvittighed kunde understøtte som Hoved for vor ædle Republik.« Joseph havde tillige en Sammenkomst med John C. Calhoon, Senator fra Syd-Carolina, hvis Opførsel imod ham passede daarlig til hans Stilling. Under sin Samtale med ham angaaende de Helliges Forfølgelser ytrede denne berømte Statsmand: »Det angaar et kildent Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Statsrettigheder; det gaar ikke an at røre op i det.« En anden Senator ved Navn Henry Clay, som han ogsaa personlig henvendte sig til, bemærkede koldt: »De gjorde bedre i at drage til Oregon.«

Joseph, som ved forskjellige Lejligheder havde havt Anledning til at lade sig høre offentlig under sit Ophold i Washington, fandt en af sine Prædikener kortelig rapporteret af et Kongresmedlem ved Navn L. M. Davis, som under Datum af 6te Feb. 1840 skrev til sin Hustru som følger:

›Forrige Aften gik jeg hen for at høre Joseph Smith, den berømte Mormon, fremsætte sin Lære. Jeg tilligemed adskillige Andre nærede det Ønske at komme til Kundskab om hans Grundsætninger, saaledes som han selv fremsætter dem.

Han er ikke en lærd Mand, men han er ligefrem, klog og skarpsindig. Alt, hvad han siger, bliver sagt paa en Maade, at det efterlader det Indtryk, at han er oprigtig. Der er ingen Letsindighed, ingen Fanatisme, ingen Mangel paa Værdighed i hans Adfærd. Han ser ud til at være i en Alder mellem fyrretyve og fem og fyrretyve Aar, er over Middelstørrelse, og hvad I Damer vilde kalde en meget pæn Mand. I hans Klædedragt er der ikke noget Særegent, men han ligner deri en fordringsløs Borger. Af Haandtering er han Landmand, men er øjensynlig godt belæst. * * *

I hele hans Tale, som optog over to Timer, udtrykte han ikke Noget, der i mindste Maade gik ud paa at fordærve Samfundets Moralitet eller nedværdige Menneskene. Derimod var der Meget i hans Lærdomme, som vilde formilde Menneskenes Følelser mod hverandre, hvis de bleve efterfulgte, og som vilde gjøre dem fornuftigere, end de i Almindelighed ere. Der var ingen Heftighed, ingen Forbitrelse, ingen Fordømmelse i hans Tale. Hans Religion synes at bestaa i Ydmyghed og Mildhed. * * *

Gjennem hele sin Tale lagde han tydelig sin Menneskekjærlighed og Overbærenhed for Dagen. Mormon-Bibelen, sagde han, var given ham direkte fra Himmelen. Dersom dens Forfatter var paa Jorden, da var det ham (Smith), men den Ide, han ønskede at indprente, var, at han havde nedskrevet den saaledes, som det blev dikteret ham af Gud. * * * Min Mening om Mormonerne har forandret sig. De ere et forurettet og æreskjændet Folk. * * *

E. S. Jeg forglemte at sige, at han ikke tror paa Barnedaab eller Bestænkelse, men Daab ved Nedsænkelse efter Otteaars-Alderen.‹

Omtrent 491 Personer havde indgivet Fordring paa Skadeserstatning af Staten Missouri til et Beløb af 1,381,044 Dollars, men dette var ikke Alt. En Mængde lignende Fordringer havdes i Behold, angaaende hvilke Joseph sagde, at »om de ikke snart blive betalte, ville de inden lang Tid udgjøre en net Sum, naar Renterne blive tillagte«. Da han fandt, at det vilde være omsonst at tøve længere i Washington og besvære Præsidenten eller Kongressen med de Helliges retfær-

dige Fordringer om Beskyttelse og Gjenoprejsning, forlod han denne Stad i Forening med Broder Orrin P. Rockwell og Dr. Foster og begav sig den 6te Feb. 1840 paa Hjemvejen. Dommer Higbee, der var den Eneste, som forblev tilbage, havde senere nogle Sammenkomster med Komiteen, men hans Bestræbelser vare uden Nytte. Komiteens Medlemmer vare imod, at Kongressen skulde foretage Noget ved Sagen, og henviste de Hellige til Missouris egen Legislatur og Domstole.

Joseph og Brødrene rejste med Jernbane og Postvogn til Dayton, Ohio, hvor de fandt deres Heste, som de havde efterladt der paa Henrejsen til Washington, i god Behold. Broder Rockwell forblev tilbage i Dayton, medens Joseph og Doktor Foster fortsatte Rejsen tilhest. Da Vejene vare overordentlig slette, var Rejsen meget langsom og trættende.

»Onsdag den 4de Marts 1840,« skriver Joseph, »ankom jeg i Sikkerhed til Nauvoo efter en trættende Rejse gjennem Sne og Mudder, efter at have været Vidne til mange oprørende Handlinger, udøvede af Regjeringens Embedsmænd, hvis eneste Formaal skulde være Folkets Fred, Velstand og Lykke; men i Stedet derfor opdagede jeg, at den offentlige Mening og personlige Interesser vare Drivfjedren hos disse Magthavere. Mit Hjerte bløder i mig, naar jeg formedelst den Almægtiges Syner ser denne Nations Ende, dersom den vedbliver at ringeagte dens gode Borgeres Raab og Bønner, saaledes som den hidtil har gjort og endnu gjør. Jeg har ogsaa paa min Rejse havt mange dyrebare Stunder iblandt de Hellige.

Paa min Hjemrejse undlod jeg ikke at udraabe Martin van Burens Uretfærdighed og Fornærmelser imod mig og et forurettet Folk, hvilket vil have sin Virkning paa den offentlige Mening. Maatte han aldrig igjen blive valgt til nogen Tillidspost eller komme til at beklæde nogen Værdighed, ved hvilken han kunde undertrykke de Uskyldige og lade de Skyldige gaa fri!«

Idet Joseph omtaler Regjeringens Afslag med Hensyn til at give de Hellige Oprejsning for deres Forurettelser, siger han: »Siden Kongressen afslog at skaffe os Ret, har Herren begyndt at hjemsøge Landet og vil vedblive dermed, hvis Folket ikke omvender sig; thi dets Indbyggere som Nation betragtet staa nu som skyldige i Mord, Røveri og Plyndring, da de have nægtet at beskytte deres Medborgere og haandhæve Retfærdighed ifølge deres egen Konstitution.«

Den 6te og 7de April 1840 blev der afholdt en Konference i Nauvoo, hvor Joseph selv var tilstede og præsiderede, og under hvilken han gav de Hellige megen Undervisning og Lærdom. Ældste Orson Hyde holdt et længere Foredrag for Konferencen og sagde, at der for nogle Aar siden var bleven profeteret, at han havde et stort Arbejde at udføre iblandt Jøderne, og at Herrens Aand for ikke længe siden havde paamindet ham om at besøge dette Folk og skaffe sig al den Oplysning, han kunde, om deres Færd og Forhaabninger, for siden at meddele samme til Kirken og hele Nationen. Han sagde, at han havde isinde at besøge Jøderne i New York, London og Amsterdam og derpaa i Konstantinopel og det Hellige Land.

Efter Forslag blev det besluttet, at Ældste Orson Hyde skulde udføre sin Mission blandt Jøderne, og at der skulde gives ham Anbefalingsbreve af Konferencens Præsident og Skriver.

Ældste John E. Page stod derpaa frem og holdt et kraftigt Foredrag angaaende Ældste Hydes Mission, Jødernes Indsamling og Gjenoprettelsen af Israels Hus. Han beviste i Korthed, men klart og tydeligt, at dette maatte finde Sted ifølge Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, samt at Tiden var kommen for Opfyldelsen deraf.

Efter Forslag af Præsident Smith blev det derpaa vedtaget at beskikke Ældste John E. Page til at ledsage Ældste Hyde paa hans Mission til Jerusalem, og den 15de April forlode de begge Nauvoo i denne Hensigt.

Frederick G. Williams fremstillede sig dernæst for Konferencen, bad ydmygt om Tilgivelse for sin Opførsel og udtrykte sin Beslutning om at ville gjøre Guds Villie for Fremtiden. Hans Sag blev taget under Overvejelse, og det blev enstemmig vedtaget at gjenoptage Frederick G. Williams i Fællesskab med Kirken. Ligeledes blev der af en dertil beskikket Komite fremlagt Resolutioner, der udtrykte Konferencens Misbilligelse af Retskomiteens Behandling af de Helliges Ansøgning, hvilke Resolutioner forordnedes at indrykkes i de offentlige Blade i Quincy. Omtrent 70 Personer bleve døbte under Konferencen, og henimod 50 bleve optagne i de Halvfjerdsindstyves Kvorum.

Den 27de Maj afgik Biskop Edward Partridge i en Alder af 46 Aar ved Døden i Nauvoo som Følge af de skrækkelige Lidelser, han havde udstaaet under Forfølgelserne i Missouri, »og var«, skriver Joseph, »En iblandt det Tal, hvis Blod vil kræves af denne Slægt«. Omtrent 250 Huse vare ved denne Tid blevne opførte af de Hellige i Nauvoo, som nu talte imellem 2000 og 3000 Indbyggere.

I Juli Maaned satte nogle Missourianere over Floden til Hancock County, Illinois, hvor de overfaldt fire af Brødrene og bortførte dem fangne til Missouri. En af disse ophængte de i et Træ, indtil han næsten var død og piskede og mishandlede de øvrige paa det Frygteligste. Saa snart Efterretningen om disse Grusomheder kom Folket i Nauvoo for Øre, blev et offentligt Møde sammenkaldt, ved hvilket en Skildring af disse fremlagdes, og Resolutioner vedtoges, og et Andragende, stilet til Guvernøren for Staten Illinois, Thomas Carlin, affattedes, hvori den hele Affære tydelig skildredes og fremsattes. Guvernøren anmodedes om at foretage de nødvendige Skridt til Oprettelsen af den lidte Skade og Haandhævelsen af Statens krænkede Love.

Paa denne Tid begyndte Joseph at modtage Meddelelser fra Dr. John C. Bennett. I hvert Brev gjorde denne Mand sig Umage for at fortælle, hvor megen Sympati han følte for de Hellige under deres Forfølgelser i Missouri, og sagde, at dersom ikke Striden havde endt saa hurtig, vilde han have været hos dem og ydet dem al den Bistand, som hans militære Kundskaber og Dygtighed formaaede.

Den 14de Sept. 1840 blev det Josephs tunge Lod at skilles fra sin

Fader, Joseph Smith sen., Patriark for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han var den Første, som annammede Josephs Vidnesbyrd, efter at han havde set Engelen, og han opmuntrede sin Søn til at være trofast og udholdende med Hensyn til det Budskab, han havde modtaget. Han blev døbt samme Dag, som Kirken blev organiseret, nemlig den 6te April 1830. De Strabadser, han maatte udholde i Missouri, paadrog ham en tærende Sygdom, hvoraf han døde i en Alder af 69 Aar, 2 Maaneder og 2 Dage. I fysisk Henseende var han en mærkelig Mand. Han var 6 Fod og 2 Tommer høj, usædvanlig rank af Væxt og særdeles godt proportioneret. Hans sædvanlige Vægt var henved 200 Pund, og han var meget stærk og altid virksom. »I sine yngre Dage,« skriver Joseph, »var han bekjendt som En, der var usædvanlig dygtig til at brydes, og med een Undtagelse brødes han aldrig med Nogen uden at kunne kaste ham til Jorden. Han var meget godgjørende og aabnede sit Hus for enhver Trængende. Medens han var i Quincy i Illinois, underholdt han Hundreder af de fattige Hellige, der havde taget deres Tilflugt der hen paa Grund af Forfølgelserne i Missouri, og det uagtet han selv var kommen der til uden Penge.«

Hans Ligbegængelse foregik den 15de, ved hvilken Lejlighed følgende Tale blev holdt af Ældste Robert B. Thompson:

»Anledningen, som i Dag har bragt os sammen, er af en overordentlig Vigtighed, thi det er ikke blot en enkelt Familie, som sørger og græder over denne Mands Død, hvis højtidelige Ligbegængelse vi i Dage overvære, men et helt Samfund, ja Tusinder ville i Dag sige: »En Fader i Israel er hedengangen.«

Den Mand, som vi saa længe har agtet som Patriark, Fader og Raadgiver, er ikke mere iblandt de Dødelige. Han har forladt sit kjødelige Tabernakel og budt Farvel til den jordiske Skueplads; hans Aand, der nu er fri, kan uhindret og frit bevæge sig i den Verden, hvor de fuldkommede Retfærdiges Aander bo, og hvor Smerte og Sygdom, Gjenvordighed og Død ikke kunne trænge ind.

Vore Venner, som vi have mistet, før denne vor ærværdige og begrædte Fader bortkaldtes, vare Mænd og Kvinder, som gjorde os Livet behageligt, og i hvis Selskab vi fandt megen Glæde; de ærede den Kreds, hvori de bevægede sig, og vi vare knyttede til dem ved Venskabets helligste Baand. Deres Dyder og Kjærlighed ville længe mindes af den sørgende Enke, den utrøstelige Enkemand, de grædende Børn og de næsten til Fortvivlelse sorgbetyngede Forældre, samt af en talrig Skare Venner og Bekjendte. Lig Stjernerne paa Firmamentet skinnede de til Ære baade for sig selv og Kirken i de forskjellige Virkekredse, hvor Forsynet havde sat dem, og vi sørge med de efterlevende Paarørende og kunne ikke tilbageholde vore Taarer.

Men vi erkjende ved denne Lejlighed, at vi have lidt et usædvanligt Tab, og følgelig røres vore Følelser i den højeste Grad. Om der nogensinde levede et Menneske, som kunde gjøre Krav paa Samfundets Hengivenhed og Tillid, saa var det denne vor elskede nu afdøde Patriark. Hvis der nogensinde indtraf en Begivenhed, som kunde

vække Sorg i Menneskets Sjæl og bringe Taarerne til at flyde, saa maa det visselig være en saadan som denne; thi vi kunne i Sandhed sige med Israels Konge: »Paa denne Dag er falden en Fyrste og en stor Mand i Israel.« Han var en Mand, der var os inderlig dyrebar og knyttet til vore Hjerter ved næsten uopløselige Baand. Han var trofast mod sin Gud og Kirken, i hvilken som helst Stilling han end beklædte, og under alle de forskjellige Omstændigheder, som omgave ham i Livet.

Han var den Samme i Medgangens Dage, naar han var omgiven af alle Livets Bekvemmeligheder, en smilende Børneflok og alle huslige Glæder, som naar han, ligesom Patriarkerne i gamle Dage, kaldtes til at forlade sin Fødestat for at drage om i fremmede Landsdele, hvor han blev udsat for alle de Prøvelser og Forfølgelser, som de Hellige maatte lide under, og som paaførtes dem af Mennesker, der vare blottede for enhver moralsk og religiøs Følelse, og som viste den samme Hensynsløshed mod det forsvarsløse Barn som mod den bedagede Olding, hvis sølvfarvede Lokker og furede Kinder burde have været et tilstrækkeligt Værn mod deres Grusomhed. Men han kunde ligesom Paulus udbryde: »Jeg agter Intet, holder og ikke selv mit Liv for dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde,« og han viste ved hele sit Levnet og al sin Adfærd, at han stedse var gjennemtrængt af en saadan Tanke.

Evangeliets Grundsætninger vare saa stærkt grundfæstede hos ham, at de ej kunde rokkes eller omstyrtes ved Forfølgelsernes heftige Storme eller ved Fattigdom, Nød og Gjenvordighed. Nej, takket være Gud, hans Hus var bygget paa Klippen, og følgelig blev det staaende fast og urokket midt under Elementernes Rasen.

Vor hedengangne Faders Liv var rigt paa vigtige Begivenheder, og han tog virksom Del i det Sidste-Dages store Værk, idet han af de gamle Profeter, som en Gang boede paa dette Fastland, var bleven betegnet som dens Fader, hvem Herren havde lovet at oprejse i de sidste Dage til at lede sit Folk Israel, og formedelst den Trofasthed, Udholdenhed og uskrømtede Gudsfrygt, han i en lang Aarrække lagde for Dagen, viste han sig værdig til en saadan Søn og en saadan Familie som den, han nød den Lykke at være omringet af i sin Dødsstund. De fleste af dem havde den Glæde at modtage hans Velsignelse endnu paa hans Dødsleje.

Han var allerede over Livets bedste Aar, da Sandhedens Lys brød ud over Jorden, og med Glæde hilsede han dets milde og forfriskende Straaler. Han blev af den Almægtige valgt til at være et Vidne om Mormons Bog. Fra den Tid af var Sandhedens Forkyndelse Hovedformaalet for alle hans Bestræbelser, og hans Sjæl var ganske gjennemtrængt af Guds Riges Anliggender. Hans Hjerte var fyldt med Kjærlighed mod Menneskenes Børn, og at udføre sin himmelske Faders Villie var for ham mere end Mad og Drikke.

Ved sin egen og Families ufortrødne Flid havde han forskaffet sig et Hjem i Staten New York, hvor han ligesom enhver anden retskaffen og flittig Borger uden Tvivl havde haabet at nyde alle Fredens og Frihedens Velsignelser. Men da Sandhedens Grundsætninger

bleve indførte, og Jesu Kristi Evangelium forkyndt for ham og hans Familie, forlode hans Venner ham, hans Fjender rasede, og Forfølgelserne af onde og ugudelige Mennesker begyndte i den Grad, at han maatte flygte fra dette Sted og søge sig et Hjem i et mere gjæstfrit Land.

I Ohio traf han mange gode og ædelmodige Venner og blev hjerteligt modtagen af de Hellige, af hvilke mange den Dag i Dag ere ilive og kunne erindre de Begivenheder, som der tildroge sig, hvoraf mange vare af en saadan Beskaffenhed, at de ikke lettelig ville gaa af Minde.

Da Herrens Hus var under Bygning, tog han virksom Del i dets Opførelse og iagttog daglig dets Fremadskriden. Han havde den Glæde at være med ved dets Indvielse og at se det fyldt af flere hundrede fromme Tilbedere. Ligesom hin Konge i Israel, der med inderlig Længsel bad om at maatte faa Fuldendelsen af Herrens Hus at se, saaledes gjorde ogsaa han, og med ham kunde han udbryde: »Herre, jeg elsker dit Huses Bolig og din Æres Tabernakels Sted.« At opholde sig i Herrens Hus og daglig at modtage Undervisning i hans Tempel var hans største Glæde, og der nød han ogsaa mange Velsignelser samt tilbragte mangen en glad Time med at udøse sit Hjertes Følelse for sin himmelske Fader. Han har ofte i Enrum og fjernet fra Dagens Tummel betraadt dets hellige Gange, længe førend Dagens Konge har forgyldt den østlige Himmel, og han har inden dets Mure udtalt sit Hjertes Begjæringer, medens hele Naturen har hvilet i Søvn. Inden dets hellige Vægge ere Himmelens Syner blevne udfoldede for hans Sinds Øje, og hans Sjæl har glædet sig i Evighedens Skatte, ligesom han fra samme Sted har undervist den Ydmyge og givet Enken og den Faderløse den patriarkalske Velsignelse.

Der fra har han set Værket udsprede sig vidt og bredt og været Vidne til, at Israels Ældster med hans Velsignelse ere gangne ud for at prædike Evangeliet, medens han opholdt dem ved Troens Bøn og hilsede dem Velkommen, naar de atter vendte tilbage med deres Neg. Han tilbragte der mangen en lykkelig Time i Selskab med sin gamle Ledsagerinde paa Livets Skueplads og sine Børn, hvilke han elskede med en sand faderlig Ømhed og Kjærlighed.

Jeg kunde her tale nærmere om de glædelige og frydefulde Stunder, som vor elskelige Patriark har oplevet, men jeg vil gaa over til en Begivenhed, der i Sandhed var sørgelig og prøvende. De glædelige Stunder vare snart forbi; det kortvarige Vindstille efterfulgtes af Storm, og det skrøbelige Skib blev omtumlet paa det oprørte og fraadende Hav, thi Mange, som en Gang havde været stolte af at vedkjende sig ham som deres Fader og Ven, og som søgte Raad hos ham, forenede sig med Sandhedens Fjender og søgte hans Undergang, samt vilde have glædet sig over at se den gamle, hæderværdige Mand indespærret i et Fangehul; men takket være Gud, de fik ikke denne Glæde; ved Forsynets Styrelse undflyede han dem, og efter i nogen Tid at have undgaaet sine Fjender begyndte og fuldførte han en Rejse paa 1000 Mile og bar med Taalmodighed alle de Besværligheder, som vare uundgaaelig forbundne dermed. Efter en Rejse,

der varede i flere Uger, ankom han lykkelig til Kirkens Forsamlingssted i Far West, hvor han blev hjertelig modtagen af de Hellige, der havde fundet et Tilflugtssted i det rige og frugtbare Caldwell County.

Der haabede han, ligesom de Hellige i Almindelighed gjorde, at nyde Fredens Velsignelser. Af den frugtbare Jordbund og de blomsterrige Enge, som saa rigelig erstatte Landmanden for hans Arbejde og frembringe Græs i Overflødighed til Næring for de talrige Hjorde, der bedække de vidtudstrakte Sletter, haabede han at kunne nyde det huslige Livs Bekvemmeligheder og Hygge.

Han havde imidlertid ikke længe næret dette glædelige Haab, førend det igjen forsvandt; de Velsignelser, han atter havde begyndt at nyde, bleve snart tagne fra ham, og Sorgens Bæger, fyldt til Overmaal, raktes ham i Stedet; og det kan med Sandhed siges, at han, den hæderværdige Olding, maatte drikke selve Bærmen, thi han saa' ikke alene de Hellige underkuede, mishandlede og nogle af dem myrdede, men den kjærlige og ømme Fader maatte se — og ak! hvilket smerteligt Syn maa det ikke have været for ham, — at to af hans Sønner, paa hvis Beskyttelse han stolede, bleve bortrevne fra deres huslige Arne, fra deres grædende og fortvivlede Familier, af Uhyrer i Menneskeskikkelse, hvilke svore og truede at dræbe dem, og havde gjerne ønsket at farve deres Hænder i de Helliges Blod. Dette var mere, end hans stærkt rystede Sjæl og forsvækkede Legeme kunde udholde, og uagtet hans Tillid til Gud var stor og hans Levnet saadant, som det sømmer sig en Kristen og Hellig, følte han dog som Menneske og Fader. Hans Helbred blev den Gang svækket saa meget, at han aldrig nogensinde fik det igjen. Hvem kan beskrive de Følelser, som paa den Tid gjennemkrydsede vor afdøde Vens Bryst? Hans dybe Kummer og Sjælslidelser vare saa store, at de undergravede hans Helbred, som fra den Tid begyndte at tage af i en usædvanlig Grad.

Det er overflødigt at gaa længere tilbage i Tiden for at tale videre om ham og hans bedagede Ledsagerinde, som trofast har delt hans Sorger og Bekymringer. De Hellige ere vel bekjendte med de Lidelser, som vor hensovede Ven og hans Hustru maatte udholde, da de flygtede fra hint Undertrykkelsens Land. Det er tilstrækkeligt at sige, at han lykkeligt ankom til Illinois, men med nedbrudt Helbred, og siden den Tid har han arbejdet under store Smerter og Lidelser, medens Sygdom langsomt, men sikkert, har undergravet hans Legemskraft.

Naar som helst han havde en kort Frist for sine legemlige Smerter, fandt han sin Glæde i at varetage sine patriarkalske Pligter. Imidlertid har det hyppigt været Tilfældet, at hans Forretninger have oversteget hans Kræfter, men hans Iver for Sandhedens Sag var saa stor, at han med Glæde anstrengte sig til det Yderste i sin Guds Tjeneste.

I den senere Tid har han været fængslet til Sygelejet, og hans dødelige Bortgang var nær forhaanden. Forrige Lørdag Aften brast et Blodkar, og han opkastede meget Blod. Hans Familie kaldtes til

hans Sygeleje, da det nu var tydeligt at se, at han ikke havde lang Tid tilbage.

Afvigte Søndag kaldte han sine Børn og Børnebørn omkring sig, og ligesom de fordums Patriarker gav han dem sin sidste Velsignelse. Endskjønt hans Kraft havde forladt ham, og han flere Gange maatte afbryde for at hvile, vare dog hans Sjælsevner friske; han havde sin fulde Samling og var rolig som en Sommermorgen. Guds Kjærlighed var i hans Hjerte, Herrens Fred hvilede over ham, og hans Sjæl var fuld af Medlidenhed og Velsignelser.

Alle de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med hans Død, vare af den Beskaffenhed, at de maatte lede Sindet tilbage til den Tid, da Abraham, Isak og Jakob bøde Farvel til det Jordiske og indgik til den evige Hvile. Hans Død var ligesom deres fredefuld og sød, og det var visselig et stort Privilegium at være Vidne til en saadan Dødsscene.

Han havde ikke Noget at bebrejde sig med Hensyn til sit tilbagelagte Liv — ingen bange Anelser med Hensyn til den Skjæbne, han gik imøde; Evighedens Virkelighed brød frem for ham, og Tidens Skygger dalede, men der var ikke noget Skrækkeligt til at forurolige ham eller til at forstyrre hans Sindsro. Nej, Evangeliet, »som bringer Liv og Uforkrænkelighed for Lyset«, triumferede herligt i hans sidste Time; de Sandheder, som vor begrædte Ven saa længe havde forkyndt og elsket, bevarede han trofast indtil sit sidste Øjeblik, og dette er ikke alene en Trøst for hans nærmeste Paarørende, men for hele Kirken.

De Lærdomme, der modtoges af ham, ville længe blive erindrede af hans talrige Afkom, der upaatvivlelig vil høste megen Gavn deraf og stræbe efter at blive en saadan Fader værdig; og det var at ønske, at alle de Hellige vilde følge hans Exempel, vandre i hans Fodspor og søge at ligne ham i hans Tro og Dyder for derved at vinde Velbehag hos Gud.

Uagtet hans Fjender ofte skøde efter ham, »forblev dog hans Bue stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud«, medens hans Mod og Standhaftighed aldrig svigtede ham.

Hans Iver for at udsprede Sandheden var stor, og han levede længe nok til at se store og vigtige Ting udførte. Han saa' dette Værk i dets Begyndelse, medens det endnu blot kunde sammenlignes med Sennepskornet, og han fulgte dets Fremadskriden med Opmærksomhed og levende Interesse, ligesom han havde den Glæde at se Tusinder paa dette Kontinent annamme Sandheden, og fik høre det glade Budskab, at ogsaa andre Landes Beboere vare blevne delagtige i de samme Velsignelser.

Under disse Omstændigheder kunde han udbryde med den fromme Simeon: »Herre, nu lade du din Tjener fare hen i Fred, * * * thi mine Øjne have set din Frelse.«

Omendskjønt hans Aand har taget Flugten og hans jordiske Levninger snart ville blande sig med vor Moderjord, vil dog hans Minde længe bevares hos dem, som havde den Glæde at nyde hans Be-

kjendtskab, og denne Erindring vil være frisk og varig, medens hans Fjender ville blive udslettede af Tilværelsen.

Maatte vi, elskelige Venner, som overleve vor ærværdige Patriark, bestræbe os for at stride for den Sag, som var saa dyrebar for hans gamle Hjerte, og bede, at »to Dele« af hans Aand maa gives os, paa det vi kunne være iblandt de ydmyge Redskaber, som skulle fuldende det store Værk, hvilket han saa' paabegyndt med et saa uforligneligt Held, saa at naar vi fremstilles for Kristi Domstol, vi da med vor hedengangne Ven kunne faa denne Velkomsthilsen at høre: »Kommer hid, min Faders Velsignede, arver det Rige, som eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Amen.«

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Forfølgelsen mod Joseph vedvarer. — Nauvoo erholder Kjøbstadrettigheder. — En Proklamation fra Kirkens Første Præsidentskab. — Hyrum Smith overtager Patriarkembedet efter sin Fader. — Joseph vælges til Kirkens Ejendomsforvalter. — Det første Valg af Medlemmer til Byraadet finder Sted. — Nauvoo-Legionen organiseres. — Grundstenen til Nauvoo Tempel lægges. — Lyman Wight udnævnes til en af de tolv Apostle. — Joseph arresteres, men bliver kort efter frikjendt af Dommer Douglas.

Joseph fik neppe Lejlighed til i Ro at begrave sin Fader, før hans Fjender atter vare paa Spor efter ham. Efter en fuldkommen Taushed i to Aar var nemlig Missouris Guvernør Lilburn W. Boggs tilsidst fremkommen med en Fordring til Guvernør Carlin i Illinois paa Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Lyman Wight, Parley P. Pratt, Caleb Baldwin og Alanson Brown, der vare undvegne fra Fængslet i Missouri. Fordringen syntes at være fremkommen i Forstaaelse med Guvernør Carlin, og der blev strax givet Ordre til deres Paagribelse; men da Sheriffen indfandt sig i Nauvoo for at søge efter disse Brødre, vare de tagne bort, da de ikke vare tilbøjelige til igjen at prøve Pøbelens Vilkaarlighed i en Stat, hvor de havde lidt saa megen Uret og Skade; følgelig maatte Sheriffen vende tilbage igjen med uforrettet Sag.

»Hvad Ret,« skriver en af Brødrene, »har man til at fremkomme med nogen Fordring til Guvernør Carlin med Hensyn til disse Mænd, fordi de flygtede fra Arresten, da der aldrig har været anlagt nogen Sag imod dem i denne Stat, selv ikke en Gang i Formen? De bleve anholdte af en Pøbelmilits og bortslæbte fra Alt, hvad der var dem kjært og dyrebart, og uden deres Vidende forhørte af en Krigsret, som dømte dem til at skydes; men da dette slog fejl, bleve de indespærrede, belagte med Lænker og ikke alene berøvede alle Livets Bekvemmeligheder, men selv det Allernødvendigste til Livets Ophold, medens de derpaa for et Skins Skyld bleve bragte i Forhør, uden at der paa lovlig Maade var bleven anlagt nogen Sag mod dem, hvorved de vare berøvede al Anledning til at forsvare sig. At de

bleve anholdte af en Pøbelhob og forhørte af denne, dømte og indespærrede, kan Folket i Missouri aldrig nægte.

Hvilket yndigt Billede har ikke Guvernør Boggs fremstillet for Verden, efter at han har uddrevet 12,000 til 15,000 Mennesker fra deres Hjem, og under Trusel af fuldkommen Udryddelse tvunget dem til at forlade Staten, og efter at han har ladet deres Ejendomme konfiskere samt uskyldige Mænd, Kvinder og Børn myrde! Da nu nogle Faa ere flygtede for hans Morderhaand og have fundet Beskyttelse i et Land, hvor Alle nyde de samme Rettigheder, viser han den Uforskammethed at fordre dem tilbage igjen, for endnu at kunne tilfredsstille sin Tørst efter uskyldigt Blod. Han har Intet med dem at gjøre; de ere ikke flygtede fra en retfærdig Domstol, men fra en vanhellig, rasende og umenneskelig Bandes Hænder, eller fra en Klasse Væsener, som ere Fjender af deres Land, deres Gud og sig selv samt af al Retfærdighed og Menneskelighed. De foragte Kristendommen og foragte Guds Folk; de stride mod Sandheden og arve Løgn, samt træde Dyden under deres Fødder, medens Lasten med alle dens Affødninger er deres velkomne Samfundsfælle; derfor kan og skal Missouri aldrig faa de Mænd, paa hvilke den ikke har den ringeste Fordring.

Alle Guvernør Boggs's Planer og Hensigter for at standse »Mormonismens« Fremgang have været frugtesløse, og det i den Grad, at han endog har bidraget til, at den er bleven udspredt med fordoblet Kraft.«

Den 2den, 3die og 4de Okt. blev en General-Konference af Kirken afholdt i Nauvoo, ved hvilken Ældsterne Hyrum Smith, Lyman Wight og Almon W. Babbitt beskikkedes som en Komite til at organisere Stave af Zion imellem Nauvoo og Kirtland. Selve Kirtlands Stav blev der ogsaa taget Hensyn til, idet Brødrene fra Østen raadedes til at samle sig der for at opretholde dette mindeværdige Sted som en Gren eller Stav af Zion og om muligt opvække de derboende Medlemmer af Kirken, som i nogen Tid havde været sløve og ligegyldige for deres Religion, til fornyede Anstrengelser. Ældste Almon W. Babbitt blev beskikket til Stavens Præsident, og da Joseph fremsatte for Konferencen Nødvendigheden af at opføre et Herrens Hus i Nauvoo, vedtoges det ligeledes at bygge et saadant, og Ældsterne Reynolds Cahoon, Elias Higbee og Alpheus Cutler bleve valgte til at forestaa dets Opførelse, hvortil desuden hver tiende Dags Arbejde skulde anvendes af Folket. Det herlige Princip Daab for de Døde, om hvilket Joseph nogen Tid i Forvejen havde modtaget en Aabenbaring, blev udviklet af ham i et længere Foredrag, som den tilstedeværende talrige Forsamling lyttede til med spændt Opmærksomhed, medens Guds Aand bar Vidnesbyrd om dets Sandhed, og Glæde fyldte de Helliges Hjerter ved Tanken om, at Gud havde aabenbaret en Ordinance, ved hvis Udøvelse deres afdøde Slægtninge og Venner kunde blive delagtige i Evangeliets Velsignelser.

Paa denne Tid anstrengte Joseph sig meget for at erholde Kjøbstadrettigheder for Byen Nauvoo af Staten Illinois's Legislatur, der netop var traadt sammen. Han udkastede selv Planen til de Love, ifølge hvilke han ønskede den antaget af Staten som Kjøbstad, og

havde selvfølgelig heri Kirkens Bedste for Øje. Disse Love, skriver han, vare affattede efter saa frisindede Grundsætninger, at ethvert Menneske trygt kunde leve under deres beskyttende Indflydelse uden Hensyn til Religion eller Parti. Den tidligere omtalte John C. Bennett, der nu var ankommen til Nauvoo og var bleven indlemmet i Kirken dersteds, afsendtes til Springfield, Legislaturens Sæde i Illinois, som de Helliges Befuldmægtigede, og allerede den 16de December s. A. blev Loven for Nauvoos Indlemmelse i Staten som Kjøbstad undertegnet af Guvernøren, efter først at være bleven vedtaget i begge Huse. En Lov angaaende Nauvoo-Legionen og Staden Nauvoos Universitet blev samtidig vedtaget.

Følgende »Proklamation til de Hellige i Adspredelsen« af Kirkens Første Præsidentskab, dateret Nauvoo, den 15de Januar 1841, vil give Læseren en Ide om Kirkens Tilstand og Udsigterne for Værkets Fremme paa den Tid:

»Elskelige Brødre! Det Forhold, vi staa i til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, gjør det nødvendigt, at vi nu og da fremstille Kirkens Tilstand og Udsigter og give saadanne Raad, som maatte anses nødvendige for de Helliges Vel og egnede til at befordre deres timelige og evige Lyksalighed.

Vi maa lykønske de Hellige paa Grund af den Fremgang, som det store Sidste-Dages Værk nyder, thi det har ikke alene udspredt sig til alle Kanter paa dette Kontinent, men ogsaa til Europa og til Øerne i Havet, medens det fremdeles skrider fremad paa en Maade, der ikke finder sin Lige i Historiens Aarbøger. Dette er saa meget glædeligere, naar man tager i Betragtning, at der kun er hengaaet en kort Tid, siden vi paa en ubarmhjertig Maade bleve drevne fra Staten Missouri, efter at vi havde maattet udholde de skrækkeligste Grusomheder og Forfølgelser. Den Gang forekom det Mange, at vor Undergang var uundgaaelig, medens Sandhedens Fjender triumferede og ved idelige Fornærmelser bestræbte sig for at forøge vore Lidelser. Men Hærskarernes Herre var med os. Jakobs Gud var vor Tilflugt, og vi bleve udfriede fra disse blodtørstige og ugudelige Menneskers Hænder. I Staten Illinois fandt vi et Tilflugtssted og bleve venligt modtagne af Saadanne, som fortjene Benævnelsen »Frie Mænd«. Det er umuligt at opregne alle dem, der i vor Nød ædelmodigen rakte os en hjælpsom Haand og ligesom den barmhjertige Samaritan gøde Olie i vore Saar og med Gavmildhed bidroge til at afhjælpe vore Fornødenheder, thi det synes som om samtlige Beboere i Quincy og de fleste af Befolkningen i Illinois kappedes med hverandre i deres Kjærlighedsbevisninger. Vi ville imidlertid omtale Guvernør Carlin, Dommer Young, General Lech, Dommer Ralston, Hans Velærværdighed Hr. Young, Oberst Henry N. Bushnell, John Wood, J. N. Morris, S. M. Bartlett, Samuel Holmes og J. T. Holmes, hvilke længe ville blive mindede af et taknemmeligt Samfund for deres udviste Menneskekjærlighed mod et lidende Folk; Mindet om deres Veldædighed mod os er indpræget i vore Hjerter med uudslettelige Træk.

Ligeledes ville vi omtale denne Stats lovgivende Forsamling, der uden Hensyn til de politiske Partier er kommen os til Hjælp og har

behandlet os som Medborgere og Venner samt har givet os alle de Rettigheder, der baade i borgerlig og religiøs Henseende tilkommer os. Saaledes har den i et den 16de Dec. 1840 afholdt Møde vedtaget visse Lovforslag, der med Hensyn til Frihed og Borgerrettigheder ere de bedste, som nogensinde ere vedtagne af nogen lovgivende Forsamling til Gavn for frie Borgere. En af disse Love giver Nauvoo Kjøbstadrettigheder, en anden forordner »Nauvoo-Legionens« Oprettelse, og en tredie stifter »Staden Nauvoos Universitet«.

Den første af disse Love (den for Nauvoo) tilsikrer os for Fremtiden alle de Frihedens Velsignelser, som tilkomme Borgerne i en stor civiliseret Republik, og dette er Alt, hvad vi nogensinde have forlangt. Hvilken Modsætning er der ikke mellem den Fremgangsmaade, som er fulgt af den lovgivende Magt i denne Stat, og den, der fulgtes af Legislaturen i Missouri, hvis Fordom, Skinhellighed og Overtro have faaet Overhaand i den Grad, at den har nægtet os vore helligste Rettigheder og den Frihed, som tilkommer os! Illinois har sat et skjønt Exempel for alle de Forenede Stater og for hele Verden og har ædelmodigt handlet overensstemmende med Konstitutionens Aand, og paa samme Tid, som denne Stat fordrer ubetinget Lydighed mod Lovene (hvilke vi haabe stedse at se overholdte), giver den os Beskyttelse under samme og giver os Sikkerhed for Liv, Frihed og ethvert lovligt Foretagende.

Navnet paa vor Stad (Nauvoo) er af hebraisk Oprindelse og betyder et yndigt Sted med Indbegrebet af Ro, og det kan ogsaa med Rette siges, at den har en yndig Beliggenhed. Den ligger paa den østlige Bred af Mississippi-Floden ved Des Moines Rapids (Strømfald) i Hancock County og begrænses mod Øst af en vidtudstrakt og uforlignelig smuk Slette, og mod Nord, Vest og Syd af Mississippi-Floden. Nogle have havt imod dette Sted paa Grund af den Sygelighed, som har hersket i Sommermaanederne; men Dr. Bennett er af den Formening, at Hancock County og navnlig hele den østlige og sydlige Del af Staden Nauvoo har et ligesaa sundt Klima (for dem, som ere blevne akklimatiserede) som noget andet Sted i Vesten, hvorimod Beboerne i den nordvestlige Del af Staden have lidt meget af Koldfeber, men han tror dog, at Aarsagerne til denne Sygelighed kunne fjernes ved at udtørre Moradserne paa de nærliggende Øer i Mississippi-Floden.

Befolkningen i vor Stad tiltager med en uhørt Hurtighed, da den nu udgjør over tre tusinde Sjæle. Der bliver gjort alt muligt for at fremme Handel, Haandværk og Agerdyrkning i Staden og dens Omegn. Vandet i Mississippi-Floden kan med Fordel anvendes i en næsten ubegrænset Udstrækning til Fabriksdrift.

Da vi have været Redskaber i Guds Haand til at lægge Grundvolden til de Helliges Indsamling, ville vi raade dem, der sætte Pris paa Evangeliets Velsignelser, og som forstaa Nødvendigheden af at adlyde Herrens Befalinger samt ere i Besiddelse af denne Verdens Gods, til at virke for en almindelig Indsamling. De bør afhænde deres Ejendomme, saa snart Omstændighederne tillade det, uden at det kræver altfor store Ofre, og flytte til vor Stad eller dens Omegn

enten for at anlægge Fabriker eller for at kjøbe og opdyrke Landejendomme. Dette vil sikre os Besiddelsen af vor fremtidige Arv og berede Vejen for de Fattiges Indsamling. Dette er overensstemmende med Himmelens Orden og den eneste Maade, paa hvilken Indsamlingen kan iværksættes. De Rige og enhver Anden, som kan bidrage til dette Steds Opkomst, bør derfor gjøre alt muligt for at komme her til uden Opsættelse for at styrke vore Hænder og fremme de Helliges Vel. Dette kan ikke noksom blive lagt de Hellige paa Hjerte, og vi paalægge herved Ældsterne at forelægge dem dette, thi det er overensstemmende med de Raad, som Herren har givet os i saa Henseende. Opførelsen af Herrens Hus, hvor de Hellige ville komme til at tilbede deres Fædres Gud ifølge de Pligter, som paahvile dem, og hvor Undervisning fra Herren vil blive modtagen for der fra at udgaa til fjerne Lande, skrider raskt fremad. Lader os derfor gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at opbygge Staden Nauvoo og Omegn ifølge de Friheder, som Staten Illinois's lovgivende Forsamling har tilstaaet os. * * *

Nauvoo-Legionen indbefatter alle vore militære Kræfter, og den vil sætte os i Stand til at udføre hele vor Militærpligt for os selv; vi ville saaledes undgaa den vigtigste Anledning til at komme i Sammenstød og Strid med Verden og til at blive undertrykte af den. Dette vil sætte os i Stand til som et Folk at vise vor Hengivenhed for Staten og Folket ved at yde vor Bistand, hvor som helst den maatte udkræves, idet vi paa samme Tid vise, at vi underkaste os Landets Love og ere stedse rede til at gjøre, hvad vi kunne, for at sætte dem i Udøvelse.

»Staden Nauvoos Universitet« vil sætte os i Stand til at bibringe vore Børn Kundskaber og videnskabelig Kunstuddannelse i de forskjellige Retninger. Vi haabe, at denne Læreanstalt vil blive et Lys for Verden, og at den vil udsprede saadan Kundskab, som vil bidrage baade til det Almindeliges Bedste og til det enkelte Individs Gavn. Universitetets Bestyrelse vil have Overopsynet med Alt, hvad der vedkommer den offentlige Undervisning, lige fra Almueskolerne til de højeste Læreanstalter, og den vil sørge for, at der bliver indsat dygtige Lærere i enhver Videnskabsgren. Denne Læreanstalt har alle de Forrettigheder som enhver anden Højskole her i Staten. Lovene for Universitetets og Legionens Oprettelse ere at betragte som et Tillæg til Stadens Rettigheder, hvorved disse blive fuldstændige.

Herren har styret det saaledes, at vi ikke alene møde Velvillie hos dem, vi leve iblandt, hvilke glæde sig over at se os i Besiddelse af de Rettigheder, som tilkomme et frit Folk; men vi kunne ogsaa meddele, at flere af de fornemste Mænd i Illinois have lyttet til den Lære, vi forkynde, og have været Troen lydige samt glæde sig i den. * * * Vi omtale dette for at opmuntre de Hellige, og for at de kunne se, at de Forfølgelser, vi have lidt i Missouri, kun have været en Indledning til Sandhedens og vor hellige Religions glimrende Sejr.

Paa Grund af den venlige Forekommenhed, som Beboerne i Illinois saa samdrægtigt have vist os, — det særdeles Held, der har fulgt os her, — de Fordele, som dette Sted i enhver Henseende frembyder,

og i Betragtning af Nødvendigheden af de Helliges Indsamling ville vi indtrængende raade de Brødre, der glæde sig i Zions Velfærd og ønske, at dets Staver skulle befæstes og dets Snore udstrækkes, at komme og forene sig med os i det herlige og ophøjede Værk og sige med Nehemias: »Vi, hans Tjenere, ville staa op og bygge.« Det kunde maaske anses for unødvendigt at lægge denne Sag saa alvorlig paa de Helliges Hjerter, da dens Vigtighed maa være indlysende for Enhver; men som Vægtere for Israels Hus og som Hyrder for en Hjord, der er adspredt over hele Landet — og paa Grund af vor Ængstelighed for de Helliges timelige og evige Vel samt vort inderlige Ønske om at fremme vor Guds Hensigter, hvortil vi ere blevne kaldte — føle vi os tilskyndede til at indskærpe dette Anliggende; og vi ville derfor alvorligen tilraade de Hellige at komme her til. Dette er Herrens Ord og henhører til det store Sidste-Dages Værk. Det er sandt, at Indsamlingen hidtil paa Grund af ugudelige Menneskers Ondskab har været forbunden med de grusomste Forfølgelser og de mest oprørende Begivenheder; men vi haabe, at disse Trængselsdage nu ere forbi, og formedelst vor Statsregjerings Frisindethed haabe vi at nyde en Fred og Begunstigelse, som vi hidindtil ikke have mærket siden Kirkens Oprettelse, og menneskeligvis at dømme, kunne vi ikke danne os noget Begreb om den Lykke, som venter os. Det er kun ved fælles Samvirken og vore forenede Bestræbelser, at vi kunne udføre det Hverv, som er os anbetroet med Hensyn til det store Sidste-Dages Værk, hvilket vi ikke kunne, saa længe vi leve adspredte og fjernt fra hverandre; men hvis vi i Samdrægtighed arbejde for at fremme Guds Hensigter, ville baade timelige og aandelige Velsignelser blive os tildelte i et rigeligt Maal.

De store timelige og aandelige Goder, som altid følge Trofasthed og endrægtig Samvirken, kunne aldrig opnaas, naar Alle arbejde hver for sig. Enhver foregaaende Tidsalders Historie beviser noksom dette. Fraset de timelige Velsignelser, gives der ikke nogen anden Maade, hvorpaa de Hellige kunne blive frelste i de sidste Dage, hvilket de hellige Profeters Vidnesbyrd klarlig bevise; thi der er skrevet: »Jeg vil føre din Sæd fra Østen, og samle dig fra Vesten. Jeg vil sige til Norden: Giv hid, og til Sønden: Forhindrer ikke. Før hid mine Sønner langt fra, og mine Døtre fra Jordens Ende.« (Es. 43 : 5, 6.)

Tillige stemme alle Profeternes Vidnesbyrd overens deri, at de Helliges Indsamling maa finde Sted, førend Herren kommer »for at tage Hævn over de Ugudelige« og »for at blive forherliget og beundret af dem, som adlyde hans Evangelium«. Den 50de Salme, 1ste til 5te Vers inklusive, beskriver denne store og herlige Begivenhed saaledes: »Den stærke Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Af Zion aabenbaredes Gud herligen i en fuldkommen Dejlighed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelen ovenaf og ad Jorden for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer.«

Vi kunne anføre mange flere Skriftsteder, men da vi tro, at de Hellige ere godt bekjendte med Emnet, anse vi det for overflødigt.

Vi ønske, at de Hellige skulle forstaa, at naar de komme hid, maa de ikke vente, at Alt er Fuldkommenhed, Samdrægtighed, Fred og Kjærlighed. Hvis de nære saadanne Tanker, ville de upaatvivleligt blive skuffede, thi her findes Mennesker, ikke alene fra forskjellige Stater, men endog af forskjellige Nationaliteter, og omendskjønt de ere Sandhedens Sag hengivne, have de dog mange Traditioner og Fordomme at bekæmpe, og følgelig tager det Tid, førend alt dette kan overvindes. Desuden gives der Mange, som snige sig ind her og søge at bringe Tvedragt, Splid og Had iblandt os for derved at skade de Hellige. Dette maa vi finde os i, og det vil i en større eller mindre Grad vedblive saaledes, indtil »Loen bliver renset« og »Avnerne opbrændte«. De, som komme op til dette Sted, bør komme her med det faste Forsæt at ville holde Guds Bud og ikke lade sig anfægte af det, som vi have omtalt, og da vil Alt gaa dem vel; den himmelske Kundskab vil blive dem meddelt, og tilsidst ville de se Alt i det rette Lys og glæde sig i den fulde Nydelse af den Herlighed, som venter de Retfærdige.

For at opføre et Tempel for Herren vil der udfordres store Anstrengelser fra de Helliges Side, saa at de kunne bygge et Hus, som kan blive antaget af den Almægtige, og hvori hans Magt og Herlighed kan vise sig. Derfor bør de, som ere beredvillige til at ofre deres Tid, Talenter og Ejendom til Guds Riges Fremme og for Sandhedens Sag, byde deres Hjem og behagelige Opholdssteder Farvel for at hjælpe til med det store Sidste-Dages Værk og for at blive meddelagtige i de Helliges Trængsler, paa det de tilsidst kunne blive delagtige i deres Sejr.

Vi ønske ligeledes, at det skulde blive rigtig forstaaet, at vi ikke fordre noget andet Privilegium end det, som tilkommer enhver af vore Medborgere, uanset deres religiøse Anskuelser, og derfor ville vi sige til Alle, der ikke ere af samme Tro som vi: Lader Alle, der ønske det, komme her til og nedsætte sig paa dette Sted eller i Omegnen, og vi ville byde dem Velkommen som Medborgere og Venner; vi anse det ikke alene for en Pligt, men for et Privilegium, at gjengjælde den Forekommenhed, som er bleven os bevist af velgjørende og kjærligsindede Borgere i Staten Illinois.«

Proklamationen var undertegnet af »Joseph Smith, Sidney Rigdon og Hyrum Smith, Kirkens Præsidentskab«.

Den 19de Januar modtog Joseph en vigtig Aabenbaring angaaende Opførelsen af Templet i Nauvoo, Præstedømmets og Kirkens Orden osv. (Se Pagtens Bog 124de Kap.) Eftersom Josephs Fader var død, blev det nødvendigt at beskikke en Anden i hans Sted som Kirkens Patriark. Hyrum Smith, hans ældste levende Søn, var den Nærmeste til at beklæde denne ansvarsfulde Stilling og modtog derfor i ovennævnte Aabenbaring Beskikkelsen efter sin Fader som Kirkens Patriark. Herved blev der en ledig Plads i det Første Præsidentskab, af hvilket Kvorum Hyrum var et Medlem, og William Law blev i samme Aabenbaring beskikket til at indtage hans Plads. Ligeledes

blev Ældste George Miller beskikket til Biskop i Stedet for afdøde Edward Partridge.

Den 30te Jan. afholdtes en speciel Konference i Nauvoo, ved hvilken Joseph enstemmig blev valgt til Ejendomsforvalter for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den 1ste Feb. fandt det første Valg af Medlemmer til Byraadet Sted. John C. Bennett blev valgt til Borgmester, William Marks, Samuel H. Smith, Daniel H. Wells og Newel K. Whitney til Raadsherrer, og Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Charles C. Rich, John T. Barnett, Wilson Law, Don C. Smith, John P. Greene og Vinson Knight til Raadmænd. Den 3die s. M. traadte Byraadet for første Gang sammen, og følgende Personer valgtes til de forskjellige Embeder: Henry G. Sherwood til Marschal, James Sloan til Skriver, Robert B. Thompson til Kasserer, James Robinson til Assessor og Austin Cowles til Gadeinspektør. Joseph forelagde derpaa Raadet en Del Lovforslag med Hensyn til Byens indre Ordning, Oprettelsen af det omtalte Universitet og Organisationen af Nauvoo-Legionen etc., hvilket altsammen vedtoges samme Dag.

Den 4de blev Legionen organiseret; de forskjellige Officerer valgtes, og Joseph selv udnævntes til Legionens General-Løjtnant, hvilken Udnævnelse senere anerkjendtes og bekræftedes af Guvernøren selv. Ved dens Organisation bestod Legionen af sex Kompagnier. »Den er ikke,« skriver Joseph, »som dens Fjender med Urette have antaget, udelukkende en »Mormon«-Militærorganisation, men en Borgervæbning, sammensat af Borgere, uden Hensyn til deres politiske eller religiøse Meninger, for den offentlige Sikkerheds og det almindelige Vels Skyld, for at haandhæve Lov og Orden, beskytte de fredelige Borgere mod Undertrykkelse og opholde vore Institutioner mod Anarki og Pøbelvold. Ingen andre Anskuelser holdes eller tillades af dens Officerer. Almindelige Revuer af Legionen afholdes i Staden Nauvoo, men alle andre Øvelser skulle foretages i deres respektive Distrikter, som Kompagnier, Batallioner, Regimenter og Kohorter.«

I det næste Møde af Byraadet fremlagde Joseph et Udkast til »Lov angaaende Maadeholdssagen«, som efter nogen Diskussion blev vedtaget. Denne Lov forhindrede Salg af Brændevin i mindre Kvantiteter end en Liter undtagen efter en Læges Anbefaling. Hans Hensigt hermed var at forhindre Oprettelsen af Drikkehuse eller Skjænkestuer i Nauvoo og at gjøre Brændevinsdrik paa offentlige Steder strafskyldig. Under Diskussionen af dette Lovudkast holdt Joseph et længere Foredrag angaaende Brugen af Spirituosa og paaviste, at de vare unødvendige, og at de virke som Gift i Legemet, medens der gives Rødder og Urter, hvilke ganske kunne erstatte alle stærke Drikke som Lægemidler. I Byraadets Forhandlinger var Joseph særlig virksom og forelagde en stor Mængde Udkast til Bylove af væsentlig Betydning.

I Marts 1841 modtog Joseph en Aabenbaring angaaende de Helliges Nedsættelse i Iowa (Pagtens Bog, 125de Kap.), og den 21de s. M. blev det mindre Præstedømme, ifølge tidligere Aabenbaring, organiseret af Biskopperne Whitney, Miller, Higbee og Knight. Samuel

Rolf blev valgt til Præsident for Præsternes Kvorum med Stephen Markham og Hezekiah Peck til sine Raadgivere. Elisha Everett blev valgt til Præsident for Lærernes Kvorum med James W. Huntsman og James Hendricks til sine Raadgivere, Phinehas R. Bird til Præsident for Diakonernes Kvorum, og David Wood og Wm. W. Lane til hans Raadgivere.

Den 6te April 1841 forsamledes Nauvoo-Legionen, og en Procession dannedes, som med stor Højtidelighed drog frem til Templets Byggeplads. En aaben Firkant dannedes omkring Stedet, og Legionens højere Officerer, Arkitekterne og Hovedtaleren førtes frem til Forhøjningen ved Hovedhjørnestenen (den sydøstlige). Højtideligheden aabnedes med Afsyngelsen af en Salme, hvorefter Sidney Rigdon holdt en kort Tale til de Forsamlede, der efterfulgtes med Sang og Bøn. Derpaa skrede Arkitekterne under det Første Præsidentskabs Ledelse til at lægge den første (sydøstlige Hjørne-) Sten paa sin Plads, og Joseph holdt Indvielsesbønnen, hvorefter der paany holdtes Bøn af Sidney Rigdon. Efter en Times Ophold samledes Folket atter, og den sydvestlige Hjørnesten blev lagt under Ledelse af Don Carlos Smith og hans Raadgivere, der præsiderede over Højpræsternes Kvorum. Den tredie eller nordvestlige Hjørnesten blev lagt under Højraadets Ledelse, og den fjerde eller nordøstlige under Ledelse af Biskop Newel K. Whitney og det Aaronske Præstedømme. Eftersom hver Sten blev lagt paa sin rette Plads, blev en Bøn opsendt, og den indviedes af det forrettende Kvorums Præsident.

Dette var en sand Glædestid for Joseph og de Hellige. Efter alle deres Lidelser og Møje havde de tilsidst naaet et Sted, hvor de for en Tid kunde leve i Fred og paabegynde Opførelsen af et Herrens Hus, i hvilket den Almægtige havde en stor Begavelse ivente for dem. Grundstenen til et saadant var nu bleven lagt, og de Helliges højeste Ønske og Begjær var, at det maatte blive dem forundt at fuldføre det. Joseph var meget nidkjær i at fremskynde Værket, men da de Hellige vare faa i Antal, og Størstedelen af dem vare syge og fattige, syntes det næsten en Umulighed at udføre et saadant Arbejde. Men Gud havde befalet det, og de adløde ham og toge med Glæde fat derpaa.

Med Hensyn til den rigtige Maade at lægge Grundstenen til Templer paa, siger Joseph: »Dersom Præstedømmets Orden paa det Nøjagtigste blev efterfulgt ved Opførelsen af Templer, skulde den første Sten lægges ved det sydøstlige Hjørne; dernæst skulde den sydvestlige Hjørnesten lægges; derefter den tredie eller nordvestlige Hjørnesten, og sidst af alle den fjerde eller nordøstlige Hjørnesten. Det Første Præsidentskab skulde lægge den sydøstlige Hjørnesten og bestemme, hvem der er de rette Personer til at lægge de andre Hjørnestene. Dersom et Tempel bygges paa et fjerntliggende Sted, og det Første Præsidentskab ikke er nærværende, er de tolv Apostles Kvorum den rette Myndighed til at bestemme, hvilken Orden der bør iagttages ved et saadant Tempel; og om de tolv Apostle ere fraværende, skal Stavens Præsidentskab lægge den sydøstlige Hjørnesten; det Melkisedekske Præstedømme vil lægge Hjørnestenene paa Østsiden

af Templet og det Aaronske Præstedømme Hjørnestenene paa Vestsiden.«

Dagen efter, den 7de April, afholdtes en General-Konference i Nauvoo, for hvilken en Rapport fra det Første Præsidentskab blev oplæst, hvori Værkets Fremgang i Europa ved de tolv Apostles nidkjære Bestræbelser og Evangeliets hurtige Udbredelse i de Forenede Stater fremsattes. Konferencens Opmærksomhed henledededes ogsaa paa Templets Opførelse, og de Helliges Flid og Nidkjærhed i denne Retning i Nauvoo blev fremholdt som et følgeværdigt Exempel for deres Søskende i andre Dele af Landet. En Komite blev derpaa beskikket til at opføre et andet Hus til Herrens Navn, »og lad det Huses Navn kaldes Nauvoo-Hus,« siger Herren, »og lad det være en behagelig Bolig for Mennesker og et Hvilested for den trætte Vandrer, at han kan betragte Zions Herlighed og Herligheden af denne Zions Hjørnesten, og at han ogsaa kan faa Raad af dem, som jeg har sat til at være berømte Planter og som Vægtere paa dens Mure«. (Pagtens Bog, 124:60, 61.)

Den 8de April blev Lyman Wight udnævnt til en af de tolv Apostle i Stedet for Ældste David W. Patten, som blev dræbt i Missouri. Da Vejret var saa ugunstigt for Afholdelsen af Forsamlinger, underrettede Joseph Konferencen om, at megen Undervisning, som ellers vilde være bleven meddelt, paa Grund heraf maatte opsættes til senere.

Den 24de Maj skrev Joseph en kort Epistel, hvori han opfordrede de Hellige, som boede udenfor Hancock County, til at gjøre sig rede og flytte ind i nævnte County uden Ophold. Han ønskede nemlig at se Folkets Energi og Styrke samlet for desto hurtigere at kunne iværksætte Opførelsen af Templet og andre Bygninger. Ligeledes ønskede han, det skulde forstaas, at alle andre Staver end de, der vare oprettede i Hancock County, Illinois, og Lee County, Iowa, skulde betragtes som ophævede.

I Begyndelsen af Juni ledsagede Joseph sin Broder Hyrum og William Law til Quincy paa deres Mission til de østlige Stater, og aflagde under sit Ophold her Guvernør Carlin et Besøg. Han blev modtagen med megen Venlighed og Forekommenhed, og der var ikke Tale om nogen Arrestation. Men nogle faa Timer efter, at han havde forladt Guvernørens Bolig, sendte han (Guvernøren) Thomas King, Sheriff for Adams County, Thomas Jasper, Konstabel i Quincy, og flere Andre tilligemed en Embedsmand fra Missouri for at arrestere ham (Joseph) og overgive ham til Authoriteterne i Missouri. Den 5te Juni indhentede disse Mænd Joseph ved Bear-Bækken, omtrent 28 Mile syd for Nauvoo, hvor han paa sin Hjemrejse var taget ind paa et Hotel. Ved hans Arrestation viste den nævnte Embedsmand fra Missouri sig saa brutal, at nogle af de Mænd, som vare med for at hjælpe ham, ligefrem nægtede at ville have Noget med ham at bestille og rejste hjem. Joseph vendte derefter tilbage til Quincy, hvor han erholdt en foreløbig Løsladelsesordre fra Assistenten i Kanslerretten, Charles A. Warren, Esq.; og Højesteretsdommer Stephen A. Douglas, som tilfældigvis kom til Quincy samme Aften, besluttede

at forhøre ham paa den foreløbige Løsladelsesordre den næstfølgende Tirsdag i Monmouth, Warren County, hvor Retten agtede at afholde sine Møder. Den 6te begav Joseph sig under Embedsmændenes Bevogtning paa Hjemvejen til Nauvoo. Imidlertid var Sheriff King pludselig bleven syg, og Joseph plejede og opvartede ham paa det Bedste, for at han kunde blive i Stand til at ledsage ham til Monmouth. Tidligt om Morgenen den 7de forlod derpaa Joseph, Embedsmændene og et stort Antal Brødre Nauvoo og ankom Dagen efter til Monmouth, 75 Mile borte, hvor der herskede betydelig Bevægelse blandt Indbyggerne, som vare meget nysgjerrige efter at »se Profeten« og forventede at se ham i Lænker. Sheriff King, hvis Helbred nu var noget bedre, havde megen Vanskelighed med at forsvare ham mod Pøbelen, der var stimlet sammen. Retten blev snart nedsat, og en af Josephs Sagførere foreslog, at hans Sag strax skulde behandles, men Statsadvokaten gjorde Indvendinger og sagde, at han ikke havde havt tilstrækkelig Varsel og var som saadan ikke forberedt. Efter Overenskomst blev Forhøret derpaa udsat til næste Dag.

Tidlig næste Morgen var Raadhuset opfyldt af Tilhørere, som gjerne vilde overvære Forhøret. Alle Prokuratorerne paa Anklagesiden med Undtagelse af to, nemlig d'Hrr. Knowlton og Jennings, holdt sig til Sagen og opførte sig som Gentlemen; men disse to Herrer gjorde ogsaa Alt, hvad de kunde, for at ophidse Offentligheden og opflamme Indvaanernes Had imod Joseph og hans Religion. En ung Lovkyndig fra Missouri stillede sig som Frivillig paa Anklagesiden og gjorde sit Bedste for at bevise ham skyldig, men han havde ikke talet længe, før han blev syg, bad om Undskyldning og forlod Huset. Efter kort Tids Forløb kom han tilbage og bad, om han maatte slutte sine Bemærkninger, hvilket blev ham tilstaaet. I Løbet af sin Tale brugte denne Mand saadanne Udtryk, at Dommeren gjentagne Gange maatte irettesætte ham. Josephs Sagførere stode derpaa frem og forsvarede hans Sag med Ære. I Særdeleshed talede Hr. O. H. Browning, senere Medlem af Præsident Jacksons Kabinet, meget slaaende, og fremkaldte hyppig Taarer i de Forsamledes Øjne ved sit rørende Foredrag. Saaledes ytrede han ved Slutningen af sine Bemærkninger: »Store Gud! har jeg ikke set det? Jo, mine egne Øjne have set de blodige Spor af uskyldige Kvinder og Børn i den kolde Vinter, som have rejst Hundreder af Mile gjennem Frost og Sne for at søge et Tilflugtssted mod deres barbariske Forfølgere. Det var et rædselsfuldt Skue, nok til at opvække Medfølelse i et Stenhjerte; skal denne ulykkelige Mand, som de i deres Raseri have udpeget som Offer, fordrives til et saa barbarisk Land, og Ingen vove at hellige sig Retfærdighedens Sag? Hvis der ingen Anden var under Himmelen, som vilde opløfte sin Røst i denne Sag, vilde jeg med Glæde staa alene og udaande mit sidste Suk til Forsvar for en undertrykket amerikansk Borger.«

Næste Dag, den 10de Juni, afgav Dommer Douglas sin Kjendelse i Sagen; den lød paa Josephs Frikjendelse, og var altsaa en ny Sejr for ham og de Helliges Sag. Samme Dags Eftermiddag begav han sig paa Hjemvejen tilligemed sit Følge, som bestod af omtrent 60

Mand, og ankom den følgende Dag til Nauvoo, hvor de modtoges af de Hellige med Jubel.

Denne Sags Behandling, indbefattende Sagfører- og Vidneførsels-Omkostninger, Betjentenes Honorar osv., beløb sig til mere end 3000 Dollars, hvilket ingenlunde var nogen ubetydelig Sum for En, der nylig var bleven frarøvet næsten Alt, hvad han ejede i Missouri.

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Præsident Brigham Young og Selskab i England begive sig ad Jernbanen til Preston, hvor Ældste Willard Richards ordineres til en af de Tolv. — »*The Millennial Star*« udkommer i Manchester med Parley P. Pratt som Redaktør. — Det første Selskab Emigranter afsejler fra Liverpool den 6te Juni 1840. — Ældsterne Kimball, Woodruff og Smith aabne Evangeliets Dør i London. — Den første Daab dersteds. — Udtog af et Brev til »*The Times and Seasons*«. — Værkets hurtige Udbredelse i Herefordshire. — Dagbogsoptegnelser af Præsident Young. — De Tolv afslutte deres Mission i England. — Syv af dem vende tilbage til Amerika. — Deres Hjemkomst, Modtagelse etc.

Som man vil erindre, ankom Præsident Brigham Young og Selskab efter en noget besværlig Rejse over Atlanterhavet den 6te April 1840 til Liverpool og toge midlertidigt Ophold i Nr. 8 i Union Street. Den paafølgende Dag opsøgte de Ældste John Taylor, som strax efter sin Ankomst til England havde begyndt sin Missionsvirksomhed i Liverpool og allerede døbt 28 Personer. I Forening med ham begav Præsident Young og Selskab sig den 8de med Jernbanen til Preston, hvor de strax traf sammen med Ældsterne Willard Richards, Joseph Fielding, Wilford Wodruff og Andre. Præsident Young var ved denne Tid saa hentæret paa Grund af sin Sygdom og anstrengende Rejse, at Ældste Richards neppe kunde gjenkjende ham.

Den næste Søndag samledes Brødrene med de Hellige i deres Forsamlingslokale »The Cock-Pit« i Preston, og den 14de April afholdtes et Raad i Ældste Willard Richards's Hus, hvor denne ifølge Aabenbaringen blev ordineret til Apostelskabet af Præsident Young under det tilstedeværende Kvorums Hænder.

Den 15de April blev der afholdt en General-Konference i Maadeholdsforeningens Lokale i Preston. Otte af de Tolv vare nærværende, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Geo. A. Smith og Willard Richards. Rapport aflagdes om de forskjellige Grenes Tilstand i England, hvoraf det fremgik, at der i det Hele fandtes 34 Grene, som tilsammen talte 1671 Medlemmer, 34 Ældster, 52 Præster, 38 Lærere og 8 Diakoner. Dernæst blev det vedtaget at udgive et Maanedsskrift i England under Navn af de Sidste-Dages Helliges »*Millennial Star*« med Parley P. Pratt som Redaktør og Brigham Young som Medhjælper. Ligeledes blev det vedtaget at udgive en ny Salmebog, og Ældsterne Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor beskikkedes som en Komite til at udvælge de nye Salmer samt til at udgive saadanne Bøger og Skrifter Tid efter anden, som Nødvendigheden maatte

kræve. Fra denne Konference begave Brødrene sig til deres beskikkede Arbejdsmarker.

Præsident Young ledsagede Wilford Woodruff til Herefordshire, som paa den Tid var den vigtigste Arbejdsmark i den britiske Mission, og erholdt der de fleste Penge til Udgivelsen af Mormons Bog og Salmebogen. En Broder ved Navn John Benbow forstrakte ham saaledes med 250 Pund Sterling og Broder Kingston med 100 Pund.

Parley P. Pratt rejste til Manchester, hvor han strax gjorde Forberedelser til Udgivelsen af »*The Millennial Star*«, hvis første Nummer udkom den 27de Maj 1840. Orson Pratt rejste til Skotland og oprettede efter nogen Tids Forløb en Gren i Edinburgh, medens John Taylor fortsatte sin Virksomhed i Liverpool med meget Held. Siden lykkedes det ham ogsaa at aabne Evangeliets Dør i Irland og paa Øen Man i det irske Hav.

I Begyndelsen af Juni organiserede Brigham Young og Heber C. Kimball det første Selskab af Hellige, som udvandrede fra England. Hele Selskabet bestod af 41 Sjæle og stod under Ledelse af Ældste John Moon; det afsejlede fra Liverpool den 6te Juni. Dette var de første Frugter fra et fremmed Land — Forløberen for den store Skare, der i Tidens Løb skulde følge efter.

Den 6te Juli afholdtes en anden General-Konference i »The Carpenters' Hall« (Tømmermandshallen) i Manchester, en Sal, som kunde rumme flere tusinde Personer. I denne Konference bleve 41 Grene repræsenterede med et Medlemantal af 2513 foruden Præstedømmet, som udgjorde 56 Ældster, 126 Præster, 61 Lærere og 13 Diakoner, hvilket udviste en Forøgelse i tre Maaneder af 842 Medlemmer, 22 Ældster, 74 Præster, 23 Lærere og 5 Diakoner. Komiteen var netop bleven færdig med Trykningen af den ny Salmebog, som nu blev anbefalet til Forsamlingen og ved enstemmigt Votum antagen. Tyve af de indfødte Ældster tilbøde frivilligt at ofre deres Tid i Evangeliets Tjeneste. Strax efter Afholdelsen af denne Konference rejste Parley P. Pratt tilbage til New York for at hente sin Familie, fra hvilken Rejse han først kom tilbage i Oktober Maaned. Under hans Fraværelse forestod Præsident Young, assisteret af Willard Richards, Udgivelsen af »*The Millennial Star*«. I September organiseredes det andet Selskab af Emigranter, bestaaende af 200 Sjæle under Theodore Turleys Ledelse, og afsejlede med Skibet »North America« fra Liverpool den 8de.

Ved denne Tid begave Ældsterne Kimball, Woodruff og Smith sig til London for at tilbyde Hovedstadens Indvaanere Evangeliets Fylde. Her tilbragte de ti Dage med at besøge de forskjellige Samfunds Præster, Prædikanter og Andre, og bede dem om Tilladelse til at prædike i deres Kapeller, men da de bestandig fik et haanligt Afslag, besluttede de ligesom Jonas at prædike under aaben Himmel. Saaledes gik de den 30te August 1840 hen til Smithfield Torv (til den samme Plet, hvor John Rodgers var bleven brændt), i den Hensigt at prædike der Kl. 10 Form., men en Politibetjent underrettede dem om, at Lordmayoren havde udgivet et Forbud mod al Prædiken paa aaben Gade i selve Staden. En Hr. Connor traadte derpaa frem og

sagde: »Jeg vil vise eder et Sted udenfor hans Jurisdiktion;« han fulgte dem derpaa hen til Tabernakelpladsen, hvor de traf en Forsamling paa henved 400 Personer, der lyttede til en Prædikant, som stod paa en Stol. Da han var færdig, stod en anden Prædikant frem for at tale. Ældste Kimball sagde til den første Gejstlige: »Der er en Mand fra Amerika tilstede, som ønsker at prædike,« og han fik Tilladelse til at tale. Ældste Geo. A. Smith holdt derpaa en Tale, der varede i omtrent 20 Minutter, om Evangeliets første Grundsætninger, og tog til Text Markus 16:16. Ældste Kimball bad dernæst Prædikanten om at bestemme en anden Forsamling paa samme Sted, i hvilken de amerikanske Brødre kunde prædike, men han sprang op og sagde: »Jeg har netop erfaret, at den Herre, som har talet, er en Sidste-Dages Hellig; jeg kjender disse Folk — det er nogle meget daarlige Subjekter; de have adsplittet mange Kirkesamfund og gjort megen Skade.« Han talede allehaande Ondt om de Hellige og gav dem en meget daarlig Karakter, samt paalagde de Tilstedeværende ikke at høre paa Ældsterne, »thi,« sagde han, »vi have Evangeliet og kunne frelse Menneskene uden Vantro, uden Socialisme og uden de Sidste-Dages Hellige«.

Ældste Kimball bad om Tilladelse til at staa op paa Stolen for selv at bekjendtgjøre en Forsamling. Prædikanten sagde: »De skal ikke gjøre det; I have ingen Ret til at prædike her.« Derpaa rykkede han Stolen fra ham og løb bort. Flere af de Tilstedeværende sagde: »I have ligesaa god Ret til at prædike her og til at bestemme Forsamling, som han har,« hvorpaa Ældste Kimball berammede en Forsamling til Kl. 3 Eftermiddag, til hvilken Tid Mange havde indfundet sig.

Efter at Forsamlingen var bleven aabnet med Sang og Bøn, talede Ældste Woodruff henved en halv Time om Evangeliets første Grundsætninger, idet han valgte Galaterbrevets 1:8, 9, til Text. Siden talede Ældste Kimball over det samme Emne. De Tilstedeværende vare særdeles opmærksomme og syntes at interessere sig for det, de hørte. De, som boede rundt omkring Pladsen, aabnede endog deres Vinduer, medens mange af dem vare stimlede sammen iblandt de begjærligt Lyttende, hvor de forbleve, indtil Forsamlingen, der sluttede under god Forstaaelse, omsider hævedes.

Hr. Connor indbød Ældsterne hjem til sig. Strax efter at de vare komne til hans Bopæl, følte Ældste Kimball sig tilskyndet til at vende tilbage til det Sted, hvor de havde prædiket. Da han kom der hen, traf han en stor Flok Mennesker, der talede sammen om det, de havde hørt om Eftermiddagen, og de ønskede, at han skulde tale til dem igjen. Han gjorde saa, og siden kom Flere frem og indbøde ham til at følge med sig hjem. Medens Ældste Kimball prædikede, kom der Flere hen til Brødrene Woodruff og Smith for at tale med dem om Læren, og Hr. Conner forlangte Daab.

Den næste Dag (den 31te August 1840) døbte Ældste Kimball Uhrmager Henry Conner i Peerless Pool. Han boede i Ironmongers Row i London og var den Første, som blev døbt i Englands Hovedstad. Endskjønt London siden blev et vigtigt Hovedsæde for »Mor-

monismen« i England, og Tusinder flokkedes om Sandhedens Banner dersteds, fandt disse første Missionærer det dog meget besværligt at faa Fodfæste i denne mægtige Verdensstad, hvilket følgende Udtog af et Brev fra Heber C. Kimball, Wilford Woodruff og George A. Smith (dateret den 12te Oktober 1840) til Udgiverne af »*The Times and Seasons*« tilstrækkelig beviser:

»Vi have kun døbt 11 Personer i London, men formedelst Guds Barmhjertighed haabe vi inden ret længe at vinde en rig Høst af Sjæle i denne Stad. Imidlertid maa vi tilstaa, at vi paa alle vore Rejser baade i Amerika og Europa aldrig have truffet paa et Folk, fra hvem vi have havt saa mange Indvendinger og Hindringer at bortrydde for at vække Interesse for Sagen og berede Hjerterne for Annammelsen af Guds Ord som i Staden London.

Naar vi talede med Nogen iblandt de simplere Folkeklasser om Evangeliet, fik vi i Almindelighed det Svar: »Jeg gaar til Kirken eller Kapellet og lader mine Børn døbe. Hvad mere behøves der?« Naar vi talede med de Lærde, fandt vi dem altfor kloge til at modtage Undervisning og for meget indtagne i deres Fædres Traditioner, til at de skulde vente nogen Forandring i de sidste Dage. Naar vi talede med Religionslærerne for Nutidens forskjellige Trossamfund om Evangeliets Grundsætninger, gave de os den Besked, at Tingenes gamle Orden var afskaffet og ikke nødvendig længere; nogle af dem havde prædiket den gode, gamle Religion i 40 Aar, og Gud var med dem, og de behøvede ikke mere Aabenbaring, ej heller Helbredelsens Gave eller noget Andet, som tilhørte Kirken i Apostlenes Dage; thi disse Ting kunde let undværes i denne Forfinelsens, Oplysningens og Lærdommens Tidsalder.

Naar vi stode frem for at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for Menneskene, lød Raabet: »Baptist, Baptist!« saa det rungede i vore Øren. Dersom vi talede om, at der i Kirken og Kristi Menighed lige saa vel var Profeter og Apostle som andre Embedsmænd og Medlemmer, raabte de strax: »Irvingiter, Irvingiter!« Hvis vi under vore Bemærkninger blot en eneste Gang kunde komme til at anføre det Skriftsted: »Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand«, lød der strax fra flere Steder paa en Gang: »Aa, I høre til Johanna Southcote.« Talede vi om Kristi anden Tilkommelse, lød Raabet: »Aitkeniter!« Naar vi kom til at omtale Præstedømmet, kaldte de os »Katholiker«, og naar vi bare Vidnesbyrd om, at Engle havde aabenbaret sig, lød Folkets Svar: »Irvingiterne have deres Engle, og selv Hertugen af Normandiet vilde gjerne sværge paa, at han har Englebesøg hver Nat.«

Disse Udraab i Forening med mangfoldige andre af en lignende Beskaffenhed vedbleve daglig at lyde for vore Øren, indtil vi næsten vare tilbøjelige til at tro, at London var Samlingspunktet for alle det nittende Aarhundredes mangfoldige Religionssystemer, og at den havde 666 forskjellige Guder, Evangelier, Frelsere, Saliggjørelsesplaner, Religioner, Kirkesamfund, Bud (væsentlige og uvæsentlige) og ligesaa mange Maader at prædike paa — samt det samme Antal Veje til Himmelen og Helvede, og at denne Tingenes Tilstand havde

besnæret Indvaanerne i den Grad, at det syntes, som om der behøvedes en Basun fra de højeste Himle for at vække dem og faa dem til at høre paa og antage Læren om eet Evangelium, een Tro, een Daab, een Helligaand, een Gud og een Saliggjørelsesplan, og det en saadan som den, Kristus og Apostlene prædikede.

Desuagtet er vort Haab, at et godt Arbejde vil blive udført i London, ingenlunde bleven svækket; vi tro fuldt og fast, at mange Sjæle der ville i sin Tid annamme Evangeliets Fylde, om end det vil ske formedelst stor Tro, Flid, Udholdenhed og Bøn.

Efter at have tilbragt 23 Dage paa denne første Mission i Hovedstaden, og Tiden nærmede sig til Oktober-Konferencen, forlod Ældste Woodruff London den 10de Sept. i den Hensigt at overvære flere Konferencemøder paa forskjellige Steder. Han bivaanede saaledes Bran Greens og Gadfield Elms Konference, der afholdtes i Worcester den 14de Sept., samt Froomes Hills Konference, afholdt i Herefordshire den 21de Sept. I disse to Konferencemøder blev der afgivet Rapport fra 40 Grene med 1,007 Medlemmer og 113 Embedsmænd, nemlig: 19 Ældster, 78 Præster, 15 Lærere og 1 Diakon, hvilke alle i kortere Tid end 7 Maaneder havde annammet det evige Evangeliums Fylde i denne Del af Vingaarden, hvor han først begyndte at arbejde i Marts Maaned, og Værket skrider endnu hurtigt fremad i denne Egn. Iblandt de Døbte have næsten et Hundrede været Prædikanter iblandt forskjellige Religionspartier.

Tillige bivaanede han Konferencen i Staffordshires Pottemagerier, der afholdtes i Hanley den 28de Sept. Ifølge de aflagte Rapporter havde denne Konference 9 Ældster, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diakoner og 231 Medlemmer, af hvilke de fleste havde annammet Evangeliet siden vor Ankomst der til forrige Vinter og Foraar. Medens han besøgte Konferencerne, fortsatte Ældste Kimball og George A. Smith deres Arbejde i London indtil den 1ste Okt. (1840), da vi atter traf sammen i Staffordshire og nøde hinandens Selskab under den hele paafølgende Rejse til Manchester, hvor det omrejsende Højraads Kvorum tilligemed mange Ældster og Hellige den 6te Okt. igjen havde det Privilegium at være samlede til en General-Konference i »The Carpenters' Hall«, hvor der var et Antal af 3626 Hellige og 383 Medlemmer af Præstedømmet repræsenteret.

I Juli-Konferencen var der ialt 2513 Hellige og 256 Medlemmer af Præstedømmet, hvoraf det ses, at Menigheden i tre Maaneder er bleven forøget med 1,113 Hellige og 127 Medlemmer af Præstedømmet, og desforuden ere over 200 Hellige, indbefattende mange Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, emigrerede til Amerika, hvilket i det Hele udgjør et Tillæg af over 1,300 Sjæle til Menighederne i Europa i de sidste 3 Maaneder og over 2,000 siden Konferencen i Preston den 15de April. Den Gang var der 1,671 Hellige og 132 Medlemmer af Præstedømmet.

Saaledes kunne I se, at de Helliges Antal forøges, og at Herren i det Hele taget velsigner sine Tjeneres Arbejder her tillands, hvorfor vi ere taknemmelige; vor bestandige Bøn til Gud er, at hans Rige maa rulle fremad, og at hans Sendebud, som have det evige Evan-

gelium at forkynde, maa være nidkjære og ydmyge, samt at de aldrig maa blive trætte af at gjøre Godt, men at de med Taalmodighed maa oppebie deres Belønning, som ligger ved Enden af Maalet, paa det deres Glæde maa blive fuldkommen.«

Angaaende Værkets hurtige Udbredelse i Herefordshire skriver Ældste Wilford Woodruff til »*The Millennial Star*« saaledes:

»Sandheden er mægtig og har vunden Indflydelse; Værket trives, og Flere lægges til Menigheden paa mange Steder, indtil nu flere Hundreder og deriblandt over 50 Prædikanter glæde sig i det evige Evangelium og ere taknemmelige til Gud, fordi han har ladet dem opleve den Dag, da han har udrakt sin Haand, for endnu en Gang at beskjære sin Vingaard med en mægtig Beskjæring og for at indføre Evangeliet paa Jorden i dets oprindelige Renhed. I mange Tilfælde have Tegn fulgt de Troende ifølge Frelserens Forjættelse, og Guds Aands Vidnesbyrd har ledsaget Ordets Prædiken. Saa snart Evangeliet er bleven prædiket, have hele Familier antaget det med Glæde og adlydt dets Ordinancer, og ofte er det hændet, at vi have døbt fra otte til tolv Individer den første Gang, vi have havt Forsamling paa noget nyt Sted og prædiket Guds Ord for dem.

Ældste Young arbejdede i Forening med os henved en Maaneds Tid, i hvilket Tidsrum Mange bleve døbte og fik Haandspaalæggelse, ligesom ogsaa Flere bleve ordinerede og beskikkede til at prædike Evangeliet; medens de Hellige bleve opbyggede, og deres Hjerter frydede sig formedelst Ældste Youngs Undervisning og Raad, havde ogsaa jeg meget Gavn af hans Selskab, da jeg hørte hans Paamindelser og nød Godt af hans Raad.

Da Nødvendigheden fordrede, at Broder Young vendte tilbage til Manchester igjen for at hjælpe til ved Udvalget af Salmer til Sangbogen og for at varetage andre Anliggender, tog han den 20de Maj Afsked med os, medens Ældste Richards og jeg i Forening med Ældste Kingston, der ganske havde hengivet sig til Værkets Tjeneste, fortsatte vort Arbejde i Vingaarden.

Herren velsignede fremdeles vort Arbejde, og daglig lagdes der nogle til Menigheden. Der aabnedes nye Døre for Evangeliet paa alle Kanter; vi fik mangfoldige Anmodninger om at komme og prædike, hvilke Ønsker vi ikke kunde opfylde paa Grund af Mangel paa Arbejdere. Uagtet henved 50 Personer vare blevne ordinerede til Ældster og Præster i denne Del af Vingaarden, var der dog ligesaa mange Steder at prædike paa om Søndagene. Saaledes vedbleve vi med vort Arbejde i denne Egn indtil henimod den Tid, da General-Konferencen i Manchester den 6te Juli skulde afholdes.

Men inden vi forlode de Hellige, ansaa vi det for Visdom at sætte Menighederne i Orden og organisere dem i Grene og Konferencer, saa at de kunde blive tilbørligt repræsenterede paa General-Konferencen. Derfor afholdt vi to Konferencer iblandt de Hellige, inden vi forlode dem. Vi afholdt den første af dem i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni, og samtidig organiserede vi 12 Grene og udførte de Forretninger, som Omstændighederne krævede. Den anden

Konference blev afholdt i Stanley Hill i Herefordshire, hvor vi organiserede 20 Grene. * * *

Den følgende Dag toge Ældste Richards og jeg Afsked med de Hellige i Froomes Hill i Herefordshire, men inden vi forlode dem, maatte vi tre Gange gaa til en liden Dam for at døbe flere Personer og give dem Haandspaalæggelse. De kom nemlig og ytrede Ønske om at faa disse Handlinger udførte af os.

Ældste Richards arbejdede i denne Del af Vingaarden i omtrent ti Maaneder, i hvilken Tid han rejste meget, idet han prædikede baade Nat og Dag, underviste de Hellige og havde den Glæde, at mange Sjæle bleve indlemmede i Menigheden. Jeg havde stor Nytte af de Raad, han gav angaaende Menighedernes Organisation, og det saas tydeligt, at han havde gjennemgaaet en gavnlig Erfaringsskole i de tre Aar, han havde rejst omkring i England, og den behagelige Tid, vi have tilbragt sammen, vil ikke let gaa mig af Minde.

Vi vare underlige tilmode, da vi ved denne Lejlighed toge Afsked med de Hellige i Herefordshire, thi det var ikke fuldt fire Maaneder siden, at jeg første Gang prædikede Evangeliet i denne Egn, og nu forlode vi mellem 500 og 600 Hellige, der glædede sig i den nye og evige Pagt, og desuden Hundreder, som ønskede at høre og adlyde Evangeliet. Jeg tog Afsked med Ældste Richards i Birmingham, hvor fra han tog videre til Manchester, medens jeg besøgte West Bromwich og prædikede flere Gange for en lille Menighed, som var bleven oprettet der af Ældste Turley, som døbte flere Personer, medens jeg var der. Tillige besøgte jeg i Selskab med Ældste George A. Smith og Andre den 29de Juni Pottemagerierne i Staffordshire, hvorefter jeg ankom til Manchester.«

I Februar 1841 afsejlede endnu to Selskaber af emigrerende Hellige fra Liverpool, det første under Ledelse af Hiram Clark og det sidste under Ledelse af Samuel Browett. I samme Maaned blev en ny Udgave af Mormons Bog paa 5000 Expl. trykt i Liverpool ifølge Instruxer, som det Første Præsidentskab i Nauvoo havde sendt med Ældste Lorenzo Snow, der nogen Tid i Forvejen var ankommen til England fra Nauvoo.

Den 6te April afholdtes en General-Konference i Manchester, ved hvilken ni af de Tolv vare nærværende. Kirkens samtlige Grene i hele Storbritannien udviste paa den Tid et Totalantal af 5,814 Medlemmer, 136 Ældster, 303 Præster, 169 Lærere og 68 Diakoner foruden et Antal af omtrent 800 Sjæle, som i Aarets Løb vare udvandrede til Amerika. Efter at Konferencens nødvendigste Forretninger vare udførte, holdt flere af de Tolv passende Taler angaaende Embedsmændenes og de Helliges Pligter og Rettigheder samt om Værkets Fremgang i Almindelighed. Med denne Konference afsluttedes tillige de Tolvs Mission i England. Følgende Uddrag af Præsident Youngs Dagbog fremstiller i Korthed det Vigtigste af, hvad de Tolv udførte paa denne Mission:

»Det var i Sandhed med taknemmelige Følelser og med Ærefrygt for Gud, min himmelske Fader, at jeg saa' tilbage paa hans Handlemaade mod mig og mine Brødre i det forløbne Aar af vort Liv i

England. Hvilken uhyre Forskjel var der ikke paa vor Ankomst og vor Afrejse fra Liverpool! Vi landede om Foraaret 1840 som Fremmede i et fremmed Land uden Penge; men formedelst Guds Naade have vi vundet mange Venner, oprettet Menigheder i næsten enhver fremragende By og Stad i Storbritannien, døbt mellem syv og otte tusinde Sjæle, trykt 5000 Mormons-Bøger, 3000 Salmebøger, 2,500 Bind af »*The Millennial Star*« og 50,000 Smaaskrifter; emigreret 1000 Sjæle til Zion, oprettet et vedvarende Emigrations-Agentur, som vil blive til stor Velsignelse for de Hellige, og i mange Tusinders Hjerter efterladt det evige Livs Sæd, hvilket vil frembringe Frugt til Guds Navns Ære og Forherligelse; og dog have vi Intet manglet, hverken Spise, Drikke eller Klæder; i alle disse Ting anerkjender jeg Guds Haand.«

Den 20de April 1841 gik Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith og Willard Richards tilligemed et Selskab af 130 Hellige ombord paa Skibet »Rochester« og afsejlede fra Liverpool den følgende Dag. En stor Skare af Hellige havde samlet sig paa Skibsbroen for at være Øjenvidne til deres Bortrejse, iblandt Andre ogsaa Parley P. Pratt, der blev tilbage som Præsident for den britiske Mission, og Orson Hyde, der skulde fortsætte sin Rejse til Jerusalem.

Skibet »Rochester« naaede New York den 20de Maj, og den 1ste Juli ankom Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball og John Taylor til Nauvoo, hvor de paa det Kjærligste bleve budte Velkommen af Joseph og de Hellige. De andre Brødre, som paa Grund af Forretninger og ved Besøg hos Slægtninge og Venner vare blevne opholdte paa Vejen, ankom først senere til Nauvoo. Joseph skriver under Datum af 1ste August 1841:

»Alle Medlemmerne af de tolv Apostles Kvorum, som ventedes hjem i Aar, ere nu med Undtagelse af Ældsterne Willard Richards og Wilford Woodruff ankomne. Vi have med megen Glæde lyttet til deres Beretninger om deres heldige Virksomhed og Herrens Værks Fremgang i Storbritannien. De have sikkerlig været Redskaber i Guds Haand til at udføre Meget, og de have den Tilfredshed at vide, at de have gjort deres Pligt. Maaske have aldrig nogensinde Mænd paataget sig en saa vigtig Mission under saa trykkende, ugunstige og lidet lovende Omstændigheder. De fleste af dem vare, da de forlode dette Sted for omtrent to Aar siden, udmattede af Sygdom eller bleve angrebne af Sygdom paa Vejen. Flere af deres Familier vare ogsaa syge og trængte meget til deres Bistand; men vidende, at de vare blevne kaldte af Himmelens Gud til at prædike Evangeliet for andre Nationer, toge de ikke Kjød og Blod paa Raad, men lydige mod den himmelske Befaling begyndte de »uden Pung og Taske« en Rejse paa 5000 Mile, fuldstændig stolende paa Guds Forsyn, der havde kaldet dem til et saa helligt Kald. Paa Rejsen, før de naaede Havet, bleve de bragte i mange trykkende Omstændigheder. Efter at have overstaaet haarde Sygdomme fortsatte de igjen Rejsen, hvorved Sygdommen paany fik Magt over dem, og de maatte uden Penge og uden Venner standse blandt Fremmede. De

vare flere Gange Døden nær, og de have taget hverandre i Haanden, forventende, at det var sidste Gang, de saa' hverandre i Kjødet, men trods deres Lidelser og Gjenvordigheder hjalp Herren dem altid og tillod dem ikke at blive Dødens Bytte. Paa en eller anden Maade aabnedes der en Udvej; Venner kom til, naar de trængte haardest, og afhjalp deres Fornødenheder, og saaledes bleve de i Stand til at fortsætte deres Rejse og fryde sig ved den Hellige i Israel. De rejste i Sandhed ud »med Taarer og bar kostbar Sæd«, men ere vendte hjem med Glæde, bærende deres Neg med sig.«

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Don Carlos Smith afgaar ved Døden i en Alder af 24½ Aar i Nauvoo. — Hans Biografi etc. — Nauvoo besøges af et betydeligt Antal Sac- og Fox-Indianere. — Daab for de Døde etc. — Døbefonten i Nauvoo Tempel indvies. — Organisationen af Nauvoo kvindelige Hjælpeforening fuldendes. — Joseph ulig Sektererens Ideal af en sand Profet. — Brudstykker af en indholdsrig Tale. — »Nauvoo og Mormonerne«.

Den 7de August 1841 døde Ældste Don Carlos Smith, Josephs yngste Broder, i en Alder af 24½ Aar i Nauvoo. Han var en ung Mand, der syntes at have en lys Fremtid for sig, og havde været meget virksom og nidkjær for Herrens Værk fra Begyndelsen. Han var en af de Første, som modtog Josephs Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliet. Samme Aften, som Mormons Bogs Plader bleve foreviste de otte Vidner, blev en Forsamling afholdt, hvori alle Vidnerne, saa vel som Don Carlos, bare Vidnesbyrd om Sandheden af de sidste Dages Uddeling. Allerede som ganske ung (neppe 14 Aar gammel) blev han ordineret til Præstedømmet og ledsagede sin Fader paa et Besøg til sin Bedstefader og Slægtninge i St. Lawrence County, New York. Paa denne Mission blev han et Redskab i Guds Haand til at overbevise Solomon Humphreys, en Baptistpræst, om Værkets Sandhed. Siden tog han ud paa flere Missioner og var tillige meget virksom i Evangeliets Tjeneste hjemme; han var en af de 24 Ældster, der lagde Hjørnestenen til Kirtlands Tempel. Inden han endnu var 20 Aar gammel, blev han ordineret til Præsident for Højpræsternes Kvorum, hvilken Stilling han beklædte indtil sin Død. I Forening med sine Raadgivere lagde han den sydvestlige Hjørnesten af Templet i Nauvoo. Han var Bogtrykker af Fag og havde lært denne Profession i Oliver Cowderys Bogtrykkeri i Kirtland, og da »*The Elders' Journal*« blev udgivet der, overtog han Bestyrelsen af den. Efter at de Hellige vare flyttede til Nauvoo, begyndte han at gjøre Forberedelser til Udgivelsen af »*The Times and Seasons*«, og for at faa dette Blad publiceret saa hurtigt som muligt maatte han af Mangel paa bedre Plads anbringe sin Presse i en Kjælder, hvorigjennem der løb en Kilde. Ved at arbejde i denne fugtige Kjælder og ved at salve og pleje de Syge svækkedes hans Helbred saaledes, at han tilsidst

bukkede under for sine Lidelser. Ved sin Død var han Brigade-General for Nauvoo-Legionens 1ste Kohorte og Medlem af Kommunalbestyrelsen i Nauvoo. Ligesom Joseph og sine øvrige Brødre var han en stærk og velbygget Mand, temmelig rank af Væxt, med blondt Haar, og 6 Fod 4 Tommer høj. Han var meget afholdt af Alle, som kjendte ham, thi han var særdeles forstandig af sin Alder, og hans Død var et haardt Slag for hans Familie og Venner.

Efter de Tolvs Tilbagekomst fra deres Mission til England opfordrede Joseph dem til at overtage Byrden af Kirkens Forretninger i Nauvoo, navnlig med Hensyn til Salget af Kirkens Landejendomme. I en speciel Konference, som kort efter holdtes, ytrede Joseph, at Tiden nu var kommen, da de Tolv skulde indtage deres Pladser nærmest det Første Præsidentskab, og at det var deres Pligt at paase Emigranternes Nedsættelse samt varetage Kirkens Forretninger i de forskjellige Staver og hjælpe til at fremrulle Riget med Sejr blandt Nationerne. De havde været trofaste og baaret Dagens Byrde og Hede, og det var ikke mere end ret og billigt, at de nu skulde have Lejlighed til at sørge for sig selv og deres Familier og paa samme Tid afløse ham, saa at han atter kunde fortsætte sin Oversættelse.

Den 12te August blev Nauvoo besøgt af et betydeligt Antal Sac- og Fox-Indianere, som kom for at se og tale med Joseph. Et Musikkorps og en Troppeafdeling blev beordret til at modtage dem ved Landingsstedet og ledsage dem til Lunden, hvor Forsamlingerne i Almindelighed holdtes, men de nægtede at gaa iland, førend Joseph selv kom tilstede. Han gik derfor ned til Færgestedet og mødte Keo-kuk, Kis-ku-kosh, Appenoose og omtrent 150 andre Høvdinger og Krigere tilligemed deres Familier; han ledsagede dem til Lunden, hvor han underrettede dem om mange Ting, som Herren havde aabenbaret for ham angaaende deres Fædre og de Forjættelser, som bleve givne angaaende dem i Mormons Bog, og han raadede dem til at holde op med at bekrige og dræbe hverandre indbyrdes samt til at holde Fred med de Hvide, hvilket blev oversat for dem ved en Tolk. Keokuk, deres fornemste Høvding, svarede, at han i sit Telt havde en Mormons Bog, som Joseph for flere Aar siden havde givet ham. »Jeg tror,« sagde han, »De er en stor og god Mand. Jeg ser vild ud, men jeg er dog ogsaa en Søn af den Store Aand. Jeg har hørt Deres Raad, og jeg og Mine ønske at holde op med at krige og ville følge de gode Raad, De har givet os.« Efter Samtalen bleve de opvartede af Brødrene med Mad og Frugt, og de viste til Gjengjæld en Prøve paa deres Dans.

Den 25de August døde Ældste Oliver Granger, en af Kirkens dygtigste Forretningsmænd, i en Alder af 49 Aar i Kirtland, Ohio, og den 27de s. M. døde ligeledes Ældste Robert B. Thompson paa sin Bopæl i Nauvoo, 29 Aar gammel, i fuldt Haab om en herlig Opstandelse. Han havde været Medredaktør af »*The Times and Seasons*«, Oberst i Nauvoo-Legionen og havde skrevet meget baade for Joseph og Kirken.

Den 2den Okt. blev Grundstenen til Nauvoo-Hus lagt af Joseph og hans Raadgivere. Et Aktieselskab dannedes med en Kapital af

200,000 Dollars til Opførelsen af denne Bygning. En betydelig Mængde Aktier solgtes, og Bygningens Stueetage med 240 Fods Forside blev snart opført.

Samme Dag tog Efteraarskonferencen sin Begyndelse og varede i fire Dage. Paa Opfordring af de Tolv holdt Joseph en Tale om Daab for de Døde, hvortil den store Forsamling lyttede med udelt Opmærksomhed. Han beviste, at Daab for de Døde var et Middel, hvorved vi kunde staa som Frelsere paa Zions Bjerg. Proklamationen af Evangeliets første Principer var et Middel til Frelse for hvert Menneske som Individ betragtet, og det var Sandheden og ikke Menneskene, som frelste; men ved at gjennemgaa Evangeliets Ordinancer for Andre kunde vi blive Redskaber til at bringe mange af vore Slægtninge ind i Guds Rige.

Han forklarede Forskjellen paa en Engel og en tjenstgjørende Aand. Den første er et Væsen med forklaret Legeme og Aand, forenede ved Opstandelsen, som betjener andre Væsener, ligeledes med Aand og Legeme. Den anden er en Aand uden Legeme, som besøger og betjener andre Aander. Jesus Kristus var en tjenstgjørende Aand, saa længe hans Legeme hvilede i Graven; han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, og opfyldte derved en væsentlig Del af sin Mission, uden hvilket han ikke kunde have fuldkommet sin Gjerning eller være gaaet ind til sin Hvile.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple som en Engel. De, som bleve borttagne fra Jorden, saasom Enok, kunde ikke indgaa til Hvile, førend de havde gjennemgaaet en Forandring lig Døden. Hensigten med saaledes at tage dem her fra er at sende dem paa Mission. Engelen, som viste sig for Johannes paa Øen Patmos, var enten et forandret eller et opstandent Væsen. Jesus Kristus besøgte og betjente efter sin Opstandelse dem, der vare borttagne fra Jorden, og dem, der vare opstandne af Graven. Det er ikke mere utroligt, at Gud vil *frelse* de Døde, end det er, at han vil *oprejse* dem.

Der vil aldrig blive nogen Tid, da Aanderne ville blive for gamle til at nærme sig Gud. Hans Naade og Tilgivelse kunne i deres Tid naas af Alle, som ikke have begaaet den utilgivelige Synd, der ikke kan tilgives hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Der gives en Vej til Løsladelse for de Dødes Aander, nemlig Præstedømmets Magt, som løser og binder paa Jorden. Denne Lærdoms Fortrinlighed bestaar deri, at den fremviser Storheden af Guds Naade og Barmhjertighed og Udstrækningen af den Plan, som er lagt til Menneskenes Saliggjørelse.

Denne herlige Sandhed er i Særdeleshed skikket til at udvikle Forstanden og understøtte Sjælen i Modgang, Trængsel og Nød. Antag for Ex., at to Mænd, Brødre, ere lige begavede, lærde, dydige og elskværdige og vandre i Retskaffenhed og overensstemmende med god Samvittighed samt opfylde deres Pligter, saa vidt de ere i Stand til at kjende dem ved Hjælp af Traditionens mudrede Strøm eller Naturens Bogs overklakkede Blade. Den ene dør og bliver begravet uden at have hørt Forsoningens Evangelium, der senere sendes til den anden, som hører og annammer Saliggjørelsens Budskab og bliver

Arving til det evige Liv. Skal den ene nyde Herlighed, og den anden sendes til haabløs Fortabelse? Gives der ingen Lejlighed for ham til at undkomme? Sektismen svarer: Ingen, ingen, ingen! En saadan Ide er værre end Gudsfornægtelse. Sandheden vil tilintetgjøre en saadan forvendt og farisæisk Lærdom. Sekterne skulle sigtes og de Oprigtige af Hjertet udsamles, medens falske Lærere skulle styrtes i Fordærvelse.

Mange Indvendinger gjøres mod de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, fordi de hverken ville indrømme Sekternes Daabs Gyldighed eller indtræde i Samfund med dem. Det vilde være ligesom at komme ny Vin i gamle Læderflasker eller gammel Vin i nye. Hvad, nye Aabenbaringer i de gamle Kirker? Nye Aabenbaringer ville gaa igjennem Bunden paa deres »bundløse Svælg«. Ny Vin i gamle Flasker? Flaskerne ville gaa itu og Vinen spildes. Sadducæer i den nye Kirke? Som gammel Vin i nye Læderflasker vil trænge igjennem Porene og gaa tabt, saaledes ville Sadducæer og Skinhellige, der bespotte Præstedømmets Myndighed, strande paa Forargelsens Klippe og gaa til Fortabelse.

Derefter sammenlignede han Sekterne med os. De forkaste Alle, som ikke stemme overens med dem i deres Meninger, og ere kun forenede i een Ting, nemlig i at forfølge de Hellige, medens vi tro, at alle kunne blive frelste baade i denne Verden og i den tilkommende, med Undtagelse af Mordere og Apostater.

Denne Lærdom om de Dødes Frelse ved Daab, forrettet af Stedfortrædere her paa Jorden, fremviser i et klart Lys Guds Visdom og Barmhjertighed. De Afdødes Navne ville blive optegnede i Bøgerne i Himmelen, og de ville blive dømte efter deres Gjerninger i Kjødet. Denne Lærdom gaar igjennem hele Skriften, og de Hellige, som forsømme at varetage de nødvendige Ordinancer for deres afdøde Slægtninge, ville bringe deres egen Salighed i Fare. Tidernes Fyldes Husholdning vil bringe Alt, hvad der er bleven aabenbaret i tidligere Husholdninger, for Lyset og ligeledes andre Ting, som aldrig før ere blevne aabenbarede. Han anførte Profeten Malakiæ Ord: »Se, jeg sender eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børn og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban,« og, tilføjede han, for tillige at »gjenoprette Alt i Kristo«.

Han bekjendtgjorde derpaa, »at der ikke vilde blive mere Daab for de Døde, førend Ordinancen kunde blive udført i Herrens Huses Døbefont, og at Kirken ikke vilde afholde nogen General-Konference, førend den kunde samles i nævnte Hus, *thi saaledes siger Herren*«.

Den 8de Nov. 1841 blev Døbefonten i Nauvoo Tempel indviet ved Bøn af Præsident Brigham Young. »Døbefonten«, skriver Joseph, »er anbragt i Midten af Underetagens Gulv under Templets Hovedhal og er bygget af Tømmer; den er 16 Fod lang fra Øst til Vest, 12 Fod bred og 7 Fod høj fra Grunden. Bassinet er 4 Fod dybt. Den er prydet med Billedskjærerarbejde i gammel Stil, og fra den nordre

og søndre Side fører en Trappe ned til Bassinet. Fonten staar paa 12 Oxer, 4 paa hver Side og 2 ved hver Ende; deres Hoveder, Skuldre og Forben ses under Fonten. De ere udskaarne i Træ efter Model af den smukkeste 5-Aars Oxe, som kunde findes i Landet, og har en træffende Lighed med Originalen. Hornene ere dannede efter de mest fuldkomne Horn, som kunde tilvejebringes. Oxerne og Fontens Prydelser ere udskaarne af Ældste Elijah Fordham, der arbejdede paa det i otte Maaneder. Fonten er omgiven af en midlertidig Træbygning; Vandet faas fra en 30 Fod dyb Brønd i Templet. Denne Font blev bygget for deri at udføre Daab for de Døde, indtil Templet bliver fuldført; da vil en Font af mere solide Materialer afløse den.«

Den 21de s. M. blev Daab for de Døde for første Gang forrettet i Fonten, idet Præsident Brigham Young og Ældsterne Heber C. Kimball og John Taylor døbte omtrent 40 Personer for deres afdøde Slægtninge og Venner, medens Ældsterne Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith gave dem Haandspaalæggelse.

Der var i de Dage et Antal ugudelige Mænd i Kirken, som, medens de foregave at være Sidste-Dages Hellige, gjorde sig skyldige i mange slette Ting, og ikke tilfredse med selv at gjøre Uret, forsøgte de at lede Andre til det samme ved at fortælle dem, at Joseph vidste fuld Besked om deres Foretagender og gav dem Ret til at stjæle osv. De fortalte, at det var ingen Synd at stjæle fra en Hedning eller Udenforstaaende, thi Profeten Esaias havde sagt, at Zion skulde »die Hedningers Mælk« (Es. 60:16), og Mika, at Hedningernes Vinding skulde »sættes i Ban til Herren og deres Gods til den ganske Jords Herre« (Mika 4:13). Naar de derfor stjal Noget fra Mænd, som ikke tilhørte Kirken, sagde de, at de »helligede« eller »diede Hedningers Mælk«, og retfærdiggjorde sig paa denne Maade. Saa snart disse Handlinger kom for Dagens Lys, bleve de lagte Kirken til Last; thi disse ugudelige Mænd sagde, at det var en af Kirkens Lærdomme, og at Joseph havde lært dem det. Denne Ugudelighed voldte Joseph og de ledende Ældster megen Bedrøvelse. De gjorde Alt, hvad de kunde, for at bringe saadanne Ting for Lyset, og udelukkede Enhver fra Kirken, som de vidste havde gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Baade Joseph og Hyrum offentliggjorde i Bladene til Underretning for Kirken og Publikum i Almindelighed, at slige Lærdomme aldrig vare blevne lærte af dem, og at de vare villige til at ofre deres Tid og Formue til Understøttelse af Landets Love og Opdagelsen af Enhver, som maatte gjøre Brud paa samme. De tolv Apostle publicerede ligeledes en Epistel, i hvilken de i skarpe Udtryk fordømte disse Forbrydelser og citerede fra Lærdommens og Pagtens Bog for at vise, hvad Herren havde sagt om dem, som vilde røve og stjæle.

»Ifølge de Anskuelser«, skriver »*Juvenile Instructor*«, »som endnu for en stor Del ere herskende i Verden med Hensyn til en Profets Udseende og Maade at optræde paa, maa en saadan bære et langt Skjæg, have langt Haar og klæde sig paa en aparte Maade. Om han ikke

vasker sig eller beskjærer sine Negle, er det saa meget bedre. Han maa ikke le eller være munter. Naar han taler, maa hans Røst være dyb og alvorlig, og naar han gaar, maa hans Gang være langsom og afmaalt. Om han bor i en Hule, vil det tiltale mange Folk mere, end om han boede i et Hus; kort sagt, han maa i enhver Henseende være forskjellig fra andre Mennesker. Det er en Selvfølge, at Alle, som nærede slige Anskuelser om en Profet, bleve højligen skuffede ved Joseph; thi hvis en Profet skulde tale, klæde sig og handle paa denne Maade, saa var han aldeles ulig en saadan. Han havde intet Skjæg, ikke langt Haar, var meget renlig med sin Person, klædte sig smagfuldt, havde et behageligt Udseende, et venligt Smil, et glad og muntert Væsen og var meget naturlig og ligefrem. Han var en stor Hader af alt paataget og skinhelligt Hykleri, og mange ere de Historier, som fortælles om hans besynderlige Maade at irettesætte Sligt paa. Han plejede undertiden at brydes, spille Bold og more sig ved forskjellige Slags Legemsøvelser, og han vidste, at han ikke derved begik nogen Synd. Det er ikke den sande Religions Bestemmelse at gjøre Mennesket sørgmodigt, formindske dets Glæde og bringe det til at sukke og beklage sig eller paatage sig et langt Ansigt, men derimod at gjøre det lykkeligt. Dette ønskede Joseph at lære Folket, men i sit Forsøg herpaa blev han ligesom Frelseren paa sin Tid en Anstødssten for Hyklere og Vantro. De fattede ham ikke; han angreb deres Fordomme og Traditioner. De haarde Stød, som Joseph saaledes tildelte Sektisme og paatagen Gudsdyrkelse, have havt sine gode Følger og have bidraget meget til at forandre den herskende Anskuelse i Verden med Hensyn til disse Ting.«

Den 17de Marts 1842 paabegyndtes Organisationen af »Nauvoo Female Relief Society« (Nauvoo kvindelige Hjælpeforening), hvis Øjemed var at hjælpe de Fattige, pleje de Syge, lindre Enkens og det faderløse Barns Nød samt udøve ethvert godt og ædelt Princip. Emma Smith, Josephs Hustru, valgtes til Præsident, Elizabeth N. Whitney og Sarah M. Cleveland til hendes Raadgivere, Elvira Call til Kasserer og Eliza R. Snow til Sekretær. Den Virksomhed, som de udøvede, var temmelig betydelig og voxede med hver Dag, eftersom Tilstrømningen af Hellige til Nauvoo fra næsten enhver Del af de Forenede Stater og de britiske Øer paa den Tid var meget stor. Nauvoo kvindelige Hjælpeforening var Forløberen for de mange hundrede Hjælpeforeninger af samme Slags, som nu findes overalt i Verden, hvor de Sidste-Dages Hellige have Stave eller Grene.

Den 20de Marts prædikede Joseph for en stor Forsamling i Lunden nær ved Templet. Kisten, hvori Windsor P. Lyons Barns Lig var lagt, og som sattes foran Forsamlingen, gav Anledning til en Del af hans Bemærkninger, som her meddeles i Uddrag:

»Præsident Smith læste Aabenbaringens 14de Kapitel og sagde: Den advarende Røst lyder igjen iblandt os og viser det menneskelige Livs Usikkerhed. Jeg har i mine ledige Øjelikke tænkt meget over denne Gjenstand og gjort mig selv det Spørgsmaal: Hvorfor blive smaa, uskyldige Børn tagne fra os — særlig de, som synes at være

mest forstandige og tiltrækkende? Den vigtigste Grund, som fremstiller sig for mit Sind, er den, at Verden er meget ugudelig; der er et Ordsprog, som siger, at »Menneskene blive svagere og visere«, og hvis dette er Tilfældet, bliver Verden mere ugudelig og fordærvet. I fordums Dage havde en retfærdig Mand, en Guds Mand, en Mand med Kundskab, bedre Lejlighed til at gjøre Godt, til at blive troet og antaget, end den Dag i Dag, thi i disse Dage møder en saadan Mand megen Modstand og Forfølgelse hos de fleste af Jordens Indbyggere, og han maa gjennemgaa megen Sorg her. Herren borttager Mange, selv i den spæde Alder, for at de kunne blive fri for Menneskets Misundelse og den nærværende Verdens Sorger og Kvaler; de ere for rene og elskværdige til at leve paa Jorden. Derfor have vi, om vi ret overtænke dette, Aarsag til at glæde os over, at de ere befriede fra Elendighed, og at vi snart skulle samles med dem igjen, i Stedet for at sørge over dem.

Hvilken Anledning er der til Vantro, naar vi næsten daglig maa skilles fra vore Venner? Aldeles ingen. Den Vantro vil gribe efter ethvert Halmstraa som Redning, indtil Døden stirrer ham i Øjnene; da viger hans Vantro for det evige Livs Virkelighed, der med hele sin Kraft hviler paa ham, og da, naar enhver jordisk Hjælp og Støtte slaar ham fejl, fatter han tydelig den evige Sandhed, at Sjælen er udødelig. Vi burde tage mod Advarsel og ikke opsætte vor Omvendelse, til vi ligge paa Dødslejet; thi ligesom dette Barn er borttagen ved Døden, saaledes kunne ogsaa baade Ynglinge og Mænd i den kraftigste Alder saa vel som smaa Børn pludselig blive kaldte ind i Evigheden. Lad da dette være os en Advarsel. Lad os aldrig opsætte vor Omvendelse eller vente dermed, til vi ligge paa Dødslejet; thi det er Guds Villie, at Mennesket med sin Sjæls hele Styrke skal omvende sig og tjene ham, medens det nyder Helbred, for at sikre sig hans Velsignelse, og ikke vente til Dødsøjeblikket.

Den Lærdom, at hvis Børn ikke blive døbte eller bestænkede, ville de gaa til Helvede, er en usand Lærdom, som ikke er stadfæstet i den Hellige Skrift og heller ikke overensstemmende med Guds Karakter. Alle Børn ere blevne forløste ved Jesu Kristi Blod, og i det Øjeblik, de forlade denne Verden, blive de førte hen i Abrahams Skjød. Den eneste Forskjel mellem den Gamles og den Unges Død er denne, at den ene lever længere i Himmelen i evig Lys og Herlighed end den anden, og bliver lidt snarere befriet fra denne elendige, ugudelige Verden. Men al den Herlighed hinsides tabes undertiden af Sigte, og vi sørge over Tabet; dog sørge vi ikke som dem, der ere uden Haab.«

Med Hensyn til Evangeliets første Principer hedder det i samme Tale: »Daab er et Tegn for Gud, Engle og Himmelen, at vi gjøre Guds Villie, og der er ingen anden Maade under Himmelen, hvorved Mennesket kan indkomme i Guds Rige og blive frelst i hans Nærværelse, end Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; da have vi Løfte om den Helligaands Gave; alle andre Maader ere frugtesløse.

Hvad er Kjendetegnet for de Syges Helbredelse? Haandspaalæggelse er det Tegn eller den Maade, Jakob har betegnet, hvilket ogsaa var en Skik hos de gamle Hellige, anordnet af Gud, og vi kunne ikke erholde Velsignelse ved at følge nogen anden Vej end den, Herren har anvist. Hvis vi vilde forsøge at faa den Helligaands Gave ved andre Midler end de Tegn og den Maade, Herren har anordnet, vilde vi da modtage den? Sikkerlig ikke; alle andre Midler vilde slaa fejl; thi Herren siger: Gjør, hvad jeg befaler, og jeg vil velsigne dig. Der hører visse Nøgleord og Tegn til Præstedømmet, hvilke maa iagttages for at erholde Velsignelserne. Tegnet, som Petrus fordrede, var, at Folket skulde omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse; da lovede han dem den Helligaands Gave; paa anden Maade kan den Helligaands Gave ikke erholdes.

Der er Forskjel paa den Helligaand og den Helligaands Gave. Kornelius annammede, før han blev døbt, den Helligaand, som for ham var Guds overbevisende Kraft om Evangeliets Sandhed; men han kunde ikke annamme den Helligaands Gave førend efter sin Daab. Hvis han ikke havde efterkommet dette ydre Tegn eller denne Ordinance, vilde den Helligaand, der overbeviste ham om Evangeliets Sandhed, have forladt ham. Før han havde adlydt disse Ordinancer og faaet den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse, vilde han, ifølge Guds Orden, aldrig have kunnet helbrede de Syge eller uddrive onde Aander; thi Aanderne havde da været berettigede til at sige, ligesom den onde Aand svarede Skevas Sønner: »Jesum kjender jeg, og om Paulus veed jeg; men I, hvo ere I?« (Ap. Gj. 19:15.) Det er lige meget, enten vi leve længe eller kort paa Jorden, efter at vi ere komne til Kundskab om disse Principer, naar vi blot ere tro til Enden.«

Før Forsamlingen hævedes, kundgjorde Joseph, at han vilde administrere Daabens Ordinance i Floden tæt ved sit Hus Kl. 2 samme Dag. Da den fastsatte Tid kom, var Flodbredden opfyldt af en Mængde Folk, der vare Øjenvidner til, at Joseph gik ud i Vandet og døbte 80 Personer til Syndernes Forladelse, og hvad der gjorde denne Scene endnu interessantere, var, at den Første, der blev døbt, var Hr. Lorenzo D. Wasson, en Søstersøn af Emma Smith — den første af hendes Slægtninge, som annammede Evangeliets Fylde. Efter at Daaben var forrettet, løftede Profeten sine Hænder mod Himmelen og nedbad Herrens Velsignelse over Folket; og i Sandhed, Guds Aand hvilede over Mængden til Alles Trøst og Glæde.

Derefter begave Alle sig atter hen til Lunden, tæt ved Templet, hvor Haandspaalæggelsens Ordinance blev forrettet, og uagtet Joseph havde prædiket længe under aaben Himmel og staaet i Vandet, medens han døbte 80 Personer, modtoge dog henved 50 af de Døbte Haandspaalæggelse under hans Hænder.

Paa den Tid lagde de Hellige i Nauvoo megen Virksomhed for Dagen paa forskjellig Maade. Arbejdet paa Templet og Nauvoo-Hus skred saaledes rask fremad, og flere hundrede nette private Bygninger opførtes. Flere blomstrende Landsbyer og talrige Gaarde

anlagdes i forskjellige Dele af Hancock County og nærmeste Omegn, saa vel som i Iowa, paa den venstre Side af Mississippi-Floden. Og for at vise, hvad fordomsfrie og sandhedskjærlige Mænds Anskuelser vare i de Dage med Hensyn til Joseph og de Hellige, gjengive vi Følgende fra »*The Advocate*«, et Blad, der udgaves i Columbia, Ohio, om »Nauvoo og Mormonerne«:

Hr. Redaktør! Da jeg fornylig har besøgt Nauvoo, kan jeg ikke undlade at fortælle Dem, hvilken behagelig Overraskelse der mødte mig der. Jeg havde nemlig formodet, efter det jeg saa ofte havde hørt sige, at jeg vilde finde en fattig, uvidende og overtroisk Befolkning, som holdtes i Trældom af Joseph Smith, dette Folks store Profet. Men til min store Forundring saa' jeg i Stedet for dette et forstandigt og lykkeligt Folk. Hver Mand syntes at være beskjæftiget med en eller anden Næringsvej. Jeg saa' ingen Dovenskab, ingen Umoralitet, ingen Optøjer — Alle syntes at være tilfredse og kun at passe deres egen Dont. Med dette Folks Religion har jeg ikke noget at skaffe; hvis de ere tilfredse med Lærdommen om ny Aabenbaring, have de jo Lov til det. Landets Grundlov garanterer dem Ret til at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende, og hvis de saa let kunne tilfredsstille den, bør vi, som ere af en anden Mening, ikke klage. Men jeg gjør Indsigelse imod de mange onde Rygter og falske Beskyldninger, som bestandigt blive udspredte om dem. Jeg kunde ikke se nogen Tilbøjelighed paa deres Side til at forstyrre Freden eller overtræde Lovene, og Alt, hvad de forlange, er at nyde Lovenes Beskyttelse, som de villigt underkaste sig. De have maaske onde og slette Mennesker iblandt sig, men hvor finde vi et Samfund, som er fri for dem? Alligevel er jeg overbevist om, at Mormonerne som et Folk aldrig ville træde Loven under Fødder.

Medens jeg var i Nauvoo, havde jeg udmærket Lejlighed til at se dem sammen: der afholdtes nemlig et Møde, hvor der var over 5,000 tilstede. Aldrig i mit Liv har jeg set en Forsamling, som var saa vel klædt og opførte sig saa roligt; der fandtes ingen beskjænkede eller uordentlige Personer iblandt dem, og Kvindernes smagfulde Paaklædning kunde ikke overgaas af Nogen. Under mit tre Dages Ophold der blev jeg vel bekjendt med deres fornemste Mænd og i Særdeleshed med deres Profet, den berømte Joseph Smith. Jeg fandt dem høflige, gjæstfrie og frisindede. Joseph Smith, hvis Gjæst jeg var, behagede mig særdeles. Vore Anskuelser om Religion vare vidt forskjellige, men han syntes villig til at lade mig have Ret til at beholde min egen Mening, og det forekommer mig, at vi burde lade Mormonerne have det samme Privilegium. I Stedet for den uvidende og tyranniske Lykkeridder, som jeg forventede at se, kan De forestille Dem min Forbauselse ved at finde en fornuftig, selskabelig og dannet Herre. I vore hyppige Samtaler gav han mig med største Beredvillighed enhver Underretning, som jeg bad om. Han er en smuk Mand paa omtrent 36 Aar og har en meget interessant Familie. I selve Byen Nauvoo er der nu omtrent 7,000 Indvaanere; Bygningerne ere i Almindelighed smaa og vidt adspredte. Templet og Nauvoo-Hus ere nu under Bygning; i Skjønhed, Størrelse og Soliditet ville de sandsynligvis overgaa enhver anden offentlig Bygning i Staden, og begge ville maaske komme under Tag før Vinteren.

Efter Alt, hvad jeg saa' og hørte, ledes jeg til at tro, at hvis ikke Mormonerne blive forstyrrede i deres fredelige Syssel, vil Nauvoo blive Vestens smukkeste og største Stad, og jeg kan ikke indse, hvorfor de skulde fornlempes, eftersom deres hele Vandel godtgjør, at de ere gode Borgere og tro Undersaatter, og jeg haaber, at Befolkningen i Illinois ikke vil faa isinde at forurette et Folk, hvis hele Attraa er at leve i Fred under Landets Love, og dyrke Gud under deres eget Tag.

En Iagttager fra Adams County.«

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

En speciel Konference afholdes i Nauvoo. — Om Daab for de Døde, Zions Opbyggelse og Guds Riges Fremme paa Jorden. — De gamle Ordinancer med Hensyn til Præstedømmet indføres.

Den 6te, 7de og 8de April 1842 afholdtes en speciel Konference i Nauvoo, i hvilken et Antal af 275 Brødre ordineredes til Ældster under de tolv Apostles Hænder og strax efter udsendtes for at prædike Evangeliet. Paa Grund af det slette Vejr, der herskede under Konferencen, var denne ikke saa godt besøgt som sædvanlig. Den 14de s. M. skrev Joseph følgende Afhandling for »*The Times and Seasons*«:

»Guds store Planer, vedrørende Menneskeslægtens Saliggjørelse, forstaas kun saare lidt af den saakaldte oplyste Slægt, hvori vi leve. Mangfoldige og modstridende ere Menneskenes Meninger med Hensyn til Saliggjørelsens Plan, den Almægtiges Hensigter, Nødvendigheden af at forberede sig for det tilkommende Liv, de Dødes Tilstand i Aandeverdenen og Menneskenes Lyksalighed eller Elendighed som Følge af deres retfærdige eller syndige Vandel efter deres forskjellige Begreber om Dyd og Ret.

Muhamedaneren anser Hedningen, Jøden, den Kristne og hele den Del af Verden, som forkaster hans Koran, som Vantro og sender alle til Fortabelse. Jøden tror, at alle Mennesker, som forkaste hans Religion og Omskjærelsen, ere Hedninger og ville vorde fordømte. Hedningerne ere ligesaa vedholdende ved deres Grundsætninger, og de Kristne tro, at Alle gaa til Fortabelse, som ikke anerkjende deres Trosbekjendelse.

Men medens den ene Del af Menneskeslægten ubarmhjertigt fordømmer den anden, vaager Universets store Fader over sine Børn med kjærlig Omhu og skuer ned paa dem med sit milde Øje. Han betragter dem som sine Børn, og aldeles fri for den Sneverhjertethed, som gjør sig gjældende hos Menneskene, lader han »sin Sol opgaa over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige«. (Matt. 5: 45.) Han holder Regjeringens Tøjler i sine Hænder, og han er en viis Lovgiver, der ikke vil dømme sine Børn efter Menneskenes snævre og indskrænkede Begreber, men »efter deres Gjerninger« gjorte i Kjødet, hvadenten de ere onde eller gode, enten de saa ere gjorte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien. Han vil ikke dømme dem efter det Lys, de ikke have, men efter det Lys, de have; de, som have levet uden Lov, ville vorde dømte uden Lov, og de, som have havt en Lov, ville vorde dømte efter den samme Lov. Vi have ingen Aarsag til at betvivle den store Jehovas Visdom og Dømmekraft; han vil tildele alle Nationer Dom eller Barmhjertighed, oftersom de fortjene, og han vil tage Hensyn til, hvad Lejlighed de have havt til at erhverve sig sand Kundskab om Lovene, hvorefter de regjeres, og om hans egne uransagelige Hensigter med Menneskeslægten; og naar Guds Planer en Gang skulle

aabenbares og Fremtidens Slør borttages, ville vi alle komme til at erkjende, at al Jordens Dommer har handlet ret.

De Kristnes Tilstand efter Døden er et Emne, som har lagt Beslag paa Filosofernes og de Gejstliges forenede Visdom og Kløgt, og det er bleven en almindelig antaget Mening, at Menneskets Skjæbne uigjenkaldeligt afgjøres ved Døden, og at det da bliver enten evigt lykkeligt eller evigt ulykkeligt; at dersom et Menneske dør uden Kundskab om Gud, bliver det evigt fordømt, uden nogen Formildelse i dets Straf, Lindring i Pinen eller selv det mindste Haab om Befrielse i Evighedernes Løb.

Hvor orthodox dette Princip end er, ville vi dog finde, at det staar i Strid med den Hellige Skrifts Vidnesbyrd; thi vor Frelser siger: »Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene, * * * hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende« (Matt. 12: 31, 32), hvilket klarligen antyder, at der gives Synder, som kunne tilgives i den tilkommende Verden, ihvorvel Bespottelse imod den Helligaand ikke kan tilgives. Peter siger, idet han taler om Frelseren, at han »gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage«. (1 Pet. 3: 19, 20.)

Her have vi altsaa et Vidnesbyrd om, at Frelseren prædikede for Aanderne i Fængslet — for Aander, der havde været fængslede lige siden Noæ Dage. Og hvad prædikede han for dem? At de fremdeles skulde blive der? Ingenlunde. Lad hans egne Ord afgjøre Spørgsmaalet. »Han haver sendt mig til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle lades løs, og at de Blinde skulle faa Syn, at udlade Plagede i Frihed.« (Luke 4: 18.) Esaias siger: »Til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Hus.« (Es. 42: 7.) Det er indlysende heraf, at han ikke blot gik hen for at prædike for dem, men for at udfri dem af Fængslet. Idet Esaias taler om de Straffedomme, der skulle ramme Jordens Befolkning, siger han: »Landet skal aldeles rave som den Drukne, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde og ikke staa op ydermere. Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal hjemsøge de Højes Hær i det Høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive *lukte i Fængsel;* men *de skulle hjemsøges* (besøges) mange Dage derefter.« (Es. 24: 20—22.)

Saaledes se vi, at Gud handler ens med alle Mennesker, og at ligesom de, der levede før Syndfloden, havde deres Besøgelsesdag, saaledes ville ogsaa de Personer, som Esaias her hentyder til, faa deres Besøgelses- og Befrielsesdag efter at have været mange Dage i Fængsel.

Den store Jehova kjendte alle de Begivenheder, der staa i Forbindelse med Saliggjørelsens Plan, før Jorden rullede ind i Tilværelsen, eller før »Morgenstjernerne sang af Glæde«; thi Fortid, Nutid og Fremtid vare og ere for ham et evigt Nu. Han forudsaa Adams

Fald og hvorledes de, som levede før Syndfloden, vilde falde i Overtrædelse; han kjendte Syndens Dyb, hvori alle Mennesker vilde synke, Menneskenes Svaghed og Styrke, deres Magt og Herlighed, deres Frafald og Forbrydelser, deres Retfærdighed og deres Misgjerninger; han saa' deres Fald og deres Oprejsning; han kjendte og lagde Saliggjørelsens Plan; han forudsaa alle Nationers Skjæbne; han ordnede alle Ting efter sin egen Villie; han veed, i hvilken Tilstand baade de Levende og de Døde befinde sig, og har taget visse Forholdsregler for deres Gjenløsning, afpassede efter deres forskjellige Omstændigheder og Guds Riges Love, være sig i denne eller i den tilkommende Verden.

De Begreber, som Nogle have dannet sig om Guds Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed, ere altfor taabelige til, at noget fornuftigt Menneske skulde tage Notits deraf. Saaledes er det f. Ex. en almindelig antagen Tro, fælles for mange af vore orthodoxe Prædikanter, at dersom En dør i, hvad de kalde, en uomvendt Tilstand, maa han evindelig forblive i Helvede, uden noget som helst Haab; Evighed efter Evighed maa han tilbringe i Pine, der aldrig, aldrig, aldrig faar Ende, og dog er Aarsagen til hans Fordømmelse ofte at søge i de ubetydeligste Tilfældigheder. Blot den Omstændighed, at en af disse Bodsprædikanters Sko eller Kjole er gaaet itu, eller de særegne Livsforhold, hvori et Individ er stillet, kunne maaske være den indirekte Aarsag til hans Fordømmelse eller til, at han ikke bliver frelst.

Jeg vil nævne et Tilfælde, som ikke er saa ualmindeligt: To Personer, som have været lige ugudelige, og som have forsømt Religionen, blive begge syge paa en og samme Tid. Den ene af dem har det Held at blive besøgt af en Religionslærer, og han bliver omvendt nogle faa Øjeblikke før sin Død; den anden sender Bud efter tre forskjellige Religionslærere, en Skræder, en Skomager og en Blikkenslager. Blikkenslageren har en Hank at lodde paa en Kande, Skræderen har et Knaphul at gjøre færdig paa en Frakke, hvormed der er Hastværk, og Skomageren skal have en Støvle flikket — Ingen af dem kommer tidsnok! Manden dør og gaar til Helvede. Den ene af dem bliver modtaget i Abrahams Skjød, kommer i Guds Nærværelse og nyder evig og uforstyrret Lyksalighed, medens den anden, der var ligesaa god som den første, hjemfalder til evig Fordømmelse, uophørlig Pine og haabløs Fortvivlelse, blot fordi en Mand havde en Støvle at reparere, et Knaphul at sy eller en Hank at lodde.

Jehovas Planer ere ikke saa uretfærdige, den Hellige Skrifts Udtalelser ere ikke saa sværmeriske, og Saliggjørelsens Plan er ikke saa uforenelig med sund Fornuft. En saadan Handlemaade vilde optænde Guds Vrede; Englene vilde skjule deres Aasyn af Skam derover, og ethvert dydigt og fornuftigt Menneske vilde gyse tilbage derved.

Dersom de menneskelige Love tildele Enhver efter Fortjeneste og straffe alle Delinkventer efter deres Forbrydelses Størrelse, vil Gud visselig ikke være grusommere end Mennesket; thi han er en viis Lovgiver, og hans Love ere mere upartiske, hans Forordninger retfærdigere og hans Kjendelse fuldkomnere end Menneskets; og ligesom Mennesket dømmer sit Medmenneske ved Lov og straffer det

efter den samme Lov, saaledes dømmer Himmelens Gud »efter Gjerningerne gjorte i Kjødet«.

At sige, at Hedningerne skulle blive fordømte, fordi de ikke tro Evangeliet, vilde være urimeligt, og at sige, at Jøderne skulle fordømmes, fordi de ikke tro paa Jesus, vilde være ligesaa urimeligt; thi »hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden at der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?« (Rom. 10: 14, 15.) Følgelig ere hverken Jøderne eller Hedningerne strafskyldige, fordi de forkaste Sektismens modstridende Meninger, ej heller fordi de forkaste hvilket som helst andet Vidnesbyrd, uden *det*, der er *sendt af Gud;* thi ligesaa lidt som Nogen kan prædike uden at være udsendt, ligesaa lidt kan Høreren tro, uden han hører Nogen, som er sendt, og kan ikke blive fordømt for det, han ikke har hørt, og da han saaledes er uden Lov, vil han vorde dømt uden Lov.

Naar vi tale om Velsignelserne, der henhøre til Evangeliet, og om Følgerne af Ulydighed mod sammes Forskrifter, bliver det Spørgsmaal ofte rettet til os: Hvorledes gaar det saa vore Forfædre? Ville de alle blive fordømte for ikke at have adlydt Evangeliet, naar de aldrig have hørt det? Aldeles ikke; men de ville have det samme Privilegium, som vi her nyde, formedelst det *evige Præstedømme,* hvilket ikke blot administrerer paa Jorden, men ogsaa i Himmelen og alle den store Jehovas Husholdninger. Af denne Grund ville de Personer, som Esaias omtaler, blive besøgte af dem, som holde Præstedømmet, og komme ud af deres Fængsel efter det samme Princip, som de, der vare gjenstridige i Noæ Dage, bleve besøgte af vor Frelser (der havde det evige, Melkisedekske Præstedømme, hvilken prædikede Evangeliet for dem i Fængslet! Og for at de kunde efterkomme alle Evangeliets Fordringer, maatte deres levende Venner lade sig døbe for dem og saaledes opfylde Guds Bud, der lyder: »Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.« (Joh. 3 : 5.) De bleve naturligvis ikke døbte for sig selv, men for deres Døde.

Krysostomus siger, at Marcioniterne praktiserede Daab for deres Døde. Efter at en Katekumen var død, lagde et levende Menneske sig under den Afdødes Seng; derpaa nærmede de sig Sengen og spurgte den Døde, om han vilde annamme Daab, og da han intet Svar gav, svarede den Anden for ham, og sagde, at han vilde døbes i hans Sted; og saaledes døbte de den Levende for den Døde.

Kirken var naturligvis falden paa den Tid og Fremgangsmaaden vel heller ikke den rigtige; men denne Gjenstand er tydeligt nok omtalt i Skriften, thi Paulus siger med Hensyn til denne Læresætning: »Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?« (1 Kor. 15 : 29.) Derfor var det, at saa stort et Ansvar hvilede paa den Slægt, i hvilken vor Frelser levede, »thi,« siger han, »alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias, Barakias's Søns Blod,

hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt«. (Matt. 23 : 35, 36.) Thi da de havde større Privilegier end nogen anden Generation, ikke alene dem selv betræffende, men ogsaa med Hensyn til deres Afdøde, var deres Synd større, da de ikke blot forsømte deres egen Saliggjørelse, men ogsaa deres Forfædres, og derfor blev disses Blod krævet af deres Hænder.

Da nu Guds store Hensigter nærme sig deres Fuldbyrdelse, og Alt, hvad Profeterne have talet, opfyldes, og da Guds Rige er grundfæstet paa Jorden, og den gamle Tingenes Orden er gjenoprettet, har Herren aabenbaret denne Pligt og Velsignelse for os, og Befalingen er til os at lade os døbe for vore Døde, hvorved Obadias's Ord opfyldes, naar han siger: »Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme Esaus Bjerg (Levningen af Esau), og Riget skal høre Herren til.« (Obad. 1 : 21.)

Et Blik paa disse Ting overbeviser os om Skriftens Sandhed, om Guds retfærdige Handlemaade med Mennesket, om at alle Mennesker ere stillede paa en lige Fod, og at disse Ting stemme overens med alle Retfærdighedens og Sandhedens Grundsætninger. Vi ville slutte med Apostlen Peters Ord: »Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livs Tid have bedrevet Hedningernes Villie.« »Derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for (i Lighed med) Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.« (1 Pet. 4 : 3, 6.)

Den 16de April udkom det første Nummer af *»The Wasp«*, et ugentlig Nyhedsblad, der udgaves i Kunstens, Videnskabens, Literaturens, Agerdyrkningens, Manufakturens og Handelens Interesse, og redigeredes af Ældste William Smith, Josephs Broder, i Nauvoo.

Den 2den Maj skrev Joseph atter følgende Redaktionsartikel for *»The Times and Seasons«*:

»Tempelarbejdet skrider raskt fremad; store Anstrengelser gjøres af de Hellige allevegne for at paaskynde dets Fuldendelse, hvilket vi haabe vil finde Sted til Efteraaret. Medens Mange have anvendt en Tiendedel af deres Tid paa Templet, have Andre ydet ligesaa villigt en Tiendedel af al deres Indtægt, saa vel som deres Helligelsesofre i samme store Øjemed. Siden Kirken blev oprettet, have vi aldrig set større Iver og Villighed hos de Hellige til at efterkomme Jehovas Befalinger end netop nu. De have aldrig lagt saa megen Begejstring, saa megen Opofrelse, saa megen Nidkjærhed for Dagen, som siden Herren bød: »Lad Templet blive bygget ved mit Folks Tiende.« Baade Unge og Gamle synes at være grebne af en hidtil ukjendt liberal og hjælpsom Aand, ja selv Fremmede, der ikke ere af vor Tro, have ydet med Gavmildhed af deres Midler for at fremskynde dette store Værk.

Vi ville derfor gjennem disse Linier bringe Alle, baade Unge og Gamle, i Kirken saa vel som udenfor, vor hjerteligste Tak for den uforlignelige Liberalitet, Flid, Imødekommenhed og Lydighed, som de have lagt for Dagen i denne Tid. Personlig have vi ingen Fordel deraf, men naar Alle tage fat paa Værket med forenede Kræfter, lettes vort Ansvar og vor Byrde betydelig.

Guds Rige er en Sag af fælles Interesse for Alle; vi ere alle Lemmer af det samme Legeme; vi ere alle delagtige i den samme Aand, ere døbte med den samme Daab og besjæles af det samme herlige Haab. Zions Opbyggelse og Guds Riges Fremme er ligesaa meget een Mands Pligt som en Andens; den eneste Forskjel bestaar deri, at En er kaldet til at udføre een Pligt, og en Anden har en anden Pligt at varetage; »men naar eet Lem lider, lide de alle; naar eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med; og Øjet kan ikke sige til Haanden: Jeg haver dig ikke behov, eller Hovedet til Fødderne: Jeg behøver eder ikke.« Parti-Interesser, personlige Følelser og egenkjærlige Hensigter bør altsammen lægges tilside — vi bør alle gaa op i det store fælles Værk.

Zions Opbyggelse er en Sag, som har været af stor Interesse for Guds Folk i enhver Tidsalder; det er et Emne, som Ypperstepræsterne, Profeterne og Kongerne have omhandlet med øjensynlig Glæde; de have med Længsel skuet hen til den Dag, paa hvilken vi nu leve, og inspirerede af salig Fryd have de beskrevet, besunget og profeteret om denne vor Dag, men de maatte dø uden at opleve den. Vi ere det begunstigede Folk, hvem Herren har udkaaret til at opbygge det Sidste-Dages Rige; det er bleven os forundt at skue, at deltage i og at fremme Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken Gud vil samle alt det, som er i Himmelen og paa Jorden, til eet, da Guds Hellige skulle indsamles fra alle Jordens Nationer, Stammer og Folk, da Jøderne skulle indsamles til deres Land og de Ugudelige ødelægges, som Profeterne have sagt. Guds Aand vil hvile over hans Folk, medens den vil blive unddragen de øvrige Nationer; og alle Ting, det være sig i Himmelen eller paa Jorden, ville blive forenede til eet i Kristo. Præstedømmet i Himmelen vil forene sig med Præstedømmet paa Jorden. Hans Naade vil hvile over os, og vore Børn ville staa op og velsigne vort Navn, ja endnu ufødte Slægter ville med taknemmelig Glæde skue tilbage paa vort Arbejde, vor Opofrelse, vore Trængsler og vore Lidelser, * * * da vi virkede saa utrættelig for at grundfæste det Værk, der er bestemt til at nedbryde Mørkets Magt, rense Jorden og frelse hele Menneskeslægten.«

»Onsdag den 4de,« skriver Joseph, »tilbragte jeg i mit Privatkontor (saaledes kaldet, fordi jeg her opbevarer mine hellige Skrifter og Oversættelser af gamle Oldtidsoptegnelser) i Raad med James Adams, Hyrum Smith, Newel K. Whitney, George Miller, Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards. Jeg belærte disse Brødre om Præstedømmets Orden, forrettede Tvætninger, Salvelser og Begavelser, og meddelte Nøgler, henhørende til det Aaronske Præstedømme og derefter igjennem alle Grader til den højeste Orden i det Melkisedekske Præstedømme, samt belærte dem om de Grundsætninger, hvorved ethvert Menneske kan sikre sig en Fylde af de Velsignelser, der ere beredte for den Førstefødtes Menighed, og naa en evig Plads i Elohims Nærværelse. I dette Raad blev den gamle Orden indført for første Gang i disse sidste Dage. Disse Belærelser vare af en aandelig Beskaffenhed og kun bestemte for dem, som kunne fatte aandelige Ting. Og det, som blev disse Mænd meddelt, vil i Tidens

Løb blive meddelt alle de Hellige i denne Husholdning, saa snart de ere beredte til at annamme samme og et passende Hus bliver bygget, hvori de kunne meddeles; selv de svagere Hellige kunne modtage disse Velsignelser. Lad de Hellige derfor være nidkjære i at bygge Templet saa vel som andre Bygninger, som de blive befalede af Gud til at bygge. Lad dem leve i Ydmyghed, Tro og Bestandighed og med Taalmodighed oppebie Herrens Tid, samt være forvissede om, at alt det, som der hentydes til i dette Raad, altid ordnes ifølge Aabenbaring fra Gud.

Den næste Dag afrejste General Adams til Springfield, og de øvrige af Raadet fra igaar fortsatte Mødet paa samme Sted, og jeg og Broder Hyrum modtoge efter Tur fra hinanden det Samme, som jeg havde meddelt dem den foregaaende Dag.«

SEX OG TYVENDE KAPITEL.

Nauvoo-Legionen holder Parade. — John C. Bennett som Forræder mod Joseph. — Joseph fjerner sig for en Tid fra Nauvoo. — En mærkelig Profeti og dens Opfyldelse. — Orrin P. Rockwell arresteres, fængsles, løslades etc. — Joseph vender tilbage til Nauvoo.

Den 7de Maj 1842 holdtes der Militærparade i Nauvoo, og Joseph mønstrede selv som Dagens Øverstbefalende Legionen, der nu bestod af 26 Kompagnier med en Styrke af omtrent 2000 Mand. Dommer Stephen A. Douglas holdt paa samme Tid Ret i Carthage, men der herskede en saadan Bevægelse der i Anledning af denne Militærparade og Mønstring, at han hævede Retten og begav sig med nogle af de fornemste Lovkyndige til Nauvoo for at være nærværende ved Lejligheden. Foruden disse var der et betydeligt Antal Fremmede tilstede. Efter Mønstringen indbødes Legionens samtlige Officerer med deres Damer samt Dommer Douglas og hans Venner til Middag hos Joseph. Om Eftermiddagen inddeltes Legionen i Kohorter og udførte en livlig Skinfægtning, efter hvilken Joseph holdt en højst opmuntrende og passende Tale. Med Hensyn til denne Skinfægtning og General Bennetts Optræden mod Joseph ved den Lejlighed skriver han:

»Jeg blev anmodet af General Bennett om at overtage Kommandoen over den første Kohorte under Skinfægtningen, hvilket jeg afslog. General Bennett opfordrede mig dernæst til at indtage min Stilling under Fægtningen bagved Kavalleriet foruden min Stab, men Kaptejn Albert P. Rockwood, min Livgardes Anfører, gjorde Indsigelse og holdt sig tæt ved min Side, og jeg valgte min egen Stilling. Dersom General Bennetts sande Følelser for mig ikke blive aabenbarede for Verden om en meget kort Tid, er det muligt, at hin Aands stille Hvisken, som paa Paradepladsen tilhviskede mig, at »der laa Ondt paa Bunden af denne Skinfægtning«, var falsk; en kort Tid vil afgjøre dette. Lad John C. Bennett besvare paa Dommens Dag: »Hvorfor opfordrede De mig til at anføre en af Kohorterne og

at indtage min Stilling foruden min Stab under Skinfægtningen den 7de Maj 1842, hvor mit Liv kunde være bleven et Offer, og Ingen have vidst, hvem der udførte Gjerningen?«

Joseph havde Ret; General Bennetts senere Opførsel beviste Sandheden af hans Ord. Denne Mand var ankommen til Nauvoo omtrent 1½ Aar i Forvejen og foregav at have et stærkt Ønske om at se de Hellige nyde deres Rettigheder. Han var en Mand med temmelig gode Evner og havde en Del Indflydelse, men de, som kjendte ham nøjere, nærede kun liden Tiltro til ham. Efter sin Ankomst til Nauvoo forenede han sig med Kirken og var tilsyneladende meget nidkjær og hengiven for Sandhedens Sag. Han blev snart en fremragende Mand og valgtes blandt Andet til Borgmester for Staden Nauvoo. Da Rygtet om hans Forening med Kirken blev almindelig bekjendt, ankom et Brev til Nauvoo fra en af Bennetts tidligere Naboer, hvori det anførtes, at han havde en Kone og to Børn levende i Ohio. Brevets Afsender advarede Folket imod ham, og anførte, at han var en meget slet Mand. Der blev imidlertid i Begyndelsen ikke taget videre Hensyn til dette Brev, da man vidste, at gode Mænd ofte blive bagvaskede, og man antog, at Brevskriverens Angivelser ikke vare paalidelige. Af denne Aarsag blev Brevet holdt hemmeligt, men blev paa samme Tid bevaret.

En Tid efter sin Daab vedligeholdt Bennett et godt ydre Udseende, og var meget omhyggelig for at faa Joseph og Folket til at tro, at han var en sand Hellig; men dette varede ikke længe. For at opnaa sin Hensigt med Søstrene fortalte han dem mange ugudelige Løgne om Joseph, der gjorde Alt for at frelse ham, men til ingen Nytte. Bennett vedblev med sin Ugudelighed, indtil Joseph, som var bestemt paa at standse saadanne Handlinger for Fremtiden, protesterede imod dem offentlig. Den 17de Maj opgav General Bennett sit Embede som Staden Nauvoos Borgmester, da han vidste, at hans Vederstyggeligheder vare ved at komme for Lyset, og haabede ved Nedlæggelsen af sit Embede at faa Folket til at tro, at han var uskyldig. Samme Dag blev Joseph valgt til Borgmester i hans Sted.

I et specielt Møde af Byraadet et Par Dage efter spurgte Joseph Bennett, om han havde Noget imod ham; han gjorde dette paa Grund af de mange Rygter, der verserede i Staden, og for at berolige den offentlige Stemning. Bennett stod frem for dette Raad samt et Hus fuldt af Tilhørere og sagde, at han vidste ikke af at have havt nogen Udestaaelse med nogen af Kirkens ledende Mænd; og paa følgende Opfordring af Joseph: »Vil De behage at afgive en sanddru og bestemt Erklæring om, hvor vidt De kjender Noget, der kan være nedsættende for min Karakter,« svarede han: »I al min Omgang med Præsident Smith, saa vel offentlig som privat, har jeg altid fundet, at han var en Mand af strengeste Dyd.« Samme Dag afgav han følgende edelige Vidnesbyrd for Raadmand Daniel H. Wells:

»*Nauvoo, Illinois, den 17de Maj 1842.*

John C. Bennett mødte i Dag personlig for mig, Daniel H. Wells, Raadmand for Nauvoo City, og erklærede paa sin hellige Ed, saasom Loven foreskriver, at Joseph Smith aldrig havde lært ham Noget, som i mindste Maade

strider imod Evangeliets Principer, Moralen eller Guds eller Menneskenes Love, hverken direkte eller indirekte, hverken i Ord eller Gjerning. Tillige erklærede han, at ham bekjendt havde Joseph Smith aldrig set gjennem Fingre med nogen som helst upassende Vandel, hverken i det offentlige eller private Liv, og han havde aldrig lært ham under fire Øjne, at utugtig, ukysk Omgang med Kvinder var under visse Omstændigheder tilladeligt, og var heller ikke vidende om, at han nogensinde havde lært Andre Saadant.

Beediget og undertegnet hos mig Dags Dato.

Daniel H. Wells, Raadmand.«

Da Bennett afgav dette Vidnesbyrd, foregav han at have til Hensigt at omvende sig og gjøre Ret, men det varede ikke længe, før han atter gjorde sig skyldig i de samme Overtrædelser som tilforn. Den 25de Maj underrettedes han om, at det Første Præsidentskab, de Tolv og Biskopperne havde unddraget ham deres Fællesskab og vare i Færd med at offentliggjøre hans Vederstyggeligheder. Den følgende Dag overværede han et Møde i Frimurerlogen, hvor Joseph og omtrent 100 af Brødrene vare tilstede. Han tilstod her sine vanhellige og ukyske Handlinger, græd som et Barn og erkjendte, at han havde fortjent den strengeste Revselse og bad om at blive skaanet for Udelukkelse. Hans Anger og Bedrøvelse syntes i Øjeblikket saa dyb og oprigtig, at Joseph forbarmede sig over ham og i Forening med de andre Brødre tilgav ham.

Strax derpaa forlod Bennett Nauvoo, men saa snart han var taget bort, begyndte han at udsprede de værste Løgne og Beskyldninger om Joseph og de Hellige. Ifølge hans Angivelser fortjente de ikke at leve. Medens han foregav at være et Medlem af Kirken og at have stor Tro paa Værket, skrev han adskillige heftige Artikler angaaende de Helliges Forfølgelser i Missouri. Under disse Artikler skrev han ikke sit eget Navn, men »Joab, General i Israel«. Efter at han forlod Nauvoo og skrev mod Joseph og Kirken, citerede han fra disse Artikler for at vise Publikum, hvilket forrædersk og blodtorstigt Folk »Mormonerne« var, men han var meget omhyggelig med ikke at fortælle dem, at han var den samme »Joab«, som havde skrevet disse Artikler. En Bog, som han derpaa udgav, vakte en Del Ophidselse, der dog ikke varede længe. Sine øvrige Dage henlevede han i Elendighed; nogle Aar før sin Død havde han ofte meget heftige Krampeanfald og var for en Del berøvet Brugen af sine Lemmer og sin Tunge; uden saa meget som en Ven til at begræde sin Bortgang døde han omsider i Foraaret 1868.

Sidney Rigdon og hans Familie sympathiserede med Bennett og var bleven paavirket af hans Aand, men en mærkelig Begivenhed i hans Familie, en syg Datters mirakuløse Gjenbringelse til Liv og Helbred, bevirkede, at han atter vaagnede op til Bevidsthed om sine Pligter og for en Tid søgte at forbedre sig.

I Begyndelsen af Maj var der skudt paa forhenværende Guvernør for Missouri, Lilburn W. Boggs, og han var bleven saaret i sit eget Hus i Independence, Jackson County; den 20de Juli gik han til Fredsdommer Samuel Weston og erklærede under Ed, at han troede, det var Orrin P. Rockwell, der havde skudt paa ham, og ansøgte Guvernør Reynolds om at fordre nævnte Rockwell udleveret af Gu-

vernøren for Illinois for derpaa at føre ham til Jackson County i Forhør. Boggs svor ligeledes, at han troede, Joseph var Medskyldig eller Ophavsmand til dette Overfald, hvorpaa Guvernør Reynolds opfordrede Guvernør Carlin til at udlevere ham Joseph og Rockwell. Carlin udstedte strax en Paagribelsesordre, og den 8de August blev Joseph arresteret af Sheriffen for Adams County og hans to Medhjælpere. Saa snart de vare blevne arresterede, udstedte Municipalretten i Nauvoo en *Habeas-corpus* Skrivelse for at faa Joseph og Rockwell forhørte der paa Stedet; men Embedsmændene nægtede at anerkjende Municipalrettens Indblanding i Sagen og vendte derpaa tilbage til Guvernør Carlin for at indhente nærmere Instruxer desangaaende.

Dette Forlangende om at føre Joseph til Missouri var ikke alene uretfærdigt, men ogsaa lovstridigt; thi selv om han havde været skyldig i den Forbrydelse, som Boggs tillagde ham, gaves der dog ingen Lov, ifølge hvilken han kunde blive bortslæbt til Missouri i Forhør. Det Hele var kun et Paaskud af Boggs for at faa Joseph i sin Vold og ved en passende Lejlighed ombragt. Med Salomons Ord i Minde, at »en Træsk ser Ulykke; men de Vanvittige gaa over og straffes« (Ord. 22 : 3), fandt Joseph det raadeligt at fjerne sig fra Byen, før Sheriffen kom tilbage. Han tog saaledes først over Floden til sin Onkel John Smith i Iowa og opholdt sig her et Par Dage; derpaa vendte han tilbage over Floden og tog Ophold hos Broder Edward Sayers, der boede i en Skov nogle Mile norden for Nauvoo. Her forblev han, indtil det rygtedes, at hans Skjulested var bleven opdaget, da han derpaa flyttede til Broder Carlos Grangers Bopæl.

Under Josephs Fraværelse fra Staden var der forskjellige Rygter i Omløb med Hensyn til den Fremgangsmaade, Embedsmændene havde isinde at anvende for at faa fat paa ham. Dersom de ikke selv kunde finde ham, sagde de, vilde de bringe et saa stort Antal Mænd til Nauvoo, at ethvert Hus kunde blive gjennemsøgt, og dersom han endda ikke var til at finde, vilde de gjennemsøge hele Staten og ikke hvile, før de havde fundet ham. Disse Rygter fremkaldte en Del Uro og Bekymring hos nogle af Brødrene, men Joseph selv var ganske rolig og formanede dem til ikke at skjænke slige Rygter for megen Opmærksomhed.

Fra sine Skjulesteder skrev og modtog han ofte Breve og varetog paa denne Maade sine vanlige Forretninger. I et Brev, som han modtog fra Wilson Law, der var bleven valgt til General-Major i Legionen i Stedet for John C. Bennett, hedder det: »Tillad mig at forsikre Dem, at jeg af mit ganske Hjerte slutter mig til de Meninger og Anskuelser, som De saa ædelt og følsomt har fremsat; og saa længe mit Hjerte banker, eller denne Haand, som nu skriver, er i Stand til at drage og føre et Sværd, kan De forlade Dem paa, at det staar til Deres Tjeneste i Sandhedens og Frihedens herlige Sag.« Man skulde neppe tro, at den Mand, der skrev disse Linier, i mindre end 18 Maaneder vilde nedlade sig til at danne et Komplot for at dræbe sin foregivne Ven, og dog var dette Tilfældet. Baade Wilson og William Law, der var en af Josephs Raadgivere,

vare meget slette Mænd; de faldt begge fra og bleve to af Josephs bitreste Fjender. De indgik Forbund med Pøbelen og bidroge maaske mere end nogen Anden til at iværksætte Josephs Mord.

En mærkelig Profeti, som Joseph den 6te August 1842 ytrede, bør ikke undlades at blive kortelig berørt. I Forening med et betydeligt Antal Personer, deriblandt General James Adams (der fungerede som deputeret Stormester for Frimurerne i Staten Illinois), tog han den nævnte Dag over Floden til Montrose i Iowa. Hensigten med deres Besøg i Montrose var at oprette en Frimurerloge der. Medens Stormester Adams var i Færd med at give Instruxer til den nylig indsatte Mester for Logen, havde Joseph i Læ af Bygningen en Samtale med flere af Brødrene om de Helliges Forfølgelser i Missouri og den stadige Fortræd, der blev dem tilføjet af deres Fjender. Med Hensyn til denne Samtale siger Joseph: »Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og at de omsider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde apostasere og andre blive dræbte af deres Forfølgere, eller miste deres Liv som Følge af Anstrengelse eller Sygdom; men nogle af dem, hvis Liv skulde bevares, vilde drage mod Vesten og der hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Stæder og se de Hellige blive et mægtigt Folk imellem Klippebjergene.« Der var kun Faa, som den Gang forstod, at Opfyldelsen af denne Profeti var saa nær forhaanden, som Tilfældet var, thi de Hellige vedbleve at lide megen Trængsel, mange faldt fra, andre bleve dræbte af deres Forfølgere eller omkom formedelst Anstrengelse ved at blive drevne fra deres Hjem af Pøbelen, og atter andre, hvis Liv bevaredes, naaede Klippebjergene, hvor de have hjulpet til at anlægge Settlementer og bygge Stæder og have set de Hellige blive et mægtigt Folk; men Joseph selv oplevede ikke at se sin Forudsigelse gaa i Opfyldelse.

For at undgaa Bogg's Efterstræbelser havde Orrin P. Rockwell forladt Nauvoo samtidig med Joseph og var taget til de østlige Stater. Her forblev han indtil Begyndelsen af Aaret 1843, da han begav sig paa Tilbagevejen til Nauvoo, men allerede ved sin Ankomst til St. Louis blev han anholdt og arresteret af en Mand ved Navn Fox paa Anklage af en vis Elias Parker, der svor, at han var den samme Orrin P. Rockwell, der var beskyldt for at have forsøgt at dræbe Lilburn W. Boggs. Efter i et Par Dage at have siddet fængslet i St. Louis førtes han til Independence i Jackson County, men nød her en slet Behandling og var ofte udsat for at blive dræbt.

Da Joseph erfarede, at Rockwell var bleven arresteret, profeterede han, at han skulde slippe uskadt bort fra Missourianerne. Dette gik ogsaa i Opfyldelse, uagtet Rockwell ofte blev truet med Døden og man ved et Par Lejligheder under hans Transport til og fra Liberty, Clay Connty, i Forhør, havde lagt Planer for at overfalde og myrde ham paa Vejen. Grand-Juryen kunde ikke opdrive noget Vidnesbyrd til Bevis for, at han havde skudt paa Boggs, hvor meget end Pøbelen ønskede det.

Joseph H. Reynolds, der den Gang var Sheriff for Jackson County, fortalte Broder Rockwell, at han var i Færd med at tage til Illinois

for at arrestere Joseph, og foreslog ham at tage med og forraade Joseph i hans Hænder. Som Vederlag skulde han faa en hvilken som helst Sum Penge, han vilde nævne, men Rockwell afslog med Harme Tilbudet. Reynolds tog derpaa afsted til Nauvoo, og Rockwell, der saa', hvilken Fare der truede Joseph, var saa ængstelig paa hans Vegne, at han formelig følte Krampetrækninger i sit Kjød. Medens han sad og overvejede sin beklagelige Stilling, hørte han en Due neddale paa Vinduet i det øvre Værelse af det Fængsel, hvor han sad indespærret. Duen begyndte at kurre og fløj derpaa bort igjen. Strax efter kom den tilbage til hans eget Vindue, hvor en Rude var slaaet i Stykker, og krøb ind imellem Jerngitteret, hvis Stænger vare anbragte omtrent $2^1/_2$ Tomme fra hinanden. Den fløj flere Gange omkring Fængselsdøren uden at sætte sig, men vedblev at kurre, indtil den igjen krøb igjennem Gitteret og forsvandt ud af det ituslagne Vindue. Broder Rockwell betragtede dette som et gunstigt Tegn; hans Krampetrækninger ophørte, og han var fra nu af fuldkommen overbevist om, at det ikke vilde lykkes Fjenderne at bringe Joseph til Missouri. Ligeledes følte han sig overbevist om, at han snart selv vilde blive sat paa fri Fod, hvilket ogsaa skete den 13de Dec. 1843. Han havde da været Fange i henimod ni Maaneder og havde i al denne Tid udstaaet næsten enhver Lidelse undtagen Døden. Han havde været fængslet paa en lovstridig Maade og med Lænker om Hænder og Fødder hensiddet i et smudsigt Fangehul uden saa meget som en Ovn eller Klæder nok til Beskyttelse mod Kulden og uden at faa Lov til at skifte Undertøj. Af Føde havde han sædvanlig kun faaet det Halve af, hvad han behøvede, og det Lidet, han fik, var ovenikjøbet af den simpleste Slags, hvorfor han næsten var reduceret til et Skelet, og da Lænkerne bleve tagne af ham, var han saa svag, at han ikke kunde gaa alene uden Hjælp. Efter sine mange Lidelser og Gjenvordigheder ankom han endelig til Nauvoo den 25de Dec. om Aftenen og begav sig øjeblikkelig hen til Josephs Bolig, »The Mansion«. Her havde et lille Selskab af udvalgte Venner samlet sig for at tilbringe Aftenen paa en behagelig Maade, men hvor blev man ikke overrasket, ved midt under Festlighederne at se en tilsyneladende drukken Mand komme ind og med sit lange, uredte Haar hængende om Skuldrene opføre sig som en Missourianer. Joseph opfordrede den tilstedeværende Politikaptejn til at kaste Manden paa Døren. Under Tummelen, som paafulgte, fik Joseph Lejlighed til at se den Fremmede lige i Ansigtet. Det var ingen drukken Mand, det var ingen Missourianer, men, som Joseph skriver, »til min store Overraskelse og usigelige Glæde opdagede jeg, at det var min længe prøvede og trofaste, men grusomt forfulgte Ven Orrin P. Rockwell, der netop var ankommen fra Missouri efter næsten et Aars Fængsling der uden at findes skyldig i nogen Brøde«.

Ifølge Josephs Raad blev en speciel Konference afholdt i Nauvoo den 29de August, ved hvilken et Antal af 380 Ældster bleve kaldte til at gaa ud i forskjellige Retninger og ved deres Prædiken søge at dæmpe den Ophidselse, som var opstaaet ved Bennetts og Andres

urimelige Beskyldninger. Han havde jævnlig holdt sig skjult, men ved denne Lejlighed viste han sig pludselig paa Forhøjningen til stor Glæde og Overraskelse for de Hellige, der vare ubekjendte med hans virkelige Opholdssted. Han lykønskede de Hellige til den Sejr, han igjen havde vundet over Missourianerne, og sagde, at det var ikke med Sværd eller kjødelige Vaaben, han havde bekæmpet dem. Der var ved denne Lejlighed intet Liv gaaet tabt, og der vilde intet Liv tabes, saa længe de Hellige vilde lytte til hans Raad. Indtil denne Dag, sagde han, havde Gud givet ham Visdom til at beskytte dem, som vilde tage imod Raad.

Den 1ste Sept. skrev Joseph en Artikel til de Hellige om Daab for de Døde. (Se Pagtens Bog, 127de Kap.) I samme Skrivelse meddelte han dem, at eftersom Herren havde aabenbaret til ham, at hans Fjender, baade i Missouri og Illinois, igjen vare paa Spor efter ham, fandt han det klogest, saa vel for sin egen som for Folkets Sikkerheds Skyld, at forlade Nauvoo paany for en kort Tid.

Den 3die s. M. kom en Sheriff og to andre Mænd til Nauvoo og sneg sig ind i Josephs Hus; skjønt de ingen Ret havde til at foretage Husundersøgelse, gjorde de det dog, men kunde ikke finde ham. Denne deres Fremgangsmaade var et ligefremt Brud paa de Forenede Staters Konstitution, men hvad brøde de sig derom? Joseph var, hvad de kaldte »Mormon-Profeten«, og med ham kunde de gjøre, som de behagede. De vare vel bevæbnede og foregave at have til Hensigt at bemægtige sig ham enten levende eller død, men just som de traadte ind i Huset, begav han sig ad en Bagdør og videre gjennem Majsen i sin Have til Biskop Newel K. Whitneys Hus. Man sagde, at der ialt var 16 i Sheriffens Følge, og at de forlode Quincy med den Bestemmelse at naa Nauvoo om Natten og uforvarende anfalde Huset, men ved en Fejltagelse kom de bort fra Vejen, spredtes ad og maatte opsætte Rejsen til Daggry. Efter at Mørket var faldet paa, forlod Joseph Biskop Whitneys Hus og begav sig hen til Broder Edward Hunter, der boede paa et mere afsidesliggende Sted, hvor han ansaas for at være mere i Sikkerhed.

Den 6te Sept. skrev Joseph atter en Epistel til de Hellige, hvori han gav dem videre Undervisning med Hensyn til Daab for de Døde. (Se Pagtens Bog, 128de Kap.) Denne Skrivelse gjorde et dybt og højtideligt Indtryk paa de Hellige, som viste sig meget beredvillige til at adlyde den. Joseph lod derpaa de af de Tolv, som vare i Færd med at gaa paa Mission, ved et Bud underrette om, at det var hans Ønske, de skulde arbejde i Illinois og prædike imod Pøbelvældet. Den 10de besluttede han at vende tilbage igjen til sit eget Hus, men allerede den 2den Okt. naaede den Efterretning Nauvoo, at Guvernør Carlin havde udlovet en Belønning paa 400 Dollars for Josephs og Rockwells Paagribelse, og at Guvernør Reynolds af Missouri ligeledes havde udlovet en Belønning paa 300 Dollars for hver af dem. Rygtet sagde fremdeles, at Guvernør Carlin havde til Hensigt at arrestere Joseph ved en ulovlig Arrestordre for derpaa at føre ham til Carthage, hvor han ifølge Planen vilde blive løsladt ved en *Habeas-corpus* Skrivelse af Dommer Stephen A. Douglas og derpaa ved en lovlig

Arrestordre uden videre ført direkte til Missouri. Dersom man ikke kunde fange ham paa denne Maade, havde et betydeligt Antal Missourianere frivilligt tilbudt at ville forene sig med Illinois-Militsen for at tage til Nauvoo og gjennemsøge Staden, indtil de havde fundet ham. Dette var kun Rygter, men Joseph vidste meget vel, at hans Fjender ikke toge i Betænkning at bruge et hvilket som helst Middel for at faa ham i deres Magt; han forlod derfor atter sit Hjem og ankom efter en trættende Rejse, som medtog noget over en Dag, i Forening med flere af Brødrene til Broder James Taylors Hus (Præsident John Taylors Fader), hvor han opholdt sig indtil den 28de Okt., da han igjen vendte tilbage til Nauvoo.

Den 30te Okt. samledes de Hellige for første Gang til offentlig Gudsdyrkelse indenfor Templets Mure; et midlertidigt Gulv var bleven lagt og Alting indrettet saa bekvemt som muligt; uagtet Murene kun hævede sig en fire Fod over Grundfladen, foretrak de dog at afholde deres Forsamlinger der fremfor i Lunden, hvor de vare mere udsatte for Vejrets Omvexlinger.

Den 15de Nov. bekjendtgjorde Joseph for Læserne af »*The Times and Seasons*«, at han paa Grund af de mange Forretninger, der paahvilede ham, saa' sig nødsaget til at fratræde Redaktionen af nævnte Blad, og overdrog for Fremtiden dets Ledelse til Ældste John Taylor.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Ældste Orson Hydes Mission til Jerusalem.

Den 7de Dec. 1842 vendte Ældste Orson Hyde tilbage fra sin Mission til Jerusalem og blev modtagen med stor Glæde af Joseph og de Hellige. Han havde nu været fraværende i omtrent 2½ Aar og havde i denne Tid udført en af de vigtigste Missioner, der er bleven foretaget i denne Uddeling.

Som man vil erindre, forlod Ældste Hyde Nauvoo den 15de April 1840 og tiltraadte sin Mission, forsynet med nedenstaaende Beskikkelse:

»Til Alle, til hvem dette Dokument maatte komme, Hilsen!

Det være herved vitterligt for Alle, at Authoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samlede i Konference i Nauvoo, Hancock County, Staten Illinois, den sjette April i Herrens Aar atten hundrede og fyrretyve, føle sig overbeviste om, at en vigtig Begivenhed forestaar — en Begivenhed, som vedrører Hedningenationernes Interesser og Velfærd i den ganske Verden. Af Tidernes Tegn og Udtalelserne i Guds aabenbarede Ord ere vi komne til denne Overbevisning. Jøderne have længe været adspredte blandt alle Nationer, og det er vor fuldkomne Tro, at Tiden for deres Tilbagevenden til det Hellige Land allerede er kommen.

Da dette adspredte og forfulgte Folk er sat blandt Hedningerne som et Tegn for disse paa Messiæ anden Tilkommelse, og ligeledes som Tegn paa de nuværende jordiske Rigers og Magters Undergang, derved at den Almægtige skal udsprede Hunger og Pestilens blandt dem som Frost og Sne om Vinteren, samt ved at sende Sværdet blandt dem, saa at Folk skal opstaa mod

Folk og vade i hverandres Blod, er det efter vor Mening af højeste Vigtighed, at man indhenter Oplysninger om Jødefolkets nuværende Anskuelser og Foretagender og fremlægger dem til Overvejelse for den amerikanske Nation til Gavn og Belæring for den; og da vi anse det som vor Pligt at sætte de kraftigste Midler i Virksomhed for at frelse Menneskenes Børn fra »den Vederstyggelighed, som ødelægger«, have vi, tilskyndede af den Helligaand, valgt Ældste Orson Hyde, Ihændehaveren af denne Beskikkelse, en trofast og værdig Jesu Kristi Tjener, til at være vor Agent og Repræsentant i Udlandet paa hans Besøg i London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem saa vel som paa andre Steder, han maatte anse passende; og det paalægges ham at henvende sig til Jødernes Præster, Forstandere og Ældster, for hos dem at erholde al mulig Oplysning, samt at tilsende nogle af Hovedaviserne Artikler til Offentliggjørelse, at de indhentede Oplysninger kunne blive bragte til almindelig Kundskab i hele den amerikanske Union.

Da Hr. Orson Hyde med Glæde og Beredvillighed har paataget sig det ham beskikkede Hverv at være vor og Publikums Tjener i fjerne og fremmede Lande for Kristi Skyld, anbefale vi ham tillidsfuldt til alle religiøse og kristelige Folk, saa vel som til de ærede Herrer og Damer, der ej tilhøre noget bestemt Kirkesamfund, som et værdigt Medlem af Samfundet, der besjæles af den helligste Iver for Menneskenes Lyksalighed, hvilket vi gjøre i den faste Tro, at de ville yde ham al den pekuniære Hjælp, han maatte behøve, for at kunne løse sin vanskelige og besværlige Opgave til Menneskehedens fælles Gavn. Religionsforkyndere af enhver Bekjendelse, til hvem Hr. Hyde maatte komme, anmodes om at understøtte ham i hans Mission og at staa ham bi med deres Indflydelse, og alle Saadanne skulle have et haardt prøvet Folks Velsignelse og Forbøn — et Folk, hvis Blod har flydt som Vidnesbyrd om dets Oprigtighed — hvis Martyrblod har besudlet Frihedens hellige Jordbund.

Det paalægges endvidere af denne Konference Hr. Hyde ikke at sende til dette Land andet end ligefremme Kjendsgjerninger til Offentliggjørelse, bortset fra al Slags Theologi, idet vi overlade til Enhver at gjøre sine egne Slutninger.

Givet under vore Hænder paa ovennævnte Tid og Sted.

JOSEPH SMITH, Præsident. ROBERT B. THOMPSON, Skriver.«

For at vise, hvorledes Herrens Aand ogsaa arbejdede hos Jøderne samtidig med, at den virkede blandt Herrens Tjenere i denne Husholdning, ville vi aftrykke følgende Cirkulære fra Jøderne i Jerusalem til alle Abrahams Efterkommere overalt paa Jorden. Det var skrevet paa Hebraisk og ledsagedes af en engelsk Oversættelse, som blev optaget i »*The Morning Herald*«, hvorfra det her er oversat:

»Til vore Brødre Israeliterne i Europa og Amerika, til Enhver, som liberalt og gavmildt yder sin Andel til ethvert helligt og fromt Øjemed, og som altid er rede til at bevise sin Godhed for Forjættelsens Land, til Enhver, som ønsker Godt over Jerusalem, og til alle Venner af Zion (som er os dyrebarere end vort Liv), som udrække deres velgjørende Haand til denne hellige Stad, og som med Kjærlighed og Hengivenhed hellige deres Midler til Tegn paa, at de have »Behagelighed til dens Stene og forbarme sig over dens Støv«, — til de nidkjære og fortræffelige Rabbinere, til deres værdige og udmærkede Medhjælpere, til de ædle Overhoveder og trofaste Ledere for Israel, til alle Forsamlinger, der ere indviede til Herren, og til ethvert af deres Medlemmer, sige vi: Maa Herren udstrække sin Beskyttelse til dem og skjænke dem Helbred, Liv og Lykke. Maa Glæde og Fryd vorde dem tildel, og maa de med deres egne Øjne se Herren gjenbringe Zion. Maa dette være hans naadige Villie, Amen.

Det er et vel bekjendt Faktum i hele Juda og Israel, at »Zions

Datter mistede al sin Prydelse« for henved hundrede Aar siden, da de tyske Jøder i denne hellige Stad med Magt bleve berøvede deres Hjem og Ejendom. Frygteligt og tungt var det Aag, som dette Lands Despoter paalagde dem. Tyranni og grusom Misbrug af Magten traadte dem i Støvet og tvang dem til at forlade deres Boliger og alle deres Ejendomme og at søge Frelse ved Flugt. Saaledes stod den hellige Stad, som de havde arvet fra deres Forfædre, øde og forladt, indtil den blev indtaget og besat af de Fremmede. De hellige Bygninger, som fandtes i den, nemlig Synagogen og Midrash, bleve nedrevne, vort Land blev aldeles ødelagt og vort retmæssige Gods tilintetgjort lige for vore Øjne. Da kunde vor Sjæl ikke trøstes; thi hvordan kunde vi udholde at være Vidne til den Hjemsøgelse, som ramte vort Folk!

Men ligesom Lyset glimter frem af en Gnist, saaledes toge vore Brødre Mod til sig og vendte tilbage for atter at nedsætte sig og tage Fodfæste paa det hellige Bjerg; men vi kunde ingen Hvile faa for vor trætte Fod, intet Sted finde, som kunde indvies til Bøn og Andagt. Vore smertende Øjne saa', hvorledes alle Tungemaal og Folk, selv fra Havets fjerneste Øer, havde opført Bygninger, der forsvaredes af Mure, Porte og Faldgitre, medens Herrens Folk, som med Magt uddreves af sit Ejendomsland af rovgjerrige Barbarer, blev overøst med Skjældsord, Haan og Vanære.

Folkets Smertensraab opsteg til Herren, som bor i Zion. Han skuede med Kjærlighed og Medynk ned paa vore Lidelser og Trængsler, og da Ægyptens Hersker først fik Magt over det Hellige Land — en Hersker, som øvede Retfærdighed i alle sine Stater — udstedte han et Edikt, som tillod Jøderne at gjøre, hvad som helst de ansaa for ret og gavnligt med Hensyn til Gjenopførelsen af deres ødelagte Synagoger og Kollegier. Herren ihukom os i sin Barmhjertighed og bevirkede vor Gjenindsættelse i vore Fædres Arv og det hellige Sted, som kaldes Rabbi Jehuda, den Frommes Ruin; velsignet være hans Minde!

Lovet være Herren vor Gud, vore Fædres Gud, som inspirerede Ægyptens Behersker til at gjengive os vore Fædres Besiddelser. Vi forsømte ikke den tilbudte Lejlighed, men gjorde alt muligt for at opbygge Jerusalem. Vi omgave den med Mure og opsankede dens Stene, og det hellige Foretagende lykkedes under vor Haand, saa at vi have fuldført Midrash, og »stor er Husets Herlighed«. Vi ere ligeledes færdige med Boligerne for Lovens Forkyndere, hvor tillige de Fremmede kunne nyde en gjæstfri Modtagelse og Forplejning, hvilket var aldeles nødvendigt til Bekvemmelighed for de mange fromme Israeliter, som besøge den hellige Stad til Højtiderne; og paa den sidste *Rosh Hodesh Shebath* nedlagde vi i Midrash en *Sepher Jorah*, som vi helligede ved Navnet *Menahem Zion*, thi Herren har lovet at trøste sit Folk.

Men uagtet vi ved Forsynets Naade have gjenerholdt en Del af de Besiddelser, vore fromme Fædre havde testamenteret os, ere vore Hjerter dog bedrøvede og vore Øjne fulde af Taarer, naar vi beskue Herrens Helligdom, Synagogen, som endnu ligger i Ruiner, og det

staar ikke i vore, de tyske Jøders Magt at gjenopbygge den, thi desværre, stort er vore Fattiges Tal, som mangle det daglige Brød, og Gjælden, vi maatte sætte os i for at faa Midrash gjenopført, er stor og trykker os haardt.

Aarsagen til vor Sorg er saaledes altid for vore Øjne — Synagogens Ruiner ligge ophobede midt paa Tomten, og Ukrud og Slyngplanter sno sig om den hellige Dynge. Vi anse det derfor som vor skyldige Pligt at afsende et sikkert Bud til vore Brødre af Israels Hus, som ere adspredte over Jorden i Landflygtighed, for at gjøre dem bekjendte med »Herrens Frelse i Landet«, saa de kunne rejse sig og forbarme sig over Zion, thi det er Tid at være den naadig.

Dette vanskelige Hverv har vor højt elskede Ven, den lærde og berømte Rabbiner, den nidkjære og agtværdige Aaron Selig Ashkenazi, frivilligt tilbudt at udføre. Han er en Mand fuld af Herrens Frygt og af en fast Karakter, til hvem vi have den mest uindskrænkede Tillid; ham have vi overdraget den Mission at forkynde i de forskjellige jødiske Forsamlinger, hvilket Syn der frembød sig for hans Blik paa det hellige Bjerg, og ham have vi givet en skriftlig Fuldmagt, som omhandler Enkelthederne ved hans hellige Mission og giver al nødvendig Oplysning om den.

Lader derfor de Retfærdige glæde sig; lader de Gudfrygtige juble af Fryd; thi Dagen, I saa længe have ventet, er kommen, og I se den. Herlighedens Krone vil atter smykke sit tidligere Sted. Staar derfor op og yder en Del af Eders Formue, ifølge denne vor Opfordring, som en hellig Tribut til Opførelsen af »et Tempel for den højeste Konge paa Herrens Bjerg«, at I maa faa en Lod og et retfærdigt Navn i Jerusalem.

Ingen af eder bør holde sin Haand tilbage, men den Fattige bør med Redebonhed yde sin Skjærv for sig og Familie, ligesom den Rige gavmildt giver af den Overflod, hvormed Herren har velsignet ham. Lad Forældre og Børn, Gamle og Unge med lige Iver forbarme sig over Zion paa denne Naadens Dag.

Lad hver Mand opmuntre sin Broder, sigende: Vi ville være nidkjære og udholdende for vort Folk og vor Guds Stad, og af Kjærlighed til Zion og for Jerusalems Skyld ville vi ikke hvile eller give os tilfreds, før Jerusalem bliver priset over hele Jorden og er den fornemste Aarsag til vor Glæde, saaledes som vi højtideligt have lovet: »Dersom jeg forglemmer dig, Jerusalem, da forglemmer jeg min højre Haand. Min Tunge hænge ved min Gane, om jeg ikke kommer dig ihu, om jeg ikke ophøjer Jerusalem over min højeste Glæde!«

Saaledes lyder eders Brødres Ord, som henvende sig til eder for Guds, hans Lands, hans Folks og hans Arvs Æres Skyld, og vi bede bestandig for vore landflygtige Brødre, idet vi opsende vore Bønner paa hellige Steder, fornemmelig i Nærheden af den vestlige Mur, at det evindeligen maa være vel med eder i Overensstemmelse med eders og vore oprigtige Ønsker.

Undertegnet i Jerusalem den 18de Dag i Aaret 5597 af Forstan-

derskabet for Midrash og Medlemmerne af Bygningskomiteen paa de tyske Jøders Vegne i den hellige Stad.

HIRSH JOSEPH, DAVID REUBEN, NATHAN SADDIS,
ABRAHAM S. SALMONS, MORDECAI AVIGDOR, URIAH S. HYAM.«

»Efter Ordre af Hs. Højærværdighed Overrabbineren bevidner undertegnede Kommunalbestyrelse, at Hs. Højærværdighed Aaron Selig Ashkenazi virkelig er afrejst i det i ovenstaaende Cirkulære anførte Øjemed.

London, den 7de Tebath (24de December) 5599.

ISRAEL LEVY, AARON LEVY, A. L. BARNETT.«

Følgende er et Uddrag af et Brev, som Ældste Orson Hyde tilskrev Præsident Joseph Smith, dateret London den 15de Juni 1841:

»Jeg har netop i dette Øjeblik modtaget en Skrivelse fra Dr. Salomon Herschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i dette Land, som Svar paa et Brev, i hvilket jeg høfligt anmodede ham om en personlig Sammenkomst. Dette kunde imidlertid ikke ske, da et Ulykkestilfælde, som har ramt ham (han har nemlig brækket sit Ben), nøder ham til at holde sig inde nogen Tid.

Jeg tilskrev ham i Anledning af min Mission, og da det vistnok vil være af Interesse for de Hellige og mine Venner i Amerika, tillader jeg mig herved at sende Dem en Kopi af mit Brev til ham, saalydende:

»Deres Højærværdighed!

Jeg beklager af mit ganske Hjerte den sørgelige Tilstand, hvori De befinder Dem paa Grund af den ulykkelige Hændelse, der hindrer Dem i at forlade Deres Værelse. Modtag, min Herre, en Fremmeds oprigtige Ønske om Deres hurtige Helbredelse, at De atter snart kan optage de Forretninger, som Deres høje og ansvarsfulde Kald paalægger Dem.

Da jeg frygter, der ej vil blive mig forundt den Glæde at faa en personlig Sammenkomst med Dem, haaber jeg, De tilgiver den Frihed, jeg tager mig, at jeg tilskriver Dem om Noget, som jeg havde haabet skulde give Anledning til en interessant Samtale mellem os. Men da Forsynet har nægtet mig dette Privilegium, maa jeg for Tiden opgive Haabet om en mundtlig Samtale med Dem om, hvad der vedrører Deres Nation, der er mig af saa særdeles Interesse.

Siden jeg naaede den modnere Alder og fik Sans for Religionen, have de jødiske Profeters Skrifter tiltalt mig i høj Grad, og Herrens Folks adspredte og undertrykte Tilstand har vakt de varmeste Sympathier i mit Bryst. Haabende derfor, at Profeten Hoseas's Ord i hans 2det Kap., 23de Vers, i Forening med Deres Højmodighed vil bortrydde ethvert Spor af Fordom mod Forfatteren af dette Brev, som Følge af at han ej er i Stand til ved noget anerkjendt Dokument at bevise sin Identitet med Deres Nation, tillader jeg mig at meddele Følgende.

Omtrent for ni Aar siden lagde en ung Mand, med hvem jeg kun havde havt et kort Bekjendtskab — en Mand, som var i Besiddelse

af megen Visdom og Kundskab, til hvem den Almægtige havde betroet mange Hemmeligheder — sine Hænder paa mit Hoved og udtalte disse mærkværdige Ord: »I Herrens bestemte Tid skal du gaa til Jerusalem, dine Fædres Land, og være en Vægter for Israels Hus, og ved din Haand skal den Allerhøjeste udføre en stor Gjerning, som skal forberede og storligen lette Indsamlingen af nævnte Folk.« Mange andre Enkeltheder bleve mig ved samme Lejlighed sagte af ham, hvilke jeg ikke vil omtale i dette Brev; men Nok er allerede sagt for at vise, at guddommelig Beskikkelse er Hovedgrunden til, at jeg har forladt en hengiven Families og dyrebare Venners Skjød, saa vel som det Land, der skjænkede mig Tilværelse.

Mine Evner og Kræfter have siden det Øjeblik været ofrede paa Hedningerne i forskjellige Lande paa begge Sider af Atlanterhavet indtil i Begyndelsen af Marts Maaned 1840. Da jeg en Aften paa nævnte Tid var gaaet tilsengs som sædvanlig og i Aanden betragtede min fremtidige Arbejdsmark, aabnede et himmelsk Syn sig for mine Øjne, ligesom Skyer af Lys. (Se Joel 3 : 1.) Stæderne London, Amsterdam, Konstantinopel og Jerusalem viste sig i en Følgerække for mit Blik, og Aanden sagde til mig: »Her ere mange af Abrahams Børn, som jeg vil samle til det Land, jeg gav deres Fædre, og her er ogsaa din Arbejdsmark. Forsyn dig derfor med de fornødne Anbefalingsbreve fra mit Folk, dine Brødre, og ligeledes fra Guvernøren i din Stat, med Lovens Segl vedføjet, og gaa hen til de Stæder, som ere blevne dig vist, og forkynd dette for Juda, og sig: Blæs Basunen i Landet og raab: Samler eder tilsammen og gaar ind i de befæstede Stæder. Opløft Banneret mod Zion, tøv ikke, men skynd dig, thi jeg vil bringe Ulykke og stor Ødelæggelse fra Norden. Løven er kommet ud af Skoven, og Ødelæggeren blandt Hedningerne er rede — han er gaaet ud fra sit skjulte Sted for at lægge deres Land øde, deres Stæder skulle nedbrydes og miste deres Indbyggere. Tal du Trøstens Ord til Jerusalem og raab til hende, at hendes Trængsler ere endte, at hendes Synder ere tilgivne, thi hun har modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle sine Overtrædelser. Lad din advarende Røst høres blandt Hedningerne, eftersom du farer frem, og opfordrer dem i mit Navn til at yde dig Hjælp og Bistand. For dit Vedkommende er det ligemeget, enten det er Meget eller Lidt, men mig tilkommer det at velsigne dem, som begunstige dig.« Dette Syn varede henved sex Timer, i hvilken Tid mine Øjne ikke lukkedes til Søvn. I dette Syn aabenbaredes mig mange Ting, som jeg aldrig har optegnet; ej heller skal jeg nedskrive dem, før de opfyldes i Jerusalem.

Det synes af Profeterne, som om Jerusalem ikke har Nogen til at vejlede sig, Ingen til at tage sig ved Haanden af alle de Sønner, hun har frembragt; men disse to Sønner* ere komne til dig! De Fremmedes Sønner skulle opbygge dine Mure.

Tillad mig nu, Deres Højærværdighed, at bebyrde Dem med nogle Betragtninger af En, hvis Sind er aldeles frit for alle Parti-Interesser og uhildet af al sekterisk Indflydelse.

* Forfatteren sigter hermed til sig selv og Ældste John E. Page.

Naar jeg beskuer eders Forfædres Tilstand i Davids og Salomons Dage og sammenligner den med deres Efterkommere i Nutiden, maa jeg uvilkaarlig udbryde: Hvor dybt er den mægtige Nation falden! Den Gang havde de et Rige, et Land, som flød med Mælk og Honning; den Gang tvang Jehovas stærke Arm de omboende Folkeslag til at betale Tribut til dem og skjænke dem Hyldest; den Gang var deres Banner højt ophøjet, og det bølgede for enhver Luftning, og under dets Skygge hvilede Israels Sønner og Døtre i fuldkommen Tryghed, medens Lys og Kundskab udstraalede fra dets gyldne Dug. Men nu findes der intet Rige, ingen Nation, ingen Tribut, ingen Hyldest, intet Banner, ingen Sikkerhed — Scepteret er brudt! I Stedet for Lyset og Kundskaben, som en Gang hævede dem højt over alle andre Nationer, er deres højeste Tragten nu (paa nogle hæderlige Undtagelser nær) at erhverve sig det usle Guld ved Kjøb og Salg af gammelt Skrab, hvormed deres Fædre aldrig vilde have besmittet deres Hænder.

Hvad har bevirket denne besynderlige Forandring? Er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud en retfærdig Gud? Ja, visseligen. Hvis han er en retfærdig Gud, vil han altsaa afpasse Straffen eller Tugtelsen efter den begaaede Brødes Størrelse. Lad os indrømme, at Mose Lov er Maalestokken, hvorefter enhver Forseelse bedømmes; vare ikke Afgudsdyrkelse og Udgydelse af uskyldigt Blod de største Synder, eders Fædre begik? Og var ikke Straffen for denne Overtrædelse 70 Aars Trældom i Babylon? Have de nogensinde gjort sig skyldige i Afguderi siden deres Befrielse fra Babylon? Nej. Have de gjort sig skyldige i Udgydelsen af uskyldigt Blod i den Grad efter deres Tilbagevenden fra Babylon, som før Nebukadnezar tog dem tilfange? Jøderne sige Nej. Godt; men der er Ingen, som vil nægte, uden derfor i mindste Maade at drage eders Oprigtighed i Tvivl, at den Ulykke, der ramte den jødiske Nation under Vespasian, i enhver Henseende overgik dens Hjemsøgelse i Nabukadnezars Dage.

Hvis Gud altsaa er retfærdig og uddeler Straffen i Forhold til Forbrydelsens Størrelse, følger deraf, at eders Forfædre maa have gjort sig skyldige i en langt større Brøde efter deres Udfrielse fra Babylon end før deres Fangenskab. Denne Brøde maa være, hvad den være vil; men vid forvist, at som Følge af den tillodes det Romerne at føre deres Sejr lige til eders hellige Stads Centrum, at afbrænde eders Tempel, at myrde eders Mænd, Kvinder og Børn og at adsprede de Tiloversblevne til Jordens fire Hjørner.

Den heftige Storm, som den Gang sønderrev eders Folk, og de blodige Fodspor, som Jøderne siden altid have efterladt sig i deres Landflygtighed, tilligemed de seneste Grusomheder, der udøvedes mod dem i Damaskus og paa Rhodus, vise kun altfor tydeligt, at den frygtelige Forbandelse, som de ved en vis Lejlighed ønskede over sig selv, er bogstavelig opfyldt. »Lad hans Blod komme over os og vore Børn.« Hvis Jesus af Nazareths Forkastelse og Korsfæstelse ikke var Aarsagen til dette store Onde, hvad var saa Aarsag dertil?

Endskjønt jeg har skrevet om disse Punkter uden Omsvøb, haaber jeg, min Herre, De vil tro mig, naar jeg forsikrer Dem, at min Pen

er skaaret med Venskab og dyppet i en Kilde af Kjærlighed og Velvillie mod eders Nationalitet. De Følelser, som den har overført paa dette Papir, udstrømme fra et Hjerte, der er fuldt af Taknemmelighed mod den Almægtige, at Tiden er kommen, da eders Friheds Morgenstjerne allerede har begyndt at adsprede de mørke og truende Skyer, som have adskilt eder fra Guds Naade. Det vil ikke vare længe, før der skal siges: »Gjør dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig.«

Se, Morgnen dæmrer, Mørket flyr,
Højt Zions Banner vajer —
Mens Tusindaarets Morgen gryr —
Til Frihed, Liv og Sejer.

Se, nu er Tidens Fyldes Stund,
Og Israels Haab opfyldes,
Messias snart paa Kanaans Grund
Af Judæ Levning hyldes.

Forsag derfor alle dine Synder, du Pagtens Folk, og vend dig til Herren din Gud som i fordums Dage. Staa op, staa op; og gaa ud fra Hedningerne, thi Ødelæggelsen vil snarlig komme fra Norden og lægge deres Steder i Ruiner. Jerusalem er dit Hjem; der vil Abrahams Gud befri dig. (Joel 3: 4, 5.) Der skal din længe ventede Messias aabenbares i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed for at øve Hævn over dine Fjender, og for at føre dig og dine Brødre af de ti Stammer til sikker Sejr og Triumf. Da skulle Troner omstyrtes, og denne Verdens Riger blive vor Guds Riger. Da skulle de komme fra Østen og Vesten, fra Norden og Syden og sidde tilbords med Abraham, Isaak og Jakob i Guds Rige; men Rigets Børn (Hedningerne) skulle kastes ud og Riget gjengives til Israel.

Med Højagtelse har jeg den Ære at undertegne mig,

Deres ærbødigste Tjener,

Orson Hyde.

Til Hs. Højærvædighed Dr. Solomon Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i England.«

»Ratisbon (Regensburg) ved Donau, den 17de Juli 1841.

Kjære Broder Joseph og Alle, hvem dette monne vedkomme!

Med Glæde skriver jeg Dem til i denne Stund, haabende, at dette Brev maa finde Dem, som det forlader mig, i Nydelsen af godt Helbred og en Del af den Helligaand.

Den 20de Juni forlod jeg London paa min Rejse til Rotterdam i Holland, efter at have sendt en lang Epistel til Dem tilligemed Kopien af et Brev til Hs. Højærværdighed Dr. S. Hirschell, Overrabbiner for Jøderne i London, hvilket De forhaabentlig allerede har modtaget. Herrens Værk gaar stadig fremad i London under vor værdige Broder Ældste Lorenzo Snows dygtige og rastløse Ledelse.

Den prægtige Damper »Batavier« bragte mig velbeholden over et frygtelig oprørt Havs Bølger i omtrent 30 Timer. Aldrig har jeg lidt saa meget af Søsyge som paa denne korte Tur; men det var snart overstaaet, og vi ankom lykkelig til Rotterdam. Jeg tog ind i Hotel London, hvor jeg boede for to Gylden eller omtrent 74 Cents pr. Dag. Her gjorde jeg Overrabbineren min Opvartning og fremsatte visse Spørgsmaal til ham; men da han ikke forstod et Ord Engelsk,

var det vanskeligt for mig at føre en fortrolig Samtale med ham. Jeg spurgte ham imidlertid, om han ventede, at Messias skulde komme direkte fra Himmelen, eller om han skulde fødes af en Kvinde paa Jorden, hvortil han svarede, at han ventede, han skulde fødes af en Kvinde af Davids Slægt. »Naar venter De, dette vil ske?« »Vi have længe imødeset denne Begivenhed og leve nu i bestandigt Haab om hans Komme.« »Tror De paa eders Nations Gjenindsættelse i eders Fædres Land, det saakaldte Forjættelsens Land?« »Vi haabe det,« var Svaret. Derpaa tilføjede han: »Vi tro, at mange Jøder ville samles til Jerusalem og gjenopføre Staden, bygge et Tempel til den Allerhøjestes Navn og gjenoptage vor gamle Gudsdyrkelsesmaade. Jerusalem skal være vor Nations Hovedstad, vort Foreningspunkt og et Banner for vor nationale Tilværelse; men vi tro ikke, at alle Jøder skulle drage der hen, thi Stedet kan ikke rumme alle. Nu samles de der næsten stadig,« sluttede han. Jeg fortalte ham, at jeg havde skrevet en Adresse til Jøderne og var i Færd med at besørge den offentliggjort i hans eget Modersmaal (Hollandsk), og naar jeg fik den færdig, vilde jeg forære ham et Exemplar. Han takkede for dette Bevis paa Højagtelse, og jeg sagde ham Farvel. Kort efter lod jeg trykke 500 Exemplarer af Adressen og afleverede et i Overrabbinerens Hjem; da han ikke selv var tilstede, fik jeg ikke Lejlighed til at tale med ham.

Efter en Uges Ophold i nævnte By tog jeg med Diligencen til Amsterdam — en Tur paa omtrent syv Timer. Rotterdam er en smuk Stad med over 80,000 Indbyggere. Gadernes Renlighed, den antike Bygningsmaade, Husenes overordentlige Højde, de talrige Træer, hvormed den er prydet, og den store Mængde Kanaler, hvoraf næsten enhver Del af Staden gjennemskjæres, og som befærdes af Fartøjer fra de forskjelligste Zoner, alt dette, tilligemed meget Andet, som jeg ikke omtaler, giver denne Stad et ejendommeligt Udseende, der ej kan sammenlignes med noget andet Sted, hvor jeg har været, naar undtages Amsterdam. De fleste Forretningsmænd her tale en Smule Engelsk, nogle endog flydende. * * *

Paa Rejsen til Amsterdam passerede vi en meget net By ved Navn Haag, Kongen af Hollands Residensstad. Jeg saa' Paladset, der var bevogtet af Militære baade tilhest og tilfods. I Pragt stod det langt tilbage for Buckingham-Paladset i London, men Stadens smukke Parkanlæg og maleriske Omgivelser har jeg ingensteds set Mage til.

I Amsterdam opholdt jeg mig kun halvandet Døgn. Jeg aflagde Besøg hos Overrabbineren, men han var bortrejst, og efter at have afleveret en hel Del af mine Adresser i hans Bolig til ham og hans Menighed tog jeg med Diligencen til Arnhem ved Rhinen og fortsatte Rejsen samme Aften pr. Dampskib til Mainz. Befordringen med Dampbaad og Diligence er næsten billigere her end i de Forenede Stater. Vi vare tre Dage om at sejle op ad Floden til Mainz.

Holland og den tilgrænsende Del af Preussen ere meget lave og flade Landstrækninger. Fransk og Tysk tales hele Vejen langs Rhinen, men kun lidt Engelsk. Rhinen er i Størrelse omtrent som Ohio nær dennes Munding, hvor den forener sig med Mississippi-Floden. Dens

Vand derimod har mere Lighed med Missouris — det er uklart og mudret. Landskabet langs denne Flods Bredder er udstyret med Naturens og Kunstens herligste Frembringelser.

Jeg er i Amerika bleven gjort bekjendt med Europa til en vis Grad ved Bøger, men nu kan jeg se med egne Øjne. Det er umuligt, at en Fremmeds Beskrivelse skulde kunne gjøre det samme Indtryk paa Sindet som selve Beskuelsen af et skjønt Landskab. Dette er Forskjellen mellem at se og at læse om de europæiske Lande. Fra Mainz kom jeg efter syv Timers Kjørsel pr. Jernbane til Frankfurt am Main og der fra til dette Sted (Regensburg) efter 30 Timers Rejse. Her vandt Napoleon sin glimrende Sejr over Østerrigerne 1809, som almindelig kaldes Slaget ved Eggmühl. Marken, hvorpaa jeg nu skriver, var efter Kampen bedækket med omtrent 60,000 Døde.

Det var min Bestemmelse at sejle ned ad Donau lige til Konstantinopel, men da jeg havde forsømt at faa mit Pas paategnet af den østerrigske Gesandt i Frankfurt, maatte jeg sende det til den østerrigske Gesandt i München for at faa hans Tilladelse, Navn og Segl, inden jeg kunde betræde Østerrigs Grund. Dette nødte mig til et Ophold af fem Dage, i hvilken Tid jeg besluttede at lære det tyske Sprog grammatikalsk. Jeg blev bekjendt med en Dame her, som taler Fransk og Tysk beundringsværdigt, og som ligeledes havde stor Lyst til at lære det engelske Sprog. Denne Dame foreslog at ville undervise mig i Tysk, mod at jeg lærte hende Engelsk, hvilket Forslag jeg villigt modtog. Med denne Beskjæftigelse har jeg været sysselsat en otte Dages Tid og har allerede læst en Bog igjennem og en Del af en anden, samt skrevet og oversat ikke saa lidt. Jeg kan allerede skrive og tale det Tyske temmelig godt, og min Lærerinde smigrer mig med, at jeg gjør forbausende Fremskridt. Af tidligere Erfaring veed jeg, at et hvilket som helst Værk, der oversættes af en Fremmed, hvis Hjerte ikke gjennemtrænges af Originalens Aand, taber sit skarpe, ejendommelige Præg — dets Aand og Kraft forvandles til kold, slap Efterligning, ja bliver næsten noget helt Andet. Dette Skridt har jeg gjort efter det bedste Lys, jeg havde, og haaber, at det er overensstemmende med Guds Villie. Folket vil neppe tro mig, naar jeg siger, jeg ikke har lært Tysk før. Dette Sprog tales i Preussen, Bajern og alle det tyske Forbunds Stater, Østerrig, Schweitz og overhovedet mere eller mindre i hele Europa. Det forekommer mig derfor, at en vis Person, som har erhvervet sig en Smule Erfaring, burde kunne saa meget af dette Sprog, som udfordres til at udtrykke sig selv, uden at være afhængig af Fremmedes Oversættelse. Hvis jeg tager Fejl heri, da bed, at Herrens Aand maa lede mig til det Rette; er det derimod rigtigt, da bed, at Himmelen maa forunde mig hurtig Tilegnelse af dette Sprog.

Der hersker for Tiden megen Sygdom i Konstantinopel, Syrien og Alexandria; jeg vil derfor hellere vente, til det kjøligere Vejr indfinder sig, inden jeg rejser der hen. Jeg kunde have skrevet Størsteparten af dette Brev til Dem paa Tysk, men da De bedre forstaar Engelsk, har jeg foretrukket dette.

Med Glæde forlader jeg nu den historiske Del af mit Brev for at

gaa over til en blødere og behageligere Tonart og udøse mit Hjertes Følelser. Jeg haaber, at det Værk, som De med saa megen Frimodighed kæmper for, gaar frem i Amerika med den faste og sikre Gang, som er saa ejendommelig for Jehovas Gjerning. Fjenderne, vi have at bekæmpe, ere rænkefulde, talrige og mægtige. Deres Leder indblæser dem sin egen Aand og forener dem med stærke Baand med de talrige Hærskarer af udødelige Fornuftvæsener, som tidligere toges tilfange af denne grumme Tyran, der ofrede dem paa Overtrædelsens, Syndens og Lastens Alter. Maa vor himmelske Fader holde sin beskyttende Arm udstrakt over Dem, forlene Dem sin almægtige Kraft og altid holde Deres Hoved over Trængslernes fraadende Bølger, gjennem hvilke Skjæbnen synes at have lagt deres Kurs. Jeg er lykkelig i Nydelsen af det ophøjede Privilegium, som Himmelens Naade alene har skjænket mig, at kunne i Forening med Dem udføre en ringe Del ved Grundlæggelsen af Messiæ herlige Rige, som i sin stadige Væxt er bestemt til at knuse og ødelægge alle andre Riger og selv bestaa evindeligen. Den Ømhed og Velvillie, som aander gjennem alle Deres Breve, er mig et Pant paa den Kjærlighed, som store Aander og højmodige Hjerter altid føle for deres Medskabninger. Den jævner den haarde og knudrede Sti, som Himmelen har kaldet mig til at vandre paa; den er en Trøst i Trængslen, en Fryd i Sorgen, og naar det svigtende Haabs mørke Skyer samle sig truende over min Aands Horizont, adspreder den, ligesom en venlig Engel fra Naadens Egne, det sorte Mulm, aftørrer Sorgens Taarer og gyder Medfølelsens lægende Balsam i mit bekymrede og ængstede Hjerte. Vær derfor forsikret om, Broder Joseph, at mine Bønner daglig opstige til Himmelen fra det taknemmelige Hjertes Alter for Deres Vel, og ikke alene for Deres, men for alle Zions lidende Sønner og Døtre, hvis Ædelmodighed og Velvillie altid vil være en Prydelse for deres Pande. Endskjønt jeg nu er langt fjernet fra eder og ligeledes fra hende, som med mig har trodset Forfølgelsens bidende Storme, næres dog endnu Haabet i dette Bryst — et Haab, som næsten er bleven til Vished ved den urokkelige Tillid til den Anelse, som Guds Aand midt under Midnattens Mørke indblæste i mit ængstelig spørgende Hjerte — at mine Fødder atter skulle betræde Amerikas Grund, og at jeg under dets bølgende Banner atter skal omfavne mine dyrebare Venner.

Jeg har aldrig vidst, at jeg i Virkeligheden var en Amerikaner, førend jeg en smuk Morgen spadserede langs Værftet i Rotterdam, hvor mange Skibe flyde i Rhinens Vande. Pludselig fik jeg Øje paa en bred Vimpel, som vajede paa halv Stang over Agterstavnen, og da jeg saa' Ørnen med udspredte Vinger prange paa Banneret, under hvis Striber og Stjerner vore Fædre førtes til Triumf og Sejr, følte jeg i mit Bryst Hjertets Banken; en Taarestrøm brød frem af mine Øjne, og inden Fornuften fik Tid til at modne en Sætning, udtalte min Mund uvilkaarlig følgende Ord: »Jeg er en Amerikaner!« At se sit Flag i et fremmed Land, svævende over fremmede Vande, fremkalder Følelser, som Ingen, uden de, der have erfaret det, kunne fatte. Nu kan jeg sige, at jeg er en Amerikaner. Naar jeg er hjemme,

slumrer den amerikanske Aands Ild i Brystet, men fremmede Klimaters Luftning har pustet den ulmende Gnist i Flamme.

Jeg har paa min Rejse set nogle af de skjønneste Prøver paa Maler- og Billedhuggerkunst baade fra ældre og nyere Tider. Den store Mængde Seværdigheder fra alle Lande paa Kloden tilligemed enhver Nyhed, som Geniet har kunnet opfinde eller Fantasien forestille sig, vilde det være altfor trættende for mig at skrive om og for Dem at læse. Jeg har beskuet mange af Stædernes Rigdom og Glans i Europa, har med Forundring set dets vidtstrakte Sletter, dets skyhøje Fjelde, dets smuldrende Borge og dets uhyre Vinbjerge; thi paa denne Tid er Naturen klædt i sin fulde Pragt og smiler under sin Skabers milde Scepter. Jeg har ogsaa været Vidne til en Verdens Smigrerier, Hovmod og Flitter, som er bleven gammel i Luxus og Overdaadighed; jeg har beskuet Kongers og Dronningers, Fyrsters og Magthaveres Pomp og er nu paa et Sted, hvor militær Ære og fyrstelig Værdighed maa bøje sig for det gejstlige Overherredømmes Alter; ja mit Sind er saa overmættet af Verdens Glimmer, Bram og Stads, at jeg med Væmmelse vender mig bort fra Nutidens straalende Ydre for at underholde mig selv med stille Betragtninger.

Var det Guds Villie og overensstemmende med min egen Samvittighed, vilde jeg med Glæde unddrage mig Verdens trykkende Atmosfære og søge Hvile i Hjemmets kjølige, forfriskende Skygger og husvales ved Kjærlighedsbevisninger i min egen lille Familiekreds. Men Guds Villie ske! Kan Messiæ Rige kun fremmes ved mine Anstrengelser, mine Savn, mit utrætteligste Arbejde, og jeg tilsidst skulde kaldes til at hellige min Gjerning med mit Blod, da, o Herre, bøjer jeg mig for din retfærdige Villie! Send mig Hjælp i Prøvens Stund og styrk mig i min Svaghed til at være trofast, indtil min udødelige Aand forlader sin jordiske Hytte for at søge Tilflugt i din Favn!

Om mine Venner i Amerika skulde føle sig opbyggede ved at læse dette Brev fra Broder Hyde, haaber jeg, de ville erindre eet, og det er, at han har en Hustru og to Børn boende der, men Afstanden er for stor til, at han skulde kunne afhjælpe deres Fornødenheder. Jeg har sagt nok herom. Maa Herren velsigne min Hustru og mine Børn og Enhver, som gjør dem Godt, er min Bøn i Jesu Kristi Navn, Amen. Farvel for denne Gang.

Herrens Naade være alle de Hellige tildel i den ganske Verden.

ORSON HYDE.«

Uddrag af et Brev fra Ældste Orson Hyde, dateret Joppe, den 20de Okt. 1841:

»Da jeg paa min Rejse fra Bejrut her til i Forgaars Nat Kl. 1 sad paa Dækket hensunken i Betragtninger, medens Skibet arbejdede sig frem mod en lummer Vind, viste sig pludselig et overordentlig klart skinnende Sværd paa Himmelen, omtrent sex Fod langt og forsynet med et nydeligt Fæste, hvilket var saa tydeligt og fuldstændigt, som nogen Afbildning kunde være; men hvad der var endnu mærkværdigere, en Arm med en fuldkommen veldannet Haand kom tilsyne, som greb fat i Sværdfæstet. Synet bragte i Sandhed Haaret til at

rejse sig paa mit Hoved, og en Gysen gjennembævede mit hele Legeme. Araberne udbrøde i et Forfærdelsesraab ved dette Skue, og »Allah! Allah! Allah!« (O Herre, Herre, Herre!) lød det over hele Skibet. Jeg omtaler dette, fordi De veed, at en guddommelig Befaling er givet mig, som siger: »Dig skal gives at kjende Tidernes Tegn og Tegnet paa Menneskens Søns Komme.«

Deres Broder i Kristo,
ORSON HYDE.

Følgende Brev fra Orson Hyde blev oprindelig trykt i »*Millennial Star*«, 2den Aargang:

»ALEXANDRIA, den 22de Nov. 1841.

Kjære Broder Parley P. Pratt!

Da nogle Øjeblikke tilbydes mig at skrive Dem til, vil jeg benytte Lejligheden. Jeg vil kun sige, at jeg har set Jerusalem, aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saa' Ingen hos mig i Synet, og endskjønt Ældste Page blev beskikket til at ledsage mig, var jeg dog der alene.

Herren skal vide, jeg har havt haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikke desto mindre stor Aarsag til at takke ham for det gode Helbred, jeg for Tiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal se Turbaner og Kameler. Heden er forskrækkelig trykkende her, hvilket den har været i hele Syrien.

Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvor mange Dage jeg har været tilsøs uden Føde, eller hvor mange Snegle jeg har spist; dog, dersom jeg havde havt nok af dem, vilde jeg have været bedre faren. Alt dette har jeg underrettet Dem om i et tidligere Brev fra Joppe.

Jeg har været i Kairo ved Nilen, fordi jeg ingen direkte Skibslejlighed kunde faa. Syrien er i en frygtelig Tilstand — en Udryddelseskrig føres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Bejrut, stod der et Slag i Nærheden af denne By, der ligger ved Foden af Libanons Bjerge; i dette Slag faldt 800 Mand. Rov, Plyndring og Mord hører til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt der at finde Folk paa Gaderne eller Vejene uden Hoved. En engelsk Officer fandt paa sin Rejse fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Bejrut 10 myrdede Personer paa Vejen og blev selv taget tilfange, men slap løs ved Paschaens betimelige Indskriden. Enkelthederne af alt dette har jeg tidligere meddelt.

En amerikansk Rejsende ved Navn Gager, en presbyteriansk Gejstlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Gulsot, da vi begave os paa Rejsen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Kvarantæne, før det tillodes os at sejle op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg plejede ham, saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Kairos Forstad), lod jeg fire Mænd bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Konsul i Kairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe der hen og var behjælpelig med at faa ham i en god Seng, samt skaffede ham en tro arabisk Sygevogterske og en engelsk

Læge. Efter at Lægen havde undersøgt hans Sygdom, sagde han, at han i høj Grad led af Tyfus, og han betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at søge Skibslejlighed til dette Sted. Efter at jeg var gaaet ned i Baaden og lige ved at støde fra, fik jeg Brev fra Doktoren, som meldte, at den stakkels Hr. Gager var død to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, før vi kom til Kairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, hvis jeg husker ret. Jeg havde Meget at skrive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

Søndag Morgen den 24de Oktober, længe før Dag, stod jeg op fra mit Leje og gik ud af Staden, saa snart Portene aabnedes; jeg gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i højtidelig Stilhed, forsynet med Papir, Blæk og Pen (aldeles som jeg saa' det i Synet) følgende Bøn til ham, som lever evindeligt og altid:

O du, som fra Evighed til Evighed er uforandret den samme, den Gud, som regjerer i Himlene oventil og styrer Menneskenes Skjæbne paa Jorden, vil du formedelst din uendelige Godhed og Miskundhed nedlade dig til at høre din Tjeners Bøn, som han paa denne Dag opsender til dig i din elskelige Søns Jesu Navn her paa dette Sted, hvor Retfærdighedens Sol stod i Blod og din Salvede opgav Aanden.

Tilgiv din Tjener, o Herre, alle hans Fejl, Svagheder og Skrøbeligheder, og giv ham Kraft til at modstaa alle fremtidige Fristelser. Giv ham Visdom og Dømmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og giv du ham Lyst til det Gode. Forlen ham Styrke i Prøvelsens og Modgangens Stund og skjænk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som du viste ham i hans Fødeland, og under Beskyttelse af din udstrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overensstemmende med de hellige Profeters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efter at det saa længe har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Evig takket være du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at du har beskjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneskenes Ondskab har du ligeledes holdt i Ave, og din beskyttende Varetægt har hvilet over mig, din uværdige Tjener, ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidtil har nydt, og øv fremdeles Barmhjertighed og Miskundhed mod en hjælpeløs Orm i Støvet.

Du gjorde Pagt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isak og bekræftede den ved Jakob med en Ed, at du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eje, men at du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isak og Jakob have for længe siden lukket deres Øjne i Døden og gjort Graven til deres

Bolig. Deres Børn ere spredte rundt omkring blandt Hedningenationerne som Faar uden Hyrde, men imødese endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, du har givet dem; ja selv dette Land, der en Gang frembragte Naturens rigeste Skatte og saa at sige flød med Mælk og Honning, er til en vis Grad bleven hjemsøgt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Søns Jesu Kristi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad Vinranken og Oliventræet trives i deres Styrke og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Ejere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mættelse og Vederkvægelse for sine hjemvendende forlorne Sønner, der besjæles af Naadens og Bønnens Aand; lad Skyerne skjænke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Overflødighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Højene, og lad din uendelige Godhed besejre dit Folks Vantro. Borttag deres Stenhjerter og giv dem Kjødhjerter i Stedet, og maa din Naades Sol adsprede det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Horizont. Bevæg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra fjerne Øer; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Ømhed aftørre Sorgens Taarer af deres Øjne.

Du, o Herre, rørte en Gang ved Cyrus's Hjerte og bevægede ham til at gjøre Jerusalem og hendes Børn Godt; inspirer ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at se paa dette Sted med venligt Øje, og indgiv dem det Ønske at se dine retfærdige Hensigter udførte. Lad dem forstaa, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israel, at have Jerusalem til dets Hovedstad og gjøre dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Øjne; lad ingen Fjende overvinde dem og lad ikke Hunger og Pestilens hjemsøge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem, og den Højestes Kraft beskytte dem, medens det Rige eller Folk, som ikke vil tjene dig i dette herlige Værk, maa gaa tilgrunde ifølge dit Ord: »Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves.«

Endskjønt din Tjener nu er fjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine første Taarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armod og Mangel maatte være vor jordiske Lod, skjænk du os dog en uvisnelig Arv, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve, og hvor Tyve ikke kunne gjennembryde og stjæle.

Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have født, klædt og begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjøre den Godt, ikke miste deres Løn, men lad din bedste Velsignelse være dem til-

del og lad dem faa en Arv i dit Rige, naar du kommer for at herliggjøres blandt dette Folk.

Se ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavmildhed jeg blev sat i Stand til at naa dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hin Dag, da du belønner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gik hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, som jeg aldrig har set, men som sendte mig Guld med det Ønske, at jeg vilde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilstrømme ham, o Herre, fra en uventet Kilde og lad hans Forraadshus blive overflødigen forsynet, ja, lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: »Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget.«

Og nu, o himmelske Fader, beder jeg dig i Jesu Kristi Navn at ihukomme Zion med alle hendes Staver og alle hendes Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trængt; hun har sørget, hun har grædt, hendes Fjender have triumferet og have sagt: »Hvor er din Gud?« Hendes Præster og Profeter have sukket i Jern og Lænker bag skumle Fængselsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dødens Arme. Hvor længe, o Herre, skal det Onde triumfere og Synden gaa ustraffet?

Rejs dig i din Vældes hele Majestæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Børn Oprejsning for deres Forurettelser og vend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Visdommens Aand i hendes Profeters Hjerte, og iklæd hendes Præster med Salliggjørelse; lad Lys og Kundskab trænge sejrrigt frem gjennem Mørkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at møde Brudgommen.

Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentskab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær du deres Sol, deres Skjold, deres Taarn og deres Tilflugt, og vær i Nødens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Tolvs Kvorum, thi du kjender, hvilke Hindringer vi have at bekæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for, og hvilke Savn vi maa lide. Giv os derfor Kraft ifølge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udføre med Troskab og Ære den Gjerning, du har anbetroet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildel. Og al Ære og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!«

Paa Toppen af Oliebjerget oprejste jeg ifølge gammel Skik en Stendynge som Vidnesbyrd; og paa den Høj, hvor Templet en Gang stod, oprejste jeg en anden og benyttede min Stav overensstemmende med Forudsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

Jeg har truffet mange Jøder, som lyttede til mig med spændt Opmærksomhed. Tanken om at gjenindsætte Jøderne i Palæstina vinder mere og mere Udbredelse i Europa Dag for Dag. Jerusalem er godt befæstet og har mange Kanoner paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk

paa de mest blottede Sider og fire eller fem Fod, hvor Skraaningen næsten er lodret. Indbyggernes Antal udgjør ca. 20,000, hvoraf omtrent 4,000 ere Jøder, Resten fornemmelig Tyrkere og Armeniere. Mange aldrende Jøder begive sig der hen for at dø, og mange komme fra Europa til denne østlige Verdensdel. Det store Hjul er øjensynlig i fuld Fart, og den Almægtige har erklæret, at det skal fortsætte sin Gang.

Jeg har ikke Tid til at omtale alle Enkeltheder denne Gang; jeg vil kun i Korthed sige, at min Mission har været kronet med fuldkommen saa meget Held, som jeg kunde vente.

Jeg staar nu i Begreb med at tage med et smukt Skib til Triest og vil der fra begive mig til Regensburg, hvor jeg agter at publicere vor Tro og Lærdom i det tyske Sprog. Jeg har dem, som ere villige til at hjælpe mig.

Jeg sender Dem dette Brev med Kaptejn Withers, en Englænder, som tager direkte til England med det orientalske Dampskib. Han er ligeledes kommen fra Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg Penge nok, kunde jeg let fristes til at benytte samme Lejlighed til England, men dette maa jeg opgive.

Ved Modtagelsen af dette Brev ønsker jeg, De strax vil skrive mig til i Regensburg, Bajern. Har De hørt Noget fra min Familie, da vær saa god at underrette mig derom.

Modtag min kjærlige Hilsen til Dem selv med Familie, Brødrene Adams, Snow og alle de Hellige i England.

Maa Naade og Fred fra Gud vor Fader og fra vor Herre Jesus Kristus være eder alle tildel fra nu af evindeligen. Amen.

Deres Broder i Kristo,

ORSON HYDE.«

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

Guvernør Carlins Arrestordre paa Joseph erklæres ugyldig. — Joseph og Andre tage til Springfield, Regjeringens Sæde i Illinois. — Forklarer et Profet-Embede for Dommer Douglas m. Fl. og fjerner Manges Fordomme med Hensyn til ham selv og de Hellige. — Under Forsæde af Dommer Pope holdes der Forhør over Joseph, som atter frikjendes og vender tilbage til Nauvoo. — Nogle interessante Spørgsmaal, Svar og Lærdomme. — Parley P. Pratt vender tilbage fra sin Mission til England. — Et Syn paa Himmelen. — Tiden for Kristi anden Tilkommelse. — Uddrag af en Tale om Opstandelsen. — Fund af nogle med ældgamle Skrifttegn bedækkede Metalplader. — »*The Nauvoo Neighbor*« udkommer. — Nauvoo-Legionen mønstres. — Atter en Profeti og dens Opfyldelse. — Den første Beretning om Evangeliets Forkyndelse for Skandinaverne.

Den 9de Dec. 1842 afrejste Ældsterne Willard Richards, Heber C. Kimball, William Clayton og flere andre Brødre til Springfield, Hovedstaden i Illinois, for at fremføre Beviser for Regjeringen, at Joseph var uskyldig i den ham tillagte Brøde, og om mulig formaa Thomas Ford, der nylig var bleven valgt til Guvernør for Staten Illinois, til at ophæve Guvernør Carlins Arrestordre mod Joseph. Ford

gav til Svar, at han ikke nærede nogen Tvivl om Ugyldigheden af Guvernør Carlins Arrestordre, men betvivlede paa samme Tid sin Ret til at blande sig i hans Afgjørelser; han overdrog derfor Sagen med alle tilhørende Dokumenter til sex af Overrettens Dommere, som alle enstemmig afgave den Kjendelse, at nævnte Arrestordre baade var ulovlig og utilstrækkelig til at foranledige hans Arrestation. Med Hensyn til Guvernør Fords Ret til at blande sig i Guvernør Carlins Afgjørelser vare Meningerne iblandt dem delte, hvilket Ford derpaa meddelte Joseph i en Skrivelse, hvori han tillige afslog at have Noget med Sagen at gjøre. Han raadede ham imidlertid til at faa sin Sag undersøgt paa en lovformelig Maade og sagde, at dersom han bestemte sig til at gaa til Springfield for at faa Sagen paadømt der, vilde han anse det som sin Pligt at beskytte ham mod enhver Overlast fra Pøbelens Side.

I Forening med sin Broder Hyrum, Willard Richards, John Taylor og Flere begav han sig derpaa den 27de s. M. til Springfield, hvor han ankom den 30te. Hans Ankomst til denne Stad foraarsagede betydelig Bevægelse iblandt Indbyggerne, og Pøbelaanden begyndte strax at ytre sig, men blev ved Authoriteternes Mellemkomst snart dæmpet.

Den følgende Dag hændte det, at et Par Heste, som vare forspændte en Karet, løb løbsk og satte i fuldt Firspring afsted forbi Statsbygningen; øjeblikkelig blev der gjort Allarm, og Raabet lød: »Joe Smith flygter!« Dette voldte paany stor Ophidselse, og Repræsentanthuset hævede endog sit Møde.

Den 1ste Januar 1843 prædikede Ældsterne Orson Hyde og John Taylor i Statsbygningen, hvis Afbenyttelse var bleven Joseph tilbudt af Formanden for Repræsentanthuset. De fleste af Legislaturens Medlemmer og andre af Statens Embedsmænd vare nærværende og viste stor Opmærksomhed til, hvad der blev sagt. Under en Samtale med Dommer Stephen A. Douglas, Justin Butterfield — de Forenede Staters Sagfører for Illinois Distrikt — og nogle andre fremragende Mænd, forklarede Joseph, som Svar paa deres Spørgsmaal, en Profets Embede saaledes:

»Dersom Nogen skulde spørge mig, om jeg er en Profet, vilde jeg ikke nægte det, eftersom det vilde gjøre mig til en Løgner, thi ifølge Johannes er Jesu Vidnesbyrd Profetiens Aand; om jeg derfor bekjender at være et Vidne eller en Lærer og har ikke Profetiens Aand, som er Jesu Vidnesbyrd, maa jeg være et falsk Vidne; men om jeg er en sand Lærer og et sandt Vidne, maa jeg besidde Profetiens Aand, og dette gjør en Mand til en Profet; den Mand derfor, som siger, han er en Lærer eller Retfærdighedens Forkynder og fornægter Profetiens Aand, er en Løgner, og Sandheden er ikke i ham; og herved kunne falske Lærere og Bedragere opdages.«

Josephs Sag fremkaldtes den 2den Januar, men Forhøret opsattes til den 4de; imidlertid bevægede Joseph sig frit imellem Statens ledende Mænd, af hvilke mange den Gang opholdt sig i Springfield. Mange lagde megen Nysgjerrighed for Dagen for at »se Profeten« og samtale med ham. Joseph gjorde et godt Indtryk paa dem. Hans

ligefremme, simple og dog kraftige Belærelse, hans omgængelige Væsen, det venlige Smil, der oplyste hans Ansigt, hans himmelske Aasyn og ædle og værdige Skikkelse i Forbindelse med Herrens Aand, der hvilede over ham, overbeviste dem om, trods deres Fordomme, at han var en højlig forurettet og uskyldig Mand, og man begyndte omsider at vise Tilbøjelighed til at yde ham Retfærdighed. Guvernør Fords Bemærkninger under en Samtale med ham forklare den Følelse, der havde hersket, og ligeledes den Forandring, som hans Udseende og Samtale havde gjort paa dem, med hvem han kom i Berøring. Han sagde: »Formedelst Rygter havde vi Grund til at tro, at Mormonerne vare et besynderligt Folk, forskjelligt fra alle andre, med Horn eller noget Lignende, men jeg forstaar, at de se ud ligesom andre Folk, og jeg anser i Sandhed Hr. Smith for at være en meget smuk Mand.«

Kl. 9 om Morgenen den 4de Januar 1843 aabnedes Retten under Forsæde af Dommer Pope. Han havde 10 Damer ved sin Side, hvilket ifølge Distrikts-Marschallens Udsagn var den første Gang, at Damer under Popes Præsidium havde overværet Retten under en Forhørssag. Josiah Lamborn, General-Advokat for Staten Illinos, lagde en human Aand for Dagen i sin Aabningstale for Retten, men modsatte sig Oplæsningen af flere Brødres edelige Vidnesbyrd om, at Joseph, paa den Dag, det omtalte Mordattentat paa Boggs havde fundet Sted, befandt sig i Nauvoo, der var beliggende omtrent 300 Mile fra Guvernør Boggs's Opholdssted i Missouri, og at han fremdeles slet ikke havde været i Missouri mellem den 10de Dag i Februar og den 1ste Dag i Juni Maaned 1842. Retten gav imidlertid sit Samtykke til, at disse Vidnesbyrd oplæstes.

B. S. Edwards, Esq., holdt derpaa en bevæget Tale til Forsvar for Joseph, hvori han gjorde nogle meget rørende Bemærkninger angaaende de Helliges Lidelser i Missouri, og efterfulgtes af Hr. Butterfield, som paa en kraftig og forstandig Maade behandlede Sagens juridiske Side. Han beviste, at Guvernør Reynolds af Missouri var gaaet ulovlig tilværks ved sin Fordring paa Joseph, og at Guvernør Carlin ikke vilde have opgivet sin Hund paa en saadan Fordring. Et saadant Forsøg, sagde han, angreb al den Frihed, som vort Lands Institutioner garantere, og hvad der den Dag var Josephs Skjæbne, kunde blive deres den næste. Det var en historisk Kjendsgjerning, at Joseph og hans Folk enten vare blevne myrdede eller fordrevne fra Staten Missouri. Dersom han tog der hen, vilde det kun være for at blive myrdet, og han kunde ligesaa gjerne blive sendt til Galgen. Han var en uskyldig og harmløs Mand, og dersom der var nogen Forskjel mellem ham og andre Mænd, var det, fordi han og hans Folk troede paa Profeti og Andre ikke. Retssalen var opfyldt af Tilhørere, som med spændt Opmærksomhed fulgte Forhandlingernes Gang. Retten hævedes derpaa til næste Dag Kl. 9.

Om Eftermiddagen sendte Hr. Prentiss, Distrikts-Marschallen, sin Karet efter Joseph for at føre ham til sit Hus, hvor der allerede var samlet et Antal ledende Mænd, med hvem Joseph spiste til Aften.

Den næste Dag ledsagedes Dommer Pope til Retssalen af et betydeligt Antal Damer, som ønskede at være tilstede ved Dommens Af-

sigelse. Stedet var atter opfyldt af en Mængde Tilskuere, og Joseph var Gjenstand for Alles Opmærksomhed. Dommeren gjennemgik Sagen meget nøje og lod i Løbet af sin Tale nogle skarpe Ytringer falde med Hensyn til den Fremgangsmaade, som de forskjellige Guvernører og Embedsmænd havde benyttet i denne Sag, og erklærede derpaa Joseph for frikjendt.

Her forelaa altsaa et nyt Exempel paa en ondskabsfuld Retsforfølgelse, thi efter at Joseph havde udstaaet Spot og Forhaanelse og var bleven forfulgt og fortrædiget paa næsten alle mulige Maader, kunde dog tilsidst Intet bevises imod ham. Han stod atter som en uskyldig Mand lige overfor Verden og sine Fjender, der vare ude af Stand til at begrunde deres Beskyldninger imod ham.

Under sit Ophold i Springfield modtog Joseph mange Indbydelser fra flere af Stadens ledende Mænd om at besøge dem i deres Huse, men Tiden tillod ham ikke at opfylde deres Ønske, da han allerede den 7de Januar tilligemed Følge forlod Springfield og begav sig paa Tilbagevejen til Nauvoo. Vejret var fremdeles meget koldt og ubehageligt og Vejene yderst slette, hvisaarsag Rejsen var meget trættende. Man satte over Illinois-Floden paa Isen, og først den 10de ankom Selskabet til Nauvoo. En almindelig Jubelfest og Glædestid paafulgte Josephs lykkelige Hjemkomst, og en Dag til Ydmygelse, Faste, Bøn og Taksigelse blev fastsat for de Hellige den 17de Januar, paa hvilken Dag vel besøgte Forsamlinger afholdtes i Stadens forskjellige Dele.

Den 18de Januar 1843 tilbragte et talrigt Selskab af Josephs Venner Dagen i hans Hus. Medens de endnu vare sammen, læste Joseph et Brev, som var skrevet af John C. Bennett til Sidney Rigdon, hvori han truede Joseph paa den mest hævngjerrige Maade og sagde, at nye Processer vare paabegyndte, grundede paa de gamle Beskyldninger, og at Intet nu kunde frelse ham; de vilde snart bortføre ham til Missouri og der tage ham under Behandling. Dersom Rigdon kunde have gjort, hvad han gjerne ønskede, vilde han have skjult dette Brev for Joseph, da han nødig vilde være bekjendt at have modtaget et saadant Brev; men der var god Grund til at tro, at Rigdon handlede forrædersk imod Joseph og førte hemmelig Korrespondance med hans Fjender.

Søndag den 22de Januar prædikede Joseph i Templet. I Løbet af sine Bemærkninger sagde han: »Jeg skal *ikke* opofres, *før* min Tid kommer, men *da* skal jeg ofres utvungent.« Mærkværdige Ord og mærkværdigen opfyldte!

Næste Søndag besvarede han to Spørgsmaal, som rettedes til ham i Anledning af hans Tale den foregaaende Sabbat.

Det første af disse Spørgsmaal opkom med Hensyn til Jesu Ord, hvor han siger: »Iblandt dem, der ere fødte af Kvinder, er ingen Større opstanden end Johannes den Døber, men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.« (Matt. 11:11.) Hvorfor blev Johannes betragtet som en af de største Profeter? Hans Mirakler kunde ikke have udgjort hans Storhed.

For det Første. Han var anbetroet den guddommelige Mission at

berede Vejen for Herrens Ansigt. Hvem har nogensinde enten før eller siden været anbetroet et saadant Hverv? Ingen.

For det Andet. Han var anbetroet den vigtige Mission at døbe Menneskens Søn. Er der nogen Anden, der har havt denne Ære eller nydt et saa stort Privilegium? Hvem har nogensinde ledsaget Guds Søn til Daabens Vande og havt det Privilegium at skue den Helligaand neddale i en Dues Skikkelse, eller rettere i en Dues Tegn, for at bekræfte den hellige Handling? Duens Tegn blev indstiftet før Verdens Skabelse som et Vidnesbyrd om den Helligaand. Djævelen kan ikke vise sig i en Dues Tegn. Den Helligaand er en Personlighed og i Skikkelse af en Person. Den indskrænker sig ikke til en Dues Skikkelse, men kan som Tegn fremstilles ved en Due. Den Helligaand kan ikke forvandles til en Due, men Duens Tegn blev givet til Johannes for at betegne Handlingens Sandhed, eftersom Duen er et Sindbillede eller Tegn paa Sandhed og Uskyldighed.

For det Tredie. Johannes var paa den Tid den Eneste, som lovmæssigt kunde forestaa Rigets Anliggender paa Jorden, og han holdt Præstedømmets Fuldmagt. Jøderne vare nødte til at adlyde hans Befalinger eller blive fordømte efter deres egen Lov, og Kristus selv efterkom al Retfærdighed, idet han viste Lydighed til Loven, hvilken han havde givet til Moses paa Bjerget, hvorved han ophøjede og hædrede den i Stedet for at opløse den. Zakarias's Søn fravristede Jøderne Riget, Magten og Herligheden formedelst Himmelens hellige Salvelse og Forordninger. Af disse tre Aarsager er han den største Profet, der er født af en Kvinde.

Det andet Spørgsmaal var: Hvorledes blev den Mindste i Himmeriges Rige større end han? Som Svar spurgte Joseph: Hvem hentydede Jesus til som den Mindste? Jesus blev den Gang anset for at have den mindste Andel i hele Guds Rige og for at være den mindst troværdige som Profet, ligesom han sagde: Han, som betragtes som den mindste iblandt eder, nemlig mig selv, er større end Johannes.

Den 6te Feb. holdtes et Valgmøde i Nauvoo, hvor Joseph enstemmigt blev valgt til Stadens Borgmester for et Tidsrum af to Aar. Orson Spencer, Daniel H. Wells, George A. Smith og Stephen Markham valgtes samtidig til Raadsherrer og Hyrum Smith, John Taylor, Orson Hyde, Orson Pratt, Sylvester Emmons, Heber C. Kimball, Benjamin Warrington, Daniel Spencer og Brigham Young til Raadmænd. Joseph udpegede meget nøjagtig den Fremgangsmaade, han ønskede at se Embedsmændene bruge med Hensyn til Lønning, Honorar osv., og forudsagde James Sloan, der fungerede som Byskriver, at det vilde være bedre for ham ti Aar i Fremtiden, hvis han undlod at sige mere angaaende Honorar. I sine Instruktioner til de nylig valgte Medlemmer af Byraadet paaviste han dem Nødvendigheden af at handle ifølge de mest frisindede Principer og at befri Staden for alle unødvendige Udgifter og Byrder. Han profeterede, at dersom de vilde være liberale i deres Handlinger, skulde de blive rige, og talede imod den Skik at forlange Betaling for enhver ubetydelig Tjeneste, de gjorde, og i Særdeleshed imod, at Komiteer skulde have extra Betaling for deres Arbejde.

Under Dato 9de Februar finde vi Følgende nedskrevet:

»Der findes to Slags Væsener i Himmelen: For det Første, Engle, som ere opstandne Væsener, der have Legemer af Kjød og Ben; for Ex., Jesus sagde: »Føler paa mig og ser, thi en Aand haver ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg haver.« For det Andet, findes der de fuldkommengjorte Retfærdiges Aander, som ikke ere opstandne, men arve den samme Herlighed. Naar en Budbærer kommer og siger, at han har et Budskab fra Gud, da byd ham Haanden, og bed ham ligeledes at give dig sin Haand. Om han er en Engel, vil han gjøre det, og du kan føle hans Haand. Om han er en fuldkommengjort Retfærdigs Aand, vil han komme i sin Herlighed; thi det er den eneste Maade, hvorpaa han kan aabenbare sig. Bed ham at give dig Haanden, og han vil ikke røre sig, thi det er modsat Himmelens Orden, at en retfærdig Mand skulde bedrage; han vil dog frembringe sit Budskab. Dersom det er Djævelen i en Lysets Engels Skikkelse, og du byder ham din Haand, vil han række dig sin, men du vil ikke kunne føle Noget; og herpaa kan du opdage ham. Disse ere tre Nøgler, hvormed du kan opdage, om et Budskab er fra Gud.« (Pagtens Bog, 129de Kap.)

Paa denne Tid kom Parley P. Pratt tilbage fra sin Mission til England, hvor han trofast havde virket i Kirkens Interesse siden April 1840. Siden de Tolvs Afrejse fra England i April 1841 havde han publiceret 1,500 Salmebøger, 2,500 Advarselsrøster, 3,000 Traktater betitlet »Himmel og Jord«, 3,000 Expl. af »Ældste Hydes Mission til Jerusalem«, 10,000 Expl. af »Et Brev til Dronningen« og nogle andre Værker, samt udgivet »*The Millennial Star*« maanedlig. Han havde forinden sin Afrejse fra Liverpool den 20de Okt. 1842 afskibet flere hundrede Hellige fra Storbritannien, og medbragte selv et større Selskab Emigranter, hvilke dog paa Grund af Is i Mississippi-Floden ikke naaede Nauvoo før sildig paa Foraaret. Ældste Pratt havde forladt sit Selskab i Chester, Illinois, og tilbageligt de resterende 280 Mile tilhest.

»Omtrent Kl. 7 om Morgenen den 10de Marts,« skriver Joseph, »opdagede jeg tilligemed Willard Richards, Wilford Woodruff og flere Andre en Lysstrøm paa Himmelens sydvestlige Horizont. Dens Straaler dannede et bredt Sværd med Haandgrebet nedad og pegede fra Vest-Sydvest, hævet til en Vinkel af 45 Grader fra Horizonten, og strakte sig næsten to eller tre Grader fra den Grads Højdepunkt, hvor Tegnet viste sig. Dette Syn begyndte gradvis at forsvinde Kl. 7 og 30 Minutter, og Kl. 9 var det Hele forsvundet. Saa sandt som der er en Gud, der sidder paa sin Trone i Himmelen, og saa sandt som Herren nogensinde har talet ved mig, saa sandt vil der komme en hastig og blodig Krig; og det brede Sværd, der saas i Morges, er det visse Tegn derpaa.«

Den følgende Dag afrejste Joseph i Forening med Brigham Young til Ramus, en mindre By i den nordøstlige Del af Hancock County, hvor de Dagen efter overværede en Forsamling med de derboende Hellige.

»Under Aftenforsamlingen,« skriver Joseph, »bleve 27 Børn velsig-

nede, af hvilke de 19 med stor Inderlighed velsignedes af mig selv. Megen Kraft udgik fra mig, og min Styrke svigtede mig, da jeg overlod Forsamlingen i Brødrenes Hænder. * * *

Ældste Jedediah M. Grant spurgte mig Dagen efter om Aarsagen, hvorfor jeg blev saa bleg og tabte mine Kræfter, da jeg velsignede Børnene. Jeg fortalte ham, at jeg saa' Lucifer bruge sin Indflydelse for at tilintetgjøre Børnene, som jeg velsignede, og jeg søgte derfor med al den Tro og Aand, som jeg var i Besiddelse af, at besegle paa dem en Velsignelse, der vilde sikre deres Liv paa Jorden; og saa megen Kraft udgik fra mig til Børnene, at jeg blev afmægtig og har endnu ikke gjenvundet mine Kræfter. Jeg anførte Tilfældet med Kvinden, der berørte Fligen af Jesu Kjortel. (Lukas 8de Kap.) Kraften, som her hentydes til, er Livets Aand; og en Mand, der øver stor Tro ved at administrere til de Syge, velsigne smaa Børn eller give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, er tilbøjelig til at blive afkræftet.« Under en heftig Snestorm vendte Joseph og Brigham Young den 14de tilbage til Nauvoo.

Under Josephs næste Besøg til Ramus fremsatte han under en Samtale med Brødrene dersteds den 2den April følgende vigtige Lærdomme:

»Naar Frelseren aabenbarer sig, skulle vi se ham, saasom han er, og vi skulle se, at han er en Mand lig os; og at den samme Selskabelighed, som findes blandt os her, vil ogsaa findes blandt os der, kun at den der er forbunden med evig Herlighed, hvilken Herlighed vi ikke nyde her. Johannes 14 : 23: Med Faderens og Sønnens Aabenbarelse menes i dette Vers en personlig Aabenbarelse, og den Anskuelse, at Faderen og Sønnen kunne bo i et Menneskes Hjerte, er et gammelt sekterisk Begreb og er urigtigt.

Til Svar paa Spørgsmaalet: »Er ikke Guds, Engles, Profeters og Menneskers Tidsregning i Overensstemmelse med Tidsregningen paa den Planet, hvorpaa de bo?« svarer jeg jo. Men der er ingen Engle, som betjene denne Jord, uden saadanne, som tilhøre, eller have tilhørt den. Englene bo ikke paa en Planet lig denne Jord, men de bo i Guds Nærværelse paa en Klode, som ligner et Hav af Glas og straalende Ild, hvor Alt henhørende til deres Herlighed er aabenbaret, baade det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, og de ere bestandigt for Herrens Aasyn. Stedet, hvor Gud bor, er en stor Urim og Thummim. Denne Jord i dens helliggjorte og udødelige Tilstand vil blive lig Krystal og vil blive en Urim og Thummim for Indbyggerne, som bo derpaa, hvorved Alt henhørende til et lavere Rige, eller til alle Riger af en ringere Orden, vil blive aabenbaret til dem, som bo paa den, og denne Jord vil høre Kristus til. Da vil den hvide Sten, som omtales i Abenbaringens 2 : 17, vorde en Urim og Thummim for Enhver, som modtager en saadan, hvorved Alt henhørende til et Rige af en højere Orden, ja til alle Riger, vil blive aabenbaret, og en hvid Sten gives til Enhver, som indkommer i det celestiale Rige, hvorpaa er skrevet et nyt Navn, som Ingen har Kundskab om, undtagen den, som modtager det. Dette nye Navn er Nøgleordet.

Jeg profeterer i Herrens Guds Navn, at Trængslerne, som ville foraarsage megen Blodsudgydelse førend Menneskens Søns Komme, ville tage deres Begyndelse i Staten Syd-Carolina. De ville sandsynligvis opstaa formedelst Slavespørgsmaalet, thi saaledes erklærede en Røst, medens jeg bad inderligt angaaende denne Sag, den 25de December 1832.

En Gang bad jeg meget inderligt om at faa at vide Tiden for Menneskens Søns Komme, og da hørte jeg en Røst, som gjentog det Følgende: »Joseph, min Søn, om du lever, til du er fem og firsindstyve Aar gammel, skal du se Menneskens Søns Ansigt. Lad dette derfor være nok, og besvær mig ikke mere angaaende denne Sag.« Jeg blev saaledes ladet ude af Stand til at afgjøre, om denne hans Tilkommelse hentydede til Millenniets Begyndelse, eller til en foregaaende Aabenbarelse, eller om jeg skulde dø og saaledes faa se hans Ansigt. Jeg tror, at Menneskens Søns Komme ikke vil ske før den Tid.

Hvilke som helst Principer paa Intelligensens Omraade vi erholde i dette Liv, ville komme frem med os i Opstandelsen. Om et Menneske formedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv. Der blev en Lov uigjenkaldelig fastsat i Himmelen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.

Faderen har et Legeme af Kjød og Ben ligesaa følbart som et Menneskes, og ligesaa har Sønnen; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en aandelig Personlighed. Om dette ikke var Tilfældet, kunde den Helligaand ikke bo i os. Et Menneske kan erholde den Helligaand, og den kan neddale paa ham, og dog ikke forblive hos ham.« (Pagtens Bog, 130te Kap.)

Den 6te April 1843 og efterfølgende Dage blev en General-Konference af Kirken afholdt i den ufuldendte Tempelbygning i Nauvoo, ved hvilken Lejlighed Joseph spurgte de Hellige, om de vare tilfredse med ham som Kirkens Præsident, eller om de ønskede en Anden i hans Sted. Han higede ikke efter Myndighed, sagde han, for sin egen Persons Skyld, men indtog sin Stilling som Præsident, fordi Gud havde kaldet ham dertil, og medens han beklædte dette vigtige Embede, ønskede han inderligen Folkets Kjærlighed og Tillid; han gjorde derfor Alt, hvad en Mand kunde gjøre, for at sikre sig Kirkens Medlemmers gode Følelser.

Sidney Rigdons Opførsel i de Dage tilfredsstillede ham ikke. Han handlede paa en saadan Maade, at Joseph umulig kunde stole paa ham eller nære den Hengivenhed for ham, som var ønskelig ligeoverfor en Ven og Raadgiver. Hans Følelser med Hensyn til Sidney Rigdons Fremgangsmaade gjorde ham maaske endnu mere begjærlig efter at komme til Kundskab om de Helliges Følelser med Hensyn til Kirkens Første Præsidentskab. Det var ham saaledes om at vide,

at Folkets Bønner opstege til Gud paa hans Vegne, og at de havde Tro til, at han for sin Del søgte at ære sin Kaldelse.

»Dersom,« sagde han, »jeg har gjort Noget til at skade min Karakter, Anseelse eller Stilling, eller har vanæret min Religion paa nogen Maade for Engles, Mænds eller Kvinders Aasyn, da bedrøver det mig, og dersom I ville tilgive mig, vil jeg søge ikke oftere at gjøre det. *Jeg er mig ikke bevidst at have gjort noget Saadant, men hvis jeg har, kom frem og sig mig det.* Hvis der er Nogen, der har Noget imod mig, ønsker jeg, at de frit og aabent skulle komme frem og sige mig det, og hvis ikke, lad dem saa for stedse holde sig stille.«

Efter Forslag blev han derpaa enstemmigt anerkjendt og opholdt som Kirkens Præsident med Sidney Rigdon som hans første og William Law som hans anden Raadgiver. Under denne Konference bleve mange ypperlige Lærdomme til de Helliges Glæde og Opbygggelse fremsatte af Joseph, der talede, dreven af Herrens Aand.

»Dersom jeg skulde profetere,« sagde han i en af sine Taler, »vilde jeg sige, at Enden vil ikke komme i 1844, 1845, 1846 eller om 40 Aar. Der er dem iblandt den opvoxende Ungdom, som ikke skulle smage Døden, før Kristus kommer. * * *

Jeg profeterer i Herrens Navn — og lad det blive nedskrevet — Menneskens Søn vil ikke komme i Himmelens Skyer, før jeg er 85 Aar gammel.« * * *

Menneskens Søns Tilkommelse vil aldrig eller kan aldrig finde Sted, før de af Profeterne omtalte Straffedomme ere udgydte, hvilke Straffedomme allerede ere begyndte. Paulus siger: »I ere Lysets Børn og ikke Mørkets, at den Dag skulde overraske eder som en Tyv om Natten.« Det er ikke den Almægtiges Hensigt at komme til Jorden og tilintetgjøre den eller sønderstøde den, uden at han først aabenbarer det til sine Tjenere Profeterne. Juda skal vende tilbage, Jerusalem og Templet gjenopbygges, og Vand fremvælde fra Templets Grundvold; ligeledes skal Vandet i det Døde Hav blive lægt. Det vil medtage nogen Tid at bygge Stadens Mure og Templet, og alt dette maa udføres, før Menneskens Søn kommer. Der vil blive Krige og Rygter om Krige, Tegn paa Himmelen oventil og paa Jorden nedentil, Solen vil blive forvandlet til Mørke og Maanen til Blod, Jordskjælv vil indtræffe paa forskjellige Steder, og Havet hæve sig over sine Bredder; derefter vil det store Menneskens Søns Tegn vise sig paa Himmelen; men hvad vil Verden sige? Den vil sige, at det er en Planet, en Komet osv. Men Menneskens Søn vil komme ligesom Menneskens Søns Tilkommelses Tegn, hvilket vil være ligesom Morgenlyset, der frembryder fra Østen.«

Ikke længe derefter, den 16de April, holdt Joseph en længere interessant Tale om Opstandelsen i Anledning af Efterretningen om Ældste Lorenzo D. Barnes's Død paa hans Mission til England. Af hans Tale ved denne Lejlighed gjengive vi Følgende:

»Efterretningen om vor elskede Broder Barnes's Død vilde ikke have bedrøvet mig saa meget, hvis jeg havde havt Lejlighed til at begrave ham i Zions Land.

Jeg tror, at de, som have begravet deres Venner her, have nydt et misundelsesværdigt Privilegium. Betragt Jakob og Joseph i Ægypten, hvorledes de paalagde deres Venner at begrave dem i deres Fædres Grave. Betragt de store Omkostninger, der vare forbundne med Indbalsameringen og det store Selskabs Rejse til Begravelsesstedet.

Det har altid været anset for en stor Ulykke at blive forment en hæderlig Begravelse, og en af de største Forbandelser, som Profeterne fordum kunde paalægge noget Menneske, var, at det slet ikke skulde tilstedes nogen Begravelse.

Ville I anse det for underligt, om jeg fortæller eder, hvad jeg har set i et Syn angaaende dette interessante Emne. De, som ere døde i Jesu Kristo, kunne, naar de komme frem, forvente at nyde al den Glæde, som de nøde eller forventede at nyde her i Livet.

Saa tydeligt var Synet, at jeg bogstavelig saa' Mennesker, før de vare opstegne af Graven, ligesom hæve sig langsomt fra deres Hvilested. De toge hverandre i Haanden og sagde: »Min Fader, min Søn, min Moder, min Datter, min Broder, min Søster.« Og antag, at jeg, naar Røsten kalder de Døde til Opstandelse, laa ved Siden af min Fader, hvad vilde saa mit Hjertes første Glæde være? At møde min Fader, min Moder, min Broder, min Søster, og dersom de ere ved min Side, vil jeg omfavne dem og de mig.

Det er mit Studium den ganske Dag og mere end Mad og Drikke til mig at vide, hvorledes jeg skal bringe Guds Hellige til at fatte de Syner, der lig en oversvømmende Bølge rulle frem for mit Sinds Blik. O! hvor det skulde glæde mig at berøre Ting for eder, som I aldrig have tænkt paa! Men Fattigdom og Verdens Bekymringer forhindre det. Dog er jeg glad ved at have det Privilegium at meddele eder nogle Ting, som ved en nøje og rigtig Opfattelse ville være en Hjælp til eder, naar Skyerne trække op, Uvejret bryder løs, Lynet glimter, Tordnen skralder, og Jordskjælv buldre. Giver Agt paa disse Ting og lader ikke eders Knæ eller Lemmer skjælve eller eders Hjerter forsmægte; og hvad kan da Krige, Orkaner eller Jordskjælv gjøre eder? Intet. Alle eders Tab ville blive eder erstattede i Opstandelsen, dersom I forblive trofaste. Ved den Almægtiges Syner har jeg set dette.«

Omtrent ved denne Tid bleve sex Messingplader fundne af en Hr. Robert Wiley og nogle Andre i Nærheden af Kinderhook, Pike County, Illinois, medens de vare i Færd med at udgrave en stor Høj. I en Dybde af omtrent 6 Fod under Jordens Overflade stødte de saaledes paa Skelettet af en Mand, der antages at have været 9 Fod høj. Pladerne bleve fundne paa Skelettes Bryst og vare opfyldte paa begge Sider af ældgamle Skrifttegn. En Tid efter bragte man disse Plader til Joseph, som derpaa oversatte en Del af Skrifttegnene og opdagede, at de indeholdt den Persons Historie, hos hvem de vare fundne. Ifølge denne skulde Manden være en Efterkommer af Kam igjennem Farao, Kongen af Ægyptens Lænder, og sagdes at have erholdt sit Rige af Himmelens og Jordens Behersker.

Følgende Skrivelse til Udgiveren af »*The Times and Seasons*« skildrer mere udførligt Omstændighederne ved denne vigtige Opdagelse:

»Den 16de April sidstleden begyndte en agtværdig Kjøbmand ved Navn Robert Wiley at grave i en stor Høj i Nærheden af dette Sted. Han vedblev at grave til en Dybde af 10 Fod og stødte omsider paa Sten, men ved denne Tid begyndte det at regne, og han opgav foreløbigt Arbejdet. Den 23de begav han sig atter tilligemed et betydeligt Antal Borgere, hvoriblandt jeg selv, til Højen, og efter at have gjort en rummelig Aabning, fandt vi en stor Mængde Sten, af hvilke de fleste saa' ud, som om de havde været brændte ved en meget stærk Hede. Efter at have bortryddet fulde to Fod af nævnte Sten, fandt vi en hel Del Kul og Aske samt Menneskeben, der ogsaa saa' ud til at være brændte, og i Nærheden af Brystet fandtes en Pakke, som indeholdt 6 Messingplader, der i Form lignede en Klokke, mindre foroven end forneden og havde et Hul igjennem den mindre Ende, medens en Ring løb igjennem dem alle, og holdtes sammen af to Spænder. Ringen og Spænderne lignede Jern og vare meget forrustede. Pladerne lignede ved første Øjekast Kobber og saa' ud til at være bedækkede med Skrifttegn.

Selskabet enedes om, at jeg skulde rengjøre Pladerne; følgelig tog jeg dem med hjem og afvaskede dem i Sæbevand med en Uldklud, men da jeg fandt, at de endnu ikke vare rene, anvendte jeg en Opløsning af Svovlsyre, hvilket gjorde dem fuldkommen rene, og samtidig viste det sig, at de vare ganske bedækkede med Hieroglyfer, som Ingen hidtil har været i Stand til at udtyde.

Med Ønske om, at Verden skulde blive bekjendt med de skjulte Ting saa hurtig, som de komme for Lyset, beluttede jeg at anføre disse Kjendsgjerninger; og jeg haaber, at De vil give samme en Plads i Deres ærede Blad; thi vi føle alle et stort Begær efter at komme til Kundskab om Pladernes sande Betydning, og Offentliggjørelsen af Kjendsgjerningerne kunne maaske lede til en rigtig Oversættelse.

Pladerne fandtes, saa nær som jeg kunde bedømme, over 12 Fod under Højens Overflade.

Jeg forbliver, med Ærbødighed,
en Borger af Kinderhook,
W. P. Harris, M. D.«

»Vi Undertegnede, Borgere af Kinderhook, erklære og bevidne herved, at medens vi den 23de April 1843 vare beskjæftigede med at udgrave en stor Høj i denne Egn, udtog Hr. Wiley af nævnte Høj sex klokkeformede Messingplader, som vare bedækkede med gamle Skrifttegn. Disse Plader vare særdeles medtagne af Rust, og baade Ringe og Spænder smuldrede til Støv ved den mindste Berøring.

Robert Wiley, Geo. Deckenson, W. Longnecker,
G. W. F. Ward, J. R. Sharp, Ira S. Curtis,
Fayette Grubb, W. P. Harris, W. Fugate.«

Den 3die Maj udkom det første Nummer af »*The Nauvoo Neighbor*«, et almindeligt Nyhedsblad, udgivet i Nauvoo af John Taylor og Wil-

ford Woodruff i Stedet for »*The Wasp*«, hvis Udgivelse samtidig standsedes.

Ved passende Lejligheder fandt Joseph meget Behag i at overvære Nauvoo-Legionens Øvelser, og dersom Omstændighederne havde fordret det, vilde han uden Tvivl være bleven en fortræffelig General; han syntes i det mindste at være i Besiddelse af de nødvendige Evner for en saadan. Den 6te Maj holdt Legionen en af sine fornemste Mønstringer paa Exercerpladsen øst for Nauvoo. Joseph forestod i Egenskab af Legionens General-Løjtnant Øvelserne; og da disse vare tilende, udtrykte han i en Tale sin Forundring over den øjensynlige Forbedring i Troppernes Disciplin og Udseende og sagde, at han følte sig stolt af at staa i Forbindelse med en saadan Skare Mænd, der med Hensyn til Disciplin, Uniform og Udseende samt Kjendskab til militær Taktik, gjorde Staten Illinois Ære, samt var et af Statens stærkeste Værn og et stort Bolværk for Landet mod Vest. »Naar vi have anraabt de magthavende Authoriteter om Hjælp,« vedblev han, »have de altid svaret os, at de ingen Magt havde til at hjælpe os. Skam over saadanne Forrædere! Naar de give mig Myndighed til at beskytte de Uskyldige, vil jeg aldrig sige: Jeg kan Intet gjøre for deres Bedste. Jeg vil med Herrens Hjælp bruge denne Myndighed.«

Da Joseph den 18de Maj paa Tilbagevejen fra en Missionstur til Ramus passerede igjennem Carthage, indbød Dommer Douglas ham til Middag hos sig. Paa Opfordring optog Joseph omtrent 3 Timer med at give ham en omstændelig Beretning om de Helliges Forfølgelser i Missouri. Dommeren hørte med Opmærksomhed paa hans Foredrag, og talede heftigt imod Guvernør Boggs og Missouris Authoriteters Fremgangsmaade. »Et hvilket som helst Folk,« sagde han, »der har handlet, som Pøbelen i Missouri har gjort, burde straffes.« Sluttelig sagde Joseph: »Jeg profeterer i Herrens, Israels Guds Navn, at medmindre de Forenede Stater gjenopretter den Skade, der er tilføjet de Hellige i Staten Missouri, og straffer de Forbrydelser, der ere udøvede af dens Embedsmænd, vil Regjeringen om faa Aar aldeles gaa tilgrunde og ødelægges, og der vil ikke blive saa meget som et Potteskaar tilbage, og dette skal ske, fordi de have tilladt Mænd, Kvinder og Børn at blive myrdede og Tusinder af dens Borgere at blive plyndrede og fordrevne, uden at gjøre det mindste for at straffe Forbryderne, hvorved denne store Republiks gode Navn og Rygte er bleven paaført en skjændig og uudslettelig Plet. Den blotte Tanke herom vilde have bragt de højsindede og patriotiske Mænd, der affattede de Forenede Staters Konstitution, til at skjule deres Ansigter af Skam. Hr. Dommer, De vil en Gang i Tiden søge at blive Præsident over de Forenede Stater; hvis nu De nogensinde løfter Deres Haand imod mig eller de Sidste-Dages Hellige, vil De selv føle den Almægtiges tunge Haand, og De vil leve længe nok til at se og erkjende, at jeg har bevidnet Sandheden for Dem, thi denne Dags Samtale vil aldrig gaa Dem af Minde.«

En Del af denne Profeti angaaende de Forenede Stater og Missouri er allerede bleven opfyldt, og Josephs Ord til Dommer Douglas selv ere paa det Bogstaveligste gaaede i Opfyldelse. Douglas søgte nemlig

at blive Præsident, og ved at bruge sin Indflydelse imod de Sidste-Dages Hellige troede han at kunne erhverve sig større Popularitet, men blev heri sørgeligen skuffet; thi fra den Tid af vendte Lykken sig imod ham; han blev tilsidst svigtet af sine egne Venner og døde aldeles skuffet i sine Forhaabninger.

Samme Dag (18de Maj 1843) modtog Joseph efterfølgende Brev fra Ældste George P. Dykes, hvilket er det første, vi finde optegnet i hans Levnetsbeskrivelse om Evangeliets Forkyndelse for Skandinaverne:

»For omtrent et Aar siden besøgte jeg et norsk Settlement i La Salle County, Illinois, hvor jeg døbte 5 og ordinerede 1 til Ældste, da jeg derpaa forlod dem for en Maanedstid, men vendte saa atter tilbage og organiserede en Gren af Kirken, som jeg lod kalde La Salle Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og ordinerede Gudmund Haugaas til Ældste. Han er en villiestærk Mand, vel bevandret i Skriften og kan prædike i Norge, Sverige og Danmark, da han har Kjendskab til disse Landes Sprog.

Jeg vendte derefter tilbage til Nauvoo og blev et Par Dage efter i den i August Maaned specielt afholdte Konference beskikket til at arbejde i Illinois. Jeg rejste gjennem 18 forskjellige Countier, døbte 6 i Perry County og vendte hjem i December.

I Januar forlod jeg atter Nauvoo og tog til St. Clair County, hvor Broder Henry B. Jacobs, som siden døbte 12, forenede sig med mig; jeg døbte selv en Tysker, efter at han (Broder Jacobs) var tagen bort. Jeg prædikede i Chester, Sparta og Bitterville. Derpaa begav jeg mig paa Tilbagevejen og besøgte atter Ottawa, La Salle County, hvor jeg tilbragte to Uger og døbte 7. Jeg fandt Menigheden der vel tilmode og i Nydelsen af de aandelige Naadegaver.

La Salle-Grenen tæller nu 58 Medlemmer, som alle staa i godt Forhold til Kirken under Præsidium af Ældste Ole Høier, der er vel skikket til dette Embede.

Ældste Gudmund Haugaas og Broder J. R. Anderson besøgte det norske Settlement i Lee County i Iowa sidstleden Januar. Siden besøgte Brødrene Haugaas og Høier en hel Del Norske i Territoriet Wisconsin og have øjensynlig lagt Grundvolden til et stort Værk. Der er nu 57 Medlemmer af Kirken fra Norge, og Tiden er ikke langt borte, da Mikas 4 Kapitels 2 Vers vil gaa i Opfyldelse.«

I en Tale, som Joseph den 21de Maj 1843 holdt for en stor Forsamling, sagde han, idet han talede om de tre Herligheder, som han havde set, at han kunde forklare hundrede Gange mere, end han nogensinde havde gjort om Rigets Herligheder, som de fremstillede sig for ham i Synet, dersom det var ham tilladt og Folket var beredt til at modtage det. Hans Sind var fuldt af nyttig Kundskab for de Hellige, og alle hans Meddelelser ledsagedes af stor Kraft.

Den 26de s. M. gav han sin Broder Hyrum, Præsident Brigham Young, Ældsterne Heber C. Kimball og Willard Richards, Biskop Newel K. Whitney og en Del andre Brødre deres Begavelser og underviste dem tillige om Præstedømmets Orden i Forbindelse med den ny og evige Pagt. Det var ham baade en stor Lettelse og Glæde at

være i Stand til at skjænke disse Velsignelser til sine Brødre, som mandigen havde udstaaet de samme Prøver og Lidelser som han selv og ved enhver Lejlighed havde vist sig paalidelige og tro, og havde aldrig forladt ham eller veget tilbage i Farens eller Fristelsens Time. Han følte nu, at Ansvarligheden og Byrden ej længere hvilede paa ham alene, thi han havde skjænket dem Præstedømmets Nøgler, de samme, som han selv var i Besiddelse af, og hvad der end maatte tilstøde ham, var der nu Andre, der havde Myndighed til at træde frem og opbygge Guds Rige paa Jorden samt udføre alle dets Ordinancer.

NI OG TYVENDE KAPITEL.

Joseph tager med sin Hustru paa et Besøg til sine Slægtninge i Nærheden af Dixon. — Arresteres af Sheriff Reynolds og Konstabel Wilson, hvis brutale Optræden og ulovlige Fremgangsmaade tilsidst bringer dem selv under Forhør. — Joseph føres til Ottawa. — Opholdet i Pawpaw Grove. — Joseph og Selskab vender tilbage til Dixon. — Begiver sig kort efter paa Vejen til Quincy, men møder undervejs et Antal Brødre, som i Triumf føre ham tilbage til Nauvoo. — Frikjendes af Municipalretten fra al Arrestation og Fængsling.

Josephs Hustru, Emma, havde en Søster ved Navn Mrs. Wasson, som boede i Nærheden af Dixon, Lee County, Illinois. Den 13de Juni forlod han tilligemed sin Hustru og sine Børn Nauvoo for at aflægge hende et Besøg. Strax efter hans Afrejse ankom et Brev til Nauvoo fra Dommer James Adams af Springfield, hvori det berettedes, at Guvernør Thomas Ford var i Færd med at udstede en Arrestordre paa Joseph, som skulde træde i Kraft den næste Dag. Missouri var endnu fast bestemt paa at forhindre Joseph fra at nyde nogen Fred, og Guvernøren af denne Stat begjærede af Guvernør Ford, at han skulde arrestere ham og udlevere ham til Missouris Øvrighed, hvortil Ford var ganske villig. Da dette Brev naaede Nauvoo, sendte Hyrum Smith Brødrene William Clayton og Stephen Markham afsted saa hurtigt som muligt for at bringe Joseph denne Efterretning. De rede 212 Mile for at naa det Sted, hvor Joseph opholdt sig, og 66 Timer efter at de havde forladt Nauvoo, fandt de ham i god Behold hos sine Slægtninge i Dixon. Joseph bød dem, ikke at være bange. »Jeg frygter ikke,« sagde han, »jeg skal endnu ikke forlade dette Sted. Jeg vil finde Venner her, og jeg siger eder i Israels Guds Navn, at Missourianerne ingen Fortræd kunne gjøre mig.« Han havde forhen bestemt at afholde en Forsamling i Dixon, hvor Folket var begjærligt efter at høre ham, men paa Grund af Efterretningen fra Nauvoo skrev han til sine Venner der og underrettede dem om, at der var en Arrestordre udstedt paa ham, og han maatte derfor opgive sin Beslutning.

Den 23de ankom to Mænd til Dixon, som prøvede paa at leje en Mand og en Kjørebefordring, idet de sagde, at de vare »Mormon«-Ældster og ønskede at se Profeten. Det lykkedes dem snart at erholde en Befordring, og de kjørte derpaa strax til Hr. Wassons Hus, hvor

de ankom, medens Familien spiste til Middag. De fortalte her den samme Historie, at de vare »Mormon«-Ældster og ønskede at tale med »Broder Joseph«. Denne befandt sig netop ude i Gaarden og gik henimod Laden, da en af dem traadte hen til Enden af Huset og fik Øje paa ham. Han raabte ham strax an paa en højst fornærmende og uhøflig Maade, medens den anden ilede ham imøde og greb ham fat i Kraven. Den ene af disse Fremmede var Joseph H. Reynolds, Sheriff for Jackson County, Missouri, og den anden var Konstabel Harmon T. Wilson af Carthage, Hancock County, Illinois. De rettede strax deres spændte Pistoler mod Josephs Bryst, og Reynolds truede med under de frygteligste Eder at ville skyde ham, hvis han rørte sig af Pletten. Joseph spurgte, hvad alt dette skulde betyde, men erholdt kun som Svar en Gjentagelse af Eder og Trusler. Joseph sagde da til dem: »Jeg er ikke bange for eders Skydning og frygter ikke Døden,« hvorpaa han blottede sit Bryst og bad dem skyde væk, sigende: »Jeg har taalt saa megen Undertrykkelse, at jeg er træt af Livet, og dræb mig kun, om I have Lyst. Jeg er ikke destomindre en stærk Mand og kunde med mine egne naturlige Vaaben snart nedlægge eder begge, men hvis I have nogen lovlig Embedspligt at udføre, er jeg til enhver Tid villig til at underkaste mig Loven og skal ikke yde nogen Modstand.« Reynolds svor atter og sagde, at hvis han ytrede et Ord mere, vilde han skyde ham, hvortil Joseph svarede, at han blot kunde skyde væk; han var ikke bange for hans Pistoler. I samme Øjeblik kom Broder Stephen Markham gaaende henimod dem. Da de saa' ham komme, rettede de deres Pistoler mod ham og truede ham med Døden, hvis han kom nærmere. Markham skjænkede imidlertid ikke deres Trusler nogen Opmærksomhed, men vedblev at nærme sig. Da de saa', at de ikke kunde standse ham med deres Trusler, rettede de atter deres Pistoler mod Joseph, stødte ham i Siderne med dem, og befalede Broder Markham med Haanden paa de hævede Pistoler at staa stille; i modsat Fald vilde de nedskyde Joseph; men da Markham desuagtet vedblev at nærme sig dem, sagde Joseph til ham: »Du tænker vel ikke paa at modsætte dig Embedsmændene, Broder Markham?« hvortil denne svarede: »Nej, ikke hvis de ere Embedsmænd; jeg kjender Lovene for godt til det.«

De skyndte sig derpaa bort med Joseph og satte ham op i deres Vogn, idet de agtede at kjøre bort med ham, uden at tillade ham at tale med eller sige Farvel til sin Familie eller endog give ham Lejlighed til at hente sin Hat og Frakke. Han sagde til dem: »Mine Herrer, dersom I have nogen lovlig Arrestordre paa mig, ønsker jeg at erholde en *Habeas-corpus* Skrivelse,« men dette vilde de naturligvis ikke tilstede og beredte sig derfor til at tage afsted, uden at tillade ham at forskaffe sig bemeldte Ting. Broder Markham sprang imidlertid hen til Hestenes Hoved, greb fat i Tøjlerne og holdt dem, uagtet Reynolds og Wilson truede med at ville skyde ham, indtil Josephs Hustru fik bragt ham hans Hat og Frakke. I samme Øjeblik saa' Joseph en Mand gaa forbi, hvem han underrettede om Sagernes Stilling og gjentog for ham sit Ønske om at faa en *Habeas-corpus* Skrivelse, men da Manden ikke syntes at interessere sig for

Sagen, bad Joseph Broder Markham at tage afsted for at erholde nævnte Skrivelse. Markham begav sig strax paa Vejen til Dixon, medens Reynolds og Wilson med al mulig Hurtighed bragte Joseph til samme Sted.

Efter Ankomsten til Dixon kjørte de hen til et Gjæstgiversted, hvor Joseph blev indespærret i et Værelse og nøje bevogtet, og det blev ham ikke tilladt at tale med Nogen. Joseph bemærkede atter til Reynolds, at han ønskede at raadføre sig med en Sagfører, men Reynolds svarede som forhen og svor, at han skulde ingen Sagfører have, og hvis han ytrede et Ord mere herom, vilde han skyde ham. Joseph spurgte, hvorfor han gjentog denne Trusel saa ofte; dersom han ønskede at skyde, kunde han jo gjøre det, men Tingen var, at de i Virkeligheden vare bange for ham, og troede ved saaledes gjentagende at true hans Liv at kunne gjøre ham bange og bringe ham til Taushed.

Saa ængstelige vare de for at faa ham bort, at de ved deres Ankomst til Dixon beordrede friske Heste til at holdes i Beredskab om 5 Minutter. Joseph saa' imidlertid en Person, hvem han raabte an igjennem Vinduet og sagde, at han var ulovlig indespærret og ønskede en Prokurator. En saadan ved Navn Edward Southwick indfandt sig snart efter, men Døren blev smækket i for ham, og man lod ham samtidig forstaa, at han uden videre vilde blive nedskudt, hvis han kom nærmere. En anden Prokurator indfandt sig ligeledes, og han modtog samme Behandling. Denne Fremgangsmaade begyndte at foraarsage betydelig Ophidselse i Dixon, og da Broder Markham tillige underrettede flere af Borgerne om, at det var Reynolds's Hensigt at bortføre Joseph til Missouri for at forhindre ham fra at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse, begyndte Folket at stimle sammen ved Hotellets Dør og lod Reynolds forstaa, at dersom det var deres Maade at udføre Forretninger paa i Missouri, saa havde de en hel anden Maade at udføre samme paa i Dixon. De vare Republikanere, sagde de, og et lovlydigt Folk, der ikke kunde tillade dem at føre Joseph bort, før der var givet ham Lejlighed til at blive stillet for et upartisk Forhør og blive Retfærdighed tildelt. De fortalte ham endvidere, at dersom han vedblev paa denne Vis, forstode Indvaanerne i Dixon at gjøre kort Proces med den Slags Mænd, som han syntes at tilhøre.

Da Reynolds mærkede, at Folket ikke lod sig spøge med, og at det ikke hjalp at gjøre Modstand, tillod han de to førnævnte Prokuratorer — Edward Southwick og Shepherd G. Patrick — at gaa ind i Josephs Værelse, men stillede sig først som Vagt udenfor Døren, medens Wilson stod Vagt indenfor. Joseph fortalte Prokuratorerne, at han var bleven tagen tilfange af disse Mænd, uden at de havde vist ham deres Arrestfuldmagt, og at han vår bleven fornærmet og mishandlet af dem; til Bevis herpaa viste han dem sine Sider, der, ved at blive stødte af deres Pistoler, vare blaa i omtrent 18 Tommers Omkreds; han anmodede dem om at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse paa hans Vegne, men Reynolds svor, at han kun vilde vente en halv Time.

Et Bud blev derpaa skyndsomt afsendt til Hr. Chamberlain, der

var Assistent i Kanslerretten og boede 6 Mile fra Dixon, medens et andet afsendtes til Hr. Cyrus H. Walker, hvilke anmodedes om at komme tilstede for at udfærdige nævnte *Habeas-corpus* Skrivelse. Imidlertid udtog Broder Markham ved Fredsdommeren tvende Stævninger imod Reynolds og Wilson, den ene for at have truet hans Liv og den anden for Overfald og Trusler mod Josephs Liv. De bleve arresterede af Konstabelen paa begge Beskyldninger. Han udtog ogsaa en Stævning imod dem for Overtrædelser af Loven med Hensyn til *Habeas-corpus* Loven, thi Wilson havde overdraget Joseph til Reynolds's Varetægt i den Hensigt at lade ham bortføre til Missouri og derved undgaa Virkningen og Fuldbyrdelsen af nævnte Skrivelse. En Undersøgelse af denne Sag blev bestemt til den følgende Dags Formiddag Kl. 10.

Med disse raske Handlinger var Dagen snart tilende, og da Natten kom, blev Joseph, i Stedet for at gaa rolig til Hvile, ledsaget tilbage til Værelset og bevogtet hele Natten. Den følgende Dag benyttede han Lejligheden til at give Broder William Clayton et Vink om at gaa til Nauvoo for at underrette hans Broder Hyrum om det Forefaldne. En Hest og et let Kjøretøj blev strax skaffet tilveje for at føre ham til Rock Island ved Mississippi-Floden, og hvis han der kunde være saa heldig at træffe paa en forbisejlende Dampbaad, vilde han snart blive bragt til Nauvoo. Da han naaede Byen Rock Island, troede Folket dersteds ikke, der gik nogen Dampbaad nedad Floden førend om nogle Dage. Broder Clayton blev noget forlegen herover, men før han imidlertid havde udgrundet nogen anden Plan, besluttede han at spise til Middag. Medens man var i Færd med at tillave Maden til ham, hørte han pludselig et Dampfartøj nærme sig. Det var Dampbaaden »Amaranth«, som strax blev signaliseret og lagde derpaa til ved Landingsstedet; 15 Minutter efter sin Ankomst til Rock Island var Broder Clayton ombord og undervejs til Nauvoo.

Da Hr. Chamberlain ankom, udstedte han en *Habeas-corpus* Skrivelse for Dommer John D. Eaton i Ottawa. Hr. Cyrus H. Walker, der ansaas for en af de dygtigste Prokuratorer i Illinois, indfandt sig ligeledes, men fortalte Joseph, at hans Tid ikke vilde tillade ham at føre hans Sag, medmindre han vilde love at give ham sin Stemme ved det forestaaende Valg. Walker var nemlig Kandidat til Repræsentantvalget til Kongressen og rejste omkring i politiske Øjemed og holdt Taler. Han troede derfor, at hvis Joseph blot vilde stemme paa ham, vilde hans Valg være sikret, thi de Sidste-Dages Hellige vilde jo alle stemme ligesom Profeten. Joseph besluttede at sikre sig hans Bistand og lovede ham derfor sin Stemme. Walker, som følte sig særdeles tilfreds herover, bemærkede til Broder Markham: »Jeg er nu sikker paa mit Valg, thi Joseph Smith har lovet mig sin Stemme, og jeg skal føre hans Sag.«

Samme Morgen blev endnu en Ordre udstedt imod Reynolds og Wilson for personlig Skade og ulovlig Fængsling, i hvilken der gjordes Fordring paa 10,000 Dollars i Skadeserstatning. Denne ny Anklage imod dem var fra Distriktsretten i Lee County, hvor de nu befandt sig, og de opfordredes til at stille en Kaution paa 10,000 Dollars hver,

men da de ikke kunde faa Nogen til at gaa i Kaution for sig i Dixon, maatte de sende Bud til Missouri efter Kautionister. Imidlertid bleve de overleverede i Sheriffens Varetægt, indtil det lykkedes dem at erholde en *Habeas-corpus* Skrivelse for Dommer Eaton.

Paa Grund af denne raske Sagførelse begyndte de to Herrer at blive noget urolige, og de opdagede, at det ikke var saa let en Sag at løbe bort med Joseph, som de havde troet. De begyndte derfor at vise sig noget mere skikkelige og besindige i deres Opførsel og udstødte ikke saa mange Trusler, som de tidligere havde gjort.

Ifølge den første *Habeas-corpus* Skrivelse blev Joseph derpaa af Reynolds og Wilson transporteret til Ottawa. De rejste omtrent 32 Mile den første Dag og standsede for Natten i Pawpaw Grove. Strax efter ankom ogsaa Sheriffen for Lee County, Hr. Campbell, der til; han var bleven sendt af Cyrus H. Walker for at hjælpe Joseph, og tilbragte Natten hos ham.

Imidlertid havde Efterretningen om Josephs Ankomst hurtig spredt sig i Nabolaget, og ganske tidlig paa Morgenstunden den næste Dag var det største Værelse i Hotellet opfyldt af Borgere, som meget ønskede at høre ham prædike og opfordrede ham til at tale til dem. Men Reynolds syntes ikke om dette. Han traadte ind i Værelset, hvor de havde forsamlet sig, og sagde, idet han pegede paa Joseph: »Jeg ønsker, I skulle forstaa, at denne Mand er min Fange, og jeg befaler eder at sprede eder. I maa ikke stimle sammen her paa denne Maade.« Aldrig saa snart havde han udtalt sig saaledes, førend en ældre Herre ved Navn David Town, der var halt og havde en stor Knippel i Haanden, traadte hen til Reynolds og sagde: »Vi skulle lære Dem at komme her og forstyrre Gentlemen. Sæt Dem ned der (pegende paa en meget lav Stol) og sid rolig. Aabn ikke atter Deres Mund, førend General Smith bliver færdig med at tale. Dersom De aldrig har lært gode Manerer i Missouri, ville vi lære Dem, at Gentlemen ikke lade sig trampe under Fødder af en Tyran. De kan ikke bortrøve Mænd her. Der er en Komite i denne By, som vil tage Deres Sag under Behandling, og det er, min Herre, den højeste Domstol i de Forenede Stater, da der fra dens Kjendelse ingen Appel gives.«

Dette hjalp. Reynolds satte sig strax ned, og paa de Tilstedeværendes Opfordring talede Joseph i omtrent halvanden Time om Gjenstanden Giftermaal, da de ønskede at høre hans Mening herom. Fra dette Øjeblik begyndte Joseph at nyde mere Frihed.

Medens de endnu opholdt sig i Pawpaw Grove, kom man til Kundskab om, at Dommer Eaton var fraværende paa et Besøg i New York, hvorfor Selskabet, i hvilket ogsaa Josephs tre Prokuratorer befandt sig, vendte tilbage til Dixon. Her blev Joseph atter lukket inde i et Værelse og bevogtet hele Natten.

Men Befrielsens Time var nær forhaanden. Den lille Damper »Amaranth« havde paa sin Vej nedad Mississippi-Floden bragt Josephs Ven og Sendebud, Broder William Clayton, til Nauvoo, og Hyrum Smith blev snart underrettet om alle Enkeltheder ved Josephs Arrestation. De Hellige vare netop samlede i et Møde, da Broder Clayton

ankom, og Hyrum rejste sig strax og anmodede Brødrene om at møde ham i Frimurerlogen inden 30 Minutter. Da Hallen snart blev overfyldt af tilstrømmende Brødre, besluttede man at hæve Forsamlingen dersteds og begive sig hen til den nærliggende Grønning. Efter at der her var dannet en aaben Firkant, skred Hyrum til at fortælle dem Alt, hvad Broder Clayton havde meddelt ham med Hensyn til Josephs Arrestation og den Behandling, han havde lidt af Reynolds og Wilson osv.

Hyrum ønskede, at et Kompagni Brødre skulde tage afsted og paase, at Joseph blev vederfaret Ret. Over 300 Mand meldte sig øjeblikkelig som Frivillige, men da dette var mere, end der behøvedes, gjordes der et Udvalg af dette Tal. Generalerne Wilson Law og Charles C. Rich begave sig paa Vejen samme Aften med omtrent 175 Mand tilhest. Forinden de toge afsted, erklærede Wilson Law, at han ikke vilde gaa et Skridt, medmindre han kunde faa Penge til Udredelsen af sine Udgifter. Præsident Brigham Young sagde, at Pengene skulde blive bragte tilveje, uagtet han den Gang ikke vidste, hvor den første Dollar skulde komme fra. Efter to Timers Forløb havde han laant 700 Dollars, hvilket Beløb han overleverede i Hyrum Smiths og Wilson Laws Hænder. Foruden dette Selskab, der rejste tillands, afsejlede John Taylor tilligemed et Kompagni paa 75 Mand med »The Maid of Iowa« — en lille Dampbaad, som for en Del tilhørte Joseph og førtes af Kaptejn Dan Jones. De rejste nedad Mississippi-Floden saa langt som til Illinois-Flodens Munding og sejlede derpaa opad denne, i den Hensigt at holde Øje med de forbisejlende Dampskibe og saaledes muligen hindre Josephs Bortførelse paa et af disse.

Imidlertid var Joseph, som man vil erindre, med Selskab vendt tilbage til Dixon paa Grund af Efterretningen om Dommer Eatons Bortrejse. Den nævnte *Habeas-corpus* Skrivelse blev derfor sendt tilbage med Paaskriften: »Dommeren fraværende«, og en anden udstedt i Stedet.

I et Raad, som Joseph derpaa holdt med sine Venner og Raadgivere, bestemte han sig til at tage til Quincy for at faa sin Sag paadømt dersteds af Dommer Stephen A. Douglas. Selskabet brød derfor op fra Dixon om Morgenen den 26de Juni og tilbagelagde samme Dag 40 Mile. Den næste Dag bad Joseph om Tilladelse til at maatte sidde op og ride, hvilket blev ham nægtet af Reynolds, men ved Hr. Walkers og Sheriff Campbells Forbøn blev det ham tilladt at bytte Sæde med Walker og kjøre med dennes Svigersøn, Hr. Montgomery, i en Enspændervogn. Strax efter mødte de to af Brødrene fra Nauvoo, Peter W. Conover og William S. Cutler. Joseph følte sig meget bevæget over at se disse Venner, der vare komne for at møde ham, og bemærkede til Montgomery: »Jeg skal ikke gaa til Missouri denne Gang; dette er mine Venner.« Medens de endnu talede sammen, kom adskillige andre Brødre tilstede, som havde redet i Forvejen for Hovedstyrken, og forenede sig med Resten af hans Følge. Joseph bemærkede derpaa til Reynolds: »Nu, Hr. Reynolds, kan jeg have den Fornøjelse at ride gamle Joe Duncan.«

Dette var en af Josephs Yndlingsheste, som Broder William Clayton havde redet fra Nauvoo. Ikke saa snart havde Reynolds og Wilson faaet Øje paa disse Brødre, for de bleve betagne af Frygt. Broder Conover, der var bekjendt med Wilson, spurgte ham, hvad der var i Vejen, og om han havde Koldfeber, thi saadan skjælvede han. Reynolds ønskede at vide, om Jim Flack var iblandt de Ankomne. Det blev ham fortalt, at det var han ikke, men at han den næste Dag ved samme Tid vilde faa ham at se. »Da,« udbrød Reynolds, »er jeg dødsens, thi jeg kjender ham fra gammel Tid.« Conover søgte at berolige ham og sagde, at Ingen vilde skade ham, men han vedblev at skjælve som et Æspeløv. Broder Markham traadte derpaa hen til ham og tog ham i Haanden. Reynolds ønskede at vide, om han mødte ham som Ven eller Fjende, hvortil Broder Markham svarede, at de vare Venner undtagen for Loven, der maatte have sin Gang.

Man fortsatte derpaa Rejsen og ankom, efter at Mørket var faldet paa, til Andover. Medens man overnattede her, havde Broder Markham tilfældigvis Lejlighed til at høre en Samtale mellem Reynolds, Wilson og Værten, der raadsloge med hverandre om, hvorledes de bedst skulde kunne tilvejebringe en Styrke, som med Magt kunde bemægtige sig Joseph og ufortøvet føre ham til Mundingen af Rock-Floden, hvor der holdtes et Antal Mænd i Beredskab til at føre ham videre over Mississippi-Floden til Missouri. Broder Markham fortalte Sheriffen for Lee County, hvad han havde hørt; denne beordrede strax en Vagt udstillet, for at Ingen i Løbet af Natten skulde passere ind i eller ud af Huset uden at blive bemærket.

Efter at have forladt Andover den følgende Dag (28de Juni), droge de videre til Udspringet af Elliston-Bækken, hvor fra Reynolds ønskede at tage direkte til Mundingen af Rock-Floden og der fra med Dampskib til Quincy; men Broder Markham modsatte sig denne Plan og sagde, at de vare ekviperede for Rejsen og havde besluttet at tilbagelægge Vejen over Land. Reynolds og Wilson svore ved Herren, at de aldrig i levende Live vilde gaa til Nauvoo, og trak deres Pistoler og rettede dem mod Broder Markham. Denne vendte sig koldblodig om til Sheriff Campbell og bemærkede: »Da disse Mænd arresterede Joseph, berøvede de ham ethvert af hans Vaaben indtil endog hans Lommekniv. De ere nu Deres Fanger, og jeg forlanger, at De skal fratage dem deres Vaaben, thi det er overensstemmende med Loven.«

Reynolds og Wilson nægtede imidlertid at udlevere deres Vaaben. Man gjorde derpaa Sheriffen opmærksom paa, at dersom *han* ikke saa' sig i Stand til at fratage dem Vaabnene, var der Mænd nok tilstede, som i Egenskab af en Posse let kunde gjøre det. Med en ikke ringe Uvillie udleverede de derpaa Sheriffen deres Vaaben.

Efter en Dagsrejse paa omtrent 40 Mile gjorde de Holdt ved en Gaard i Nærheden af Monmouth og opsloge her deres Nattekvarter. Broder Peter W. Conover, der tilfældigvis befandt sig udenfor, saa' strax efter Reynolds, Wilson og Landmandens Søn komme ud af Huset og forsigtig nærme sig Stalden. De havde i Samraad fattet en

ny Plan, som gik ud paa at sikre sig Hestene, ile til Monmouth, faa en Pøbel bragt paa Benene og med denne anfalde Huset samme Nat, sikre sig Joseph og føre ham til Mundingen af Rock-Floden, hvor Dampskibet laa og ventede paa dem. Før de imidlertid saa' sig i Stand til at gjennemføre deres Plan, bleve de tagne i Forvaring af Sheriff Campbell, og under tilstrækkelig Vagt bevogtede i Løbet af Natten.

Den 29de Juni mødte Selskabet William og Wilson Law og omtrent 70 andre Brødre, som havde gjennemstrejfet Landet i den Retning, hvor de ansaa det for sandsynligst, at de vilde kunne træffe Joseph, og da de den følgende Dag befandt sig i Nærheden af Nauvoo, toge Josephs Hustru, hans Broder Hyrum og flere af Stadens fornemste Borgere, med Nauvoo Musikkorps i Spidsen, dem ligeledes imøde og eskorterede dem ind i Staden.

Situationen var ellers ganske mærkelig. Joseph var Reynolds og Wilsons Fange; disse vare igjen blevne gjorte til Arrestanter af Sheriff Campbell, som atter havde stillet dem under Markhams Opsyn, medens hele Kompagniet stod under Bevogtning af Brødrene fra Nauvoo, der tilsaa, at Ingen undslap. Men Josephs Ankomst til Nauvoo havde just ikke megen Lighed med en Arrestants; den havde snarere Lighed med en hjemvendende Erobrers Triumftog. Scenen var overmaade interessant. Idet Processionen nærmede sig Staden, saas Gaderne paa begge Sider opfyldte af Tilskuere, hvis Aasyn straalede af Glæde over endnu en Gang at se deres elskede Profet og Leder i Sikkerhed. Under Mængdens begejstrede Hurraraab, Kanonernes Torden og den største Enthusiasme marscherede Joseph ind i Staden. Saa stor var Begjærligheden efter at se ham og iagttage ham paa nært Hold, at der udfordredes et større Antal Mænd for at holde Mængden tilbage og give Processionen Lejlighed til at drage frem. Hans bedagede Moder befandt sig hjemme i hans Hus og ventede med Længsel paa hans Ankomst. Ikke saa snart havde hun faaet Øje paa ham, før hun ilede ham imøde, kastede sig i hans Arme og under en Strøm af Glædestaarer ønskede ham Velkommen.

Josephs Venner, der havde ledsaget ham fra Dixon, saa' med Forundring paa disse Optrin. De havde hørt ham blive kaldt en Bedrager og falsk Profet, og havde hørt Folk sige, at han skulde være en Tyran, som søgte at undertrykke sine Tilhængere og vinde Magt og Rigdom paa deres Bekostning. Men den Kjærlighed og Hengivenhed, som allevegne blev lagt for Dagen for ham, kunde umulig være den Tribut, som et Folk i det frie Amerika bragte og lagde for dens Fødder, som havde bedraget og undertrykt dem. Det kunde umulig være Svig og Vold, Bedrageri og Uret, der fremkaldte saadanne Scener som disse. Folkets bedste jordiske Ven, deres hengivne Fader, Leder og Raadgiver, var bleven bevaret fra en ny og overhængende Fare, og var bleven bragt tilbage til dem igjen; af denne Aarsag brød deres Hjerters undertrykte Følelser frem med en saadan Magt, at det næsten forundrede dem selv. Der behøvedes en saa overordentlig Lejlighed som denne for tilfulde at bevise, hvor nær og kjær han var dem.

Mængden syntes ikke villig til at skilles ad, før man havde hørt

hans Røst. Han besteg derfor et Gjærde og bemærkede i al Korthed, at han atter var undsluppen Missourianerne, for hvilket han takkede Herren, og følte ligeledes til at takke dem for al den Kjærlighed og Hengivenhed, de havde bevist ham, og velsignede dem i Herrens Navn; derpaa underrettede han dem om, at han samme Dags Eftermiddag Kl. 6 vilde tale mere udførligt til dem i Lunden nær ved Templet.

Joseph fandt snart Anledning til at samle glødende Kul paa sine Fjenders Hoved. Omtrent 50 af hans Venner vare nemlig indbudne til Middag i hans Hus, og han gav Reynolds og Wilson, der ogsaa vare tilstede, den øverste Plads ved Bordet og lod dem opvarte paa det Bedste af hans Kone, hvem de saa ubarmhjertigt havde nægtet ham at se, da han først blev arresteret. Mænd med en Smule Æres- og Samvittighedsfølelse vilde have følt sig ydmygede ved en saadan Behandling, og vilde aldrig have hvilet, før de havde givet al den Oprejsning, der stod i deres Magt; men man kunde ligesaa gjerne haabe at bringe Markens vilde Dyr til Erkjendelse af Uret, som at bringe disse Mænd til Anger og Ruelse over deres skjændige og uværdige Opførsel.

Saa snart Joseph og Selskab havde naaet Nauvoo, traadte Municipalretten dersteds sammen, hvem han strax gjorde bekjendt med den af Assistenten i Kanslerretten i Dixon udstedte *Habeas-corpus* Skrivelse, men da Reynolds ikke vilde anerkjende den, indsendte Joseph en Petition til Municipalretten, hvori han anførte adskillige vægtige Grunde, hvorfor han troede, at hans Arrestation var ugyldig og i ligefrem Modstrid med Loven, og anmodede Retten om, at en *Habeas-corpus* Skrivelse maatte blive udstedt, ifølge hvilken Reynolds skulde nødes til at bringe ham for Retten uden Ophold. Følgelig blev en Stævning udfærdiget og Reynolds befalet at bringe Joseph for Retten; hvis han nægtede at ville gjøre dette, blev Stadens Marschal bemyndiget til at arrestere ham. Reynolds sendte Stævningen tilbage med en paategnet Forklaring om hans Forhold til Sagen, hvorefter han overleveredes i Marschallens Hænder. Joseph anmodede derpaa Retten om at maatte faa Lejlighed til at holde sin bebudede Tale til de Hellige, hvilket beredvilligt blev ham tilstaaet. En betydelig Menneskemasse havde samlet sig ved Lunden til det bestemte Klokkeslet, og Joseph holdt her en længere Tale til de Forsamlede, i hvilken han blandt Andet gav dem en nøjagtig Beskrivelse af Alt, hvad der var forefaldet under hans Arrestation. Medens han talede, toge Reynolds og Wilson afsted til Carthage og truede med at ville rejse en Milits, som med Magt skulde føre Joseph fra Nauvoo.

Den 1ste Juli traadte Retten sammen og skred strax til at undersøge *Habeas-corpus* Skrivelsen. Hyrum Smith, Parley P. Pratt, Brigham Young, George W. Pitkin, Lyman Wight og Sidney Rigdon forhørtes som Vidner. Deres Vidnesbyrd var afgjørende. De beskreve med stor Nøjagtighed de Scener, de Hellige havde gjennemgaaet, saa vel som de grusomme og umenneskelige Forfølgelser, de havde maattet udholde fra Folkets og Authoriteternes Side i Missouri. Josephs Sagførere — Walker, Patrick, Southwick og Backman — tiltalede derpaa

Retten. De tilskyndede de Hellige til at »forsvare deres Rettigheder, til at staa eller falde, synke eller svømme, leve eller dø«. Resultatet blev, at Retten lod en Ordre udstede til Josephs Løsladelse fra al Arrestation og Fængsling, begrundet paa Arrestordrens Ugyldighed og Sagens virkelige Sammenhæng. Ovennævnte Sagførere aflagde tillige Ed paa, at hverken Reynolds eller Wilson vare blevne forulempede eller truede paa nogen Maade under deres Rejse til eller Ophold i Nauvoo, og at de vare tagne der til af deres egen frie Villie og befandt sig udenfor al Fare. Dette skete for at modbevise de Løgne, som Reynolds og Wilson havde ladet fortælle for at opvække Fordom mod Joseph og de Hellige og faa Offentligheden til at tro, at deres Fange var bleven dem frataget paa en ulovlig Maade og med Vold. Denne beedigede Erklæring var neppe bleven undertegnet, før den Efterretning naaede Nauvoo, at disse skjændige Mænd søgte af al Magt at ophidse Folket til Pøbelvold og vare i Færd med at sende Bud til Guvernør Ford efter en Troppestyrke, for dermed paany at sætte sig i Besiddelse af Joseph. Borgerne i Nauvoo indsendte strax en Petition til Guvernøren, hvori de bade ham om, ikke at udstede flere Arrestordrer mod Joseph og protesterede stærkt mod Carthage Bevægelsen. En Gjenpart af Forhandlingerne ved Forhøret for Municipalretten og forskjellige andre Dokumenter til nærmere Belysning af Sagen overleveredes hans Sagførere med Instruxer til saa snart som mulig at faa Guvernør Ford i Tale.

TREDIVTE KAPITEL.

Besøg af nogle venligsindede Indianerhøvdinge. — Deres Ordførers Tale og Josephs Svar. — En morsom Tildragelse. — Den amerikanske Frihedsdag fejres paa en højtidelig Maade af Nauvoos Borgere. — En vigtig Aabenbaring. — Thomas Ford vælges til Staden Illinois Guvernør. — Sidney Rigdons Fremgangsmaade kritiseres. — Joseph opmuntrer til Hjemmeindustri. — Imødegaar John C. Calhoons Sofisteri med Hensyn til Læren om Statsrettigheder. — Indsender en rørende Skrivelse til Indbyggerne af sin Fødestat Vermont.

Under Josephs Fraværelse ankom flere Pottawattamie-Høvdinge til Nauvoo for at se ham. De havde først en Samtale med nogle af Brødrene, men sagde kun lidet, da de ønskede at se den store Profet selv. Hans Navn var nemlig bleven vidt bekjendt blandt de omkringboende Indianerstammer, der havde hørt noksom Tale om den store hvide Profet og hans Folk og Maaden, hvorpaa han og de vare blevne behandlede af deres hvide Naboer. I Bevidstheden om deres egen sørgelige Skjæbne følte de sig derfor hendragne til de Hellige og viste sig særdeles venlige mod dem.

Den 2den Juli, Dagen efter Josephs Forhør og Frifindelse, havde han i Forening med flere af de Tolv og andre Ældster en Sammenkomst med disse Indianerhøvdinge. Efter nøje at have forvisset sig om ved Joseph selv, at de Tilstedeværende vare hans Venner, be-

gyndte den indianske Ordfører sin Tale saaledes: »Vi som et Folk have længe været fortrængte og undertrykte. Vi ere mange Gange blevne fordrevne fra vore Hjem og ere aftagne betydeligt i Antal paa Grund af Krige, saa der nu kun gives faa af os tilbage. Den hvide Mand har hadet os og udgydt vort Blod, indtil det har set ud, som om der snart ikke vilde blive nogen Indianer tilbage. Vi have talet med den Store Aand, og den Store Aand har talet med os. Vi have bedt den Store Aand om at bevare os og lade os leve; og den Store Aand har sagt os, at han havde oprejst en stor Profet, Høvding og Ven, som vilde gjøre os meget Godt og sige os, hvad vi skulde gjøre, og den Store Aand har sagt os, at du er Manden (pegende paa Joseph). Vi have nu rejst en lang Vej for at se dig og høre dine Ord og faa at vide, hvad vi skulle gjøre. Vore Heste ere trætte, og vi ere hungrige. Vi ville nu vente og høre dine Ord.«

Joseph var i høj Grad bevæget over hans Tale og græd. Han rejste sig derpaa og sagde: »Jeg har hørt dine Ord; de ere sande. Den Store Aand har sagt dig Sandheden. Jeg er eders Ven og Broder og ønsker at gjøre eder Godt. Eders Fædre vare en Gang et mægtigt Folk. De tilbade den Store Aand. Den Store Aand gjorde dem meget Godt. Han var deres Ven, men de forlode den Store Aand og vilde ikke høre hans Ord eller holde dem. Den Store Aand forlod dem, og de begyndte at dræbe hverandre og have bestandig siden været undergivne Fattigdom og Nød. Den Store Aand har skjænket mig en Bog og sagt mig, at I atter ville blive velsignede. Den Store Aand vil snart begynde at tale med eder og eders Børn. Dette er den Bog, eders Fædre skrev, og som jeg har oversat (visende dem Mormons Bog). Denne siger mig, hvad I skulle gjøre. Jeg ønsker, at I skulle begynde at bede til den Store Aand og stifte Fred med hverandre og ikke dræbe flere af eders Brødre; det er ikke godt. Dræb ikke de hvide Mænd, det er ikke godt, men bed den Store Aand om, hvad I behøve, og det vil ikke vare længe, for den Store Aand vil velsigne eder, og I ville dyrke Jorden og bygge gode Huse ligesom hvide Mænd. Vi ville give eder Noget at spise og tage hjem med eder.«

Da Profetens Ord bleve oversatte for Høvdingerne, sagde de alle, at de vare gode. Joseph lod derpaa en Oxe slagte og tilberede for dem, forsynede dem med nogle Heste og lod dem glade og vel tilfredse drage hjem.

Samme Aften ankom Dampbaaden »The Maid of Iowa« til Nauvoo efter dens Expeditionstur opad Illinois-Floden. De ombordværende Brødre havde stadig holdt skarp Udkig med de forbisejlende Dampskibe og vare avancerede saa langt opad Floden som til Peru, hvor de traf et Expresbud, der var bleven udsendt af General Rich med Ordre til at melde dem, at de skulde vende tilbage til Quincy. Just som de igjen havde forladt denne Stad, traf de to Mænd i en Baad, af hvem de til deres store Overraskelse og Glæde fik at høre, at Joseph allerede var ankommen til Nauvoo. Med glade Hjerter og lette Sind droge de derpaa videre. Ankomne til Nauvoo marscherede de op til Josephs Hus, foran hvilket de gjorde Holdt og dannede en aaben

Firkant. Joseph indfandt sig snart i deres Midte, og efter at have taget dem alle i Haanden og velsignet dem, skred han til at give dem en Beretning om de nærmere Omstændigheder ved hans Arrestation, Fængsling og endelige Befrielse, hvortil Brødrene lyttede med den største Opmærksomhed og Deltagelse.

Den 3die Juli sammenkaldte de Tolv under Josephs Ledelse en speciel Konference for at vælge Ældster til at gaa til de forskjellige Countier i Staten og forkynde Evangeliet samt oplyse Almenheden om de virkelige Kjendsgjerninger ved hans sidste Arrestation. 82 Ældster beskikkedes til denne Mission.

Ved Middagstid den samme Dag vendte General Charles C. Rich og hans Kompagni paa 25 Mand tilbage fra deres Expedition efter Joseph. De havde udført en af de hurtigste og mest møjsommelige Marscher, som Historien kan opvise, idet de i syv Dage havde tilbagelagt omtrent 500 Mile med de samme Heste og i det varmeste Vejr. Iblandt de mange Tildragelser, som forefaldt paa denne Rejse, fortælles Følgende:

»Tidlig om Morgenen den 2den Juli begav Jesse B. Nichols sig ind i Landsbyen Galesburg, vækkede en Grovsmed og bad ham om at sko sin Hest. Det traf sig at være en Søndag, og Grovsmeden, der var en presbyteriansk Trosbekjender, afslog at ville udføre Arbejdet, medmindre han fik dobbelt Betaling derfor. Han troede sandsynligvis, at det var urigtigt at arbejde om Søndagen, men dersom han kunde blive godt betalt for sit Arbejde, var han dog villig til at løbe Risikoen ved sin Brøde. Nichols gik ind paa hans Forlangende, og Smeden tog fat paa Arbejdet. Som han var i Færd med at beslaa Hesten, passerede Kompagniet igjennem Byen, hvorved Indvaanernes Nysgjerrighed blev betydelig vakt. Arbejdet var snart tilende, og Broder Nichols stod just i Begreb med at betale Smeden, da Stedets presbyterianske Præst kom tilstede og lod Smeden vide, at han mindst burde forlange en Dollar for hver Sko, »thi,« sagde han, »de ere Mormoner, og du, som er Kirkemedlem, har skoet denne Mormons Hest paa en Søndag; du burde blive bragt for Menigheden derfor.« Da Smeden hørte dette af sin Præst, forlangte han to Dollars for sit Arbejde i Stedet for den ene, som de vare blevne enige om. Nichols rakte ham Dollaren, men Præsten sagde, at han burde ikke modtage den og begyndte at udskjælde Joseph Smith for en Bedrager og sagde, at han burde hænges etc. Smeden tog alligevel mod Dollaren, men forlangte mere, hvorpaa Nichols gav Præsten en Irettesættelse, besteg sin Hest og red bort under Tilskuernes lydelige Bifaldsraab.«

Den 4de Juli fejredes paa en højtidelig Maade af Nauvoos Borgere. Tvende Forsamlinger afholdtes i Lunden i Løbet af Dagen, ved hvilke der var mellem 13,000 og 15,000 Mennesker tilstede. Om Formiddagen holdt Ældste Orson Hyde en for Lejligheden meget kraftig og passende Tale, og om Eftermiddagen talede Parley P. Pratt og Joseph til stor Opbyggelse for de Hellige. Ud paa Dagen ankom tre Dampbaade fra tre forskjellige Steder, medbringende 800 à 1,000 Personer, til Staden. Ved hver Baads Ankomst bleve de Besøgende af Stadens

Musikkorps eskorterede til Forsamlingsstedet, hvor passende Pladser holdtes i Beredskab for dem, og hvor de hilstes Velkommen under Kanonsalut. En Deltager i Expeditionen fra Quincy udtaler sig om sit Besøg til Nauvoo i »*The Quincy Whig*« saaledes:

»Jeg forlod Quincy den mindeværdige 4de Juli ombord paa det prægtige Dampskib »Annawan«, Kaptejn Whitney, i Forening med et stort Antal Damer og Herrer af denne Stad paa en Lysttur til den vidt berømte Stad Nauvoo. Dampskibsofficerernes Venlighed og den hjertelige Modtagelse, vi nøde fra Befolkningens Side i Nauvoo ved Ankomsten der til, bringer mig til at aflægge dem min saa vel som enhver af Passagerernes Tak, da jeg er overbevist om, at Enhver føler lige taknemlig for den der oplevede Fornøjelse.

Vi forlode Quincy Kl. 8½ og ankom til Nauvoo omtrent Kl. 2 Eftermiddag, hvor vi modtoge en Indbydelse fra Profeten til at overvære et i Dagens Anledning berammet Møde, medens to Kompagnier af Legionen sendtes for at eskortere os til Lunden (paa Bakken i Nærheden af Templet), hvor Talen skulde holdes. Da vi naaede Toppen af Bakken, bleve vi saluterede af det der opstillede Artilleri og droge derpaa videre til selve Lunden, hvor vi nøde en hjertelig Modtagelse af Profeten og hans Folk.

Den uhyre Folkemasse, som her havde samlet sig for at højtideligholde Dagen for den amerikanske Uafhængighed, overbeviste mig om, at Mormonerne vare blevne grovt beløjede, og at de agte, elske og ære vort Lands frie Institutioner samt paaskjønne de Patrioters Opofrelser og Blodsudgydelse, som grundlagde dem. Jeg har aldrig set et mere ordentligt, net og gjæstfrit Folk end Mormonerne, eller en mere interessant Befolkning, som ogsaa deres driftige Stads Udseende godtgjør. Nauvoo maa nødvendigvis under slige Borgeres Indflydelse og Foretagelsesaand, som den nu besidder, i Forbindelse med dens egne naturlige Fordele efterhaanden blive en folkerig og velhavende Fabrikstad.

Dagens Højtidelighed aabnedes med en smuk og passende Bøn af en Ældste, hvis Navn jeg ikke kjender, hvorpaa der fulgte en livlig og underholdende Vokal- og Instrumentalmusik. Dernæst holdtes selve Festtalen, der var en særdeles elegant, smagfuld og rørende Tale.

Vi begave os paa Hjemrejsen omtrent Kl. 6, alle tilsyneladende vel tilfredse med Nauvoo og taknemmelige for dens Borgeres venlige Modtagelse. En Borger i Quincy.«

Den 12te Juli modtog Joseph i Hyrum Smiths og William Claytons Nærværelse Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab. (Pagtens Bog, 132te Kap.)

Saa snart Reynolds saa' sin Plan forfejlet med Hensyn til at føre Joseph til Missouri, indsendte han en Petition til Guvernør Ford om at faa en Troppeafdeling til at være sig behjælpelig ved hans Paagribelse paany. Ford havde imidlertid modtaget Dokumenter af en modsat Beskaffenhed fra Indvaanerne af Nauvoo og Josephs Prokuratorer, der vare Egnens mest indflydelsesrige Mænd; og da en af dem, nemlig den før omtalte Cyrus H. Walker, tillige var Medlem

af Whigpartiet — Ford selv var Demokrat, — stod han i Fare for at blive blotstillet af dem og skadet i politisk Henseende, dersom han ikke handlede nogenlunde rimeligt. Af denne Aarsag vovede han ikke at opfylde Reynolds's Begjær, uden nærmere at undersøge Sagen. Han sendte derfor Bud til Nauvoo efter en Gjenpart af de i Sagen fremkomne Vidnesbyrd og udbad sig Oplysning om de for Retten afgivne Erklæringer med Hensyn til de Helliges Fordrivelse fra Missouri. Som Følge af den indhentede Oplysning besluttede Guvernøren, ikke at efterkomme Reynolds's Opfordring.

Hele Staten var forøvrigt paa denne Tid i betydelig Oprør, eftersom man var i Færd med at vælge Repræsentanter til Kongressen, og det ene Parti beskyldte det andet for Bedrageri ved Valgene, hvis endelige Udfald fandt Sted den 7de August. Borgerne i Nauvoo stemte i Almindelighed paa Demokraternes Kandidat, medens Joseph selv, overensstemmende med det Løfte, han tidligere havde givet Whiggernes Kandidat, Hr. Cyrus H. Walker, stemte paa denne. »*The State Register*«, et demokratisk Blad, der udgaves i Springfield, Ill., sagde i sit Forsvar for Guvernør Ford, at han allerede 11 Dage, førend Valget fandt Sted, havde besluttet, ikke at udkommandere Militsen, og at han havde underrettet Guvernør Reynolds af Missouri herom. Den 14de tilskrev han Reynolds et længere Brev, hvori han nærmere forklarede Aarsagen til denne sin Beslutning. Han paastod saaledes, at Statens Love vare blevne opfyldte i enhver Henseende. En Arrestordre var bleven udstedt for Josephs Paagribelse; han var bleven paagreben og paa lovformelig Maade udleveret til den af Staten Missouri i samme Anledning udsendte Agent. Ingen Sagførelse eller Rettergang var bleven forstyrret eller hindret i sin lovlige Gang, ej heller var nogen Embedsmand bleven fornærmet eller hindret i Udøvelsen af sin Pligt. Han havde paa sin Side gjort Alt for at fyldestgjøre Lovens Krav og sluttede med at sige, at »i hvilket Lys man end vil betragte Sagen, kan jeg ikke indse, at Omstændighederne for Nærværende ere af en saadan Beskaffenhed, at de skulde nødvendiggjøre Militsens Indkaldelse overensstemmende med Lovens Forordning i denne Stat«.

Endnu en Gang var det mislykkedes Missourianerne at faa Joseph tilfangetagen og dræbt, dog opgave de ingenlunde Forsøget. I Forventning om, at Guvernør Ford skulde indkalde Militsen og saaledes med Magt sætte sig i Besiddelse af ham paany, var General Moses Wilson, der var saa berygtet for sine tidligere Forfølgelser af de Hellige i Missouri, taget over til Illinois med 10 eller 12 Mand, hvor han havde opholdt sig i en 2 à 3 Ugers Tid, i Haab om at faa Lejlighed til at føre Joseph tilbage til Missouri. Men denne Fornøjelse skulde blive ham forment. Guvernør Fords Beslutning havde tilintetgjort deres Plan, og Wilson og hans Bande havde havt deres Udgifter og Besvær forgjæves. Joseph befandt sig i Sikkerhed hos sine Venner i Nauvoo.

Højst utilfredse over Udfaldet af denne Rettergang sammenkaldte Pøbellederne i Carthage og andre Steder i Hancock County et Møde i Raadhuset dersteds den 19de August 1843 og beskikkede en Ko-

mite til Affattelsen af Resolutioner, som tænktes vedtagne af Mødet. Denne Komite bad sig imidlertid fritaget for Udførelsen af dette Hverv, og anbefalede i Stedet Beskikkelsen af en Komite, bestaaende af 6 Mænd, til Affattelsen af Resolutioner og sammes Fremlæggelse for et fremtidigt Møde. Denne nye Komite blev beskikket og bestod af følgende Mænd: Walter Bagley, F. J. Bartlett, Stephen Owen, Stephen H. Tylor, Valentine Wilson og Joel Weston. Det næste Møde afholdtes den 6te Sept., ved hvilket nævnte Komite fremlagde en længere Skrivelse, som foruden en lang Indledning tillige indbefattede ti Resolutioner, der vare affattede i et bittert og harmfuldt Sprog og tilstrækkelig røbede deres Hensigter. I en af disse Resolutioner forpligtede de sig paa det Bestemteste til at staa hverandre bi ved Josephs Paagribelse, i Tilfælde Myndighederne i Missouri skulde fremkomme med en ny Fordring paa ham og Guvernøren af Illinois skulde udstede en ny Arrestordre for ham. De forbandt sig ogsaa til, i Tilfælde af et Sammenstød, at ville hjælpe og forsvare hverandre til det Yderste. Komiteer nedsattes i forskjellige Valgdistrikter med Ordre til at vedligeholde en stadig Forbindelse med Centralkomiteen i Carthage; men dette var ikke Alt, de søgte ogsaa at faa de omliggende Countier til at antage samme Plan, for saaledes bedre at kunne føre deres Korstog imod Joseph og de Hellige. Det skjændigste af Alt var dog Vedtagelsen af en Resolution, der paalagde Mødets Præsident at sætte sig i Forbindelse med Guvernøren af Missouri og paa en eller anden Maade faa ham til at fremkomme med en ny Fordring paa Joseph, i hvilket Tilfælde de vilde gjøre Alt for at fuldbyrde Ordren.

Da Reynolds var vendt tilbage til Missouri, gav han en saadan Beretning om Maaden, hvorpaa han havde forfejlet sin Hensigt med Hensyn til at bortføre Joseph, at Folket i Almindelighed bibragtes den Anskuelse, at han var bleven slet behandlet af ham og hans Venner. Nogle begyndte derfor at tale om at holde hele Staten Illinois ansvarlig for Josephs Løsladelse, og truede endog med, at dersom Illinois ikke udleverede ham, vilde der opstaa Forviklinger mellem de to Stater. Missouri, sagde de, vilde have Joseph forhørt eller gjøre Alt, hvad Konstitutionen tillod, for at indskrænke Samfærdselen mellem Borgerne af de to Stater. Dette var imidlertid kun altsammen Ordbram. De vidste meget vel, at de ikke havde en Skygge af Undskyldning for deres Forsøg paa at arrestere og bortføre ham til Missouri; dette i Forbindelse med Bevidstheden om deres egen Brøde, hvorfor de fortjente den strengeste Straf, gjorde dem noget modfaldne, og det var det sidste aabne Forsøg, de gjorde, paa at faa ham i deres Magt.

Trods disse ubehagelige Forhold fortsatte de Hellige deres vanlige Sysler og foretoge meget til Stadens og Omegnens Opkomst. Arbejdet paa Templet skred under Omstændighederne raskt fremad, og den ene offentlige og private Bygning opførtes efter den anden. Staden hævede sig snart til betydelig Anseelse og kunde allerede rose sig af et Indbyggerantal paa over 15,000. Evangeliets Forkyndelse i Adspre-

delsen fortsattes med usvækket Iver, og Missionærer udsendtes til flere Dele af Landet og til Storbritannien og Stillehavsøerne.

Den af Sidney Rigdon i den senere Tid brugte Fremgangsmaade var af en saadan Beskaffenhed, at Joseph var i høj Grad utilfreds dermed. Han følte, at han ikke længere kunde opholde ham som en af sine Raadgivere og ønskede at blive ham kvit. Saaledes sagdes der bl. A., at Rigdon skulde have havt flere Sammenkomster med Guvernør Garlin og Andre for at faa Joseph arresteret og overleveret i Missourianernes Hænder, hvilket imidlertid Rigdon benægtede paa det Bestemteste og erklærede, at han aldrig havde vexlet et Ord derom med Nogen. I den paafølgende Oktober-Konference (1843) blev hans Sag forelagt Folket, for hvem Joseph offentlig udtalte sin Utilfredshed med ham som Raadgiver og sagde, at han siden deres Flugt fra Missouri ingen virkelig Gavn havde havt af hans Arbejde. Sidney Rigdon holdt derpaa en længere Tale til sit Forsvar og sluttede med at appellere til Josephs og de Helliges Medfølelse. De Hellige rørtes i høj Grad over hans Bemærkninger, men Joseph forblev urokkelig; at dømme efter sin tidligere Erfaring, kunde han ikke længere stole paa hans Stadighed og Oprigtighed. Josephs Broder Hyrum, saa vel som Ældsterne Almon W. Babbitt og William Law, der var Josephs anden Raadgiver, bade om Skaansel paa hans Vegne, hvorefter William Marks, der fungerede som Stavens Præsident, foreslog, at Sidney Rigdon tillodes at beholde sin Stilling som Josephs Raadgiver, hvilket Forslag derpaa vedtoges, men Joseph rejste sig og sagde: »Jeg har kastet ham af mine Skuldre, og I have atter lagt ham paa mig. I kunne bære ham, men jeg vil ikke.«

Ikke længe efter Afholdelsen af denne Konference holdt Joseph en Tale, hvori han paapegede Nødvendigheden af, at de Hellige bleve et selvopholdende Samfund, og anførte Maaden, hvorpaa dette bedst kunde ske. »Der er,« sagde han, »altfor mange Kjøbmænd iblandt eder. Jeg kunde lide at se mere Uld og Raamaterialer i Stedet for saa meget fabrikeret Gods, og kunde ønske at se Pengene blive bragte her til og anvendte til de Fattiges Betaling for Fabrikationen af Varerne. I Stedet for at tage andetsteds hen og kjøbe Varer, lad Pengene blive i Landet og opkjøb Korn, Huder, Hør, Uld og forarbejd det selv. Jeg erklærer i Herrens, den almægtige Guds Navn, at jeg ikke vil opholde Andet i Kirken, end hvad der er dydigt, retfærdigt og godt. Vi kunne ikke opbygge en Stad med Kjøbmandsgods. Jeg vilde ikke løbe efter Kjøbmændene, men hellere saa en Smule Hør, selv om jeg kun havde en Haveplet, og tilvirke Klæde deraf.«

Nauvoo blev i de Dage ofte besøgt af Fremmede fra forskjellige Dele af Landet, som af Nysgjerrighed kom for at se Joseph, Folket og den forunderlige Stad, der var bleven anlagt paa et af de smukkeste Steder ved Mississippi-Floden. Størstedelen af disse toge sædvanlig ind til Profeten, der aldrig tog Betaling for deres Ophold. Fra Kirkens Grundlæggelse af havde hans Hus været et Hjem og Hvilested for Tusinder, og hans Familie havde ofte selv været uden Føde, efter at have givet Alt, hvad de havde, til Fremmede. Han var en liberal og ædelmodig Mand, og havde det staaet i hans Magt, vilde

det have været ham en Fornøjelse fremdeles at have kunnet udstrække sin Gjæstfrihed til Enhver, der kom ind under hans Tag, men hans Omstændigheder tillode ham det ikke længere. De stadige Forfølgelser, hvorfor han var udsat, bragte hans Udgifter til at løbe betydelig op og foraarsagede ham megen Ulejlighed. Af disse Grunde saa' han sig nødsaget til for Fremtiden at aabne et Hotel for Modtagelsen af de Fremmede og gav Stedet Navn af »The Nauvoo Mansion«. Dette bestod af en stor og rummelig Bygning, som paa den Tid afgav bedre Bekvemmelighed og havde et rigere forsynet Kjøkken end noget andet Hotel ved Øvre-Mississippi. En af Mursten til Hotellets Brug solid opført Stald afgav tillige Staldrum for 75 Heste foruden Plads til Opbevaringen af den fornødne Furage for nævnte Antal Dyr. »The Mansion« aabnedes omtrent i Midten af November 1843, men allerede i Begyndelsen af det paafølgende Aar overdrog han dets Bestyrelse til Ebenezer Robinson, der mod en aarlig Afgift lejede det Hele med Undtagelse af tre Værelser, som Joseph forbeholdt sig til sin og Families private Brug.

Det gik alt mere og mere op for Joseph og de Hellige, at de umulig kunde stole paa noget politisk Parti med Hensyn til at nyde deres Rettigheder som amerikanske Borgere. Paa Grund af deres Enighed i Valgsager holdt de Udfaldet af Valgene i deres egen Haand til deres Fjenders store Forbitrelse. Ved det sidst afholdte Valg havde tvende Politikere stillet sig som Kandidater til Statens Guvernør-Embede. Den ene af disse, nemlig Joseph Duncan, havde sagt, at om Folket valgte ham, vilde han udrydde »Mormonerne« og fratage dem deres Kjøbstadrettighed. Han haabede naturligvis ved Hjælp af disse Løfter at sikre sig deres Fjenders Stemme. Den anden Kandidat var Thomas Ford, der i sine Taler lod til at være en Smule liberal og at ville tilstaa Enhver sine Rettigheder, hvorfor de Hellige i Almindelighed stemte paa ham, og han blev ogsaa valgt. Men Thomas Ford var en Politiker, og en Politikers Lykke beror, som man nok veed, for en stor Del paa hans Popularitet, og ligesom en vis Politiker en Gang sagde, saaledes tænkte ogsaa Hr. Ford. »Mine Herrer«, sagde Politikeren, idet han lagde Haanden paa Hjertet, »dette er mine Følelser — en ærlig Mands, ja en ærlig Politikers Følelser, men, mine Herrer og Medborgere, *dersom de ikke behage eder, kunne de forandres!*«

I November 1843 tilskrev Joseph de forskjellige Kandidater til de Forenede Staters Præsidentembede for at forhøre sig om, hvilke deres Følelser vare med Hensyn til de Hellige som et Folk, og hvad de agtede at gjøre for at udjævne den Skade, de Hellige havde lidt i Missouri. Navnene paa disse Kandidater vare: John C. Calhoun, Lewis Cass, Richard M. Johnson, Henry Clay og Martin Van Buren. John C. Calhouns Svar var særlig karakteristisk. Han var Nationens første og mest fremragende Talsmand for Læren om Statsrettigheder og svarede i Korthed, at dersom han blev valgt, vilde han bestræbe sig for at føre Regjeringen overensstemmende med de Forenede Staters Konstitution og Love, og da disse ikke gjorde nogen Forskjel mellem Borgere af forskjellige Trosbekjendelser, vilde han heller ikke

gjøre nogen; »men«, tilføjede han, »da De hentyder til Sagen i Missouri, nøder Oprigtighed mig til at gjentage, hvad jeg sagde Dem i Washington, at ifølge mine Anskuelser vedkommer Sagen ikke Forbundsregjeringen, hvis Magt er indskrænket og bestemt.«

Joseph sendte ham en Skrivelse som Svar paa dette Brev, hvori han saa fuldstændig tilintetgjorde Calhouns Sofisteri, at hvor som helst den læstes — og den vandt en meget vid Udbredelse — blev man slaaet af den store Modsætning mellem Calhouns snævre og indskrænkede Begreber med Hensyn til Forbundsregjeringens Myndighed og de brede patriotiske og virkelig nationale Anskuelser, som Joseph nærede. Med Hensyn til Læren om Statsrettigheder bemærkede Joseph: »Denne Lære tjener kun til at opfostre en vilkaarlig Pøbel. Den er et forraadnet Aadsel — en Stank, der vil opstige som et Stankoffer for den Almægtige. De, som hylde en saadan Lære, skulle blive undertrykte, ligesom de have undertrykt os, ikke af »Mormoner«, men af Andre, som ere ved Magten. De skulle drikke et Drikoffer — den bitreste Bærme — ikke ved »Mormonernes« Haand, men ved en slettere Kilde end dem selv. Herrens Forbandelse vil komme over dem.«

Ifølge Calhouns Theori havde Forbundsregjeringen ingen Ret til at blande sig i nogen enkelt Stats Anliggender, langt mindre holde nogen enkelt Stat ansvarlig for dens Handlemaade ligeoverfor Individer eller Samfund. Det er indlysende, at en saadan Lære tilintetgjør selve Konstitutionens Grundvold og aabner Døren vidt for Uenighed, Strid og Borgerkrig. Dersom en saadan Anskuelse var rigtig, vilde Konstitutionen være til ingen som helst Nytte. Den saa højt lovpriste Union vilde kun være en Samling af uafhængige Stater, hvori hver enkelt vilde beholde sin Suverænitet og naar som helst kunne byde Hovedregjeringen Trods. I Besiddelse af saadanne Anskuelser var det ikke saa underligt, at Calhoun mente, at Forbundsregjeringen ingen Ret havde til at give de Hellige Oprejsning for de mod dem begaaede Forurettelser i Missouri. Ifølge hans Lære var sidstnævnte Stat fuldstændig uafhængig og maatte overlades til sig selv, hvad angik dens Bedømmelse af Ret og Retfærdighed ved Afstraffelsen af Forbrydelser, der maatte være begaaede inden dens Omraade. Dersom Guvernøren og Statens Embedsmænd skulde finde for godt at træde Lovene under Fødder, anføre Pøbelhobe, myrde, plyndre og udrydde en hel Del af dens Borgere i Lighed med, hvad der var vederfaret de Sidste-Dages Hellige, kunde Forbundsregjeringen Ingenting gjøre for at forhindre det, og der vilde intet som helst Middel være mod disse Onder.

Ifølge hans Lære var Benævnelsen Borger af de Forenede Stater af ingen som helst Værdi. Den enkelte Person var Borger af den Stat, hvor det traf sig, at han boede, men kunde ikke gjøre Fordring paa Erstatning af Hovedregjeringen for Krænkelser, der maatte være begaaede af en selvstændig Stat, medmindre sidstnævnte selv valgte at give den fornødne Oprejsning. Som Følge heraf troede han ogsaa, at en Stat havde fuld Ret, naar som helst den ønskede, til at træde ud af Unionen eller med andre Ord opløse Forbundet. Hans An-

skuelser om dette Punkt vandt betydelig Tilslutning blandt Borgerne i de sydlige Stater, og Syd-Carolina, der var hans Fødestat, udførte endog praktisk hans Lære, da den som bekjendt i December 1860 vedtog Bestemmelsen om dens Udtrædelse af Unionen og derved ligefrem gjorde Oprør mod Forbundsregjeringen. Selv døde han, før Udtrædelsen fandt Sted, men i de Lærdomme, han udbredte, efterlod han sit ulykkelige Fædreland en sørgelig og højst beklagelig Arv.

Josephs Anskuelser vare ganske det Modsatte af Calhouns. Hans Lære var, at de Forenede Staters Konstitution dannede en Regjering og ikke blot et Forbund. Hver enkelt Stat havde frivillig givet Afkald paa saa meget af sin Magt, at de alle i Forening udgjorde en fælles Nation; følgelig havde de ikke beholdt hele deres Selvstændighed, men havde opgivet flere væsentlige Punkter i samme til Fordel for Forbundsregjeringen. Enhver Stats Borgere skyldte allerførst Troskab mod de Forenede Staters Regjering — kun disse bare det stolte og værdige Navn af amerikanske Borgere, og dersom nogen af dem blev berovet sine Rettigheder formedelst Lovenes slette Forvaltning eller paa Grund af Pøbelvold i den Stat, hvor han boede, havde han Ret til at appellere til Forbundsregjeringen; og dersom hans Sag var retfærdig, havde Hovedregjeringen den nødvendige Myndighed til at gjenindsætte ham i hans Rettigheder, selv om hele Unionens Styrke skulde anvendes til at gjøre det. For at bruge hans eget udtryksfulde Sprog: »Dersom Hovedregjeringen ingen Magt har til at gjengive fordrevne Borgere deres Rettigheder, da fødes og opfostres der et afskyeligt Hykleri paa Folkets surterhvervede Bekostning«.

Havde hans Anskuelser om dette Punkt havt Indflydelse paa Præsidenten og Kongressen, vilde den paafølgende skrækkelige Krig maaske være bleven undgaaet, thi Lovens Overhøjhed og Forbundsregjeringens Myndighed vilde være bleven hævdet og Missouri bleven lært en Lektie, som vilde have havt en gavnlig Indflydelse paa Enhver, der hyldede Læren om selvstændige Statsrettigheder i Landet. Men den Vankelmodighed, Ubestemthed og Uærlighed, der den Gang i saa høj en Grad besjælede Mænd i høje Stillinger, forhindrede dette, og hvilke bleve Følgerne? En frygtelig Krig hærjede Landet, Tusinder paa Tusinders Blod blev udgydt, og Sorg og Elendighed udbredtes over det ganske Land. Med Sandhed sagde Joseph, at om de Sidste-Dages Hellige ikke bleve gjengivne alle deres Rettigheder og erstattede for alle deres Tab, vilde Gud komme frem af sit Skjulested og »revse denne Nation med en svar Revselse«, ja en fortørnet Guds retfærdige Vrede skulde hjemsøge Nationen med ligesaa megen Kummer og Ve, som Frihedens Velsignelser tidligere havde fyldt Landet med Glæde og Lykke.

Flere af Ældsterne indsendte Bønskrivelser til deres respektive Fødestater, hvori de paa en kraftig og rørende Maade fremsatte den Uret og Undertrykkelse, der var bleven dem tilføjet af Staten Missouri. Joseph skrev selv en rørende Skrivelse til Indbyggerne af sin Fødestat, Vermont. Efter at have givet en Skitse af deres Lidelser sagde han:

»Efter derfor gjentagne Gange at have gjort Forsøg paa at er-

holde Oprejsning ved Landets Domstole, hvortil Enhver ifølge Rettens Regler i lignende Tilfælde henvender sig, nødes jeg til at appellere til min Fødestats Ære og Patriotisme — til de »grønne Bjerges« unge Mænds Højsind og Tapperhed; thi naar som helst igjennem Verdens forskjellige Tidsaldre en Nation, et Rige, en Stat, en Familie eller et Individ er bleven tilføjet Fornærmelse eller Skade af en overlegen Magt, har det været Skik og Brug, medmindre Oprejsning strax har fundet Sted, at paakalde Venners Hjælp til Oprettelsen af det Skete. * * *

Med alle disse Kjendsgjerninger for mig og besjælet af en oprigtig Attraa efter at forbedre de Fattiges og Ulykkeliges Stilling blandt Menneskene og om muligt bevæge Enhver til at omvende sig og gjøre bedre, samt med den faste Forsikring, at Gud vil belønne de Retfærdige, er jeg bleven ledet til at opfordre min Fødestat til »en Forening af alle oprigtige Mænd« og appellere til de »grønne Bjerges« tapre Karles Ædelmodighed for paa enhver lovlig Maade og ved ethvert lovligt Middel at være mig behjælpelig med at erholde Oprejsning af Missouri, ikke alene for de Ejendele, den har stjaalet og konfiskeret, de Mord, den har begaaet blandt vore Venner, eller for vor Uddrivelse af Staten, men for tillige at ydmyge og revse eller fornedre den paa Grund af den Skjændsel, den har paaført vor konstitutionelle Frihed, indtil den har udsonet sine Synder. * * *

Jeg anraaber de »grønne Bjerges« Beboere i min Fødestat om at rejse sig i deres Vælde som brave Frimænd og ved ethvert hæderligt Middel hjælpe til at bringe Missouri for Retfærdighedes Domstol, og dersom der endnu er en Hvisken af en Ethan Allens Aand eller et Glimt af en General Starks Skygge, da lad den blande sig med vor Æresfølelse og opflamme vore Hjerter til Forsvar for den lidende Uskyldigheds Sag, for vort vanærede Lands Anseelse og for Guds Æres Skyld; og dersom Missouri — blodbestænkte Missouri — undgaar den Straf, dens Brøde fortjener, eller den Hævn, den med Rette tilkommer, da lad al Jorden bevidne, at Vermont er en Hykler, en Kujon, og denne Nation en frodig Mark for politiske Demagoger.

Jeg retter denne Opfordring til Frihedens Sønner i min Fødestat for at erholde Hjælp til at omstyrte syndige Mænds ugudelige Planer. Jeg gjør det for at standse Pøbelens Voldsgjerninger. Jeg gjør det for at beskæmme ugudelige Mænds vanhellige Indflydelse. Jeg gjør det for at hævne den Skade, der er bleven et uskyldigt, harmløst Folk tilføjet af en lovløs og barbarisk Stat. Jeg gjør det for at erholde Ret, hvor Lovene trodses. Jeg gjør det for at lære Præsidenter, Guvernører og Regenter Klogskab og Forsigtighed. Jeg gjør det for at lære hæderlige Mænd Betænksomhed. Jeg gjør det for at lære Senatorer Visdom. Jeg gjør det for at lære Dommere Retfærdighed. Jeg gjør det for at vise Gejstlige Dydens Vej og vende denne Nations Hjerter til den rene og uforfalskede Religions sande Principer og Lære, paa det at den maa undgaa de Ugudeliges Skjæbne; og Jesus Kristus, Guds Søn, er min store Raadgiver.«

EN OG TREDIVTE KAPITEL.

Atter et Exempel paa ulovlig Retsforelse. — Josephs Erklæring om at have en »nærstaaende Brutus« vækker almindelig Uro hos en Del ledende Mænd. — De Hellige vedtage efter nøje Overvejelse en egen Valgseddel med Joseph som Kandidat til det forestaaende Præsidentvalg. — Joseph og de Tolv beslutte at udsende en Undersøgelses-Expedition til Klippebjergene. — Yderligere Vidnesbyrd med Hensyn til Messiæ andet Komme etc. — En fem Dages Konference afholdes i Nauvoo. — Hvor og hvad Zion er. — Stemmehvervningen foretages med Iver og Nidkjærhed af Kirkens Ældster.

Det Had, som Indbyggerne af Missouri nærede mod de Hellige, var dybt og varigt og viste sig ved den mindste Anledning. En Mand ved Navn McCoy af Clark County, Missouri, beskyldte saaledes et Medlem af Kirken ved Navn Daniel Avery for at have stjaalet en Hest og et Føl fra ham. I Stedet for paa sædvanlig Maade at indlede Søgsmaal imod Avery for hans formodede Forbrydelse, kom McCoy og en Del af hans Venner over fra Missouri for at fange og bortføre ham til denne Stat. Det lykkedes dem ogsaa ved List at fange og bortføre hans Søn Philander Avery, hvis Liv efter Ankomsten til Missouri saa ofte var bleven truet af disse Banditter, at de tilsidst fik ham til at sige, hvad de netop ønskede, nemlig, at hans Fader var skyldig.

Efter at have udstaaet megen Forhaanelse i Missouri blev Daniel Avery omsider losladt og vendte derpaa tilbage til sit Hjem i Illinois; hans Forfølgere bleve imidlertid aldrig kaldte til Regnskab for deres ulovlige Fremgangsmaade, og Guvernør Ford tog kun ringe Notits af det Forefaldne. Det havde været hans Pligt som Guvernør at lade Missouri forstaa, at dens Indbyggere ikke uden videre kunde overskride Grænsen og bortrøve Personer i aabenbar Krænkelse af al Lov, uden at fremkalde Staten Illinois's berettigede Harme. Men i Stedet for at handle som en Mand og udføre en simpel, bydende Pligt, tilskrev han Joseph som følger: »Jeg vil raade eders Borgere til at forholde sig ganske rolige overfor Befolkningen i Missouri. De burde vide, at i ethvert Land er man udsat for at lide Skade, som Loven er sen til at oprette, og *som maaske aldrig bliver oprettet i dette Liv.* Denne Kjendsgjerning er dog aldrig bleven anset som retfærdiggjørende for Uret og har naturligvis aldrig fundet Bekræftelse ved Loven.«

Det Ufornuftige og højst Urimelige i en Bemærkning som denne, ytret af en af Statens første Embedsmænd (som burde have været Lovens ubøjelige Haandhæver), er indlysende for Enhver og behøver ingen Forklaring.

Den 29de Dec. 1843 holdt Byraadet i Nauvoo et Møde, ved hvilket 40 Mænd, der skulde fungere som Stadens offentlige Politi, fremmødte og bleve tagne i Ed. I dette Møde sagde Joseph: »Jeg er udsat for langt større Fare fra Forrædere iblandt os selv end fra Fjender udenom, uagtet mit Liv i mange Aar har været efterstræbt saa vel af de civile og militære Myndigheder som af Præster og Andre i Missouri; og dersom jeg kan undgaa Snigmorderes fortræde-

lige Forræderi, kan jeg leve, som Cæsar kunde have levet, *var det ikke for en nærstaaende Brutus.* Jeg har været forraadt af foregivne Venner. Alle mine Fjender paa den ganske Jord kunne skrige og anstrenge sig af alle Kræfter for at afstedkomme min Død, men de kunne Intet udrette, medmindre Nogle, som ere iblandt os, og som nyde vort Selskab, have været med os i vore Raad, deltaget i vor Fortrolighed, taget os i Haanden, kaldt os Brødre og hilst os med et Kys, forene sig med vore Fjender, forvandle vore Dyder til Fejl og ved Falskhed og List opflamme deres Vrede og Harme imod os og med forenet Vold forurette os. Ypperstepræsternes og de Ældstes Ramaskrig imod Frelseren kunde ikke neddrage den jødiske Nations Harme over hans Hoved og derved bevirke Guds Søns Korsfæstelse, førend Judas sagde til dem: »Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham.« Judas var en af de tolv Apostle, ja endog den, som bar Pungen, og dyppede med deres Herre i Fadet, og formedelst hans Forræderi blev Korsfæstelsen iværksat; *vi have nu en Judas iblandt os.*«

Disse Bemærkninger af Joseph kom snart William Law, hans anden Raadgiver, for Øre. Law fortalte Broder Hyrum, at Politiet skulde være bleven tilsvoret af Joseph til hemmelig at rydde ham afvejen inden tre Maaneder. Paa Grund af denne Ytring blev et specielt Møde af Byraadet afholdt den 3die Januar 1844, ved hvilket William Law selv var tilstede. Han anførte her under Ed, at nogle af Politiet, efter hvad der var bleven ham fortalt, havde havt en anden Ed foreskrevet foruden den, de havde aflagt offentlig. En af Betjentene havde nemlig sagt, at der var en Judas i Josephs Kabinet — En, som stod ham nærmest, og som man maatte tage Vare paa og ikke tillade at gaa ud i Verden, thi han var ikke alene en Forræder ligesom Judas, men en Snigmorder ligesom Brutus.

Efter at William Law havde afgivet sin Beretning, forklarede Joseph, hvorfor han havde sagt det, han sagde. Orrin P. Rockwell havde bragt den Efterretning til Nauvoo, at hans Fjender vare fast bestemte paa at faa ham i deres Magt og siden ryddet afvejen, haabende derved at kunne omstyrte Værket. For at kune udføre dette havde de sikret sig nogle af hans mest fortrolige Venners Bistand, hvis Hengivenhed og Troskab han knapt kunde betvivle. Det var ikke deres Hensigt at faa ham stillet for et Forhør, men paa en eller anden Maade strax ryddet afvejen. Dersom de ikke selv kunde faa ham i deres Magt, havde de en Mand i Nauvoo, som nok skulde bringe ham frem.

Hele Dagen optoges med at forhøre Vidner og undersøge Sagen. William Law gav Vidnerne alle mulige Spørgsmaal, indtil han syntes at være tilfreds. Resultatet viste, at han kun havde næret en indbildt Frygt, og før han gik, tog han Joseph i Haanden og erklærede, at han ikke troede et Ord af det Hele, men vilde være Joseph tro indtil Døden og kaldte hele Raadet og Politiet til Vidne paa sin Erklæring.

Sagen endte imidlertid ikke hermed. Josephs Erklæring om at have en »nærstaaende Brutus« vakte almindelig Uro hos en Del ledende Mænd, der vare svage i Troen og i Hemmelighed konspirerede imod

ham. William Marks, der var Præsident for Nauvoo Stav, var den næste, der blev betagen af Frygt, og da William Laws Frygt ogsaa var vendt tilbage, foregave de begge at være bange for at miste Livet.

En Mand ved Navn Leonard Soby, som siden faldt fra Troen, havde fortalt Marks, at hans Liv var i Fare. Det var om Vinteren, og Vejret var meget koldt. En eller Anden havde antændt et Baal paa Bredden af Floden lige overfor Wm. Marks Hus. Ikke saa snart havde Marks opdaget Ilden, før han blev forskrækket og sluttede, at han maatte være den Brutus, hvortil Joseph havde hentydet. Plaget af denne Frygt laa han derfor vaagen hele Natten. Hans ophidsede Fantasi indgav ham den Tanke, at der maatte være en vis Hensigt forbunden med Antændelsen af dette Baal paa ovennævnte Sted, og denne Hensigt maatte være at give Politiet Lys til at se og dræbe ham! Næste Morgen skyndte han sig hen til Joseph, gav en Beretning om det Skete, udtrykte sin Frygt for ham og forlangte, at et andet Møde af Byraadet skulde sammenkaldes. Et saadant Møde blev holdt den 5te Januar 1844.

Politiet blev atter taget i Ed, og alle de Vidner, der kunde tilvejebringes, bleve underkastede et grundigt Forhør, men med det samme Resultat som forhen. Der var ikke den mindste Grund til Frygt, og det viste sig senere, at deres Ængstelse snarere havde sin Oprindelse i deres egne fordærvede Hjerter end i Politiets Handlemaade. De vare Mænd, der havde tabt Guds Aand og befandt sig i Mørke, hvisaarsag de vare fulde af Frygt og endog mistænkte Guds Tjener og Profet samt deres bedste og nærmeste Venner.

»Hvad kan der være ivejen med disse Mænd?« skriver Joseph. »Er det, fordi de Ugudelige fly, naar Ingen forfølger, fordi trufne Duer altid flagre, og et synkende Menneske griber efter det første det bedste Halmstraa, eller at Præsidenterne Law og Marks virkelig ere Forrædere mod Kirken, eftersom mine Bemærkninger kunde foraarsage en saadan Bevægelse i deres Sind? Kan det være muligt, at den Forræder, som Broder Rockwell melder skal staa i Forbindelse med mine Fjender i Missouri, virkelig er en af mit eget Kvorum? Byens Indbyggere ere bestyrtede. Er det muligt, at Broder Law eller Broder Marks er en Forræder og vilde udlevere Broder Joseph til hans Fjender i Missouri? Hvis ikke, hvad er saa Meningen af alt dette? Den Retfærdige er frimodig som Løven.«

Før Raadet hævedes, ytrede Wilson Law, William Laws Broder og af samme Aand som han: »Jeg er Josephs Ven; han har ikke en bedre Ven i Verden; jeg er rede til at nedlægge mit Liv for ham.« Medens han ytrede dette, var hans Hjerte fuldt af Apostasiens Aand, og han stod i Ledtog med Josephs Fjender, rede til naar som helst at forraade ham i deres Hænder. Foruden disse var der mange Andre, hvoriblandt Dr. Foster, Francis M. og Chauncy L. Higbee, der af Navn vare Medlemmer af Kirken, men som i deres Hjerter vare bitre Apostater og hemmeligt søgte at opmuntre Kirkens Fjender til paany at sikre sig Joseph. Aarsagen til dette deres Frafald var dels deres egen Slethed og Ugudelighed, dels deres Fordomsfuldhed mod de

Lærdomme, Herrens Tjener forkyndte. Med Hensyn til denne Gjenstand siger Joseph i en Tale, som han holdt den 20de Januar 1844:

»Jeg har søgt i en Række af Aar at berede de Helliges Sind for Modtagelsen af de Ting, der vedrøre Herren, men det hænder ofte, at vi se nogle af dem, som efter Alt, hvad de have gjennemgaaet for Guds Gjernings Skyld, blive højst forbitrede, saa snart Noget kommer i Strid med deres Traditioner, og kunne saaledes slet ikke bestaa Prøvelsens Ild. Hvor mange der vil blive i Stand til at adlyde en celestial Lov, være trofaste til Enden og annamme deres Ophøjelse, er mere end jeg kan sige, eftersom Mange ere kaldte, men Faa udvalgte.«

Den 29de Januar 1844 blev et politisk Møde afholdt i Nauvoo for særlig at tage under Overvejelse de Helliges Fremgangsmaade under det forestaaende Valg af en Præsident for de Forenede Stater. Der var for Øjeblikket to Kandidater til Embedet, nemlig d'Hrr. Martin Van Buren og Henry Clay, der begge havde vist sig uværdige til de Helliges Tillid. Saaledes skriver Joseph:

»Det er moralsk umuligt for dette Folk, i Retfærdighed mod sig selv, at stemme for Præsident Van Burens Gjenvalg, eftersom han er den Mand, der kriminelt forsømte sin Pligt som Landets højeste Embedsmand, da han paa en kold og hjerteløs Maade tilbageviste de Helliges Bøn om Hjælp i Missouri-Urolighederne. Hans oprørende Svar brænder som Ild i enhver sand Frihedsvens Bryst: »Eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjøre for eder.« Hvad Hr. Clay angaar, staa hans Følelser og kolde Foragt for Folkets Rettigheder tilfulde præget i hans Svar: »De gjorde bedre i at drage til Oregon,« hvilket er nok til at forhindre enhver sand Elsker af vore konstitutionelle Rettigheder fra at give ham sin Stemme.«

Det blev derfor foreslaaet af Ældste Willard Richards og enstemmig vedtaget af Mødet, at »vi ville have en egen Valgseddel, at Joseph Smith bliver vor Kandidat til næste Præsidentvalg, og at vi bruge ethvert hæderligt Middel, der staar til vor Raadighed, for at sikre os hans Valg.«

Kort derefter udgav Joseph et Flyveskrift, betitlet »Anskuelser med Hensyn til Forbundsregjeringens Magt og Politik«, hvori han paa en klar og anskuelig Maade behandlede Tidens brændende Spørgsmaal til de Helliges fuldkomne Tilfredshed. Havde den amerikanske Nation antaget de Forslag og Forholdsregler, som han deri foreslog, vilde den paafølgende Krigs Rædsler være blevne undgaaede, og Hundreder af Tusinders Liv sparede, thi der vilde i saa Tilfælde ingen Borgerkrig have fundet Sted, og de skrækkelige Onder, der ledsagede den, vilde aldrig have været kjendte; men han stred forgjæves.

De tolv Apostle og ledende Ældster udsendtes i alle Retninger gjennem de Forenede Stater for at hverve Stemmer, holde Taler og paa samme Tid forkynde Evangeliet samt opmuntre Folket til Opretholdelse af Lovene og til Undertrykkelse af Pøbelvold. Det blev dem tillige paalagt at fortælle Folket, hvor de kom, at man havde havt Whig- og Demokrat-Præsidenter længe nok, og at det var en Præsident for de Forenede Stater, man nu ønskede. Joseph sagde, at han

agtede ikke selv at rejse omkring og virke for sit Valg, men overlod dette til Ældsterne, da han mente, der var Veltalenhed nok i Kirken til at bringe ham paa Præsidentstolen. Ved et politisk Møde, som blev afholdt kort efter hans Indstilling som Kandidat til Præsidentvalget, forklarede Joseph Aarsagen, hvorfor han tillod sit Navn at blive brugt i denne Forbindelse saaledes:

»Jeg skulde ikke paa nogen Maade have tilladt mit Navn at blive brugt af mine Venner som Præsident for de Forenede Stater eller som Kandidat til dette Embede, dersom jeg og mine Venner kunde nyde vore civile og religiøse Rettigheder som amerikanske Borgere, ja de Rettigheder, som Konstitutionen uden Forskjel garanterer enhver af dens Borgere. Men dette have vi som et Folk været nægtet fra Begyndelsen. Forfølgelse har Tid efter anden rullet over vore Hoveder fra visse Dele af de Forenede Stater ligesom Torden, paa Grund af vor Religion, men endnu er ingen Del af Regjeringen kommen os til Undsætning. Og i Betragtning af disse Ting anser jeg det for min Rettighed at erholde, hvad Indflydelse og Magt jeg kan ad lovlig Vej til Beskyttelse af krænket Dyd og Uskyldighed, selv om mit Liv derved stilles i Fare. Under mine Bestræbelser for at opretholde de Forenede Staters Konstitution og Love er jeg villig til at blive ofret paa Sandhedens, Dydens og Retfærdighedens Alter, om saa gjøres fornødent, for Menneskeslægtens almindelige Vel.«

Imidlertid vare Kirkens Fjender heller ikke uvirksomme. Den 17de Feb. afholdt de et Møde i Carthage for nøjere at overveje, hvorledes de skulde kunne iværksætte de Helliges Uddrivelse af Staten. Blandt andre Bestemmelser, som her vedtoges, var ogsaa den, at førstkommende 9de Marts skulde fastsættes som en almindelig Faste- og Bededag, og Medlemmerne af enhver Benævnelse opfordredes til at »bede den almægtige Gud om snarlig at bringe den falske Profet, Joseph Smith, til dyb Omvendelse eller statuere et advarende Exempel paa ham og hans fornemste Medskyldige!«

Josephs Tanker dvælede ofte ved Fremtiden og de Helliges Nedsættelse i Klippebjergene, hvor han havde profeteret, at de skulde blive et mægtigt Folk. Den 20de Feb. finde vi ham saaledes i Raad med de Tolv angaaende Udsendelsen af en Opdagelses-Expedition til Kalifornien og Oregon for at finde et passende Bosted for de Hellige, »hvor«, skriver han, »vi kunne bygge en Stad paa en Dag, og hvor fra Djævelen ikke kan drive os; der ville vi bo i et sundt Klima og kunne leve til en god Alder«.

I et paafølgende Møde bemærkede han videre angaaende denne Opdagelses-Expedition: »Send 25 Mænd og lad dem forkynde Evangeliet, hvor som helst de drage hen. Lad den Mand gaa, som kan tilvejebringe 500 Dollars, en god Hest og et Muldyr, et dobbeltløbet Gevær, en Riffel og et andet glatløbet Skydevaaben, en Sadel og et Bidsel, et Par Revolvere, en Jagtkniv og en god Sabel. Udnævn en Leder og lad ham tage ud og hverve Frivillige. Jeg vil, at enhver Mand, der gaar, skal være en Konge og en Præst, thi naar han kommer op paa Bjergene, kan han maaske ønske at ville tale med sin Gud, og naar han befinder sig blandt de hedenske Stammer, maa

han kunne regjere osv. Dersom vi ikke faa Frivillige nok, saa vent, indtil Valget har fundet Sted.«

Den 25de Feb. 1844 profeterede Joseph for en offentlig Forsamling, at inden fem Aar skulde de Hellige være udenfor deres Fjenders Magt, og han opfordrede Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at de, naar den opfyldtes, ikke skulde behøve at sige, at de havde glemt den. Hans Ord opfyldtes paa det Bogstaveligste. Inden fem Aar vare omme, havde Pøbelvældet raset saa voldsomt i Nauvoo, at denne Stad maatte rømmes af de Hellige, som derpaa flygtede ud i Ørken og omsider fandt et Asyl blandt Klippebjergene i Vest, hvor de kunde bo i Tryghed og Fred, uantastede af deres bitre og uforsonlige Fjender.

Den 7de Marts afholdtes en Forsamling indenfor Tempelmurene i Nauvoo, hvor foruden Joseph selv, Patriark Hyrum Smith, Præsident Brigham Young og syv andre af de Tolv samt Tempelkomiteen og ca. 8,000 Hellige vare nærværende. Hentydende til et Brev, som var bleven tilsendt et af Bladene i Østen, og hvori det anførtes, at Templet ikke kunde fuldendes, fordi det vilde koste for meget, sagde han: »Alle veed, at vi kunne bringe Bygningen under Tag i Aar, om vi ville. Ved at overføre vore Midler fra Nauvoo-Hus og fordoble vor Flid kunne vi gjøre det.«

I Løbet af sine Bemærkninger berørte han ogsaa de Indvendinger, der af fremragende Statsmænd vare blevne anførte mod Texas's Optagelse i Unionen, navnlig med Hensyn til Slaveriet, men efter hans Mening var denne Omstændighed netop Grunden, hvorfor den burde optages. »Syden,« sagde han, »holder Ligevægten i sin Haand, og ved at optage Texas kunde der raades Bod paa dette Onde. Saa snart Texas blev en Stat i Unionen, skulde man frigjøre Slaverne i to eller tre Stater mod at holde deres Ejere skadesløse og sende Negrene til Texas og fra Texas til Mexico, hvor Alle ere lige. Og dersom dette ikke var tilstrækkeligt, skulde man besøge Canada og annektere det.«

Paa denne Tid var der en Mand ved Navn Miller, efter hvem Milleriterne have Navn, som prædikede vidt og bredt i de østlige Stater, at Jesu Komme var nær forhaanden. Han følte sig saa overbevist herom og foregav at vide saa nøje Besked, at han endog angav Dagen, da denne interessante Begivenhed skulde finde Sted, og beordrede de Troende til at holde sig rede og iførte lange hvide Klæder længselsfuldt oppebie den bestemte Dag. Denne oprandt og forsvandt, men Frelseren kom ikke. Baade Miller og hans Tilhængere følte sig skuffede. I en Tale, som Joseph holdt den 10de Marts, gav dette ham Anledning til at gjøre følgende Bemærkninger:

»Jeg har adspurgt Herren angaaende hans Komme, og medens jeg bad til ham, gav han mig et Tegn og sagde: »I Noæ Dage satte jeg en Bue paa Himmelen til et Tegn og Vidnesbyrd om, at i hvilket Aar denne Bue kunde ses, vilde Herren ikke komme, og der skulde være Saatid og Høsttid som sædvanlig, men naar Buen ikke længere ses, skal det være et Tegn paa, at der vil blive Hunger, Pestilens og stor Elendighed blandt Nationerne, og at Messiæ Komme ikke er meget fjernt.

Jeg vil imidlertid paatage mig det Ansvar og profetere i Herrens Navn, at Kristus vil ikke komme i dette Aar, som Fader Miller har forudsagt, thi vi have set Buen; og jeg profeterer ogsaa i Herrens Navn, at Kristus *vil ikke komme i Løbet af fyrretyve Aar*; og saa sandt Gud nogensinde talede ved min Mund, vil han ikke komme i dette Tidsrum. Brødre, naar I gaa hjem, da nedskriv dette, saa at det maa erindres.«

Offentliggjørelsen af Josephs Navn som Kandidat til Præsidentværdigheden fremkaldte en Mængde varierende Udtalelser i Landets forskjellige Blade, hvoraf nogle vare meget gunstige; saaledes fremhævedes navnlig Josephs aabne og frie Erklæring af hans Anskuelser som en slaaende Modsætning til de andre Kandidaters skjulte og hemmelighedsfulde Politik. Det var en almindelig Skik den Gang, at naar Rejsende befandt sig ombord paa Dampskibe eller paa Jernbaner, kastede de deres Stemme for den eller de Kandidater, hvem de foretrak. I Foraaret 1844 blev denne Skik ofte benyttet af Passagerer paa Dampskibe, der besejlede Mississippi-Floden, og i mange Tilfælde blev et Flertal af Stemmer kastet til Josephs Fordel. Men uagtet nogle af Bladene, som anført, skrev rosende Artikler om Josephs politiske Anskuelse, saa skete dog dette kun undtagelsesvis. Der var saaledes tre Klasser af Mænd, af hvem Joseph ikke kunde vente nogen Gunst. Han havde aldrig nogensinde nydt en hæderlig eller ordentlig Behandling af nogen af dem som en Klasse betragtet, og paa den Tid, hvorom vi skrive, vare de særlig bange for hans Indflydelse og havde besluttet at gjore Alt for at hindre hans Fremgang. Disse tre Klasser vare Præster, Redaktører og Politikere. Præsterne vidste fuldt vel, at dersom hans Bestræbelser lykkedes, stode de i Fare for at miste deres fede Embeder, og svore ham derfor Fjendskab paa Liv og Død. De andre to Klasser vare bange for at miste deres Popularitet og leflede desaarsag for baade Præster og Folk.

Men alle disse Mænds forenede Fjendskab havde dog Intet at betyde mod det Had, som Apostaterne i de Dage nærede for Joseph og Guds Værk. Foruden dem, der aabenlyst bekæmpede Joseph, var der Mange, som fremdeles stode som Medlemmer af Kirken, men som hemmeligt sympathiserede med disse Mænd og stode i Ledtog med dem. De mest fremragende blandt disse vare Sidney Rigdon, William Marks og Austin A. Cowles. Josephs Aspiration til Præsidentværdigheden var en Torn i alle disse Mænds Øjne. Han var jo en ung Mand, endnu kun 38 Aar gammel, og selv om det ikke lykkedes ham denne Gang at naa sit Maal, kunde man jo ikke vide, hvad der vilde ske i Fremtiden; Tanken herom var dem hojst utaalelig.

En anden Omstændighed, som storligen forogede Apostaternes Bitterhed mod ham, var Aabenbarelsen af det celestiale Ægteskab. William Law og Andre vare bekjendte hermed. Joseph vidste meget vel, hvilke Følger han paadrog sig ved Forkyndelsen af denne Lære; han vidste, at han gjorde det med Fare for sit Liv, men han frygtede ikke. Fra Værkets Begyndelse af havde han frygtløs trodset Døden, og han veg ej heller nu tilbage.

Der var intet Princip, han havde fremført, som var Flertallet af Menneskene velkomment. Saadanne Principer, som den kristne Verden længe havde antaget, saasom Tro paa Kristus, Omvendelse fra Synd etc., foretrak man at høre fra andre Læber end hans, medens de Ting, han fremsatte, og som forekom dem nye, forkastedes af Størstedelen af Menneskene. Han var derfor vel bekjendt med alle de Omstændigheder, der vare forbundne med Sandhedens Forkyndelse for en saa vantro og fordomsfuld Slægt som denne. Den Almægtige havde ledet ham fremad Skridt for Skridt, indtil den passende Tid var kommen, da det ophøjede Princip om evigt Ægteskab, evig Formerelse og den Vej, hvorpaa Mennesket skulde vandre for at blive ophøjet i Guds Nærværelse, skulde aabenbares. Ingen Dødelig kunde have udvist større Hengivenhed for Gud og Sandheden end den, Joseph i de Dage tilkjendegav. Det maatte koste, hvad det vilde; han besluttede at gjøre Guds Villie og var fuldkommen overbevist om, at han tilsidst vilde høste en rigelig Løn for al sin Møje og Besvær.

Den 6te April 1844 tog en Konference, der varede i fem Dage, sin Begyndelse. I sine Indledningsbemærkninger ytrede Joseph: »De, som ønske at afstedkomme Splid ved denne Lejlighed, ville blive skuffede. Det er vor Hensigt at fremme og udbrede Retfærdighedens Principer paa Jorden, og ikke at nedbryde og ødelægge. Den store Jehova har bestandig været med mig, og Guds Visdom vil ogsaa være mig tildel i den syvende Time. Jeg føler mig nærmere forbunden med Herren og staar i et bedre Forhold til ham i Dag end nogensinde før i mit Liv, og jeg er taknemmelig for den Lejlighed, jeg har til at fremstille mig i eders Midte.«

Søndagen den 7de April holdt han for en Forsamling paa omtrent 20,000 Mennesker en Tale, der optog ikke mindre end 3½ Time, men desuagtet blev fulgt med den største Opmærksomhed og Interesse fra Begyndelse til Ende.

Dagen efter følte Profeten sine Lunger saa svækkede, at han ikke formaaede at fortsætte Emnet, som han havde ventet. Han havde derimod modtaget en Aabenbaring, hvis Hovedprincip han vilde forelægge Forsamlingen. »I vide,« sagde han, »at der har været megen Diskussion med Hensyn til Zion — hvor det er, og hvor denne Uddelings Indsamlingssted skal være, hvilket jeg nu agter at fortælle eder. Profeterne have talet og skrevet derom, men jeg vil afgive en mere omfattende Erklæring. Hele Amerika fra Nord til Syd er Zion og er beskrevet af Profeterne, som erklære, at det er det Zion, hvor Herrens Bjerg skulde være, og at det skulde være i Midten af Landet. Dersom Ældsterne ville tage deres Bibler frem og undersøge de gamle Profetier, ville de se det.«

Denne Erklæring vakte almindelig Glæde i Konferencen, og Ældsterne dvælede derved i deres Bemærkninger. Man tilbragte en særdeles behagelig Tid; Vejret var hele Tiden overmaade smukt, og da Joseph omtaler disse Dage, bemærker han: »De have været de vigtigste, bedste og herligste fem Dage, som denne Generation har oplevet.«

Stemmehvervningen foretoges med Iver og Nidkjærhed af Ældsterne i de forskjellige Dele af Nationen. De Tolv gave tillige Bestemmelse om Afholdelsen af Konferencemøder paa forskjellige Steder i Landet og beordrede Ældsterne til at forkynde Frelsens Evangelium saa vel i religiøs som i politisk Henseende, eller som Præsident Young i sine Instruxer til dem sagde: »Forkynd Sandheden i Retfærdighed og forelæg Folket General Smiths Anskuelser med Hensyn til Forbundsregjeringens Magt og Politik.«

Neppe er et Antal Mænd nogensinde taget ud paa en lignende Mission i de Forenede Stater og har udvist en saadan Enighed og Iver i deres Bestræbelser som disse Ældster. De vidste, at Joseph var en Herrens Tjener og Profet, og at dersom Nationen vilde vælge ham og derpaa lade sig lede af ham, vilde den blive frelst fra Skjændsel og Ødelæggelse og blive hævet til en stor Højde af Storhed og Magt.

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

William og Wilson Law samt Robert D. Foster udelukkes af Kirken og stifte et eget Samfund. — Joseph anklages for Polygami etc. — Det første og eneste Nummer af »*The Nauvoo Expositor*« udkommer. — Byraadet erklærer Bladet for et »Nuisance« og beordrer det undertrykt, hvilket derpaa sker. — En ny Arrestordre udstedes mod Joseph, der atter hæderligen frikjendes. — En mærkværdig Drøm og dens Betydning. — Pøbelen truer med at ville rykke mod Nauvoo, sikre sig Joseph og ødelægge Staden, som af den Grund erklæres i Belejringstilstand. — Uddrag af Josephs sidste Tale. — Guvernør Ford afslaar at tage til Nauvoo og afgjøre Forviklingerne mellem de Hellige og Pøbelen; han omdanner denne til Milits.

I et Raad, som afholdtes i Nauvoo den 18de April, og som overværedes af 6 af de Tolv og 26 andre Ældster, bleve William og Wilson Law samt Robert D. Foster udelukkede af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for ukristelig Opførsel. Disse og mange andre Frafaldne arbejdede utrætteligt paa at afstedkomme Josephs Død. Ved en vis Lejlighed i samme Maaned blev Augustus Spencer, en af denne Bande, arresteret af Byens Marschal paa Grund af Overfald mod hans Broder Orson Spencer i dennes eget Hus. Dette bragte strax tre af hans Kammerater paa Benene, nemlig Chauncy L. Higbee og Charles og Robert D. Foster, der øjeblikkelig begave sig hen til Josephs Kontor. Denne stod netop paa Kontortrappen, da Charles Foster pludselig trak en Pistol frem, rettede den mod Josephs Bryst og truede med at ville skyde ham. Politiet blev ufortøvet beordret til at arrestere ham, og under Forsøget herpaa lagde de to andre sig imellem og satte sig imod Betjentene, som derpaa arresterede dem alle. Idet de førtes bort, udslyngede de en Mængde Trusler mod Joseph og sagde, at de vilde føle sig højlig benaadede af Herren, hvis de maatte faa Lov til at skyde ham eller befri Verden for saadan en Tyran som ham.

William Law, der havde været en af Josephs Raadgivere, havde

siddet i Raad med ham og været en af hans fortroligste Venner, var falden i Overtrædelse og havde tabt Guds Aand, og han var nu den bitreste af Josephs Fjender. Disse samlede sig omkring ham, og han blev snart Midtpunktet for alle de frafaldne og utilfredse Aander i hin Egn. Søndagen den 28de April holdt han og de andre Frafaldne et Møde i hans Broder Wilson Laws Hus. Flere skriftlig affattede Vidnesbyrd mod Joseph og Andre oplæstes, og et Antal af de Tilstedeværende beskikkedes som en Komite til at besøge de forskjellige Familier i Byen for at erfare, hvem der vilde slutte sig til den nye Kirke, thi ligesom mange Frafaldne før dem vare de komne til den samme Slutning som de, nemlig, at »Læren er sand, men Joseph er en falden Profet«. William Law blev af disse beskikket til at indtage Josephs Plads; selv valgte han Austin A. Cowles og Wilson Law til sine Raadgivere. Chauncy L. Higbee og Robert D. Foster, de samme to Mænd, der vare blevne arresterede ved ovennævnte Lejlighed, valgtes til to af de tolv Apostle.

Omkring den 10de Maj 1844 blev et Prospektus af et Blad, kaldet »*The Nauvoo Expositor*«, udstedt og omdelt blandt Befolkningen af disse Frafaldne. Programmet anførte blandt Andet, at det var Udgivernes Hensigt at »virke for en ubetinget Tilbagekaldelse af Nauvoo Kjøbstadrettighed, standse Misbrugen af Enevoldsmagten, at modarbejde den Kirketugt, som ulovligt udøvedes over Nauvoo og Omegns Borgere, at arbejde for en vedvarende Opposition mod alle politiske Aabenbaringer« etc. Dette og meget Andet af samme Slags udgjorde Indholdet af ovennævnte Prospektus og var undertegnet af de to Brødre Law, de to Brødre Higbee og de to Brødre Foster, der alle vare moralskfordærvede Mænd, hvilket siden blev fuldstændigt bevist.

William Law fortalte Andre, hvad han vidste med Hensyn til Læren om det celestiale Ægteskab, og gik endog saa vidt, at han selv personlig begav sig til Carthage og svor for Grand-Juryen, at Joseph havde gjort sig skyldig i Polygami og Hor. Juryen indstævnede ham derpaa for Retten, og ledsaget af nogle faa Venner begav Joseph sig den 27de Maj til Carthage og fremstillede sig for Distriktsretten for at faa Sagen undersøgt. Følget, der eskorterede ham, blev betydelig forøget undervejs ved Tilslutning af Brødre paa forskjellige Steder af Vejen, saa at han ved Ankomsten til Carthage havde en ganske anselig Styrke omkring sig som Sikkerhedsvagt. Charles A. Foster, der ved en tidligere Lejlighed med en Pistol i Haanden havde truet Joseph paa Livet, indhentede Selskabet et Stykke Vej udenfor Carthage og red med dem ind i Staden. Joseph havde en længere Samtale med ham, under hvilken det næsten lykkedes ham at overbevise Foster om, at han havde ladet sig for meget paavirke af falske Rygter.

Da de ankom til Carthage, førte Foster Joseph ind i et privat Værelse og fortalte ham, at der existerede en Sammensværgelse imod hans Liv. Af Alt, hvad der den Gang og siden efter forefaldt, fremgik det, at hans Beretning var sand, og at det virkelig var Pøbelens og Apostaternes Hensigt at ville tage hans Liv ved denne Lejlighed,

men da han var omgivet af sine bedste og fortroligste Venner, vovede de ikke at gjennemføre deres Plan.

Josephs Sagførere gjorde Alt for at fremskynde Forhøret, men Modpartens Prokuratorer vare endnu ikke færdige, hvorfor Sagen udsattes til næste Retstermin.

Den 7de Juni udkom det første og eneste Nummer af »*The Expositor*«, hvis Spalter vare fyldte med de skjændigste Løgne om Joseph og de Hellige. Næsten hver Linie røbede en morderisk Aand, og det var klart, at dersom et saadant Blad fik Lov til at existere, vilde Pøbelen blive opflammet til at begaa de samme Voldsgjerninger, som kun nogle Aar i Forvejen havde fundet Sted i Missouri, og de Hellige vilde paany blive drevne fra deres Hjem. Hvad som helst, der tjener til at forstyrre et Samfunds Fred og Lykke, benævnes i Almindelighed i Amerika for et »Nuisance«, og efter Alt at dømme kunde ovennævnte Blad ikke betegnes som Andet, thi dets Øjemed var at tilintetgjøre Folkets Fred og Lykke og at berøve Staden alle dens garanterede Rettigheder og Privilegier.

Den 10de Juni tog Byraadet Bladet under Overvejelse, og efter omhyggelig Undersøgelse og modent Overlæg kom Raadet til den Slutning, at det maatte betragtes som et »Nuisance«, og vedtog en Bestemmelse desangaaende. Ifølge denne Bestemmelse blev Borgmesteren ufortøvet beordret til at foranledige Trykkeriets Fjernelse, eftersom han selv maatte finde for godt, hvorpaa han udstedte sine Ordrer til Byens Marschal, der øjeblikkelig begav sig hen til Bladets Kontor og flyttede Presse, Typer, Papir og andet Tilbehør ud paa Gaden og ødelagde dem. Denne Handling fra Byraadets Side vakte betydelig Bevægelse blandt Apostaterne. Det ødelagde deres Plan, hvorover de naturligvis storlig forbitredes, og de truede med Hævn.

Dagen efter udstedte Joseph som Stadens Borgmester en Bekjendtgjørelse, hvori »*Expositor*«s truende Holdning og samfundsopløsende Tendenser fremsattes. Han opfordrede ligeledes Øvrighed og Borgere til at anvende ethvert lovligt Middel til at opretholde Fred og Orden i Staden og at være aarvaagne og vise i at forhindre Udbredelsen af usandfærdige Beretninger, Løgne, Bagtalelser etc., der maatte blive satte i Omløb for at ophidse Gemytterne. Han anbefalede dem ogsaa at være rede til at hindre enhver Sammenstimlen af Pøbelen og ved ædle Bestræbelser søge at omstøde enhver skjændig Plan, som maatte blive lagt for at paaføre Byen eller Staden Vanære.

Saa snart Pressen var bleven ødelagt, udsendte Apostaterne Løbere i enhver Retning for saa hurtig som mulig at bringe en Pøbel paa Benene, medens Udenforstaaende, som befandt sig i Nauvoo, og som vare paa Pøbelens Side, begyndte at sælge, hvad de havde, og at flytte bort af Frygt for at blive indviklede i den overhængende Fare. Francis M. Higbee, der truende havde ytret, at dersom Statsmyndighederne lagde Haand paa »*Expositor*«s Trykkeri for at tilintetgjøre det, kunde de regne deres Fald fra den Stund af, begav sig strax til Carthage og svor for den derværende Fredsdommer, Thomas Morrison, at Joseph og 17 Andre havde gjort Pøbeloptøjer, idet de med Vold og Magt havde trængt sig ind i »*The Nauvoo Expositor*«s Kontor

og paa ulovlig Maade opbrændt og ødelagt Presse, Typer og andre til samme hørende Ejendele. Morrison sendte derpaa en Betjent med en Arrestordre paa de Anklagede til Nauvoo. Ordren lød paa, at Betjenten skulde bringe vedkommende Personer for ham eller »en anden Fredsdommer for at imødegaa Beskyldningen og videre blive behandlet efter Loven«.

Da Betjenten havde oplæst Arrestordren for Joseph, henviste denne ham til nysnævnte Klausul og sagde: »Vi ere rede til at blive forhørte for Dommer Johnson eller hvilken som helst anden Dommer i Nauvoo.« Herover blev Betjenten meget opbragt og svor, at han vilde bringe dem til Carthage for Morrison, som havde udstedt Ordren. Joseph spurgte ham derpaa, om han havde isinde at overtræde Loven, og opfordrede de Tilstedeværende til at bevidne, at han var villig til strax at blive ført for den nærmeste Dommer. Hans Broder Hyrum erklærede sig ligeledes villig, men forgjæves; Betjenten vedblev at paastaa at ville føre dem til Carthage. Opbragt over Betjentens Haardnakkethed besluttede Joseph at udtage en *Habeas-corpus* Skrivelse og ansøgte Municipalretten i Nauvoo om uopholdelig at faa sin Sag paadømt af den. Samme Dags Eftermiddag blev Retten sat og kom efter nogen Drøftelse til det enstemmige Resultat, at »Joseph havde handlet med tilbørlig Myndighed i at tilintetgjøre »*The Nauvoo Expositor*«s Trykkeri den 10de ds.; at hans Ordrer bleve udførte paa en passende og ordentlig Maade, uden Larm eller Tumult; at dette var en ondskabsfuld Sigtelse fra Francis M. Higbees Side; at nævnte Higbee betaler Sagens Omkostninger, og at Joseph Smith bliver hæderlig frikjendt for de i omtalte Arrestordre anførte Betkyldninger og uden Ophold løslades«.

De andre Brødre bleve arresterede Dagen efter, og ligesom Joseph ansøgte ogsaa de og erholdt en *Habeas-corpus* Skrivelse, ifølge hvilken de bleve stillede for Retten samme Dag. Efter at Sagen var bleven tilstrækkelig undersøgt og Vidnerne afhørte, bleve de alle hæderlig frikjendte og strax satte paa fri Fod, medens Higbee dømtes til at betale Sagens Omkostninger. Hermed maatte Apostaterne lade sig nøje, men svore til Gjengjæld Hævn.

Senere indstillede Joseph og de andre Brødre sig frivillig til Forhør for Fredsdommer Daniel H. Wells og bleve atter frikjendte.

Joseph erklærede gjentagende Gange for de Hellige, at han ingen Gunst forlangte af Apostaterne, men sagde, at han kunde gaa, naar som helst det skulde være, og nedlægge sit Liv for de Hellige, hvis Venskab og Hengivenhed han saa højlig skattede, og hvem han bestandig formanede til at være ydmyge og taalmodige og gjengjælde Ondt med Godt. Ved en vis Lejlighed (den 26de Maj) erklærede han ogsaa, at han var den samme, som han altid havde været, og var ligesaa uskyldig som for fjorten Aar siden. Han havde arbejdet, sagde han, med disse Apostater, indtil hans Taalmodighed var udtømt, og havde tilsidst sendt sin Broder Hyrum til dem. Han havde sendt Bud til Brødrene Law og ladet dem sige, at dersom de havde nogen Sag at fremføre imod ham, var han villig til at blive stillet for Kirken og taget i Forhør. Idet han mere direkte henvendte sine

Bemærkninger til de Hellige, sagde han: »Eftersom jeg bliver ældre, tiltager min Ømhed for eder. Jeg er til enhver Tid villig til at opgive, hvad der er urigtigt, thi jeg ønsker, at dette Folk skal have en retfærdig Leder. Jeg har frigjort eders Sind ved at gjøre eder bekjendte med de Ting, der henhøre til Jesus Kristus. Ville I, saa længe jeg ikke viger tilbage for eders Forsvar, kaste mig bort for En, som bagtaler eder? Jeg elsker eder for eders Hensynsfuldheds Skyld. Har jeg bedet eder om eders Penge? Nej, I vide bedre.«

Atter ved en anden Lejlighed sagde han: »Mine Fjender sige, at jeg *har* været en sand Profet. Nu vel, jeg vil hellere være en falden sand Profet end en falsk Profet. Naar en Mand gaar omkring og profeterer og befaler Menneskene at adlyde hans Lærdomme, maa han enten være en sand eller en falsk Profet. Falske Profeter opstaa altid for at modarbejde de sande, og de ville komme Sandheden saa nær, at selv de Udvalgte næsten ville blive forførte. O, jeg bønfalder eder om at befæste eders Kald og Udvælgelse; og dersom Nogen prædiker noget andet Evangelium end det, jeg har prædiket, skal han være forbandet; og nogle af eder, som nu høre mig, skulle se det og vide, at jeg siger Sandhed angaaende dem. Naar lærte jeg nogensinde noget Urigtigt fra denne Forhøjning? Naar blev jeg nogensinde beskæmmet? Jeg ønsker at retfærdiggjøres i Israel, før jeg gaar bort her fra og ikke ses mere. Jeg har aldrig sagt, at jeg var fuldkommen, men der er ingen Fejl i de Aabenbaringer, jeg har lært; skal jeg saa kastes bort som en værdiløs Ting?«

Kort efter havde Joseph en mærkværdig Drøm, hvis nærmere Enkeltheder han fortalte offentlig. Han drømte, at han var ude at kjøre og havde sin Skytsengel ved Siden. Netop som de havde passeret Templet, opdagede de to store Slanger, som laa saa fast sammenbundne i Græsset, at ingen af dem havde nogen Magt til at skade ham. Joseph spurgte sin Ledsager, hvad det skulde betyde, hvortil Skytsengelen svarede: »Disse to Slanger forestille Doktor Foster og Chauncy L. Higbee. De ere dine Fjender og have isinde at ødelægge dig; men du ser, at de ere saa fast sammenbundne, at de af sig selv ingen Magt have til at skade dig.«

Det forekom ham derpaa, at han kjørte op ad en Gade i Nauvoo ved Navn Mulholland Street, men hans Skytsengel var ikke længere med ham. Da han var kommen til Begyndelsen af Prærien, blev han indhentet og greben af William og Wilson Law, som sagde: »Aha! saa fangede vi dig dog tilsidst! Vi ville nu anbringe dig paa et sikkert Sted!« Derpaa trak de ham ud af Vognen, bandt ham Hænderne paa Ryggen og kastede ham i en tør Fordybning, hvor de efterlode ham i en fuldstændig hjælpelos Forfatning. Medens han af alle Kræfter anstrengte sig for at komme op af denne Fordybning, hørte han Wilson Law raabe om Hjælp tæt ved sig. Efter en Del Besvær lykkedes det ham at komme saa vidt løs, at han med et Spring kunde faa Tag om noget Græs, der voxede ved Kanten af Fordybningen, og idet han derpaa saa' sig om, opdagede han Wilson Law, som i kort Afstand der fra var bleven angrebet af nogle vilde Dyr, og hørte ham raabe: »O, Broder Joseph, kom og frels mig.« Joseph

svarede: »Jeg kan ikke; I have jo selv kastet mig i denne store Fordybning.«

Ved at kaste Blikket i en anden Retning saa' han William Law staa med udstrakte Arme, ganske blaa i Ansigtet og med den grønne Gift strømmende ud af Munden; en uhyre Slange havde slynget sig om hans Legeme. Den havde ogsaa grebet ham om Armen, lidt ovenfor Albuen og syntes rede til at opsluge ham. I sin ubeskrivelige Smerte raabte han: »O, Broder Joseph, Broder Joseph, kom og frels mig, eller jeg dør!« Joseph svarede ham: »Jeg kan ikke, William; jeg vilde gjerne, men I have bundet mig og kastet mig i denne Fordybning, og jeg er ude af Stand til at hjælpe eder eller befri mig selv.« Kort efter kom hans Skytsengel tilstede og sagde højt: »Joseph! Joseph! hvad gjør du her?« Han svarede: »Mine Fjender overfaldt mig, bandt mig og kastede mig herned.« Skytsengelen tog ham derpaa ved Haanden, trak ham op af Fordybningen og satte ham i Frihed, og Joseph drog glad sin Vej.

Denne Drøm gjorde et dybt Indtryk paa de Hellige, der let fattede dens Betydning, hvad William og Wilson Law angik, thi paa Grund af disse Mænds Slethed vidste de fuldt vel, at de havde gjort det umuligt for Joseph at redde dem; men Resten af Drømmen var dem endnu en Gaade. Det var dem saaledes lidt vanskeligt at forstaa, hvad der mentes med, at Joseph selv blev kastet i den nævnte Fordybning; thi uagtet han ofte havde hentydet til de Tolvs forøgede Pligter og deres Overtagelse af Kirkens Ledelse, som om hans Bortgang var nær forestaaende, havde de dog ingen Anelse om, at Drømmen skulde faa et saadant Udfald, eller at denne Begivenhed saa snart skulde indtræffe. Det var alene forbeholdt Fremtiden at vise dette, som vi snart skulle faa at se.

De Helliges Fjender gjorde sig fremdeles al Umage for at ophidse Folket til nye Forfølgelser. Paa sine Steder truede de endog med at ville dræbe enhver Hellig, som ikke vilde fornægte Sandheden og ophøre at tro, at Joseph var en Guds Profet; selv Udenforstaaende truedes med Døden, hvis de ikke vilde gribe til Vaaben og være behjælpelige med at fordrive de Hellige fra Landet. En af de ledende Aander i dette Forfølgelsesværk var en vis Levi Williams, der var Oberst i Militsen og Baptistprædikant. Skjønt han foregav at være meget religiøs, var han en stor Skurk. Røveri, Ildspaasættelse, Mord og enhver anden Forbrydelse var i hans Øjne fuldkommen tilladelig, saa længe det bare gik ud over de Sidste-Dages Hellige. For at iværksætte deres Udryddelse var han villig til at benytte en hvilken som helst Plan, hvor slet og uværdig den saa end var; men heri var han ingenlunde alene. De Mange, som forenede sig med ham, handlede efter samme Princip, og at skyde en »Mormon« blev af denne lovløse Bande ikke anset for nogen Synd. Hvor de havde Magten, fore de selvfølgelig vilkaarlig frem, og naar de angrebe en Person eller et Settlement, passede de bestandig paa at være de mest mandstærke, da de vare for bange til at møde deres Fjende i aaben Kamp paa lige Vilkaar. Saa snart derfor den forventede Hjælp paa 1500 à 2000

Mand ankom fra Missouri, var det deres Agt at rykke mod Nauvoo, tage Joseph tilfange og derpaa ødelægge Staden.

Joseph vidste fuld Besked om Pøbelens Forehavende, men raadede Brødrene til at holde sig rolige og i Stilhed berede sig til Stadens Forsvar. Han lod Vagt opstille ved alle Veje, som førte ind i Staden, og beordrede ogsaa Vagt stationeret paa visse Gader i selve Byen og ved Flodbredden. Under de daværende Omstændigheder vare disse Forberedelser aldeles nodvendige, thi Pøbelen truede hvert Øjeblik med at marschere mod Staden og lod sig kun holde tilbage ved Bevidstheden om, at de Hellige vare beredte til at give den en varm Modtagelse. I Forening med flere af Legionens Officerer begav Joseph sig ud paa Sletten østen for Nauvoo og lagde sine Planer til Stadens Forsvar samt valgte de mest passende Steder til en Slagmark. Hans næste Skridt var at forsyne Byen med Levnetsmidler, og han stillede i den Anledning sine Ejendomme i Pant som Sikkerhed for Betalingen. Den 18de Juni erklærede han Nauvoo i Belejringstilstand og udstedte følgende Proklamation:

»Til Staden Nauvoos Marschal!

Af Bladene omkring os og de her i Egnen verserende Rygter har jeg god Grund til at befrygte, at man er i Færd med at organisere en Pøbel, hvis Hensigt er at overfalde Byen, plyndre og ødelægge den samt myrde dens Indvaanere, hvorfor jeg herved, i Egenskab af Stadens Borgmester og for at bevare Staden og Borgernes Liv, erklærer nævnte By i Belejringstilstand. Nauvoo-Legionens Officerer, Politi og enhver Anden ville derfor behage nøje at paase, at ingen Persou eller Ejendom passerer ind eller ud af Staden uden tilbørlig Tilladelse. JOSEPH SMITH, Borgmester.«

Omtrent Kl. 2 samme Dag blev Legionen opstillet i Nærheden af Josephs Bolig »The Mansion«, og iført sin fulde Uniform holdt han fra Toppen af Træværket af en lige overfor staaende ufuldendt Bygning sin sidste Tale til de Hellige, hvoraf Følgende er et kort Udtog:

»Vi ere amerikanske Borgere. Vi leve i et Land, for hvis Frihed vore Fædre have stridt og blødt paa Slagmarken. Hine saa dyrekjøbte Rettigheder skulle ikke paa en vanærende Maade blive traadte under Fod af lovløse Banditter uden i det mindste en ædel Bestræbelse fra vor Side for at opretholde dem.

Ville I alle staa mig bi indtil Døden og med Fare for eders Liv opretholde vort Lands Love samt de Rettigheder og Privilegier, som vore Fædre have overleveret os og beseglet med deres hellige Blod?« (»Ja!« lød det fra Tusinders Læber.) »Det er godt,« vedblev han derpaa, »thi havde I ikke gjort det, vilde jeg have gaaet ud der (pegende mod Vest) og oprejst et mægtigere Folk.

Jeg opfordrer alle fra Maine til Klippebjergene og fra Mexiko til britisk Amerika, hvis Hjerte ræddes ved at se Frimænds Rettigheder trædes under Fødder, til at komme og befri dette Folk fra Tyranniets, Grumhedens, Anarkiets og Lovløshedens grusomme Haand, hvorunder de længe have sukket. Kommer, alle Frihedens Venner, og bryder Undertrykkerens Aag, afkaster Pøbelvældets Lænker og bringer alle dem, der træde vor herlige Konstitutions Principper og

Folkets Rettigheder under Fødder, for Retfærdighedens Domstol, at de maa finde deres fortjente Straf.«

Idet han derpaa drog sit Sværd og løftede det mod Himmelen, sagde han: »Jeg kalder Gud og Engle til Vidne paa, at jeg har draget mit Sværd med den faste og urokkelige Beslutning, at dette Folk skal nyde sine lovlige Rettigheder og blive beskyttet for Pøbelvold, eller jeg vil lade mit Blod spildes paa Jorden ligesom Vand og mit Legeme overantvordes den tause Grav. Jeg vil aldrig, saa længe jeg lever, roligt underkaste mig et vilkaarligt Pøbelvældes Herredømme, og jeg vil hellere dø end taale en saadan Undertrykkelse; det vilde være behageligt, ja langt behageligere at hvile i Graven, end at underkaste sig en saadan Undertrykkelse, Uro og Forstyrrelse længere.

Jeg opfordrer alle Sandhedens og Frihedens Venner til at komme os til Hjælp; og maa den Almægtiges Torden og Himmelens skarpe Lyn samt Pest, Krig og Blodsudgydelse komme ned over hine ugudelige Mænd, som søge at ødelægge mit og dette uskyldige Folks Liv.

Jeg ænser ikke mit eget Liv. Jeg er rede til at hengive mig som et Offer for dette Folk; thi hvad kunne vore Fjender gjøre? Blot ihjelslaa Legemet, og deres Magt er dermed tilende. Værer standhaftige, mine Venner, og viger ikke. Søger ikke at frelse eders Liv, thi den, der er bange for at dø for Sandheden, vil tabe det evige Liv. Holder ud indtil Enden, og vi skulle opstaa og blive ligesom Guderne og regjere i celestiale Riger, Fyrstendømmer og evige Herredømmer, medens denne ugudelige Pøbel vil synke til Helvede, hvilket vil blive deres Lod, som udgyde uskyldigt Blod.

Gud har prøvet eder. I ere et godt Folk, og derfor elsker jeg eder af mit ganske Hjerte. Større Kjærlighed har Ingen end den, der er villig til at nedlægge sit Liv for sine Venner. I have staaet mig bi i Farens Time, og jeg er nu villig at ofre mit Liv for eders Frelse.

Herren, Israels Gud, velsigne eder fra nu af og for bestandig. Jeg siger det i Jesu af Nazareths Navn og med det hellige Præstedømmes Myndighed, som han har paalagt mig.« Og hele Folket sagde »Amen«.

To Dage, før Nauvoo var erklæret i Belejringstilstand, var et offentligt Møde bleven afholdt i Staden, ved hvilket et Antal Delegerede udnævntes til at besøge de forskjellige Distrikter i Countiet og meddele Folket en tro Beretning om Forholdene i Nauvoo samt gjendrive de mange falske Rygter, der vare blevne satte i Omløb af ildesindede Mennesker. Samme Dag tilskrev Joseph Guvernør Ford og bad ham indstændig om, saa snart det var ham muligt, at komme til Nauvoo og undersøge Sagen i egen Person, idet han antog, at dette vilde være den heldigste Maade at faa Freden gjenoprettet paa. Med Brevet sendte han tillige edeligt affattede Vidnesbyrd om Pøbelens Forehavende og Hensigter; men alt dette havde desværre ikke megen Vægt hos Guvernør Ford. Han manglede den Fasthed, Karakterstyrke og Retfærdighedsfølelse, der var saa nødvendig for at kunne bevare den offentlige Fred og haandhæve Lovene, og han vanærede sig selv ved at lade sig bruge som et Redskab i Pøbelens Hænder til Fremme af deres skjændige Planer.

Den 21de Juni ankom han til Carthage, der var et af Pøbelens stærkeste Tilholdssteder, og sendte strax Bud til Nauvoo efter en eller flere velunderrettede og forstandige Mænd, som kunde forelægge ham Byraadets Opfattelse af Sagen. Ældsterne John Taylor, Willard Richards og John M. Bernhisel valgtes til at gaa. Brødrene Taylor og Bernhisel toge strax afsted, forsynede med flere beedigede Skrivelser, medens Broder Richards forblev tilbage for at tilvejebringe yderligere Vidnesbyrd. Joseph skrev atter et langt Brev til Guvernør Ford og opfordrede ham indstændig til at komme til Nauvoo; Borgmesteren og Byraadet vare i saa Tilfælde rede til at forelægge ham Sagen i dens rette Lys og kunde bekræfte deres Udsagn med en Overflod af Beviser. Skulde de nødes til at tage til Carthage for at gjøre dette, vare de udsatte for at blive ombragte af en rasende og blodtørstig Pøbelhob, af hvem nogle allerede flere Gange havde skudt paa de Hellige.

Dagen efter modtog Joseph Guvernørens Svarskrivelse, hvis Indhold tilstrækkelig godtgjorde, at han slet ikke forstod det rette Sammenhæng af Forviklingerne mellem de Hellige og Pøbelen; ligeledes fremgik det af hans Brev, at det langt oversteg hans Evne at styre og beherske Pøbelen, hvis truende Holdning antog en stadig farligere og farligere Form. Han baade bebrejdede og bifaldt Borgmesterens og Byraadets Handlemaade, men et af Hovedpunkterne i hans Brev var dog, at de skulde lade sig »arrestere af den samme Konstabel, i Kraft af den samme Arrestordre og blive forhørte for den samme Dommer«, der paa Beskyldning af »*Expositor*«s Undertrykkelse havde indstævnet dem for Retten. Intet mindre end dette, sagde han, vilde hævde Lovens Værdighed og dæmpe Folkets »retfærdige Ophidselse«.

Joseph tilskrev Guvernør Ford et Svar paa denne Skrivelse, der maa have bragt hans Kinder til at blusse af Skam, idet han gjendrev enhver af hans Paastande og Argumenter; men Guvernør Ford syntes uimodtagelig for enhver Overbevisning. Han var omgivet af Apostater og de Helliges bitreste Fjender. Saa snart han var kommen til Carthage, lod han hele Pøbelhæren omdanne til Milits og udføre Tjeneste som saadan. Han horte med synlig Tilfredshed paa deres Forbandelser og Trusler og gjorde ikke den mindste Anstrengelse for at dæmpe deres raa og brutale Opførsel. Enhver Løgn og Falskhed, som Pøbelen søgte at udbrede, ansaa han for Sandhed. De Afsendinge, som han havde anmodet Borgmesteren og Byraadet i Nauvoo om, behandlede han med usømmelig Raahed. Naar de saaledes forsøgte at afgive den nødvendige Forklaring, tillod han den ryggesløse Bande, der befandt sig omkring ham, at haane og fornærme dem. Selv de Dokumenter, som de medbragte, lod han oplæse i Nærværelse af disse Mænd, der hyppig afbrøde Læsningen ved deres Sværgen.

TRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Joseph, ledsaget af nogle faa Venner, sætter over Mississippi-Floden for at rejse mod Vest, men vender kort efter tilbage til Nauvoo paa Grund af hans Hustrues og Andres Overtalelser. — Begiver sig derpaa til Carthage i Forhør. — Brødrene i Nauvoo aflevere med Uvillie deres Vaaben. — Joseph og Hyrum overgive sig frivillig til Konstabel Bettisworth, der præsenterer dem nok en Arrestordre. — Begge fremstilles for en Afdeling Carthage Greys. — De værste Elementer i Staten samle sig umiddelbart i og omkring Carthage. — En Samtale med nogle Militsofficerer. — Ledsaget af en Vagt og nogle fortrolige Venner ser Joseph sig nødsaget til at gaa i Fængsel. — Besøges Dagen efter af Guvernør Ford, der lover godt, men holder daarligt.

Hen paa Aftenen den 22de kaldte Joseph sin Broder Hyrum, Ældsterne Willard Richards, John Taylor, William W. Phelps og nogle Andre ind i sit Værelse og sagde: »Brødre, her er et Brev fra Guvernøren, som jeg ønsker at faa læst.« Efter at det var bleven oplæst, bemærkede Joseph: »Der er ingen Naade — ingen Naade her.« Hyrum sagde: »Nej, saa sandt som vi atter falde i deres Hænder, vil det blive vor visse Død.« Joseph svarede: »Ja, hvad skulle vi gjøre, Broder Hyrum?« »Jeg veed ikke,« var Hyrums Svar. Pludselig opklaredes Josephs Ansigt, og han udbrød: »Vejen er aaben; det staar mig klart for, hvad vi skulle gjøre. Alt, hvad de ønske, er Hyrum og mig; sig derfor til Brødrene, at de skulle tage fat paa deres Arbejde som sædvanlig og ikke længere stimle sammen paa Gaden, men sprede sig. De ville ikke skade eders Person eller Ejendele, ikke engang et Haar paa eders Hoved. Vi ville tage over Floden i Nat og drage bort mod Vest.« Han gjorde en Bevægelse for at gaa ud af Huset og iværksætte Planen. Da han var kommen udenfor, bad han Brødrene Butler og Hodge at bringe Dampbaaden »The Maid of Iowa« til det øvre Landingssted og føre hans og Hyrums Familier med deres Effekter ombord paa samme. Saa snart dette var udført, skulde de tage ned ad Mississippi-Floden og op ad Ohio-Floden til Portsmouth, hvor de saa nærmere skulde høre fra dem. Han tog derpaa Broder Hodge i Haanden og sagde: »Nu, Broder Hodge, lad komme, hvad der vil, fornægt kun ikke Troen, og Alt vil være vel.«

Omtrent Kl. 9 om Aftenen kom Hyrum ud fra »The Mansion« og sagde, idet han rakte Reynolds Cahoon sin Haand: »En Del Sammensvorne søge at dræbe min Broder Joseph, og Herren har advaret ham om at fly til Klippebjergene og redde sit Liv. Farvel, Broder Cahoon, vi ses igjen.« Kort efter kom ogsaa Joseph ud. Taarerne strømmede ned ad hans Kinder. Han holdt et Lommetørklæde for Ansigtet og fulgte taus og alvorlig efter sin Broder.

Ved Midnat bankede Joseph, Hyrum og Willard paa, hvor Orrin P. Rockwell boede, og gik derpaa i Forening videre opad Flodbredden, indtil de fandt Aaron Johnsons Baad, hvormed de omtrent Kl. 2 om Natten satte over Floden. Rockwell roede Baaden, der imidlertid var saa læk, at Joseph, Hyrum og Broder Richards stadig maatte øse Vandet ud af den med deres Støvler og Sko for at hindre den fra at synke. Først ved Daggry naaede de den modsatte Bred af Floden. Rockwell sendtes strax tilbage til Nauvoo med Ordre til

næste Aften at bringe Joseph og Hyrum et Par Heste, hvormed de kunde tiltræde Rejsen til det store Bassin i Klippebjergene.

Tidligt om Morgenen den 23de ankom en Posse til Nauvoo for at arrestere Joseph, men da de ikke kunde finde ham, begave de sig øjeblikkelig tilbage til Carthage, kun efterladende en Mand ved Navn Yates, som fortalte en af Brødrene, at Guvernør Ford havde besluttet, at dersom Joseph og Hyrum ikke bleve udleverede, vilde han sende sine Tropper og bevogte Staden, indtil de bleve fundne, selv om det skulde medtage tre Aar at gjøre det.

Kl. 1 samme Dag sendte Emma (Josephs Hustru) Orrin P. Rockwell over for at bede Joseph om endelig at komme tilbage. Reynolds Cahoon ledsagede ham med et Brev, som Emma havde skrevet i samme Øjemed, og hun paalagde Cahoon at overtale Joseph til at komme tilbage og overgive sig selv. Disse Udsendinge fandt Joseph, Hyrum og Willard i et Værelse for dem selv med Mel og anden Proviant opstablet paa Gulvet, rede til Indpakning.

Reynolds Cahoon fortalte Joseph, hvad Tropperne havde isinde at gjøre, og bad ham indstændig om at overgive sig selv, eftersom Guvernøren havde sat sin og Statens Ære i Pant paa, at han vilde beskytte ham, medens han blev underkastet et lovmæssigt og retfærdigt Forhør. Reynolds Cahoon, Lorenzo D. Wasson og Hiram Kimball beskyldte ham tillige for Fejghed, naar han under slige Omstændigheder vilde forlade Folket — det vilde være ligesom en Hyrde, der forlod Faareflokken og lod Ulvene opæde Faarene. Det Svar, han gav, forklarer tilstrækkelig, hvilken Virkning denne Bemærkning havde paa hans Sind, og hvor dybt han følte sig saaret. »Dersom mit Liv,« sagde han, »ikke er af nogen Værdi for mine Venner, er det det ikke for mig selv.« Efter et kort Ophold bad Joseph Cahoon at anmode Kaptejn Daniel C. Daniels om at holde sin Baad i Beredskab for noget senere paa Dagen at føre dem over Floden. Joseph og Hyrum skreve derpaa i Forening et Brev til Guvernør Ford, hvori de erklærede, at den eneste Indvending, de havde mod at blive førte til Carthage i Forhør, var Sandsynligheden for, at de vilde blive snigmyrdede af deres Fjender. Dersom de kunde komme i et retfærdigt Forhør og ikke blive udskjældte eller forhaanede, men behandlede efter Loven og tildelte Retfærdighed, vare de villige til under Ledsagelse af en Posse at tage til Carthage og underkaste sig det ønskede Forhør.

Ledsaget af Hyrum, Dr. Richards og en Del Andre begav Joseph sig derpaa tilbage til Nauvoo. Paa Vejen til Floden blev han noget tilbage med Orrin P. Rockwell, da de Andre tilraabte ham, at han skulde skynde sig, men han svarede kun: »Det er til ingen Nytte at skynde sig, thi vi gaa blot tilbage for at blive myrdede,« og han udtalte gjentagende Ønsket om at faa Folket endnu en Gang samlet, saa at han kunde tale til dem samme Aften. Rockwell sagde, at hvis dette var hans Ønske, vilde han prøve at faa Folket samlet; han kunde da tale til dem ved Stjernelys. Men da de ankom til hans Bolig, og han snart fandt sig omringet af sin Familie, opgav han dog atter denne sin Beslutning.

Oberst Theodore Turley og Ældste Jedediah M. Grant vare Overbringere af hans Brev til Guvernøren i Carthage. Da Guvernøren havde gjennemlæst Brevet, indvilgede han i at sende en Posse som Sikkerhedsvagt om Joseph under hans Rejse til Carthage. Men strax efter kom en Sagfører ved Navn Skinner ind og holdt en meget bitter Tale til ham om Joseph og de Hellige og blev heri assisteret af Apostaten Wilson Law samt en Person ved Navn Joseph H. Jackson, der havde gjort sig skyldig i næsten enhver tænkelig Forbrydelse. Den let paavirkelige Guvernør forandrede pludselig Tone, blev kold og umedgjørlig og tog endog tilsidst sit Løfte tilbage, idet han undskyldte sig med, at det var en Ære, som ingen anden Borger nød. Det blev heller ikke Brødrene tilladt at forblive Natten over i Carthage, men de fik Befaling til at tage tilbage til Nauvoo samme Aften og tilsige Joseph at møde Dagen efter i Carthage Kl. 10 uden nogen Eskorte. Dersom han ikke indfandt sig til den Tid, vilde Nauvoo og dens Indvaanere, baade Mænd, Kvinder og Børn uden Forskjel, blive angrebne og tilintetgjorte.

Brødrene Turley og Grant begave sig øjeblikkelig paa Tilbagevejen, men ankom først til Nauvoo den næste Dags Morgen Kl. 4, da Hestene paa Grund af det lange Ridt vare blevne trætte. De underrettede Joseph om den Ophidselse, som herskede i Carthage, men da han havde lovet at tage der til og overgive sig i Myndighedernes Hænder, var der nu Intet, som kunde rokke ham i hans Beslutning.

Om Morgenen den 24de begav Joseph, ledsaget af de 18 Brødre, hvem Francis M. Higbee under Ed havde beskyldt for Pøbelopløb ved Ødelæggelsen af »*Nauvoo Expositor*«s Presse, samt en Del andre Brødre sig til Carthage. Da de vare ankomne til Templet, standsede Joseph og saa' med Beundring først paa selve Bygningen, dernæst paa Staden og udbrød derpaa: »Dette er det elskeligste Sted og det bedste Folk under Himmelen; lidet ane de de Prøver, der vente dem.« Idet de passerede ud af Staden, aflagde han et Besøg hos Daniel H. Wells, der ikke befandt sig ganske vel, og som den Gang ikke var Medlem af Kirken; da han rakte ham Haanden til Afsked, sagde han: »Hr. Wells, jeg ønsker, De vil have mig i Erindring og ikke heller tænke, at jeg er den værste Mand i Verden.« Fire Mile fra Carthage mødte de et Kompagni paa omtrent 200 bevæbnede Mænd under Kaptejn Dunns Kommando. Da man fik Øje paa dem, udbrød Joseph beroligende: »Bliv ikke bange, Brødre, thi de kunne ikke være værre mod eder, end Sandhedens Fjender vare mod de Hellige fordum; de kunne kun ihjelslaa Legemet.«

Dunn præsenterede Brødrene en Ordre fra Guvernøren paa alle Statsvaabnene, som Nauvoo-Legionen var i Besiddelse af, hvilken Joseph øjeblikkelig undertegnede; derpaa skrev han et Brev til Guvernøren, hvori han anførte, at han havde truffet Kaptejn Dunn, havde erfaret hans Ærinde og havde besluttet at vende tilbage med ham til Nauvoo for at paase, at Afleveringen rigtig fandt Sted. Saa snart dette var udført, var det hans Hensigt at følge med ham til Carthage og underkaste sig Guvernørens nærmere Ordre. Han henvendte sig derpaa til sit Rejseselskab og bemærkede koldblodigt: »Jeg gaar

som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig: *Han blev myrdet med koldt Blod.*«

Med en vis Uvillie afleverede Brødrene deres Vaaben. De vilde naturligvis ikke modsætte sig Josephs Villie, men de betragtede dette som en ny Snare. De vare blevne opfordrede til at aflevere deres Vaaben i Far West, og de vidste, hvilke Følger det den Gang fik. Hvem kunde vide, om ikke Følgerne vilde blive de samme nu? Joseph red to Gange hjem for at sige sin Familie Farvel. Han saa' meget alvorlig og tankefuld ud, medens et Udtryk af sjælelig Lidelse, der tydelig stod at læse i hans Ansigt, syntes at angive, at han vidste, han gik den visse Død imøde. Efter at have taget Afsked med sin Familie og set Vaabnene blive afleverede, begav han sig atter paa Vejen til Carthage. Da de vare komne i Nærheden af Frimurerlogen, sagde han til de der forsamlede Brødre: »Mine Venner, dersom jeg ikke kommer tilbage, da tager Vare paa eder selv; jeg gaar som et Lam til Slagterbænken.« Da de havde naaet hans Landejendom, gav han sig til at betragte den meget nøje og vendte sig, efter at have passeret den, flere Gange om for at betragte den paany. Dette bragte nogle af Brødrene til at gjøre visse Bemærkninger, hvortil Joseph svarede: »Dersom nogen af eder havde en saadan Ejendom, og han vidste, at han ikke oftere fik den at se, vilde han ogsaa betragte den nøje for sidste Gang.«

Inden han og hans Selskab naaede Carthage, modtog han et Brev fra hver af sine Sagførere, d'Hrr. Reid og Woods, hvori de underrettede ham om, hvad de behøvede i Form af Vidnesbyrd. Woods meddelte videre, at efter en Samtale at dømme, som han havde havt med Guvernør Ford, kunde han med den største Sikkerhed stole paa dennes Beskyttelse. Først henad Midnat ankom Joseph og hans Selskab til Carthage. Idet de passerede forbi Torvet, hvor Tropperne vare opstillede, udslyngede mange af disse, navnlig Carthage Greys, en Mængde Forbandelser og Trusler mod dem og erklærede aabenlydt, at Joseph havde set Nauvoo for sidste Gang. Guvernøren, der fra sit Vindue havde hørt Soldaternes vilde Tale, stak Hovedet ud af det aabne Vindue og sagde i en indsmigrende Tone: »Mine Herrer! Jeg veed fuldt vel, hvor gjerne I ville se Hr. Smith, hvilket er naturligt nok, men det er næsten for sent i Aften; jeg forsikrer eder imidlertid, mine Herrer, at I i Morgen tidlig skulle faa ham at se, thi da vil jeg lade Hr. Smith passere forbi Tropperne paa Torvet, og med denne Forsikring ønsker jeg nu, at I stille og roligt begive eder hjem.«

Paa samme Hotel, hvor Guvernør Ford opholdt sig, og hvor Joseph og hans Venner vare tagne ind, var der ogsaa et Antal Apostater indkvarteret. En af disse ved Navn John A. Hicks, der tidligere havde været Præsident for Ældsternes Kvorum, fortalte Broder Cyrus H. Wheelock, at det var bleven vedtaget af ham selv, Brødrene Law, Higbee og Foster, Joseph H. Jackson og en Del Andre at udgyde Josephs Blod, hvad enten han blev frikjendt af Loven eller

ikke, og tilføjede: »De vil finde, at jeg i dette Tilfælde er en sand Profet.« Broder Wheelock fortalte Guvernør Ford, hvad Hicks havde sagt, men han behandlede det med fuldstændig Ligegyldighed og tillod Hicks og hans Medforbundne at gaa uhindrede omkring og gjøre hvilke Forberedelser, de ønskede, til Gjennemførelsen af deres morderiske Planer.

Næste Morgen, den 25de Juni, overgave Fangerne sig frivillig til Konstabelen, Hr. Bettisworth, der noget senere paa Dagen præsenterede Joseph og Hyrum nok en Arrestordre, denne Gang for Forræderi mod Staten Illinois efter Angivelse af Apostaterne Augustine Spencer og Henry O. Norton. Strax derefter sammenkaldte Guvernøren alle Tropperne i Carthage og befalede, at de skulde danne en aaben Firkant paa Torvet foran Raadhuset. Da dette var gjort, stod han op paa et gammelt Bord og holdt en højst opflammende Tale til dem, i hvilken han blandt Andet vedkjendte sig at tro alle de Rygter, der verserede om Joseph og de Hellige, og anførte, at omendskjønt Joseph og Hyrum vare farlige Mænd for Samfundet og skyldige i Alt, hvad man havde tillagt dem, stode de dog under Loven, der maatte have sin Gang. Efter at have talet i omtrent 20 Minutter begav han sig hen til Hotellet, hvor Joseph opholdt sig, og opfordrede ham til at gaa med sig hen paa Torvet. Joseph udbad sig et Par Minutters privat Samtale med ham, men dette afslog han, hvorefter Joseph og Hyrum, ledsagede af Brigade-General Miner R. Deming og Dr. Richards, forlode Hotellet og ilede gjennem Mængden hen til General Demings Hovedkvarter. Her fra begave de sig igjen videre foran de opstillede Geledder af et Kompagni Carthage Greys, idet Joseph gik paa højre og Hyrum paa venstre Side af General Deming. Ældsterne Richards, Taylor og Phelps fulgte lige bagefter, medens Guvernøren gik foran til venstre. Idet de passerede forbi Geledderne, bleve Joseph og Hyrum henved en Snes Gange præsenterede for Tropperne af Guvernør Ford som Generalerne Joseph og Hyrum Smith. Men denne Ære gjorde Carthage Greys opbragte, og de nægtede at modtage dem under denne Titel. Nogle af Officererne trak endog deres Sabler, kastede deres Huer i Vejret, bandede, svor og sagde, at *de* skulde nok præsentere sig paa en noget anden Maade. I Stedet for at tage praktiske Forholdsregler til at standse Tumulterne, bad Ford dem mildt om at høre op med at være saa raa, men herover bleve de endnu mere opbragte. Først efter at han igjen havde holdt en Tale til dem og lovet, at de skulde faa »*fuld* Oprejsning«, lykkedes det ham at gjenoprette Ordenen.

Efter at Joseph og hans Selskab vare vendte tilbage til Hotellet, naaede den Efterretning dem, at en Troppestyrke fra Warsaw befandt sig i Nærheden af Carthage og var i Færd med at rykke ind i Staden uden at have modtaget nogen som helst Ordre der til. Disse Tropper saa vel som Carthage Greys vare Urostiftere af værste Slags — Mænd, som kun handlede i Egenskab af Milits for des bedre at kunne skjule deres virkelige Hensigter og gjennemføre deres skumle Planer med Hensyn til Joseph og de Hellige. De værste Elementer, som fandtes i Landet, vare derfor nu samlede umiddelbart i og om-

kring Carthage, og at de havde Ondt isinde, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om.

Hen paa Eftermiddagen den samme Dag gav Guvernør Ford Kaptejn Singleton Ordre til med en Afdeling Tropper fra Mc Donough County at marschere til Nauvoo og sammen med Politiet der søge at opretholde Orden og om fornødent kalde Legionen til Hjælp, thi fra forskjellig Side var det bleven meddelt, at et Antal Apostater vare tagne der til for at plyndre.

Lidt senere modtog Joseph Besøg af et større Antal Militsofficerer og en Del andre Personer, der vare meget begjærlige efter at se ham. Under Samtalen med disse Herrer spurgte Joseph dem, om der var Noget i hans Udseende, som tilkjendegav, at han var saa slet et Menneske, som hans Fjender gjorde ham til, og bad dem om at sige ham deres oprigtige Mening om Sagen. Svaret lød: »Nej, Deres Udseende synes at angive ganske det Modsatte, General Smith; men vi kunne ikke se, hvad der bor i Deres Hjerte, ej heller kunne vi sige, hvilke Deres Hensigter ere.« Hertil svarede Joseph: »Fuldkommen sandt, mine Herrer, I kunne ikke se, hvad der bor i mit Hjerte, og ere derfor ikke i Stand til at bedømme mig eller mine Hensigter, men jeg kan se, hvad der bor i eders Hjerter, og jeg vil sige eder, hvad jeg ser. Jeg kan se, at I tørste efter Blod, og Intet uden mit Blod vil tilfredsstille eder. Det er ikke for nogen som helst Forbrydelse, at jeg og mine Brødre saaledes vedvarende blive forfulgte og plagede af vore Fjender, men der er andre Grunde, og nogle af disse har jeg allerede omtalt, for saa vidt mig selv angaar, og dersom I og Folket tørste efter Blod, profeterer jeg i Herrens Navn, at I skulle leve og se saadan Blodsudgydelse og Jammer i eders eget Land, at I skulle blive fuldkommen tilfredsstillede. Eders Sjæle skulle blive tilstrækkelig mættede med Blod, og mange af eder, som nu ere tilstede, skulle faa Lejlighed til at blive stillede for Kanonernes Munding, og det endog fra Kilder, som I ikke forvente, og de, der ønske dette store Onde over mig og mine Brødre, skulle blive opfyldte af Sorg og Bedrøvelse paa Grund af de Nød- og Jammerscener, der forestaa dem. De skulle søge efter Fred, men ikke finde den. Mine Herrer, I ville finde, at hvad jeg har sagt eder, er sandt.«

Kort efter dette Besøg kom det Joseph for Øre, at nogle af de bitreste af hans Fjender, saasom William og Wilson Law og Andre, skulde have sagt, at man Intet kunde bevise mod Joseph og hans Medforbundne, at Loven ikke kunde naa dem, men at *Kugler* og *Krudt* kunde, og de skulde ikke komme til at forlade Carthage i levende Live.

Som man uden Tvivl vil erindre, var den fornemste Grund, som Guvernør Ford angav til, at Joseph og de andre Brødre skulde tage til Carthage, at de skulde forhøres for den samme Fredsdommer, der havde udstedt Ordren til deres Paagribelse. Da imidlertid Brødrene stillede sig i Forhør for Dommer Wells i Nauvoo, var denne Omstændighed Anklagernes Hovedindvending, men da de nu havde dem i deres Magt i Carthage, havde denne Indvending ikke længere nogen Vægt, hverken hos Ford eller Authoriteterne, der gave Anledning til

Ordrens Udstedelse. Der fandtes nemlig i Carthage en større Fjende af »Mormonerne« end Thomas Morrison, Ordrens Udsteder, og som foruden at være Fredsdommer tillige var Kaptejn for de oprørske Carthage Greys. Hans Navn var Robert F. Smith. Joseph, Hyrum og 13 andre Brødre bleve altsaa tagne og fremførte for ham. For at opnaa sin Hensigt og faa Brødrene kastede i Fængsel opfordrede han dem til at stille et saa stort Beløb i Kaution, at de, som han mente, umulig kunde skaffe det tilveje. Heri blev han imidlertid storligen skuffet, thi John S. Fullmer, Edward Hunter, Dan Jones, John Benbow og en Del Andre tilbøde strax at gaa i Sikkerhed for det fulde Beløb. Ikke saa snart var dette sket, før han hævede Retten og forlod Retssalen, uden at opfordre Joseph og Hyrum til at forsvare sig mod Klagen for Højforræderi, og forblev borte indtil silde paa Aftenen, uden Tvivl i den Hensigt at forhindre Josephs og Hyrums Vidner fra at fremmøde i Retten og finde et Paaskud til at sende dem i Fængsel.

Kl. 8 samme Aften indfandt Konstabel Bettisworth sig i Josephs og Hyrums Logi og forlangte, at de skulde gaa i Fængsel. Joseph fordrede at faa Arrestbefalingen at se, hvilket blev ham nægtet, men da d'Hrr. Woods og Reid, Josephs Sagførere, vedbleve at paastaa, at de først burde stilles for en Fredsdommer, før de paa lovlig Maade kunde blive sendte i Fængsel, fremkom han endelig til deres Forbauselse med en Arrestordre, undertegnet af den berygtede Robert F. Smith, i hvilken der sagdes, at eftersom de vare blevne arresterede paa den af Augustine Spencer og Henry O. Norton aflagte Ed for Højforræderi, og eftersom de vare blevne bragte for ham i Forhør, *hvilket Forhør var bleven udsat* paa Grund af vigtige Vidners Fraværelse, håvde han befalet Konstabelen at tage dem under sin Varetægt og indsætte dem i Distriktsfængslet, hvor de skulde forblive, indtil Sagen var bleven paakjendt.

Forgjæves protesterede Joseph mod denne ulovlige og tyranniske Arrestordre; Konstabelen forblev ubøjelig, men indvilgede dog i at vente, indtil Woods havde havt en Samtale med Guvernør Ford. Denne mente imidlertid, at han ingen Ret havde til at hindre Konstabelen i Udførelsen af sin Pligt, og lod sig heller ikke bevæge ved de Forestillinger, som Ældste John Taylor, der var kommen til ham i samme Ærinde, gjorde ham. Broder Taylor mindede ham saaledes om de højtidelige Løfter, han havde givet ham og Dr. Bernhisel, og sagde, at de havde stolet paa hans Ord og havde Ret til at vente, at han vilde opfylde sine Løfter, særlig eftersom de af samme Grund havde stillet sig under hans Beskyttelse uden Vaaben eller nogen Vagt og havde efterkommet alle hans Ønsker. Alt, hvad Ford imidlertid var villig til at gjøre, var at medsende Fangerne en Sikkerhedsvagt paa tyve Mand under Kaptejn Dunns Kommando. Under Ledsagelse af disse Mænd og Brødrene Hyrum Smith, Willard Richards, John Taylor, John P. Greene, Stephen Markham, Dan Jones, John S. Fullmer, Dr. Southwick og Lorenzo D. Wasson, begav Joseph sig derpaa hen til Fængselet. Brødrene Markham og Jones, der vare forsynede med Spadserestokke, marscherede paa hver Side af Joseph og Hyrum og holdt de beskjænkede Drukkenbolte, der flere Gange gjen-

nembrøde Geledderne, borte. Da de vare ankomne til Fængselsbygningen, tog Arrestforvareren, George W. Stigall, dem under sin Bevogtning og indsatte dem i Forbrydernes Celle, men overflyttede dem senere til Gjældsarrestanternes Værelse.

Aftenen tilbragtes paa en efter Omstændighederne særdeles behagelig Maade i dyb Samtale om forskjellige interessante Emner. Før Enhver begav sig til Hvile, blev der holdt Aftenbøn, som (for at bruge en af Deltagernes Udtryk) »for en Stund forvandlede Carthage Fængsel til Himmelens Port«. De lagde sig derpaa ned paa Gulvet, slumrede snart ind og sov fra Kl. halv 12 til Kl. 6 den næste Morgen.

Hen paa Morgenstunden den 26de tilskrev Joseph Guvernør Ford et Brev og anmodede ham om en ny Sammenkomst. Ledsaget af Oberst Geddes indfandt derpaa Guvernør Ford sig i Fængslet og havde en længere Samtale med Joseph, som paa Guvernørens Opfordring gav en temmelig udførlig Forklaring om Urolighederne og deres Oprindelse. Ford maatte tilstaa, at der var meget sandt i, hvad han sagde, og at hans Ræsonnement var rimeligt. Joseph gjorde ham derefter opmærksom paa, at han ventede sig Beskyttelse af ham, og sagde, at da han havde hørt, at Guvernøren havde isinde at tage til Nauvoo, var det hans Ønske at tage med, eftersom han slet ikke ansaa sig for sikker, hvor han var. Hertil svarede Guvernøren, at han haabede, han vilde blive frikjendt, og at dersom han tog til Nauvoo, vilde han sikkerlig tage Joseph med sig, men gjentog, at han ikke kunde modsætte sig Loven, hvortil Joseph svarede, at Andet ventede han heller ikke; han havde kun gjort Fordring paa, hvad der var lovligt, og havde i det mindste Ret til at vente Beskyttelse af ham, thi uanset Loven, havde han sat sin og Statens Ære i Pant paa, at han skulde blive beskyttet. Guvernøren gjentog atter sit Løfte om Beskyttelse og tilføjede, at han havde ikke givet dette Løfte, uden først at have raadført sig med sine Officerer, der alle paa det Højtideligste havde lovet at staa ham bi i dets Opfyldelse. At Ford til Trods herfor ikke mente synderlig alvorligt med, hvad han sagde, fremgaar tydelig nok deraf, at han neppe var kommen tilbage til Hotellet, før Broder Alfred Randall hørte ham sige til en Soldat, som i Fortrolighed meddelte ham, at det var Troppernes Beslutning at »se Joe Smith død«, før de forlode Stedet: »*Dersom Du veed noget Saadant, saa ti endelig stille dermed.*«

Efter at Guvernøren havde forladt Fængslet, skrev Joseph et Brev til Dommer Thomas og lod ham underrette om, at han i Forening med Broder Hyrum var bleven arresteret for Højforræderi, og at den eneste Udsigt, de havde til at opnaa en retfærdig Dom, var at faa deres Sag paadømt af en upartisk Dommer udenfor Carthage, eftersom Folkets Ophidselse og Fordom var af en saadan Beskaffenhed, at Ens Vidnesbyrd var til ingen Nytte. Han bad ham tillige indstændig om uopholdelig at begive sig til Nauvoo og betragte sig som hjemme i hans Hus, indtil de nødvendige Dokumenter vare tilvejebragte og en *Habeas-corpus* Skrivelse udtaget, ifølge hvilken han kunde blive løsladt af Fængslet og bragt til Nauvoo i Forhør.

FIRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Joseph nærer for første Gang i sit Liv en vis Ængstelse med Hensyn til Udfaldet af sin Sag. — Føres fra og til Fængslet i Forhør. — Besøg af Josephs Onkel, Patriark John Smith m. Fl. — Truende Udtalelser af den vagthavende Officer og Andre. — Joseph opfordrer sine Venner i Nauvoo til at forholde sig ganske rolige. — Atter en mærkværdig Drøm. — Guvernør Ford begiver sig med den mere maadeholdne Del af Tropperne til Nauvoo. — Et Brev, adresseret til Sagfører O. H. Browning af Quincy, vækker en Del Ophidselse blandt Pøbelen udenfor. — En bevæbnet og bemalet Hob paa over 100 Personer omringer pludselig Fængslet, afvæbner Vagten, iler op ad Trapperne og begynder Ødelæggelsesværket. — Joseph og Hyrums Endeligt. — Ældste Taylor modtager flere farlige Saar. — Dr. Richards undkommer som ved et Mirakel. — Pøbelen tager skyndsomt Flugten.

Døren til det Værelse, hvori Joseph og hans Venner befandt sig i Carthage Fængsel, havde krummet sig i den Grad, at det var dem umuligt at faa Laasen lukket i; af den Grund vare Brødrene Jones og Markham Størstedelen af Formiddagen beskjæftigede med at faa Døren saa vidt istandsat, at den kunde lukkes i og i Tilfælde af et Angreb afgive en Smule Beskyttelse.

Joseph, der allerede henved 50 Gange var bleven indkaldt for Retten, men hver Gang frikjendt, nærede for første Gang i sit Liv en vis Ængstelse med Hensyn til Udfaldet af sin Sag. Saaledes sagde han, idet han hentydede hertil: »Jeg har havt en god Del Ængstelse med Hensyn til min Sikkerhed, siden jeg forlod Nauvoo — Noget, jeg aldrig forhen har erfaret, naar jeg har været under Arrest. Jeg har ikke kunnet bortjage disse Følelser, og de have nedtrykt mig.« Hyrum prøvede paa at opmuntre ham og bringe ham til at tænke, at Herren i det mindste for sin Kirkes Skyld vilde befri ham og spare hans Liv, men Joseph svarede: »Kunde blot Broder Hyrum blive løsladt, saa har det ikke saa stort at betyde med mig. Stakkels Rigdon! det glæder mig, at han er rejst til Pittsburg; skulde han præsidere, vilde han føre Kirken i Fordærvelse i mindre end fem Aar.«

Resten af Dagen tilbragtes paa forskjellig Maade; en Del af Tiden dikterede Joseph til Dr. Richards, som havde meget travlt med at skrive; Ældste John Taylor sang en Del Salmer, og Joseph fortalte Brødrene nogle Drømme, som han havde havt. Sagfører Reid talede meget opmuntrende om Fangernes Sag og troede at have Dommer Smith i sin Magt, eftersom han havde ladet dem belægge med en ny Arrestordre uden først at bringe dem i Forhør, og havde derfor tabt sin Dommerret i Sagen. Han vilde ikke nu, sagde han, indgaa paa noget nyt Forhør, medmindre Kaptejn Smith var villig til at tage til Nauvoo og der faa Sagen undersøgt.

Kl. halv 3 om Eftermiddagen indfandt Konstabel Bettisworth og en anden Mand sig ved Fængslet og ønskede at blive indladt; de medbragte et Brev til Arrestforvareren, hvori der gjordes Fordring paa Fangernes Udlevering, men Hr. Stigall, der kjendte sin Pligt, lod dem sige, at han ingen Lov kjendte, der bemyndigede nogen Fredsdommer til at fremkomme med en saadan Fordring, og nægtede derfor at udlevere dem, indtil de vare blevne frikjendte ved Lovens

retmæssige Gang. Joseph sendte strax Bud til Guvernøren og lod ham underrette om, hvad der var hændt, samt tilskrev samtidig begge sine Sagførere og udbad sig en Samtale med dem, saa snart det var dem muligt. Men Guvernøren var ikke uvidende om Bettisworths Forsøg paa at sætte sig i Besiddelse af Fangerne eller om Apostaternes og Andres Trusler, thi det var et almindeligt Samtaleemne paa Lejrpladsen og i Hotellets Spiseværelse, hvor Guvernør Ford var tilstede og tidt hørte Ytringer som: »Skjønt disse Mænd ikke kunne domfældes paa lovlig Maade, maa de dog ikke tillades at gaa fri«, og »selv om Loven ikke kan naa dem, saa skal Kugler og Krudt«.

Bettisworths mislykkede Forsøg paa at erholde Fangerne var ogsaa bleven ham meddelt af Dommer Smith selv, der spurgte ham, hvad han skulde gjøre. Ford svarede: »Vi have Tropper nok; der er Carthage Greys under Deres Kommando; bring dem ud!«

Hans Raad blev trofast udført. Henved Kl. 4 begav Konstabelen sig, ledsaget af et Kompagni Carthage Greys, der stod under en vis Frank Worrells Kommando, atter hen til Fængslet og tvang Arrestforvareren mod hans Villie og Overbevisning til at udlevere Joseph og Hyrum. Man protesterede, men da Joseph saa', at Pøbelen begyndte at samle sig og antage en truende Holdning, ansaa han det for bedst at gaa med dem; han tog derfor sin Hat paa og gik dristigt ud i Midten af den aabne Firkant, som var bleven dannet af Carthage Greys. Der var al Grund til at tro, at han vilde blive myrdet paa Vejen, inden man naaede Raadhuset; han tog derfor sin Tilflugt til List, og idet han fik Øje paa en af de værste Pøbelledere, greb han høflig hans Arm, og med Hyrum under den anden skred han raskt fremad gjennem Geledderne, fulgt af Dr. Richards og Vagten.

Man naaede Raadhuset i god Behold. Anklagesidens Sagførere vare: Chauncy L. Higbee, O. C. Skinner, Thomas Sharp, Sylvester Emmons og Thomas Morrison. Efter nogen Diskussion blev imidlertid Forhøret paa Grund af Mangel paa Vidner og efter Forslag af Josephs Sagfører, Hr. Woods, hævet til næste Dag Kl. 12, hvorefter Fangerne førtes tilbage til Fængslet.

Kort efter saas Josephs bedagede Onkel, Patriark John Smith, at nærme sig Fængslet gjennem den udenfor sammenstimlede Mængde, hvoraf nogle gjenkjendte ham og truende lagde an paa ham med deres Geværer. Joseph, der snart fik Øje paa ham, henvendte sig til den vagthavende Milits og bad dem om at lade ham komme ind. Vagten var i Begyndelsen uvillig til at efterkomme hans Ønske, men gav tilsidst efter og tilstedte den Besøgende Adgang paa Betingelse af, at han først lod sig visitere. Da dette var sket, slap han ind og havde nu en længere interessant Samtale med Joseph, hvem han i Samtalens Løb spurgte, om han tænkte, han nogensinde atter vilde slippe bort fra sine Fjender. Josephs Svar var: »Min Broder Hyrum tænker jeg skal.« Noget senere bleve de ogsaa besøgte af Sagførerne Reid og Woods samt Ældste John P. Greene, der meldte, at Guvernør Ford og en Del af Militsens Officerer havde holdt et Raad, i hvilket det var bleven vedtaget, at Guvernøren og alle Tropperne

med Undtagelse af et Kompagni paa 50 Mand skulde marschere til Nauvoo den næste Morgen Kl. 8 og ikke vende tilbage før Dagen efter, den 28de. Hensigten med denne Manøvre var at tilfredsstille Tropperne. De 50 Mand, der skulde blive tilbage og bevogte Fangerne, vilde Guvernøren selv udvælge blandt de af Tropperne, man bedst kunde stole paa, og Forhøret, der skulde afholdes den paafølgende Dag, blev udsat til den 29de.

I Løbet af Aftenen oplæste Hyrum Uddrag af Mormons Bog angaaende Guds Tjeneres Fængsling og Befrielse fordum for Evangeliets Skyld, medens Joseph bar kraftig Vidnesbyrd for Vagten om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, Evangeliets Gjengivelse, Engles Betjening og Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden, for hvis Skyld han nu var kastet i Fængsel, og ikke fordi han havde overtraadt Guds eller Menneskers Love.

De gik først sildig til Hvile. Joseph og Hyrum afbenyttede den eneste Seng, der fandtes i Værelset, medens deres Venner lagde sig Side om Side paa Gulvet. Dr. Richards sad oppe og skrev, indtil hans sidste Stump Lys var gaaet ud og havde efterladt ham i Mørket. Knaldet af et Gevær, som blev affyret tæt udenfor Fængslet, bragte Joseph til at staa op, forlade sin Seng og lægge sig paa Gulvet mellem Brødrene Dan Jones og John S. Fullmer. Idet han derpaa strakte sin højre Arm ud, bemærkede han til Broder Fullmer: »Læg dit Hoved paa min Arm som paa en Pude, Broder John,« og da Alt var bleven stille omkring dem, laa de og samtalede sagte sammen om Udsigterne til deres Befrielse etc. Joseph ytrede gjentagende, at han havde Forudfølelse af, at han maatte dø, og sagde: »Jeg vilde ønske at gjense min Familie,« og »Gud give, at jeg endnu en Gang kunde prædike til de Hellige i Nauvoo.« Fullmer prøvede paa at opmuntre ham og sagde, at han troede, han oftere vilde faa denne Lejlighed, hvorpaa Joseph takkede ham for hans Bemærkninger og den Hengivenhed, han nærede for ham.

Strax derpaa trak Dr. Richards sig tilbage og lagde sig paa den Seng, som Joseph nylig havde forladt, og da Alle syntes at sove trygt, hviskede Joseph til Dan Jones: »Er du bange for at dø?« Jones svarede: »Er den Tid kommen, mener du? Delagtig i en saadan Sag, tror jeg ikke, at Døden vil have mange Rædsler.« Joseph sagde derpaa: »Du vil endnu se Wales og opfylde den Mission, hvortil du er kaldet, før du dør.«

Næste Morgen (den 27de Juni) sendtes Broder Jones ned for at forhøre hos Vagten om Aarsagen til den stedfundne Allarm den foregaaende Nat. Vagtofficeren, Frank Worrell, besvarede Jones's Spørgsmaal paa en meget raa Maade og sagde: »Vi have havt for meget Besvær med at bringe gamle Joe her til, til at vi atter nogensinde skulde lade ham slippe levende bort, og medmindre du ønsker at dø med ham, gjør du bedst i at tage her fra før Solnedgang; thi du er ikke en Hvid bedre end han, eftersom du holder med ham, og du vil faa at se, at jeg kan profetere bedre end gamle Joe Smith, for hverken han eller hans Broder eller nogen Anden, som vil blive hos dem, vil se Solen gaa ned i Dag.«

Broder Jones blev øjeblikkelig sendt afsted til Guvernør Ford for at underrette ham om Vagtofficerens Trusler. Paa Vejen til Guvernørens Opholdssted stødte han paa en Forsamling af Mænd og hørte een af dem, som lod til at være deres Leder, holde en Tale og sige: »Vore Tropper ville ifolge Ordre blive afskedigede i Formiddag, og for et Syns Skyld ville vi forlade Byen; men saa snart Guvernøren og Tropperne fra McDonough County ere tagne afsted til Nauvoo, ville vi vende tilbage og dræbe disse Mænd, selv om vi skulle nedrive Fængslet.« Denne Tale blev besvaret med tre Hurraer af Mængden.

Ankommen til sit Bestemmelsessted fortalte Kaptejn Jones Guvernøren, hvad der var hændt om Natten, hvad Vagtofficeren havde sagt, og hvad han havde hørt paa Vejen, og bad ham indtrængende om at afværge Faren. Ford svarede: »De er unødvendigt bekymret for Deres Venners Skjæbne, min Herre; Folket er ikke saa grusomt.«

Opbragt over denne Bemærkning foreholdt Jones ham Nødvendigheden af at ansætte bedre Mænd til at bevogte dem end ligefremme Snigmordere og sagde: »D'Hrr. Smith ere amerikanske Borgere og have overgivet sig til Deres Excellence paa Deres Æresord om Beskyttelse; de ere tillige Stormestre, hvisaarsag jeg forlanger, at De beskytter deres Liv.« Guvernøren blegnede let, medens Jones vedblev: »Dersom De ikke gjør dette, har jeg kun eet Ønske tilbage, og det er, at hvis De tilsteder disse Mænd at berøve Fangerne Livet, saa —«. »Og hvad saa?« afbrød Guvernøren ham. »Saa haaber jeg, den Almægtige vil bevare mit Liv til en passende Tid og Sted, at jeg kan bevidne, at De er bleven betimelig advaret om deres Fare.«

Efter denne Samtale vendte Jones tilbage til Fængslet, men blev nægtet Adgang af Vagten. Han begav sig derfor tilbage til Hotellet og fandt her Guvernør Ford i Spidsen for de Tropper, der skulde ledsage ham til Nauvoo. Resten af Tropperne, der netop havde faaet deres Afsked, trak sig hujende og skrigende tilbage og erklærede, idet de saaledes droge bort, at de kun agtede at fjerne sig et kort Stykke Vej fra Byen for derpaa at vende tilbage og dræbe »gamle Joe og Hyrum«. Disse Trusler maatte Guvernøren have hørt, men han tog ingen Notits deraf, ikke en Gang da Broder Jones gjorde ham opmærksom derpaa.

Guvernør Ford blev dernæst anmodet om at opfylde sit Løfte med Hensyn til Udstedelsen af Pas til Jones og Andre, men indvilgede kun i at udstede et saadant til Dr. Willard Richards, der var Josephs Privatsekretær, og et lignende til Cyrus H. Wheelock, der kort før sin Afrejse til Nauvoo samme Morgen ytrede til Guvernør Ford: »De maa, min Herre, ved denne Tid være vidende om, at Fangerne ikke i mindste Maade ere bange for nogen Klage, der maatte blive fremført imod dem, men De har hørt tilstrækkeligt til at overtyde Dem om, at deres Fjender vilde dræbe dem, dersom de havde dem i deres Magt; og nu, min Herre, da jeg staar i Begreb med at tage til Nauvoo, ønsker jeg at sige Dem, at jeg frygter for disse Mænds Liv; de ere udenfor Fare, hvad Loven angaar, men de ere udsatte for at blive overfaldne af Forrædere og Snigmordere, der tørste efter

deres Blod og have besluttet at udgyde det. Under disse Omstændigheder forlader jeg Dem med et tungt Hjerte.«

Hertil svarede Ford: »Jeg har aldrig i mit Liv været i en saadan Forlegenhed; men Deres Venner skulle blive beskyttede og blive stillede for et retfærdigt Forhør; om denne Forsikring er jeg ikke alene; jeg har erholdt hele Armeens Løfte om at understøtte mig.«

Før Broder Wheelock tog afsted til Nauvoo, aflagde han et kort Besøg i Fængslet. Morgenen var en Smule regnfuld, hvorfor han havde en Overfrakke paa, i hvis Sidelomme han bar en sexløbet Revolver. Han passerede Vagten uden Vanskelighed og fandt snart Anledning til at overlevere Joseph sin Revolver. Efter at have taget og undersøgt den spurgte Joseph ham, om han ikke gjorde bedst i at beholde den til sit eget Forsvar. En enkeltløbet Pistol, som Joseph tidligere havde modtaget af Ældste John S. Fullmer, overrakte han derpaa sin Broder Hyrum med de Ord: »Du kan maaske faa Brug for denne.« Broder Hyrum bemærkede: »Jeg holder ikke af at bruge den Slags Ting eller se dem blive brugte.« »Det Samme kan jeg sige,« sagde Joseph, »men vi blive maaske nødte dertil i Selvforsvar,« hvorpaa Hyrum tog Pistolen.

Joseph tilskrev sin Hustru et opmuntrende Brev og sendte det med Broder Wheelock, hvem han tillige betroede en mundtlig Opfordring til Legionens Befalingsmand om at forholde sig ganske rolig og ikke foretage nogen som helst militær Bevægelse, der kunde udlægges som en Demonstration eller foraarsage Ophidselse under Guvernørens Ophold i Nauvoo; i Særdeleshed blev det ham paalagt at bruge al sin Indflydelse for at formaa Josephs Brødre og Venner til at forholde sig saa stille og rolige som muligt.

»Vort Liv,« sagde Joseph videre, »er allerede bleven udsat for Fare ved at aabenbare vore Fjenders ugudelige og blodtørstige Hensigter, og for Fremtiden maa vi høre op dermed. Alt, hvad vi have sagt om dem, er sandt, men det er ikke altid fornuftigt at fortælle Alt, hvad vi vide at være sandt. Endog Jesus, Guds Søn, maatte mange Gange lægge Beslag paa sine Følelser for sin egen og sine Tilhængeres Sikkerheds Skyld, ja maatte endog skjule sit Hjertes retfærdige Hensigter med Hensyn til mange Ting henhørende til hans Faders Rige. Allerede som Dreng besad han al den Forstand, der var nødvendig til at kunne styre og regjere det jødiske Rige, og kunde ræsonnere med de viseste og lærdeste Theologer og Lovkyndige og bringe deres Theorier og Praxis til at se ud som Daarskab i Sammenligning med den Visdom, han besad; men han var endnu kun en Dreng; han manglede fysisk Kraft til endog at forsvare sin egen Person og var underkastet Kulde, Hunger og Død. Saadan forholder det sig ogsaa med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; vi have Jesu Aabenbaringer, og med den Kundskab, vi besidde, vilde vi være i Stand til at organisere en retfærdig Regjering paa Jorden og skjænke almindelig Fred til hele Menneskeslægten, om den selv vilde; men ligesom Frelseren, da han var Barn, mangle ogsaa vi den fysiske Kraft til at forsvare vore Principer og maa nødvendigvis taale at blive

plagede, forfulgte og slagne, og med Taalmodighed bære Alt, indtil *Jakob bliver voxen*, da skal han nok tage Vare paa sig selv.«

De øvrige Fanger sendte ligeledes en Mængde Hilsener til deres Familier ved Broder Wheelock, og for at han ikke skulde glemme nogen af dem, foreslog Dr. Richards at nedskrive dem alle, men Hyrum fæstede sine Øjne paa ham og sagde med et gjennemtrængende Blik: »Broder Wheelock vil erindre Alt, hvad vi meddele ham, og vil aldrig glemme denne Dags Begivenheder.«

I Løbet af Dagen fortalte Joseph følgende Drøm, som han havde havt den foregaaende Nat: »Det forekom mig, at jeg befandt mig i Kirtland, Ohio, og havde besluttet at tage ud og bese min gamle Landejendom, som jeg fandt overgroet med Tjørn og Ugræs og i enhver Henseende at vise Tegn paa Forsømmelse og Mangel paa Dyrkning. Jeg gik ind i Laden, som jeg fandt foruden Gulv eller Døre, med Brædderne afrevne og ellers ganske i samme Stand som den øvrige Del af Ejendommen. Medens jeg stod og betragtede dette Skue og var i Færd med at overveje, hvorledes det Hele bedst skulde kunne gjenvindes fra den Forbandelse, hvorunder det hvilede, styrtede en Flok rasende Mænd ind i Laden og begyndte at yppe Trætte med mig. Anføreren for denne Bande bød mig ufortøvet at forlade Stedet, idet han paastod, at Intet deraf tilhørte mig, og at jeg maatte opgive alt Haab om nogensinde at besidde det. Jeg fortalte ham, at Ejendommen var bleven mig skjænket af Kirken, og at omendskjønt jeg ikke havde gjort nogen Brug af den i nogen Tid, saa havde jeg dog ikke solgt den, og ifølge retfærdige Principer tilhørte den enten mig eller Kirken. Herover blev han rasende og begyndte at udskjælde og true mig og sagde, at den aldrig havde tilhørt hverken mig eller Kirken. Jeg sagde ham derpaa, at jeg ansaa det ikke værd at strides om, at jeg intet Ønske havde om at leve paa den i dens nuværende Tilstand, og at dersom han mente, han havde mere Ret til den end jeg, vilde jeg ikke trættes med ham derom, men gaa min Vej. Men min Forsikring om, at jeg ikke vilde besvære ham for Nærværende, syntes dog ikke at tilfredsstille ham, da han lod til at være bestemt paa at ville trættes med mig og truede endog med at ville slaa mig ihjel. Medens han saaledes var i Færd med at udøse sin Bitterhed mod mig, styrtede nogle berusede Personer ind og næsten fyldte Laden; de trak deres Knive og begyndte at kives indbyrdes om Ejendommen; da de for et Øjeblik syntes at have forglemt mig, benyttede jeg Lejligheden til at tage bort, men vadede siden i Smuds til op over Anklerne. Da jeg befandt mig i nogen Afstand fra Laden, hørte jeg dem raabe og skrige paa en højst foruroligende Maade, og det viste sig, at de vare gaaede løs paa hverandre med deres Knive. Under disse Omstændigheder fik Drømmen eller Synet Ende.«

Hen paa Formiddagen den 27de begav Guvernør Ford sig til Nauvoo, ledsaget af den mere maadeholdne Del af Tropperne; de mest oprørske og fjendtligsindede af dem lod han derimod blive tilbage for at passe paa Fangerne. For at være Broder Wheelock behjælpelig med at samle Vidner til det bebudede Forhor den paafølgende

Lørdag, tog Ældste John S. Fullmer omtrent samtidig afsted til Nauvoo. Et Brev, som Joseph derpaa tilskrev Sagfører O. H. Browning af Quincy, og hvori han anmodede denne Herre om at føre hans Sag for sig i Retten, vakte en Del Ophidselse, thi Vagten, der vidste, at et Brev var bleven skrevet, fortalte Pøbelen, at det var en Ordre fra Joseph til at bringe Legionen paa Benene og saa snart som muligt komme ham til Hjælp. De vilde med Magt fratage Kapt. Jones Brevet — Jones var nemlig den, hvem Joseph havde betroet at overbringe dette Brev til Hr. Browning, — men da dette ikke lykkedes, lagde de sig i Baghold i en Skov for at overfalde ham paa Vejen, men Jones tog en anden Vej og undslap.

Strax efter Middag sendte Joseph Oberst Markham i et Ærinde ud i Byen, men paa Tilbagevejen til Fængslet blev han omringet af et Antal Carthage Greys, som med Magt satte ham op paa hans Hest og tvang ham med Bajonetspidsen til at forlade Byen.

Om Eftermiddagen sang Ældste John Taylor Salmen »A poor wayfaring man of grief«, hvoraf følgende er en Oversættelse paa Dansk ved Ældste C. C. A. Christensen:

En stakkels sorgbetynget Mand
Mig ofte mødte paa min Vej,
Og naar han ydmyg bad om Hjælp,
Jeg aldrig kunde svare: Nej;
Hans Navn jeg aldrig spurgte om,
Ej heller fra hvad Land han kom;
Men Kjærligheden i hans Blik
Mig fængsled' til ham, hvor han gik.

En Gang han træt og hungrig kom,
Mens jeg mit simple Maaltid nød,
Og skjønt han ytred' ej et Ord,
Jeg saa' hans Nød og gav ham Brød.
Han brød — og med et kjærligt Blik
Han gav — og *Englebrød* jeg fik;
Thi medens jeg med graadig Hu
Det spiste, var det Manna nu.

Jeg næst ham ved en Kilde saa',
Hvor da han træt og mødig laa;
Han var saa tørstig, men saa mat,
At han ej kunde Vandet naa;
Jeg skyndte mig og hjalp ham op
Og lod ham drikke af min Kop,
Men derpaa fyldt han gav mig den —
Og aldrig tørsted jeg igjen.

En mørk og stormfuld Vinternat
Hans Raab om Hjælp sig trængte frem;
Jeg skyndte mig og fik ham fat
Og glad ham førte til mit Hjem.
Jeg varmede min kjære Gjæst
Og havde selv en Glædesfest;
Thi, medens paa min Seng han laa,
Jeg selv i Drømme Himlen saa'.

Elendig, plaget og forhadt,
Paa Vejen jeg ham nøgen fandt;
Han henlaa saaret og forladt,
Og derfor jeg hans Saar forbandt.
Jeg Olie i hans Vunder gød —
og Glæde i mit Hjærte flød;
Thi ved hans Ord min Sorg forsvandt,
Og for min Sjæl nyt Liv oprandt.

I Fængsel og til Døden dømt
Med Sorg jeg dernæst fandt min Ven;
Med Frygt hans Haand jeg trykked' ømt —
Og Aanden Styrke fik igjen.
Men for endnu at prøve mig
Han bad mig om at dø for sig;
Da, skjønt mit Kjød var svagt som før,
Min Aand ham svared': *Ja, jeg dør.*

Derpaa den Fremmede forsvandt,
Og Jesus venlig for mig stod —
Jeg Tegnet i hans Hænder fandt,
Og ydmyg sank jeg for hans Fod.
Hans blide Stemme til mig lød:
Du var mig tro i Liv og Død;
Hvad Du har gjort, er gjort mod mig,
Og derfor jeg velsigner dig.

Denne Sang behagede Joseph saa meget, at han bad John Taylor synge den igjen, hvilket han gjorde. Derpaa læste Hyrum nogle Uddrag af Josephus.

Omtrent Kl. 4 blev Vagten afløst, og kun 8 Mænd posteredes ved Fængslet, medens Hovedstyrken af Carthage Greys laa lejret paa Torvet henved 1/4 Mil borte. Nogle Minutter efter kom Arrestforvareren, Hr. Stigall, ind og fortalte Brødrene, hvad der var vederfaret Broder Markham, og raadede dem til for større Sikkerheds Skyld at gaa ned i Cellen, hvortil Joseph svarede, at dette vilde de gjøre, naar de havde spist til Aften. Stigall forlod dem, og Joseph sagde, henvendt til Dr. Richards: »Dersom vi gaa ind i Cellen, vil du saa gaa med os?« Richards svarede: »Broder Joseph, du bad mig ikke om at sætte over Floden med dig; du bad mig ikke om at gaa med dig til Carthage; du bad mig ikke om at følge dig i Fængsel; og tror du, jeg vil forsage dig nu? Nej, men jeg vil sige dig, hvad jeg vil gjøre. Dersom du bliver dømt til at hænges for Forræderi, vil jeg lade mig hænge i dit Sted, og du skal gaa fri.« Joseph sagde: »Du kan ikke.« Doktoren svarede: »Jeg vil.«

Imidlertid havde nogle af Vagten sendt Bud ind, at de ønskede noget Vin. En Flaske Vin, en Del Piber og noget Tobak blev derpaa hentet og bragt ind i Fængslet. Dr. Richards aabnede Flasken og rakte Joseph et Glas. Broder Taylor og Dr. Richards smagte ligeledes paa Vinen, hvorefter Flasken blev givet tilbage til Vagten, der vendte sig om for at gaa. Da han befandt sig ved Begyndelsen af Trappen, hørte han Nogen nedenunder kalde paa sig, og han ilede strax ned. Næste Øjeblik hørtes en Del Støj ved Fængslets Yderdør og en Opfordring om at overgive sig, hvorpaa der fulgte en tre, fire

Skud. Dr. Richards kigede ud imellem Gardinerne og saa' omtrent et hundrede bevæbnede Mænd omkring Døren. Denne Skydning skrev sig fra Vagten, der for et Syns Skyld truede den fremtrængende Pøbel og affyrede sine Geværer over deres Hoveder. Idet Pøbelen derpaa omringede Bygningen, sprang nogle af dem forbi Vagten op ad Trapperne, stødte Døren delvis op og begyndte at fyre, medens de, der befandt sig udenfor, fyrede ind gjennem de aabne Vinduer. Da det var en varm Sommerdag, havde Joseph, Hyrum og Broder Taylor taget deres Frakker af. Saa snart de erfarede, at de vare blevne angrebne, sprang Joseph hen efter sin Revolver og Hyrum efter sin Pistol, medens Broder Taylor bevæbnede sig med Oberst Markhams store Knippel og Dr. Richards med Ældste Taylors Spadserestok. De forsøgte dernæst at skyde Døren til, men Kuglerne kom allerede pibende op ad Trappegangen, hvoraf een traf Døren og passerede imellem dem, uden dog at skade dem. Joseph, Ældste Taylor og Dr. Richards forandrede øjeblikkelig deres Stilling og stillede sig paa venstre Side af Døren. Hyrum trak sig samtidig tilbage foran samme, da en Kugle brød igjennem og traf ham paa venstre Side af Næsen; idet han derpaa faldt bagover, kom en anden Kugle gjennem Vinduet, hvilken ramte ham i Siden og gik igjennem hans Legeme med en saadan Kraft, at den fuldstændig sønderbrød Uhret i hans Vestelomme. I samme Øjeblik strejfede en anden Kugle fra Døren hans Bryst, gik igjennem Halsen og blev siddende i Hovedet. En fjerde Kugle ramte ham siden i det venstre Ben. Idet han faldt baglæns mod Gulvet, udbrød han: »Jeg dør!« (»I am a dead man!«)

I dette Farens Øjeblik, da Kuglerne fløj som Hagl igjennem Værelset, gav Josephs store Hengivenhed for sin Broder Hyrum sig tilkjende, og idet han kastede et langt, ømt Blik hen paa Broderen, udbrød han i en smertelig Tone: »O! kjære Broder Hyrum.« Derpaa rakte han Haanden om Dørkarmen og affyrede sin Revolver i Trappegangen. Kun tre Skud gik af. Ældste Taylor stod ham nærmest og afparerede deres Geværer med sin Stok, medens Dr. Richards befandt sig umiddelbart i Nærheden, rede til at yde, hvad Bistand han kunde. Ældste Taylor vedblev at afparere deres Geværer, indtil de havde faaet dem omtrent halvt ind i Værelset, men da der ikke længere fandtes Skydevaaben, som de kunde benytte, indsaa de, at videre Modstand vilde være overflødig, hvorfor de begyndte at trække sig tilbage henimod Vinduet, og Ældste Taylor stod just i Begreb med at springe ud af dette, da en Kugle indenfra ramte hans venstre Laarben og gik igjennem indtil en halv Tomme paa den anden Side. Han faldt bevidsløs om mod Vindueskarmen og vilde uden Tvivl være falden ud, hvis ikke en Kugle, der var bleven afskudt udenfra, havde ramt Uhret i hans Vestelomme og kastet ham tilbage ind i Værelset. Han vidste ikke, hvad det var, som saa pludselig havde kastet ham tilbage, før efter sin Ankomst til Nauvoo, da hans Klæder bleve undersøgte. Efter at han var falden om paa Gulvet, ramtes han af to andre Kugler, hvoraf den ene tilføjede hans venstre Haandled betydelig Skade, medens den anden trængte ind i hans Ben lige under det venstre Knæ. Han rullede ind under Sengen, der stod i

Nærheden af Vinduet i Hjørnet af Værelset. Medens han laa der, blev der flere Gange skudt paa ham af Mændene ude paa Gangen. En Kugle ramte saaledes hans venstre Hofte og afrev Kjødet paa en frygtelig Maade. Baade Gulv og Vægge vare besprængte med Blod, og rundt om, hvor hans Hoved laa, var Kalken fuldstændig afreven som Følge af de Skud, der vare affyrede paa ham.

Joseph, som saa', at der ikke længere var nogen Sikkerhed i Værelset og uden Tvivl i den Hensigt at frelse sine Brødres Liv, vendte sig rolig om fra Døren, lod sin Pistol falde paa Gulvet og sprang hen til det samme Vindue, hvor fra Ældste Taylor havde forsøgt at springe ud, da to Kugler indenfra gjennemborede ham, og en tredie udenfra traf ham i den højre Side af Brystet; som han faldt ud af Vinduet, udbrød han: »O Herre, min Gud!« (»O Lord, my God!«) Han faldt delvis paa sin højre Skulder og Ryg, idet hans Hoved og Hals naaede Jorden lidt før Fødderne, rullede øjeblikkelig om paa Ansigtet og var død.

I samme Øjeblik, som Joseph faldt udenfor, hørtes Raabet: »Han er sprunget ud af Vinduet,« og de bemalede Mordere i Gangen og paa Trapperne løb ud saa hurtig, de kunde. Iblandt Morderne udenfor var der en Mand med bart Hoved og bare Fødder, uden Frakke, med Skjorteærmerne oprullede til op over Albuerne og Buxerne til op over Knæerne; denne Djævel i Menneskeskikkelse greb Joseph og satte ham op mod Sydsiden af Brøndkarmen, der stod et Par Fod fra Fængslet, hvorpaa Oberst Levi Williams befalede fire Mænd at skyde ham. De stode omtrent otte Fod fra Brønden og fyrede paa een Gang. En let Bøjning af Legemet bemærkedes, da Kuglerne traf ham, og han faldt forover paa Ansigtet. Barbaren, der havde sat ham op mod Brøndkarmen, trak derpaa en lang Kniv frem i den øjensynlige Hensigt at afskjære hans Hoved, for hvilket der nemlig var udbudt en større Sum Penge, men idet han hævede Kniven og vilde udføre den blodige Handling, brød et stærkt Lys pludseligt frem fra Himmelen over den blodige Scene og kastede sin blinkende Straale mellem Joseph og hans Mordere, der bleve aldeles skrækslagne. Hint Umenneskes Arm, der holdt Kniven, sank magtesløs til Siden, medens Geværerne faldt ud af Hænderne paa dem, der netop havde skudt, og de stode alle som fastnaglede til Stedet, uden at være i Stand til at røre et eneste Lem.

Under den største Forvirring tog Pøbelen derpaa Flugten. Oberst Williams raabte paa Nogle, at de skulde komme tilbage og være ham behjælpelig med at føre de fire Mænd, der endnu vare lammede af Rædsel, bort. De kom og bare dem skyndsomt hen til Bagagevognene, hvorpaa de alle flyede i Retning af Warsaw.

Dr. Richards, der med Fare for sit Liv havde stukket Hovedet ud af Vinduet for at erkyndige sig om hans Skjæbne, han saa højlig elskede, trak sig tilbage fra Vinduet, idet han indsaa, at det vilde være unyttigt at kaste sig ud paa et hundrede Bajonetter, der omringede Josephs Legeme. Som ved et Mirakel undgik han at blive dræbt, thi uagtet han var en meget svær Mand, stod han fuldstændig uskadt midt under Kugleregnen og fik kun Spidsen af sin ven-

stre Øreflip bortskudt, hvorved en Forudsigelse, som Joseph over et Aar i Forvejen havde udtalt, gik i Opfyldelse. Han sagde nemlig, at den Tid vilde komme, da Kuglerne skulde flyve omkring ham som Hagl, og han skulde se sine Venner falde paa højre og venstre Side af sig, uden at der skulde blive saa meget som et Hul i hans Klæder.

Hvert Øjeblik ventende, at Pøbelen vilde vende tilbage til Værelset, ilede Dr. Richards hen til Døren og videre ned ad Trapperne mod Udgangen for at erfare, om Fængselsdørene vare aabne. Som han gjorde dette, tilraabte Ældste Taylor ham: »Tag mig!« Da han fandt alle Døre aflaasede, ilede han tilbage, tog Ældste Taylor under Armen og bar ham ind i Cellen eller det nedre Fængsel, strakte ham paa Gulvet og tildækkede ham paa en saadan Maade, at han ikke let kunde ses. Derpaa sagde han til Broder Taylor: »Det er haardt at maatte lægge Dem paa Gulvet, men dersom Deres Saar ikke ere farlige, haaber jeg, De skal leve og fortælle det Skete,« hvorpaa han begav sig tilbage til Skuepladsen for den blodige Scene, stillede sig foran Døren og oppebiede med Koldblodighed det forventede Angreb.

Saa snart det imidlertid var bleven bekjendt, at Pøbelen havde taget Flugten, blev Ældste Taylor taget ud af Cellen og bragt hen til Enden af Trappen, hvor et Antal Personer snart indfandt sig, deriblandt ogsaa en Læge, der fremtog en Pennekniv og gjorde et Indsnit i Broder Taylors venstre Haand, for om muligt at udtrække Kuglen. Efter at have savet i nogen Tid med sin sløve Pennekniv, lykkedes det ham ved Hjælp af en Tømmermands-Passer at udtrække Kuglen, der vejede omtrent en halv Unse. Først henad Midnat var det Dr. Richards muligt at skaffe Broder Taylor yderligere Hjælp og bringe ham nogle Forfriskninger, eftersom næsten alle Byens Indbyggere ilsomt havde taget Flugten.

Ældste Richards sendte endnu samme Aften en Skrivelse til Nauvoo, adresseret til Guvernør Ford, General Dunham, Oberst Markham og Emma Smith, hvori han underrettede dem om den ulykkelige Tildragelse og anførte videre, at Borgerne vare bange for at blive angrebne, men at han havde lovet, at intet Ondt skulde tilføjes dem, hvortil var føjet en Efterskrift af Ældste John Taylor.

FEM OG TREDIVTE KAPITEL.

Guvernør Ford i Nauvoo. — Dr. B. W. Richmonds grafiske Beskrivelse af, hvad der siden foregaar i Nauvoo og Carthage. — Flere af de Tolv og Andre have en Forudfølelse af, hvad der sker. — Doktorens Fortælling fortsættes. — Martyrernes Begravelse. — Betragtninger. — Slutning.

Medens disse Begivenheder fandt Sted i Carthage, befandt Guvernør Ford sig i Nauvoo og holdt en højst skjændig og fornærmende Tale til Folket, der med ikke liden Harme hørte paa hans Bemærkninger. Saa snart han var bleven færdig, begav han sig med sit Følge tilbage til Carthage, og hvad der siden forefaldt der og i Nau-

voo, ville vi lade et Øjenvidne, en tidligere Bekjendt af Joseph, Dr. B. W. Richmond, nærmere fortælle. Han skriver:

»Da Guvernør Ford med sine Tropper var tre Mile udenfor Nauvoo, traf han det Sendebud, som var bleven afsendt til denne Stad med Efterretning om, hvad der havde fundet Sted, arresterede ham og tog ham med tilbage til Carthage, da han befrygtede, at Mormonerne vilde rejse sig og hævne deres Lederes Blod, forinden han selv kunde bringe sig i tilbørlig Sikkerhed. I Carthage fandt han alle Partier i den yderste Bestyrtelse. Indbyggerne pakkede skyndsomt deres Sager sammen og flygtede over Hals og Hoved. Gamle Mænd, Kvinder og Børn med fuldtlæssede Vogne og Karrer af Møbler og Sengklæder samt Flokke af Kvæg, Svin og Muler flyede i største Forvirring fra den blodbestænkte By. Dr. Richards, Taylor, Hamilton og en Hr. Southwick vare de eneste levende Personer i Byen Natten over, og de holdt Vagt ved de døde Legemer.

Den næste Dag bleve Ligene, gjennemblødte af Blod, lagte i Kister af raa Egeplanker, tildækkede med Præriegræs og et indiansk Hestedækken, og paa denne Maade bragte til Nauvoo. Imidlertid havde Guvernør Ford udstedt en Ordre til Nauvoo-Legionen om at forsvare Staden, indtil Hjælp kunde blive dem tilsendt, og havde gjennem Dr. Richards sendt Fru Emma Smith et Brev, hvori han tilraadede Ro og Orden, og tyve Minutter senere skyndte han sig afsted over Prærien til Quincy, i den faste Tro, at Morgensolen kun vilde finde Hobe af Stene og Aske til Betegnelse af Stedet, hvor Carthage havde ligget. Tre Dage senere modtog og aflagde han fornemme Visiter i Quincy.

Efterretningen om Smiths Død naaede Nauvoo tidlig om Morgenen efter Snigmordet og faldt med knusende Vægt paa det hele Samfund. Guds Profet var bleven dræbt af de Ugudelige. Deres Følelser vare noget lig dem, der opfyldte de fordums Apostle, da de erfarede, at Jesus var bleven korsfæstet.«

Hertil maa endvidere føjes, at Natten efter Mordet var en Skrækkens Nat for Mange. Flere stode op fra deres søvnløse Leje for at gaa ud og fortælle deres Naboer, hvilke besynderlige Følelser der havde paakommet dem i Løbet af Natten; men da de næste Morgen fik at høre, at Joseph og Hyrum vare blevne dræbte, at John Taylor var bleven haardt saaret, og at Willard Richards var undkommen med Nød og neppe, blegnede deres Kinder, og med aandeløs Taushed stode de og lyttede til den forfærdelige Beretning. Det hele Folks Jammer og Klageskrig opsteg til Himmelen paa hin Dag. Ogsaa de af de Tolv, som vare ude paa Mission saa vel som andre Ældster, havde samme Dag, som Mordet blev begaaet, en Forudfølelse af, at noget Skrækkeligt var hændet. De følte sig nedslagne og ligesom betagne af en vis uforklarlig Rædsel. Nogle græd, uden at vide hvorfor, medens Andre følte sig overvældede af en dyb Sorg. Først da Efterretningen om Josephs og Hyrums Død naaede dem, blev Grunden til disse forunderlige Følelser opklaret, endskjønt det endnu faldt flere af dem vanskeligt at tro, at de virkelig vare døde.

Medens man i Nauvoo var i Færd med at gjore Forberedelser til

Ligenes Modtagelse, begav Dr. Richmond sig til Profetens Hus og blev et Øjenvidne til, hvad der foregik i Martyrernes Familier; de hjerteskjærende Optrin, som her forefaldt, beskriver han saaledes:

»Da jeg traadte ind i Huset, fandt jeg Josephs Hustru siddende paa en Stol i Midten af et lille Værelse, med lydelig og uforbeholden Stemme græde og beklage sig og med Ansigtet begravet i sine Hænder. Ældste Greene kom ind, og da den grædende Kvindes bitre Klagen naaede hans Øre, brast han ud i lydelig Hulken, og skjælvende i hver Nerve nærmede han sig Fru Smith og udbrød: »O, Søster Emma, Gud velsigne Dem.« Idet han derpaa holdt hendes Hoved i sine Hænder, fremsagde han en lang og brændende Bøn for hendes Fred, Beskyttelse og Hengivelse i Forsynets Villie. De første Ord, den stakkels Kvinde ytrede, vare: »Hvorfor, o Gud, skal jeg saadan bedrøves? Hvorfor er jeg Enke og mine Børn faderløse? Du veed, at jeg har altid fæstet Lid til din Lov.« Hr. Greene gjensvarede hende, at denne Bedrøvelse vilde blive hende en Livsens Krone, hvorpaa hun rask svarede: »Min Mand var min Krone; for ham og mine Børn har jeg lidt Tabet af Alt, og hvorfor, o Gud, skal jeg saadan lades ene og min Barm sønderrives af denne tifold Smerte?«

Jeg gik ind i det næste Værelse, hvor Josephs og Hyrums bedagede Moder kom mig imøde med et Blik af vild Fortvivlelse, og idet hun greb mine Hænder, spurgte hun mig, hvorfor de havde skudt hendes kjære Børn. Hendes Øjne vare tørre, og hendes Smerte syntes for dyb til, at Taarer kunde fremvælde. Hun skred frem over Gulvet, vendte om, gik hen til Vinduet og derpaa til Værelsets Dør, hvor Josephs Hustru fremdeles græd, og Hr. Greene fremdeles bad.

I et andet Værelse vare alle Josephs Børn trængte sammen; den ældste, en Adoptivdatter, var, antager jeg, omtrent 18 Aar gammel. To unge Drenge laa paa Gulvet, og andre to knælede over dem, blandende deres Sorg i et vildt Skrig af barnlig Fortvivlelse.

I Hyrums Hus, et lille Stykke der fra, var Scenen ikke mindre hjerteskjærende. Hans Hustru havde samlet sin Familie, bestaaende af fire Børn, omkring sig i Dagligstuen, og den yngste, der var omtrent fire Aar gammel, havde taget Plads paa hendes Skjød. De Fattige og Hjælpeløse, som bleve bespiste ved hendes Mands Bord, vare komne ind og havde dannet en Gruppe af omtrent tyve Personer omkring i Værelset. De græd og hulkede alle, idet Enhver udtrykte sin Sorg paa sin egen besynderlige Maade. Fru Smith syntes stum af Skræk over den begaaede Misgjerning.

Medens disse Scener fandt Sted i Staden, vare Ligene paa Vejen fra Carthage. For at bevare Ro og Orden og berede Borgerne til med Resignation at udholde den haarde Prøve, blev et almindeligt Møde sammenkaldt om Formiddagen Kl. 10, hvor William W. Phelps og Oberst Buckmaster fra Alton, Guvernør Fords Adjutant, talede til de Forsamlede.

Ingen tænkte paa Hævn. Alle syntes overvældede af Sorg. Kl. 3 om Eftermiddagen ankom Ligene under Opsyn af Marschallen, Samuel H. Smith, en af de myrdede Mænds overlevende Brødre, fulgt af Dr. Richards og Hr. Hamilton, fra Carthage. De bleve modtagne

i Nærheden af Tempelgrunden af General Joseph Smiths Stab, General-Majoren og Stab, Brigade-Generalen og Stab samt andre af Legionens Befalingsmænd, Stadsraadet og en uhyre Forsamling af Borgere.

Ligbærerne stillede sig i Orden, medens Mængden taust aabnede sine Rækker for at gjøre Plads, og da den sørgende Skare satte sig i Bevægelse, brøde Kvinderne ud i lydelig Hulken ved Synet af de to Kister af uhøvlede Brædder, bedækkede af Indianertæppet. Graaden udbredte sig til Skaren og spredte sig over de uhyre Menneskebølger, som strakte sig fra Templet til Profetens Bolig. Folkets Sukke, Hulken og Graad blev dybere og stærkere, indtil Lyden lignede en Storms Brusen eller det sagte, dybe Drøn af den fjerne Tornado.

Da de afsjælede Legemer ankom til Fru Emma Smiths Bolig, trængte Folket, der talte mellem otte og ni tusinde Personer, for Størstedelen »Mormoner«, som nøje sympathiserede med de Afdøde, sig omkring Huset, og de Sørgendes høje Klageskrig udenfor og Familiens indenfor vare i Sandhed skrækkelige at høre. Mængden skiltes derpaa ad for at gjøre Plads for Ligenes Hensættelse i Huset. Dommer Phelps, Dr. Richards og d'Hrr. Woods og Reid — de to Sidstnænte havde været Smiths Sagførere — trak sig tilbage til forskjellige Steder og begyndte at tale til dem. Hr. Woods, som var fra Fort Madison og en Sagfører af høj Rang, var meget haard i sin Fordømmelse af den hele Affære og dadlede i Særdeleshed Guvernør Ford for den ligegyldige og skyldige Del, han havde taget i ikke at beskytte Fangerne.

Ligene bleve bragte ind i Spisestuen, og omtrent et Dusin modige Mænd, som kunde udholde Stanken af Blod, bleve valgte til at lægge dem ud. Dette medtog en Time eller mere, og de bleve derpaa hensatte under de af Værelsets Vinduer, som vendte mod Vest, og deres Familier bragtes ind for at tage deres afdøde Mænd, Børn og Fædre for første Gang i Øjesyn efter deres Død. Da Døren aabnedes, traadte Profetens Hustru ind med to Ledsagere. Hun gjorde et Par Skridt henimod Hyrums Lig, besvimede og faldt bevidstløs om. Hendes Venner rejste hende op og gav hende Vand, men hun faldt atter i Afmagt og blev baaren ud i bevidstløs Tilstand.

Sex Gange forsøgte hun at se Ligene, og sex Gange blev hun baaren bort i hendes tvende Ledsageres Arme. Hyrums Hustru traadte dernæst ind i Salen med sine fire Børn uden nogen Hjælp, da hun havde besluttet at trodse Scenen med sine stakkels faderløse Børn. Hun skjælvede ved hvert Skridt, hun tog, og var nærved at falde, men naaede omsider sin Mands Lig, knælede ned ved hans Side, lagde sine Arme om hans Hals og drog hans blege Ansigt op til sin bølgende Barm, hvorpaa et langt, klagende Skrig brød frem fra hendes Læber: »O! Hyrum, Hyrum! Har man skudt dig, min kjære Hyrum? Er du død? O! tal til mig, min Kjære! Jeg kan ikke tænke mig, at du er død, min kjære Hyrum!« Hun drog ham tættere og tættere op til sin Barm, kyssede hans blege Læber og Ansigt, lagde sine Hænder paa hans Hoved og strøg Haaret tilbage fra hans Pande. Hendes Sorg syntes at afkræfte hende, og hun tabte aldeles

Evnen til at tale. Hendes to Døtre og de to unge Børn klyngede sig fast, nogle om hendes Hals og nogle til Legemet, medens de faldt knælende ned ved Siden af Liget og skrege højt i deres ordløse Sorgs Vildhed.

Efter omtrent 10 Minutters Forløb kom Fru Emma Smith, Profetens Hustru, igjen ind i Værelset imellem to Ledsagere i en halv afmægtig Tilstand. Hun nærmede sig Hyrums Lig, og da jeg vidste, at Fornemmelsen af at føle et koldt, dødt Legeme udøver en beroligende Indflydelse paa de menneskelige Nerver, tog jeg hendes Haand og lagde den paa Hyrums Pande, og strax vendte hendes Styrke tilbage. Hun mumlede Noget i en lav Tone, som jeg ikke kunde opfatte, hendes Øjne aabnede sig, og hun sagde til sine Venner: »Nu kan jeg se ham; jeg er stærk nu.« Hun gik alene hen til sin Mands Baare, knælede ned, lagde Hænderne om hans Hals og sank ned ved hans Legeme. Pludselig brød hendes Sorg ud i lydelige Klager, Suk, Stønnen og Ord. »Joseph, Joseph,« sagde hun, »er du død? Have Snigmorderne skudt dig?« Hendes Børn, fire i Antal, samlede sig rundt om deres grædende Moder og en myrdet Faders døde Legeme, og Sorg, som Ord ikke kunne tolke, syntes at overvælde den hele Gruppe. Hun vedblev at tale i en lav Tone, men ingen af Ordene vare hørlige uden dem, jeg allerede har anført. * * *

Mængden skiltes ad ved Mørkets Frembrud, og næste Dag blev det bestemt, at Folket skulde komme og se de to Brødres Lig. De begyndte at samle sig tidlig om Morgenen, og i Staden, paa Floden og det omliggende Land vrimlede det med Mænd og Kvinder hele Dagen.

Scenen omkring de døde Mænds Lig var alt for skrækkelig at overvære. Hyrum var skudt igjennem Hjernen og blødte ikke, men ved Middagstid var hans Legeme saa opsvulmet, at Ingen kunde gjenkjende det. Halsen og Ansigtet dannede een opblæst Masse. Josephs Blod vedblev at strømme ud af hans Saar, som vare blevne tilstoppede med Bomuld; Musklerne gave efter, og den blodige Vædske randt draabevis ned paa Gulvet og dannede Bugtninger henad dette. Tjære, Eddike og Sukker holdtes brændende paa Ovnen for at gjøre det muligt at opholde sig i Værelset. Tusinder gik ind ad den ene og ud ad den anden Dør for at tage Ligene i Øjesyn, slæbende Fødderne efter sig i Profetens Blod. Røgen af Tjære og Stanken af Lig var i Sandhed frygtelig, og dog var der en Strøm frem og tilbage fra Morgen til Aften.

Dagen var klar; Solen sneg sig ned bag den vestlige Horizont og kastede sine sidste Straaler paa den sammenstimlede Mængde af næsten 20,000 Personer, som nu begyndte at drage bort i enhver Retning. Værelserne bleve derpaa rømmede og Ligene lagte i Kister og skjulte i et lille Aflukke, som stødte op til Spisesalen. To Sække Sand vare blevne tilvejebragte og ligeledes to simple Ligkister, hvori de andre tilsyneladende skulde lægges, men i Stedet derfor modtog disse Ligkister de ovenomtalte Sandsække og bleve lukkede til. William W. Phelps havde kaldt Mængden sammen for at oplæse for dem Johannes Aabenbarings 6te Kapitel. Profeten havde Dagen før

sin Død, og medens han endnu opholdt sig i Fængslet i Carthage, sendt Bud til sine Tilhængere om at læse hint Kapitel, thi det var lige ved at skulle gaa i Opfyldelse.

Efter Oplæsningen vendte Mængden tilbage til Joseph Smiths Bolig og modtog, hvad de formodede var de to Mænds Lig, men i Virkeligheden de to Sække Sand. Brødrene Smiths Familier havde besluttet at begrave Ligene hemmelig og skjule Kjendsgjerningen for Alle, undtagen tolv udvalgte Venner og de myrdede Mænds Familier. Ligkisterne, som indeholdt Ligene, forbleve skjulte i det lille Aflukke, medens de, der vare fyldte med Sand, bleve baarne i højtidelig Procession til Statskirkegaarden, fulgt af en uhyre Skare Mennesker.«

Samme Nat bleve de virkelige Lig hemmeligt begravede. Dette skete for at forhindre Martyrernes Fjender fra at sætte sig i Besiddelse af de Afdødes Legemer og sikre disse en uforstyrret Hvile i Gravens Skjod.

Saaledes havde Gjenstanden for nærværende Biografi pludselig endt sin korte, men daadrige jordiske Løbebane og var indgangen til sine Fædre for der at nyde en bedre Lon for sit Livsarbejde end den, han erholdt her paa Jorden, og for at blive kronet med evigt Liv og Hæder af den store Alfader, hvis trofaste Tjener han var til sit sidste Øjeblik.

Før vi imidlertid bringe Profetens Livshistorie tilende, ville vi som en Tilføjelse til, hvad der allerede er sagt om hans Person, anføre, hvad en af hans trofaste Venner og Bundsforvante, Apostlen Parley P. Pratt, i denne Henseende skriver om ham:

»Præsident Joseph Smith var høj og velbygget, stærk og bevægelig; af en lys Ansigtsfarve, lyst Haar, blaa Øjne, meget lidt Skjæg og i Besiddelse af et for ham særegent Udtryk, hvorpaa Øjet altid hvilede med Velbehag, og man trættedes aldrig ved at betragte det. Hans Ansigt var stedse mildt, venligt og straalende af Intelligens og Velvillie, blandet med et ubevidst muntert Smil; han var aldeles fri for al Tilbageholdenhed og paatagen Hellighed. Der var Noget forbunden med hans Øjes klare, rolige Blik, som vilde han gjennemtrænge det menneskelige Hjertes dybeste Afgrunde, se ind i Evigheden, gjennemskue Himlene og omfatte hele Universet.

Han besad en ædel Frimodighed og en uafhængig Karakter; hans Optræden var let og fortrolig, hans Irettesættelse frygtelig, hans Godgjørenhed uudtømmelig som Oceanets Dyb, hans Indsigt altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Veltalenhed, der var ham særegen — ikke poleret — ikke studeret — ikke afmaalt eller afpasset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men fremstrømmende i dets egen naturlige Simpelhed og overordentlig afvexlende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilhorere, medens han til samme Tid morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, som horte ham, der trættedes af hans Tale. Jeg har endogsaa ofte set en stor Forsamling af villige ivrige Tilhorere lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer, i Kulde og Solskin, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Øjeblik

og græd i det næste. Selv hans bitreste Fjender bleve almindeligvis overvundne, naar han blot en Gang kom til at tale til dem. * * *

I Korthed, hos ham vare en Daniels og Cyrus's Karakter vidunderlig sammenblandede. En Daniels Evner, Visdom og Gudhengivenhed vare forenede med en Cyrus's Kjækhed, Mod, Maadeholdenhed og Udholdenhed. Han var visselig begavet med saadan Villiekraft og Sjælsevner, at han, hvis han var bleven sparet til moden Manddom og Alder, vilde have omvæltet Verdens Begreber i mange Henseender og efterladt sig et Navn, knyttet til mere herlige og glimrende Bedrifter, end det nogensinde før var falden i nogen Dødeligs Lod. Som det er, vil hans Værk leve til endeløse Tidsaldre, og utallige endnu ufødte Millioner ville med Hæder omtale hans Navn som et ædelt Redskab i Guds Haand, der i Løbet af sin korte, ungdommelige Løbebane lagde Grundvolden til det Rige, der omtaltes af Profeten Daniel, hvilket skulde sønderknuse alle andre Riger, men selv bestaa evindelig.«

Og i Forbindelse hermed ville vi som en passende Slutning anføre Følgende fra Lærdommens og Pagtens Bog, 135te Kapitel:

»Joseph Smith, den Herrens Profet og Seer, har gjort mere (med Undtagelse af Jesus) for Menneskenes Frelse i denne Verden end nogen Anden, der nogensinde har levet i den. I det korte Tidsrum af 20 Aar har han frembragt Mormons Bog, hvilken han oversatte ved Guds Gave og Kraft, og har været et Redskab til at udgive den paa to Fastlande, har sendt det evige Evangeliums Fylde, som den indeholder, til Verdens fire Hjørner, har frembragt de Aabenbaringer og Befalinger, hvoraf denne Lærdommens og Pagtens Bog bestaar, og mange andre vise Dokumenter og nyttige Undervisninger for Menneskenes Børn; han har samlet mange Tusinde af de Sidste-Dages Hellige, grundet en stor Stad og efterladt en Berømmelse og et Navn, som ikke kan udslettes. I sit Levnet var han stor, og han døde stor i Guds og hans Folks Øjne, og har, ligesom de fleste af Herrens Salvede fordum, beseglet sin Sendelse og sine Gjerninger med sit eget Blod, og ligesaa har hans Broder Hyrum. I Livet vare de eet, og Døden adskilte dem ikke! * * *

Hyrum Smith var 44 Aar gammel i Februar 1844, og Joseph Smith var 38 i December 1843; og fra nu af ville deres Navne blive talte iblandt Martyrerne for Religionens Skyld, og Læserne i alle Nationer ville paamindes om, at Frembringelsen af Mormons Bog og denne Lærdommens og Pagtens Bog til den fordærvede Verdens Frelse har kostet det bedste Blod i det nittende Aarhundrede, og at om Ilden kan antænde et *grønt Træ* til Guds Ære, hvor let vil den da ikke opbrænde de »tørre Træer« for at rense Vingaarden fra Fordærvelse. De levede i Ære, de døde med Hæder, og Herlighed er deres evige Løn. Fra Slægt til Slægt skulle deres Navne nævnes for Efterkommerne som Klenodier for de Helliggjorte.

De vare ikke skyldige i nogen Forbrydelse, hvilket ofte før var bleven bevist, og bleve alene arresterede ved ugudelige Menneskers og Forræderes Sammensværgelse; og deres *uskyldige Blod* paa Gulvet i Carthages Arreststue er et stort Segl, trykt paa »Mormonismen«, som ikke kan forkastes af nogen Ret paa Jorden; og deres *uskyldige Blod*

paa Illinois's Vaaben, tilligemed Statens brudte Løfte om Sikkerhed, givet af Guvernøren, er et Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed, som hele Verden ikke kan modbevise, og deres *uskyldige Blod* paa Frihedens Banner og paa de Forenede Staters Grundlov er en Talsmand for Jesu Kristi Religion, der vil røre retskafne Menneskers Hjerter i alle Nationer; og deres *uskyldige Blod*, med alle Martyrers uskyldige Blod under det Alter, som Johannes saa', vil raabe til Hærskarernes Herre, indtil han hævner det Blod paa Jorden, Amen.«

CARTHAGE FÆNGSEL.

Kan synges til Melodien: »Joseph og hans Brødre« (Opera).

Blandt Guds Folks mange sorgfulde Minder
Carthage Fængsel staar fremmest som et;
Der en Blodplet paa Gulvet man finder —
Martyrblod af en Herrens Profet.
Der tre ædle Guds Mænd maatte bløde
Som et Offer for Niddingers Nag;
Uden Dom, uden Skyld eller Brøde,
Men som Kæmper for Sandhedens Sag.

Som et Vidne om grufulde Dage
Denne Bygning fremdeles vil staa;
Men som Stat Illinois maa beklage,
At hin Skamplet vil aldrig forgaa.
Thi naar kommende Slægter skal høre
Om Profetens Mission og hans Død,
Vil til Carthage det Pilgrimme føre,
Hvor Martyrernes Blod man udgød.

Da med Ærefrygt vil man betræde
Dette Sted med hin blodige Plet,
Som var Joseph og Hyrum tilstede —
Disse Talsmænd for Sandhed og Ret.
Nu i Paradis Hvile de nyde,
Men vi en Gang skal se dem igjen
Med John Taylor, hvis Blod maatte flyde
Som Martyrernes trofaste Ven.

Ja, naar Jesus antager sit Rige,
Som paa Jorden for ham er beredt,
Da vil Josephs Navnkundighed stige
Som den sidste Tids store Profet.
Man som saadan ham Hyldest vil yde;
Man vil mindes hin grufulde Dag,
Da i Carthage hans Blod maatte flyde
Som et Offer for Sandhedens Sag.

C. C. A. Christensen.

TILLÆG.

SEX OG TREDIVTE KAPITEL.

Oliver Cowdery. — Hans Ungdomsdage. — Første Bekjendtskab med Profeten Joseph. — Han nedskriver Oversættelsen af Mormons Bog. — Indtager fremragende Stillinger i Samfundet. — Ser Frelseren og samtaler med Engle. — Udelukkes af Kirken, men forbliver tro og urokkelig i sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bogs Sandhed. — Forener sig atter med de Hellige og dør standhaftig i Troen. — Andres Vidnesbyrd om Oliver Cowdery.

Oliver Cowdery, et af de tre Vidner til Mormons Bog, blev født den 3die Okt. 1806 i Byen Wells, Rutland County, Vermont, men blev hovedsagelig opdraget i Poultney i samme County, hvor hen hans Fader flyttede, da Oliver var omtrent tre Aar gammel. Omtrent i Aaret 1825 flyttede Oliver til Staten New York, hvor hans ældre Brødre, der vare gifte, allerede havde opslaaet deres Bopæl, og omtrent to Aar senere flyttede hans Fader ogsaa til nævnte Stat.

Oliver var beskjæftiget som Handelsbetjent i en Butik indtil Vinteren 1828—29, da han fik Ansættelse som Skolelærer i Byen Manchester, Ontario County, New York, ni Mil fra hans Faders Hus. Der stiftede han først Bekjendstkab med Joseph Smith sen. (Profeten Josephs Fader), hvis Børn gik i Skole i Manchester, og Oliver var Kostgænger i Familien Smiths Hus en kort Tid; her kom han til Kundskab om, hvorledes den unge Joseph var kommen i Besiddelse af de Plader, hvorfra Mormons Bog senere oversattes. Oliver blev strax meget interesseret i Sagen og besluttede at gjøre sig nærmere bekjendt med de dermed forbundne Omstændigheder. Han bad ligeledes til Herren om at oplyse hans Sind desangaaende, og en Aften, efter at han havde begivet sig til Hvile, blev det i en Drøm tilkjendegivet ham, at det, der var bleven ham fortalt med Hensyn til Pladerne, var sandt. Han besluttede derpaa at aflægge den unge Joseph et Besøg i Harmony, Pennsylvanien, hvor hen denne var flyttet paa Grund af de Forfølgelser, han havde været underkastet i Staten New York. Oliver begav sig strax paa Rejsen og traf for første Gang i sit Liv sammen med Joseph i Harmony den 5te April 1829. Dette Møde blev under et kjærligt Forsyns Styrelse senere af stor Betydning. Joseph havde allerede været i Besiddelse af Pladerne i nogen Tid, men kunde ikke fortsætte Oversættelsesarbejdet, fordi han manglede en Skriver. I Oliver Cowdery fandt Joseph den rette Mand til at hjælpe sig med Oversættelsen, og to Dage efter hans Ankomst begyndte den unge Profet at oversætte Mormons Bog ved Hjælp af Oliver Cowdery som Skriver. Nogle Dage senere modtog Joseph en Aabenbaring, hvori Oliver blev nærmere gjort bekjendt med sine Pligter. (Pagtens Bog, 6te Kap.)

Medens Joseph og Oliver vare beskjæftigede med Oversættelsen, blev Oliver besjælet af et inderligt Ønske om at erholde den samme Gave til at oversætte, som Joseph besad, men ved Aabenbaring (se Pagtens Bog, 9de Kap.) blev det ham betydet, at han skulde fortsætte sit Arbejde som Josephs Skriver. Ved forskjellige andre Lejligheder nød Oliver Herrens særlige Gunst, idet Guds Ord bleve ham meddelte direkte ved Profeten Joseph, med hvem Oliver i flere Aar derefter var meget nær forbunden i Bestyrelsen af Kirkens almindelige Anliggender. (Se Pagtens Bog, 7de, 13de, 17de, 18de, 23de og 110de Kap. osv.)

Den 15de Maj 1829 blev Oliver Cowdery, tilligemed Joseph Smith, ordineret til det Aaronske Præstedømme af Johannes den Døber. Oliver blev ligeledes døbt af Joseph. (Se dette Værk, Side 16.)

I Juni Maaned 1829 flyttede Joseph og Hustru samt Oliver Cowdery til Fayette, Seneca County, New York, hvor Oversættelsen af Mormons Bog fortsattes og fuldendtes. John Whitmer, en af Peter Whitmer sen.'s Sønner, ydede betydelig Hjælp ved Oversættelsen som Skriver. I Løbet af Sommeren — sandsynligvis i Juni Maaned — bleve Pladerne viste de tre Vidner, og ikke længe derefter bleve Joseph Smith og Oliver Cowdery ordinerede til det Melkisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes. En Aabenbaring, der særlig vedgik Oliver Cowdery, blev ogsaa given, i hvilken Herren for første Gang omtaler de sidste Dages tolv Apostle. (Se Pagtens Bog, 18de Kap.)

Ved Kirkens Organisation i Fayette den 6te April 1830 var Oliver Cowdery et af dens 6 første Medlemmer, og ved samme Lejlighed blev han af Joseph Smith ordineret til at være den anden Ældste i Kirken. Den 11te April holdt Oliver Cowdery den første Prædiken, som er bleven holdt af nogen Ældste i denne Uddeling. I Juni Maaned 1830 ledsagede han Profeten Joseph til Colesville, Broom County, hvor en stor Gren af Kirken senere oprettedes midt under stor Forfølgelse.

Om Efteraaret 1830 bleve Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Peter Whitmer jun. og Ziba Peterson kaldede til at gaa paa Mission til Lamaniterne i det fjerne Vesten. Disse Missionærer tiltraadte strax deres lange Rejse og ankom efter en meget haard og besværlig Rejse midt om Vinteren til Independence, Jackson County, Missouri, i Begyndelsen af 1831. Oliver Cowdery og Parley P. Pratt begyndte strax en lovende Missionsvirksomhed iblandt Deleware-Indianerne udenfor de Forenede Staters vestlige Grænse, men da de bleve uddrevne af Indianer-Agenterne, begyndte Missionærerne at prædike for de Hvide i Jackson County med betydelig Held. (Se dette Værk, Side 35—42.)

I Februar 1831 begav Parley P. Pratt sig paa Tilbagerejsen mod Østen, medens Ældste Cowdery med de andre Missionærer forbleve i Missouri, indtil Joseph Smith tilligemed flere andre Missionærer ankom til Independence i Juli 1831. Da Tempelgrunden blev indviet den 3die August 1831, var Oliver Cowdery en af de otte Mænd, som vare nærværende. I Profetens Selskab vendte han tilbage til Kirtland, Ohio, hvor de indtraf den 27de August. Den følgende Dag

(28de August) blev Oliver ordineret til Højpræst af Sidney Rigdon. I næstfølgende November Maaned blev han tilligemed John Whitmer sendt tilbage til Missouri med de af Herren til Joseph Smith givne Aabenbaringer, som senere bleve trykte af William W. Phelps i Independence.

Den 22de Januar 1832 indgik Oliver Cowdery Ægteskab med Elisabeth Ann Whitmer, en Datter af Peter Whitmer sen. Da Profeten Joseph anden Gang besøgte Missouri i 1832, blev Oliver Cowdery beskikket til Medlem af en Komite, bestaaende af tre Mænd, til at berede saadanne Aabenbaringer for Trykning, som kunde anses nødvendige til Offentliggjørelse. Han var ogsaa en af de Højpræster, som bleve beskikkede til at forestaa Kirkens Anliggender i Missouri. Efter Bogtrykkeriets Ødelæggelse i Juli 1833 blev han sendt til Kirtland, Ohio, som et specielt Sendebud fra de Hellige i Missouri, for paa deres Vegne at søge Raad og Vejledning hos Kirkens Første Præsidentskab. Han ankom til Kirtland i Slutningen af August.

I en Raadsforsamling, som afholdtes i Kirtland den 11te September 1833, blev han beskikket til at bestyre Kirkens Bogtrykkeri, som blev oprettet dersteds, og her begyndte han paany Udgivelsen af »*The Evening and Morning Star*«. Da Pressen den paafølgende 18de December blev indviet, nedskreves det Følgende angaaende Oliver Cowdery: »Velsignet af Herren er Oliver Cowdery; desuagtet er der to Onder, som han nødvendigvis maa forsage, ellers kan han ikke fuldstændigt undgaa Modstanderens Tugtelser. Dersom han forsager disse Onder, skal han erholde Tilgivelse, og blive lig Buen, som Herren har sat paa Himlen; han skal vorde et Tegn og et Banner til Nationerne. Se, han er velsignet af Herren paa Grund af hans Standhaftighed og Udholdenhed i Herrens Sag; derfor skal han blive velsignet i hans Slægt, og de skulle aldrig blive afhugne, og han skal blive udfriet af mange Trængsler, og dersom han holder Befalingerne og giver Agt paa Herrens Raad, skal hans Hvile blive herlig.«

Da Kirkens første Højraad blev organiseret i Kirtland den 17de Feb. 1834, blev Oliver Cowdery valgt til et af dettes tolv Medlemmer. I flere Aar gjorde han Tjeneste som Raadets Skriver og senere som dets Præsident.

Da Profeten forlod Kirtland i Maj Maaned 1834 med Zions Lejr for at drage til Missouri, efterlodes Oliver Cowdery tilligemed Sidney Rigdon i Kirtland for at skøtte Kirkens Anliggender dersteds.

I Februar 1835 bleve Mormons Bogs tre Vidner, Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, beskikkede til at vælge tolv Mænd iblandt Kirkens Ældster til at indtage den høje og hellige Kaldelse som Lammets tolv Apostle, og Oliver Cowdery tog Ledelsen i at velsigne og undervise disse Tolv. Han fungerede ogsaa som Skoleforstander i Kirtland og studerede Hebraisk og andre Sprog sammen med Joseph Smith og andre Ældster. Den 14de Sept. 1834 blev han beskikket til Protokolfører for Kirken i Kirtland. Han havde tidligere indtaget samme Stilling fra April 1830 til Juni 1831 i New York Stat.

Ældste Cowdery var nærværende ved Kirtlands Tempels Indvielse og tog en fremragende Del i at tvætte og salve de forsamlede Ældster.

Den 3die April 1836 blev det ham og Profeten Joseph forundt at se og høre Frelseren i Kirtlands Tempel og ligeledes Moses og Profeten Elias, som overantvordede dem Nøglerne til Udførelsen af visse Handlinger, som staa i Forbindelse med Tidernes Fyldes Husholdning.

Den 3die Sept. 1837 blev Oliver Cowdery i en Konference, som afholdtes i Kirtland, beskikket til assisterende Raadgiver i Kirkens Første Præsidentskab. I Aarets Løb flyttede han imidlertid til Far West i Caldwell County, Missouri, hvor han virkede som Skriver for Højraadet og Protokolfører for Kirken. Han var ligeledes Medlem af en Komite, som blev beskikket til at vælge Nedsættelsessteder for de indvandrende Hellige.

Den 11te April 1838 fremførte Ældste Seymour Brunson en Klage imod Oliver Cowdery for Højraadet i Far West. Nogle af Klagepunkterne bevistes, medens andre forkastedes, men adskillige Punkter, der stadfæstedes ved Vidner, vare Aarsag til Oliver Cowderys Udelukkelse af Kirken den 12te April 1838. (Se dette Værk, Side 115).

Efter hans Udelukkelse af Kirken hengav Oliver Cowdery sig til Studiet af Lovkyndighed og praktiserede i flere Aar som Sagfører i Staten Michigan, men han fornægtede aldrig Sandheden af Mormons Bog. Ved enhver Lejlighed bar han derimod Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse. Der siges, at en Mand i Michigan ved et vist Tilfælde, efter at have læst de tre Vidners Vidnesbyrd i Mormons Bog, tiltalte Oliver Cowdery paa en bebrejdende Maade som følger: »Hr. Cowdery, jeg ser Deres Navn knyttet til denne Bog som Vidne. Tror De virkelig paa dens Sandfærdighed? Hvis De gjør, hvorfor er De saa her i Michigan?« »Jeg tror den ikke,« svarede Oliver Cowdery. »Meget godt,« bemærkede Manden videre, »men den er jo underskreven med Deres Navn, og De siger her, at De saa' en Engel og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke tror den. Hvilken Gang havde De Ret?« Cowdery svarede: »Mit Navn er knyttet til denne Bog, og hvad jeg der siger, at jeg saa', det saa' jeg; jeg veed, at jeg saa' det, og Tro har Intet at gjøre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde paa Værket, eftersom jeg veed, at det er sandt.«

I en speciel Konference, afholdt i Council Bluffs, Iowa, den 21de Oktober 1848, ved hvilken Ældste Orson Hyde præsiderede, var ogsaa Oliver Cowdery tilstede og holdt følgende Tale:

»Venner og Brødre! Mit Navn er Cowdery — Oliver Cowdery. I denne Kirkes første Dage var jeg eet med den og Medlem af dens Raad. Det er sandt, at Guds Gaver og Kald tildeles Menneskene uden deres egen Fortjeneste. Jeg blev ej kaldet, fordi jeg var bedre end den øvrige Del af Menneskeslægten; men for at udføre Guds Hensigter tildelte han mig et højt og helligt Kald. Jeg nedskrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog med Undtagelse af nogle faa Sider, eftersom Ordene flød fra Profeten Joseph Smiths Læber, og eftersom han oversatte den formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummim, eller som de kaldes i nævnte Bog: »de hellige Udtydere«. Jeg saa' med mine egne Øjne og berørte med mine egne Hænder de Guldplader, fra hvilke den oversattes. Jeg saa' tillige med mine egne Øjne og berørte med mine egne Hænder »de hellige Udtydere«. Nævnte Bog er sand. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Hr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg selv skrev den, eftersom den kom fra Profetens Læber. Den inde-

holder det evige Evangelium, og kom frem for Menneskenes Børn som Opfyldelse af Johannes Aabenbaring, hvor han siger, at han saa' en Engel komme med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14:6.) Den indeholder Saliggjørelsens Grundsætninger, og dersom I, mine Tilhørere, ville vandre ved dens Lys og adlyde dens Forskrifter, ville I vorde frelste med en evig Frelse i Guds Rige. Broder Hyde sagde for lidt siden, at det var højst nødvendigt for os at styre den rette Kurs, for at kunne undgaa Skjærene. Dette er sandt; den rette Vej er her; det hellige Præstedømme er her. Jeg var sammen med Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og meddelte os eller gjengav det mindre eller Aaronske Præstedømme, og sagde til os, at det skulde forblive paa Jorden, saa længe Jorden staar. Jeg var ogsaa sammen med Joseph, da det højere eller Melkisedekske Præstedømme blev gjengivet ved hellige Sendebud. Dette Præstedømme bekræftede vi derefter gjensidig paa hinanden ifølge Guds Villie og Befaling. Dette Præstedømme skal ogsaa, efter hvad der den Gang blev os sagt, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedømme eller denne hellige Myndighed overdroge vi derefter paa mange Andre; den er ligesaa god og gyldig, som om Gud selv havde givet dem samme. Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand (pegende paa Broder Hyde), ja jeg lagde min højre Haand paa hans Hoved, og jeg bekræftede dette Præstedømme paa ham, og han har det den Dag i Dag. Han blev tillige kaldet ved mig formedelst Troens Bøn til at være en Jesu Kristi Apostel.«

I Begyndelsen af paafølgende November Maaned sammenkaldte Broder Hyde et Højraad i Tabernaklet for at tage Broder Cowderys Sag under Overvejelse; thi da han var bleven udelukket af Kirken ved et Højraads Votum, ansaa man det for ret, hvis han atter blev optagen, at han skulde optages ved et lignende Raads Votum. I dette Raad fremstod Broder Cowdery og sagde:

»Brødre! I flere Aar har jeg været skilt fra eder; nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at komme ydmygt frem og blive eet med eder. Jeg tragter ikke efter nogen Rang; jeg ønsker kun at blive talt iblandt eder. Jeg staar udenfor Kirken; jeg er ikke noget Medlem af den, men jeg ønsker at blive Medlem af den. Jeg ønsker at komme ind af Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen her for at søge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmyghed og underkaster mig dette Højraads Kjendelse; thi jeg veed for vist, at dets Kjendelse er ret og bør adlydes.«

Broder Geo. W. Harris, Raadets Præsident, foreslog, at Broder Cowdery blev optaget i Kirken. Betydelig Diskussion fandt Sted med Hensyn til et vist Brev, som man paastod, Cowdery havde skrevet til David Whitmer. Broder Cowdery stod atter frem og sagde: »Om der er Nogen, som har det Mindste imod mig, lad ham sige det. Min Tilbagevenden og ydmyge Bøn om at blive et Medlem skjuler alt det Forbigangne. Jeg anerkjender dette Raads Myndighed.«

Broder Hyde foreslog, at Oliver Cowdery blev optaget i Kirken ved Daab, og at alle gamle Sager glemtes og forbleve urørte, hvilket enstemmig vedtoges. Strax derefter blev han ved Daab indlemmet i Kirken.

Patriark Samuel W. Richards, som endnu er ilive og bor i Salt Lake City, Utah, beretter Følgende: »Oliver Cowderys Ankomst til Council Bluffs om Vinteren 1848—49 var en vigtig Begivenhed i Kirkens Historie. Tilligemed sin Familie var han den Gang paa Rejse til de Helliges nye Nedsættelsessted i Klippebjergene, men da en kort Tid nødvendigvis maatte hengaa, førend noget Emigrantselskab

kunde tiltræde Rejsen over Sletterne, besluttede han at besøge sin Hustrus Slægtninge — Familien Whitmer — i Missouri. Undervejs blev han udsat for et frygteligt Snevejr, under hvilket han fandt Ly hos Ældste Samuel W. Richards og Familie, som havde bosat sig midlertidigt i Øvre-Missouri og ventede paa Foraarets Frembrud for at kunne begive sig paa Rejsen over Sletterne. Under dette Besøg drøftedes grundigt alle vigtige Emner og Tildragelser vedrørende Kirkens tidligere Dage, eftersom Oliver Cowdery var personlig bekjendt med alt dette; Ældste Richards derimod ikke. Oliver Cowderys Beretning og Forklaringer vare af usædvanlig Interesse, idet han paa det Bestemteste stadfæstede Sandheden af de skrevne Vidnesbyrd, som han havde givet til Kirken og Verden i sine yngre Dage. Paa en særdeles interessant og højtidelig Maade talede han om Moroni, Johannes den Døber, Peter, Jakob og Johannes samt andre hellige Sendebud, der havde betjent ham og Profeten Joseph. Han dvælede ved disse Tildragelser med forbausende Nøjagtighed og Fortrolighed, og det Hele syntes at staa ham saa klart i Hukommelsen, som om det havde fundet Sted Dagen i Forvejen. Hans Talemaade var alvorsfuld, bestemt og kraftig, og hans hele Adfærd var netop en saadan, som man kunde vente af en Mand, der havde samtalet med Engle og var belært af Profeter. Hele hans Samtale var i Sandhed mere himmelsk end jordisk i sin Beskaffenhed. Han syntes kun at være besjælet af et eneste Ønske, og det var at hellige hele sit øvrige Liv til Kristi Sag; og han erklærede, at han var villig og rede til at gaa ud blandt Jordens Nationer for at bære Vidnesbyrd om det, som Gud og Engle havde aabenbaret ham — et Vidnesbyrd grundet paa personlig Erfaring, som ingen anden Dødelig kunde bære. Hans Haab om saaledes at kunne anvende sin Fremtid til Kirkens Bedste laa ham nær paa Hjertet, »thi,« sagde han, »Præstedømmet og dets Myndighed er og vil stedse vedblive i Kirken.«

Men det alvise Forsyn styrede det anderledes, thi ikke længe efter Oliver Cowderys Ankomst blandt sine Slægtninge i Missouri blev han angreben af en ondartet Sygdom, som endte hans jordiske Løbebane. Han døde saaledes i Richmond, Ray County, Missouri, den 3die Marts 1850, som et trofast Medlem af Kirken og med en urokkelig Tro paa Sandheden af det store Sidste-Dages Værk samt med det særlige Ønske, at Verden skulde komme til Kundskab om hans Vidnesbyrd.

Ældste Phineas H. Young, som var nærværende ved Oliver Cowderys Bortgang, beretter: »Han anvendte sine sidste Øjeblikke til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, saaledes som det er blevet gjengivet ved Joseph Smith.«

Oliver Cowderys Halvsøster, Lucy P. Young, Enke efter afdøde Phineas H. Young, bevidnede, at da Oliver Cowdery laa paa sit Dødsleje, bad han sine Venner, som plejede ham, om at løfte sig op i Sengen, saa at han kunde tale til Familien og sine Venner, der vare nærværende, førend han døde. Han formanede dem derpaa til at leve i Overensstemmelse med de Lærdomme, som findes i Mormons Bog, og lovede dem, at dersom de vilde gjøre dette, skulde de møde ham

hisset. Derpaa sagde han: »Læg mig nu ned og lad mig sove.« Nogle Øjeblikke senere hensov han stille og rolig.

David Whitmer afgav følgende Forklaring til Orson Pratt og Joseph F. Smith i 1878: »Oliver døde som den lykkeligste Mand, jeg nogensinde har set. Efter at have givet Haanden til de forskjellge Medlemmer af Familien og kysset sin Hustru og Datter, sagde han: »Nu lægger jeg mig ned for sidste Gang; jeg gaar til min Frelser.« Strax derpaa døde han med et Smil paa Kinden.«

I en Afhandling, som blev trykt i »*Millennial Star*« (48de Aarg., Side 420), giver Ældste Edward Stevenson følgende Erklæring: »Jeg har ofte hørt Oliver Cowdery bære et trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved Engles Betjening, og hvorledes han ved en vis Lejlighed i Nærværelse af Joseph Smith og David Whitmer saa' en Engel og hørte hans Røst. Han bevidnede, at han saa' Pladerne, hvorfra Mormons Bog oversattes, at Englen vendte Bladene i Metalbogen Blad for Blad, at de hørte Englens Røst, at det blev dem befalet, at de skulde bære Vidnesbyrd for Verden om, hvad de havde set og hørt, at Oversættelsen fra Pladerne var antagelig for Herren, og at den skulde udgaa til Verden, samt at ingen Magt paa Jorden skulde formaa at standse Værkets Fremgang. Uagtet Oliver Cowdery for en Tid holdt sig fjernet fra Kirken, vides det bestemt, at han aldrig vaklede i sin Tro eller svigtede det Vidnesbyrd, som han var bleven befalet at bære.«

SYV OG TREDIVTE KAPITEL.

David Whitmer. — Hans første Bekjendtskab med Oliver Cowdery og Joseph Smith. — Et overjordisk Væsen. — Whitmers høje Stillinger i Kirken. — Hans Udelukkelse. — Hans Standhaftighed i sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Ægthed. — Besøges af Orson Pratt og Joseph F. Smith. — Et kraftigt Vidnesbyrd til Offentligheden. — Edward Stevensons Vidnesbyrd. — Whitmers Død og Begravelse.

David Whitmer, et af de tre Vidner til Mormons Bog, blev født den 7de Januar 1805 i en lille Landsby beliggende i Nærheden af Harrisburg, Pennsylvanien. Medens han endnu var et Barn, flyttede hans Fader (som havde deltaget i Revolutionskrigen) tilligemed sin Familie til den vestlige Del af Staten New York og bosatte sig paa en Landejendom i Nærheden af Watkins Glen, Ontario County, omtrent halvvejs mellem den nordre Ende af de to Indsøer Cayuga og Seneca. Dette Sted var ogsaa syv Mile fra Geneva, to Mile fra Waterloo og 25 Mile fra Palmyra. Her boede David Whitmer indtil Aaret 1831. Faderen, en gudfrygtig Arbejdsmand, var en oprigtig Presbyterianer og opdrog sine Børn under streng sekterisk Disciplin. Foruden to Døtre, hvoraf een blev gift med Oliver Cowdery, var der fem Sønner, nemlig Peter, Jakob, John, David og Christian, som alle hjalp deres Fader med Gaardbruget, indtil de bleve voxne. Det Føl-

gende er David Whitmers egen Beretning, skreven af en Bladreferent og trykt i »*Kansas City Journal*« for 5te Jan. 1881:

»Jeg hørte først Tale om det, som nu er kjendt under Navn af »Mormonismen«, i Aaret 1828. Jeg rejste nemlig ved en vis Lejlighed nævnte Aar til Palmyra i Forretningsanliggender, og under mit Ophold der overnattede jeg hos en ung Mand ved Navn Oliver Cowdery. Mange af Folket der i Nabolaget fortalte paa den Tid en hel Del angaaende nogle Guldplader, som en ung Mand, en vis Joseph Smith, som boede i Nærheden af Palmyra, havde fundet, og jeg tilligemed mange Andre havde flere Samtaler desangaaende; men jeg skjænkede ellers ikke Sagen nogen videre Opmærksomhed den Gang, da jeg var tilbøjelig til at betragte det Hele som en af Nabolagets Sladderhistorier.

Hr. Cowdery sagde imidlertid, at han var bekjendt med Familien Smith, og da han følte sig forvisset om, at Historien om Pladernes Opdagelse ikke var Opspind, havde han besluttet nærmere at undersøge Sagen. Jeg samtalede med flere andre unge Mænd, som paastod, at Joseph ganske rigtig var i Besiddelse af Guldplader, og at han, forinden han fik dem, havde lovet at dele Udbyttet med dem; eftersom han ikke havde gjort dette, vare de nu blevne meget fornærmede paa ham. Som Svar paa mit Spørgsmaal om, hvorledes de vidste, at Joseph Smith havde Pladerne, svarede de: »Vi saa' Pladerne bestemt saaledes, som han forklarede det til os paa Forhaand.« Disse Mænd syntes at være saa sikre i deres Sag, at jeg tilsidst begyndte at tro, at der laa noget Sandt til Grundlag for de Fortællinger, som den Gang gik rundt i den Del af Landet. Indtil den Tid havde jeg imidlertid aldrig truffet sammen med nogen af Familien Smith, men nu begyndte jeg at gjøre Forespørgsler iblandt Folket angaaende dem og kom derved til Kundskab om, at Joseph Smith jun. en vis Nat i Aaret 1823 var bleven besøgt af en Guds Engel, som underrettede ham om, hvor visse Plader kunde findes, og viste ham endog den bestemte Plads, hvor de laa forvarede. Der fortaltes endvidere, at Joseph Smith strax derpaa gik hen til Stedet og fandt Pladerne, som han endnu havde i sin Besiddelse.

Efter at have overvejet Sagen i længere Tid, og efter at have samtalet med Oliver Cowdery, som ligeledes gjorde mig bekjendt med de nærmere Omstændigheder ved Pladernes Opdagelse, rejste jeg hjem.

Efter nogle Maaneders Forløb fortalte Oliver Cowdery mig, at han agtede at rejse til Harmony i Pennsylvanien, hvor hen Joseph Smith var rejst paa Grund af Naboernes Forfølgelser; og der vilde Hr. Cowdery nu tale Ansigt til Ansigt med Joseph Smith om Sagen. Hr. Cowdery iværksatte sin Beslutning; paa sin Rejse overnattede han i min Faders Hus i Fayette, ved hvilken Lejlighed han lovede mig, at saa snart han blev bekjendt med Sandheden eller Usandheden af, hvad vi havde hørt med Hensyn til Pladerne, vilde han underrette mig derom. Efter sin Ankomst til Harmony stiftede han intimt Bekjendtskab med Joseph Smith, og i et Brev, som han strax derpaa skrev, fortalte han mig, at han var bleven ganske overbevist om, at

Hr. Smith havde Pladerne i sin Besiddelse, samt at denne havde anmodet ham (Cowdery) om at gjøre Tjeneste som hans (Josephs) Skriver og saaledes hjælpe med Oversættelsen af Skrifttegnene, som fandtes paa Pladerne, thi dette var Guds Villie.

Oliver Cowdery begyndte strax det ham betroede Arbejde og nedskrev Oversættelsen efter Josephs Diktat.

Ikke længe derefter tilskrev Hr. Cowdery mig et andet Brev, i hvilket han gav mig en Afskrift af nogle faa Linier af det, som de havde oversat, og erklærede tillige, at han var fuldstændig overbevist om, at de havde i deres Besiddelse en Optegnelse over et Folk, som engang beboede det amerikanske Fastland, og at Pladerne, som de oversatte fra, gave en fuldstændig Beretning om dette Folk. Hr. Cowdery fortalte mig ligeledes i sit Brev, at Gud ved Aabenbaring havde givet ham personlig Kundskab angaaende Sagen. Jeg viste disse Breve til mine Forældre, Brødre og Søstre.

Strax derefter modtog jeg endnu et Brev fra Hr. Cowdery, som denne Gang anmodede mig om at komme til Pennsylvanien for at besøge ham og Joseph og derpaa bringe dem til min Faders Hus. Som Grund til dette Forlangende angav han, at de havde modtaget en Befaling af Gud desangaaende. Jeg rejste strax til Harmony og fandt, at Alting der stemmede ganske overens med, hvad Hr. Cowdery havde tilskrevet mig.

Dagen efter min Ankomst pakkede Hr. Smith og Hr. Cowdery deres Rejsegods sammen tilligemed Pladerne, og vi begave os paa Vejen til min Faders Hus, hvor vi ankom i rette Tid; den følgende Dag paabegyndtes Oversættelsen af det øvrige af Pladernes Indhold. Jeg tilligemed hele min Faders Familie samt Joseph Smiths Hustru, Oliver Cowdery og Martin Harris vare nærværende, medens Oversættelsesarbejdet udførtes. Oversættelsen foretoges af Hr. Smith paa følgende Maade: Han havde to smaa Stene af samme Farve som Chokolade; i Form lignede de et Æg, og de vare fuldstændig glatte, men ikke gjennemsigtige; disse Stene kaldtes Udtydere og bleve overleverede Joseph Smith tilligemed Pladerne. * * * Oversættelsesarbejdet i min Faders Hus optog omtrent en Maaned, nemlig fra den 1ste Juni til den 1ste Juli 1829.«

I Juni 1829 blev David Whitmer døbt af Joseph Smith i Seneca Sø, og omtrent paa samme Tid nød han det Privilegium at se Pladerne, hvorfra Mormons Bog oversattes, og blev saaledes et af nævnte Bogs tre fornemste Vidner. Efter at Kirken var bleven organiseret med sex Medlemmer, af hvilke David Whitmer var det ene, begyndte han at prædike Evangeliet og ledsagede Profeten Joseph paa flere af hans Missionsture til Colesville og andre Steder. Han døbte ligeledes et betydeligt Antal af dem, som forenede sig med Kirken i dens tidligere Dage.

I Begyndelsen af 1831 flyttede Familien Whitmer til Staten Ohio, og i en Konference, som blev afholdt i Orange, Cuyahoga County, Ohio, den 25de Okt. 1831, blev David Whitmer ordineret til Højpræst af Oliver Cowdery. Ikke længe derefter flyttede han til Jackson County, Missouri, og bosatte sig ved Big Blue-Floden østen for

Westport, der nu er en af Kansas Citys Forstæder. Førend han rejste til Missouri, havde han giftet sig med Julia A. Jolly i Fayette, New York. David Whitmer og hans unge Hustru bleve underkastede de samme gruelige Forfølgelser, som de Hellige i Jackson County maatte gjennemgaa, og om Efteraaret 1833 blev han af en Pøbelhob uddreven af Countiet tilligemed de øvrige af de Hellige, som havde bosat sig der. Efter Uddrivelsen fra Jackson County nedsatte han sig i Clay County, hvor han den 3die Juli 1834 blev beskikket til Præsident over Kirken i Missouri og til Præsident over Højraadet, som Profeten Joseph paa den Tid oprettede i Missouri. I næsten fire Aar derefter virkede han trofast som en af de ledende Ældster af Kirken i Missouri, og efter Anlæggelsen af Far West i Caldwell County blev han anerkjendt og opholdt som Præsident over de Hellige der; men da han omsider faldt i Overtrædelse, blev han forkastet som Præsident i en Konference, der afholdtes i Far West den 5te Feb. 1838, og tilsidst blev han af Højraadet i Far West den 13de April 1838 udelukket af Kirken. (Se dette Værk, Side 116.)

Kort Tid derefter forlod David Whitmer Far West og flyttede til Clay County; i Slutningen af 1838 bosatte han sig i Richmond, Ray County, hvor han boede til sin Død, men skjønt han efter sin Udelukkelse aldrig senere forenede sig med Kirken, fornægtede han aldrig Sandheden af det Vidnesbyrd, han oprindelig gav om Mormons Bogs Sandhed.

I 1878 blev David Whitmer besøgt af Apostlene Orson Pratt og Joseph F. Smith, som i deres Beretning om nævnte Besøg skrev saaledes:

»Lørdag Morgen den 7de Sept. (1878) besøgte vi David Whitmer (i Richmond, Ray County, Missouri), den eneste af Mormons Bogs tre Vidner, som nu er ilive. Han er af Legemsbygning høj og rank, og skjønt han fyldte sit 73de Aar sidste Januar, er han sund og kraftig; han er glat raget; hans Haar er fuldstændig hvidt og noget tyndt; han har et stort Hoved og et saa behageligt og mandigt Ansigtsudtryk, at Enhver strax kan se, at han er samvittighedsfuld og godhjertet. Han blev særdeles glad og overrasket ved at se Ældste Orson Pratt og bemærkede, at han neppe kunde gjenkjende ham, eftersom han var bleven saa svær og stor; han erindrede ham som en slank og undselig Dreng. Efter nogle faa Øjeblikkes Samtale undskyldte han sig og gik, men sagde, at han vilde komme igjen og besøge os. Dette Møde fandt Sted i Hotellets Modtagelsesværelse. Da han besøgte os igjen, var han i Selskab med Oberst Childs, en midaldrende Mand, som var bosat der i Byen. Efter Indbydelse ledsagede vi dem til Hr. Whitmers Kontor, hvor vi bleve forestillede for Hr. David J. Whitmer (Davids ældste Søn), Hr. George Schweich (den gamle Herres Dattersøn), Hr. John C. Whitmer (Jacob Whitmers Søn), Oberst James W. Black af Richmond og adskillige Andre. Vi tilbragte et Par Timer i behagelig Samtale, der især drejede sig om Utahs Anliggender. Vi skiltes derpaa for at spise til Middag og kom overens om atter at samles med Hr. Whitmer paa hans Kontor Kl. 4½ om Eftermiddagen.

Efter Bestemmelsen samledes vi med Hr. Whitmer og hans Venner paa hans Kontor, men da Stedet ikke egnede sig til privat Samtale, og da det syntes umuligt at opnaa en privat personlig Sammenkomst med David Whitmer, indbøde vi ham og de af hans Venner, som han ansaa passende at tage med sig, til vort Værelse i Hotellet. Hr. Whitmer gjorde Undskyldninger, fordi han ikke havde indbudt os til sit Hus, da det var »Vaskedag«, og han og hans Kone vare trætte efter en hel Del extra Arbejde, som de havde udført paa Grund af Bygningsarbejde efter Orkanen. Han modtog vor Indbydelse til vort Værelse og havde med sig James K. B. Vancleave, en smuk, kundskabsrig ung Avis-Skriver fra Chicago, George Schweich, John C. Whitmer, W. W. Warner og endnu en Person, hvis Navn vi ikke erfarede. I Nærværelse af disse blev følgende Samtale ført, der er optegnet i Broder Joseph F. Smiths Dagbog:

Ældste Orson Pratt til David Whitmer: »Erindrer De, hvad Tid De saa' Pladerne?«

D. W.: »Det var i Juni 1829 — den sidste Del af Maaneden, og de otte Vidner, tror jeg, saa' dem den næste eller næstfølgende Dag (det er en Dag eller to derefter). Joseph selv viste dem Pladerne, men Engelen viste dem til os (de tre Vidner) for, som jeg antager, at opfylde Bogens egne Ord. Martin Harris var ikke hos os ved denne Lejlighed, men saa' dem senere (samme Dag). Joseph, Oliver og jeg vare sammen, da jeg saa' dem. Vi saa' ikke alene Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, men ogsaa andre Plader. Det gik saaledes til: Da Joseph, Oliver og jeg sade paa et Stykke Tømmer, bleve vi indhyllede i et Lys; det var ikke lig Solens Lys, ej heller lignede det Ildens Skin, men var mere herligt og skjønt. Det strakte sig rundt om os, jeg kan ikke sige hvor langt, men i Midten af dette Lys, som omgav os, og omtrent saa langt borte, som han sidder (pegende paa John C. Whitmer, der sad nogle faa Fod fra ham), viste der sig virkelig foran os et Bord med mange Optegnelser eller Plader paa, thi foruden de Plader, hvorfra Mormons Bog oversattes, var der tillige Labans Sværd, Vejviseren — d. e. Kuglen, som Lehi havde — og Udtyderne. Jeg saa' dem ligesaa tydeligt, som jeg ser denne Seng (idet han slog Haanden paa Sengen, som stod ved Siden af ham), og jeg hørte Herrens Stemme lige saa tydeligt, som jeg nogensinde hørte Noget i mit Liv; den erklærede, at Optegnelserne paa Pladerne, som indeholdt Mormons Bog, vare oversatte ved »Guds Gave og Kraft«.

O. P.: »Saa' De Engelen ved denne Lejlighed?«

D. W.: »Ja, han stod foran os. Vort Vidnesbyrd, som findes i Mormons Bog, er fuldstændig sandt i alle sine Enkeltheder, netop som det der er skrevet. Førend jeg kjendte Joseph, havde jeg hørt Tale om ham og Pladerne. Flere Personer havde nemlig erklæret, at de vidste, han havde dem, og de svore paa, at de vilde tage dem fra ham. Da Oliver Cowdery gik til Pennsylvanien, lovede han at skrive mig til om, hvad han kom til Kundskab om angaaende disse Ting, hvilket han ogsaa gjorde. Han tilskrev mig, at Joseph havde fortalt

ham hans (Olivers) hemmelige Tanker, og alt det, han havde tænkt paa under sit Besøg, hvilket han antog, at intet Menneske paa Jorden, uden han selv, vidste, og han forblev hos Joseph som hans Skriver.

Kort derefter sendte Joseph Bud efter mig om at komme til Harmony for at bringe ham og Oliver til min Faders Hus; men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde kunne gjøre det, eftersom jeg havde travlt med mit Arbejde, og der var omtrent 20 Akres Land, som jeg skulde pløje. Jeg besluttede at fuldende min Pløjning, førend jeg rejste, men da jeg stod op om Morgenen for at gaa til mit Arbejde som sædvanlig, fandt jeg, at mellem fem og syv Akres af min Jord var bleven pløjet i Løbet af Natten. Jeg vidste ikke, hvem der havde gjort det; men det var gjort aldeles, som jeg selv vilde have gjort det, og Ploven stod i Furen.

Dette satte mig i Stand til at afrejse noget før. Da jeg ankom til Harmony, kom Joseph og Oliver mig imøde i nogen Afstand fra Huset. Oliver fortalte mig, at Joseph havde sagt ham, naar jeg afrejste hjemmefra, hvor jeg havde opholdt mig den første Nat, hvorledes jeg læste Skiltet paa Hotellet, hvor jeg opholdt mig den næste Nat osv., og at jeg vilde komme til Harmony den Dag før Middag. Dette var Grunden, sagde han, hvorfor de vare komne ud for at møde mig. At alt dette var sket bestemt saaledes, som Joseph havde fortalt Oliver det, forbausede mig storligen.

Da jeg vendte tilbage til Fayette med Joseph og Oliver, kjørte vi alle i Vogn; Oliver og jeg sadde paa et gammelt Forsæde med Fjedre i, og Joseph sad bagved os; medens vi saaledes kjørte hen over en skovløs, aaben Egn, viste der sig pludselig en meget smuk Mand med et behageligt Væsen ved Siden af Vognen. Han hilste paa os og sagde: »God Morgen, det er meget varmt.« Paa samme Tid tørte han sit Ansigt og Pande med sin Haand. Vi besvarede Hilsenen, og paa et Tegn fra Joseph indbød jeg ham til at kjøre med os, hvis han skulde samme Vej; men han sagde meget høfligt: »Nej, jeg skal gaa til Cumorah.« Dette Navn var nyt for mig, jeg vidste ikke, hvad Cumorah betød. Vi stirrede alle paa ham og paa hverandre, og da jeg kastede et spørgende Blik paa Joseph, forsvandt den gamle Mand øjeblikkelig, og jeg har aldrig set ham siden.«

J. F. S.: »Lagde De Mærke til hans Udseende?«

D. W.: »Ja, det skulde jeg tro, jeg gjorde. Han var omtrent fem Fod og otte eller ni Tommer høj og korpulent, omtrent som James Vancleave der, men sværere; hans Ansigt var lige saa stort, og han var klædt i en Dragt af brunt uldent Tøj; hans Haar og Skjæg var hvidt ligesom Broder Pratts, men hans Skjæg var ikke saa stort. Jeg erindrer ogsaa, at han havde en Slags Ransel paa sin Ryg med Noget i, der lignede en Bog. Det var det Sendebud, som havde Pladerne, og som havde modtaget dem af Joseph, lidt før vi forlode Harmony.

Snart efter vor Ankomst til Hjemmet saa' jeg Noget, som ledte mig til at tro, at Pladerne vare gjemte i min Faders Lade. Jeg spurgte Joseph meget frit, om min Antagelse var rigtig, og han be-

kræftede det. Nogen Tid derefter, da min Moder gik ud for at malke Køer, mødte hun ganske tæt ved Gaarden den samme gamle Mand (at dømme efter den Beskrivelse, hun gav om ham), som sagde til hende: »Du har meget trofast og flittigt arbejdet, men du er træt af det forøgede Arbejde, som er dig paalagt; det er derfor rigtigt, at du skal erholde et Vidnesbyrd, saa at din Tro kan blive styrket.« Derpaa viste han hende Pladerne. Min Fader og Moder havde selv en stor Familie, og da Joseph og hans Hustru toge Ophold hos os, forøgedes min Moders huslige Gjerning og Ansvar i høj Grad, og skjønt hun aldrig havde klaget derover, syntes hun dog undertiden, at hendes Arbejde var temmelig anstrengende. Men efter at den fremmede Mand havde besøgt hende og talet til hende, forsvandt alle hendes Bekymringer, og hun følte sig fra den Tid af tilstrækkelig stærk til at kunne udføre sit forøgede Arbejde.«

O. P.: »Har De det originale Manuskript til Mormons Bog i Deres Besiddelse?«

D. W.: »Ja jeg har; det er skrevet med Oliver Cowderys Haandskrift. Han gav det til mig ved sin Død og bad mig at tage Vare paa det, saa længe jeg levede. Det er ogsaa vel bevaret.«

J. F. S.: »Hvad vil der blive gjort med det, naar De dør?«

D. W.: »Jeg vil give det til min Brodersøn, David Whitmer, min Broder Jacobs Søn, som bærer samme Navn som jeg.«

O. P.: »Vil De ikke sælge det?«

D. W.: »Nej; Oliver paalagde mig at beholde det, og Joseph sagde, at min Faders Hus skulde være Opbevaringsstedet for Manuskriptet. Jeg anser disse Ting for hellige og vil ikke skille mig ved dem eller bytte dem bort for Penge.«

J. F. S.: »Vi ville ikke tilbyde Dem Penge, som om Manuskriptet var en Handelsvare, men vi kunne ønske at se det bevaret paa et Sted, som er sikret mod Ulykker, og i en Forening, der ikke dør som Mennesker.«

D. W.: »Ganske rigtigt, men lad mig fortælle Dem, at medens jeg boede i et Telt her i Nærheden, vare alle mine Sager udsatte for Vejret; Alting i min Kuffert, hvor Manuskriptet var gjemt, blev fugtigt, men Manuskriptet var vel bevaret og blev ikke engang plettet.«

Vi antoge, at hans Bolig i Telt osv. havde Hensyn til hans Forhold efter Orkanen sidste Juni, da hans Hus blev ødelagt med Undtagelse af det Værelse, hvori Manuskriptet var bevaret.

»Tro I,« sagde Philander Page, en Søn af Hiram Page (et af de otte Vidner), »at den Almægtige ikke kan tage Vare paa sit eget?«

Den næste Dag (Søndagen den 8de) indbød Hr. Whitmer os til sit Hus, hvor han, i Overværelse af David Whitmer Esq. (Jacobs Søn), Philander Page, J. K. B. Vancleave, David J. Whitmer (Søn af Vidnet David), George Schweich, Oberst Childs og Andre, fremtog Manuskriptet til Mormons Bog. Vi undersøgte det nøje, og de, som kjendte Haandskriften, forsikrede, at det Hele, med Undtagelse af nogle faa Sider, var Oliver Cowderys Haandskrift; man antog, at

disse faa Sider vare skrevne af Emma Smith og John og Christian Whitmer.

Vi saa' strax, at de elleve Vidners Navne vare skrevne med Oliver Cowderys Haandskrift. Da det Spørgsmaal blev stillet Hr. Whitmer, om han og de andre Vidner ikke undertegnede Vidnesbyrdet hver for sig, svarede Hr. Whitmer: »Hver underskrev sit eget Navn.« »Hvor ere da de oprindelige Underskrifter?« spurgte vi. Hertil svarede Hr. Whitmer: »Det veed jeg ikke; jeg antager, at Oliver afskrev dem; men jeg veed, at dette er en nøjagtig Kopi.«

Ældste Joseph F. Smith antydede, at der maaske var to Afskrifter af Manuskriptet, men Hr. Whitmer svarede, at ifølge hans bedste Kundskab har der aldrig været mere end een Afskrift. Herom er han naturligvis ikke vel underrettet.

Ældste Orson Pratt fremkom atter med et Forslag om at ville kjøbe Manuskriptet; men det fremgik nu tydeligt, at Intet kunde bevæge Hr. Whitmer til at skille sig ved det. Whitmers hele Familie er dybt paavirket af disse Relikviers Hellighed. De ere saa indlevede i den Tro, at det er under den Almægtiges umiddelbare Beskyttelse, at efter deres Mening er ikke alene selve Manuskriptet sikret mod alle mulige Ulykker, men at det er til Beskyttelse for det Hus og for dem, som ere i Besiddelse af det.«

Det Følgende blev offentliggjort i »*Richmond Conservator*« (en Avis, der udkom i Richmond, Missouri) for 25de Marts 1881:

»Til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem denne Skrivelse monne komme.

Da en vis John Murphy af Polo, Caldwell County, Missouri, med hvem jeg sidste Sommer havde en Samtale, har sagt, at jeg har benægtet mit Vidnesbyrd som et af Vidnerne til Mormons Bog, ønsker jeg nu at udtrykke mig saa tydeligt, at han kan forstaa mig, hvis han ikke forstod mig den Gang, og ligeledes for at Verden kan komme til Kundskab om Sandheden. Eftersom jeg nu saa at sige staar paa Gravens Bred, ønsker jeg med Gudsfrygt for Øje en Gang for alle at afgive denne offentlige Erklæring:

Jeg har aldrig ved noget som helst Tilfælde benægtet det Vidnesbyrd (eller nogen Del deraf), som saa længe har været offentliggjort i Forbindelse med Mormons Bog under Overskriften: De tre Vidners Vidnesbyrd, af hvilke jeg var det ene. De, som kjende mig bedst, vide saa godt, at jeg altid har stadfæstet dette Vidnesbyrd. Og for at Ingen skal blive vildledt eller nære den mindste Tvivl angaaende mine nuværende Anskuelser om det, vil jeg paany bekræfte Sandheden af alle mine tidligere Erklæringer, saaledes som de oprindelig bleve givne og offentliggjorte. »Den, som har Øre, lad ham høre,« det var intet Bedrageri; hvad der er skrevet, er skrevet, og lad den, som læser, forstaa. Og skulde ikke den, som tvivler, omhyggelig og oprigtigt læse og forstaa Beskaffenheden af det givne Vidnesbyrd, førend han vover at sidde som Dommer i Sagen, og fordømme det Lys, som skinner i Mørket og viser Vejen til evigt Liv ifølge Guds ufejlbarlige Vejledning. I Kristi Aand, som har sagt: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet,« overgiver jeg denne Erklæring til Verden. Gud, paa hvem jeg haaber, skal dømme mig og mine Hensigters Oprigtighed samt min Tro og mit Haab om evigt Liv.

Mit oprigtige Ønske er, at Verden maa drage Nytte af denne min tydelige og simple Sandhedserklæring. Og al Ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud. Amen.

DAVID WHITMER sen.

Richmond, Missouri, den 19de Marts 1881.«

»Vi undertegnede Borgere i Richmond, Ray County, Missouri, hvor David Whitmer sen. har boet siden Aaret 1838, bevidne herved, at vi efter et fortroligt og langt Bekjendtskab med ham kunne sige, at vi kjende ham som en særdeles retskaffen Mand, hvis Sandfærdighed og Oprigtighed er hævet over al Tvivl.

Alexander W. Doniphan.
Geo. W. Dunn, Dommer af femte Distrikt.
F. D. Woodson, Præsident af Ray County Sparebank.
J. F. Child, Redaktør af »Conservator«.
W. S. Holman, County-Kasserer.
J. S. Hughes, Bankør i Richmond.
D. P. Whitmer, Sagfører.
J. W. Black, Sagfører.
L. C. Cantrell, Postmester i Richmond.
Geo. J. Wasson, Borgmester.
James A. Davis, County Indkassator.
C. J. Hughes, Dommer i Ray County Ret.
Geo. W. Trigg, County-Skriver.
W. W. Mosby, Doktor.
Thos. W. McGinnis, forhenværende Sheriff i Ray County.
J. P. Quessenberry, Kjøbmand.
W. R. Holman, Møbelhandler.
Lewis Slaughter, Protokolfører (Recorder af Deeds).
Geo. M. Buchanan, Doktor.
A. K. Reyburn.

Skreven i Richmond, Missouri, den 20de Marts 1881.«

Bladet »Conservator« indeholdt ogsaa følgende Redaktionsbemærkning i Forbindelse med Ovenstaaende:

»Paa et andet Sted i Bladet trykke vi et Brev fra David Whitmer sen., en gammel og vel kjendt Borger i Ray County, tilligemed et Vidnesbyrd om hans moralske Karakter, underskrevet af et Antal af Samfundets ledende Mænd, som Svar paa et uforsvarligt Angreb paa ham. Hr. Whitmer er et af de tre Vidner, som bekræfte, at Joseph Smith oversatte Mormons Bog fra visse Guldplader, hvorpaa der fandtes Skrifttegn, og Hr. Whitmer besidder en Afskrift af nogle af disse tilligemed det originale Manuskript til Oversættelsen. Der er ingen Tvivl med Hensyn til Hr. Whitmers fuldstændige Overbevisning om Bogens guddommelige Oprindelse, og medens han ikke gjør Forsøg paa at paatvinge Andre sine Anskuelser eller sin Tro, ønsker han, at Verden skal vide, at hvad ham angaar, findes der »ingen Forandring eller Skygge af Omskiftelse«. Efter at have boet her paa Stedet i næsten et halvt Hundrede Aar henviser han med en vis Grad af Stolthed til sin Livshistorie med den samvittighedsfulde Overbevisning, at han aldrig har gjort sig skyldig i Noget, der har vanæret hans Karakter som en Borger og Kristen, eller som kunde berettige et saadant Angreb mod ham som det, der hentydedes til, lige meget hvor fra eller fra hvem det kommer, og nu, kronet som han er med fem og halvfjerdsindstyve Vintres hvide Lokker, og sin Pilfrimsfærd paa Jorden næsten tilendebragt, gjentager han sin tidligere Erklæring og vil lade Fremtidsslægten løse Opgaven paa det Værk, hvortil han var et særskilt Vidne.«

Ældste Edward Stevenson skriver i et Brev, adresseret til Præsident Daniel H. Wells og dateret den 16de Feb. 1886, Følgende:

»Efter mit Besøg i Independence tog jeg med Jernbanen til Lexington Junction, 42 Mile fra Kansas City, og der fra rejste jeg fem Mile længere til Richmond, Ray County, Missouri, hvor jeg besøgte David Whitmer; thi jeg ønskede endnu en Gang at tale med den Mand — det eneste nu ilive værende Vidne, — som erklærede, at han blev besøgt af en Engel, der befalede ham tilligemed Andre at bære Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bogs Fremkomst og det nittende Aarhundredes evangeliske Uddeling. Jeg besøgte ham tidligere for otte Aar siden; og for 52 Aar siden, da jeg kun var en 14 Aar gammel Dreng, hørte jeg ham bære det samme Vidnesbyrd, tilligemed Oliver Cowdery og Martin Harris. Jeg erklærer videre, at hver Gang, jeg hørte disse Mænd bære deres Vidnesbyrd, gjorde de det ved Guds Kraft, der gjennemtrænger et Menneskes hele System lig et tveægget Sværd.

David Whitmer er nu 81 Aar gammel, og under et alvorligt Sygdomstilfælde for ganske nylig undgik han med Nød og neppe Døden. Han er endnu betydelig afkræftet og har tabt sig saa meget, at han ikke engang vejer et hundrede Pund. I dette sit sidste Vidnesbyrd til mig sagde han:

»Saa vist som Solen skinner og jeg lever, viste en Engel sig for mig og Joseph Smith. Jeg saa' Engelen staa foran os og hørte hans Røst, og paa Bordet laa Pladerne, Labans Sværd og Kuglen eller Kompasset.« Uagtet hans svage og udmattede Legemstilstand talede han i en fyrig og højrøstet Tone, indtil jeg efter en Stund bad ham tale sagtere og hvile sig, medens jeg talede til ham.«

I April 1887 lod David Whitmer og hans Familie et Skrift paa 75 Sider trykke under følgende Titel: »En Adresse til Alle, som tro paa Kristus, af et Vidne til Mormons Bogs guddommelige Oprindelse«. I dette Skrift forklarer David Whitmer med stor Nøjagtighed de Punkter, hvori hans religiøse Anskuelser ikke stemme overens med de Helliges i Utah, men fastholder og bekræfter sit Vidnesbyrd med Hensyn til Mormons Bogs Ægthed.

David Whitmer døde paa sin Bopæl i Richmond, Ray County, Missouri, den 25de Jan. 1888, 83 Aar og 18 Dage gammel.

Fra »*Richmond Democrat*«, et i Richmond, Missouri, udkommende Ugeblad, af den 2den Feb. 1888, oversætte vi Følgende:

»Søndag Aften (den 22de Jan. 1888), Kl. halv fem om Eftermiddagen kaldte David Whitmer sin Familie og nogle Venner til sin Seng, og idet han henvendte sig til den tjenstgjørende Læge, sagde han: »Dr. Buchanan! Er De saa venlig at sige, om jeg er ved min fulde Bevidsthed, førend jeg skrider til at afgive mit sidste Vidnesbyrd.« Lægen svarede: »Jo, vist er De saa, jeg har jo netop havt en Samtale med Dem.« Hr. Whitmer henvendte sig derpaa til Alle, som stode omkring hans Dødsleje, og udtalte følgende Ord: »Jeg ønsker, at I alle skulle forblive trofaste i Kristus, og jeg ønsker at sige til eder alle, at Bibelen og Nephiternes Optegnelser (Mormons Bog) er sand, saa at I kunne sige, at I hørte mig bære dette mit Vidnesbyrd paa mit Dødsleje. Forbliv trofaste i Kristus, og eders

Løn vil blive i Forhold til eders Gjerninger. Gud velsigne eder alle. Mit Haab er i Kristus nu og altid, ja i al Evighed. Amen.«

Om Mandagen (den 23de Jan. 1888), to Dage før sin Død, efter at han om Formiddagen Kl. 10 var vaagnet fra en kort Søvn, sagde han, at han havde været paa et Besøg hinsides Sløret, og at han saa' Kristus paa den anden Side. Hans Venner, som stedse vaagede ved hans Sygeleje, erklærede, at han under sin Sygdom havde mange saadanne Tilkjendegivelser, som stadfæstede Sandheden af Livet i den tilkommende Verden, hvilket ogsaa styrkede hans Venners Tro med Hensyn til det Tilkommende.

David Whitmer bar sin lange Sygdom med stor Taalmodighed og Sjælsstyrke; hans Tro vaklede aldrig et Øjeblik, og da omsider Dødsbudskabet kom, sank han i Fred til sin Hvile med et Smil paa Kinden, som om han var blevet lullet i Søvn ved Musikkens behagelige Toner. Et Øjeblik førend han drog sit sidste Aandedræt, aabnede han sine Øjne, der syntes at straale med hans tidligere Manddoms hele Klarhed, og vendte dem mod Himmelen, medens et forunderligt Lys kom over hans Aasyn. Efter at dette Lys havde hvilet paa ham en kort Stund, lukkedes Øjnene lidt efter lidt, indtil David Whitmer gik til sin Hvile. * * *

Fredag Morgen (den 27de Jan. 1888), Kl. halv elleve, forsamledes et Antal af den Afdødes Venner paa hans Bopæl for at vise den værdige Afdøde den sidste Ære. Hr. John. J. Snyder stod frem og læste de første fjorten Vers af Aabenbaringens 22de Kapitel og bemærkede, at den Afdøde havde valgt det 14de Vers til Oplæsning ved hans Begravelse: »Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ og indgaa igjennem Portene i Staden.« Efter Oplæsningen holdt Hr. John C. Whitmer, en Slægtning og fortrolig Ven af den Afdøde, en kort Lovtale. Uagtet det kolde, vaade Vejr fulgte et stort Antal Venner og Bekjendte Ligvognen og den sørgende Familie til den nye Kirkegaard, beliggende vest for Byen, hvor de jordiske Levninger af en af de mærkværdigste Personligheder, som har været knyttet til Ray Counties Historie, nedlagdes i Jordens Skjød, for aldrig mere at beskues af Dødelige. David Whitmer boede i Richmond i omtrent et halvt Aarhundrede, og vi kunne sige, at aldrig har nogen Mand boet iblandt os, som har havt flere Venner og færre Fjender end han. Han var ærlig, oprigtig og samvittighedsfuld i alle sine Handlinger, retfærdig i sin Bedømmelse af Andre og aaben, mandig og ligefrem i sin Omgang med alle Mennesker; og derved vandt han Venner, som elskede ham til det Sidste. Han efterlader sig Hustru og to Børn, to Børnebørn og flere Børnebørns Børn.«

OTTE OG TREDIVTE KAPITEL.

Martin Harris. — Foretager en Rejse til Staden New York med visse Skrifttegn. — Forstrækker Joseph Smith med Midler til Bestridelse af Udgifterne ved Trykningen af Mormons Bog. — Hans Embeder i Kirken og senere Fjernelse fra samme. — David B. Dilles Vidnesbyrd. — Edward Stevensons Beretning. — Harris's sidste Dage samt Død og Begravelse i Utah.

Martin Harris, et af de tre Vidner til Mormons Bog, blev født den 18de Maj 1783 i Easttown, Saratoga County, Staten New York, og flyttede i sit niende Aar med sin Faders Familie til Byen Palmyra, Wayne County i samme Stat. Om Efteraaret 1827 stiftede han Bekjendtskab med den unge Profet Joseph Smith, som paa den Tid var udsat for stærk Forfølgelse af sine Fjender, da han netop fra Engelen Maroni havde modtaget de Plader, fra hvilke Mormons Bog senere oversattes. Martin Harris forærede Joseph 50 Dollars, hvorved denne blev i Stand til at flytte bort fra Manchester og nedsætte sig i Pennsylvanien. I Februar 1828 aflagde Martin Harris Joseph Smith et Besøg i Harmony, ved hvilken Lejlighed Sidstnævnte, der havde kopieret nogle af Skrifttegnene fra Pladerne og oversat dem, gav disse til Martin Harris, som strax rejste med dem til Staden New York, hvor han viste dem til den berømte Professor Charles Anthon, en Sprogkyndig, der havde Kjendskab til flere ældre og nyere Sprog. Efter at den lærde Professor havde undersøgt det, som forevistes ham, udtalte han sig paa en rosende Maade baade om Skrifttegnene og Oversættelsen og tilbød sin Tjeneste som Medhjælper ved Oversættelsen; men da han derpaa blev underrettet om, at Bogen blev givet til Joseph Smith af en Engel, og at en Del deraf var forseglet, bemærkede han tørt, at han ikke kunde læse en forseglet Bog, og samtidig forlangte han det Bevis tilbageleveret, som han havde givet til Martin Harris, og hvorpaa han havde skrevet, at Oversættelsen var rigtig. Saa snart han havde faaet Beviset tilbage, rev han det i mange Stykker.

Hr. Harris besøgte dernæst Dr. Samuel L. Mitchell, en anden lærd Mand i New York, som stadfæstede, hvad Professor Anthon havde sagt, baade med Hensyn til Skrifttegnene og Oversættelsen. Efter sin Tilbagekomst fra Staden New York og efter at have afgivet en Beretning om Rejsens Begivenheder til Joseph Smith, rejste Martin Harris hjem til Palmyra, hvor han ordnede sine Affærer saaledes, at han atter i April 1828 kunde besøge Joseph Smith i Pennsylvanien.

Strax efter sin Ankomst der til begyndte han at bistaa Joseph med Oversættelsen og blev saaledes dennes første Skriver. Joseph Smith oversatte fra Pladerne, og Martin Harris nedskrev samme efter Josephs Diktat, og saaledes vedbleve de at arbejde sammen indtil den 14de Juni 1828, ved hvilken Tid 116 Sider Manuskript i stort Format vare skrevne. (Se dette Værk Side 14.)

Efter at Profeten var flyttet til Fayette om Sommeren 1829, blev han atter besøgt af Martin Harris, som nu nød det Privilegium at

blive eet af de tre Vidner til Mormons Bog. Senere laante han Joseph 3000 Dollars til Hjælp ved Trykningen af Bogen.

Ikke længe efter, at Kirken var bleven organiseret, blev Martin Harris ved Daab indlemmet i den, og i Kirkens Protokoller nævnes han allerede som Præst i Juni 1830. Den 3die Juni 1831 blev han ordineret til Højpræst af Lyman Wight i Kirtland, Ohio, hvor hen han var flyttet fra Staten New York. I samme Maaned (Juni 1831) blev han kaldet ved Aabenbaring til at ledsage Joseph og andre Ældster til Missouri. (Pagtens Bog, 52de Kap.) Han tiltraadte denne Rejse den 19de Juni, og to Maaneder senere, efter at han var ankommen til Jackson County, Missouri, blev han ved Aabenbaring kaldet til at tjene som Exempel for Kirken ved at stille sine Midler til Biskoppens Raadighed som en Begyndelse til Hellighedslovens Indførelse iblandt Menighedens Medlemmer. (Pagtens Bog, 58 : 35.) Han blev senere valgt til Medlem af Kirkens første Højraad, som blev organiseret i Kirtland, Ohio, den 17de Feb. 1834, og i 1835 stod han de andre Vidner til Mormons Bog bi ved Valget og Beskikkelsen af de tolv Mænd, som paa den Tid ordineredes til at være de første tolv Apostle i denne Uddeling.

Saa længe Kirtland vedblev at være et Indsamlingssted for de Hellige, tog Martin Harris virksom Del i Kirkens offentlige Anliggender, men da de trofaste Hellige forlode den Del af Landet og droge til Missouri, rejste Martin Harris ikke med, men forblev i Ohio. Dette gav Anledning til den Beskyldning, at han havde apostaseret fra Kirken. Men uagtet han i mange Aar ikke virkede i dennes Tjeneste, forblev han alligevel tro til sit originale Vidnesbyrd og urokkelig i sin Overbevisning om Mormons Bogs Guddommelighed. Det er vel sandt, at han i Aaret 1846, medens han var under Apostaten James J. Strangs Indflydelse, rejste til England i den Hensigt at modarbejde de trofaste Ældsters Virksomhed der i Landet, men han vendte tilbage til Amerika uden at have skadet Andre end sig selv. (»*Millennial Star*«, 8de Aarg., Side 124 og 128.)

I September 1853 havde Ældste David B. Dille af Ogden en Sammenkomst med Martin Harris, hvis nærmere Omstændigheder vi hidsætte fra »*Deseret News*«, Kirkens Blad, som udkommer i Salt Lake City:

»Det være herved vitterligt for Alle, til hvem dette monne komme, at jeg, David B. Dille af Ogden, Weber County, Utah, paa en Rejse til Storbritannien besøgte et tidligere Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund ved Navn Martin Harris, som bor i Kirtland, Ohio. Jeg fandt ham fængslet til Sygelejet, og han underrettede mig om, at han ikke havde været i Stand til at nyde Noget de tre sidste Dage. Dette i Forbindelse med hans fremrykkede Alder havde aldeles nedbrudt hans Legemskræfter. Efter at jeg havde gjort Hr. Harris bekjendt med mit Ærinde og vi havde talet noget sammen, rejste han sig op i Sengen, og efter først at have gjort nøjagtige Forespørgsler angaaende Kirkens Fremgang, gav han følgende Erklæring:

»Jeg føler mig paavirket af en Aand, som er kommen over mig — Mormonismens gamle Aand; jeg begynder at føle mig tilmode,

ligesom jeg tidligerede plejede at gjøre, og jeg vil ikke sige, at jeg ej vil rejse til Dalen« (Saltsødalen). Idet han derpaa henvendte sig til sin Kone, sagde han: »Jeg tror, at hvis du vil lave lidt Frokost, vil jeg staa op og spise.«

Derpaa begyndte jeg at tale med Hr. Harris om hans en Gang høje og vigtige Stilling i Kirken og hans nuværende faldne og lidende Tilstand. Noget efter fremsatte jeg følgende Spørgsmaal for ham, som han besvarede med største Beredvillighed:

»Hvad tror De om Mormons Bog? Er det en guddommelig Optegnelse?«

Hr. Harris svarede og sagde: »Jeg var Joseph Smiths højre Haand, og jeg veed, at han var en Guds Profet. Jeg veed, at Mormons Bog er sand. Og De«, vedblev han, idet han slog sin Haand i Bordet, »veed, at jeg veed, den er sand. Jeg veed, at Pladernes Indhold blev oversat ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst erklærede det for os; derfor veed jeg med Vished, at Værket er sandt. Thi holdt jeg ikke en Gang Pladerne paa mit Knæ halvanden Time under en Samtale med Joseph, da han skulde nedgrave dem i Skoven, for at Fjenden ikke skulde faa fat i dem? Jo, jeg gjorde. Og saa mange af Pladerne, som Joseph Smith oversatte, berørte jeg med mine egne Hænder Plade for Plade.«

Efter at Martin Harris havde boet i Kirtland i mange Aar, rejste han til Utah og ankom til Salt Lake City den 30te August 1870 under Ledelse af Ældste Edward Stevenson, som giver følgende Beretning:

»I Aaret 1833, medens jeg boede i Nærheden af Byen Pontiac, Oakland County, Michigan, som den Gang var et Territorium, besøgte Martin Harris nævnte Sted, og jeg var tilstede i en Forsamling, hvor han bar Vidnesbyrd om, at en Engel havde vist ham Guldpladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og at Guds Røst befalede ham at vidne om disse Ting, naar som helst han havde Lejlighed til at gjøre det. Jeg husker saa godt, at hans Tale gjorde et dybt Indtryk paa Folket der i Egnen, hvor en kjødelig Søster til Martin Harris boede. Omtrent paa samme Tid blev Pontiac besøgt af Oliver Cowdery, et andet af Mormons Bogs tre Vidner, der tilligemed Profeten Joseph Smith bar samme Vidnesbyrd, og Profeten Joseph lovede endvidere, at Alle, som med oprigtige Hjerter vilde annamme Evangeliet, skulde modtage den Helligaands Gave, samt at Tegn skulde følge dem, som tro. Som Bekræftelse af hans Ords Opfyldelse vil jeg bemærke, at flere af Medlemmerne, som tilhørte den Gren af Kirken, senere nøde Evangeliets mirakuløse Velsignelser. Saaledes husker jeg for Exempel, at Elijah Fordham, der døde for nylig her i Territoriet, talede i Tungemaal, og at to rejsende Franskmænd, som tilfældigvis vare tilstede, bemærkede, at han talede Fransk, og at han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed i dette Sprog. Martin Harris bar ofte sit Vidnesbyrd, medens han opholdt sig i vort Nabolag i Michigan.

I Aaret 1869 blev jeg kaldet paa en Mission til Staterne i Østen, og paa mine Rejser der besøgte jeg ogsaa Kirtland, Ohio, i den Hensigt at se det første Tempel, som de Hellige have bygget i denne

Uddeling. Under mit korte Ophold i Kirtland traf jeg atter Martin Harris, strax efter at jeg var kommen ud af Templet. Han havde et Exemplar af den første Udgave af Mormons Bog under Armen og bar et ligesaa trofast Vidnesbyrd om dens Sandhed som det, jeg havde hørt ham bære for sex og tredive Aar siden. Han sagde, at Pligten ifølge Guds Befaling bød ham at opløfte sin Røst til Bogens Forsvar, og han tilbød at bevise fra Bibelen, at netop en saadan Bog skulde fremkomme fra Støvet paa en Tid, da der ingen Profeter fandtes paa Jorden. Dette Vidnesbyrd bar han daglig til Folk, som kom for at besøge Templet. Efter at have lyttet til hans Tale med Taalmodighed en kort Tid, følte jeg en vis Medlidenhed med ham, og til Gjengjæld bar jeg mit Vidnesbyrd for ham og forklarede, hvorledes Guds store Værk gik fremad, at Guds Hus var beredt paa Bjergenes Toppe, ligesom Profeten Esaias havde forudsagt, og at Folk fra alle Nationer under Præsident Brigham Youngs Vejledning samlede sig i Zion for at lære om Guds Veje og vandre paa hans Stier. Jeg bemærkede ligeledes, at vi saa inderligt ønskede, at han ogsaa skulde gjøre sig rede og drage til Zion for at kunne blive delagtig i de Velsignelser, som meddeltes de trofaste Hellige i Herrens Hus. Mit Vidnesbyrd gjorde et dybt Indtryk paa ham. En vis Hr. Bond, som havde Tempelnøglerne i sin Besiddelse, og som for mange Aar siden (medens han var et trofast Medlem af Kirken) havde overværet Højtideligheden ved Templets Indvielse i 1836, bemærkede til mig, at hans Stilling i Livet vilde have været meget bedre, end den nu var, dersom han havde fulgt de Hellige i deres Vandringer; og dersom jeg ønskede at prædike i Templet, sagde han, vilde han saa gjerne stille Bygningen til min Raadighed i dette Øjemed. Jeg lovede ham at gjøre det en Gang i Fremtiden.

Efter min Tilbagekomst til Utah i 1870 blev jeg paavirket af Aanden til at skrive til Martin Harris, og ikke længe derefter modtog jeg som Svar et Brev fra ham, i hvilket han sagde, at Guds Aand nu for første Gang tilskyndede ham at rejse til Utah. En længere Brevvexling paafulgte; og Præsident Brigham Young, som læste Brevene, bad mig ved Præsident George A. Smith at foretage en Indsamling af Midler ved frivillige Bidrag fra de Hellige til at udrede de nødvendige Udgifter ved Martin Harris's Rejse til Utah; selv gav Præsidenten 25 Dollars i dette Øjemed.

Efter at have indsamlet 200 Dollars begav jeg mig paa Rejsen til Ohio den 19de Juli 1870, og den 10de August s. A. indløste jeg mit tidligere givne Løfte til Hr. Bond ved at prædike to Gange i Kirtlands Tempel. Jeg fandt ogsaa Martin Harris hjertelig glad over sin forestaaende Rejse.

En meget besynderlig Tildragelse fandt Sted paa den Tid. Medens Martin Harris besøgte sine Venner for at byde dem Farvel, gik han en Dag over en stor Eng, hvor han forvildede sig og ikke kunde komme frem. Idet han træt og udmattet søgte at bane sig Vej gjennem Krattet med iturevne Klæder, lagde han sig tilsidst ned saaret og blodig, som han nu var, og ønskede sig Døden. Men efter en kort Stund vendte hans Kræfter gradvis tilbage, og han begyndte

da at bede til Gud; endelig lykkedes det ham i sin mislige Tilstand, ved Midnatstide, at finde sin Vens Hus, hvor han fik sine Saar forbundne og nød den nødvendige Pleje, hvilken snart gjengav ham hans tidligere Kræfter. Han betragtede denne Affære som et af den Ondes snedige Angreb for at forhindre ham fra at rejse til Salt Lake City. Uagtet han var 88 Aar gammel, var hans Helbred meget god og hans Legemskræfter særdeles vel bevarede; han havde indtil for ganske nylig arbejdet i Haven, ja endog som almindelig Daglejer gravet Kartofler for sine Naboer.

Efter at have gjort en Tur til New York, besøgte jeg ogsaa det hellige Sted, hvor Mormons Bogs Plader i saa lang Tid laa opbevarede. Her traf jeg en gammel Mand, som var personlig bekjendt med Martin Harris, og som sagde, at Hr. Harris var almindelig kjendt der i Egnen som en ærlig og oprigtig Landmand. Den Landejendom, som han tidligere ejede, ligger omtrent tre Mile fra Byen Palmyra. Den gamle Mand fortalte mig ogsaa, at han tydeligt erindrede, hvorledes »Mormonerne« i hans unge Dage ofte forsamlede sig paa Mormon-Højen, som han kaldte den Høj, hvor Pladerne bleve fundne.

Den 19de August 1870 forlod jeg Kirtland, Ohio, tilligemed Martin Harris, og begav mig paa Rejsen til Utah; to Dage senere, medens vi opholdt os paa American Hotel i Chicago, bar Martin Harris sit Vidnesbyrd om Englebesøget osv. til et større Antal Personer. Under vort Ophold i Des Moines, Iowas Hovedstad, havde han atter Anledning til at bære Vidnesbyrd til flere Folk, og ved et specielt Møde, der afholdtes i en Gren af Kirken, over hvilken Broder James M. Ballinger præsiderede, forklarede Martin Harris de nærmere Omstændigheder forbundne med Pladerne og Engelen, som viste sig for dem, og som ligeledes fremviste Pladerne til de tre Vidner; han talede ogsaa om sit eget Besøg hos Professor Anthon. Den følgende Dag døbte jeg Præsident Ballingers Søster i Des Moines-Floden, og Grenens Medlemmer der forærede Broder Harris et nyt Sæt Klæder, for hvilket han nedbad Herrens Velsignelse over dem. Den 29de August ankom vi til Ogden og den følgende Dag til Salt Lake City. To Medlemmer af Des Moines Gren ledsagede os til Utah.« (Se »*Millennial Star*«, 44de Aarg., Side 78.)

I et andet Brev skriver Ældste Stevenson som følger:

»Paa Rejsen fra Ohio til Utah i 1870 omtalte Martin Harris mange interessante Tildragelser; en af disse vil jeg nærmere beskrive. Ved en vis Lejlighed, sagde han, prøvede nogle af hans gamle Bekjendte paa at gjøre ham beruset ved at traktere ham med Vin. Efter at han havde drukket saa meget, at han var i ret godt Humør og følte sig oplagt til at tale, gjorde de ham meget forsigtigt følgende Spørgsmaal: »Se her, Martin, vi ønske, at du skal være aabenhjertig og ærlig overfor os med Hensyn til Historien om, at du har set en Engel og Guldpladerne, hvorom der er bleven sagt saa meget. Vi have altid betragtet dig som en god og ærlig Mand og en flink Nabo, men vi have aldrig kunnet tro, at du nogensinde har set en Engel. Fortæl os nu, Martin, om du virkelig tror, at du saa' en Engel, medens du var lysvaagen.« »Nej,« svarede Martin, »jeg tror det slet

ikke«. Man kan let forestille sig Tilhørernes Fornøjelse og Tilfredshed over en saadan Erklæring. Men de bleve snart anderledes tilmode, da Martin Harris, tro mod sit Vidnesbyrd, sagde: »Mine Herrer, hvad jeg sagde er sandt, fordi min Tro med Hensyn til Engelen og Pladerne er opslugt i Kundskaben om, hvad jeg veed; thi jeg ønsker at sige, at saa sandt Gud lever, saa' jeg Pladerne, medens jeg var lysvaagen og ved højlys Dag stod ved Josephs Side i Guds Engels Nærværelse.« Martin Harris fortalte mig om denne Tildragelse, saaledes som jeg her omtaler den, og han tilføjede, at skjønt han ved denne Lejlighed drak Vin med sine Venner, havde han altid bestræbt sig for at være maadeholden og ædru. Under vor Rejse, og navnlig under vort Ophold i Des Moines, hvor den før omtalte unge Dame blev døbt, benyttede jeg Lejligheden til at belære Broder Martin om Nødvendigheden af, at han fornyede sin Pagt ved Daab. Han syntes ikke lige strax at dele mine Anskuelser, men jeg citerede ham Skriftens Ord: »Kom derfor ihu, hvorfra du er falden, og vend om, og gjør de forrige Gjerninger.« (Aab. 2:5.) Omsider bemærkede han, at dersom det, jeg havde sagt, var ret, vilde Herren nok tilkjendegive ham det ved sin Aand. Dette skete ogsaa, thi strax efter vor Ankomst til Salt Lake City kom Martin til mit Hus og sagde, at Herrens Aand nu havde oplyst ham om, at det ikke alene var rigtigt for ham selv at lade sig døbe, men at han ogsaa skulde lade sig døbe for sine Døde; thi han havde i Drømme set sin Fader ty til ham om Hjælp. Han syntes nemlig, at han saa' sin Fader ved Foden af en Stige i Færd med at ville stige op til ham, og at han (Martin) derpaa steg ned, tog Faderen ved Haanden og hjalp ham op. Døbefonten blev strax derefter gjort rede, og jeg blev beskikket til at lede Martin Harris ned i Vandet og døbe ham. Fem af de tolv Apostle, nemlig John Taylor, Wilford Woodruff, Orson Pratt, Geo. A. Smith og Joseph F. Smith vare nærværende, ligeledes John D. T. McAllister og Andre. Efter Udførelsen af Daabshandlingen modtog Martin Haandspaalæggelse af Orson Pratt, der blev assisteret af de andre tilstedeværende Brødre. Derefter blev han døbt for nogle af sine afdøde Venner, og ligesom for at forøge Begivenhedens Højtidelighed blev hans Søster samtidig døbt for deres kvindelige Venner. * * *

Jeg ønsker her at bemærke, at Broder Martin havde været fjernet fra Kirken i saa mange Aar, at han nu kun forstod de første Principer af Evangeliet, saaledes som de lærtes i Kirkens tidligere Dage, og selvfølgelig var han ukjendt med Læren om Evangeliets Forkyndelse for de Hedengangne i det Lys, hvori Profeten Joseph Smith senere fremsatte den. * * *

Ved en vis Lejlighed, da nogle Venner besøgte mig i mit Hus i Salt Lake City for at se og tale med Martin Harris, * * * blev han anmodet om nærmere at forklare Maaden, hvorpaa Pladerne, der indeholdt Nephiternes Optegnelser, bleve Vidnerne foreviste. Broder Harris sagde, at Engelen stod paa den modsatte Side af det Bord, hvorpaa Pladerne, Udtyderne og Andet laa, at han tog Pladerne i sin Haand, og at han bladede om i dem. For desto bedre at kunne forklare os

det tog Broder Martin en Bog i sin Haand og vendte Bladene i den om, eet ad Gangen, ligesom Engelen havde gjort. Engelen, sagde han, erklærede, at Mormons Bog var bleven rigtig oversat formedelst Guds Kraft, og ikke ved Menneskenes Dygtighed, og at den indeholdt Fylden af Jesu Kristi Evangelium til Nephiterne, som vare en Gren af Israels Hus's fortabte Faar, der udvandrede fra Jerusalem til Amerika.

I Efteraars-Konferencen, som afholdtes i Salt Lake City, Utah, i Oktober 1870, talede Martin Harris til de forsamlede Tusinder og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog.

Under Datum af 9de Juli 1875 skriver hans Søn (Martin Harris jun.) i et Brev til Præsident Geo. A, Smith fra Clarkston Følgende: »Han (Martin Harris) blev syg igaar for en Uge siden; han blev angreben af en Slags Lamhed, eller maaske var det hans Livskræfter, der bleve saa svage, at han ikke kunde bruge sine Lemmer. Han kan nu næsten slet ikke bevæge sig uden ved vor Hjælp. * * * Han har stedste vedblevet at tale om Mormons Bog og baaret Vidnesbyrd om dens Sandhed, og han syntes at føle sig mest lykkelig, naar han kunde faa Nogen til at lytte til, hvad han havde at sige. Naar han undertiden følte sig nedslaaet og træt, og Nogen kom ind i Værelset for at samtale med ham, og han saaledes fik Anledning til at bære Vidnesbyrd, blev han strax bedre, og hans Ungdomsevner syntes da en kort Tid at vende tilbage. Men nu begynde vi at tro, at han har baaret sit sidste Vidnesbyrd. De sidste lydelige Ord, han har ytret, var Noget vedrørende Mormons Bog, men vi kunde ikke forstaa, hvad det var, han sagde.«

Den følgende Dag, Lørdag den 10de Juli 1875, døde Martin Harris i Clarkston, over 92 Aar gammel. Nogle faa Timer før sin Død, medens han meget svag laa udstrakt paa sit Sygeleje, kom Biskop Simeon Smith ind i hans Værelse; Martin Harris rakte sin Haand frem for at hilse paa ham og sagde: »Biskop, jeg dør snart.« Biskoppen sagde, at han havde Noget af Vigtighed at meddele ham med Hensyn til Mormons Bog, som ifølge Begjæring af Indianerne i Central-Amerika snart skulde trykkes i det spanske Sprog. Saa snart Martin hørte dette, opklaredes hans Aandsevner, Pulsen begyndte at slaa stærkere, og trods sin afmægtige Tilstand begyndte han at tale, ligesom han havde gjort, førend han blev syg. Han samtalede med Biskoppen og Andre, som vare tilstede, i omtrent to Timer, og det syntes, som om den blotte Tanke om Mormons Bog gav ham nyt Liv. Ved hans Begravelse vistes der ham al tilbørlig Ære. Hans Lig blev henlagt i en smuk Kiste med en Mormons Bog i den højre og en Pagtens Bog i den venstre Haand. Paa Brættet, der sattes paa Graven, skreves hans Navn og Alder og ligeledes hans Fødsels- og Dødsdag, samt Ordene: »Et af Mormons Bogs tre Vidner«; ligeledes de tre Vidners Vidnesbyrd. Senere er der rejst et passende Monument over Graven.

NI OG TREDIVTE KAPITEL.

Christian Whitmer. — Jacob Whitmer. — Peter Whitmer jun. — John Whitmer. — Hiram Page. — Joseph Smith sen. — Hyrum Smith. — Samuel H. Smith.

Følgende Oplysninger om de otte Vidner til Mormons Bog maa her anses at være paa rette Sted:

CHRISTIAN WHITMER.

Christian Whitmer blev som ældste Søn af Peter Whitmer og Mary Musselman født den 18de Januar 1798 i Pennsylvanien, og flyttede som ung Dreng tilligemed sine Forældre til Seneca County i Staten New York, hvor han ægtede Anne Schott den 22de Feb. 1825. Han var iblandt de Første, som annammede Evangeliets Fylde, og blev døbt i Seneca Sø den 11te April 1830 af Oliver Cowdery. Han virkede først som Lærer, dernæst som Ældste, og endnu senere som Højpræst i Kirken. I 1831 flyttede han til Missouri og nedsatte sig i Jackson County, hvor fra han blev fordrevet af Pøbelen i 1833. I Clay County valgtes han til Medlem af Højraadet, og her døde han som et trofast Medlem af Kirken den 27de Nov. 1835. Som en af de første ledende Ældster bar han stedse et kraftigt Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed. Han efterlod ingen Børn.

JACOB WHITMER.

Jacob Whitmer, en Søn af Peter Whitmer og Mary Musselman, blev født i Pennsylvanien den 27de Jan. 1800. Som Dreng flyttede han med sine Forældre til Staten New York, hvor han giftede sig med Elizabeth Schott den 29de Sept. 1825. Hun blev Moder til ni Børn. Efter at Jacob Whitmer var bleven overbevist om Sandheden af Joseph Smiths Mission, blev han døbt af Oliver Cowdery i Seneca Sø den 11te April 1830. Tilligemed Andre af Whitmer-Familien flyttede han til Ohio i 1831 og senere til Jackson County, Missouri, hvor fra han blev fordrevet af Pøbelen i 1833. Han indtog en fremragende Stilling blandt Samfundets ledende Mænd i Clay og Caldwell Countier, Missouri, men blev udelukket af Kirken i 1838, hvorpaa han opslog sin Bopæl i Richmond, Ray County. Her boede han indtil sin Død, der indtraf den 21de April 1856. Hans Søn, John C. Whitmer, sagde til Skriveren af disse Linier (Andrew Jenson) i 1888: »Min Fader, Jacob Whitmer, fastholdt stedse Sandheden af sin Erklæring om Mormons Bog og bar sit sidste Vidnesbyrd desangaaende paa sin Dødsseng.«

PETER WHITMER jun.

Peter Whitmer jun. blev som femte Søn af Peter Whitmer og Mary Musselman født den 27de Sept. 1809 i Fayette, Seneca County, New York. Strax efter Joseph Smiths Ankomst til Fayette i Juni Maaned 1829, blev Peter Whitmer jun. dennes intime og hengivne Ven; ikke længe derefter blev han døbt af Oliver Cowdery, og han var et af de sex Medlemmer, hvormed Kirken først blev organiseret den 6te April 1830. I September 1830 blev han ved Aabenbaring kaldet paa

Mission til Lamaniterne og rejste strax derpaa til Missouri, tilligemed Oliver Cowdery, Parley P. Pratt og Andre. Senere blev han en ledende Mand blandt de Hellige i Jackson County, hvor han ordineredes til Højpræst i Kirken og maatte senere dele Skjæbne med sine Medtroende, der bleve uddrevne af Pøbelen i 1833. Han nedsatte sig midlertidigt i Clay County, hvor han blev angreben af Sygdom og afgik ved Døden paa en Landejendom, beliggende omtrent to Mile fra Liberty den 22de Sept. 1836. Han blev begravet ved Siden af sin Broder Christian, der døde ti Maaneder tidligere. Peter Whitmer jun. efterlod sig en Hustru og tre Døtre. Lig alle de andre Vidner til Mormons Bog forblev han tro og urokkelig til sit Vidnesbyrd om nævnte Bogs Ægthed til sit sidste Øjeblik.

JOHN WHITMER.

John Whitmer blev som tredie Søn af Peter Whitmer og Mary Musselman født den 27de August 1802, og blev døbt af Oliver Cowdery i Seneca Sø i Juni Maaned 1829, strax efter at Joseph var ankommen til Seneca County fra sit midlertidige Hjem i Pennsylvanien. Hans Brødre David og Peter bleve døbte omtrent paa samme Tid. John Whitmer hjalp Joseph Smith og Oliver Cowdery betydeligt med deres Arbejde, medens de vare beskjæftigede med at oversætte den sidste Del af Mormons Bog. Han blev senere kaldet ved Aabenbaring til at prædike Evangeliet og rejste betydeligt i Profeten Josephs Selskab. I 1831 blev han ved Aabenbaring beskikket til Kirkens første Historieskriver og rejste i November Maaned 1831 til Missouri, hvor han baade i Jackson County og i Clay County gjennemgik svare Forfølgelser ved Pøbelhaand. Som en af Præsidentskabet over Kirkens Organisation i Missouri tog han en virksom Del i Opbyggelsen af Far West, men hans Egenkjærlighed samt Overtrædelse af Guds og Kirkens Love blev Aarsag til, at han den 10de Marts 1838 blev udelukket af Kirken. Efter de Helliges Uddrivelse fra Missouri i 1839 lykkedes det John Whitmer at kjøbe en hel Del af deres Ejendomme til en særdeles billig Pris, og han blev efter en Tids Forløb en formuende Mand. Uagtet han aldrig forenede sig med Kirken igjen efter sin Udelukkelse i 1838, vedblev han indtil sin Dødsdag at bære Vidnesbyrd om Mormons Bogs Ægthed. Endog i sine mørkeste Dage, og paa den Tid han først vendte sig imod Profeten Joseph og Kirken, erklærede han i Nærværelse af flere Missourianere, at han vidste, at Mormons Bog var sand. (Se dette Værk, Side 169.)

I Marts 1875 blev han besøgt af Ældste Joshua Davis, en af de Sidste-Dages Helliges Missionærer, og om dette Besøg skrev »*Deseret News*« (Kirkens Organ, der udkommer i Salt Lake City, Utah) Følgende i April 1875:

»Ældste Joshua Davis af Provo besøgte vort Kontor for nogle Dage siden, efter kort i Forvejen at være vendt tilbage fra en Mission til de østlige Stater, paa hvilken han var tagen afsted i afvigte December Maaned. Han rejste til Missouri og virkede som Missionær i Caldwell, Clay, Ray, Daviess og adskillige andre Countier, som alle delvis eller helt vare beboede af Sidste-Dages Hellige i Kirkens tid-

ligere Dage. * * * Den 21de i forrige Maaned (Marts 1875) aflagde Ældste Davis et Besøg hos John Whitmer, som bor i Far West, og som tidligere var et Medlem af vor Kirke, samt et af de otte Vidner, hvis Navne findes anført i Mormons Bog. Ældste Davis opholdt sig hos Hr. Whitmer een Nat og to Dage. Under Besøget tilbragte de to Herrer det meste af Tiden i Samtale om »Mormonismen«, under hvilken Hr. Whitmer med opløftet Haand erklærede: »*Jeg saa' med mine egne Øjne Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og jeg saa' ligeledes en Engel, som vidnede om Sandheden af Mormons Bog.*« Hr. Whitmer stadfæstede tillige, at Brigham Young udførte den selv samme Plan, som var bleven lagt af Joseph Smith, medens han levede.«

John Whitmers Nevø (John C. Whitmer), som besøgte John nogle Dage før dennes Død, bevidnede i 1888 til Skriveren heraf (Andrew Jenson), at hans Onkel bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed til det Sidste. Lignende Vidnesbyrd gaves ogsaa af mange Andre, som besøgte John Whitmer førend hans Død, hvilken indtraf den 10de Juli 1875 i Far West, Missouri. John Whitmer var Fader til tre Sønner og en Datter.

HIRAM PAGE.

Hiram Page blev født i Staten Vermont i 1800 og studerede Lægevidenskab i sin Ungdom; senere rejste han om som Læge i Staten New York og i Canada. Omsider bosatte han sig i Seneca County, New York, hvor han stiftede Bekjendtskab med Familien Whitmer. Her giftede han sig med Catharine Whitmer, en Datter af Peter Whitmer og Mary Musselman, den 10de Nov. 1825, og med hende havde han ni Børn. Da han var bleven overbevist om, at Joseph Smiths Kaldelse var fra Gud, annammede han Evangeliets Fylde og blev døbt af Oliver Cowdery i Seneca Sø den 11te April 1830 tilligemed sin Hustru. Han fulgte Whitmer-Familien til Ohio og der fra til Missouri, hvor han opslog sin Bolig i Nærheden af Independence. Her boede han indtil 1833, da han blev fordrevet fra Countiet af Pøbelen. Efter et midlertidigt Ophold i Clay County blev han i 1836 en af Grundlæggerne af Far West i Caldwell County, men fjernede sig fra Kirken i 1838 og flyttede senere til Ray County, hvor han tilbragte sine øvrige Dage. Han døde den 12te August 1852 paa sin Landejendom, beliggende i Nærheden af Excelsior Springs, omtrent 14 Mile nordvest for Richmond. Hans ældste Søn, Philander Page, som i 1888 boede i Nærheden af Richmond, og der i September Maaned 1888 blev besøgt af Skriveren heraf (Andrew Jenson) og Andre, afgav følgende Vidnesbyrd: »Jeg veed, at min Fader var tro og standhaftig i sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog hele sit Liv. Naar som helst han havde Lejlighed til at bære Vidnesbyrd desangaaende, gjorde han det med Glæde og følte sig særdeles taknemlig til Gud, fordi det Privilegium var bleven ham forundt at blive et af Vidnerne til Mormons Bog. Jeg kan ligeledes bevidne, at Jacob, John og David Whitmer og Oliver Cowdery døde i fuld Tro paa Mormons Bogs Guddommelighed. Jeg var nærværende, da alle disse Vidner hensov, og hørte dem bære deres sidste Vidnesbyrd.«

John C. Whitmer, en Nevø af Hiram Page, sagde i Skriverens Nærværelse: »Jeg stod i Forretningsforbindelse med Hiram Page og var vel bekjendt med alle hans Affærer, eftersom han var gift med min Tante. Under alle hans Livs afvexlende Omstændigheder var han altid tro til det Vidnesbyrd, han i sin Ungdom afgav om Mormons Bogs Guddommelighed.«

JOSEPH SMITH SEN.

Joseph Smith sen., Fader til Profeten Joseph Smith, blev født den 12te Juli 1771 i Topsfield, Essex County, Massachusetts, og blev døbt den 6te April 1830, samme Dag paa hvilken Kirken blev organiseret. Da hans Virksomhed flere Gange omtales i denne Bog, ville vi her kun bemærke, at han døde som Kirkens Patriark i Nauvoo, Illinois, den 14de Sept. 1840, fast og urokkelig i Troen paa Kristi Evangelium og Mormons Bogs Guddommelighed.

HYRUM SMITH.

Hyrum Smith, en ældre Broder af Profeten Joseph Smith, blev født den 9de Feb. 1800 og døde den 27de Juni 1844; men da hans Liv er vidtløftigt omtalt i denne Bog i Forening med hans Broder Josephs, ville vi kun bemærke, at hans Vidnesbyrd med Hensyn til Mormons Bogs Ægthed er det stærkeste af Alle, thi han beseglede det med sit Blod og plantede ligeledes i sine Børns Hjerter en urokkelig Tro og Hengivenhed for Guds Værk. Hans yngste Søn, Joseph F. Smith, er for Tiden Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

SAMUEL HARRISON SMITH.

Samuel Harrison Smith blev som fjerde Søn af Joseph Smith sen. og Lucy Mack født i Tunbridge, Orange County, Vermont, den 13de Marts 1808. Medens hans Broder Joseph og Oliver Cowdery arbejdede paa Oversættelsen af Mormons Bog, blev han, efter inderlig Bøn til Gud, selv overbevist om, at hans Broder var kaldet af Gud, og den 25de Maj 1829, ti Dage efter at Joseph og Oliver havde døbt hinanden ifølge Johannes den Døbers Befaling, blev Samuel ogsaa døbt. Han blev saaledes den tredie Person, der annammede Daab ved guddommelig Myndighed i denne Uddeling og var et af Kirkens oprindelige sex Medlemmer. Han var en af Kirkens første og mest nidkjære Missionærer og blev paa sine Missionsrejser ofte underkastet store Forfølgelser. Som Ældste, Højpræst og Medlem af Højraadet i Kirtland, Ohio, var han stedse virksom i Kirkens Tjeneste. I 1838 rejste han til Missouri, hvor han atter maatte gjennemgaa Forfølgelser og Trængsler. Efter Uddrivelsen fra Missouri nedsatte han sig i Nauvoo, Illinois, men boede midlertidigt i Plymouth, da hans Brødre Joseph og Hyrum bleve snigmyrdede i Carthage Fængsel. Under sit Forsøg paa at komme sine ulovligt fængslede Brødre til Undsætning blev han selv forfulgt af en Pøbelhob, fra hvem han med Nød og neppe undslap med Livet. En Sygdom paafulgte, som endte med Døden den 30te Juli 1844, lidt over en Maaned efter hans to Brø-

dres Martyrdom. Ved hans Død skrev Redaktøren af »*The Times and Seasons*«, et Maanedsskrift, der udkom i Nauvoo, Illinois, Følgende: »Denne værdige Mands Bortgang saa snart efter hans Brødres (Joseph og Hyrum) i Carthage Fængsel, forøger den store Sorg, som allerede hviler over Familien, og er et uerstatteligt Tab for hele Samfundet. Dersom der nogensinde levede en god Mand paa Jorden, da var Samuel H. Smith visselig en saadan. Hans Virksomhed for Kirken fra først til sidst, hans Missionsarbejde i Østens Stæder, hans urokkelige Vidnesbyrd som et af Vidnerne til Mormons Bog og hans mange ædle Karaktertræk paa Dydens, Kundskabens, Maadeholdenhedens, Taalmodighedens, Gudhengivenhedens, Broderkjærlighedens og Barmhjertighedens Omraade, ville gjøre hans Navn berømt til Jordens Ender. Han var i Sandhed en trofast Guds Tjener.«

FYRRETYVENDE KAPITEL.

Profetens Mordere frikjendes. — Nauvoo berøves sine Kjøbstadrettigheder. — De Helliges Uddrivelse fra Nauvoo. — Mormon-Bataillonen. — Sørgekvad i Ørken. — Winter Quarters. — Brigham Young og Pionererne. — En Koloni grundlægges i Store Saltsødal. — Ørken blomstrer som Rosen. — Kirkens Fremgang og nærværende Tilstand. — Slutningsbetragtninger.

Som en passende Afslutning af dette Værk ville vi kortelig berøre de Helliges Skjæbne i Illinois efter Profeten Josephs Død samt deres endelige Uddrivelse i Ørken, hvor de i Opfyldelse af Josephs Forudsigelse ere blevne til et stort og mægtigt Folk.

Neppe har noget Folk paa Jorden sørget mere oprigtigt over Tabet af en Velgjører, end de Sidste-Dages Hellige gjorde, da deres Profet og Patriark vare døde. Anti-Mormonerne glædede sig ved Profetens Død og jublede højt over deres sejrende Forræderi, medens den krist'ne Verden i Almindelighed udbrød: »Hvor barbarisk at myrde ham saaledes; men det er dog godt, at han er død.« Ved Rettens Høstsession (1844) blev der fremlagt skriftlige Klager for Mord i første Grad mod nogle af Morderne, som ledede Angrebet mod Joseph og Hyrum Smith, men Retten satte dem paa fri Fod mod at stille Kaution indbyrdes for hverandre til et Beløb af kun et tusinde Dollars for hver Anklaget. I Maj 1845 bleve de indkaldte for Retten for et Skins Skyld og frikjendte, endskjønt Retten, Advokaterne, Jurymændene og Vidnerne vidste, at de vare skyldige i Mord.

De tolv Apostle, som næst efter det Første Præsidentskab indehavde den præsiderende Myndighed i Kirken, vendte efter Joseph Smiths Død strax tilbage fra deres forskjellige Missioner og bleve i en speciel Konference, der afholdtes i Nauvoo den 8de August 1844, anerkjendte som Kirkens øverste Raad med Brigham Young som Præsident. Under hans Præsidium fortsattes Kirkens saa vel timelige som aandelige Arbejde med stor Dygtighed og Held. De Hellige vedbleve at samles til Nauvoo; Arbejdet paa Templet, der kun var een Etage højt, da Profeten døde, skred hurtigt fremad; de Halvfjerd-

sindstyves Sal, en Musik-Hal og et stort Tøjhus af Sten byggedes; Arbejdet paa Nauvoo-Hus blev atter paabegyndt, og talrige private Bygninger opførtes.

Saa snart det gik op for de Helliges Fjender, at Profetens Mord ikke havde standset »Mormonernes« Fremgang, begyndte Pøbelhobe atter at organisere sig for at udrydde de Hellige eller drive dem bort fra Nauvoo, og man tog igjen Tilflugt til den gamle Fremgangsmaade ved at udstede foruroligende Arrestbefalinger paa Præsident Brigham Young og de andre Apostle.

Et Raad af Kirkens Øverster affattede da en Ansøgning, som de sendte til Guvernørerne i enhver Stat og ethvert Territorium i Unionen, undtagen Missouri, og hvori de paa en betydelig Maade og i de ærbødigte Udtryk fremstillede de Helliges Tilstand og bade om Tilladelse til at nedsætte sig i deres Stat med Løfte om Beskyttelse og Religionsfrihed; men Ansøgningen blev behandlet med næsten fuldkommen Taushed.

Staten Illinois's lovgivende Forsamling berøvede Staden Nauvoo sin Kjøbstadret i Begyndelsen af 1845; ligeledes ophævedes Privilegierne for Universitetet og Nauvoo-Legionen. Et Komplot af Medlemmer fra ni Countier blev dannet for at udrydde »Mormonerne«, og de begyndte deres Arbejde den 10de Sept. 1845 med at afbrænde alle Husene i det i Nærheden af Nauvoo beliggende Morley-Settlement, som tilhørte de Hellige. Denne Mordbrand fortsattes derpaa fra det ene Settlement til det andet; en bevæbnet Skare, der bestod af omtrent 150 Mand, vare i to Uger beskjæftigede med at afbrænde Huse, ødelægge Ejendomme og kaste hjælpeløse Kvinder og Børn ud af deres Boliger; og skjønt Fredsdommeren i Countiet opfordrede de gode Borgere, som ikke vare »Mormoner«, til at forene sig med ham for at adsprede Brandstifterne, adlød dog Ingen hans Opfordring; derimod blev han forfulgt af en Del af Brandstifterne, som tilsidst drev ham ud af Naboskabet.

Imidlertid holdtes der et Raad af Kirkens Authoriteter, i hvilket det blev bestemt, at de Hellige skulde forlade Illinois og danne en ny Koloni i Kalifornien eller Oregon. Et Forslag blev derfor fremsat for Pøbelen (thi Statens Regjering havde ingen Magt), der gik ud paa, at dersom man vilde lade de Hellige i Fred og være dem behjælpelig med at sælge deres Ejendomme, vilde de forlade Staten. Dette Forslag blev antaget. Som Følge deraf dannedes der strax Rejsekompagnier; flere tusinde Vogne opkjøbtes, og der blev truffet alle mulige Forberedelser til at drage bort tidligt om Foraaret. Men da Forfølgelsen atter begyndte med Brud paa den indgaaede Overenskomst, forlode omtrent 1000 Familier Nauvoo i Februar 1846; man haabede derved at kunne formilde Stemningen mod dem, som bleve tilbage. Medens denne Udvandring fandt Sted, var Kulden saa stærk, at Mississippi-Floden frøs til, og mange af Vognene kjørte over Isen.

Fra Mississippi-Flodens vestre Bred fortsatte Præsident Brigham Young og andre af Kirkens Ledere i Spidsen for store Rejseselskaber Rejsen vest over gjennem Territoriet Iowa med en tarvelig Udrust-

ning. Undervejs maatte de bygge en Mængde Broer og vare udsatte for al Slags Vejr og Vind. Mange af de landflygtige Hellige døde senere paa den møjsommelige Rejse gjennem Iowa. Efter at have tilbagelagt omtrent 300 Mile ankom Udvandrernes Fortrop i Juni 1846 til Missouri-Floden, hvor de en Maaned senere bleve indhentede af James Allen, Kaptejn i de Forenede Staters Armee, som paa de Forenede Staters Præsidents Vegne opfordrede dem til at afgive 500 Mand til at deltage i Krigen mod Mexico. Den forlangte Bataillon blev snart tilvejebragt og udførte derpaa en Infanteri-Marsch, der neppe nogensinde har havt sin Lige i Verdenshistorien. De fleste af Brødrene, som traadte i Unionens Tjeneste ved denne Lejlighed, maatte efterlade deres Familier i Omaha-Indianernes Land paa Vestsiden af Missouri-Floden.

Skjønt de landflygtige Hellige stedse vare udsatte for allehaande Gjenvordigheder og Lidelser, bestræbte de sig dog for at holde Modet oppe; de satte deres Haab til Gud og til, hvad Fremtiden muligvis vilde bringe dem. Men undertiden, naar de tænkte paa deres smukke Nauvoo og deres prægtige Tempel, som de havde forladt, og naar de overvejede deres nuværende mislige Stilling — uden Hjem, langt ude i Ørkenen og omringet af vilde Indianere — bleve deres Hjerter ofte rørte og deres Kinder vædede med Taarer. Som Exempel herpaa vil jeg nævne et Tilfælde, da en Afskedsdans blev arrangeret i en Lejr, beliggende tæt ved Missouri-Flodens østlige Bred, til Ære for de bortdragende Medlemmer af Mormon-Bataillonen. Man havde moret sig fortræffeligt, men ved Slutningen af Dansen traadte en ung Søster med en øvet Mezzo-Sopran-Stemme frem og gav, ledsaget af Kvartet-Akkompagnement, en lille Sang, der begyndte med Ordene:

»Ved Babylons Floder vi grædende sad;
Thi Taarerne randt, naar vi tænkte paa Zion.«

Dette var nok til at røre den stærkeste Natur; Sangen gik lige til Hjertet, og Mænd saa vel som Kvinder maatte give deres indre Følelser Luft i Taarer.

Mange af de Hellige, iblandt hvilke vare de bortrejste Soldaters Familier samt et stort Antal Gamle, Svage og Syge, samlede deres Vogne sammen paa Missouri-Flodens vestre Bred og indrettede en Lejr, som blev kaldet Winter-Quarters (Vinterkvartererne), hvor omtrent 700 Hytter bleve opførte i Løbet af Efteraaret og Vinteren 1846—47, og hvor Familierne lede meget af Sygdom, udsatte for Sne og Kulde og manglende Livets Nødvendigheder. Dette Sted kaldes nu Florence og er beliggende 6 Mile nord for Omaha i Nebraska.

Da det blev bekjendt i Illinois, at Lejrens yngre Mænd vare traadte i de Forenede Staters Tjeneste, samlede Pøbelen sig med fordoblet Raseri og dannede en stor Militær-Lejr (forsynet med Artilleri) i Nærheden af Nauvoo, der nu kun var beboet af de Fattige, Hjælpeløse og Syge, eftersom Alle, der paa nogen Maade kunde forlade Byen, vare bortrejste i Løbet af Foraaret og Sommeren. Pøbelens Kræfter forøgedes til omtrent 1800 Mand, og den gjorde flere mislykkede

Angreb paa Byen, der ikke kunde opdrive mere end 123 vaabendygtige Mænd; men efter at have dræbt tre og saaret flere andre af Byens Indbyggere samt ødelagt mange Bygninger, lykkedes det tilsidst Angriberne den 17de Sept. 1846 at drive Folket, hjælpeløst og næsten blottet for Alt, tversover Floden til Iowa. Dette skete dog først efter flere Dages Bombardement. Mange af de Landflygtige vilde være omkomne af Hunger ved denne Lejlighed, hvis ikke deres gode Skaber havde opholdt dem ved at sende Flokke af Vagteler til deres Lejr. Nogle af disse Fugle vare saa tamme, at Kvinderne kunde tage dem med Hænderne.

For at krone sin Sejr over »Mormonerne« satte Pøbelen i Oktober 1848 Ild paa Nauvoo-Templet, der var den smukkeste Bygning i de vestlige Stater. I 30 Miles Omkreds kunde man se Brandskjæret. Templet var den første Prøve paa en ny Arkitektur, indført af Joseph Smith, og havde kostet en Million Dollars.

Om Vaaren 1847 forlod Præsident Brigham Young Winter Quarters i Spidsen for 148 Pionerer (deriblandt 3 Kvinder og 2 Børn) og begav sig paa Rejsen mod Vest for at opsøge et Sted, hvor de Hellige kunde nedsætte sig. Ledet af den Almægtiges Inspiration — thi ingen af dem kjendte noget til Landet — ankom disse Pionerer til Store Saltsødal sidst i Juli Maaned, efter at have udsøgt og banet en ny Vej, 600 Mile lang, og vandret i en Pelsdyrs-Fangers Spor næsten 400 Mile. Om Efteraaret samme Aar ankom flere hundrede Vogne, belæssede med Familier, til store Saltsødal, der var saa tør og ufrugtbar, at de faa Hvide, der tidligere havde besøgt den, erklærede, at den var aldeles uskikket til Bolig for Mennesker. En Slags tørre Salviebuske (sage brush) voxede vildt paa de tørre Flader, men der fandtes en utallig Mængde store, sorte Faarekyllinger (Crickets), som tjente nogle faa omstrejfende Indianere til Føde.

Paa dette øde Sted, omtrent 12 Mile øst for Saltsøens østre Bred og tæt ved Foden af de høje Wasatch-Bjerge, anlagdes Store Saltsøstad (Great Salt Lake City), der nu er voxet til en stor By med henimod 75,000 Indbyggere. Præsident Brigham Young og de fleste af Pionererne vendte tilbage til Winter Quarters samme Efteraar, men kom om Høsten 1848 atter til Dalen med omtrent 1000 Vogne, belæssede med Emigranter. De Familier, som tilbragte Vinteren 1847—48 i Dalen, maatte leve paa halve Rationer det meste af Tiden.

Ved en Konference, som afholdtes i Council Bluffs, Iowa, i December 1847, blev Kirkens Første Præsidentskab organiseret paany. Brigham Young blev enstemmigt valgt til Præsident over hele Kirken, med Heber C. Kimball og Willard Richards som Raadgivere.

I Januar 1848 fandt nogle Medlemmer af Mormon-Bataillonen Guld i Kalifornien og aabnede saaledes for Verden en uforlignelig Kilde til Rigdom og Eventyr.

I 1848 og 1849 kom Faarekyllingerne (Crickets) i utallig Mængde ned fra Bjergene og ødelagde en stor Del af den knappe Afgrøde i Store Saltsødal. Alt vilde uden Tvivl være bleven ødelagt, dersom ikke den Almægtige af Kjærlighed til sit Folk havde sendt Maager

i store Flokke, som med Graadighed slugte Græshopperne og saaledes frelste Nybyggernes Afgrøde.

I Marts Maaned 1849 blev en midlertidig Regjering dannet i Store Saltsødal og en Statskonstitution antagen af Folkeforsamlingen under Navn af Staten »Deseret«. En Befuldmægtiget blev sendt til Kongressen i Washington med en Ansøgning om Optagelse i Unionen. Men i September 1850 vedtog Kongressen et Lovforslag, ifølge hvilket Nybyggerne i Store Saltsødal skulde organiseres som en territorial Regjering under Navn af Utah. Brigham Young beskikkedes til Territoriets Guvernør, hvilket Embede han udfyldte med usædvanlig Dygtighed i omtrent otte Aar. Territoriet Utah blev optaget i de Forenede Staters Union i Aaret 1896 og har nu over 300,000 Indbyggere, hvoraf omtrent to Trediedele ere Sidste-Dages Hellige.

Det er allerede mange Aar siden, at Utah blev for snæver for de Helliges stadig voxende Samfund. Følgelig have de anlagt Settlementer i Nabostaterne Idaho, Montana, Oregon, Wyoming, Colorado og Nevada samt i Territorierne New Mexico og Arizona. Ligeledes findes der mange »Mormon«-Nybygder i Mexico og Canada. De Helliges Settlementer (omtrent 600 i Antal) ere i kirkelig Hensende inddelte i 55 Staver, der atter ere inddelte i 623 Wards; over hver Stav er der ansat en Præsident med to Raadgivere og over hvert Ward en Biskop med tvende Raadgivere. I Staten Utah, i hvis Hovedstad (Salt Lake City) Kirken har sit Hovedkvarter, findes der 407 Wards — et eller flere i ethvert Settlement eller Nybygd. Der er 111 Wards i Staten Idaho, 34 i Territoriet Arizona, 30 i Staten Wyoming, 11 i Provinsen Canada, 8 i Republiken Mexico, 8 i Staten Oregon, 6 i Staten Nevada, 5 i Staten Colorado, 2 i Territoriet New Mexico og 1 i Staten Montana. Sammenlignet med den gejstlige Inddeling i Danmark og Norge kan en Stav nærmest betragtes som et Stift og et Ward som et Sogn.

De Helliges Nybygder ere meget spredte; Staten Utah afgiver et Exempel herpaa; thi medens den med Hensyn til Areal er sex eller syv Gange saa stor som det egentlige Danmark, findes der, som allerede bemærket, kun lidt over 300,000 Indbyggere i hele Staten. »Mormonernes« Antal i hele Verden er omtrent 350,000.

Følgende ere Navnene paa Zions Staver, saaledes som de for Tiden ere organiserede: Alberta, Alpine, Bannock, Bear Lake, Beaver, Benson, Big Horn, Bingham, Blackfoot, Box Elder, Cache, Cassia, Davis, Emery, Ensign, Fremont, Granite, Hyrum, Jordan, Juab, Juarez, Kanab, Liberty, Malad, Maricopa, Millard, Morgan, Nebo, Nord Sanpete, Oneida, Panguitch, Parowan, Pioneer, Pocatello, Salt Lake, San Juan, San Luis, Sevier, Snowflake, Syd Sanpete, Star Valley, St. George, St. Johns, St. Joseph, Summit, Taylor, Teton, Tooele, Uintah, Union, Utah, Wasatch, Wayne Weber og Woodruff.

For Tiden har Kirken omtrent 1500 Missionærer ude i Verden for at forkynde Evangeliet, da de Helliges Opgave er at prædike Kristi sande Lære for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. For at fremskynde Missionsarbejdet er den største Del af Verden inddelt i Missioner, af hvilke der for Tiden findes henimod fem og tyve, hvoraf

den skandinaviske Mission, der indbefatter Danmark, Norge og Sverige, er een. En anden vigtig Mission i Europa er den i Storbritannien, der indbefatter England, Wales, Skotland og Irland. Derefter kan nævnes Missionen i Tyskland, der ogsaa indbefatter Østerrig, Missionen i Schweiz, Missionen i Nederlandene (Holland og Belgien) og Missionen paa Island. Der er ogsaa Missioner i Tyrkiet (indbefattende Syrien og Palæstina), Japan, Syd-Afrika, Australien, New Zealand, Hawaii, Samoa og paa Selskabs-Øerne. Missionsvirksomheden i Nordamerikas Fristater er inddelt i syv store Missionsdistrikter, nemlig Missionen i de østlige Stater, de sydlige Stater, de nordlige Stater, Mellem-Staterne, de nordvestlige Stater, Colorado og Kalifornien. Foruden er der en Mission i Mexico og en anden i Central-Amerika. Tidligere var der ogsaa Missioner i Canada, Frankrig, Italien, Chile (Syd-Amerika), Siam, Kina, Gibraltar, Malta, Vestindien, Tonga (Venskabs-Øerne) og i nogle andre Lande.

De forskjellige Missioner ere inddelte i Konferencer, der atter ere inddelte i Grene. Som Hoved for enhver Mission, Konference og Gren staar der en Præsident.

To Gange om Aaret (i April og Oktober) afholdes der General-Konference for hele Kirken, ved hvilke Lejligheder Samfundet som et Hele stemmer for Kirkens almindelige Embedsmænd og varetager andre Forretninger hele Samfundet vedrørende. Stavs-Konferencer afholdes i hver Stav fire Gange om Aaret og Ward-Konferencer en Gang om Aaret. I disse stemmes der for Alle, som indehave Embedsstillinger i de forskjellige Stave og Wards. I Missionsmarkerne holdes der i Almindelighed Konferencemøder to Gange om Aaret i hvert Distrikt eller Konference. I næsten alle Kirkens større Grene, baade i Zions Staver og Missionsmarkerne, findes der Søndagsskoler, kvindelige Hjælpeforeninger, unge Mænds og unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger, Børneforeninger (Primaries) og Religionsklasser.

Brigham Young præsiderede over Kirken i omtrent 30 Aar eller fra Profeten Josephs Død i 1847 til sin egen Død, som fandt Sted i Salt Lake City den 29de August 1877. Hans Efterfølger som Præsident var John Taylor, der, som før sagt, blandede sit Blod med Martyrernes i Carthage Fængsel; han døde i Kaysville, Utah, den 25de Juli 1887. Den næste Præsident var den gamle, agtværdige Wilford Woodruff, der efter at have staaet som Leder af Kirken i 11 Aar døde paa en Rejse til Kalifornien den 2den Sept. 1898. Hans Efterfølger var Lorenzo Snow, der havde været et Medlem af de tolv Apostles Kvorum siden 1849; han døde i Salt Lake City den 11te Okt. 1901 og blev strax efterfulgt af Kirkens nuværende Præsident, Joseph F. Smith, der er en Nevø af den oprindelige Joseph Smith, Kirkens Grundlægger, og Søn af Hyrum Smith, som tilligemed Profeten beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod i Carthage Fængsel.

Som Raadgivere til Præsident Joseph F. Smith virke for Nærværende John R. Winder som første og Anthon H. Lund (Dansk af Fødsel) som anden Raadgiver. Kirkens nærværende tolv Apostles Navne ere: Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Mathias F.

Cowley, Rudger Clawson, Reed, Smoot, Hyrum M. Smith, George A. Smith og Charles W. Penrose.

De Sidste-Dages Hellige have bygget 6 Templer, nemlig eet i Ohio, som endnu staar, eet i Illinois, som blev ødelagt ved Ild, og fire i Utah, i hvilke der stedse udføres Ordinancer for baade Levende og Døde. Af de fire Templer i Utah er eet beliggende i Saltsøstaden (Salt Lake City), eet i Logan i det nordlige Utah, eet i Manti, Sanpete County, og eet i St. George i det sydlige Utah. Templet i Salt Lake City, det største af alle de Helliges Templer, er en Granitbygning, 186¼ Fod lang og 99 Fod bred; det har sex Taarne, hvoraf det højeste rager 200 Fod i Vejret. Denne prægtige Bygning, der blev paabegyndt i 1853 og fuldført i 1893, har kostet henved 4 Millioner Dollars eller 15 Millioner Kroner.

Skjønt Utah af Naturen var et af de goldeste Landskaber, som nogensinde har været beboet af Mennesker, have Indbyggerne der dog gjort uforlignelig Fremgang. Nybygder ere blevne anlagte, hvor som helst Vand kunde erholdes til at vande den tørre Jord med, og de Hellige have i Et og Alt og i en fordoblet Grad udvist den Flid, Vindskibelighed og Enighed, som tidligere karakteriserede dem i deres Forsøg paa at opbygge Byer og Stæder i Staterne Ohio, Missouri og Illinois. Den Lykke og Fremgang, de have gjort, trods den bitre Modstand og Forfølgelse, som næsten uafbrudt har fulgt dem, maa navnlig tilskrives det Faktum, at den almægtige Gud, som de stedse have stolet paa, har staaet dem bi. De føle sig saaledes aldeles forvissede om, at det er ved hans Hjælp, forenet med deres egne Bestræbelser, at Ørken nu blomstrer som Rosen; de tro, at Herren har styret Elementerne til deres Bedste, at han har forøget Vandkilderne, givet tidlig og sildig Regn og ladet Jorden afgive sin Kraft og Styrke til sit Folks Understøttelse.

I de sidste 57 Aar ere de Helliges Taksigelsessange og Bønner opstegne til Naadens Trone for den Fred og de mange Velsignelser, de have nydt i deres kjære Bjergland, langt borte fra den frække og blodtørstige Pøbel, som fem forskjellige Gange drev dem fra deres Hjem i Østen, dræbte flere af deres bedste Mænd, skjændede deres Kvinder og opbrændte deres Ejendele. De tidligere golde og øde, men nu smukke og frugtbare Dale bære Vidnesbyrd om et gudfrygtigt Folks Enighed, Broderkjærlighed, Industri og Flid. De Sidste-Dages Hellige ere i Sandhed blevne til et stort Folk imellem Klippebjergene. Ligeledes har den Religion, som Joseph Smith blev et Redskab i Guds Haand til at overbringe Jordens Beboere i vore Dage, allerede baaret sine velsignelsesrige Frugter i alle Verdensdele, og den af Gud saaledes aabenbarede Religion (Kristi sande Lære) vil vedblive at udbrede sig, indtil Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, og indtil Kongernes Konge og Herrernes Herre skal regjere over hele Jorderige.

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
3 1197 21021 0388